

Shift Of The Ages

by David Wilcock

David Wilcock

PROLOG: HLAS VISIONÁŘŮ Tento nový přírůstek z 20. 10. 2002 nám dává přehled o celé sérii tří dílů v materiálu Konvergence.

PROLOG: HLAS VISIONÁŘŮ

Není to tak beznadějně, jak si možná myslíte – ve skutečnosti to může být prostě dokonalé.

Chystáte se číst organizovanou sbírku myšlenek, které jste možná měli v různých obdobích svého života, ale možná se nikdy nedokázali zcela integrovat.

Je pravděpodobné, že v této knize najdete také mnoho věcí, které jste ještě neviděli a které vás naprosto oslní. Můžete tedy vystoupit z čekárny, protože tato další fáze vašeho osobního zasvěcení právě začala. Svitek, který se před vámi rozvine, bude rezonovat hluboko uvnitř, spustí dávné vzpomínky z doby před vaším narozením a dá vám klíče k znovuzískání vlastní svobody ve světě, který se stále více stává vjemovým vězením strachu a úzkosti.

Žijeme ve věku, kdy drobné útržky informací neustále stoupají a klesají v životě každého, vane marností deště konfet – a bez náležitého kontextu, který by je zasadil do nějakého rámce, jsou jednoduše smeteny dál. větry zítřka. A pak, pokud si je zapamatujeme, jsou konkrétní odkazy obecně obětovány matným, temným doslech, prostřednictvím toxických slov jako „Oni“ nebo „ta studie“ nebo „Četl jsem“, která se pak objeví jako: „Slyšeli jste o té studii? kde zjistili, že byla porušena světelná rychlostní bariéra? Před chvílí jsem o tom četl.“ Byli jsme nuceni automaticky přikyvovat hlavami na souhlas, když jsou vzýváni všemohoucí „Oni“. "Ach, wow... Nevěděl jsem, že to udělali!" No, kdo je "Oni?" Jaké studium? Přečtěte si to kde? Tato rychlá informační hra dočasně funguje s otevřenou myslí, když slyší nové koncepty podobné těm, které představíme v této knižní sérii, ale musíme si uvědomit, že existuje mnohem mocnější „Oni“, kteří zotročili mysl. většiny lidí – konsensus hlavního proudu myšlení. Pokud tato slova čtete dostatečně pomalu, pravděpodobně budete o tomto konceptu a o tom, jak ovlivnil vás a vaše okolí, přemýšlet celé dny.

Což je dobře.

(Někdy budeme stále muset používat slovo „oni“, abychom definovali určitou podskupinu lidí, jako je alternativní vědecká komunita nebo určitá skupina nefyzických bytostí, jakmile budou pojmenována, nebo při diskusi o konkrétní studii, jakmile budou jména uvedena. Když slovo „Oni“ použijeme v kontextu, který jsme právě zmínili, dáme je velkými písmeny a uzavřeme je do uvozovek.)

Nakonec se zdá, že podvědomí tíhne ke slovu „oni“, protože je měkkou, pohodlnou náhražkou Boha; hluboko uvnitř každý člověk touží být spojen se zdrojem svého bytí, a proto si přeje mít zdroj vševědčnosti, z něhož by mohl čerpat, o kterém „ví, že je správné“. Uvědomme si však paradoxní rozdělení mysli, které tato situace jednou provždy vytvořila. Nakonec chceme použít slovo „oni“ k vyvolání Boží přítomnosti, ale od renesance se věda odvážně pokouší odstranit Boha z veškerého „racionálního myšlení“ prostřednictvím konceptu „logického pozitivismu“ Pierra Simona de Laplace. Takto „oni“ vědy automaticky předpokládají, že Bůh je pro hledání pravdy irelevantní.

Vědci se domnívají, že toto hledání pravdy nejlépe dosáhne

sběr a syntéza pozorovatelných dat, nic víc.

Shromažďování a syntéza věcí, které můžeme studovat a měřit, je vědecký proces – a ve své podstatě na tom není nic špatného. Názory hlavního proudu vědy však nejsou objektivní. „Věda“ není férová hra. Nevýslovné množství datových bodů není odmítnuto ničím jiným než emocionálním rozhodnutím, že data „necítí“ správně, s vírou v prázdný vesmír bez Boha jako motivující pozadí. To je dále podporováno silným odporem těch, kteří mají silný mediální/politický vliv a kteří by přišli o veškeré své finance, pokud by se jejich ceněné teorie ukázaly jako nesprávné. Planety jsou tedy jen „kameny na obloze“, které se víří v bezúčelném idiotském tanci, ve vesmíru, který pomalu odumírá „zákonem entropie“ a nakonec se zhroutí zpět do nicoty, z níž se věří, že pochází. Možná se stane, že se putující vesmírný kámen otočí do zemské gravitace a všechny nás zabije, protože v tomto bezbožném vesmíru neexistuje žádný „vědecký“ důvod předpokládat, že budeme chráněni. Naznačit opak znamená náhle zjistit, že jste „zaútočili na kulometné hnízdo“ těch, kteří vás budou obviňovat, že jste „směšný náboženský fundamentalistický hajzl“ bez úcty k vědě.

Jakékoli vyzvání slova „oni“ je tedy téměř zcela zbytečné, když se snažíte sdělit jiné lidské bytosti, že téměř každý hlavní aspekt konvenčního vědeckého myšlení je buď chybný nebo neúplný, od nejmenších po ty nejmasivnější úrovně velikosti, organických i „anorganických“ a že existuje skrytý, grandiózní model, který může vše integrovat do fantastické duchovní vize, kterou si většina dosud nepředstavovala. „Vědecké kněžstvo“ se nechce vzdát svého kvazibožského nároku na moc slova „oni“, ale s rozmachem internetu začíná mnoho lidí otevírat své mysli a otevírat knihy, které by jinak jen seděl na polici. Zkuste si tedy zapamatovat konkrétní jména lidí, kteří učinili důležité objevy, protože s těmito znalostmi přichází síla – síla osvobodit lidskou mysl od jemného, nevysloveného a přetrvávajícího zoufalství.

Normální, jasné, racionální myšlení začíná překonávat infantilní touhu slepě přijímat to, co „oni“ chtějí, abyste si o vesmíru mysleli a věřili. A obecně, když je pravda prezentována ve své nejčistší podobě, není pro běžného člověka těžké ji pochopit – prostě ho to možná nikdy předtím nenapadlo.

Jakmile se přesuneme z vědecké arény do toho, co Carl Sagan povýšeně popsal jako „svět pronásledovaný démony“, vstupujeme do úplně jiného pole s novými pravidly. Mnohá z těchto nových pravidel jsou vydávána za běhu neustálým vzestupem a pádem těch, kteří tvrdí, že „směrovávají“ informace o tom, jak se koncept Boha integruje s naší fyzickou realitou. Překvapivě množství lidí se chytne určitého souboru učení a bude s vámi prakticky bojovat na život a na smrt, pokud nejste ochotni věřit všemu, co řekl jejich vybraný kanál. Proto je ve městě nová skupina lidí, kteří jsou zahořklí starými ateisty, ale nakonec opakují své stejné chyby v touze využít Kladiivo bohů a ovládat všemohoucí moc slova „oni“. Zdá se, že každý chce být v těchto dnech Mesiášem a nárokuje si exkluzivní bránu k pravdě, kterou mohou poskytnout pouze „Oni“.

Věřím, že intuice a vyšší vědomí mají ve výzkumném procesu cenné místo, ale říct, že jste prostě „nasměrovali“ velký kus

nových, jinak neověřitelných konkrétních informací je pro mě rušivá zkratka k tomu, jak udělat tento výzkumný „domácí úkol“. Konkrétní informace nejsou hlavním účelem channelingu, jak tomu rozumím. Duchovní zdroje, se kterými jsem studoval, nám říkají, že veškerý výzkum, veškerá věda má nakonec malý význam a nakonec odpadne, když se na cestě ke skutečné Jednotě posouváme dále a dále.

Na čem nejvíce záleží, je obecný materiál, který nám může pomoci v evoluci mysli, těla a ducha.

Nemám žádné námitky proti kanálům, které se zaměřují na tento typ materiálu. Každý člověk má jedinečný a vzácný dar, kterým může pomoci nám všem se vyvíjet – a vy jim dáte mikrofon a trochu svobody od strachu, a pokud budou dostatečně upřímní, dokážou dohnat celou místnost k slzám. Příliš často se to stává pouze na pohřbech, pokud se pozůstalý člen rodiny rozhodne promluvit. Možná poprvé skutečně cítí Boží dary, které se odrážely skrze tuto osobu, a jsou upřímnější ohledně svých vlastních pocitů odloučení od Boha, než si kdy normálně dovolují být. (Většina lidí si to neuvědomuje jako pravý zdroj své bolesti.) Herci, kteří dokážou plakat na požádání před kamerou a dokážou z nás vyvolat stejnou odezvu, jsou považováni za oslňující. Víme, kdy falšují nebo ne, a často budou mít velký úspěch filmy, kde je to zjevně skutečné. V době psaní tohoto článku je „Spider Man“ nejprodávanějším filmem všech dob – a když jeho otec zemřel a vy jste zblízka viděli toho vyděšeného malého chlapce plakat, buď jste se v něm rozplynuli a zcela jste se ztotožnili s jeho postavou, nebo musel jsi přinutit tu svorku na tvé srdce ještě jednou a zahnat bolest. Autenticita slz Tobeyho Maguirea udělala z té scény mnohem víc než jen typickou „hollywoodskou smrt“ – najednou se tam dole stal naším otcem a my jsme toužili po návratu jeho láskyplné přítomnosti.

Některé informace mohou vysušit naše slzy, vyvolat v nás pocit celistvosti a obnovit pocit, že jsme Jedno. Většinu těchto filozofických informací nelze nikdy „dokázat“ a nezahrnují konkrétní „fakta“, ale jednoduše se odvolávají na filozofický smysl pro rozum, moudrost a milující laskavost. Tento typ materiálu nevyžaduje žádné vnější reference ani ověření – pouze promlouvá k nadčasovému já v nás všech, a proto rozhodně není „vědecký“.

Specifická informace nás může snadno odvést od naší vlastní duchovní cesty, pokud vyvolává strach nebo se nakonec netýká naší vlastní evoluce jakožto vědomých bytostí, které jsou Jedno. I kdybychom dokázali, že zítra, příští týden, příští měsíc nebo příští rok všichni zemřeme, s vědomím, že nám to dnes nepomůže růst a vyvíjet se. A pokud naše tělo klesne, bude tam ležet. Stále budeme sami sebou a budeme se divit, co se nám právě stalo, když se na to podíváme, a kam jít dál. Na čem nejvíce záleží, je láska a moudrost, ženská a mužská, zasahující do Jednoty soucitné moudrosti a svátostné podstaty všech věcí. A nakonec musím přiznat, že i na konceptu dimenzionálního posunu v naší bezprostřední budoucnosti záleží jen málo, protože skutečná práce, kterou máme udělat, je uvnitř nás samých.

Striktní čtení „zákona jednoho“ by řeklo, že většina konkrétních informací je „přechodná“, což znamená, že je málo důležitá. Určité koncepty kosmologie a fyziky však byly zodpovězeny do docela nádherných a odhalujících podrobností. V tomto případě se tedy zdá, že nám bylo řečeno, že je důležité, abychom si pamatovali, zda jsou koncepty „reality“, kterým se automaticky věří hlavní proud, skutečně pravdivé nebo ne. Na co myslíš, když

vidět svět kolem sebe? Na co myslíš, když vidíš hvězdy?
Jaké implicitní předpoklady jste vědomě učinili o „fyzické hmotě“? Přemýšlíte tímto způsobem, protože automaticky věříte, že „oni“ mají pravdu? Máte pocit, že se musíte u nohou vědeckého kněžství líbat a žádat o obětiny z televize, časopisů, novin a internetu, protože jste byli „špatní“ v matematice a přírodních vědách? Mohl byste utéct ke spekulativním bulvárním nesmyslům, protože vás to ve skutečnosti nevybízí k přemýšlení? Dokážete se osvobodit a přijmout Jednotu, když racionální mysl neustále překáží ateistické vědě jako jejímu pozadí? Troufáte si „zaútočit na kulometné hnízdo“ údajného Faktu s vědomím, že se můžete dostat do nepříznivě ostatních, abyste dosáhli větší sebeintegrace?

Zde se stávají důležité určité formy konkrétních informací. Chceme-li skutečně dosáhnout pokroku, potřebujeme nějaký základ, na kterém můžeme pracovat. Je sakra hodně žádat nezavěšeného člověka, aby uvěřil, že tento současný rozměrový posun, který se nyní blíží dokončení, je vědecky „skutečný“. Jakmile však zjistíme, že svět kolem nás je skutečně Božský, plně propojený a součástí Nejvyšší Bytosti, která je Jedno, pak se určitá konkrétní informace stane raketoplánem, který nám rychle umožní sloučit malé „já“ s velkým „já“. AM“, jehož jsme nakonec všichni součástí. Jsme opět vedeni k tomu, abychom si připomněli, kdo skutečně jsme, protože tajemství Vesmíru se stávají naším učitelem. A jakmile dokážeme reflektovat toto uvědomění si jednoty se Stvořitelem ostatním, nemusíme jim nic říkat. Hned to pocítí.

Pokud tedy vyšší bytosti existují a pokud nás respektují, pak by nám měly být schopny poskytnout směs relevantních informací o vesmíru, které jsou jak duchovní, tak fyzické, tvořící most mezi těmito světy. Pokud skutečně žijeme v Božském Kosmu, tak se na to podívejme! Pokud existuje vyšší řád událostí, které nyní vidíme, jak se ve světě odvíjejí, pak jej nalezneme! Pokud je inteligence těchto bytostí skutečně vyšší než naše vlastní, pak by již měly znát odpovědi na největší problémy, které mate vědeckou komunitu, jako je řešení „Sjednocené teorie pole“. Kromě toho, když budou znát odpovědi, měli by být schopni vidět, co nám chybí, a dát nám plán, kterým bychom se měli řídit pro náš vědecký výzkum, abychom mohli chybějící části doplnit. Zjistit, jak dokážeme tyto koncepty, je skutečně úžasná hra vědeckého výzkumníka na nekonečném hledání pravdy – a tři „P“ trpělivosti, vytrvalosti a duševního vhledu jsou všechna velmi užitečná, i když často chybí.

Takže, jak možná víte, hlavním cílem celé této série knih je přestavět kompletní, jednotný model Božského vesmíru, který racionální mysl dokáže, že Posun věků již probíhá, a dosáhne Konvergence . v blízké budoucnosti. To však zdaleka není situace, kdy bychom se všichni magicky proměnili při odbíjení hodin. Je třeba udělat nějakou práci a část se odehrává kolektivně a část se odehrává individuálně. Až dokončíte sérii, pochopíte přesně, co se chystám napsat:

V naší Sluneční soustavě se nyní vytvářejí energetické podmínky, které urychlují fyzické i vědomé procesy zároveň. Fyzikální procesy, jako jsou „změny Země“, ke kterým skutečně dochází v celé sluneční soustavě, není těžké vidět. Lze je snadno měřit našimi přístroji a vědecky studovat. Můžeme a také vymezíme časové cykly, které řídí tyto události, a jak fungují. The

vědomé procesy, které se vyskytují v kolektivním těle lidského myšlení, lze také měřit tupými pohyby finančních trhů mezi extrémy radosti a strachu, nákupu a prodeje – což se ukáže jako pozoruhodně v souladu s vnějšími astrofyzikálními faktory. Uvidíme také historické události, které se opakují pozoruhodně podobným způsobem v určitých časových cyklech, jako je 2160 let. Některé cykly navíc dokonale propojují fyzické a vědomé procesy – jako je nalezení vnější energetické příčiny, která současně vytváří masivní zemětřesení, výbuchy blízkých hvězd, kolaps nafouklých říší, formování nových společností z popela, relativně přesné nárůsty velikosti světové populace jednoduchou matematickou funkcí, vývojem nových kalendářních systémů pro měření času a příchodem velkých duchovních učitelů pro lidstvo. To si lze představit jako spirálovitou energetickou strukturu času, která se imploduje do bodu „singularity“ v naší blízké budoucnosti – bodu konečné duchovní transformace, chcete-li, zbavení se starých způsobů a adaptace Nového. Nebe a Nová Země. Ještě lépe, tento cyklus byl nalezen ve velmi starém zdroji, více než tři tisíce let před narozením Ježíše.

Vědomé procesy v našich vlastních životech jsou mnohem jemnější, a to je místo, kde pevně vstupujeme do arény volby. Můžeme se buď rozhodnout projít často otřesnými zkušenostmi lásky a důvěry, nebo je uzavřít ve strachu a nenávisti, abychom se vyhnuli dalším (zdánlivým) škodám. Máme plné právo být i nadále slepí k utrpení druhých a soustředit se pouze na své vlastní potřeby, pokoušet se manipulovat a ovládat ostatní pro svůj vlastní zisk.

Pokud se však takto rozhodneme, energetické podmínky, které nás v této době obklopují, nám učiní život těžší a těžší a těžší. Zkušeností se učíme, že budeme stále plácát, dokud se neodevzdáme lásce k druhým a sami k sobě. Propracované plány imperiálního „Nového světového řádu“ se rozpadnou v prach, financování těchto iniciativ se jako vedlejší produkt těchto změn zcela vypařilo, stejně jako se všechny předchozí říše zhroutily, když bylo dosaženo každého zářezu této „implodující spirály času“. V době psaní tohoto článku zasáhnou další dva zářezy v letech 2003 a 2008, jak stále více implodujeme směrem k okamžiku singularity. Nejtěžším aspektem tohoto procesu osobního/globálního růstu je být ochoten přijmout to, co cestou „ztratíte“, a nerozčilovat se tím. Zpočátku to vypadá jako forma duchovně vyvolaného zneužívání, ale je to prostý vedlejší produkt zákona příčiny a následku, jakmile je správně pochopen – a vše se děje za Božím účelem.

Jak se tyto energetické podmínky dále zvyšují, skutečně dosáhnou konečného „bodu, odkud není návratu“, momentu spontánní kvantové evoluce. Jak jsem řekl, na tomto bodě nakonec nezáleží, i když máme „kuřáckou pistoli“, která to dokáže přibít do dvou let. Zdroje, jako je The Law of One, nám řekly, že pokud na sobě neuděláme práci, kterou tyto současné energetické podmínky mohou vyprodukovat, budeme jednoduše převezeni na novou a jinou Zemi, abychom navázali tam, kde jsme přestali. dojde k „posunu“. Pokud se rozhodneme posouvat se, plakat, růst a milovat, dožijeme se dne, kdy každá slza, kterou jsme prolili, bude investicí do nové bytosti, do níž se proměníme, až Země dokončí své vlastní vědomí. vývoj. Tyto investice mají určité dividendy, protože to, co budeme mít, bude svět, který bude zjevně 100krát harmoničtější než to, ve kterém nyní žijeme, se schopnostmi těch největších mistrů na dosah ruky. Ještě bude spousta práce,

ale překonali jsme velkou překážku a skutečně budeme žít v tomto „světě snů“. Prozatím si dnes můžeme vybrat, že uděláme v sobě posuny, které přinesou Nebe na Zemi, a umožní nám žít ve slávě, milosti a důvěře, která pro nás byla od nepaměti připravena, na nevyhnutelné spirálovité cestě zpět do Jednoty.

Tato série by nemohla vzniknout bez usilovné práce mnoha tisíc vysoce inteligentních vizionářských myslitelů. Možná si to neuvědomují, ale jejich bdělé a snové životy jsou obvykle vedeny božskými bytostmi, které jsou zcela ochotny vzdát se jakékoli zásluhy za své jemné úsilí. Proto tito badatelé nakonec mluví jako Stvořitel. Po léta pracovali v izolaci, nikdy nebyli schopni sdílet stejnou scénu s ostatními, jako jsou oni sami, a sejít se se společnou vizí. Často jsou to lidé geniální úrovně. Jiní často kradou jejich nápady bez kreditu. Jsou často chudí.

Možná pracovali roky na jednom konkrétním problému s pocitem, že konečná odpověď jistě otřese vesmírem, jen aby ho vyřešila – a pak zjistili, že to nikoho nezajímá. Dveře se jim zabouchly před obličejem. Pokračovali ve svém hledání konečné pravdy o našem Bytí navzdory hrozivým přesile, nedostatku řádného financování a opovržení ze strany svých vrstevníků, a proto nejsou schopni být publikováni v „akceptovaných“ časopisech. Mohou se skutečně rozhodnout, že se nakonec vzdají, pokud budou i nadále nedoceny, a zaměří se na ziskovější úsilí. Mnoho z nich má Ph.D. stupně – ale vědecké kněžstvo je jednoduše vyžene jako „ztracené duše“ a více hlav nepochybně přikyvuje, když „oni“ vydávají oficiální dekret. Někteří z těchto vizionářů žijí v cizích zemích, jako je Rusko, a jejich výsledky jsou tak okamžitě vyřazeny jako „neověřitelné“, i když byly na Západě zdvojeny.

Tito avantgardní myslitelé objevili mnoho kousků dat, které jsou docela ohromující, ale o kterých se téměř nikdy nemluví, dokonce ani v hnutí „New Age“, obvykle kvůli potížím s plným pochopením díla.

Často si neudělají čas na vzájemné čtení materiálů, protože mají tendenci se zcela soustředit na své vlastní projekty. Budou s vámi mluvit celé hodiny, téměř se nezastaví, aby se nadechli, a pokud jim to dovolíte, přerostou vám hlavu, protože tak zoufale touží po tom, aby jejich hlasy byly vyslyšeny. Můžete vidět současnou bolest a radost v jejich očích, když konečně dostanou příležitost promluvit - pohled, který říká: "Prosím, neodcházejte." Mohou jim vypadávat vlasy z mnoha bezesných nocí zuřivého soustředění. Mohou mít obrovskou sociální neschopnost a trapné, nervózní, výstřední chování a mnohem více jim vyhovuje práce než lidé. Mohou mít špatný dech z toho, že jsou tak v mysli, že nedokážou vypít dostatek vody, aby podpořili fyzické tělo. Jejich oblečení může být již léta nemoderní. Často si vyvíjejí propracované osobní systémy žargonu, aby vysvětlili průlomové koncepty, které objevili, což může být pro nováčka velmi matoucí. Možná budete často muset číst jejich papíry s vědomím, že můžete očekávat, že porozumíte v nejlepším případě pouze 60 procentům z nich, zatímco budete hledat „maso“ jejich zjištění. Miluji a respektuji tyto lidi a bylo mi požehnáno, že jsem se s mnoha z nich mohl osobně setkat, což spustilo v jejich myslích vlny vědecké a duchovní extáze, když demonstrují, jak jejich ceněné koncepty zapadají do širšího celkového modelu Božského kosmu, a tím odstraňují jejich pocity osamělosti. Každý, kdo inspiroval nějaký koncept, získá v této sérii plné uznání.

Zdá se, že až na pár výjimek, jako je tato knižní série, nebyl nikdo

dostatečně ochotni pokusit se sjednotit své koncepty do jediného celkového modelu. Procházet stohy a stohy knih a výtisků webových stránek může být obrovská zátěž. Většina channelerů se neobtěžuje číst tyto materiály, protože vám mohou říct, že „nikdy nebyli dobří v matematice nebo vědě“. Někteří lidé odhodili tuto knihu – přímo přede mnou –, jakmile uvnitř viděli obrázky geometrických objektů, právě z tohoto důvodu. Všem, co vypadá jako „práce“, se často vyhýbáme. Navíc se domnívám, že mnoho lidí si nikdy ani nepředstavovalo, že by tyto typy pojmů mohly být skutečně prozkoumány vědeckým procesem. Nicméně zvažte následující citát od nejlépe zdokumentovaného „channelera“ všech dob, Edgara Cayce:

Když se věcem nebo fázím mentálních a duchovních jevů věnuje stejný zájem nebo studium, jaký byl a je věnován materializovaným nebo materiálním jevům, stane se to stejně praktické, měřitelné a měřitelné jako kterákoli jiná fáze. lidské zkušenosti. [2012-1, roč. 1939]

Tak to tam je. Je zajímavé, že toto čtení bylo provedeno jako první pro klienta číslo 2012, protože mnoho lidí si již uvědomuje, že rok 2012 je v tomto procesu dimenzionálního posunu, který nyní probíhá, mimořádně důležitý, protože představuje datum ukončení unikátního systému počítání času, který vymysleli staří Mayové z Mezoameriky a Yucatánu. Mayové přirovnávají konec svého vlastního časového systému k příchodu zlatého věku pro lidstvo, době dramatické duchovní obnovy. Takže ve výše uvedeném Cayceově čtení je jemný návrh, že pokud provedeme vědeckou studii informací obklopujících „fázi duchovních jevů“, což je údajný rozměrový posun v roce 2012, můžeme být velmi dobře schopni prokázat dobrý případ. .

Dostávám dva nebo tři e-maily měsíčně od lidí, kteří mi říkají, že by tuto knižní sérii napsali sami, ale neměli k tomu dostatek konkrétních dat. Konkrétní data jsou však přesně to, co potřebujeme, pokud skutečně chceme uzákonit sociální změny tím, že přesvědčíme racionální mysl, že se jedná o skutečný fenomén, který se vyskytuje. Kromě toho narážíme také na problém, že prvním „vstupním požadavkem“ tohoto textu je jednoduše mít dostatečně velkou představivost na to, aby se koncepty vžily intelektuálně, emocionálně a duchovně, ať už s nimi skutečně souhlasíte nebo ne. Někteří lidé fyzicky nemohou udělat „místo“ pro tato data ve svých myslích, aby se vůbec rozhodli, zda s nimi souhlasí nebo ne. Proto mi často říkají, že knihy se „těžko čtou“. V těchto knihách není nic, co by bylo pro člověka se základním vzděláním vnitřně obtížné pochopit, ale pokud má člověk uzavřenou mysl, může být skeptická racionalizace a pštosí chování hlava v písku tak rozsáhlé a labyrintové, že knihu je třeba odhodit, abyste znovu získali pohodlí status quo, aby vás „oni“ mohli chytit za kůži na zátylku a „zachránit“, jakmile se odvážíte vyjít z krabice.

Takže já jsem ten, kdo rád shromažďuje tento déšť informačních „konfet“ s velkými taškami a pak s láskou prozkoumává každý čtverec v průběhu let a let, zapamatuje si a zdokumentuje všechny konkrétní reference a uvidí, jak spolu zapadají do krásné mozaiky a vědomí, že informace budou nakonec asimilovány do koherentních, stravitelných nových myšlenek. Díky internetu konečně padají zdi a je třeba provést nekonečno dostupných výzkumů – ale pouze konečný počet relevantních témat, s konečným počtem propojených stránek, které lze vytisknout, svázat, studovat a

podtrženo. Od té doby, co jsem se v roce 1998 stal jako intuitivní poradce zcela samostatně výdělečně činným, dal jsem si za úkol na plný úvazek doslova prohledávat „konce světa“ a obracet tolik těchto kamenů, kolik jen dokážu.

Sto internetem tištěných výzkumných knih, které byly zařazeny do série Konvergence, je nyní vysoký asi čtyři nebo pět stop – a nebudete muset tyto kroky sami opakovat, protože zde najdete destilovaný konečný produkt těchto prací, zcela nový pohled na vesmír, který vám může „zranit mozek“, když se budete snažit osvojit si všechny nové – a hluboce pravdivé – koncepty.

Pokud si však dokážete dát na čas podruhé (většina z nich to prožene hned napoprvé jako unavení nalíčení nalíčení s velkým pytle halloweenských cukrovinek), měli byste být schopni od základu zrekonstruovat celek. nová vize reality pro vás, která je v souladu se „skutečnou realitou“, nikoli iluze mainstreamového konsensu. Doufám, že se vám líbí způsob, jakým jsem pro vás tato fakta vyřezal. Zdá se, že „oni“, se kterými pracuji, si myslí, že jsem odvedl dobrou práci. Já také. A když se „Oni“ stanou „Já“, pak už na vnějších názorech nezáleží, že?

KAPITOLA 01: ÚVOD

KAPITOLA 01: ÚVOD

Jak se máte?

Rozhlédni se. Podívejte se na lidi ve svém životě. Podívejte se na změny v sobě.

Není to stejný svět jako před pár lety, pár měsíci, dokonce před pár týdny? Zdá se, že všechno jde tak rychle, že je těžké s tím držet krok. Něco se ve světě určitě děje, něco tajemného a nevysvětlitelného. Můžete se toho dokonce k smrti vyděsit. Vidíte katastrofy počasí, ekologickou destrukci, násilí ve společnosti, směšnost médií. Jste si také vědomi více než několika přesvědčivých proroků, kteří zapsali jistou zkázu pro toto období a nadále v tom pokračují. Pokud ne y2k, pak to bylo 5. května 2000. A když se obrovské katastrofy nestanou v jednom náhlém okamžiku, jednoduše je posouvají dál. Čím více jim dáte najevo, tím beznadějněji se cítíte, protože na konci jejich „duhy“ není žádný hrnc z zlata. Takže, abyste si zachovali zdravý rozum, přirozeně diskreditujete a ignorujete to, co se říká, a pokračujete v plánování budoucnosti, jako by se nic nedělo. Je to opravdu jediný způsob, jak fungovat v každodenním životě.

Takže jsme tady na úsvitu nového tisíciletí. To je toho. „Chyba počítače“ y2k přicházela a odcházela, na čemž se projevila „spousta ničeho“.

Proč tolik pozornosti, ptáme se? Propadli jsme tomu všichni? Ano, měli jsme, alespoň na určité úrovni. Všichni víme, že Země se nyní od roku, který jsme prohlásili za narození Krista, otočila kolem Slunce více než 2000krát.

Před samotným rolloverem y2k jsme si nemohli pomoci, ale mysleli jsme si, že svět mohl na neznámou dobu velmi dobře projít rychlokurzem průkopnického životního stylu bez technologií a elektřiny. Byl to OBROVSKÝ heads-up pro lidstvo, budíček, který nás donutil položit několik velmi vážných otázek. Všichni jsme se museli přímo dívat na možnou budoucnost před námi a přemýšlet o tom, jaký by byl život bez veškerého pohodlí, které nám společnost poskytla. Uvědomili jsme si také, že náš ekosystém je velmi choulostivý a bez nějakých vážných změn se vyskytnou další problémy, se kterými se musíme potýkat. Nemůžeme donekonečna ničit sebe a naši planetu.

Bylo to tedy všechno zkázy a temnoty? Stále věříme každému počítačovému guru, obchodníkovi s cennými papíry, metafyzikovi nebo prorokovi, který přijde a řekne nám: "No, to je ono?" A teď, když je rok y2k historií, jednoduše se uvolníme a myslíme si, že „byznys jako obvykle“ bude nyní pokračovat donekonečna? Nebo může mít příběh i jinou stránku?

Všichni musíme být k sobě velmi upřímní ohledně toho, co se právě teď děje. Pozorování UFO jsou nyní na trvale vysoké úrovni intenzity, nikdy předtím v zaznamenané historii. Po celém světě se ekonomiky hroutí zevnitř, přičemž USA se jen stěží drží jako poslední bašta „ekonomického růstu a blahobytu“. V době tohoto přepisu, v dubnu 2000, akciový trh vykazoval neuvěřitelnou nestabilitu s rozpadem Microsoftu. 4. dubna 2000 ztratil index NASDAQ za jediný ráno 11 procent celé své hodnoty, aby jej Federální rezervy údajně odkoupily, aby ekonomika nezkolabovala. Pak se další den londýnské trhy úplně vypnuly,

teoreticky kvůli závadě počítače, ale realističtěji v nehorázném pokusu o kontrolu dalších ztrát. A o víkendu, kdy byla tato kniha hotova, zažil trh k 15. dubnu svůj největší krach od roku 1987. Tyto typy ekonomických deformací byly natolik závažné, že kvůli extrémní volatilitě obchodování zavíraly svou činnost i velké makléřské domy. trhy a jejich naprostá neschopnost dát jim smysl.

A relativně podobným způsobem se počasí chová extrémně nevyzpytatelným způsobem, který poslouchá proroctví a brání jakémukoli racionálnímu vysvětlení. V době tohoto přepisu vybuchují dvě sopky ve známém vzorci pro změnu Země Edgara Cayce, Etna a Montserrat, přímo u Vesuvu. Počátkem dubna 2000 ztratila Antarktida další dva ledovce jednoduše kolosální velikosti, což ohrožovalo lodní dopravu v této oblasti. Po celém světě se prostředí hroutí velmi reálnou a velmi děsivou rychlostí a nemusíte být „objímač stromů“, abyste to viděli. Ve světových médiích je každý týden nekonečný proud informací, které ukazují na realitu těchto okolností.

Skutečně, pokud jsme schopni ustoupit od vlastního popírání a podívat se na věci z perspektivy čisté, nefiltrované pravdy, není těžké vidět, že jsme na pokraji trvalého zničení sebe a naší planety. Každý to na určité úrovni ví, někdo více vědomě než jiný. Období y2k si to lidstvo mnohem více uvědomilo, protože i když jsme nevěřili, že se něco stane, na celosvětové úrovni se stále diskutovalo o myšlence sociálního kolapsu. Pravda o míře existujících problémů je pro většinu z nás příliš těžko akceptovatelná kvůli pocitu naprosté marnosti, který přirozeně vytváří. Druhy vymírají rychlostí, která je rychlejší, než dokážeme změřit. Oceány se ohřívají tak rychle, že obrovské kusy Antarktidy nadále padají do oceánu. Ozónová vrstva je ničena, ropa je odčerpávána z Matky Země, dokud žádná nezůstane, a nezdá se, že by někdo nebo skupina lidí mohla udělat něco, aby těmto věcem zabránila. Naše společnost se v podstatě vymkla kontrole a bourá stromy kvůli rozvoji po celém světě rychlostí, která je mnohem rychlejší, než je lze nahradit. A proto, jakmile je naše kolektivní mysl Ega zbavena všech bariér a hranic popírání a nevědomosti, musí dojít k závěru, že čelí vědeckému faktu o svém bezprostředním zničení; když ne v naší generaci, tak určitě v budoucích generacích, pokud se neudělá něco velmi drastického, aby se to zastavilo. Zda by se některý z těchto systémů změnil zevnitř, bez ohledu na vnější hrozby, je jistě otázkou vážné debaty. A i kdybychom zhroutili průmyslovou ekonomiku v současné podobě, mohli bychom skutečně změnit vzorce počasí, které již existují?

Ale co naše kolektivní podvědomí? I když to nikdy nevidíte v mainstreamových médiích, není těžké pozorovat, že v populaci obecně dochází k masivnímu hnutí; pohyb směrem k „základním Kristovým principům“ lásky a přijetí k sobě i k druhým. Tváří v tvář nesplnitelnému úkolu změnit svět se musíme obrátit dovnitř a hledat způsoby, jak změnit sebe. Ve veřejném povědomí se odehrávají obrovské metafory, které vedou k našemu osobnímu uvědomění si špatného jednání. Například procesy s impeachmentem prezidenta Clintona v roce 1998 posloužily jako metafora pro každého jednotlivce, což je přivedlo k hluboké vnitřní otázce:

Co když jsem to byl já tam nahoře v předsednictvu? Jak by vypadal můj vlastní život, kdyby byly všechny možné tajné a trapné detaily mého života odhaleny doslova celému světu? Byl bych také považován za nezpůsobilého být prezidentem a hrozilo by mi odvolání?

Otázky, které si dnes všichni klademe, jsou velmi hluboké, velmi hluboké a velmi smysluplné. Bez plného vědomí toho, do čeho jdeme, si možná neuvědomíme, jak důležité tyto otázky skutečně jsou.

Zde vstupuje do hry tato kniha a informace v ní obsažené.

Na první pohled se zdá, že tato kniha obsahuje pouze vědeckou tezi popisující nový a komplexní harmonický model Velkého vesmíru tam venku. Ale otázka, kterou navrhuje, je velmi duchovní, velmi skutečná, velmi důležitá. "Dostáváme tu zprávu?" Snažíme se všichni sladit s tím, co rozumíme mlhavému pojmu „spiritualita“? Nebo i nadále chráníme a uchováváme své vlastní zájmy na úkor ostatních?

Když se skutečně podíváme na problémy, se kterými se jako lidská bytost setkáváme, není těžké vidět pravdu? Copak nevidíme, že celá škála problémů, kterým nyní čelíme, je ze své podstaty způsobena našimi vlastními sobeckými činy? Naše společnosti nadále měří svůj úspěch pouze na základě toho, jaký zisk produkují. Pokud společnost vydělává peníze, pak je společnost úspěšná. Pokud společnost zkrachuje, společnost není dobrá.

Čím více peněz společnost vydělá, tím větší je její úspěch. To může stejně dobře platit pro naše vlastní sebepjetí. Materialismus naší společnosti, „naprogramovaný“ do nás den za dnem z tančící barevné krabice, nás učí myslet stejně. Každý z nás s tímto „programováním“, když se dostaneme na úroveň, kde skutečně můžeme mít přístup k takovému bohatství, musí bojovat s velmi přirozenou predispozicí ho hromadit, chovat jako poklad, chtít to všechno pro sebe a nikdy, nikdy, nikdy nebuď šťastný, pokud nemáme víc, víc, víc. A i když máme víc, stále se cítíme prázdní. Někde něco stále chybí -- i když máme bílý latkový plot, dvě desítky dětí, krásnou manželku a skvělou práci. Zdá se, že mnoho z našich životů je prázdných a dřívější definice úspěchu v naší společnosti už zřejmě nemají váhu.

V tomto smyslu se dramaticky mění naše duchovní instituce.

Rigidní dogmata ustoupila novému souboru otázek, kde mnozí z nás již nemají pocit, že mají jasnou nebo organizovanou představu o tom, co nebo kdo Bůh skutečně je. K velké mrzutosti zapálených příznivců církve a fundamentalistů je křesťanství jako vadnoucí ovoce, lpící na odumírající révě své minulosti a obávající se nevyhnutelného pádu na Zemi. Tento kolaps náboženství je otevřeně uznáván více v Anglii než v Americe, kde jsou organizované církve v tak zoufalých bodech, že svým zbývajícím kongregacím říkají, že buď budou muset vybrat určitou částku peněz, nebo začnou propouštět vikáře a zavírat kostely, a dokonce konsolidovat různé denominace dohromady, aby přežily!

Vzhledem k tomu, že četné průzkumy uvádějí, že více než 50 procent všech Američanů je aktivně zapojeno do studií New Age, včetně čaker, krystalů, barev a channelingu, není těžké vidět, že náboženství již neodpovídá na naše vlastní „velké otázky“. A nyní, s přítomností mimozemšťanů jako an

stále reálnější návrh, už se nemůžeme spokojit se starými odpověďmi. Něco skutečného se děje a ti, kteří to odmítají uznat, vypadají s každým novým televizním speciálem, filmem, filmovým pásem, fotografií, masovým pozorováním a „upozorňovačem“ bývalé vlády, který se objeví, stále směšněji.

Takže většina z nás nyní může bezpečně říci, že „nejsme sami“, protože je prakticky nemožné, aby každá jednotlivá zpráva a pozorování byly výplodem fantazie. Ale kam do toho všeho zapadá Bůh? Většina profesionálních ufologů je znechucena sebemenší zmínkou o duchovním významu fenoménu UFO a každému, kdo se snaží prosadit takové spojení, se vyhýbají.

Když se jich zeptáme, proč tu „oni“ jsou, až příliš často slyšíme prohlášení založená na strachu o tom, jak by nějaká forma hrozící invaze mohla probíhat, nebo že nás prostě studují, aby viděli, co budeme dělat v těchto neklidných časech. , nebo ještě hanebnější hypotézy o tom, jak nás jednoduše využívají pro „díly“. Jen málo ufologů se chce pokořit natolik, aby připustili, že „oni“ by tu mohli být, aby nám pomohli. Bůh může mít hodně pomoci, a jakmile pomoc přijde, rozhodneme se ji přijmout, nebo budeme nadále ignorovat její základní poslání a účel?

A tak, bez ohledu na to, kde to hledáme, pokud jsme v našich životech neudělali místo pro Boha a/nebo Boží pomocníky, pak se skutečně nesmí zdát žádná naděje, že projdeme budoucností bez úhony. Jak korporace pokračují ve shrabávání těsta, Země neúprosně směřuje ke smrti a sterilitě. Bez představy a přítomnosti Božích sil jako hmatatelné, skutečné věci by se doslova mohlo zdát, že neexistuje žádná naděje. Nikdo nemůže upřímně přijmout, že naše sociální struktury se změní dostatečně rychle na to, aby samy odvrátily katastrofu, po přečtení zdravé dávky článků popisujících neuvěřitelné zrychlení změn Země, kterých jsme svědky. Upravili jsme si postel a teď si do ní musíme lehnout. Mnohým z nás poskytuje tučná peněženka vysoké napětí, které vede ke krátkozrakosti, a my se jednoduše odmítneme změnit, dokud již nebude příliš pozdě.

Ale vraťme se k naší diskusi týkající se mimozemšťanů, co když všechno, o čem diskutujeme, probíhá přesně tak, jak se má stát? Měli bychom mít tu drzost bát se, když se všude kolem nás objevují takové zázračné návštěvy? Můžeme si upřímně myslet, že rozumíme vesmíru, když nám vše, co vidíme, říká, že sny mohou být ještě reálnější než realita? Budeme mít jednoho dne také antigravitační pohon, neomezené volné zdroje energie, cestování supersvětelnou rychlostí a spolupráci s celou galaxií v množství inteligentních bytostí? Díky technologii, kterou naši návštěvníci zobrazují, a poselstvím, která nám, jak se zdá, předávají ve stále větším počtu, v našich snech a prostřednictvím vyhrazených kanálů včetně autora této knihy, můžeme popřít, že „oni“ jsou zde na duchovní misi , dohlížející na blížící se renesanci a znovuzrození lidského ducha? Mohli bychom být včas a projít procesem, který je již dobře napsaný a nacvičený v celém vesmíru?

A není čas skutečně nic jiného než přímá cesta, nebo skutečně podléháme jiným, záhadnějším cyklům lidské civilizace, založeným na skryté harmonické struktuře ve Vesmíru?

Zdá se, že naše média jsou naprosto slepá k úžasným duchovním událostem, které se dějí v mnoha z našich životů, stejně jako k neuvěřitelně bizarním kolapsům a fyzickým/emocionálním katastrofám, které se dějí v

životy jednotlivců všude kolem nás. Pokud si sedneme a přemýšlíme o tom z rozsáhlé duchovní perspektivy, zdálo by se, že „zákon karmy“ je skutečně skutečný. Naše myšlenky vytvářejí naše zkušenosti a my přitahujeme přesně to, o co jsme žádali. Žijeme-li ve strachu, stávají se nám děsivé události. Pokud žijeme v důvěře, tak nějak vždycky všechno klapne. A nyní více než kdy jindy se v našich životech pálí cokoli, co nám brání dělat pozitivní a láskyplná rozhodnutí. Můžeme se podívat na ty kolem nás, kteří se zdají být nejhlubší sami v sobě, a vidět, jak osobní apokalypsa již nastává. Zdá se, že události na planetě se neliší.

Jak se nepochybně přibližujeme k nějaké události velkých rozměrů, nebo tomu, co Antikové označovali jako Posun věků, skutečně víme, k čemu směřujeme? Opravdu, proč se zdá, že celý „vnější svět“ mimozemské inteligence dělá vše, co je v jejich silách, aby nás nyní upozornil na jejich přítomnost? Měli jsme někdy předtím tolik přesvědčivých důkazů, že na Zemi existovaly předchozí vyspělé civilizace a že mohly být dříve v kontaktu se stejnými mimozemšťany? Čím to je, že skoro každý člověk hluboko uvnitř ví, že naše vlastní vojenská / korporátní / vládní / mediální hierarchie nám prakticky mlátí o hlavu realitou mimozemského života, jen aby to nemuseli "oficiálně" deklarovat? Proč všichni pořád čekáme, až „na ně“ vydají tajemství, když už sice známe pravdu, ale jen se nám nechce udělat ten závratný krok, že tomu opravdu, ale opravdu věříme? A s neuvěřitelně přesnými jasnovidci v historii, jako je Edgar Cayce, můžeme skutečně popřít, že je přesná telepatická komunikace s touto vyšší inteligencí možná?

Proč tolik z nás cítí, že se stane něco úžasného? Očekáváme pravdu o otevřeném kontaktu s těmito mimozemšťany, o tom, že se staneme členem meziplanetárního konkláve inteligentního života? Věnujeme pozornost skutečnosti, že čím více se snažíme „konat dobro“, tím více se zdá, že naše životy plynou nepředvídatelnými a krásnými způsoby a odpovídají na všechny naše modlitby? Všimáme si přítomnosti synchronicity v našich životech, jak se zdá, že se děje tolik podivných věcí, které naznačují, že pracuje vyšší duchovní síla, že jsme náhodou ve správný čas na správném místě?

Proč existuje stále větší počet lidí, jako je autor této knihy, kteří jsou zjevně schopni kontaktovat tyto vyšší inteligence a opakovaně produkovat výsledky včetně přesných budoucích proroctví, kterých by jinak nebylo možné dosáhnout? Proč jsou naše sny tak plné úžasu, že se probouzíme s bází a úctou a toužíme vrátit se tam, kde jsme právě byli? Proč vlastně „jen věříme“, že i uprostřed všeho zdánlivě depresivního a děsivého zhroucení, které se odehrává všude kolem nás, existuje také nový život, nový zázrak, nová krása a láska? Proč nějak víme, že se skutečně chystáme zažít něco tak fantastického, že se staneme jediným největším okamžikem všech dob?

V našich myslích, v našich srdcích a v našich duších, často pod naším přímým vědomým vědomím, víme: pamatujeme si: rozumíme. Všichni jsme si nějakým nepředstavitelným způsobem vědomi, že na Zemi se chystá fantastická událost. Křesťané by to měli jako druhý příchod. Milovníci UFO by to měli buď jako „odhalení velké vlády“, „přistání na trávníku Bílého domu“ nebo obojí, protože jedno může spouštět druhé. Ti, kdo hlásají zkázy, se mohou rozhodnout, že uvidí, že nás brzy vyzrací

zemského povrchu sopkami, hurikány a přílivovými vlnami při epickém posunu pólů, srážce asteroidů nebo výronu koronální hmoty ze Slunce a trvají na tom, že „všechno je pryč“. Jiní z nás si jsou mnohem méně jisti, co to je, a proto si to můžeme i nadále držet na délku paže a snažit se pokračovat, jako by se nic nestalo.

Vskutku, možná nikdy skutečně nepochopíme tuto událost, nebo dokonce neuvěříme, že se něco skutečně změní, dokud se tak již nestalo. A v tu chvíli, kdykoli se „to“ stane, vše, co se stalo před tímto okamžikem, se bude zdát být ničím jiným než vybledlou kapitolou života v nudné monochromii. Naše nové životy budou hýřit barvami způsobem, kterému bychom nikdy nemohli rozumět. Je docela těžké si představit například den, kdy každá televizní stanice, každý titulek novin a časopisů, každý vládní představitel a každý myslící člověk na celé planetě nakonec unisono řekne: "Nejsme sami." Nebo ještě lépe: den světového míru, kdy se každý člověk, každý národ a každá rasa podívá na sebe, na Zemi a na všechny ostatní formy inteligentního života ve vesmíru a řekne: „Miluji tě a respektuji tě. Za to, kdo a co jsi, protože se miluji a vážím si toho, kdo a co jsem. Omlouvám se za vše, čím jsem ti kdy ublížil, a doufám, že mi odpustíš. Pojďme společně vytvořit nový svět – svět bez zranění, svět bez bolesti, svět bez plačících dětí hnijících hnisajícím hladem, svět, kde jsme skutečně jedno mezi sebou, s naší zemí a Jediným Stvořitelem.

Naše kolektivní ženské lunární já, symbolizované číslem 1080 ve starověkých učeních, musí svrhnout sevření, které nyní má nad planetou mužské sluneční já známé jako 666. (A ano, právě tato dominance mužského archetypu na Zemi stojí za metaforickými biblickými proroctvími pro toto období.) My i naše společnost musíme znovu přijmout univerzální ženství v lásce, a tím nám dát jednotu, jako prastaré číslo 1746 představuje. Naše četná kreativní díla nás na tuto „fúzní“ událost připravují na podvědomé úrovni. Ve filmu Pleasantville z roku 1998 se svět černé a bílé mění v barvu, zatímco se lidé učí opouštět svá zastaralá přesvědčení ve stylu 50. let a dosahují skutečné osobní, emocionální a intelektuální svobody. V Truman Show muž symbolizující kolektivní mysl lidstva dospívá k ohromujícímu zjištění, že celý svět kolem něj je konstruován jako obří iluze, kde on je hvězdou, kterou miliony lidí ve vnějším světě sledují na svých televizních obrazovkách.

V Close Encounters of the Third Kind je hlavní postava hnána strhující sérií vizí, aby se konečně nalodila na gigantickou mimozemskou vesmírnou loď a navždy opustila svůj pozemský život pro příslib něčeho mnohem většího. V sérii Pán prstenů JRR Tolkiena se celý svět připravuje na neuvěřitelný, multidimenzionální posun, jaký dosud v historii nebyl znám. V roce 2001 je nalezen Monolit, který, jak se zdá, upozorňuje mimozemskou přítomnost na náš vlastní „dospívání“. Velitel vesmírné lodi David Bowman, vedený touto silou, nakonec vstoupí do víru spirálovitého světla, které ho nejprve stárne a poté ho vrátí do fetálního stavu, což naznačuje nový život v tajemné vyšší říši. V roce 2010 se metafora rozšiřuje ještě více: Bowman se vrací jako multidimenzionální entita, která nám říká o bezprostřední, neuvěřitelné transformaci. "Co se bude dít?" ptají se ho.

"Něco úžasného," zašeptá a jemně zavrtí hlavou ze strany na stranu s uctívou, láskyplnou bázňí. Jupiter nakonec exploduje a stane se hvězdou, čímž vznikne celá nová sluneční soustava, kterou můžeme použít v naší vlastní. Na každém

na televizní obrazovce na Zemi duchovní síly píší: "Všechny tyto světy jsou vaše... Používejte je společně... Používejte je v míru."

Ve filmu Jamese Camerona The Abyss se v našich vlastních oceánech nachází fantastický a nevýslovně krásný mimozemský svět, a poté, co s ním dosáhneme kontaktu, vystoupí na hladinu moře našeho vědomí. V Duchu je naší hlavní postavou duchovní bytost, která se loučí se ženou házející keramiku symbolizující Matku Zemi, aby vstoupila do víru čistého světla.

V Cocoonu staří lidé odejdou se světélkujícími mimozemšťany na místo, kde „neonemocní, nezestárnou a nikdy nezemřou“. V ET se padlá mimozemská bytost, která představuje nás samých, konečně vrátí domů poté, co málem zemřela životem na Zemi s „dětmi“.

V **trilogii** Star Wars je Darth Vader jako symbol drtivé váhy korporátní Ameriky řízené muži svržen hrdinskou silou lásky a my si uvědomujeme, že je naším vlastním otcem, naší vlastní rodinou a je vítán. zpět, nově přeměněný. V Titaniku, když se loď představující náš moderní svět potápí, zástupy lidí obklopují duchovního, který směle a slavnostně čte písmo a říká: „A bude nové nebe a nová země...A už nebude smrti. protože budeme mít věčný život...“ Lidé jdou spát a pokojně se připravují na to, co přijde. Poté přijdou lidé z „budoucnosti“ s exotickým podmořským vybavením kosmického věku, aby se pokusili rekonstruovat minulé události, které se tam staly, a mezi těmito lidmi je i jeden z původních účastníků.

V Kontaktu dosahujeme komunikace s mimozemskou rasou a to nás vede k vybudování stroje, který nám umožňuje cestu na jejich vlastní úroveň. Je to vzrušující cesta světla, zvuku a barev, která raketově míří skrz nevýslovně obrovské červí díry do říše čistého, světélkujícího míru a krásy, kde se andělské entity představují jako členové naší vlastní rodiny. V Mission to Mars nám bytosti zodpovědné za stavbu „Tvář“ odhalují, že „Oni jsou my: my jsme oni“ a jedno z nejlepších finále filmu „Vzestup“ nastává v posledních dvou minutách. A v Matrixu hlavní postava Neo konečně věří v sebe natolik, že získává úplnou kontrolu nad iluzí samotného fyzického světa, poráží negativní síly, které se ho snažily zničit, a získává schopnosti podobné křesťanům. Čas od času, když vidíme tyto krásné filmy, nám po tvářích stékají slzy jako součást nás, nějakým způsobem, ví a věří, že se nám v našich vlastních životech stane něco tak fantastického, jako je **toto**. Ale zdá se, že je tak daleko, tak daleko, mimo náš dosah nebo chápání.

Konečným závěrem této knihy je, že událost běžně známá jako „Posun věků“ nebo „Vzestup“ skutečně nastane, a je skutečně nevýslovně fantastická. Je pravděpodobné, že nikdy přesně nepochopíme, co to přesně znamená nebo jak to budeme osobně prožívat, dokud tím skutečně neprojdeme. Pravda o jejím brzkém příchodu na nás prakticky exploduje ze všech směrů, pozitivně i negativně. Možná právě proto je tak úžasné, že o tom téměř nikdo v prominentním oboru UFO/metafyziky vůbec nemluví. Zdá se, že každý shromažďuje informace, které se přiblíží jejich popisu, aniž by kdy skutečně identifikovali Velký obraz takový, jaký ve skutečnosti je. Tuto transformaci také nemůžeme jednoduše připsat unavenému starému křesťanskému prorocství, jak bylo skutečně předpovídáno dlouho předtím, než křesťanství vůbec vstoupilo na scénu.

Ale co přesně tato událost bude, říkáte? Jistě, každý máme nějakou představu, ale každá myšlenka se může od ostatních lišit. Někteří lidé obeznámení s těmito myšlenkami mají pocit, že to jednoduše představuje posun ve vědomí, ke kterému dojde zde na planetě, přičemž každý udělá náhlé kroky ve svém vědomí a úsvit nového dne, nového vědomí. Někteří lidé mají pocit, že to souvisí s okamžikem, kdy dosáhneme otevřeného kontaktu s „návštěvníky“ a staneme se členem skupiny planetárních společností s technologií daleko rozsáhlejší než ta naše, což by jistě mohlo vytvořit i předchozí scénář. Někteří jiní, jako James Redfield v Celestinském proroctví, zastávají názor, že samotné tělo ve skutečnosti zmizí z dohledu v záblesku světla, nebo že v tuto chvíli dojde k nějaké spontánní, holografické mutaci naší DNA.

Autor této knihy se nad těmito otázkami zamýšlel jako každý jiný. Než vůbec začal číst z psychiky, pečlivě si zaznamenával své sny přes pět let. Bylo to prostřednictvím tohoto média, kdy byl poprvé vystaven pojmu Vzestup a toho, co by to mohlo ve skutečnosti zahrnovat - nebo alespoň zdravá, inspirující metafora pro to, aby podvědomí pochopilo jeho dopad. Následuje přepis snu z 1. srpna 1996, který mu jako první poskytl přímou metaforu, aby zprostředkoval úžas nad tím, jaký může být tento zážitek, když skutečně přijde.

Stál jsem na mýtině, kde jsem viděl velký obraz měsíce proti namodralé obloze. Během této doby jsem si všiml, že na povrchu je kulatý kruh zářícího světla. Byl jsem nadšený, když jsem si uvědomil, že jiní hlásili, že totéž viděli již dříve, a že to měl být v podstatě odraz z mimozemské „základny“ na Měsíci. Jak jsem to pozoroval, rozšířil se do ohnivé koule, která byla uprostřed 1/3 šířky Měsíce.

Potom se zmenšil zpět do bodu a několikrát expandoval v režimu expanze a kontrakce tekutiny.

Nakonec předběhl celý měsíc a zářil oslnivě bílou barvou s namodralým nádechem. Zdálo se, že energie přichází ze stran a já jsem byl zasvěcen do těch nejfantastičtějších speciálních efektů, jaké jsem kdy viděl - připomínající to, co se stalo Jupiterovi ve filmu Arthura C. Clarka v roce 2010, ale ještě neuvěřitelnější. Energie se shromáždila do podoby modrobílého torusu, jako vnitřní trubice. Byla v něm i černá. Zdálo se, že se odkutálel z Měsíce, zatímco se točil kolem jeho vnitřního středu a přibližoval se ke mně na Zemi.

Všiml jsem si asi pěti tenkých kruhových pásů energie, které se otáčely kolem torusu rychleji, než se točil sám. Měli tyto jiskřivé "hvězdy", které vypadaly, že mají světélkující, třpytivé černé oběžné dráhy v kruhu. Hvězdy byly černé, zbytek kruhu mnohem světlejší. Všechno se to točilo a točilo, když to mířilo dolů ke mně. Všechny různé pohyby vytvořily docela působivou podívanou. Hrozilo, že vtáhne vše, s čím přijde do styku, jako nějaká obří živá černá díra.

V té době jsem byl naprosto a úplně ohromen jako nikdy předtím. Cítil jsem, že to byla ta nejfantastičtější věc, která se mi kdy v životě stala. Začal jsem létat nahoru do víru a všiml jsem si, že v úhlu asi 45 stupňů je modrý paprsek, který mě nějak spojuje zpět se Zemí. Bylo to v té době, kdy jsem si uvědomil, že tohle musí být - ten velký okamžik - Vzestup. Byla jsem tak vzrušená, že jsem tomu nemohla ani uvěřit.

Když jsem do něj vletěl, stal se obrovským 300 stop širokým tunelem vířícího modrobílého světla. Bylo to velmi jasné, ale chladné a ne nepříjemné. Vypadalo to, jako bych byl zabalen uprostřed nekonečného tunelu složeného z galaktických ramen, otáčejících se a otáčejících se. Zdálo se, že jsem sotva víc než smítko ve srovnání s impozantní velikostí a rozlehlostí víru, kterým jsem cestoval.

Část toho, co to dělalo tak neuvěřitelné, bylo, že tam nebyl absolutně žádný zvuk, kromě neuvěřitelných výkřiků extáze v mé vlastní mysli. Poznal jsem, že se rychle přibližuji k jiskřivé stěně tohoto luminiscenčního modrého světla na konci vířícího válce. Jakmile tím projdu, už nikdy nebudu jako dřív.

Když se to všechno dělo, pocítil jsem emoci ne nepodobnou strachu. Říkal jsem si: "Ted? Co se stane? Vyšší dimenze? Nemůžu tomu uvěřit!" Měl jsem matnou představu o tom, co tam mohu očekávat, ale cítil jsem, že ta myšlenka je jen vzdálená záplata v koutku mé mysli. Bylo to příliš nevýrazné. Opravdu jsem nevěděl, co čekat, ale nebránil jsem se tomu. V podstatě jsem tuto zkušenost uvítal. Když se mé ruce ponořily do modrého světla, rozprchlo se kolem nich jako voda a zmizelo; Zase jsem stál na pevné zemi...

UČENÍ RA

Po zážitku takového rozsahu zjevně toužil vědět víc.

Už se seznámil s myšlenkou Vzestupu jako s možností, ale byla to naprostá epická kvalita tohoto snu, která ho přiměla klást ještě hlubší otázky. Tento sen přímo vedl k obnovenému zájmu o studium série knih nazvaných Ra Material a/nebo Zákon Jednoho, což byly údajně mimozemské komunikace. V těchto knihách, Ph.D. fyzik, univerzitní profesor a letecký pilot jménem Don Elkins našel vrchol svého celoživotního výzkumu fenoménu UFO prostřednictvím telepatického kontaktu s mimozemskou inteligencí. Dvacet let pracoval s různými nadanými jedinci, kteří se dostali do transu a mluvili jménem těchto vyšších inteligencí. A čas od času jim Dr. Elkins kladl ty nejobtížnější a nejnáročnější otázky pocházející z popředí jeho výzkumu pokročilé fyziky a dostával odpovědi. Tyto odpovědi opakovaně přicházely od těch, kteří o těchto věcech v bdělém stavu nic nevěděli.

Bylo to na konci tohoto dvacetiletého období, kdy Elkinsova práce s Carlou Rueckert, velmi úspěšným kanálem, prorazila na mnohem podstatnější úroveň. Tento průlom byl přímo urychlen příchodem Jima Mc Cartyho, který si myslel, že přichází, aby pomohl Donovi a Carle katalogizovat, kategorizovat a organizovat objemy materiálu, který již vyrobili. Místo toho se stalo něco naprosto neočekávaného. Přitáhli skutečného těžkého útočníka z vyšších sfér, možná hlavní skupinu odpovědnou za naši péči: obrovskou duchovní skupinu entit, které se zjevně spojily do jediné mysli, která si říkala Ra, a řekla, že jsou ze šesté dimenze, miliony let vyspělejší než moderní lidstvo. Slova a koncepty byly vysoce sofistikované a přesné, na rozdíl od jakéhokoli jiného typu channelovaného materiálu, jaký kdy byl viděn, a jeden profesor o nich hovořil jako o „podobné doktorské disertaci o epistemologii“. Jakmile Ra začal mluvit, dali jasně najevo, že je to poprvé, co byli schopni projít nezakreslenou sérií zpráv za tisíce let lidské historie. Carla byla uvedena do úplného bezvědomí a vyjmuta z těla, aby došlo ke kontaktu s Ra, a neměla

bez ohledu na to, co se stalo, když byla pryč.

K tomuto kontaktu došlo v roce 1981, dlouho předtím, než pole channelingu dosáhlo tak obrovského nárůstu spíše opakujících se, zjednodušujících a protichůdných informací, které jsou dnes často k vidění na internetu a v určitých časopisech a knihách.

Z jakéhokoli důvodu se dílo nikdy nestalo příliš známým, ale to rozhodně není chyba samotného materiálu. Kvalita a závažnost informací, které Ra předkládá, se nepodobá žádným jiným, které tento autor kdy viděl. Jak David pokračoval ve čtení tohoto materiálu, došel k většímu a většímu poznání, že to, co se Ra skutečně snažil sdělit Dr. Elkinsovi, byl zcela nový pohled na fyziku, jak ji nyní známe. V tomto novém pohledu existuje několik dimenzí, z nichž každá je schopna udržet inteligentní formy života v čase a prostoru. Každá dimenzionální úroveň je vyšší nebo blíže k Jednotě než ta před ní.

Ra vysvětlil, že ti na Zemi byli ve třetí dimenzi a že existovaly plné čtyři dimenze vyšší zkušenosti, kterými jsme prošli, než se vrátíme k Jedinému Stvořiteli. V okamžiku, kdy je dokončeno toto úplné znovusjednocení, by neexistovalo žádné vědomí jakéhokoli oddělení, pouze vědomí jednoty a Jednoty. Ra také vysvětlil, že každá dimenze poskytuje různé úrovně učení na cestě k této Jednotě a že naše vlastní úroveň se nazývá „Volba“. Podle Ra si vše, co musíme udělat, je vybrat si, zda budeme sloužit sobě nebo druhým. Uvědomění si důležitosti služby druhým je naším prvním krokem k opětovnému sladění s Jednotou, o které tak často mluvili. Pokud o sobě uvažujeme pouze jako o oddělených bytostech a nerozhodneme se milovat a pomáhat druhým, pak zapomínáme, že jsme skutečně pouze Jedna Bytost, a že tedy sloužit druhým je sloužit našemu vlastnímu Pravému Já. Co po nás tato Jednota chce, říká Ra, je jednoduše milovat a vycházet spolu, šířit harmonii a pravdu.

Je zřejmé, že se jedná o totožné poselství, jaké nyní v Novém tisíciletí vyslovuje většina channelerů. Mezi tím, co Ra říkal, a tím, co průměrný channeler obvykle mluví v novější době, však byly velmi velké rozdíly. Musíme si pamatovat, že Ra měl rozhovor s velmi nadaným fyzikem a Dr. Elkins byl ve svých pokusech porozumět Raovým slovům často úplně zmatený. V pěti knihách série Zákon jednoho Ra předkládá komplexní kosmologii, která je extrémně vnitřně konzistentní. David se znovu a znovu pokoušel najít byt jen jeden okamžik, kdy si Ra odporovala nebo se zdálo, že zakolísá, ale nemohl.

Ještě důležitější je, že tato kosmologie nebyla jednoduše celá v říši vznešených spekulací – ve všech záměrech a účelech Ra systematicky učil Dr.

Elkinse o zcela nové formě fyziky, nové formě porozumění způsobu, jakým vesmír funguje, zakořeněné v soucitu, harmonii a moudrosti.

Ra byl potěšen, že Dr. Elkins byl obeznámen s prací fyzika Dewey Larsona, který navrhl, že prostor a čas jsou ve vzájemném vztahu – což znamená, že pro každou dimenzi prostoru existuje odpovídající rozměr času. Také zmínili, že je toho k pochopení mnohem víc, než s čím Larson přišel, ale že to byl dobrý začátek.

A jak jejich slova v pěti knihách pokračovala, poskytli mnoho velmi přesných prohlášení, která přesně naznačovala, co tento systém fyziky je, a jeho působivé duchovní důsledky.

Jak David četl knihy Zákona Jednoho a studoval je stále podrobněji, uvědomil si, že systémy, o kterých Ra diskutoval, se již od roku 1981, kdy byla kniha poprvé vydána, stávají stále viditelnějšími ve vědecké literatuře. Čím víc četl, tím víc ho šokovalo, když si uvědomil, že očividně nikdo jiný nikdy neviděl, kolik spojení skutečně existuje, nebo že vůbec existovaly. Po přečtení a strávení asi 300 metafyzických titulů do tohoto bodu si David uvědomil, že moudrost Ra se nyní stala obrovským deštníkem pravdy, který spojoval mnoho, mnoho samostatných oblastí studia a poskytoval odpovědi tam, kde ji museli vypracovat mnozí další badatelé. na vlastní pěst.

Jak čas pokročil do současnosti, zatímco se tato kniha přepisuje, David pokračoval v nacházení stále více vědeckých důkazů na podporu Raových tvrzení. Dřívější verze této knihy byly zpřístupněny na internetu již na jaře roku 1998, ale množství nových informací se od vzniku knihy výrazně zvýšilo. Verze, kterou nyní držíte v rukou, je speciálně navržena tak, aby upgradovala stávající soubor informací před spuštěním série tří knih, která si zachová původní název Konvergence a bude zkoumat stejná témata ještě hlouběji než dříve.

Vrcholným úspěchem skutečné schopnosti dekodovat fyzikální systémy, které popsal Ra, je vědomí, že Země projde dimenzionálním posunem. Ra vysvětluje, že v galaxii existuje přirozená struktura, kterou v tuto chvíli všichni procházíme, struktura, kde určité části galaxie mají vyšší koncentraci „energie“ než jiné. Jak přirozeně přecházíme do těchto oblastí s vyšší frekvencí, dochází ke změnám na našem Slunci i na Zemi samotné. A ještě důležitější je, že i v každém z nás dochází ke změnám. Ačkoli nemůžeme s jistotou vědět, jak nebo kdy tato událost skutečně nastane v naší vlastní osobní zkušenosti, víme, že Ra nám říká, že na konci tohoto posunu bude život na Zemi plně 100krát harmoničtější, než je nyní. Všechny schopnosti, které prokázal Ježíš, a mnohem více budou snadno dostupné každému.

Zjevně to není žádný postupný přechod, ale epická změna, ke které dochází ve velmi krátkém časovém období, kdy je konečně dosaženo kritického prahu vědomí.

Náš nejnovější výzkum poměrně významně odhalil, že Ra měl pravdu o tom, že ve vesmíru existuje základní energie, která má vibrační vlastnosti podobné tekutině. Moderní vědci tomu říkají "energie nulového bodu" nebo "virtuální tok částic". Nyní víme, že existují 'virtuální' protějšky ke všem základním složkám atomu (jako jsou protony, neutrony a elektrony), které se zdají být naprosto stejné, až na to, že neustále "mrkají" a zanikají. Diskuse o energii nulového bodu uchvátily svět kvantové mechaniky a také mnoho dalších aspektů fyziky, protože nyní musíme dojít k závěru, že veškerá realita, kterou vidíme, je v zásadě postavena z energie, která nám zůstává skryta. A pro mnohé to není příliš pohodlný koncept, jelikož rádi „dostáváme do rukou“ svět kolem nás, nebýt konfrontováni s tajemnou energií, kterou nemůžeme přímo změřit.

A přesto experimenty a prototypy, jako je Casimirův jev, sonoluminiscence a zařízení proti gravitaci / volné energii, již prokázaly, že tato energie musí existovat.

V budoucích vydáních tohoto souboru výzkumu, který nyní probíhá, se budeme zabývat

studium energie nulového bodu mnohem podrobněji. Moderní badatelé přinesli zpět zapomenutý výraz „éter“ pro tuto energii, protože až do začátku 20. století vědci věřili, že tam je. Jak bylo právě naznačeno, ti, kdo nyní pracují s koncepty „éteru“, zjistili, že jej lze skutečně využít k vytvoření všech základních efektů pozorovaných v UFO, včetně antigravitace, neomezené generace energie z „prázdného prostoru“. Stejně jako možné cestování prostorem vyšších dimenzí. Je zřejmé, že naše chápání reality se velmi rychle mění a David byl i nadále ohromen, protože každé nové zjištění mu jen pomáhá lépe porozumět tomu, co Ra říkal celou dobu v sérii Zákon jednoho.

Většina této knihy je věnována tomu, aby nám poskytla dobrý obecný přehled o tom, jak tento systém energie „éteru“ funguje a jak souvisí s dimenzionálním posunem, ke kterému se nyní přibližujeme. Uvidíme, že principy vibrací jsou nejzákladnější pro pochopení chování éteru, nebo toho, co bychom mohli jednoduše chtít nazvat duchovní energií. První část této knihy, Harmonický, multidimenzionální vesmír, v další kapitole vysvětluje, že hlavní organizace této energie je v oktávě dimenzí. Ra nazval různé úrovně jako „hustoty“, protože to, co ve skutečnosti máme, je jedna sjednocená energie, která prostě existuje v různých úrovních koncentrace. Je to relativní rychlost vibrací, která určuje každou úroveň koncentrace, a my ukážeme, že existují tři úrovně této vibrace, které je třeba posuzovat stejně: světlo, zvuk a geometrie. Když se podíváme na samotný éter, vidíme, že se skládá z obrovského moře energetických „jednotek“, které budeme označovat jako jednotky vědomí. Vzhledem k základním zákonům harmonie a vibrací si tyto jednotky vždy udrží sférické pole, ale charakteristické vibrace každé „hustoty“ nebo dimenze jim dodají jinou „barvu“, „zvuk“ a geometrickou strukturu. Podíváme se na přesná čísla, která se podílejí na těchto harmonických, a uvidíme, jak moc odhalují, když je blíže studujeme. Ještě důležitější je, že uvidíme, že tyto jednotky vědomí nejsou vázány prostorem ani časem, jak je známe – mohou být drobnější než nejmenší subatomární částice nebo velké jako celý vesmír samotný.

Ve třetí kapitole vysvětlujeme, jak Antikové znali tento systém trojrozměrných geometrických vibrací a stavěli stavby, jako jsou pyramidy, aby tyto síly využily. Podíváme se také na myšlenku, že velmi podobné struktury známé jako Martánské monumenty odpovídají také tomuto vzoru. Podíváme se také na úžasnou strukturu a složitost samotné Velké pyramidy, zejména v době, kdy byla poprvé postavena, a díky našemu chápání tohoto univerzálního zdroje energie je docela snadné vidět, že jde skutečně o artefakt. vyšší úroveň technologie, než máme nyní. Ve čtvrté kapitole vysvětlujeme, jak moderní fyzika začíná dohánět tyto starověké znalosti prostřednictvím takových věcí, jako je „teorie superstrun“. Poté přinášíme citát od známé entity Seth, kterou na konci 60. let a po léta později poskytla Jane Robertsová, která odhaluje, že téměř identické informace s tímto pokročilým konceptem teoretické fyziky byly dány dávno před teorií superstrun nebo Ra. knihy kdy vznikly.

V páté kapitole se začneme dívat na skutečného otce všech současných vícerozměrných fyzikálních modelů, indického matematika známého jako Srinivasa Ramanujan. Jasně uvidíme, že Ramanujanovy informace byly získány mystickým procesem, který má pozoruhodnou podobnost s channelingem. Dále uvidíme, že klíčový počet dimenzí u Ramanujana

Modelů bylo vždy osm, což dále podporovalo Raův model oktávy. V šesté kapitole věnujeme velký prostor průzkumu pasáže diktované Sethem v roce 1971, což nám dává mnohem lepší pochopení toho, jak sférické „jednotky vědomí“ éterové energie fungují v našem Vesmíru. V sedmé kapitole pak uvidíme, že mimozemské síly se nás snaží naučit tuto informaci prostřednictvím fenoménu „kruhu v obilí“. V těchto piktogramech, které se přes noc objevují v různých plodinách, často doprovázené anomálními pozorováními a nevysvětlitelným zahříváním a ohýbáním samotných plodin, nacházíme všechny plány pro tento model harmonické éterové geometrie na místě. Konkrétně se zaměřujeme na formaci známou jako Barbury Castle 1991 a ukazujeme, jak přesně zobrazuje tuto komplexní trojrozměrnou informaci, a to doslova i symbolicky. Zkoumáme také práci Geralda Hawkinse, který dokázal, že nejběžnější formace, které byly v plodinách vidět, přímo souvisely s hudebními proporcemi, v dokonalém harmonickém vztahu.

S těmito znalostmi otevíráme druhou část knihy, Planetární mřížky a starověké znalosti. V této části zkoumáme, jak tyto geometrie přímo ovlivňují základy samotné Země. Věda nyní dohání Ra v odhalování, že tyto éterické energie nebo „jednotky vědomí“ neustále proudí dovnitř a ven ze všech fyzických objektů ve vesmíru a neustále je tvoří okamžik za okamžikem. Pamatujeme si, že velikost tyto jednotky neovlivňuje a že samotná sféra planety může rezonovat jako jedna masivní „jednotka“ sama o sobě. Jakmile víme, že se takové chování od Země v nové fyzice očekává, nezbyvá nám, než po něm začít pátrat. Poté začneme kapitolu devátou diskusí o práci Bruce Cathieho v tomto ohledu. Cathie poskytla jasný důkaz, že mimozemské bytosti se pohybovaly po Zemi pomocí geometrické „mřížky“, která se skládá z geometrie jednoduché krychle a osmistěnu, křížujících se po povrchu Země. Cathie udělala neuvěřitelné pokroky v dekódování harmonických struktur těchto energií, z nichž všechny velmi úhledně souvisí s modely, které Ra zastával v sérii Zákon jednoho. Kromě toho Cathieho model skutečně poskytuje harmonický základ pro Sjednocenou teorii pole fyziky, což se může dobře ukázat jako jeho nejtrvalejší úspěch. Do této kapitoly také zařazujeme některé Raovy citáty, abychom čtenáři pomohli vidět souvislosti, o které jde.

V kapitole 10 diskutujeme o Filadelfském experimentu jako o jednom z mnoha příkladů, které nám pomáhají ukázat, že jednoduché magnetické pole, pokud je použito k vytvoření správných harmonických a geometrických vibračních frekvencí, může ve skutečnosti koncentrovat éterickou energii v místní oblasti a způsobit dojde k rozměrovému posunu. Tento dobře známý experiment byl údajně výsledkem experimentu námořnictva s radarovou neviditelností, který se nezdařil. V budoucnu to může být dobře použitelná technologie „teleportu“. Také si připomínáme, že mnohem větší aspekt této energetické změny nastává v naší Sluneční soustavě jako celku, ve vztahu k našemu umístění do středu galaxie a pomocí harmonických cyklů, které najdeme ve Slunci.

Potom v kapitole 11 pokračujeme v průzkumu Globální mřížky s touto znalostí energií, které jsou v ní obsaženy, jako velmi reálné a dost možná inženýrsky proveditelné. Práce Richarda Hoaglanda a mise Enterprise je citována jako prostředek, který nám ukazuje, jak se geometrie „éteru“ objevuje na planetách. Prostřednictvím analýzy martánských památek Hoaglandův tým zjistil, že byla zveřejněna zakódovaná zpráva, která poskytla přesné

informace pro budoucí návštěvníky k dekodování základů éterické fyziky diskutované Ra. K tomu v zásadě dochází prostřednictvím pozorování čtyřstěnu uvnitř koule, což jsme již viděli v kapitole sedm. Hoaglandův tým dále ukázal tento čtyřstěn jako základní energetickou strukturu na téměř každé planetě naší sluneční soustavy, která je zodpovědná za oblačné pásy, obří sopky, sluneční skvrny a obří vířící víry, jako je Jupiterova Velká rudá skvrna.

Poté, co jsme určili umístění čtyřstěnu s krychlí a osmistěnem, které jsme již zkoumali od Bruce Cathieho, začneme zkoumat práci Carla Muncka, který nám ukázal, jak tyto energetické síly na Zemi přesně využívali Antikové. Prostřednictvím Munckovy práce, známé jako „Kód“, vidíme, že téměř každá jednotlivá pyramida, posvátné místo a zemní práce z dávných dob na planetě jsou součástí obrovské celoplanetární matice souřadnic se středem ve Velké pyramidě v Gizeh. Přinášíme úryvek z Wilcock Readings, když se snažil pochopit, jak sjednotit práci Muncka s Bruceem Cathiem, Richardem Hoaglandem a dalšími badateli „Grid“, se kterými se setkáme v další kapitole.

V kapitole 12 dokončujeme naše geometrické mapování vyšších dimenzí na Zemi prostřednictvím zkoumání práce Ivana P. Sandersona, poté Gončarova, Morozova a Makarova a vyvrcholíme profesory Williamem Beckerem a Bethé Hagensovou. Jediné dvě z pěti základních „platónských“ geometrií, které v tomto okamžiku zůstaly neobjevené, byly dvacetistěn a dvanáctistěn, protože Cathie nám ukázala krychlí a osmistěň a Hoagland nám ukázal čtyřstěn. Vidíme, že Sanderson objevil přítomnost dvacetistěnu pečlivým studiem celosvětových „problémových míst“ pro námořní a leteckou dopravu, jako je Bermudský trojúhelník. Jeho vyčerpávající úsilí přišlo s dvanácti základními „Děblovými hřbitovy“, z nichž všechny byly rozmístěny v dokonalých harmonických proporcích od sebe. Když se tyto skvrny spojí dohromady, vytvoří se dvacetistěn. Ruští vědci Gončarov, Morozov a Makarov tuto myšlenku rozšířili tím, že do modelu mřížky zahrnuli také dvanáctistěn, a najednou si uvědomili, že kombinovaná mřížka dvacetistěnu/dvanáctistěnu se zdá být přímo zodpovědná za umístění kontinentů, pohoří a podmořských hřebenů. , stejně jako počasí a populační centra, vzory migrace zvířat a anomální deformace v prostoru a čase, jak je poprvé katalogizoval Sanderson.

Dále si uvědomili, že téměř každé posvátné místo nebo památka na Zemi byly zásadně spojeny s touto Mřížkou.

Když se k tomu přidá práce Beckera a Hagense, zjistíme, že poskytují mřížkový model 120 propojených trojúhelníků, který sjednocuje všech pět platónských těles do jednoho a také odhaluje ještě podrobnější výsledky o tom, jak tyto energie působí na Zemi. Představujeme také vlastní nezávislý výzkum, který ukazuje, že různé ostrovní řetězce na zemském povrchu tvoří přesné „mřížkové kruhy“, které jednoznačně souvisí se strukturou samotné Becker/Hagensovy mřížky. Prozkoumáme také řadu zpráv týkajících se záhadných zmizení a efektů deformace času pozorovaných na různých místech této mřížky. Poté v kapitole 13 představíme informace od Dr. Leforse Clarka týkající se chování magnetismu a toho, jak může při svém cestování vytvářet "diamagnetické víry". Tyto víry pomáhají přesně vysvětlit, co vidíme v Kruzích Mřížky a jak je přirozené éterické síly v Mřížce způsobily. Poté se mnohem blíže podíváme na pět platónských těles samotných, abychom jasněji viděli, jak spolu přímo souvisí

k propojovacímu systému harmonických, o kterém jsme diskutovali.

Poté opět přinášíme práci Carla Muncka, který odhalil velmi zásadní spojení mezi rychlostí světla a harmonickými čísly zvuku, což naznačuje, že jde ve skutečnosti o funkce stejného jednotného zdroje energie. Ačkoli Bruce Cathie odhalil totéž ve svém vlastním harmonickém systému, spojení objevené Munckem je dosaženo zcela jiným způsobem, ale se stejnými závěry.

Potom v kapitole 14 navrhuje, aby ti, kdo postavili tuto Mřížku, nikdy nezmizeli z dohledu, prostě zůstali v utajení. Ukazujeme jasné souvislosti mezi moderními „tajnými společnostmi“, jako jsou svobodní zednáři, a těmito starověkými pravdami, včetně fotografií nástěnné malby, která byla vztyčena v OSN, což nám jasně ukazuje, že její stavitelé si byli dobře vědomi posvátné geometrie a „jednotek vědomí“ v nějaké formě, a tedy pracovní znalost celého systému harmonické fyziky obecně. Také vidíme podobné kódované informace objevující se ve Velké pečeti Spojených států. Poté diskutujeme o myšlence, že „síň záznamů“ zachovaná z dob Atlantidy existuje pod egyptskou náhorní plošinou v Gíze, a citujeme kontroverzní výzkum Aarona Du Vala, který zjevně pracoval s jedním Dr. Scottem, který tvrdí, že našel identické záznamy v jiných oblastech, počínaje údajnými atlantskými ruinami u pobřeží Floridy poblíž Bimini.

Poté, co jsme dokončili naše zkoumání Globální mřížky, přejdeme do třetí části a rozšíříme okno porozumění tomuto systému fyziky na harmonické události ve větším měřítku, které se vyskytují v čase. Hlavním časovým cyklem, který budeme zkoumat, je cyklus našeho Slunce, odtud název třetí části: Velký sluneční cyklus. V kapitole 15 se znovu vrátíme ke sloům Ra, abychom probrali tento cyklus, co to je a jak funguje. Představujeme myšlenku zemské precese, dlouhodobého kolísání, jehož dokončení trvá 25 920 let a přesně se odráží v Raově diskusi o slunečním cyklu. Také to koreluje se známými transmisními spisy Edgara Cayce, protože málokdo si uvědomuje, že také mluvil o slunečním cyklu. Výňatky z Ra přesně vysvětlují, na co se můžeme těšit, když se blížíme k této události, kterou nazývají „sklizeň“. V kapitole 16 přinášíme práci Maurice Cotterella, který učinil objevy, které zcela posílily nálezy v knihách Ra, ale nebyly započaty až do let poté, co kontakt skončil.

Prostřednictvím dlouhodobého mapování protichůdných rychlostí rotace Slunce přišel se sérií grafů, které předpovídaly velmi dlouhodobé cykly jeho aktivity - cykly mnohem delší, než by moderní věda chtěla akceptovat. Potom vidíme, že stejná čísla, jaká byla vidět v Cotterellově díle, ve skutečnosti znali a zaznamenali Mayové před tisíci lety. Součástí této studie je Mayský kalendář, komplexní nástroj pro měření plynutí času v krocích po zhruba 5 125 letech.

V kapitole 17 diskutujeme o práci bývalého astrofyzika z NASA Maurice Chatelaina, který dále posílil lidské chápání mayského kalendáře. Ačkoli Chatelainova konečná hypotéza o datování kalendáře se může ukázat jako nesprávná, jeho poznatky týkající se důležitosti konjunkcí Jupiter-Saturn jsou zásadní pro pochopení toho, jak tento systém fyziky funguje v naší sluneční soustavě. Pokračujeme v diskusi o Chatelainově práci v kapitole 18, kde přinášíme jeho objevy ještě dlouhodobějších cyklů v naší Sluneční soustavě prostřednictvím Konstanty Ninive. Tato konstanta je harmonickým vyjádřením všech oběžných drah naší sluneční soustavy až po sekundu a pokaždé, když dokončí cyklus, můžeme ji považovat za

je to doba, kdy budou všechny planety v dokonale přímce. Ukážeme také, že toto číslo zmapovali Sumerové před tisíci lety. Ještě důležitější je, že celé číslo lze sestavit vynásobením 70 sedmkrát 60, což nám poskytne cenný klíč ke konečné harmonické jednoduchosti cyklů, které jsou v činnosti.

Poté následuje kapitola 19, která začíná prací Bradleyho Cowana, který ukázal jasné důkazy o geometrických strukturách v čase, které přímo ovlivňují lidské chování při obchodování s akcemi, čímž nám poskytuje jasnější obrázek o základní povaze všech cyklů. Jsme se dívali. Poté podrobně popíšeme Wilcockovy vlastní objevy, které úhledně rozšiřují Ninivskou konstantu na galaktickou úroveň a odhalují, že jde o přesnou harmonii času, který galaxii potřebuje k dokončení jedné rotace. Tento objev propůjčuje ještě větší důvěryhodnost Raovým myšlenkám o tom, že v galaxii existují různé oblasti koncentrace harmonické energie, oblasti, do kterých se v tuto chvíli můžeme přesouvat. Naše vlastní zemská precese také velmi zásadně souvisí s touto konstantou prostřednictvím jednoduchých harmonických proporcí, což nám ukazuje skutečný galaktický rozsah slunečního cyklu. Pak jdeme dále a odhalíme, že Cotterellova práce odhaluje, že musí být zahrnuty tři zemské precesní cykly, aby se dokonale shodovaly s cykly, které jsou vidět na Slunci, a opět se tato informace přesně odráží ve výpovědích z materiálu Ra. Když si prohlédneme všechny tyto informace dohromady a zhodnotíme všechny změny, které se kolem nás nyní dějí, jistě vidíme, kam až platnost Raových prohlášení skutečně sahá.

V kapitole 20 zakončíme naši misi tím, že se podíváme na práci "cyklogie, která ukazuje historické události opakující se v harmonických časových intervalech. Vracíme se do Velké pyramidy, abychom odhalili, že korunním klenotem jejího skrytého poselství je časová osa, která souvisí s naší současný bod v historii velmi přímo. Je předložen jasný důkaz tohoto propracovaného systému spolu s mocným návrhem -- že závěr časové osy samotné je nyní a je spojen s průchodem ke hvězdám a/nebo těm z hvězd přicházejících Vzhledem k tomu, že tato událost na časové ose nastane v naší blízké budoucnosti, jsme opět přesvědčeni, že naši atlantští / mimozemští bratři si byli velmi dobře vědomi toho, čím budeme v tomto bodě naší historie procházet, a měli v úmyslu poskytnout nám cenným prostředkem, jak to předem předpovědět. Jakmile uvidíme realitu tohoto masivního „proroctví v kameni“, bude docela obtížné toto poselství popřít. Poté následuje náš závěr v kapitole 21, kde se podíváme na II materiálu a odhalte také několik dalších překvapení.

A tak bez dalších řečí začněme. I když se rozhodneme nevěřit, že každá část výzkumu je platná, budeme jasně schopni vidět souvislosti, a to nám velmi pomůže v důvěře, že skutečně procházíme procesem, který je pro naše nejvyšší a nejlepší dobro. . Je to proces, který může mít fantastický „překvapivý konec“, který nikdo z nás nemohl očekávat, dokud se to skutečně nestane. Pokud jsou Raova prohlášení přesná, nikdo by nikdy nemohl pochopit neuvěřitelnou radost a blaženost, která nás čeká, když se přeneseme do této vyšší sféry bytí, kde se utopický svět vědecké fantazie a čisté lásky stává realitou každého jednoho dne. ."

KAPITOLA 02 HARMONICKÉ ROZMĚRY: The Architektura Jednoho

KAPITOLA 02: HARMONICKÉ ROZMĚRY:
Architektura Jednoho

Tato kapitola začíná vaše zasvěcení do skryté historie planety Země, která je naším prvním hlavním klíčem k odhalování tajemství vesmíru. Mějte na paměti, že určité koncepty, pro které je pro některé obtížné vytvořit „místo“ ve své mysli, je třeba nainstalovat brzy, a že mít tyto informace na paměti později se velmi vyplatí. Jako vždy, pokud vás určitá část zarazí, pokračujte ve čtení, protože důležitá je celková vize, nikoli specifika.

Diskuse v této knize povedou čtenáře stále více k pochopení, že starověký svět věděl mnohem více o skutečném způsobu, jakým věci fungují, než my právě teď v hlavním proudu. Chceme-li porozumět tomu, jak fyzický vesmír skutečně „funguje“, včetně duchovních spojení, některé z našich nejlepších důkazů najdeme v písemných a fyzických relikviích vzdálené minulosti. Ve skutečnosti již nemůžeme popírat, že velmi vyspělá civilizace existovala nejméně před 12 500 lety a možná i mnohem dále v mlhách vzdáleného starověku. Pro ty, kteří mají zájem se těmito znalostmi a výzkumem dále zabývat, jsou následující současné knihy krátkou ukázkou některých z těch, které se ukázaly jako docela akademické, uznávané a poučné:

The Mysteries of Atlantis Revisited Edgar Evans Cayce

Otisky prstů bohů od Grahama Hancocka

Když spadla obloha od Rand a Rose Flem-Ath

The Orion Mystery od Roberta Bauvala a Adriana Gilberta

Poselství Sfingy od Grahama Hancocka a Roberta Bauvala

Od Atlantidy po Sfingu od Colina Wilsona

SPHINX VODNÍ POČASÍ

Nejčastější argument „důkazu“, se kterým se člověk setká při čtení výše uvedených knih a jim podobných, byl nyní nazván jako „kuřácká zbraň“ případu Atlantidy. Tímto odkazujeme na pozorovatelnou skutečnost, že Velká egyptská sfinga, která se nachází přímo u tří hlavních pyramid na náhorní plošině Gizeh, vykazuje neklamné známky toho, že byla zvětralá vodou. V egyptské poušti v současnosti rozhodně není žádná voda, stejně jako v dobách typicky uváděných pro stavbu pyramid. To lze snadno dokázat přímými geologickými studii okolních zemí.

Tento zajímavý model zvětrávání na Sfingě původně pozoroval RA Schwaller de Lubicz, brilantní učenec a důkladný badatel, který kompletně předefinoval chápání lidstva o starověkém Egyptě a Atlantidě až do poloviny 20. století. Současný autor John Anthony West re-

objevil tento neobvyklý vzorec zvětrávání, který byl spíše náhodně zmíněn v de Lubiczově knize The Temple of Man, a uvědomil si, že jde jednoznačně o něco testovatelného a prokazatelného, co bylo v minulosti téměř zázračně přehlíženo. A po mnoha a mnoha neúspěšných pokusech získat podporu nesčetných geologů se Westovi podařilo navázat spolupráci s Robertem Schochem, mladým, ale velmi uznávaným odborníkem v této oblasti, který do svých 20. let napsal již čtyři knihy o archeologii.

Schoch se zdráhal prozkoumat Westovu hypotézu, dokud si nebyl jistý, že si zajistil funkční období ve své akademické organizaci, ale začátkem 90. let byl připraven pokračovat. West a Schoch pak konečně odcestovali do Egypta a uvědomili si, že případ je ještě silnější, než si dříve mysleli; **všude, kam se podívali, byly v drtivé většině nadbytečné známky zvětrávání vody, a to jak na Sfingě, tak na nedalekých chrámech z obrovských kamenných bloků.** Sfinga byla vytesána z vápence, což je konglomerát písčitých částic, které se spojily do pevné látky. Větrná eroze vytváří vrstevnaté, vodorovně žebrované povrchy ve vápenci, které vypadají jako stránky na straně staré knihy, protože určité vrstvy konglomerátové horniny budou tenčí a slabší a určité vrstvy silnější a pevnější. Silnější oblasti vápence budou odolávat síle větru silněji, a tím méně erodují, zatímco tenčí vrstvy budou mizet rychleji, čímž vznikne nerovný povrch, který většina z nás pravděpodobně viděla na pouštních fotografiích nebo možná dokonce osobně.

Na druhé straně vodní eroze vytváří hladké, smyslné křivky, které se zařezávají přímo do skály bez ohledu na její tloušťku a tvoří zaoblené rohy, hadovité potůčky a štěrby. Znamky této eroze jsou tak zřejmé, že když West zamaskoval Sfingu z obrázků páskou, všichni geologové, kterým obrázky ukázal, se shodli, že jde o obrázek skalního výchozu s vodní erozí. Jakmile však West pásku odstranil a ukázal jim, odkud je obrázek, okamžitě se rozrušili a nechtěli o tom dále diskutovat, protože se báli, že ztratí svou pověst. Dr. Schoch byl prvním geologem, který čelil faktům a vsadil svou vlastní pověst na samozřejmost.

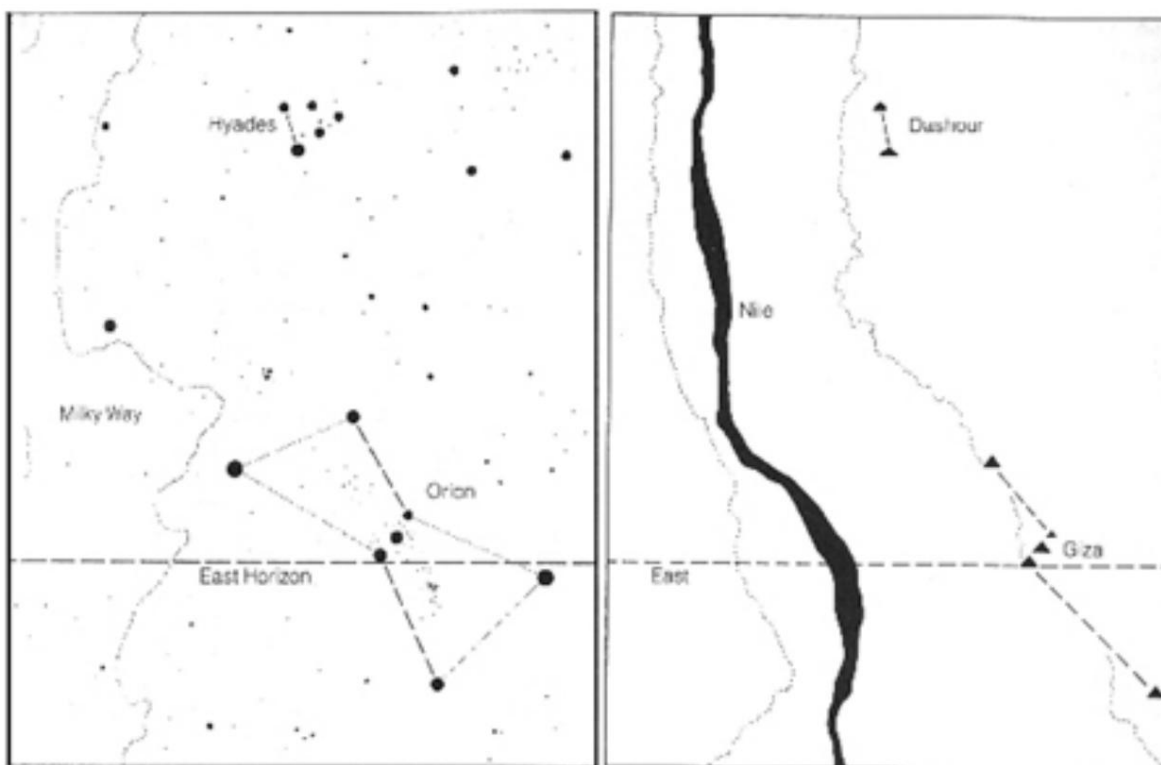
A protože všichni víme, že Egypt je nyní poušť, Sfinga prostě musela být postavena v době, kdy existovalo svěží zelené klima džungle s bohatými srážkami. A dokonce i ty nejodporněji konzervativní geologické odhady, že v Egyptě je dostatek vody k vytvoření takových útvarů, pocházejí přinejmenším z doby 7 000 př. n. l. a většina by souhlasila s tím, že 9 000 př. n. l. je mnohem realističtější číslo; a to je prostě poslední doba, kdy vůbec nějaké srážky pršely. Musíte také přesně zohlednit, jak dlouho by trvalo, než by takové pokročilé zvětrávání vody nastalo – rozhodně ne několik set let, ale potenciálně mnoho tisíc.

A tak, i kdybychom zahodili množství dalších solidních důkazů, které existují na podporu pokročilé starověké civilizace, stále se můžeme vrátit ke Sfingě. Jakmile budeme vědět, co hledáme, uvědomíme si, že je to jen jeden z nejzřejmějších způsobů, jak dokázat, že historická „atlantská“ kultura – tj. starověká vyspělá civilizace – měla ve skutečnosti precedens.

Další populární akademický argument pro „Atlantis“ přišel od Roberta Bauvala v „The Orion Mystery“ z počátku 90. let, ačkoli Dr. JJ Hurtak původně zmínil stejný koncept v The Keys of Enoch v 70. letech.

Tři hlavní egyptské pyramidy v Gíze jsou uspořádány v těsné blízkosti u sebe a Bauval byl zvědavý na zjevný nedostatek symetrie nebo geometrie v jejich uspořádání. Věděl, že musí existovat nějaký důvod, proč byly zarovnané tak, jak je nyní vidět nad hlavou. Inspirace nakonec zasáhla, když vzhledl k souhvězdí Orionu, které má tři hlavní hvězdy, které tvoří střední část, označovanou jako „pás“. Uvědomil si, že pyramidy v Gíze jsou konfigurovány přesně stejným způsobem jako „pás“ Orionu, a rychle dokázal svůj názor tím, že překryl mapy místa pyramid a hvězdné mapy Orionova pásu na sebe. Nejen, že každá pyramida byla ve správné poloze, ale dokonce i relativní velikosti a barvy pyramid byly přímo úměrné velikostem a barvám hvězd v Orionově pásu. (Cheopsovy a Khefrenovy pyramidy byly obě původně pokryty bílým vápencem a jsou přibližně stejně velké jako dvě hlavní hvězdy v Orionově pásu, zatímco Menkaureova pyramida je podstatně menší a byla původně obalena v červené žule, stejně jako slabší a červenější. třetí hvězda.)

Jak Bauval pokračoval ve zkoumání věci, uvědomil si, že architekti z Gízy vytvořili dokonalou duplikaci hvězdných nebes na Zemi – nápad, který dokonale zapadá do jejich konceptu spojení mezi fyzickým světem a Duatem neboli duchovním světem . . Navíc poloha řeky Nilu vzhledem k pyramidám byla totožná s polohou Mléčné dráhy vzhledem k pásu Orionu na hvězdné noční obloze. Další pyramidy poblíž Gízy naznačovaly, že několik dalších významných hvězd Orionu a blízkého souhvězdí Hyád bylo také zvěčněno do kamene na Zemi.

Obrázek 2.1 – Srovnání Orionu/Mléčné dráhy Roberta Bauvala s Gízou/Nilem

Ačkoli je toto zarovnání zajímavé, nezdá se, že by nám poskytlo žádné nové informace o době, kdy byly pyramidy postaveny. Použitím programu známého jako Skyglobe si však Bauval uvědomil, že jediný „nedávný“ čas, kdy by Mléčná dráha byla dokonale zarovnána s řekou Nil, byla zhruba před 12 500 lety. V té době a pouze v té době (pokud jste nebyli ochotni cestovat zpět před více než 30 000 lety) bylo možné stát na Zemi a pozorovat pyramidy a řeku Nil z dálky a sledovat, jak se Nil zarovná přímo s Mléčným. Tak, zatímco hvězdy Orionova pásu by se dokonale shodovaly s pozicemi pozemských pyramid. To je způsobeno fenoménem zemské precese, dlouhodobým kolísáním v její rotační dráze, o kterém budeme hovořit později.

Jako jednoduché předběžné vysvětlení precese byste normálně očekávali, že když se každý rok dostanete do stejného času, kdy je Země pod určitým úhlem ke Slunci, jako je rovnodennost nebo slunovrat, pak by všechny hvězdy měly být ve rok od roku k tomuto datu stejné pozice. Přesto se hvězdy na noční obloze posunou z těchto viditelných pozic o jeden stupeň každých 72 let a zhruba každých 25 920 let vytyčí celou kruhovou dráhu přes oblast noční oblohy. Pokud postavíte chrám, abyste se v době slunovratu vyrovnali s hvězdou, pak by si vaši potomci během relativně krátké doby uvědomili, že něco způsobilo, že se tyto hvězdné pozice posunuly z jejich předchozího zarovnání.

Bylo tedy jasné, že Bauval našel časovou schránku, zakódovanou archeologickou maticí informací navrženou tak, aby ukazovala přesný čas, kdy byl celý komplex poprvé navržen a naplánován. Je zřejmé, že starověcí architekti byli velmi chytrí, když navrhli takový systém. Další vrstvou „důkazu“ je skutečnost, že ve stejném časovém rámci a pouze v tomto časovém rámci je Sfinga přímo tváří v tvář souhvězdí Lva, vzhledem ke své poloze v zemské precesi. Celý tento soubor nálezů je tak zřejmý a přesvědčivý, že zcela obešel předpojaté „peer review“ mainstreamové archeologie a dostal se přímo do povědomí veřejnosti prostřednictvím dokumentů na Discovery Channel a podobně.

SUPER POKROČILÉ VRTÁNÍ

Další nedávný průlom v argumentaci za ztracenou civilizaci s vyspělou technologií přichází od Christophera Dunna, jehož hlavní odborností je vrtání. Definitivně prokázal, že určité artefakty, včetně prázdné rakve nebo „žulové truhly“, která se nachází v Králově komnatě Velké pyramidy, vykazují známky superpokročilých technik vrtání, které předčí vše, co nyní máme v držení. Dunn analyzoval Žulovou truhlu a našel neklamné důkazy, které naznačovaly, že byla vyhloubena nějakou formou trubkového vrtáku, který vytěžoval kus po druhém. Spirálové vzory, které zůstaly v žule, ukázaly, že tento vrták byl schopen provrtat 1/10 palce kamene za sekundu. Žula je však tak tvrdý kámen, že ani naše nejmodernější vrtací systémy s diamantovým hrotem nedokážou dělat lépe než 1/100 palce za sekundu, což znamená, že starověká technologie funguje desetkrát lépe než jakákoli metoda, kterou nyní máme k dispozici.

V knihách, jako jsou Fingerprints of the Gods, Graham Hancock poukazuje na další zajímavý aspekt Dunnovy práce. V různých staroegyptských hrobkách vidíme vyřezávané vázy a sochy z dioritu, což je materiál tmavé barvy.

který je považován za jednu z nejtvrdějších forem kamene na Zemi. Tyto vázy mají velmi dlouhé a tenké hrdlo a jsou vyřezány z jednoho kusu dioritu. Otvory na některých vázách nejsou ani tak velké, aby se do nich vešel dětský prst, a přesto byl jejich vnitřní obsah dokonale vydlabaný.

Nyní si tedy musíme nejen představit vrták, který zahanbuje naše současné návrhy, ale také vrták, který musí mít flexibilitu, aby mohl vytvořit malou díru a poté se uvnitř pohybovat. Dunnův závěr je, že Antikové museli vlastnit techniku vrtání, která daleko předčí vše, co nyní vlastníme. Pokračuje dále a naznačuje, že tyto prastaré vrtačky mohly nějakým způsobem využívat ultrazvukový zvuk, takže fungovaly podobným způsobem, jakým opakované vibrace sbíječky rozřezávají betonové ulice a chodníky. Ale i tak si neví rady, jak mohli vyřezat dioritové vázy. I když tyto nálezy neposkytují přesné datum, kdy by takové dílo bylo vyrobeno, rozhodně se nezdá, že by byly v souladu s jakýmkoli technologickým vývojem ve známé egyptské historii.

Zdá se, že jsou mnohem více v souladu se společností, která měla technické možnosti stejné nebo přesahující naše vlastní.

STAROVĚKÁ LETADLA

Výzkumný tým The Enterprise Mission hraničního vědce Richarda Hoaglanda na adrese www.enterprisemission.com/tombsweb3.html poukázal na další relativně nový a zajímavý vývoj v důkazu ztracené technologické společnosti. Hoagland et al. diskutovat o nedávných zjištěních německých vědců Dr. Algunda Eebooma a pana Petera Beltinga. Několik malých zlatých cetek bylo získáno z hrodek Inků, které se datují tisíce let zpět. Tyto drobnosti jasně zobrazují struktury, které se nepopíratelně zdají být funkčními létajícími letadly, doplněné o něco, co se zdá být střelnými věžemi na některých křídlech. Podívej se sám:

Obrázek 2.2 – Eeboom a Beltingův objev starých zlatých cetek fungujících letadel.

Aby dokázaly, že tyto malé modely reprezentují skutečná letadla, Eeboom a Belting spolupracovali na návrhu dokonalých schematických diagramů malých objektů. Poté rozšířili proporce těchto plánů dostatečně velkými na to, aby mohli postavit funkční modely v měřítku. A ke svému úžasu zjistili, že pouhým umístěním vrtule do přední části a stabilizátorů na křídla letadla nejen létala, ale byla schopna provádět složité letecké manévry pomocí dálkového ovládání. Další podrobnosti a fotografie jejich prototypu v akci najdete na výše uvedeném odkazu.

Hoagland a kol. také poukázal na mnohem známější skutečnost, že v hrobkách v Egyptě byly nalezeny funkční kluzáky ve tvaru ptáků. Vzhledem k tomu, že tyto kluzáky mají také pozoruhodnou podobnost s pracovními letadly a jsou schopné dlouhých letů, když jsou vrženy, musíme předpokládat, že staří Egyptané byli také dobře obeznámeni s touto technologií. S důkazy, které nyní vidíme z hrodek Inků výše, můžeme předpokládat, že ptačí kluzáky byly prostě dětská hračka.

modely systémů, které byly svého času mnohem běžnější.

A tak, pokud vidíme, jak se funkční modely letadel staví jako malé zlaté sošky a dřevěné modely ve dvou různých starověkých kulturách oddělených Atlantikem, můžeme jistě předpokládat, že mohla vzniknout rozsáhlá technologická společnost s plnohodnotnými, funkčními letadly. v jedné době také existovaly. Je frustrující, že jsme nenašli žádné modely v plné velikosti. Po předpokládaných 12 500 letech, které uplynou, bychom však měli očekávat, že jakékoli takové struktury vyrobené ze dřeva nebo kovu by se již dávno zhoršily.

Atlantská tradice ze čtení Edgara Cayce uvádí, že téměř veškerá koncentrace této společnosti byla na ostrově v Atlantiku, který zahrnoval i současnou Kubu a odlehlé oblasti, a který ustupoval pod oceánskými vodami, známými jako „Poseidia“. A pokud by moderní hračky naší společnosti byly náhle vystaveny obrovské katastrofě a okamžitě ponechány bez dozoru po dobu 12 500 let, divoká akce přílivových vln, sesedání půdy, rez, tornáda, hurikány, stoupající hladina moří, ledovce, přírodní katastrofy a všechny další formy růstu a úpadku by s největší pravděpodobností zcela zničily všechny zbytky věcí, jako jsou dřevěné domy, duté budovy a mrakodrapy ze skla a kovové automobily, vlaky nebo letadla.

Navzdory svému vzhledu připomínajícímu hračku, který mohl být svého času skutečně hračkou dětí, mohly být tyto drobné zlaté sošky považovány za velmi posvátné předměty – některé z jediných zbývajících fragmentů kultury „bohů“ byly zničeny. v mořích Času. Tyto vzácné modely byly drženy a možná po tisíce let kopírovány a rozmnožovány přeživšími „atlantskými“ kulturami Inků a Egypťanů, než byly pohřbeny v jejich hrobkách. Možná to byly přímé symboly ztraceného „času bohů“, kdy lidstvo dobylo oblohu a mohlo létat podle libosti s dary pokročilé technologie.

PONOŘENÁ MĚSTA

Pokud vás stále nepřesvědčí fungující prastará letadla, speciální časově zakódované zarovnění, super pokročilé vrtání a zvětrávání vody na Sfingě, je nyní v hlavním proudu k dispozici ještě působivější „kuřácká zbraň“. Koncem roku 2001 objevili Paul Weinzweig a Paulina Zelitsky z Advanced Digital Communications, společnost zabývající se používáním pokročilé technologie podmořského skenování k záchraně vraků lodí, obrovské město „pyramid, silnic a budov“ asi 2000 stop pod mořem na západním okraj Kubu. Právě když jsme dávali dohromady tuto poslední revidovanou kapitolu, tento příběh se poprvé dostal do mainstreamových médií prostřednictvím článku Kevina Sullivana pro noviny Washington Post, strana A25, ve čtvrtek 10. října 2002. Přečtěte si sami:

HAVANA – Obrazy se na obrazovce videa objevují pomalu jako duchové ze dna oceánu. Videokazeta vyrobená bezpilotní ponorkou ukazuje masivní kameny v podivně symetrických čtvercových a pyramidových tvarech v temnotě hlubokého moře.

Sonarové snímky pořízené z výzkumné lodi 2000 stop výše jsou ještě záhadnější. Ukazují, že hladké, bílé kameny jsou rozmístěny v geometrickém vzoru. Snímky vypadají jako fragmenty města v místě, kde by nemělo existovat nic umělého, zabírající téměř osm čtverečních mil hlubokého oceánu.

přímo na západním cípu Kuby...

Objev okamžitě vyvolal spekulace o Atlantidě, bájném ztraceném městě, které poprvé popsal Platón v roce 360 před naším letopočtem. Weinzwieg a Zelitsky si dali pozor, aby nepoužili slovo A, a řekli, že než bude možné dojít k takovému závěru, je zapotřebí mnohem více studií.

To však nezastavilo boomlet spekulací, z nichž většina na internetu.

Lovci Atlantidy dlouho argumentovali svými konkurenčními teoriemi, že ztracené město bylo u Kuby, u řeckého ostrova Kréta, u Gibraltaru nebo jinde.

Několik webových stránek nabízí obrázky ADC jako možné první pozorování.

Mezi těmi, kdo mají podezření, že by to místo mohlo být Atlantis, je George Erikson, kalifornský antropolog, který je spoluautorem knihy, v níž předpověděl, že ztracené město bude nalezeno na moři v tropické Americe.

"Vždy jsem nesouhlasil se všemi archeology, kteří odmítají mýtus," řekl Erikson, který řekl, že se mu od vydání jeho knihy o Atlantidě mnoho vědců vyhýbalo. Řekl, že příběh má příliš mnoho historických kořenů na to, aby mohl být odmítnut jako pouhá fantazie, a že pokud se ukáže, že kubánské místo je Atlantida, doufá, že „bude první, kdo řekne: ‚Řekl jsem vám to‘. "

Manuel Iturralde, jeden z předních kubánských geologů, řekl, že je příliš brzy vědět, co snímky dokazují. Prozkoumal důkazy a dospěl k závěru, že: "Je to zvláštní, je to zvláštní; nikdy jsme nic takového neviděli a nemáme pro to vysvětlení."

Iturralde řekl, že vulkanické horniny získané na místě silně naznačují, že podmořská pláň byla kdysi nad vodou, navzdory své extrémní hloubce. Existenci těchto hornin bylo podle něj obtížné vysvětlit, zejména proto, že na Kubě nejsou žádné sopky.

Řekl také, že pokud jsou symetrické kameny určeny jako ruiny budov, mohlo to trvat 50 000 let nebo více, než je tektonický posun zanesl tak hluboko do oceánu. Starobylá Velká pyramida v Gíze v Egyptě je stará jen asi 5000 let, což znamená, že lokalita na Kubě „neodpovídá tomu, co víme o lidské architektonické evoluci," řekl. [zvýraznění přidáno]

Pokud čteme tento článek s jasnou a otevřenou myslí, není těžké vidět, že „časová osa odhalení“, o které se tolik lidí v metafyzické komunitě domnívá, že existuje, se nyní posouvá kupředu. Skepse hraničí se směšností, zvláště když se dozvíme, že pyramidy jsou skutečně dokonalé repliky těch, které jsou stále viditelné v Mezoamerice, že „geometrický vzor“ „ hladkých, bílých kamenů“ je v některých případech přesně stejný jako Stonehenge, a že na kamenech byly zjevně pozorovány a nafilmovány nápisy vytvořené člověkem, jako jsou kříže. Kromě toho Zelitsky prozradil hlavnímu vyšetřovateli Enterprise Mission Richardu Hoaglandovi, že také našli obří sochy Sfingy. Nezapomínejme na kněze, kteří se odmítli dívat Galileovým dalekohledem, protože doslova nechtěli vidět důkaz, že se mýlili. Takže, bez ohledu na to, jak to pojmenujete, starověká civilizace existovala . Doba. A údaje Edgara Cayce říkaly, že než se potopily poslední části Atlantidy, byl ostrovní kontinent Poseidia centrem obyvatelstva a nacházel se tam, kde se nyní nachází Kuba a Yucatan.

Naštěstí National Geographic plánuje plnohodnotnou pilotovanou ponorkovou misi na místo v létě 2003. Původně to bylo slíbeno na léto 2002, ale „problémy s financováním“ tento proces přerušily. Možná si „někdo“ nemyslel, že svět je ještě připraven... a proč tomu tak je, vysvětlíme později v této kapitole.

ATLANTEAN LITERATURA

Na rozdíl od toho, čemu by se mnozí mohli domnívat, dokonce i ti, kteří toto téma studovali dlouhou dobu, se zdá, že existují určité zdroje literatury, které přežily z doby Atlantidy. Nejinformativnější materiál poskytující vysvětlení modelů letadel, o kterých jsme hovořili výše, pochází z védských písem v Indii. Podle Davida Hatchera Childresse v knize *Vimana Aircraft of Ancient India and Atlantis*,

Indie před 15 000 lety je někdy známá jako Rámová říše, země, která byla současnou Atlantidou. Obrovské množství textů, které stále existují v Indii, svědčí o extrémně vyspělé civilizaci, o které se v těchto textech tvrdí, že je stará více než 26 000 let. Hrozné války a následné zemské změny zničily tyto civilizace a zůstaly jen izolované kapsy civilizace.

O ničivých válkách (hinduistických písem známých jako) Rámajána a zejména Mahábraty se říká, že byly vyvrcholením strašlivých válek poslední Kali Yagy (nebo kosmického cyklu času). Proces datování je obtížný. Že neexistuje žádný přesný způsob, jak datovat yagy, protože existují cykly uvnitř cyklů a yagy uvnitř jug. Větší cyklus yagy údajně trvá 6000 let, zatímco menší cyklus yagy je pouze 360 let v teorii, kterou vyložil Dr. Kunwarlal Jain Vyas. Jeho papíry říkaly, že Ráma patří do dvacátého čtvrtého malého cyklu yagy a že mezi obdobími Manu a Mahabrata je interval 71 cyklů, což vychází na 26 000 let.

Je jasné, že pokud je menší hinduistický časový cyklus 360 let a autoři jejich písem jich pilně napočítali alespoň 71, máme co do činění s civilizací, která je mnohem starší, než jsme v současnosti ochotni uznat. Ještě důležitější je, že v obsáhlých védských písmech jsou opakovaně zmínky o vimanech neboli létajících plavidlech, stejně jako o použití něčeho, co se zdá být ničivé jaderné zbraně. Některé védské popisy vimany skutečně tak dokonale odpovídají našemu modernímu pojetí letadla, že učenci toto slovo vždy používají, když je překládají do angličtiny.

Abychom tento bod trochu dále rozvedli, uvedeme citát od Dr.

Kniha Richarda L. Thompsona *Mimozemské identity*. Thompson je absolventem Cornella, jehož Ph.D. je v matematice a má také hluboký zájem o védská studia a ufologii. Jeho kniha ve skutečnosti stojí rychle jako jeden z mála skutečných průlomových textů v dnešní ufologii, kde autor učinil významné nové objevy místo toho, aby jednoduše opakoval zprávy z druhé ruky o událostech, jako je údajná havárie v Roswellu. A tak od kapitoly 7, str. 260-261, čteme následující s podtrženými a komentáři, které jsme vložili:

[Starověký autor] Bhoja [text, nazývaný] Samarangana-sutradhara, uvádí, že hlavním materiálem těla létajícího stroje [neboli vimany] je lehké dřevo, neboli laghu-daru. Plavidlo má tvar velkého ptáka s křídlem na každé straně.

Hnací sílu zajišťuje spalovací komora se rtutí umístěná nad a

plamen. Síla generovaná zahřátou rtutí, podporovaná máváním křídel jezdcem uvnitř, způsobuje, že stroj letí vzduchem. Vzhledem k tomu, že plavidlo bylo vybaveno motorem, můžeme spekulovat, že mávání křídly mělo za cíl spíše ovládat směr letu než poskytovat hnací sílu...

[Poznámka: Myšlenka „mávání křídly“ by mohla být jednoduše chybou v překladu následných védských autorů, zpočátku odkazující na pilotovo využití křidélek a stabilizátorů k řízení letadla během letu.]

Řekl bych, že vimany popsané Bhojou jsou mnohem více podobné konvenčním letadlům než UFO. Jsou tedy vyrobeny z běžných materiálů, jako je dřevo, mají křídla a létají jako ptáci...

At' už byly tyto vimany ve skutečnosti poháněny, zdá se pravděpodobné, že se spoléhaly na nějakou konvenční mechanickou metodu, která získávala energii ze spalování paliva a používala ji k vytváření proudění vzduchu přes křídla. Můžeme to porovnat s letovými charakteristikami UFO, která nemají křídla, trysky ani vrtule a zdá se, že létají způsobem, který odporuje známým fyzikálním principům.

Védský popis možného jaderného výbuchu, sesbíraný přímo ze strany 677 samotného přepisu starověkého **textu** Drona Parva , stačí, aby nám běhal mráz po zádech ještě teď. Navzdory jeho děsivému obsahu jsme ho sem vložili, abychom si připomněli, co jsme si navzájem udělali v naší vlastní minulosti:

Statečný Adwatthaman, který pak odhodlaně zůstal na své (vimaně), se dotkl vody a použil zbraň Agneya, které samí bohové nemohli vzdorovat. Zaměřil se na všechny své viditelné i neviditelné nepřátele, preceptorův syn, ten Zabiják nepřátelských hrdinů, inspiroval mantrami planoucí šachtu záře bezdýmného ohně a vypouštěl ji ze všech stran, naplněný vztekem. Ve velkínu z ní pak vycházely husté spršky šípů. Tyto šípy obklopené ohnivými plameny obklopily Parthie ze všech stran. Meteory se spustily z nebeské klenby. Hostitele (Pandavy) náhle zahalilo husté šero. Všechny body kompasu byly také zahaleny tou tmou... Začaly foukat nepříznivé větry. Samotné Slunce už nevydávalo žádné teplo... Zdálo se, že samotné prvky jsou rozrušené... Vesmír sežehnutý žářem se zdál být v horečce. Sloni a další tvorové ze země spálené energií té zbraně vyděšeně běželi, těžce dýchali a toužili po ochraně před tou hroznou silou. Samotná voda se ohřívala, tvorové žijící v tomto živlu, ó Bharato, byli nesmírně neklidní a zdálo se, že hořeli...

Obrovští sloni popálení tou zbraní padali na Zemi všude kolem a vydávali divoký výkřiky hlasitě jako ty z mraků. Další obrovští sloni, sežehnutí tím ohněm, pobíhali sem a tam a hlasitě řvali strachy, jako by uprostřed lesního požáru. Oři, ó králi, a vozy také spálené touto zbraní vypadaly, ó sire, jako vrcholky stromů spálené při lesním požáru.

Opravdu, pokud toto není děsivý popis použití jaderného zařízení v hněvu, jak pak vysvětlíme všechny souvislosti, které jsou tak snadno viditelné? Je to proto, že Robert Oppenheimer, jeden z otců jaderné bomby, řekl při prvním testu moderního prototypu, volně parafrázováno: „Není to poprvé, co lidstvo explodovalo **jadernou bombou**“

přístroj?"

NÁVŠTĚVNÍCI Z VESMÍRU

Takže v průběhu zkoumání tohoto tématu uvidíme, že existují ohromující hmatatelné důkazy, včetně psaných textů a osm mil čtvercového města pyramid, silnic a budov na mořském dně západní Kuby, které podporují existenci ztracené vyspělé civilizace. Je důležité, abychom si pamatovali, že popisy této civilizace jsou pouze tečně podobné našim vlastním – a většina podobností souvisí s technologií.

Podle mnoha a mnoha různých zdrojů, včetně védských písem, byla atlantská kultura mnohem více duchovně zaměřená, než by kdy mohla být naše současná kultura. Jednoduše sdíleli zcela odlišný pohled na realitu, v němž byly některé důležité základní pravdy Vesmíru mnohem lépe pochopeny a vysvětleny způsoby, které většina z nás na první pohled nezná. Práce Schwallera de Lubicze zacházejí do rozsáhlých podrobností o tomto zcela samostatném paradigmatu zastávaném Antiky – a jak budeme postupovat dále, budeme mít citáty od učenice jménem Manly Palmer Hall, který nám pomůže pochopit, že symbolismus je velmi významnou součástí tohoto duchovní paradigma.

Navíc, jak jsme již uvedli, existuje dostatek historických textů a dat z celého světa, které podporují myšlenku, že atlantská civilizace byla běžně navštěvována mimozemskou inteligencí a ve spolupráci s ní.

Joseph Campbell, píšící pod pseudonymem „Ernest Scott“, tj. „Earnest Scotsman“, nazval tuto inteligenci ve své knize *The People of the Secret* jako „skryté ředitelství“. Minulé civilizace, jako je Atlantida, si s těmito návštěvníky zjevně vytvořily pokročilý vztah. Vědecká práce nazvaná *Gods and Spacemen of the Ancient East* od W. Raymonda Drakea poskytuje skutečně celosvětový kulturní pohled na kooperativní interakci člověka a mimozemšťanů v dávné historii. Historické zprávy, na které se Drake odvolává, pocházejí z tak odlišných civilizací, jako je Indie, Sumer, Tibet, Čína, Japonsko, Egypt, Izrael a Babylon – a kniha významně napravuje škody, které napáchali lidé jako Erich Von Daniken, který zjevně mnohé zfalšoval. dat, aby dospěl k jeho závěrům ohledně takových interakcí v knihách, jako je bestseller *Chariots of the Gods* ze 70. let.

Abychom nám pomohli podpořit náš pokračující argument pro pokročilou civilizaci, která spolupracovala s mimozemšťany / bytostmi vyšších dimenzí v dávné minulosti, znovu přinášíme důkazy z Indie citované v knize Dr. Thompsona, strana 216-217. Zde pojednává o různých „sílech“ známých jako siddhi, které měly vesmírné nebo mimozemské bytosti navštěvující Zemi v té době, [které nazývá „védští humanoidi,“] často diskutované ve Vedách, snadno dostupné. Tyto siddhi byly také údajně dostupné určitým osvíceným lidským mistrům: • Mentální komunikace a čtení myšlenek. Patří mezi standardní

Védští humanoidi, ale běžně se používá i normální řeč prostřednictvím zvuku.

• Schopnost vidět nebo slyšet na velkou vzdálenost. • Laghima-siddhi:

levitace nebo antigravitace. Je zde také síla tvořit
ohromná váha.

• Anima- a mahima-siddhi: schopnost měnit velikost předmětů nebo živých těl bez narušení jejich struktury.

• Prapti-siddhi: schopnost přemístit předměty z jednoho místa na druhé,
zřejmě bez překročení meziprostoru. Toto napájení je připojeno

se schopností cestovat do paralelních, vyšších dimenzí říší. • Schopnost pohybovat předměty přímo éterem, aniž by byly brání hrubé fyzické překážky. Tento typ cestování se nazývá vihayasa. Existuje také druh cestování zvaný mano-java, při kterém je tělo působením mysli přímo přeneseno do vzdáleného bodu. • Vasita-siddhi: síla dálkového hypnotického ovládní. Védské zprávy poukazují na to, že tato síla může být použita k ovládní myšlenek lidí na dálku. • Antardhana neboli neviditelnost. • Schopnost přijímat různé formy nebo vytvářet iluzorní tělesné formy. • Síla vstoupit do těla jiné osoby a ovládat jej. Tohle je

provedené pomocí subtilního těla (definovaného níže.)

[Poznámka autora: Definice subtilního těla je uváděna společně parapsychologická literatura jako astrální tělo nebo tělo duše a tyto starověké společnosti zjevně mnohem pevněji uznávaly jeho existenci a schopnost plně do něj přenést své normální bdělé vědomí. Moderní badatelé tohoto umění o něm hovoří jako o tom, že mají OBE, neboli mimotělní zážitky. Zdá se, že i literatura o NDE neboli Zážitcích Near-Death má blízkou paralelu.]

Ačkoli mnoho „akademiků“ by tyto myšlenky automaticky zavrhnulo jako příliš ohromující na to, aby byly reálné, existují opakované příklady, kdy se mnoho z těchto „siddhi“ objevuje u obyčejných lidí v naší moderní době. Neuvěřitelná kniha Michaela Talbota Holografický vesmír pokrývá tyto typy jevů velmi podrobně a o takových datech bude také pojednáno ve svazcích II a III této série. V knize Dr. Thompsona je vytvořena dalekosáhlá řada korelací mezi těmito jevy vyjádřenými ve Vedách a mnoha různými zprávami o UFO, které se objevily v této široké oblasti. Jednoduše řečeno, můžeme vidět, že společnost, která by mohla ovládat schopnosti, jako jsou ty, které jsou uvedeny výše, by byla skutečně výjimečná a zjevně by pohlížela na život z mnohem jiné perspektivy, než jakou máme nyní.

Vrátíme-li se k naší bezprostřední diskusi o mimozemšťanech, Dr. Thompson odhaluje védský pohled na povahu a hojnost mimozemského života na stránce před uvedením výše uvedeného seznamu:

Purány hovoří o 400 000 lidsky podobných rasách bytostí žijících na různých planetách a o 8 000 000 dalších formách života, včetně rostlin a nižších živočichů. Lidské bytosti, jak je známe, patří ze 400 000 lidských forem **k těm nejméně mocným**. To samozřejmě souvisí s obrazem, který se objevuje z popisů setkání s UFO. [zvýraznění přidáno]

Naše současná společnost zjevně nemá otevřený kontakt s našimi údajnými návštěvníky. Ve společnosti, která měla takový kontakt, by byl jejich pohled na Vesmír skutečně velmi odlišný než ten náš – zvláště s vědomím, že lidstvo patřilo „mezi nejméně mocné“ z ostatních ras bytostí, kterých si bylo vědomo. Zjevně bývaly doby, kdy jsme věděli, jak bohatý život v galaxii je, a měli jsme s ní kontakt, ale ten čas byl ztracen. A i když byli stále v mateřské verzi univerzální evoluce, v té době měla Ráma / Atlantská civilizace vnitřní kvality a vnější technologii, které se pro nás teprve nyní stávají znovu hmatatelnými.

Je důležité, abychom si všimli, že ačkoli se zdá, že někteří vimana byli

letadla, používaly se i jiné konstrukce, které zjevně dalece přesahují jakoukoli technologii, kterou nyní otevřeně vlastníme. Nejdůležitějším védským textem o vimaně, říká Childress ve Vimana Aircraft of Ancient India and Atlantis, je Vaimanika Sastra, která byla poprvé údajně nalezena v roce 1918 v Baroda Royal Sanskrit Library. Předchozí odkazy na tento text uvedli jiní autoři, ale znovuobjeven byl až v roce 1918 – v době po roce 1901, kdy bratři Wrightové učinili celou otázku existence letadel vimana pro moderní lidstvo mnohem přijatelnější. (Pamatujte si, že až do dne, kdy letěli bratři Wrightové, významní skeptici jako Sir William Thomson směle prohlašovali, že „let těžší než vzduch“ je nemožný.)

Ačkoli někteří zpochybňují pravost Vaimanika Sastra, Childress podrobně popisuje mnoho kvalit textu, které mu propůjčují vážnou důvěryhodnost. Když čteme následující, pamatujte, že úkolem překladatele je vzít tato stará slova a poté je porovnat s jejich nejbližší aproximací v našem vlastním moderním jazyce:

Vaimanika Sastra o sobě říká: V této knize je popsáno 8 těhotných a podmanivých kapitol, umění výroby různých typů letadel hladkého a pohodlného cestování po obloze jako sjednocující síla pro vesmír, přispívající k blahu lidstvo.

To, co může jít svou vlastní silou, jako pták, na zemi, vodu nebo vzduch, se nazývá Vimana.

To, co může cestovat po obloze, z místa na místo, ze země na zemi nebo ze zeměkoule na zeměkouli, vědci v letectví nazývají Vimana. Starověký rukopis tvrdí, že poskytuje: • Tajemství stavby letadel, která se nerozbijí, která ne

být řezán, nevznítí se a nemůže být zničen.

• Tajemství znehybnění letadel. • Tajemství zneviditelnění letadel. • Tajemství slyšení konverzací a dalších zvuků na nepřátelských místech. • Tajemství získávání fotografií vnitřku nepřátelských letadel • Tajemství zjišťování směru přibližování nepřátelských letadel. • Tajemství způsobující ztrátu vědomí osob v nepřátelských letadlech. • Tajemství ničení nepřátelských letadel.

Bohužel kvůli omezením velikosti nemůžeme poskytnout materiál Dr. Thompsona, Davida Hatcher Childresse, Raymonda Drakea a dalších ani zdaleka takovému stupni pokrytí, který skutečně potřebuje k úplnému prokázání věci – ale důkazy existují. Důvodem, proč je Thompson's Alien Identities považována za tak průlomovou knihu, je to, že předkládá vyčerpávající, přelomovou dokumentaci jak z védských písem, tak z moderní literatury o UFO, a ukazuje velmi významný počet shod mezi těmito dvěma soubory dat, a to jak na materiální a duchovní úrovni. Zatímco vimany zmiňované ve védských písmech jsou zjevně nějakou formou letadla, existují opakující se příklady létajících plavidel a humanoidních bytostí, které jsou rozhodně daleko, mnohem pokročilejší a na rozdíl od těch současných nebo starověkých lidí, a zdroje, jako je Dr. Thompsonův kniha to pokrývá velmi podrobně.

SUMERSKÉ ZNALOST: DALŠÍ CHYBĚJÍCÍ ODKAZ

Encyklopedické dílo Zecharia Sitchina, včetně Genesis Revisited a

zejména ve své sérii s názvem The Earth Chronicles se také zaměřuje na tuto spolupráci mezi lidstvem a mimozemským životem, který kdysi existoval. Dr.

Sitchin tvrdí, že je jedním z pouhých 200 lidí na světě, kteří dokážou plně číst a překládat staré sumerské klínové tabulky. Pouhým přijetím toho, že informace a historické zprávy mohou být pravdivé, zdokumentovaná fakta, aniž by se uchýlil ke standardnímu přesvědčení, že jde pouze o mýty, Sitchin učinil několik velmi překvapivých objevů. Jeho dílo je tak pevné, že se žádní skeptici nikdy vážně nepokusili je rozebrat. Proto je Sitchin jednoduše ignorován, protože jeho stipendium je tak komplexní, integrované a dalekosáhlé, že nikdo nebyl ochoten pokusit se o úplný útok.

V Sitchinových knihách opět vidíme písemné důkazy o superpokročilé technologii létání (stejně jako o všednějších formách, jako jsou rakety), mimozemských humanoidech, laserech a zbraních, stejně jako skutečný hojnost pokročilých znalostí, včetně přísně přesných a podrobných popis naší sluneční soustavy. V těchto starověkých textech jsou diagramy a vlastnosti všech planet, které jsme v současné době objevili, stejně jako velké „dvanácté planety“ jménem Nibiru. Existence právě této planety je právě nyní formálně (a tiše) uznávána hlavní vědeckou komunitou od října 1999. Moderní případ vzdálené planety, který nedávno vědci z NASA představili, pochází ze záhadných, viditelných poruch na oběžných drahách planety. vzdálené komety pocházející ze vzdálených zákoutí naší sluneční soustavy, což naznačuje, že za oběžnou dráhou Pluta musí existovat planeta potenciálně velikosti Jupitera, jejíž gravitace je ovlivňuje.

Nicméně neexistuje žádný skutečný důkaz, že tato planeta projde kolem Země v květnu 2003, jak mnozí stále věří v době vydání tohoto aktualizovaného vydání v říjnu 2002.

Na základě intenzivně technických popisů, které se k nám dostávají ze sumerských klínopisných tabulek, z nichž některé matematicky podrobně prozkoumáme v příštích kapitolách, se musíme ptát, zda byly alespoň částečně odvozeny z verbálně dochovaných atlantských záznamů. To by mohlo vysvětlit základ eposu „Sága o Gilgamešovi“, který podrobně popisuje příběh malé skupiny lidí vedených mužem jménem Gilgameš, který přežil starověkou potopu – tj. zánik Atlantidy. V The Earth Chronicles Sitchin dává solidní argumenty pro biblický příběh o Noemovi a arše, který je zhuštěnou a zjednodušenou verzí tohoto příběhu, kde byla postava Gilgameš přejmenována na Noe a mnoho dalších důležitých detailů bylo vynecháno.

OANNES: PRVNÍ KONTAKT

Existence atlantských přeživších povodní, jako je Gilgameš, také pomáhá odhalit identitu slavných „mužů z moře“, jako byl sumerský/babylonský mořský král Oannes, kteří byli v mnoha starověkých kulturách po celém světě popisováni jako přicházející a civilizující různé národy. rychle. Nejrozšířenější myšlenkou příběhu o Oannesovi je, že byl jednoduše prvním z těchto přeživších z Atlantidy, kteří se objevili před veřejností a oblékli se, věřte nebo ne, **do** rybích obleků, aby dodali své identitě mýtickou, magickou přítomnost pro tehdejší... necivilizované, pověřivé masy. Pokud by vimana hodná vzduchu a moře v této době stále ještě částečně existovala, Oannes mohl jednoduše zaparkovat své plavidlo pod mořem, ve dne se z něj odvážit a v noci se k němu vrátit.

Zde citujeme citát Alexandra Polyhistora v knize Raymonda Drakea o tom. („Berossus“ byl sumerský / chaldejský autor zodpovědný za

zaznamenání původního popisu těchto informací.)

Berosus popisuje zvíře nadané rozumem, které se jmenovalo Oannes; celé tělo zvířete bylo jako tělo ryby a mělo pod rybí hlavou další (běžnou lidskou) hlavu a také nohy pod nimi, podobné těm u člověka, přidružené k rybímu ocasu. Také jeho hlas a jazyk byly výmluvné a lidské a jeho reprezentace je zachována dodnes. Tato Bytost ve dne rozmlouvala s Člověkem, ale v tu dobu nepřijímala žádné jídlo; a dal jim nahlédnout do dopisů a věd a každého druhu umění.

Učil je stavět domy, zakládat chrámy, sestavovat zákony a vysvětloval jim principy geometrických znalostí. Přiměl je rozlišovat semena země a ukázal jim, jak sbírat ovoce; zkrátka je poučil o všem, co by mohlo mít sklon změkčovat mravy a humanizovat lidstvo. Od té doby byly jeho pokyny tak univerzální, že nebyl přidán žádný materiál na vylepšení. Když slunce zapadlo, bylo zvykem této Bytosti znovu se ponořit do moře a zůstat celou noc v hlubinách, protože byla obojživelná. Poté se objevila další zvířata jako Oannes. [zvýraznění přidáno]

Jak vidíme, jediným nejpozoruhodnějším aspektem příběhu sumerské kultury je to, jak je bytosti jako Oannes tak neuvěřitelně rychle dovedly od nomádského lovu a sběru do vyspělé společnosti s tekoucí vodou, školami, kodifikovaným právem, vládou a domestikací. Zvířata a pěstování plodin pro potraviny a bylinné léčivé přípravky, stejně jako matematika a geometrie, stavba domů apod. Je zřejmé, že lidé z vyšší civilizace by mohli vstoupit do primitivní kultury a způsobit změny velmi rychle, stejně jako my na Západě provedeno v celém našem světě.

TAJEMSTVÍ

Podle mnoha a mnoha zdrojů z různorodých oborů si přeživší z Atlantidy uchovali svůj soubor znalostí, i když v rozptýlené podobě, protože většina z nich opustila potápějící se kontinent ve velkém spěchu a s málo nazbyt – odtud prastarý příběh o Noemově arše. Jediná historická zpráva o Atlantidě, která se kdy dostala na veřejnost, byla od řeckého filozofa Platóna a moderní badatelé stále čerpají z jeho spisů, když zkoumají toto téma. Často se píše, že Platón zveřejněním těchto údajů způsobil vážné pozdvižení v egyptském kněžství, protože měl zůstat před veřejností přísně utajen. Podle Platónova vyprávění Atlantida zmizela v náhlém kataklyzmatu, které způsobilo, že se potopila pod moře. Bylo pár vzácných lidí, kteří si uvědomili, že se to stane dříve, než se to skutečně stalo, a byli schopni evakuovat ostrovní kontinent dříve, než k události samotné došlo. Migrovali do různých oblastí po celé Evropě, Africe a Asii, stejně jako do Ameriky, zejména v mezoamerické oblasti Yucatan.

Podle legend, jak je uchoval Platón a další v tajnosti, většina celého světa nebyla v době Atlantidy civilizovaná, ale existovala v primitivním / kmenovém stavu. Samotný odlehlý ostrov Atlantis, obklopený Atlantským oceánem ze všech stran, byl mnohem vyspělejší než mnoho domorodých kultur, které již existovaly v jiných částech světa. V té době nebyli všichni v žádném případě na stejné úrovni vývoje a legendy říkají, že Atlantida právě zahájila rozsáhlý kolonizační / civilizační program pro vnější svět, když se zhroutila.

Atlantské kataklyzma zcela ponořilo všechny zbytky jejich kdysi velkého ostrova a v mnoha případech se ti, kteří tuto katastrofu přežili, ocitli v situacích s primitivními národy, které sotva dokázaly pochopit civilizaci, ze které přišli. A v některých z těchto případů, kdyby začali otevřeně mluvit o svých znalostech, byli by ze strachu velmi rychle zabiti. Zdá se tedy, že většina přeživších z Atlantidy musela předávat své tradiční znalosti v podmínkách nejvyššího utajení s vědomím, že jejich protichůdná náboženská a vědecká přesvědčení by z nich mohla rychle udělat večeři pro kmen potulných kanibalů, kdyby nebyli opatrní.

Zastřešující termín, který byl dán pro tajné znalosti ze ztracené civilizace Atlantidy (jiný než „Tradice“), byl „Záhady“. Ve většině případů bylo tajemství mystérií udržováno tak přísně, že bylo vyžadováno přísné zasvěcení od každého, kdo se rozhodl nebo byl pozván k účasti. A navíc, aby si zajistili vlastní přežití, dědici atlantského dědictví často trestali smrtí ty, kteří zradili tajemství. Aby vám byla svěřena tajemství, museli jste přísahat, že jste dali svolení k zabití, pokud jste někdy prozradili znalosti těm, kteří byli „nezasvěcení“. Věřili, že je lepší obětovat jednoho zrádce, než ztratit všechny v záloze brzy poté – a to byla v té době velmi reálná možnost. Lze si jistě představit, že mnoho skupin přeživších, které buď nedržely přísné tajemství, nebo nebyly tak pečlivé či dramatické jako babylonští Oannes nebo mezoamerická Viracocha, bylo jednoduše zničeno, a že možná toto společné spojení mezi uznávanými historickými postavami Mystérií bylo právě to, co uchovalo jejich znalosti v průběhu času.

Podle četných zdrojů důkazů, zejména „Tajného učení všech věků“ od Manlyho Palmera Halla, byly znalosti o Mystériích více než jednou téměř úplně vymazány kvůli těmto utlačovatelským podmínkám v necivilizovaných zemích. Přesto byla základní síla informací tak silná, že se vždy objevili velcí muži a kompletně znovu integrovali všechny roztříštěné kousky. Stalo se to v Řecku, když Thales, Pythagoras a Platón cestovali po afrických / eurasijských kontinentech a sestavovali ztracená starověká data, a mnohem nedávno to znovu provedl Francis Bacon, vysoce vzdělaný královský současník alžbětinské éry, který měl přístup ke starověkým záznamům v r. ve Vatikánu a jinde. Baconovo úsilí o resuscitaci Mystérií bylo tím, co přímo zplodilo novodobý zednářský řád, a Manly Hall (diskutovaný níže) o něm a Pythagorasovi říká, že jsou to jediné dvě nejdůležitější postavy dnešního zednářství.

Moderní „konspirační teoretici“ často kritizují zednářský řád jako snadný cíl kvůli jeho slibům mlčenlivosti a prokazatelné celosvětové moci v naší moderní civilizaci. Existují silné důkazy z první ruky od „přeživších kultu“, že negativně orientovaná skupina známá jako „Ilumináti“ pronikla přes určité aspekty zednářského řádu, i když to nemusí nutně zpochybňovat většinu průměrných zednářů. O tom bude podrobněji pojednáno na konci tohoto svazku. Jako jen jeden ze stovek příkladů, téměř každý člověk, který podepsal Deklaraci nezávislosti, byl zednář, stejně jako vysoký počet astronautů a amerických prezidentů. (Nepřemýšleli jste někdy, proč je na zadní straně dolarové bankovky pyramida s „Vševědoucím okem“ nahoře? Nebo proč je Washingtonův památník

dokonalý egyptský obelisk?) Mnoho autorů zašlo daleko, aby prokázali, že většina vysokých firemních manažerů, vojenských úředníků a nejvyšších vládních politiků má spojení se zednářstvím, a aktualizované seznamy těchto lidí (které mohou, ale nemusí být zcela přesné) lze snadno najít vyhledáváním na internetu.

Pouze ti, kteří pronikli přes nejvyšší „stupně“ zednářství, měli ponětí o tom, co Tajemství skutečně jsou. Nižší stupně, zejména první tři „Modré stupně“, byly navrženy tak, aby podporovaly velkou skupinu loajálních a sjednocených členů skupiny, a tak posílily zednářskou moc a vliv, aniž by byly ohroženy jakékoli skutečné znalosti nebo tajemství. Ti, kteří získají nejhlubší znalosti, mohli být pečlivě sledováni po dlouhou dobu a pomalu a pečlivě vybíráni přes vyšší stupně velmi kontrolovaným způsobem. Jakákoli známka nedostatku integrity, pochyb nebo nedůvěry ve prospěch zasvěcence by trvale zmrázila jeho pokrok a zajistila, že už nikdy nepokročí. (A ano, ke svobodným zednářům se mohou připojit pouze muži. Odpovídající, mnohem méně populární ženská skupina se nazývá Eastern Star.)

A tak, i když se určité „iluminátské“ prvky, které pronikly do nejvyšších úrovní moderního zednářského řádu, staly docela zmatenými a hladovými po moci, původní tajné informace z Atlantidy jsou pro nás velmi důležité. Nezdá se, že by starodávné informace byly zaujaté směrem k negativní stránce spirituality, ačkoli „Ilumináti“ ji nyní mohli jako takovou kooptovat.

Mnoho badatelů souhlasí s tím, že knihy Manlyho Palmera Halla, zednářského zasvěcence 33. stupně (nejvyšší veřejně uznávaný titul), jsou konečným dostupným zdrojem pro poznání skutečných tajemství, která uchovávají tyto moderní dědici Mystérií. Kniha *The Secret Teachings of All Ages* je nepochybně nejlepším Hallovým počinem – napsaná jako doslovná encyklopedie všech velkých pravd, které on nebo kterýkoli jiný člen těchto společností byli ochotni otevřeně odhalit. A v této podskupině má Hall hodně co říct. Jakmile budou všechny ostatní části na svém místě, uvidíme, že Hallovy informace jsou mnohem více než dostatečné pro rekombinaci skutečného obrazu Atlantských záhad.

Hallova kniha začíná, paradoxně, obrovskou a možná i nudnou diskusí filozofů, od Řeků po Římany až po současnost, zacházející do velkých podrobností o jejich široce protichůdných myšlenkách. V této diskusi jasně vidíme, jak se jednotné vědění o Mystériích již široce rozptýlilo a každý měl své vlastní teorie založené na tom málu, co věděl – a přesto pod tím vším bylo možné vnímat společnou nit. Někteří filozofové, jako je Pythagoras, se aktivně snažili tento problém odstranit tím, že cestovali široce daleko, aby shromáždili tyto rozptýlené tajné informace z jiných oblastí. Na konci této kapitoly je čtenář prakticky vyčerpaný obrovským množstvím filozofických informací, které byly předloženy, a v tomto bodě se Hall ocitá skrytými zednářskými znalostmi, se kterými je v kontaktu, ohledně skutečného tajného původu veškeré filozofie. V tomto úryvku se také dotýká velmi důležitého konceptu symbolismu, který se používá k předávání informací a skrývání pravdy před nezasvěcenými:

Velkolepé instituce hinduistické, chaldejské (sumerské) a egyptské vzdělanosti musí být uznány jako skutečný zdroj řecké moudrosti. Poslední byla vzorována podle stínu vrženého svatyněmi Ellora, Ur a

Memphis o myšlenkové podstatě primitivních lidí. Thales, Pythagoras a Platón na svých filozofických toulkách kontaktovali mnoho vzdálených kultů a přinesli zpět tradici Egypta a nevyzpytatelného Orientu.

Z nepopíratelných faktů, jako jsou tyto, je zřejmé, že filozofie se vynořila z náboženských mystérií starověku a od náboženství byla oddělena až po rozpadu mystérií. Ten, kdo pronikne do hlubin filozofického myšlení, se musí seznámit s učením těch zasvěcených kněží, kteří byli označeni za první opatrovníky Božího zjevení. Tajemství tvrdila, že jsou strážci transcendentálního vědění tak hlubokého, že je nepochopitelné, s výjimkou toho nejvznešenějšího intelektu, a tak mocné, že je bezpečně odhaluje pouze těm, v nichž byly osobní ambice mrtvé a kteří zasvětili své životy nesobeckým službám lidstvu. Jak důstojnost těchto posvátných institucí, tak platnost jejich nároku na vlastnictví Univerzální Moudrosti dosvědčují nejslavnější filozofové starověku, kteří byli sami zasvěceni do hlubin tajné doktríny a kteří vydali svědectví o její účinnosti.

Oprávněně lze položit otázku: Jestliže tyto starověké mystické instituce měly tak „velkou dřev a okamžik“, proč je nyní k dispozici tak málo informací o nich a arkáně, kterou prohlašovali, že vlastní? Odpověď je jednoduchá: Záhady byly tajné společnosti, které zavazovaly své zasvěcence k nedotknutelnému tajemství a mstily se smrtí za zradu jejich posvátných svěřenců. Ačkoli tyto školy byly skutečnou inspirací různých doktrín propagovaných starověkými filozofy, zdroj těchto doktrín nebyl nikdy odhalen profánním. Navíc, v průběhu času se učení stalo tak neoddelitelně spjato se jmény šířitelů, že skutečný, ale věrohodný zdroj – Mystéria – začal být zcela ignorován. [zvýrazněně přidáno]

A jak pokračujeme dále v Hallově knize, dostáváme se ke kapitole "Atlantis a bohové starověku", kde je skryta základní myšlenka lidstva Atlantská minulost je vysvětlena dále:

"Historie Atlantidy," píše Ignatius Donnelly, "je klíčem k řecké mytologii. Nemůže být pochyb o tom, že tito bohové Řecka byli lidskými bytostmi. Tendence připisovat božské vlastnosti velkým pozemským vládcům je hluboce zakořeněna v lidských bytostech. příroda. (Viz Atlantida.)

...Rajská zahrada, ze které bylo lidstvo vyhnáno planoucím mečem, je možná narážkou na pozemský ráj, který se údajně nachází západně od Herkulových sloupů a byl zničen vulkanickými kataklyzmaty. Legendu o potopě lze vysledovat také k atlantské záplavě, během níž byl "svět" zničen vodou.

Byly náboženské, filozofické a vědecké znalosti, kterými disponovala starověká kněžská řemesla, zajištěny z Atlantidy, jejíž ponoření smazalo všechny zbytky její role v dramatu světového pokroku? Atlantské uctívání slunce bylo udržováno v ritualismu a ceremonialismu křesťanství i pohanství. Kříž i had byly atlantskými emblémy božské moudrosti...

Mytologie mnoha národů obsahují zprávy o bozích, kteří „vystoupili z moře“. Někteří šamani mezi americkými Indiány vyprávějí o svatých mužích

oblečení v ptačích peřích a wampum, kteří vystoupili z modrých vod a učili je umění a řemeslům. Mezi legendy Chaledanů (Sumerů) patří legenda o Oannesovi, částečně obojživelném tvorovi, který vyšel z moře a naučil divoké národy podél pobřeží číst a psát, obdělávat půdu, pěstovat bylinky pro léčení, studovat hvězdy, vytvořit racionální formy vlády a seznámit se s posvátnými tajemstvími. Mezi Mayi Quetzalcoatl, Bůh-Spasitel (o kterém někteří křesťané věří, že to byl svatý Tomáš), vyšel z vod a poté, co poučil lidi o základních věcech civilizace, vyjel na moře na kouzelném voru hadů, aby uniknout hněvu divokého boha Ohnivého zrcadla, Tezcatlipoca.

[Poznámka: Znovu, s odkazy na „kouzelný vor“ a „Ohnivě zrcadlo“ můžeme vidět jasné spojení s velkolepějšími verzemi vimana, o kterých jsme hovořili výše.]

Nemohlo to být tak, že tito polobozi pohádkového věku, kteří jako Esdras vystoupili z moře, byli atlantští kněží? Vše, co si ten primitivní člověk z Atlantánů pamatoval, byla sláva jejich zlatých ozdob, transcendence jejich moudrosti a posvátnost jejich symbolů – kříže a hada. Že připluli na lodích, bylo brzy zapomenuto, protože nevzdělané mysli považovaly i lodě za nadpřirozené. Kdekoli Atlantáné přicházeli na víru, tam vztyčovali pyramidy a chrámy podle vzoru velké svatyně v [atlantském] Městě Zlatých bran. Takový je původ pyramid v Egyptě, Mexiku a Střední Americe. Mohyly v Normandii a Británii, stejně jako ty od amerických Indiánů, jsou pozůstatky podobné kultury. Uprostřed atlantského programu světové kolonizace a konverze začala katastrofa, která potopila Atlantidu. Zasvěcení kněží Posvátného pírka, kteří slíbili, že se vrátí do svých misionářských osad, se nikdy nevrátili; a po uplynutí staleté tradice se zachovala pouze fantastická zpráva o bohech, kteří přišli z místa, kde je nyní moře...

Od Atlantánů svět obdržel nejen dědictví umění a řemesel, filozofií a věd, etiky a náboženství, ale také dědictví nenávisti, sváru a zvrácenosti. Atlantáné podnikli první válku; a bylo řečeno, že všechny následující války byly vedeny v marném úsilí ospravedlnit tu první a napravit zlo, které způsobila. Než se Atlantida potopila, její duchovně osvícení Zasvěcenci, kteří si uvědomili, že jejich země je odsouzena k záhubě, protože opustila Cestu Světla, se stáhli z nešťastného kontinentu. Tito Atlantáné, kteří s sebou nesli posvátnou a tajnou doktrínu, se usadili v Egyptě, kde se stali jeho prvními „božskými“ vládci.

Téměř všechny velké kosmologické mýty tvořící základ různých posvátných knih světa jsou založeny na rituálech atlantských mystérií.

Aniž bych se zde pouštěl do dalších dlouhých citací, Hall později zdůrazňuje důležitou věc, že jazyk symbolismu byl použit ke skrytí atlantských znalostí, vědeckých i duchovních. Tímto způsobem by mohla existovat fyzická struktura, jako je pyramida nebo budova, která byla postavena podle určitých „posvátných“ proporcí. Jakmile někdo porozumí fyzice, o které budeme v této knize diskutovat, může být tato symbolicky zakódovaná tajemství znovu odhalena. Mytologická učení, opakovaná generace po generaci, byla také používána ke skrytí velmi pokročilých informací; a jak budeme postupovat, budeme k tomu mít více co říci. Byly také použity určité sochy nebo ilustrace, jejichž skutečný význam je skrytý v mýtech. hinduistické tance a

mandaly začlenily do svých vzorů také „posvátnou geometrii“. Zvláštní význam má také symbol jin jang starověkého Orientu, stejně jako hůl se dvěma stočenými hady, která ji obklopuje a která se nyní používá jako symbol medicíny.

UČENÍ 'RA'

Pokud jsou tedy výše uvedené informace přesné, máme co do činění se starodávnou vyspělou civilizací, která spolupracovala s mnohem vyvinutějšími mimozemskými a/nebo interdimenzionálními bytostmi a která předala své tradice v tajnosti poté, co se většina jejich civilizace zhroutila, stejně jako „schovat je na otevřeném prostranství“ prostřednictvím maskovaných symbolických významů, v mnoha případech zapsaných přímo do struktury budov a posvátných chrámů. Měli bychom si pamatovat, že v této době na světě většina ostatních kultur nedosáhla sofistikovanosti Atlantidy, a tudíž neměla žádný jasný historický záznam o své existenci, protože byly ponechány samy. Pro Atlantidu bylo tedy snadné zapomenout.

V celé této sérii uvidíme nezvratné důkazy vysoce pokročilého starověkého vědeckého poznání, které naznačuje, že Atlantané měli plné povědomí o systému kosmologie a fyziky, o kterém budeme diskutovat. Je zajímavé poukázat na to, že série Zákon jednoho, kterou považujeme za možná nejuznávanější dostupný channelovaný materiál, vykresluje úplně stejný obrázek. „Ra“ tvrdí, že byl v kontaktu se starověkými Atlantány a přímo s nimi sdílel znalosti, včetně daru technické pomoci při ztvárnění velkolepých architektonických zázraků Velké pyramidy.

Víme, že egyptští dědicové atlantského dědictví uctívali „boha“ známého jako Ra, a tento popis se zdá být časem zkráceným záznamem toho, co začalo jako skutečný kontakt, ne jen další slabomyslný mýtus.

Časové osy, které Ra uvedl pro jejich kontakt s Atlantány (přibližně před 18 000 až 11 000 lety), velmi dobře zapadají do doby zarovnání, které Bauval objevil v komplexu v Gíze (před 11 500 lety), a také zapadají do dané časové osy. Edgar Cayce Readings pro stavbu Velké pyramidy (před 11 500 až 11 450 lety.) Tato konvergence dat je pouze jednou z mnoha vrstev ověření. Carla Rueckert, MLS, která informace přinesla, řekla, že si nebyla vědoma této konvergence Raových dat s Cayce Readings, dokud nebyla informována na konci roku 2001.

Po tisíce let po pádu Atlantidy bylo vynaloženo mnoho snah o opětovné začlenění ztracených posvátných učení, ale stále se nezdá, že by kdy existoval skutečně úplný model skutečné fyziky, kterou používali veřejnost... až dosud. Jak tvrdí Manly P. Hall, většina těchto znalostí byla skryta v symbolických formách, které mohou být otevřené mnoha interpretacím. Proto se příběh stává zajímavějším, jakmile si uvědomíme, že původní zdroj všech technických informací Atlantánů byl schopen znovu sdílet své znalosti s lidstvem na počátku 80. let, bez použití symbolického, zašifrovaného jazyka a zcela mimo tajemné pláště vládního spiknutí a tajných společností. Obrovské množství těchto informací bylo později potvrzeno následnými vědeckými objevy, které byly v té době zcela neznámé, takže „důkazní břemeno“ je velmi dobře uspokojeno, jak uvidíme. Žádný jiný channelovaný zdroj jsme nikdy nenašli

zašel tak daleko, s tolika vědeckými validacemi, jako Zákon Jednoho, takže je ve své vlastní kategorii.

Ve skutečnosti svobodně přiznáváme, že materiál ze zákona jednoho nakonec inspiroval celou tuto sérii, protože Ra poskytl mnoho konkrétních informací, které mohly být následně ověřeny vědeckými poznatky, které by vyšly v následujících letech. Bez začátku odpovědi bychom pravděpodobně nevěděli, jaké otázky hledat, a tak objevit základní důkaz. Nemusíte skutečně přijímat channeling, pokud vás jednoduše vede k pochopení tvrdé vědy, ale pro ty, kteří mají zájem, pokryjeme také některé Raovy neprokazatelné duchovní filozofie. Byli jsme schopni pokračovat v práci a komunikaci s Ra, abychom doplnili zbývající části jejich vědeckého modelu, převážně prostřednictvím výzkumu snů, který rozšiřuje rozsáhlý fyzický výzkum. Osobní stránka toho je z velké části mimo rozsah této série, ale buďte si jisti, že jsme měli mnoho a mnoho případů přesných budoucích proroctví a dalších metod přímého ověření, včetně, jak jsme řekli, fyzický vzhled Ra před ostatními, včetně poradenství. klientů a vlastního bratra autora.

Stručně řečeno, existují dva způsoby, jak tuto knihu napsat. Jedním ze způsobů by bylo usilovně se pokusit rekonstruovat vědu Antiků pouze z roztroušených kousků minulosti, zahalených symbolismem, jako jsou kousky nalezené v knize Manly Palmer Hall, které pocházejí ze znalostních bází, o nichž Ra říká, že byly „rychle zkesleny“ tehdejšími kněžstvy. Dalším způsobem, jak napsat knihu, je jednoduše předložit čtenáři některá ze základních Raových tvrzení o vesmíru, shrnutá s našimi vědeckými závěry, které budou stanoveny v celé sérii, a poté nechat na každém člověku, zda přijme nebo odmítne. materiál.

Touto druhou volbou jsme se rozhodli jít v této konečné verzi knihy, protože je dobré mít někde v sérii dokumentaci Raova základního modelu Kosmu.

'AETHER'

Takže nejdůležitějším aspektem atlantských znalostí, se kterým musíme začít, je myšlenka, že vesmír se skládá z energie. Řekové tuto energii označovali jako „éter“, což je jejich slovo pro „zář“, což naznačuje, že má vlastnosti podobné světlu. Ve starověkém modelu je tato energie zároveň uvnitř fyzické hmoty i mimo ni. Naše současná věda tuto myšlenku zavrhl jako směšný, archaický pozůstatek minulosti, ale byla velmi aktivní součástí veškeré řecké filozofie. A pokud jsou Hallova tvrzení správná, pak důvod, proč si Řekové zachovali znalosti o tomto „éteru“, je ten, že je zdědili od atlantské civilizace, která je zřejmě původně získala od skupiny Ra.

Naše představy o éteru a o tom, jak interaguje s fyzickou hmotou, se od doby, kdy byl původně napsán tento první díl, mílovými kroky rozrostly – a tak mnoho z informací, které jsme původně uvedli v této kapitole, již není potřeba. . Pozdější svazky půjdou do technických detailů, které uspokojí ty, kteří by to chtěli mít. Postačí, když řeknu, že ve svazku III ukážeme, že téměř všechny naše informace o kvantové fyzice – to, co vytváří vše, co vidíme ve vesmíru na nejmenší úrovni – jsou chybné, včetně myšlenky, že existují nějaké skutečné „částice“. “ v atomu. Mimo jiné si ukážeme určité případy, kdy atomy jsou

formování do látek, kde ztrácejí jakýkoli smysl pro identitu jednotlivých „částic“, ale spíše se spojují do jediné konglomerátní formy. Mezi takové látky patří mikroshluky a kvazikrystaly, které mají oba extrémně zřejmé geometrické vlastnosti, a Bose-Einsteinovy kondenzáty.

Abychom model co nejjednodušeji shrnuli, můžeme uvést některé z počátečních základních charakteristik tohoto nově objeveného energetického pole, které budeme nejdůsledněji označovat jako „éter“, a jak strukturuje vesmír.

Určitě se nebudete chtít prokousávat tímto seznamem, ale věnujte trochu času meditaci nad každým bodem, pokud chcete v průběhu série porozumět všemu ostatnímu. Připouštíme, že tento seznam může zpočátku „bolet váš mozek“, když se budete snažit reorganizovat svou mysl tak, aby se do ní vešly nové informace. Postupem času budou všechny tyto body pěkně zaokrouhleny, takže se nemusíte cítit povinni zcela porozumět to vše nyní – jen si to uvědomujte. Vězte také, že naše tvrzení je, že vše, co se chystáte číst, bylo dobře známé v době Atlantidy: • To, co máme, je tekutý zdroj energie, který je technicky známý jako energetické médium nebo substrát (vzpomeňte si na slovo „médium“.) a který existuje všude v celém známém vesmíru. Toto energetické médium je pro nás normálně neviditelné, stejně jako nevidíme vzduch, který dýcháme, a můžeme si ho představit jako „tělo“ Jediného Nekonečného Stvořitele.

- Existuje při extrémně vysokém tlaku, mnohem větším než tlak povrchového vzduchu na Zemi. Přesto se v něm pohybujeme docela snadno, protože jsme také vyrobeni ze stejných „věcí“.
- Na nejmenší úrovni je energie vytvářena tím, co Dr. Vladimír Ginzburg (vol. III) nazývá „bublinami pole“ – drobnými koulemi energie, které se valí a proudí kolem sebe, čímž udělují médiu chování podobné kapalině. • Mainstreamoví vědci v tichosti znovu objevili toto energetické médium a nazývá se různě virtuální tok částic, energetické pole nulového bodu, kvantové fyzické vakuum, kvantová pěna, „superstruny“, „temná hmota“ a „temná energie“. mimo jiné. Začínají si uvědomovat, že musí být zodpovědná za vznik hmoty. • Pro všechny praktické účely je energie sama o sobě vědomá, a proto

sjednocuje celý vesmír jako jednu vědomou formu života – konečnou bytost. Kdykoli se energie shromáždí v organizovaném vzoru, máte nějakou formu inteligentního života. To zahrnuje hvězdy, planety a galaxie, stejně jako buňky, mikroshluky, molekuly a atomy.

- Mnoho, mnoho výzkumníků alternativní vědy pozorovalo tuto energii v laboratoři, včetně jejich občas bizarních vlastností vědomí, a dali jí své vlastní jedinečné jméno, jako je „Orgonová energie“ Dr. Wilhelma Reicha. (Převážná část tohoto výzkumu byla prováděna tajně v celém bývalém Sovětském svazu a teprve nedávno byl odtajněn a zveřejněn v angličtině na internetu od „pádu železné opony“ v letech 1990-91. Zdá se, že jsme provedli nejuplněnější kompilace tohoto materiálu v jedné knize (svazek III) v západním světě.) • Různí duchovní učitelé to nazývali „duchovní energie“, „energie lásky“, „léčivá energie“, „Duch svatý“ atd. . Všichni diskutují o stejném energetickém poli. Často si velmi dobře uvědomují, jak vědomí řídí tuto energii, zvláště když je hlavním motivačním faktorem láska. Díky této schopnosti vznikla zázračná uzdravení.

- Lidská bytost má „energetické tělo“ ve tvaru vejce složené z tohoto média, které může vidět i léčit mnoho trénovaných věštců, a chorobné stavy se v tomto těle objeví nejdříve, než se stanou fyzickými. Toto je jedno z hlubších tajemství, která jsou dobře známá v Atlantských záhadách.

- Člověka můžete určitým způsobem vystavit vyšším dávkám této energie technologické prostředky a zažijí mnoho známek duchovního, duševního a fyzického zlepšení. Jak je zdokumentováno ve svazku III, mnoho špičkových ruských výzkumníků to dramaticky prokázalo – a my jsme jejich experimenty zopakovali s bezpečným, speciálním strojem nazývaným „generátor axiálního pole“ a/nebo „dynamický torzní generátor“ známý jako Comfort 7-L. model, produkoval Dr. Alexander Shpilman. Podobné, ale slabší efekty můžete získat postavením pyramidy nebo „pasivního torzního generátoru“, jak probereme v další kapitole a podrobněji ve III. • Rostliny budou mít dramatické, robustní zvýšení růstu v přítomnosti těchto energetických polí, která také ničí viry, bakterie, rakovinné buňky a příbuzné organismy, které jsou nebezpečné pro vyšší formy života, což dramaticky zvyšuje šance na přežití v nemocném organismu. Vzhledem k tomu, že energie je inteligentní, automaticky „udělá“ to, co je třeba udělat pro uzdravení těla/mysli/ducha, když je jí člověk vystaven, i když je taková úžasná představa značně nepříjemná pro většinu lékařských/vědeckých myslitelů. • Starověké tradice zmiňovaly tuto energii tajně a symbolicky

mimo jiné tomu říkat „voda“ nebo „voda života“.

- V éteru existují dva hlavní druhy vln – elektro/magnetická pole a gravitační/torzni pole. Jejich rozdíly popíšeme ve svazku III, s důrazem na torzní pole, protože jsou západní vědě do značné míry neznámá. • Tuto energii lze přímo využít k výrobě technologií jako např

neomezená volná energie, antigravitace a dokonce i teleportace, jak se budeme zabývat ve svazcích II a III.

- Všechny pohybující se (šířící se / dynamické) vlny v tomto energetickém médiu se pohybují ve spirálách různých velikostí, od velmi malých po velmi velké (a vysvětlíme proč.) Mnoho starověkých učení používalo symbol spirálovitého hada k reprezentaci „univerzální moudrosti“ – další symbolické zakódování tohoto vědeckého poznání – odtud muž Ježíš jednou řekl: „Budte moudří jako hadi a mírní jako holubice. • Světlo je jednoduše jedním z hlavních typů pohybu této energie – proto

éter lze považovat za „tekuté světlo“ nebo jak řekl autor knihy Genesis: „Na počátku... se duch Boží pohyboval po vodách. A Bůh řekl: „Budiž světlo“ a bylo světlo...“ [Gen. 1:1-3] • Existuje sedm hlavních „hustot“ nebo úrovní tloušťky tohoto tekutého energetického média v celém vesmíru, často označovaném v esoterických tradicích jako „sedm nebes“. Tyto různé hustoty jsou tvořeny pouze množstvím vibrací, které se vyskytují v éteru v určité oblasti.

- Jako jednu podobnou analogii, která vám pomůže vizualizovat tyto energetické hustoty, víme, že pokud molekuly vody vibrují opravdu rychle, stanou se plynem, a pokud vibrují opravdu pomalu, změní se v pevný led. Tyto fázové změny způsobují pouze vibrace, **nic jiného**. Éter se chová téměř identickým způsobem jako tento, i když v normálu není „fyzickou“ látkou

smysl.

- Nemůžeme vizuálně vidět žádnou z úrovní hustoty ve vesmíru nad tou, na které se nyní nacházíme – vesmír se nám tedy v našich dalekohledech jeví jako zcela „3D fyzikální“. Nicméně existují způsoby, jak detekovat tyto různé **úrovně** hustoty **éteru** v Kosmu přímým pozorováním jejich jedinečných signatur v mikrovlnném spektru, jak bude diskutováno ve svazku III s prací Arpa, Tifftha a Aspdena. • V mystických stavech vědomí lze vyšší úrovně hustoty přímo vnímat vizuálně a naučit se „vidět“ je velmi základním aspektem starověkého

esoterický trénink. • V rámci sedmi hlavních úrovní hustoty energie je sedm dílčích úrovní a v každé podúrovni je sedm podúrovní a tak dále do nekonečna – podobně jako hologram nebo fraktál, jak později objevíme. (Je to podobné tomu, jak byste mohli mít bažinu, kde byste mohli měřit nekonečně různé stupně tloušťky pomocí dostatečně jemných přístrojů, ale které byste mohli rozdělit do sedmi hlavních kategorií od bažinového plynu po plně „mokré“ super-volně tekoucí. tekutá až plně pevná hmota – jako rašelinový mech.) • I když existuje mnoho jemných gradací energetických úrovní, všechny se rozkládají do sedmi hlavních hustot, které Ra nazývá hustoty „skutečné barvy“. To se řídí stejnými základními „harmonickými“ pravidly, která tvoří strukturu hudby.

- Tyto hustoty tvoří vibrace zdroje energie podobné tekutině. Stejný základní pravidla vibrace jsou zodpovědná i za 7násobné barevné spektrum viditelného světla a 7tónovou oktávu matematicky čisté „diatonické“ stupnice, kterou můžeme slyšet u bílých kláves klavíru. (Více o tom níže.) Příroda tedy zvukem a barvou odhaluje svá tajemství pro „ty, kteří mají oči k vidění“, zatímco pro „profánní“ zůstávají tajemství „nevyzpytatelná“.

Učení starověké mysterijní školy se nadměrně ponoří do studia zvuku a barev, a toho bylo použito při vytváření katedrál s barevnými vitrážemi a hudbou gregoriánského chorálu templářskými rytíři, jednou skupinou, která zdělila Mystéria a pomohla navrhnout a postavit katedrály. .

- Ať jste kdekoli ve vesmíru, všechny energetické hustoty tam do určité míry existují. Nicméně většina regionů bude mít jednu úroveň hustoty energie, která bude převládat nad ostatními. Planety také postupují jako inteligentní bytosti z hustoty do hustoty, a proto budou sídlit na určitých úrovních hustoty v závislosti na jejich stavu vývoje. • Na velikosti ve Vesmíru záleží. Planety jsou mnohem vyspělejší bytosti než jednotlivé formy života žijící na planetách, přesto jsou ke svým lidem velmi vnímavé. Hvězdy jsou mnohem vyspělejší než planety a mají plné vědomí všech hustot. Galaxie jsou mnohem pokročilejší než hvězdy a programují základní podmínky pro duchovní, mentální a dokonce i fyzický vývoj ve všech hvězdných systémech. A viditelný Vesmír je mnohem pokročilejší než jakákoliv galaxie a nastavuje základní zákony a šablony, kterými se budou všichni řídit, protože je ztělesněním Jediného Nekonečného Stvořitele. • Galaxie jako vědomé bytosti používají přirozené zákony vibrací k vytvoření diskrétně vrstvených „zón“ hustoty energie / vědomí v sobě. Při pohledu shora dolů je galaxie rozdělena do zón nebo sektorů hustoty, což vypadá jako větrník nebo dort nakrájený na mnoho zakřivených kousků ve tvaru měsíce, které vykvétají ze středu jako květina.

Tyto zóny v podstatě zůstávají ve vesmíru nehybné, zatímco jimi hvězdné systémy procházejí.

- Jak se hvězdný systém pohybuje po sobě jdoucími zónami, je vidět, že celková hustota éteru neustále stoupá nebo klesá v závislosti na poloze. Tyto zóny již byly vědecky zjištěny a změřeny – a Dr.

Aleskey Dmitriev je označuje jako „magnetické proužky a pruhy“. Přesné cykly času, založené opět na matematice hudby a vibrací, určují, jak dlouho se bude planetární systém pohybovat určitou zónou.

Tento první svazek bude tyto cykly obsáhle pokrývat, protože Antikové si o nich zachovali fantastický stupeň znalostí, jako například na sumerských hliněných tabulkách. • Účelem planetárních systémů pohybujících se těmito různými úrovněmi hustoty energie je podporovat duchovní evoluci pevným tempem. Bytosti jako lidé mají svobodnou vůli, kdy se rozhodnou pokračovat v cyklu

koncové body z jedné hustoty do druhé nabízejí příležitost uniknout cyklům reinkarnace a postoupit do vyšší sféry bytí – zatímco u hvězd a planet jsou časové osy pokroku relativně pevné.

- Hranice z jedné zóny hustoty do druhé v galaktické oblasti
Tvorba „větrníku“ může být vizualizována v podstatě stejným způsobem, jako se tvoří přímka, když olej sedí na povrchu vody, protože jde o dokonalou analogii toho, co se stane, když jsou ve vzájemném kontaktu dvě různé hustoty kapaliny. • Sluneční soustava se nyní posouvá do další vyšší úrovně hustoty v Galaxii, což způsobuje, že zóna kolem Země přechází ze třetí hustoty, kterou nyní obýváme, do čtvrté hustoty – v podstatě vytváří to, co by se dalo považovat za „rozměrový posun“.
- Někde „překračujeme čáru ponoru“ z jedné hustoty do druhé mezi lety 2010-2013, což odpovídá datu ukončení mayského kalendáře 21. prosince 2012. To vytváří nevratné změny v základní kvalitě hmoty a energie, která nás obklopuje, včetně rychlosti pohybu viditelného světla, která se výrazně zvyšuje naší vlastní místní oblasti. Pamatujte, že právě teď pozorujeme všechny hvězdy objektivem rychlosti, kterou se světlo šíří ve třetí hustotě, a nic vyšší. Tak se nám celý vesmír posouvá do vyšší úrovně. • Celá sluneční soustava vykazuje masivní známky nárůstu

energetický náboj, jak se pohybujeme blíže a blíže k tomuto konečnému okamžiku, jak stále více vyšších vibrací a tlaků této energie „vytéká“ do naší vlastní sluneční soustavy. Každý měsíc přicházejí z vědecké komunity nové poznatky, které nevědomky přidávají další ověření tohoto modelu – naposledy díky objevu září-října 2002, že Pluto zažívá „globální oteplování“ a velký nárůst atmosférického tlaku, i když je nyní se vzdaluje od Slunce. Vědecké kněžstvo tvrdí, že to „nesouvisí“ s globálním oteplováním na Zemi, i když jiné nedávné články uváděly „globální oteplování“ také na Marsu a Venuši, přičemž na jiných planetách se vyskytují další anomálie, jako je rostoucí jas, rostoucí magnetická síla, obrovské atmosférické změny a dokonce i posuny pólů na Uranu a Neptunu. Pluto byla jediná zbývající planeta, pro kterou jsme ještě neměli dobré a spolehlivé důkazy... takže nyní je model kompletní.

- Samostatnou, ale relevantní poznámkou, struktura DNA se mění, jak se pohybujeme z jedné hustoty do druhé a nyní máme vědecký model, který vysvětluje proč. Spirálové „torzní“ (tj. „kroucené“) energetické vlny v éteru mají na nejmenší úrovni zapsán vzor DNA, jak je naprogramováno inteligencí Galaxie. Tyto spirálovité vlny vyvíjejí jemné, ale měřitelné silové proudy na fyzickou hmotu, jak ukážeme ve III. Jak volné prvky poskakují, jsou stále více zachycovány do proudů těchto spirálovitých vln a automaticky se uspořádají jako skládačka, nejprve do aminokyselin a nakonec do DNA. • Když daná planeta přejde do zóny s vyšší hustotou energie,

základní spirální vlny se stávají složitějšími a struktury DNA se tím více vyvíjejí. Jeden z objevitelů molekuly DNA publikoval pozoruhodnou studii, která naznačuje, že většina viditelného prachu v galaxii má všechny stejné vlastnosti, jaké bychom očekávali od bakterií, což ukazuje, že tato energetická formace DNA funguje v celé Galaxii.

- Nebezpečně velké množství této energie, mnohem více než to, co se používá pro léčebnou práci, může být zasláno přes jeden organismus a přenést vlastnosti DNA tohoto tvora do jiného organismu, což způsobí fyzickou transformaci / mutaci. Dr. Yu. Toho dokázal využít V. Tszyan Kanchzen

proces, který způsobil, že slepice začala mutovat v kachnu, což zahrnovalo vzhled pavučiny mezi normálně nahými prsty slepice. • Objev Dr. Kanchzena poskytuje účinný důkaz, že spirálovité torzní vlny jsou skutečnými skrytými architekty molekuly DNA a že tyto šablony lze energeticky změnit během jediného života. Navzdory etickým námitkám bylo možné tyto experimenty v případě potřeby poměrně snadno opakovat.

- Evoluce druhů, jak fyzicky, tak z hlediska vědomí, automaticky dojde, když přejdeme z jedné úrovně éterické hustoty do druhé. Již máme skvělý historický záznam, který ukazuje, kdy a jak se to stalo dříve, kdy v pozoruhodně krátkém čase původní tvorové ze Země mizí a jejich místo zaujímají vyspělejší formy – a to bylo jen to, co se stalo, když jsme procházeli různými podúrovně hustoty; nyní pronikáme na další hlavní úroveň „pravé barvy“ . • Jak jsme se dočetli v minulé kapitole, jsme již daleko v procesu hromadného vymírání na úrovni, která nebyla viděna od dob dinosaurů, takže se není třeba obávat nějaké neviditelné zkázy – už jsme většinou cestu tímto procesem nyní. Předpokládali jsme, že tyto události jsou přísně „umělé“ příčiny, ale model naznačuje opak. Pokaždé, když k tomu v minulosti došlo, velmi náhle se na světové scéně objevily nové a více vyvinuté druhy – a tentokrát tomu nebude jinak.

Nyní, když jsme se ponořili do našeho nového modelu evoluce, vraťme se k některým z chování éteru, jak souvisí s univerzálním vědomím a formováním „fyzické hmoty“. Ukážeme také některé další důkazy o tom, jak tyto technické informace byly ukryty v symbolice těmi, kteří přežili atlantské kataklyzma. Ukážeme také, jak úhledně jsou energetická pole na různých úrovních velikosti organizována v celém vesmíru podle jednoduchých vlastností vibrací: • Při nejvyšších úrovních hustoty toto energetické médium působí spíše jako pevná látka – stejně jako voda může být zamrzlá, pevný led. V těchto úrovních se energie šíří mnohem, mnohem rychleji než rychlost světla – teoreticky okamžitou rychlostí, čímž zajišťuje okamžité vědomí v celém Vesmíru, tj. Jednotu – a ve Svazku III ukazujeme, jak to objevil Dr. Nikolaj Kozyrev. Fyzika tedy zajišťuje okamžité vědomí v této „mysli Boha“, kterým je náš Vesmír, o kterém přirozeně očekáváme, že by musel být přítomen, aby „Bůh“ existoval. • Opět, spirálovité „vírové“ pohyby jako vířivé proudy v proudícím proudu tvoří veškerou fyzickou hmotu z tohoto nefyzického fluidního média. (Ne všechny víry jsou dostatečně silné, aby vytvořily stabilní hmotu.

Nyní byly objeveny „virtuální částice“, které se objevují stejně jako normální atomové „částice“, ale neustále se objevují a mizí z dohledu.) • Vše, co ve vesmíru vidíme, je tedy tvořeno komplexními pohyby nic jiného než tlak a protitlak, tlak a tah v rámci jediného média.

- Abychom si tyto základní víry vytvářející hmotu vizualizovali, musíme si představit a koule se dvěma víry ve tvaru trubky / tornáda, z nichž jedna směřuje dolů do středu koule od severního pólu a druhá stoupá do středu od jižního pólu, přičemž jejich duté trubkové trychtýře se spojují a vytvářejí čistý úzký otvor skrz střed koule. Celá koule proudí a kroutí se kolem sebe jako koule provázku nebo kouřový prsten. Tento tvar, v podstatě jen koule s „donutovou dírou“ proraženou uprostřed, se odborně nazývá sférický torus.

- Starověcí šamani a mystici cestovali mimo tělo a viděli to klenuté kulovitá struktura obklopující Sluneční soustavu s průsvitným modrobílým vzhledem na pozadí temnoty vesmíru as trychtýřovitou „trubicí“ procházející přímo Sluncem ve středu. Z orbitální perspektivy Země podél střední roviny koule, při pohledu k severnímu pólu Slunce, toto energetické pole vypadá jako tyčící se sloup vycházející ze Slunce a rozvětvující se do sférického baldachýnu – s podobným „kořenem“ spadajícím pod Slunce. Jižní pól – proto se mu říkalo „Světový strom“. Jedná se vlastně o stejnou energetickou strukturu, která tvoří tělo stromu na Zemi. Byl to další způsob, jakým starověcí Atlantané skrývali své technické znalosti prostřednictvím symboliky, a bude podrobně popsán ve II. Pozdější věštcí, kteří jej vizuálně vnímali, jednoduše uvěřili mýtu, že to byl „strom“, a nerozuměli vědě, která se za ním skrývá.
 - Další symbolická / technická metafora tohoto energetického pole z

Atlantané jsou „Orfické vejce“ a/nebo „Omphalosův kámen“, „pupek světa“. Toto je zobrazeno jako vejce s hadem, který se kolem něj stáčí – a je to další velmi přesný symbol toho, jak tato vířící sférická pole ve skutečnosti vypadají, přičemž had představuje kroutící se „torzní“ pole a vejce ukazuje základní kulovou strukturu.

- Každý atom v naší současné realitě, zejména ty, které vznikly v nenarušených přírodních podmínkách, má určitý stupeň existence v různých hustotách, ale má tendenci být „zaměřený“ na úroveň, kterou nyní vnímáme. • Vzhledem k tomu, že tato energie je vědomá, vysoce trénovaná osoba se může skutečně tvořit fyzická hmota pouze vědomým záměrem.
- Stejná energetická pole strukturují všechny úrovně velikosti ve Vesmíru (a všechny jsou v nějaké formě živé) od atomu přes buňku k ovoci k životně důležitým orgánům k lidskému tělu ke stromu k Měsíci, planetě, hvězda, galaxie, galaktická kupa a viditelný vesmír. Na každé úrovni uvidíte při práci stejné základní energetické formy, jako je lidská aura nebo planetární magnetické pole, jakmile napravíte škody, které nyní existují ve vědeckém myšlení. • Čistý, rovnoměrný hudební poměr 34560 odděluje tyto různé úrovně velikosti, jak objevil Ray Tomes, což bude podrobněji popsáno ve Volume III. Vesmír je mimořádně dobře organizován podle zákonů vibrací.

- I v té nejmenší „subatomární částici“ je tedy obraz celé Stvoření, podobně jako hologram. V každé z vašich buněk je vesmír – tvořený stejnými základními vzory jako Jediný Nekonečný Stvořitel. Proto „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu“.
- Každá hustota je zalidněna stále inteligentnějším životem, který se stále více přibližuje úplné Jednotě – a my jsme pouze na třetí ze sedmi úrovní. Proto máme nyní velkou pomoc, jak by se dalo říci, že „šrotujeme“ na planetárním měřítku, způsobujeme velké škody a žijeme v relativně zaslepeném stavu, duchovně řečeno.

Jak tyto nugety myšlenek narostou ve vaší mysli, budou se rozbalovat a odhalovat ve své skutečné nádheře v celé sérii, se spoustou důkazů, které je podloží, spolu s mnoha dalšími překvapeními, která jsme ještě neodhalili.

EVOLUCE VĚDOMÍ

PRVNÍ HUSTOTA

Jedna část Raova modelu musí být objasněna: můžeme vizuálně vnímat vše

formy na Zemi i jinde, které mají první, druhou a třetí úroveň vědomí, nejen třetí. Tyto hustoty tedy nejsou přímo podobné konceptu „vyšších dimenzí“, jak vysvětlíme později. Ra učí, že první hustotou je svět živelů – země, vzduchu, ohně a vody. V této hustotě je prostě prázdné vědomí, které nemá centrální ohnisko prostoru ani času. Postupně, jak se tyto prvky vzájemně narušují, například pohybem vody po Zemi, se vědomí nakonec více lokalizuje do této oblasti prostoru a času. To způsobí, že spirálovitá inteligentní energie se v ní spojí do „stále inteligentních vzorců“, a tak se základní prvky začnou formovat do aminokyselin a nakonec molekul DNA, což signalizuje most do druhé hustoty.

DRUHÁ HUSTOTA

Druhá hustota zahrnuje všechny formy, které normálně považujeme za „živé“, od jednobuněčných organismů přes rostliny až po zvířata, ptáky a ryby, kromě lidí. V této hustotě existuje vědomí, ale tyto organismy stále nemají pocit odděleného já – mají skupinové vědomí, které je sdíleno mezi všemi jejich druhy. To vede k různým pozorovatelným jevům, jako jsou hejna ptáků nebo hejna ryb, které mohou náhle a současně změnit směr svého pohybu.

Dr. Rupert Sheldrake na toto téma obsáhle napsal, což není těžké pochopit, pokud dokážeme přijmout, že vědomí je všude kolem nás, nejen v naší vlastní mysli. Vědomí je přirozeně sdíleno mezi konkrétními druhy zvířat prostřednictvím inteligentní energie, která spojuje veškerý život ve vesmíru, a existuje také určitý stupeň sdílení mezi všemi různými druhy.

Různá zvířata v rámci daného druhu vždy konzultují tuto „skupinovou mysl“ během svých každodenních rutin, a pokud má dostatek zvířat stejnou zkušenost, znalosti získané z této zkušenosti se stanou součástí skupinové mysli. Máme tedy slavný efekt „sté opice“, kdy byla řada opic studována na samostatných ostrovech, všechny od sebe izolované. Vědci provádějící studii postavili opice před výzvu ke sběru potravy, se kterou se nikdy předtím nesetkali. Opicím byly předloženy buď brambory, nebo rýže, ale byly pokryty pískem. Některé z opic dostaly nápad umýt jídlo v potoce a odstranit písek. Poté, co to udělalo přibližně 100 opic, bylo dosaženo „kritického množství“. Najednou už všechny opice na každém ostrově nebyly tímto problémem zmateny; všichni by okamžitě umyli rýži nebo brambory, jako by to věděli odjakživa, ačkoli nikdy nebyli v kontaktu s žádnou z prvních 100 opic, které samy vyřešily hádanku.

Proto bylo dosaženo kritického prahu, jakmile se „stotá opice“ naučila dovednost, a chování se stalo zcela automatickým. To nám ukazuje, jak byl do skupinové mysli tohoto konkrétního druhu opic zapsán nový koncept přežití. V Raově modelu by to představovalo aspekt vědomé evoluce tohoto druhu jako skupiny, urychlené svobodnou vůlí jeho členů. Je to přirozený systém navržený pro nižší organismy, aby se přizpůsobily svému okolí a byly tak schopny fungovat do značné míry automaticky. Časem lze tento efekt považovat za jeden z nejlepších vědeckých objevů 20. století.

TŘETÍ HUSTOTA

Další otázka by byla: "Když zvířata mohou sdílet myšlenky, tak proč by to nemohla udělat většina lidí?" Odpověď na otázku je, že stále máme sklon ke „skupinovému myšlení“, i když již ne na přímo vědomé telepatické úrovni. Abychom postoupili na lidskou úroveň, musíme se zbavit části toho, co jsme získali v druhé hustotě. Třetí hustota je první rovinou, kde má každý organismus přímé vědomí sebe sama jako samostatné bytosti. Abychom získali vědomí, že jsme oddělení, musíme ztratit schopnost splynout s ostatními svého druhu do „skupinové mysli“. Naše vlastní individuální mysl se v tomto procesu ve skutečnosti stává mnohem silnější. Určitě si pamatujeme, že máme skupinovou mysl, která nám umožní běžet na „autopilota“, a tak můžeme podlehnout „stádové mentalitě“ nebo tomu, co Dr.

Caroline Myss nazývá „kmenový instinkt“, kdy chceme být součástí skupiny a nechat skupinu, aby za nás přemýšlela. Problém se skupinovou myslí je v tom, že odstraňuje potřebu většiny individuálního myšlení, uvažování a učení a nikdy ve skutečnosti nerosteme zkušenostmi. S vědomím třetí hustoty přichází příchod vědomých procesů, které nejsou přímo nutné k přežití, jako je láska, soucit a kreativita. Toto je považováno za nejdůležitější úroveň existence ve Vesmíru v duchovním smyslu, protože představuje člověka s velmi jedinečnými podmínkami, a to následovně:

SVOBODNÁ VŮLE

Ve třetí hustotě neexistuje žádný přímý „důkaz“, že Bůh existuje. Je docela možné, že bytost v této říši dojde k závěru, že je „sama ve vesmíru“.

Můžeme si však představit celý náš vesmír jako velkou hru, která byla vytvořena Jediným Nekonečným Stvořitelem, kde myšlenkou bylo rozdělit se do mnoha odlišných částí, z nichž každá má naprostou svobodnou vůli. Učení Zákona Jednoho opakovaně zdůrazňuje, že svobodná vůle je nejdůležitějším zákonem ve vesmíru a často nejméně pochopeným nebo respektovaným. Byla to svobodná vůle, která stála za různými fragmenty Jednoho, který se rozhodl oddělit a vytvořit šablony, které nakonec vedly ke vzestupu galaxií jako vědomých mega bytostí.

Mnoho lidí má pocit, že mají právo, ba dokonce povinnost vnutit ostatním své přesvědčení. Avšak „v zákulisí“ jsou bytosti vyšší úrovně, které důsledně chrání svobodnou vůli druhých, čímž zajišťují, že se nikdo neseská se zkušenostmi, které jsou nad rámec toho, co si pro sebe vytvořil svou vlastní svobodnou vůlí. Naše zkušenost v tomto cyklu pozemské civilizace je obzvláště silná, protože máme institucionalizovaný systém „vědy“, který se silně zaměřuje na jakoukoli představu vyššího účelu za událostmi, které se odehrávají v našich životech. Když si tedy člověk začne myslet, že takový „zákulisní“ svět skutečně existuje, často musí s tímto vědomím sedět sám a mít pocit, že ho to odděluje od ostatních.

Můžeme tedy znovu konstatovat, že jedním z nejdůležitějších uvědomění, které nás osvobodí z „pohádky“ moderní civilizace třetí hustoty, je to, že události v našich životech se nedějí náhodně. Realita je taková, že žijeme ve vysoce strukturovaném systému s velmi specifickými pravidly, se svobodnou vůlí jako prvořadým zákonem. Existují poměrně přesné pokyny pro to, jak se setkáme s tím, co vytvoříme – ať už na pozitivní nebo negativní cestě, o kterých pojednáme níže. Vyrovňovací úpravy, které k sobě přitahujeme, jsou precizně prováděny vyššími bytostmi bez jakéhokoli smyslu pro soudnost. My

měli byste také pamatovat na to, že pokud dostaneme nějakou „špatnou karmu“, neustále se vracíme k čistému štítu rovnováhy – takže se obvykle nikdy není třeba obávat žádných dlouhodobých následků.

Procesy karmy nám vždy dávají příležitost k obrovskému vnitřnímu pokroku v každém okamžiku, protože se vždy vracíme do stavu rovnováhy, kde nemáme žádné karmické zbytky z minulosti. Pokud jste udělali něco, o čem si myslíte, že je „špatné“, pak se nebojte, protože jakákoliv rovnováha, kterou jste k sobě přitahovali, přišla brzy poté a není třeba se obávat žádných zbytkových dlouhodobých účinků. To je vždy případ, zvláště na konci velkého cyklu evoluce – ačkoli události obzvláště negativní povahy, jako je vražda, bude možná muset být v budoucích životech vyváženy. Proto se svobodnou vůlí rozhodneme neustále opakovat určité zkušenosti, které můžeme považovat za „chyby“, a rozhodneme se nadále prožívat přirozené důsledky, které si pak přitahujeme. Můžeme jednoduše činit různá rozhodnutí ve směru sebepřijetí, sebeodpuštění a jemnějšímu uplatnění sil naší tvůrčí vůle pomáhat druhým a zázračně zjistit, jak rychle odezní naše zkušenosti, které jsme označili jako „utrpení“.

A pokud chceme ve Vesmíru duchovně pokročit, je nám dobře doporučeno, abychom se svou vlastní svobodnou vůlí stále více ztráceli pocit, že jsme oddělené já – a to znamená, že milujeme druhé tak, jako milujeme sami sebe, a jsme naprosto ohleduplní. z vlastní vůle. Nakonec se dostaneme do bodu, kdy se můžeme podívat do zrcadla a vidět tvář Stvořitele, podívat se do tváří ostatních a stejně tak vidět tvář Stvořitele a podívat se na celý vesmír kolem nás a vidět Stvořitele. , s vědomím, že naše vlastní Pravé Já je to, co vidíme na každé úrovni, a že vše je dokonalé.

Nakonec nebudeme mít žádnou osobnost, žádnou identitu, žádnou vzpomínku na minulost, přítomnost nebo budoucnost, ale prostě vědomí jako Vše.

Toto je stav vědomí, o který můžete usilovat právě teď, zde ve třetí hustotě. Vaše myšlenky nejsou vašim nepřítelem a nic není třeba překonat. V meditaci jim jen dovolte, aby vámi protékaly a běžely jejich průběh. Určitě můžeme usilovat o to, aby naše osobnosti stále více odrážely Jednotu, a přitom poznáváme a přijímáme naše „deformace“ na cestě.

Proto je důležité pěstovat smysl pro pokoru a věnovat méně pozornosti duchovním učitelům, kteří to nedávají najevo svým vlastním chováním.

Takže cílem Stvořitele je, aby se každá entita vědomě rozhodla znovu hledat Jednotu, z naší vlastní svobodné vůle – ne proto, že by nás k tomu někdo jiný nutil. Pokud nám bude řečeno, co máme dělat a čemu máme věřit, pak jsme se nic nenaučili a neuděláme žádný pokrok. Snad jediným nejzákladnějším uvědoměním je, že žijeme v milujícím vesmíru. Pokud jsme všichni Jedna Bytost, pak je pro nás pošetilé někoho nenávidět, stejně jako nenávidíme jen sami sebe, jak říká klišé. Ve třetí hustotě se od nás neočekává, že budeme mít plné vědomí Zákona Jednoho; ve skutečnosti Ra říká, že si musíme uvědomit, že nerozumíme všemu o Vesmíru, abychom byli schopni udělat další pokrok.

Ve třetí hustotě „tápeme ve tmě“ po pravdě, aniž bychom měli přímý důkaz, že Bůh existuje. Nejdůležitější je, jak využijeme svou svobodnou vůli při volbě, kterou cestou půjdeme. Můžeme se rozhodnout buď milovat a respektovat druhé, nebo manipulovat a ovládat druhé. Cesta lásky a respektu je pozitivní cestou a cesta manipulace a kontroly je negativní cestou.

Ra to také vysvětluje z hlediska energie. Pozitivní cesta je ta, která ze sebe vyzařuje energii a negativní cesta je ta, která do sebe energii absorbuje. Ani jedno z těchto chování energie není ze své podstaty „dobré“ nebo „špatné“, protože obojí je nutné pro existenci čehokoli „fyzického“ – máme tlak a protitlak, vyzařování a absorpci nebo „zdroj“ a „propad“. Avšak v oblastech vědomí je pozitivní cesta daleko vhodnější cestou zpět k Jednotě, protože obě cesty se nakonec sjednotí do pozitivního, milujícího stvoření. Když jednáme láskyplně, vyzařujeme radost a štěstí na ostatní, čímž posilujeme Jednotu, a když jednáme negativně a porušujeme svobodnou vůli, snažíme se absorbovat životní energie druhých do sebe, čímž posilujeme oddělení v Jednom. Další související hluboké uvědomění je, že čím více ze sebe dokážeme vyzařovat energii, tím více k nám bude přirozeně přitahována, aniž bychom museli s čímkoli manipulovat nebo ovládat, abychom ji získali – vytváříme „tok“. To, co z nás vytéká, musí být nahrazeno na základě zákonů tlaku a protitlaku. Vyšší tlak (hustota éteru) vždy proudí zpět do zóny nižšího tlaku.

Nepřecházíme automaticky do další hustoty, pokud na to nejsme připraveni. Abychom „udělali gradaci“ na pozitivní čtvrtou hustotu, musíme být o něco více než 50 procent orientováni na službu druhým, jak dokazují naše myšlenky a činy, které jsou pro bytosti vyšší úrovně zcela transparentní. Stále se zdá, že asi 95 % všech současných lidských bytostí na Zemi bude opakovat svůj cyklus třetí hustoty na jiné planetě poté, co Země vstoupí do čtvrté hustoty, protože v této zkušenosti je tak snadné soustředit se na materiál a o tom, jak lze manipulovat s jinými lidmi, zvířaty, rostlinami a životním prostředím, aby se zvýšilo pohodlí a snadnost existence pro já; tedy absorpce energie. Právě z tohoto důvodu se naše ekonomické struktury hroutí přímo pod námi, když přepisujeme toto vydání; zvyšující se úroveň hustoty energie, která nabíjí celou Sluneční soustavu, jednoduše nedovoluje těmto systémům vědomí se dále šířit – nemohou udržet existenci v proudící vyšší energii. Jakmile však cyklus skončí, pokud jsme jednoduše překročili tuto základní 50procentní úroveň lásky k druhým ve svých nejpravdivějších, nejhlubších myšlenkách a činech, pak jsme připraveni vyvinout se na další úroveň a postupovat vpřed. A dokonce i v této pozdní fázi hry máme stále malou šanci zvýšit počet těch, kteří to „dokážou“ výrazně nad 5 procent, a proto nám Ra říká, že „odhad nemá smysl“.

Ti, kteří se chystají opakovat cyklus třetí hustoty, nepůjdou do „pekla“, prostě zůstanou na úrovni, která je pro ně nejvhodnější k učení.

Bylo nám řečeno, že bytosti vyšší úrovně je přenesou na novou planetu, která je vhodná pro jejich cestu. Vesmír vám umožňuje vybrat si cestu, negativní nebo pozitivní, ve třetí hustotě. Většina moderních pozemských lidí však uvízla v tom, co Ra nazývá „bažina lhostejnosti“, kde jejich činy nejsou dostatečně polarizované pro žádnou z cest, a proto se cyklus bude opakovat. To není dobré nebo špatné, to prostě je.

Říká se, že tyto obecné metafyzické principy jsou konstanty v celém Vesmíru – a v této sérii knih se naučíme, jak si pamatovat Stvoření z perspektivy Jediného Pravého Já, kterým jsme kdysi byli. Jakmile se naučíme skryté pravdy vědy, naše mysl se uzpůsobí k přijetí většího vnitřního poznání Jednoty a v důsledku toho automaticky pokročíme na naší duchovní cestě. Opět platí, že čím více můžeme šlapat

z našeho pocitu být individuálním já a vidět ostatní jako já, tím rychleji pokročíme.

Takže koncepty „hustot“ podle Zákona Jednoho jsou jasně odlišné od dimenzí. Můžeme přímo vidět elementární život první hustoty, „organický“ život druhé hustoty a lidský život třetí hustoty. Další zřejmá otázka zní: "Proč nemůžeme vidět bytosti ve čtvrté, páté, šesté a sedmé hustotě?" V sérii Zákon jednoho se říká, že "Všechny hustoty 4, 5, 6 a 7 by zůstaly viditelné, kdyby se svobodně nerozhodli tak neučinit."

Stručně řečeno, čtvrtá hustota je říší bezpodmínečné lásky – říší lásky, která není příliš dobře informovaná moudrostí a rozlišováním. Pátá hustota je říší moudrosti a soucit může chybět. V šesté hustotě jsou integrovány soucit a moudrost. Sedmá hustota je místo, kde člověk rozpozná, že všechny věci jsou dokonale posvátné, a dochází k rozpuštění jakéhokoli pocitu odděleného já zpět do Jednoty. Konečně, Oktáva je Jednota, návrat do úplného bezčasí. Channelers často poskytují mnoho různých interpretací toho, kolik dimenzí existuje, ale je důležité si uvědomit, že osmiúrovňový model Octave je podporován přímými rovnicemi fyziky vyšších dimenzí, jak uvidíme. Nyní se přesouváme do úrovně čtvrté hustoty na Zemi a začneme také studovat lekce páté hustoty a máme všechny důvody očekávat, že život bude považován za téměř nevýslovně fantastický ve srovnání s tím, jaký je nyní.

Série Zákon jedné nám říká, že život ve čtvrté hustotě je „stokrát harmoničtější“ než život ve třetí hustotě.

V další kapitole se vrátíme k našim fyzikálním modelování chování této fluidní éterické energie a představíme předposlední koncept posvátné geometrie. Ve všech starověkých učeních se velmi, velmi často diskutuje až do té míry, že hlavním symbolem zednářského řádu je kompas a pravítko, dva základní nástroje potřebné pro práci s posvátnou geometrií – odtud „G“ pro „geometrii“ v střed symbolu. Pracovní znalost důležitosti geometrie v toku éterické energie stála za stavbou různých pyramid, stojících kamenů, zemských mohyl a souvisejících útvarů po celém světě.

REFERENCE:

Sullivan, Kevin. V kubánských hlubinách, Atlantidě nebo anomálii? Obrázky masivních kamenů 2 000 stop pod povrchem Palivo Vědecké spekulace. Washington Post Foreign Service, čtvrtek 10. října 2002; Strana A25.

URL: www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A3507-2002Oct9.html

KAPITOLA 03: HARMONICKÉ PYRAMIDY NA ZEMI A V CIZINĚ

KAPITOLA 03: HARMONICKÉ PYRAMIDY NA ZEMI A V ZAHRANIČÍ

SAKRÁLNÍ GEOMETRIE

Nyní, když jsme podali přehled celého modelu éteru v této sérii a pokryli některé základy, pokud jde o to, jak se život chová v dřívějších hustotách, prozkoumáme některé fyzikální vlastnosti těchto hustot a jejich esoterické souvislosti. Je důležité si znovu připomenout, že tyto hustoty jsou tvořeny fluidním, nefyzickým zdrojem energie. Tvrdý důkaz existence fluidního „éteru“ je rozsáhlý a bude podrobněji popsán ve svazcích II a III.

Za prvé, ze zdrojů včetně Ra víme, že vesmír je jeden. Toto je jednostranně označováno jako čisté bílé světlo. Je také označován jako „zvuk semene“ vesmíru nebo AUM. Pak nám bylo řečeno, že věci jsou poněkud zastaralé jako The One, protože se v této jednotě nikdy nic nezměnilo. A tak se The One rozhodl vytvořit ze sebe nový život. Aby to bylo možné, The One se rozvibroval do „oktávy“. Pure White Light se stal sérií sedmi barev – červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá, indigo, fialová. Viditelné barevné spektrum ztělesňuje vzpomínku na to. The One Seed Sound se rozpadl na sérii čistých tónů – do, re, mi, fa, sol, la, ti. Neměnná struktura oktávy, ty tóny, které jsou nejčistšími matematickými poměry a také nejlépe znějí našim ušima, to uchovává v paměti. (Je možné je vidět a slyšet pomocí bílých kláves na klavíru.) Dalším slovem pro vibrace je „harmonika“ a toto slovo budeme často používat k popisu těchto systémů.

Musíme si pamatovat, že toto čisté světlo a čistý zvuk jsou jednoduše dva různé způsoby popisu stejných vibrací tekuté „inteligentní energie“ Jednoho. Není mezi nimi žádný skutečný rozdíl, protože obě jsou funkcí vibrací. Zvuk je vibrací molekul vzduchu a světlo je nakonec vibrací tekutého éteru. Ve svazku II uvidíme, jak Dale Pond prokázal, že pokud vynásobíte frekvence čistého zvuku mnohonásobně, získáte viditelné barevné frekvence, čímž se ukáže ekvivalence mezi těmito dvěma.

[Většina vědců souhlasí s tím, že světlo se chová jako vlna, ale také se snaží tvrdit, že neexistuje žádné médium, kterým by vlna putovala – že vlna je jednoduše entita podobná částicím, známá jako „foton“, který prochází prázdnou 'vakuum.' To je absurdní představa, protože všechny přirozené příklady vln mají něco, čím „vlní“. Základní definice vlny je „impulz, který prochází médiem“ a ve skutečnosti se světlo neliší.]

Třetí klíčovou „harmonickou“ složkou, kterou musíme mít na svém místě po světle a zvuku, je geometrie, která je viditelným výsledkem vibrací. První a nejdůležitější geometrií, se kterou musíme začít, je sféra, kterou staré tradice považují za nejvyšší geometrii ve Vesmíru, čistou podstatu Jednoho. V našem fyzikálním modelu má vesmír nakonec kulovitý tvar, protože jeho energetická pole expandovala rovnoměrnou rychlostí ve všech směrech, jak se formoval. [Všechny naše viditelné galaxie ve vesmíru se spojily

jedna jediná „plochá“ supergalaxie, ale sférická energetická pole jsou stále přítomná kolem této supergalaxie, jen nejsou tak viditelná. O tom bude řeč ve III. dílu.] Koule může být stlačena do jediného bodu, který nemá prostor ani čas, a proto existuje jako nejjednodušší objekt ve vesmíru, ale koule je také nejsložitější formou ve vesmíru. , obsahující v sobě všechny ostatní věci. I když se to na první pohled nemusí zdát logické, ve skutečnosti je to docela jednoduché vysvětlit, když začneme s „plochou“ dvourozměrnou demonstrací, jak se to naučili starověcí studenti posvátné geometrie.

Začneme tím, že kružítka nakreslíme. Jakékoli místo na kružnici lze definovat jako bod a vy pak můžete vzít přímkou a nakreslit čáru na jakékoli jiné možné místo na kružnici. Existuje doslova nekonečné množství různých čar, úhlů a tvarů, které lze v kruhu nakreslit.

Matematicky řečeno, žádný jiný geometrický tvar v sobě nemůže vytvořit tolik různých geometrií jako kruh, a proto je to nejsložitější dvourozměrný tvar, jaký existuje. Jeho čistá, harmonická struktura z něj zároveň dělá nejjednodušší možný dvourozměrný tvar ve Vesmíru. Je to jediný tvar, kde je pouze jedna hrana, žádné rovné čáry a křivka, která je zcela sjednocená pro celých 360 stupňů kolem jediného středového bodu. Rozkládá se na Jednu, a proto je to nejjednodušší možný dvourozměrný tvar.

Když to rozšíříme do tří dimenzí, můžeme vidět, že podobný princip platí pro kouli. Fyzik Buckminster Fuller matoucí popsal kouli jako „množinu diskrétních událostí, přibližně stejně vzdálených ve všech směrech od jaderného centra“. Události, říkáte? Abych to řekl drasticky jednodušším jazykem, v kouli můžete nakreslit nekonečný počet čar, které se připojují k nekonečnému počtu bodů (tj. „událostí“) na povrchu koule, přičemž všechny čáry začínají od jednoho jediného středového bodu. nebo jádro a všechny čáry budou mít přesně stejnou délku.

Díky tomu je koule nejsložitějším trojrozměrným objektem, který existuje; Uvnitř koule lze nakreslit nekonečné množství různých geometrických tvarů jednoduchým spojením různých bodů na povrchu koule.

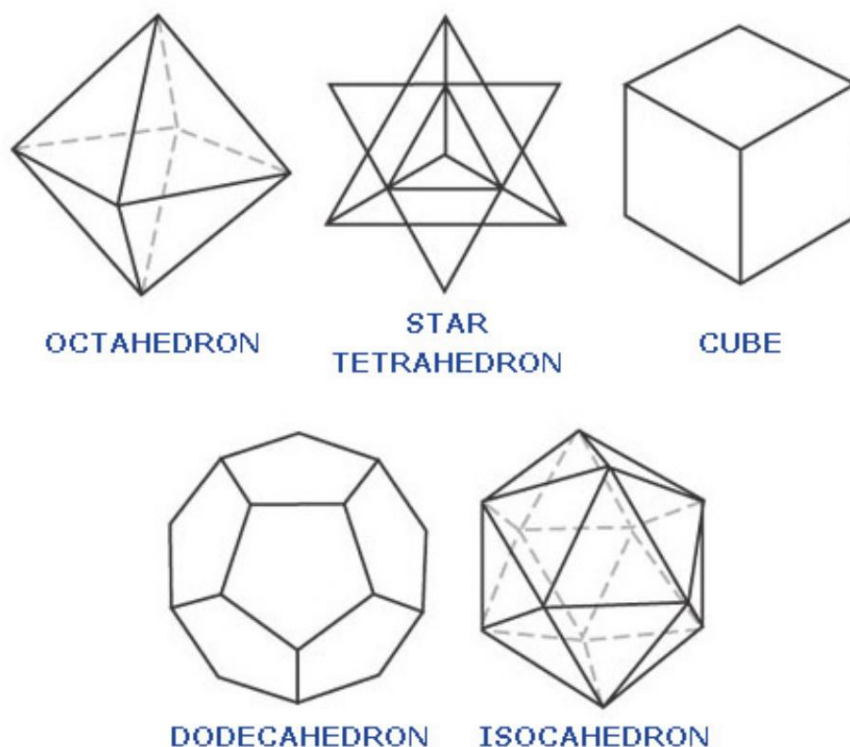
Jakmile kouli jakýmkoli způsobem roztáhnete nebo zploštíte, máte menší symetrii a tím pádem i menší flexibilitu v tom, co lze uvnitř geometricky vytvořit. (To se může zdát těžko pochopitelné, ale lze to dokázat matematicky. To také vysvětluje, proč se kapalina přirozeně formuje do koulí, když je ve volném pádu a/nebo v mýdlové bublině, protože tlak vzduchu na kapalinu je na všech stranách.) Koule je také nejjednodušší trojrozměrný útvar ve Vesmíru ze stejných důvodů jako kruh; totiž existuje pouze jedna hrana, dokonale symetrická ve svém zakřivení kolem středového bodu, a proto se vše rozkládá na Jednu. Pro srovnání, krychle by měla šest stran nebo hran, a to je jeden z nejjednodušších trojrozměrných tvarů, které existují. Koule má pouze jednu „stranu“.

Zajímavé je, že práce Dr. Hanse Jennyho (vyslovovaného „Yenny“) ukázala, že když kulovitá oblast tekutiny vibruje čistými „diatonickými“ zvukovými frekvencemi, tj. základními vibracemi oktávy, pak se uvnitř tekutiny objevují geometrické tvary. Drobné částice, které Jenny vložila do tekutiny známé jako „koloidy“, by se během experimentu shromáždily do základních geometrických tvarů a mezi nimi zůstala čistá voda – kde by normálně byly částice rozptýleny ve vodě rovnoměrně. Kdyby Dr. Jenny zvýšila zvukovou frekvenci na vyšší úroveň, pak by to udělalo složitější geometrické struktury

Objeví se, a když to vrátí zpět na původní úroveň, bude znovu vidět přesně stejná geometrie, se kterou začal, stejným způsobem.

Toto je docela dramatická demonstrace, když je vidět na videu Dr. Jenny „Cymatics“, které je dostupné z různých zdrojů – přesto byl takový výzkum vědeckou komunitou pozoruhodně podceňován a/nebo ignorován.

Geometrie je tedy velmi základní charakteristikou vibrací – nebo jak jednou řekl Pythagoras: „Geometrie je zamrzlá hudba“. Pět nejdůležitějších trojrozměrných geometrií je souhrnně známo jako platónská tělesa, protože o nich v moderní době poprvé psal řecký filozof Platón.

Obrázek 3.1 – Pět platónských těles.

Jedna poznámka, hvězdný čtyřstěn je více technicky známý jako prokládaný čtyřstěn. Můžete také zkoumat čtyřstěn sám o sobě, což je jednoduše čtyřstěnná pyramida s rovnostrannými trojúhelníky na každé straně, ale pokud jde o fungování energie jako vibrace, zdá se, že většina čtyřstěnných struktur má dva čtyřstěny zaseknuté uvnitř sebe jako vidíme výše.

Existují jasné důkazy, že jakékoli vědecké úsilí, které směřuje k objevu důležitosti těchto geometrií ve vesmíru, je aktivně potlačováno, protože ti v tajných bratrstvech mají stále vysoký stupeň moci a cítí povinnost „vždy skrývat a nikdy neodhalit“. „tajemství Řádu“. Mnoho z těchto členů skupiny se záměrně dostalo k moci v různých vědeckých institucích, a jsou tak v pozici, aby odvrátili určité typy výzkumu, zejména ty, které se týkají volné energie / antigravitace, jak probereme ve svazku II. Richard Hoagland a Enterprise Mission ve spolupráci s podplukovníkem Tomem Beardenem ukázali, jak takové potlačovací snahy sahají přinejmenším do 19. století. Velkým průkopníkem 19. století, který analyzoval chování elektromagnetické (EM) vlny, byl Sir James Clerk Maxwell. Jeho rovnice, známé jako „čtveřice“, byly

slouží k mapování úplných skrytých vnitřních struktur EM vlny v plném 3D zobrazení, s více než 200 rovnicemi dohromady. Když analyzujete všech 200+ čtveřic jako skupinu, uvidíte geometrii čtyřstěnu uvnitř koule. Toto je skryté tajemství elektromagnetické vlny, základní struktura, která určuje její chování, když se pohybuje – a Oliver Heaviside a další, kteří zredukovali Maxwellovy rovnice na čtyři základní čtveřice a prohlásili skrytou geometrii za „okultní nesmysl“, rázně odstranili. to ze všech akademických debat. Kdyby se tak nestalo, možná jsme „vyřešili hádanku“ mnohem dříve.

Neexistuje žádný přímý způsob, jak dokázat, že ti z tajných skupin inspirovali tento politický krok na Maxwellově díle, ale je to přesně to, co bychom očekávali na základě jejich vlastního systému přesvědčení, že jsou přísahou dodržovat pod trestem smrti.

Ještě zjevnějším příkladem bylo démonizace konceptu „éteru“ prostřednictvím použití výsledků Michelson-Morleyho experimentu jako „důkazu“. Mystička z 19. století madame Blavatská předpověděla, že éter bude odstraněn z diskuse a že „spolu s ním padnou i pilíře vědy“. Podrobněji to probereme ve svazcích II a III. Dokonce i nyní je anti-éterová zaujatost tak silná, že budete téměř okamžitě propuštěni, pokud se ji pokusíte vyvolat ve vědecké diskusi – ale nás to neznepekčuje, protože čas a důkazy tuto ránu zahojí.

Jakmile přijmeme existenci tekutého éteru na různých úrovních hustoty, kde každá hustota má jinou kvalitu vibrací, pak si uvědomíme, že se na různých „čistých“ frekvencích objeví určité jasné geometrické formy. Geometrie je skutečně jediným nejdůležitějším aspektem chování éteru, pokud jde o schopnost vytvářet stabilní struktury, jako jsou krystaly. Bez geometrie by hmota nebyla možná, protože geometrie umožňuje „bublinám pole“ éteru shlukovat se do přesných, organizovaných vzorů a vytvářet specifické molekuly. V opačném případě bychom mohli doufat v to, že koule by se seřadily pól k pólu a jinak by kolem sebe volně obtékaly – a toto chování by nebylo dostatečně složité na vytvoření hmoty. Špičky geometrií mají větší sílu se vzájemně přitahovat než ostatní oblasti na povrchu koule, jak probereme níže, a to umožňuje koulím organizovat se do nenáhodných „maticových“ vzorů.

Ačkoli tyto geometrie většinou nemůžeme přímo vidět, kromě krystalových struktur, mikroshluků a kvazikrystalů (svazek III), vytvářejí v éteru zřetelná „napětí“ nebo tlakové zóny, které mohou vyvíjet obrovské síly na jejich prostředí. Zamyslete se nad silou, která je obsažena ve vířivce, a uvidíte, jak může mít tekutina v sobě oblasti silnější a slabší síly. Tyto geometrické formy proto mají jak vlastnosti tekutiny, protože se tvoří v tekutém médiu, tak i krystalu, protože jsou jasné geometrické – proto je Dr. Harold Aspden nazývá „tekuté krystaly“.

Na konci svazku III zkonstruujeme kompletní fyzikální model, abychom ukázali, jak jsou tyto útvary skryty v celé fyzice, ať už kvantové, biologické nebo kosmologické. Pokud si myslíte, že věda o chemii a kvantové fyzice je úplná tak, jak je, budete velmi překvapeni, když zjistíte, kolik problémů je se současnými modely – a že návrh, který zde představujeme, řeší každý z těchto problémů. V této knize pokryjeme některé základy toho, jak toto geometrické vzorování funguje, včetně „Globální mřížky“ energetických čar na Zemi, které přímo utvářejí kontinenty.

Nejdůležitější vlastností platónských těles je, že každý tvar dokonale zapadá do koule, takže všechny její vnější body přesně splývají s vnějším povrchem koule. Každá z přímek, které tvoří tyto objekty, bude mít stejnou délku a všechny geometrické body na povrchu koule jsou ve stejné vzdálenosti od svých sousedů – což je přesně to, co bychom očekávali u vědy o vibracích. Platón a další řečtí filozofové také poukázali na to, že všechna měření úhlů v těchto geometrických tělesech jsou stejná a že každá strana trojrozměrných objektů musí mít stejný tvar. I když se to může na první pohled zdát matoucí, ve skutečnosti to funguje velmi dobře. Existuje pouze pět hlavních tvarů, se kterými se musíme potýkat, když se podíváme na tyto informace. Těchto pět tvarů je osmistěn, hvězdný čtyřstěn, krychle (šestistěn), dvanáctistěn a dvacetistěn.

Abychom pochopili, proč se takové geometrické objekty tvoří uvnitř vibrující koule energie podobné tekutině, musíme vědět něco o pohybu vln. Pokud máme jednoduchou dvourozměrnou vlnu, jako je například vibrující kytarová struna, pak existují tři základní komponenty, které zůstanou stejné, pokud nebude vlna narušena. Tyto tři základní složky jsou vlnová délka, frekvence a amplituda. Vlnová délka udává, jak dlouhá je každá část vlny, tj. „pozorovaná vzdálenost mezi dvěma sousedními vrcholy vln“ (měřeno jako délková veličina v angstromech, když se jedná o viditelné světlo.)

Frekvence je počet vrcholů vln, které projdou kolem pozorovatele za sekundu – měřeno jako cykly za sekundu nebo „hertz“ a amplituda je, jak vysoká je každá vlna – tj. „velikost vlny měřené od nuly po vrchol“.

Jakákoli barva nebo zvuk, který zůstane po dlouhou dobu stejný, se bude během této doby neustále opakovat o stejné vlnové délce. Jako typický příklad je frekvence „koncertní úroveň“ pro notu A 440 cyklů za sekundu. To znamená, že když vzduch zavibruje 440krát za sekundu, naše ucho to interpretuje jako hudební zvuk „A“. To je všechno. Pokud by těch 440 cyklů nemělo stejnou frekvenci a amplitudu, pak bychom neslyšeli stálou výšku tónu při ustálené hlasitosti. Pokud zvýšíme frekvenci zvuku, například tím, že půjdeme až na 497 cyklů za sekundu, výška se bude zvyšovat se zkracující se vlnovou délkou. Pokud zvýšíme amplitudu, hlasitost zvuku se zvýší s rostoucí výškou vlny, ale jeho výška zůstane stejná.

stejný.

Měli bychom také pamatovat na to, že v těchto vlnách mohou být uloženy komplexní informace. Máme dva typy vln, které se používají pro rádio: frekvenční modulace neboli FM a amplitudová modulace neboli AM. Slovo „modulace“ jednoduše znamená „změna“. Takže, jako jednoduché vysvětlení, FM vlny zůstávají na stejné amplitudě, ale mají pokračující změny (modulace) ve své frekvenci, zatímco AM vlny si zachovávají stejnou frekvenci, ale mají pokračující změny v amplitudě. To je v podstatě vše. Protože se tyto elektromagnetické vlny mohou pohybovat tak rychle, je v nich možné uložit velké množství informací – a to je důležitý bod. Zakódované informace z AM/FM rádia, CB, policejních/požárních/nouzových pásem, vysílačích a satelitních televizních stanic, bezdrátových a mobilních telefonních hovorů jsou vždy v každém okamžiku kolem nás.

Nyní, když máme uvnitř koule trojrozměrný geometrický tvar vlny, vlnová délka a frekvence by byly reprezentovány vzdáleností mezi různými uzlovými body na povrchu koule, kterou lze měřit ve stupních a vypočítat pomocí funkce sinus. v trigonometrii.

Amplituda by byla měřena velikostí koule, která by mohla být měřena v radiánech, a vypočtena pomocí funkce kosinus. Když tedy napumpujeme sílu (amplitudu) daného sférického energetického pole, zvýšíme i jeho velikost – což vysvětluje, proč tyto struktury existují od nejmenší úrovně kvantové mechaniky až po známý vesmír. Je také důležité si uvědomit, že v tomto fluidním éterovém systému bude zvýšení frekvence také čerpat více éterické energie z okolního prostředí, a tím zvětšit velikost (amplitudu) koule, jak se jedna geometrie posouvá do druhé. To prozkoumáme později v kapitole, až uvidíme, jak úhledně se do sebe různá Platónská tělesa „hnízdí“, přičemž každá nová geometrie je větší než ta uvnitř. Takže typicky bude zvýšení frekvence zahrnovat také zvýšení amplitudy.

Zbývá vysvětlit, proč vibrace tvoří hroty nebo body nebo vrcholy na povrchu koule s rovnými čarami, které je spojují.

Opět, když se vrátíme k jednoduchému studiu vlny ve dvou dimenzích, známé jako vlnová mechanika, víme, že každá vlna má určité body známé jako „uzly“, kde nedochází k žádnému pohybu. Nejsnáze je to vidět u základní sinusovky, která má tvar pomalu se pohybující vlny na hladině jezera – pokračující křivka ve tvaru S. Pokud zabrnknete na kytarovou strunu, jsou určité oblasti vlny, kde nedochází k žádnému pohybu, ale ve skutečnosti zůstane dokonale nehybná. Tyto oblasti jsou „uzly“ a vlnovou délku získáte měřením vzdálenosti mezi těmito uzly. Na uzel lze také pohlížet jako na oblast, kde je dětská houpačka podepřena kovovou tyčí; každá strana houpačky se může pohybovat nahoru a dolů, ale střed desky zůstane vždy na stejném místě. Opět je takový bod známý ve vlnové mechanice jako „uzel“ nebo „momentový bod“.

Podobně špičaté hroty nebo vrcholy platónských těles reprezentují uzly vlny. V těchto bodech dochází k nejmenšímu množství vibrací v celé kouli. Následně uvidíme, že v tomto „klidu“ je velká síla způsobená tlakem obklopujícím body. Tyto uzlové oblasti (stejně jako přesný střed koule) mají ve skutečnosti největší energetickou sílu na celém povrchu koule, protože okolní vysokotlaké vibrační zóny se přirozeně shromáždí a nasměrují vše „uvolněné“ v oblasti zpět do těchto nízkotlakých zón. Právě z tohoto důvodu se nejvíce volných „koloidů“ shromáždilo do těchto uzlů při experimentech Dr. Jenny. (To je také stejný důvod, proč se vysokotlaká bouřková mračna řítí do nízkotlaké zóny v naší atmosféře.) Jelikož na sebe tyto uzly působí velkou silou podle zákonů vibrací, pak, jak říká staré přísloví, „nejkratší vzdálenost mezi dvěma body je přímka.“ Po vytvoření se tedy mezi těmito uzly přirozeně vytvoří přímky síly, a když uvidíte všechny čáry spojené dohromady, vynoří se geometrický objekt – stejně jako spojování teček.

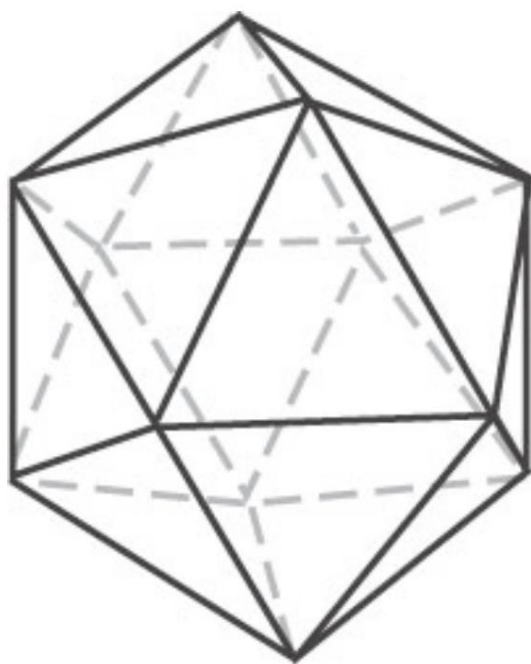
Posledními pojmy z vlnové mechaniky, které musíme v tuto chvíli zavést, jsou „pohybující se vlna“ a „stojatá vlna“. (Používají se také termíny „dynamický“ nebo „šířící se“ pro pohybující se vlnu a „statický“ pro stojatou vlnu.) To je zcela samovysvětlující – pohybující se vlna se pohybuje prostorem, kde stojatá vlna při vibracích stojí na místě. Pokud tedy máme kouli tekutiny, která zůstává nehybná a má v sobě geometrický vzor vibrací namáhání, tato geometrie se nazývá „stojatá vlna“. Jakmile přemýšlíme v těchto pojmech, je snadné sestavit model – je založen na

jednoduché, známé fyzikální principy vibrující tekutiny a kvazi-pevných „napětí“, které se v ní mohou tvořit vibracemi.

PŘÍZPŮSOBNÍ GEOMETRICKÝCH FOREM K „HUSTOTÁM“

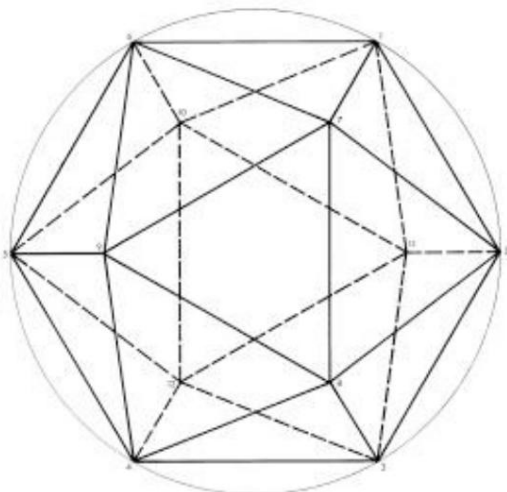
Když se nyní zamyslíme nad myšlenkou, že ve vesmíru existuje oktáva éterických hustot, můžeme vidět, že tyto hustoty mají barevné, zvukové a geometrické složky. Toto je možná nejčastěji studované spojení, které bylo prozkoumáno dědici starověkých mystérií, dlouho poté, co ztratili přehled o celém rozsahu vědeckých poznatků, které se za tím skrývaly. Takže jednou ranou hádankou, na které jsme pracovali v letech 1996 až 1998, bylo: „Jak přiřadíme geometrický tvar každé ze sedmi hlavních hustot, protože existuje pouze pět platónských těles a koule, se kterými lze pracovat? Nepotřebujeme osm tvarů, protože staré tradice nám říkají, že koule existuje jak na začátku, tak na konci oktávy. Podobně v oktávě zvuku bude jakýkoli tón, který je o oktávu vyšší než jiný, znít stejně, jen v jiném rejstříku – vyšší nebo nižší oktávě. Matematicky každá nota, která je o oktávu vyšší než jiná nota, bude mít přesně dvakrát tolik cyklů za sekundu – takže „A“ při 440 cyklech za sekundu se opět stane „A“, když dosáhne 880 cyklů za sekundu.

Kde je tedy sedmý tvar? Odpověď byla nalezena v „náboženských mýtech“ starých védských písem z Indie, zbytků Rámovy říše, jak je vyprávěno v neocenitelné knize Roberta Lawlora Sacred Geometry. Hinduisté nebo jejich kontakty nám poskytli odpověď tím, že nám dvakrát dodali jednu z platónských těles. Stejně jako se koule objeví dvakrát, na začátku a na konci oktávy, objeví se i její nejbližší harmonický partner, dvacetistěn, který se nachází na druhé a sedmé úrovni hustoty. Pro bohatou, mystickou kulturu starověkých védských textů, s plnou spoluprací extradimenzionálních entit poletujících v pohádkových vimanech, se tvar dvacetistěnu ve skutečnosti proměnil v boha. Pojmenovali ho Purusha a v sedmé dimenzi neboli hustotě představuje mužskou sílu ve vesmíru.

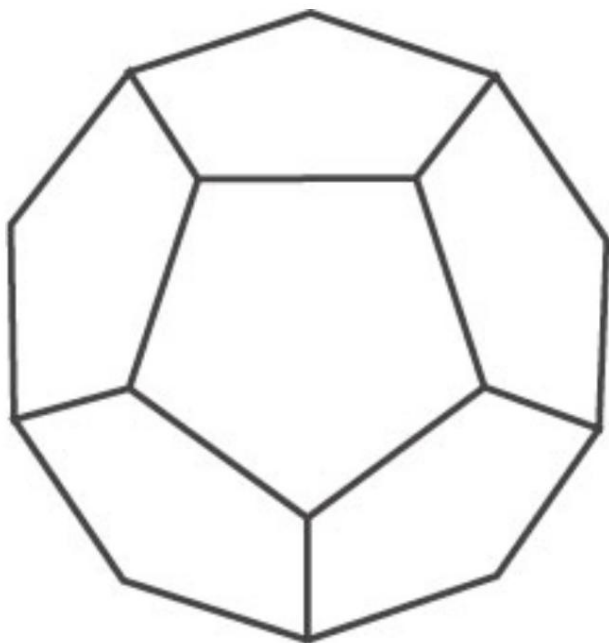
Obrázek 3.2 – Dvacetistěn, známý jako mužský bůh „Purusha“ ve starověké Rámově říši.

Jak jsme právě řekli, Purusha se také ukazuje jako první tvar koule, do kterého krystalizuje, když jsme na začátku spektra. Proto Jednota, která je projevem všech vědomých entit, musí krystalizovat dolů do světa formy jako Puruša a každá entita musí znovu dosáhnout úrovně Puruša, aby se na konci cyklu vrátila do Jediného. Další obrázek z Lawlor's Sacred Geometry ukazuje, jak byste nakreslili dvacetistěn ve dvou rozměrech pomocí kružítka a pravítka.

Obrázek 3.3 – Ikosahedr nakreslený ve dvou rozměrech pomocí kružítka a pravítka. (Z posvátné geometrie)

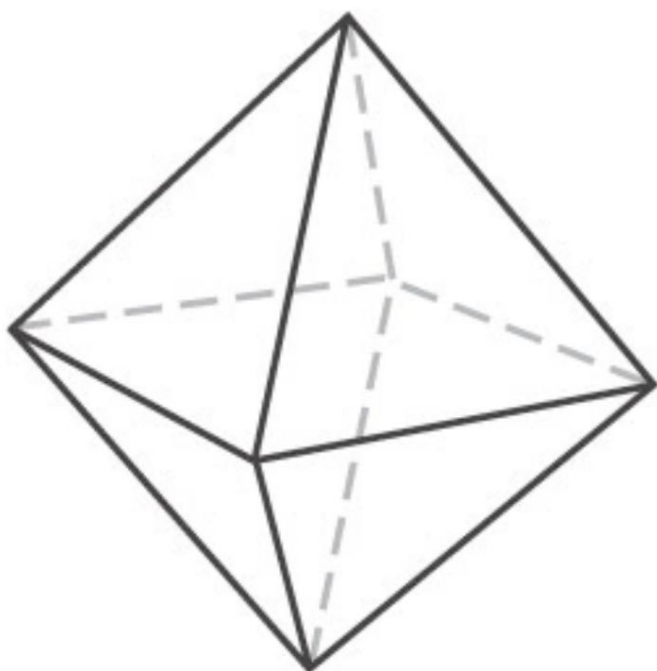
Než prohlásíme, že hinduistická kultura byla sexistická a řízená muži a přiřazovala maskulinitu všem nejlepším duchovním silám v životě, uvědomte si, že v našem jangu je jin. Univerzální ženská síla je označována jako Prakriti a je identifikována jako dvanáctistěn neboli šestá hustota.

Obrázek 3.4 – Dvanáctstěn, známý jako ženská bohyně „Prakriti“ do starověké Rámovy říše. (Z posvátné geometrie)

Ve skutečnosti se zdá, že každou hustotu lze považovat za mající buď „mužské“ nebo „ženské“ vlastnosti, přičemž druhá je žena, třetí muž, čtvrtá žena, pátá mužská atd. Nezapomínejme, že Jednota je kombinací obou pohlaví v Jednotě. Jak tedy Purusha začíná jako žena ve druhé hustotě, vidíme, že je to skutečně bůh otec/matka, který v sobě zahrnuje také ženský, neboli praktický archetyp. Jakmile se dočteme dále do návrhu a pochopíme metafyzické a duchovní vlastnosti dimenzí, jejich „pohlaví“ budou dávat ohromně dobrý smysl. Kromě koule můžeme vidět, že Purusha a Prakriti jsou dva nejvyšší tvary ve spektru, takže nějakým způsobem dává smysl, že tyto dva tvary samy mohly být personifikovány jako bohové a bohyně. Tyto vyšší říše jsou jasně něčím, o co můžeme usilovat, a to jsou v podstatě vědomé tvary.

Náš vlastní domov je v současné době ve tvaru číslo 3. Toto, osmistěn, je vibrační úroveň, která poskytuje neviditelný rámec pozadí pro energii, ze které jsou vytvořeny všechny naše atomy a molekuly. Rod Johnson, jehož model posvátné geometrie kvantové fyziky popsany ve Svazku III, tvrdil, že bezhmotná „neutrino“, která byla pozorována v laboratoři, by klidně mohla být osmistěná. Častěji by však tyto vibrace zůstaly nedetekovatelné, protože jsou pouze základním rámcem reality, nikoli skutečnou realitou samotnou. Když se podíváte na hotový mrakodrap, nevidíte I-paprsky. Podobně nevidíme "energii nulového bodu", která vytváří "virtuální částice" protonů, neutronů a elektronů, které neustále pomrkvávají dovnitř a ven z existence, ale přesto víme, že musí existovat. Proto by nás starověká fyzika učila, že tento tvar představuje základní pozadí veškeré hmoty v naší „hustotě“. To je zapomenuté starověké učení. Je důležité si uvědomit, že se jedná pouze o obecné pravidlo, protože v naší vlastní hustotě vidíme důkazy o všech platónských tělesech, které představují různé „sub-hustoty“. Potřebujeme je všechny na místě, abychom byli schopni vybudovat fyzickou hmotu – ale nejsilnější ve třetí hustotě je osmistěn.

Obrázek 3.5 – Osmistěn, který je základní geometrií naší vlastní „třetí hustoty“.

Když se podíváme jen na horní polovinu osmistěnu, snadno zjistíme, že je shodný s tvarem egyptské Velké pyramidy. S úplným fyzikálním modelem na místě tento jednoduchý fakt jasně ilustruje, že všechny pyramidy byly navrženy tak, aby byly schopny soustředit tuto geometrickou energii éteru, stejně jako by trychtýř řídil proud vody. Jak uvidíme dále v tomto svazku, „torzní pole“ na Zemi se mohou lišit místo od místa mnohem více než normální „tlak“ gravitace nebo zemského magnetického pole, a v ruském žargonu se jakákoli pyramida chová jako „pasivní torzní generátor“.

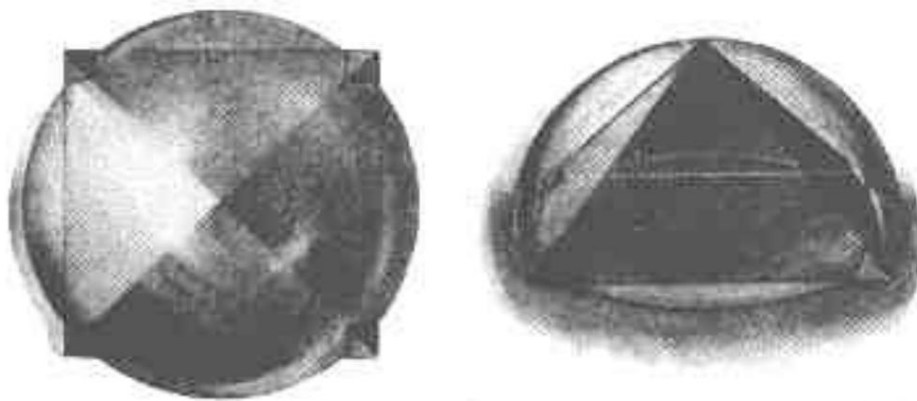
Hmota samotná se chová jako vibrující houba, která je ponořená ve vodě, přičemž do ní a z ní neustále proudí a vytéká energie podobná pulsujícímu pohybu.

Když shluknete hmotu do jediné struktury, tvar této struktury určí, jak přes ni protékají „proudy“ éteru. Jakýkoli objekt ve tvaru válce nebo kužele využije a zaostří torzní pole, jak jsme rozsáhle dokumentovali ve svazku III. Ze Země vždy ve spirálách vycházejí torzní pole a tvar kužele může tato pole nasměrovat a zaměřit. Nezapomínejme, že tato pole se skládají z inteligentní energie, takže jednou z hlavních výhod využití těchto polí je, že během krátké doby dramaticky zlepší vaše fyzické zdraví a také vaše duchovní vědomí – proto staří Egypťané označovali pyramidy jako "chrámy zasvěcení." A víme, že řecké slovo „pyramida“ je spojením slov „Pyre“ a „Amid“, což znamená „Oheň uprostřed“. Tento „oheň uprostřed“ představuje energetická pole, která jsou využita uvnitř pyramidy – proto samotný název skrývá část

tajný.

V podstatě, s náležitou vědou na místě, si uvědomujeme, že Velká pyramida v Gizeh, nejpřesněji postavená pyramida na Zemi, je fantastický stroj vyrobený technologií, která je mnohem pokročilejší než naše současná vědecká úroveň chápání. Důvodem je to, že se jedná o technologii vědomí, pracující na fyzikálním modelu, který teprve nyní znovu objevujeme ve veřejné aréně. A čím více pyramidu zkoumáme, tím více můžeme vidět, jak přesné a komplexní musí být starověké znalosti, které do ní vstoupily.

Je ustálenou a dlouhodobou skutečností, že pokud vezmete rozdíl mezi základními a výškovými rozměry pyramidy, je vyjádřen poměr π 3,14159. To znamená, že byste mohli nakreslit kruh z jednoho rohu, přes horní a dolů do protějšího rohu, a tento kruh by se dokonale dotýkal všech tří bodů. Pak už jen stačí myslet ve třech rozměrech a rychle zjistíme, že pyramida matematicky dokonale zapadá do poloviční koule.

Obrázek 3.6 – Velká pyramida dokonale zapadá do polokoule, jak je znázorněno na obrázku.

Takže velmi přímým způsobem pyramidová struktura vytváří „rezonanci“ s éterem, což způsobuje, že se kolem sebe vytváří sféra neviditelné energie, jako je tato. Pamatujte, že nejsilnější geometrická energetická struktura naší vlastní dimenze, pokud bychom ji mohli vidět, by vypadala přesně takto. Pyramida tedy nebyla pouze geometrickým objektem, byla doslova postavena jako obří, zpevněná „jednotka vědomí“. Na jedné úrovni bychom to mohli považovat za obří sochu na počest hustoty energie, kterou nyní obýváme – ale je to také velmi silný stroj. Ra nám také řekl, že byl mnohem efektivnější, když byl poprvé postaven, než je nyní, kvůli měnícím se pozicím Země a zhoršování jejích kamenných tváří.

Mnoho pyramidologů poukázalo na to, že vnější strana Velké pyramidy vyjadřuje přesnou délku pozemského roku, 365,2422, v mnoha různých měřeních. Protože učenci chápou, že pyramida dokonale zapadá do polokoule, mnozí dospěli k závěru, že pyramida je navržena tak, aby reprezentovala Zemi. To by ale nevysvětlovalo, proč stavitelé pyramid jednoduše nevztyčili zeměkouli, zvláště díky zjevné technologii, kterou měli k dispozici, aby přesně umístili tak obrovské kameny. Teprve nyní vidíme, proč byla k tomu zvolena oktaedrická forma.

Ačkoli nyní nemůžeme vidět pyramidu jako krystal, v egyptologických kruzích je dobře známou skutečností, že když byla pyramida poprvé postavena, byla zvenčí celá pokryta krycími kameny. Byly vyrobeny z bílého vápence Tura, který byl přesně zrcadlově vyleštěn do zářivého lesku (Lemesurier, 1977). Za denního světla byl tak jasný, že byl oslepující, proto ho staří Egypťané pojmenovali „Ta Khut“ nebo „Světlo.“ Bylo by velmi snadné dojít k závěru, že jej nepostavili primitivní lidské bytosti, když je vidět v této původní podobě. Na dalším obrázku níže vidíme zbytky těchto kamenů, které stále existují podél dna.

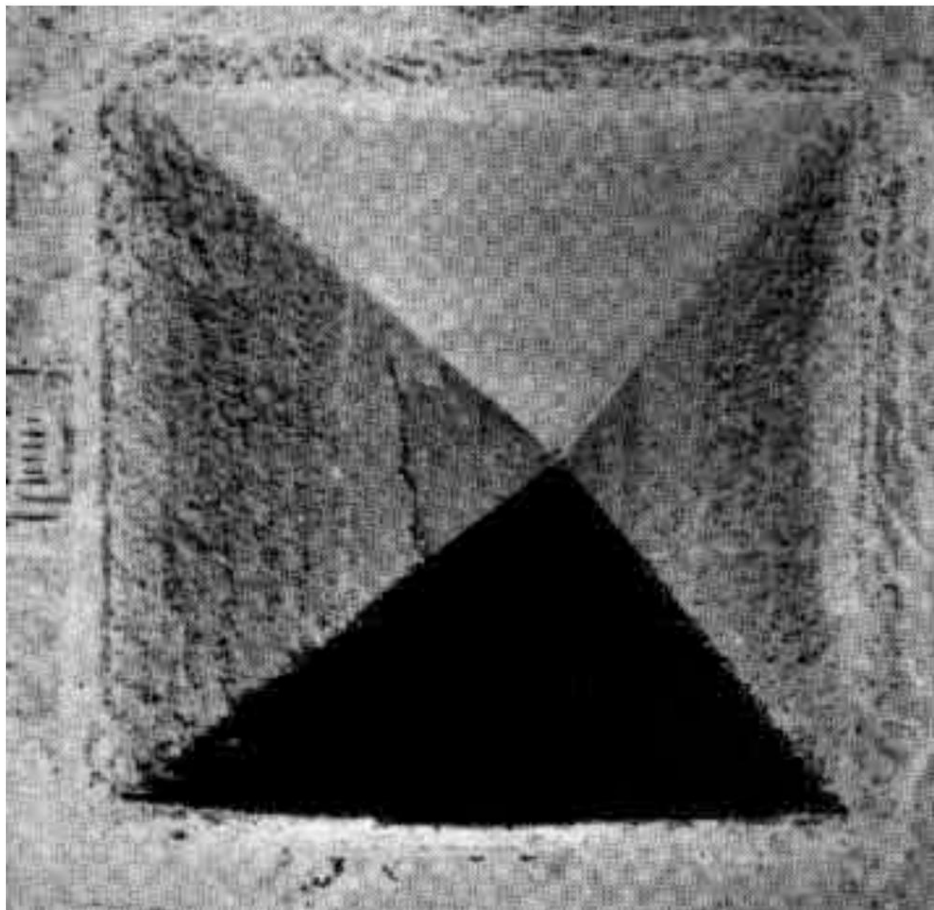
Obrázek 3.7 – Obkladové kameny, které stále existují podél základního obvodu Velké pyramidy.

Co se často neví, je, že mezery mezi těmito kameny byly široké pouze 1/100 palce (Lemesurier, Hoagland.) Pro srovnání, to nejlepší, co mohla moderní technologie udělat pro zarovnání desek tepelného štítu na raketoplánu, bylo tolerance jedné třetiny palce (Hoagland.) To staví tvarování kamenů pláště na úroveň optické přesnosti; něco, co bychom normálně používali pouze pro extrémně citlivé části zařízení. Veškerá tato přesnost byla využita k tomu, aby byl mnohem efektivnější jako „stroj“, který využívá torzní pole.

Navíc v těchto neuvěřitelně těsných prostorech mezi obalovými kameny, tak těsných, že do nich nelze zasunout čepel nože, je nemožně tenká vrstva „cementu“, která je drží pohromadě. Tento „cement“ je tak silný, že při úderu kladivem do spoje se samotný vápenec rozbije dříve než „cement“. Dodnes nikdo neposkytl uspokojivé vysvětlení, jak to mohlo být provedeno. Určitě se zdá, že kameny samy byly na místě srostlé, a tak to vůbec nebyl cement, ale produkt extrémního tepla, který oba kameny roztavil dohromady. Jak se tedy k teplu dostali? Třeba laser? Nebo to bylo soustředěné vědomí, transformující hmotnou fázi vědomých vápencových molekul? Raova vysvětlení nám začínají dávat čím dál větší smysl, jak postupujeme, protože v jejich modelu byli schopni použít vědomí k vizualizaci toho, jak chtěli, aby se kameny uspořádaly, a jejich vizualizace se pak staly skutečností.

Abychom to shrnuli, vnější část pyramidy byla vytvořena s optickou přesností, která se teprve nyní shoduje s typem práce, kterou bychom prováděli na zrcadlové čočce pro reflexní dalekohled (Hoagland). Musíme si tedy představit postavenou obří pyramidu ze čtyř zrcátek, za denního světla tak jasné, že téměř oslepují. Opět není divu, že staří Egypťané je nazývali „Ta Khut“ nebo Světlo. Když byl ve svém pravém krystalovém stavu, nemohlo být pochyb o tom, že ho nepostavili tehdejší lidé; byla by to naprosto mimozemská struktura. Jeho původní podobu si můžeme jen představit

nyní, když zemětřesení uvolnilo většinu kamenů v prvních letech prvního tisíciletí našeho letopočtu, a tyto dokonalé bílé kameny byly poté odváženy na stavbu mešit v Káhiře. Můžeme tedy změřit původní design obalových kamenů pouze z mála, které zůstaly podél dna, stále nedotčené. Na vrcholu druhé pyramidy také ještě zbývají některé kameny.

Obrázek 3.8 – Pohled shora na druhou pyramidu na plošině v Gíze, zobrazující vrchní kameny.

Tento téměř šílený stupeň přesnosti začne dávat mnohem větší smysl, když si uvědomíme, jaké energie by bylo možné využít při stavbě takové stavby. Tyto energie by nebyly chladné a bez života jako elektřina; místo toho by reprezentovaly vědomou energii, a mohly by tak být řízeny vědomou lidskou bytostí, jednou vycvičenou. Autorovy vlastní zdroje spolu s četbami Ra a Cayce naznačují, že člověk dobře vyškolený v nasměrování této energie mohl omladit umírající těla k extrémnímu mládí a vitalitě, cestovat v čase a snadno levitovat masivní předměty. Kromě toho pomohl stabilizovat Zemi na její ose, snížit nepříznivé počasí a zemětřesení v okolí, léčit a normalizovat mysl, čistit vodu, vytvářet použitelnou energii a eliminovat zbytky radiace z jaderných bitev v mnohem kratším čase. Čím více se dozvíme o vědě, která je do toho zapojena, tím to bude zjevnější – a tím větší touha budeme muset znovu postavit celosvětovou síť pyramid, abychom vyléčili Zemi ze současných škod, které vytváříme.

Ra nám skutečně říká, že pyramida byla obrovským darem, který vyrobili pro naši civilizaci, darem, jehož hlavním účelem bylo poskytnout chrám.

pro iniciaci a zároveň funguje jako účinný vyrovnávací prostředek pro energetická pole Země. Mít „chrám zasvěcení“ znamenalo, že energie vyšší úrovně mohly být využity a integrovány do fyzických a nefyzických těl lidského hledajícího a úplný pokrok evoluce duše přes spektrum sedmi hustot pak mohl být uskutečněn, když byl ještě na Zemi. Byl to velmi přísný a děsivý proces, protože člověk v podstatě čelí všem „deformacím“ osobnosti já najednou, což se rovná subjektivně dlouhotrvající noční můře. U této práce byl vždy přítomen vyškolený léčitel, který může cestovat s osobou mimo tělo, zatímco oni jdou na tuto cestu, protože samotný strach by mohl způsobit, že osoba ztratí pojem o fyzickém těle a tím zemře.

Pokud by bylo zasvěcení úspěšné, pak by po dokončení takového progresivního vývoje měla tato entita přístup k veškeré síle celé oktávy dimenzí, stala by se bohem a měla schopnosti podobné Kristu, pokud by se rozhodla neopustit Zemi. Jedním z důvodů, proč dědici Atlantských záhad měli pocit, že musí uchovat znalosti v tajnosti, je, že cítili, že pokud negativně polarizovaná osoba udělá dostatečný pokrok v pyramidě, může se stát velmi mocnou silou zla na Zemi – dokonce i i když se zdá, že by to skutečně nebylo možné, protože negativní cesta se nemůže udržet nad pátou hustotou.

Nemělo by být žádným překvapením, že mystická tradice dlouho tvrdí, že Ježíš také dokončil pyramidální zasvěcení takovým způsobem a mohl být jedinou osobou, která přišla dostatečně vybavená, aby skutečně dokončila celý proces. Podle čtení Edgara Cayce si Ježíš užil bývalý život jako Hermes, spolutvůrce pyramidy s knězem Ra Ta, který se později reinkaroval jako samotný Cayce. Zdá se tedy, že Ježíš později použil právě ten kus technologie, který původně pomáhal vybudovat, aby dokončil své vlastní zasvěcení.

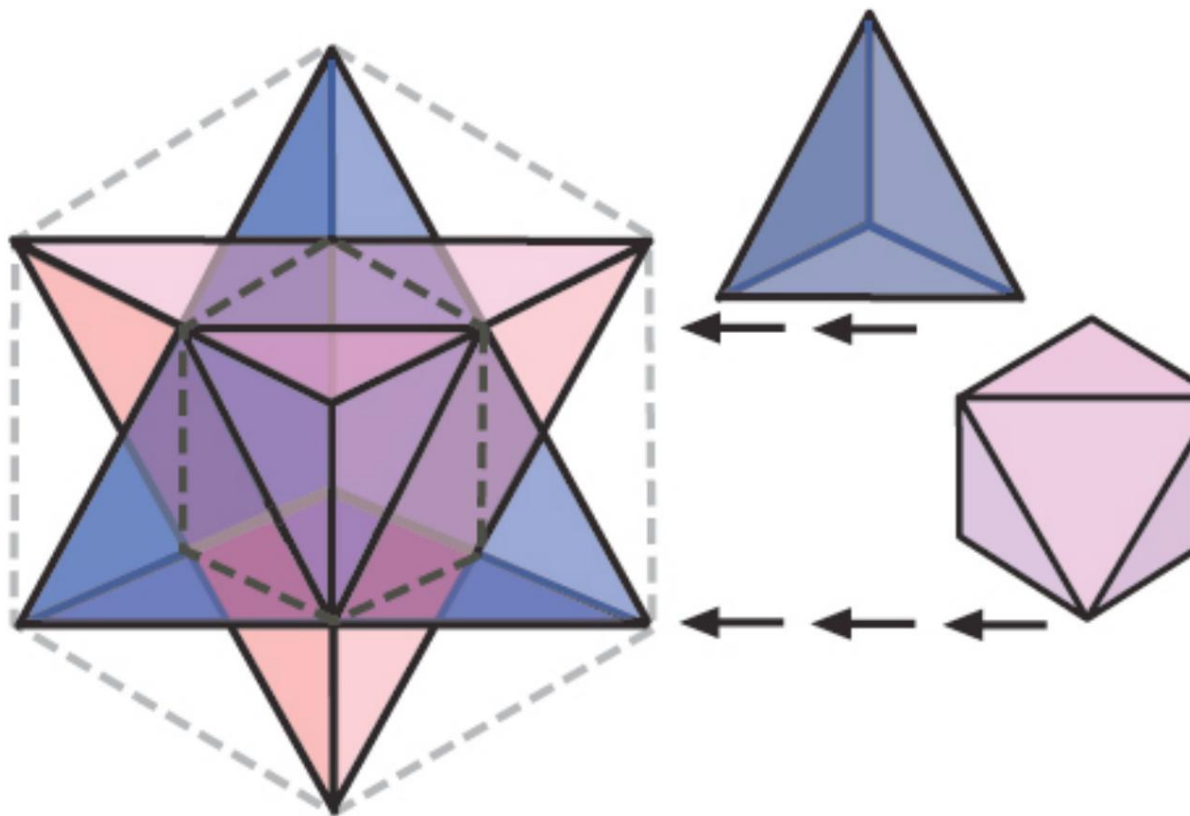
Jak uvidíme na konci knihy, pyramida ve skutečnosti zapsala Ježíšův příchod přímo do časové osy založené na geometrickém a číselném kódu zabudovaném do designu komnat a průchodů uvnitř. Prorocké prohlášení o tomto mesiášském příchodu nastává ve chvíli, kdy se úzký Vzestupný průchod náhle ohromně zvedá do Velké galerie. Tato konkrétní událost v symbolice pyramidy je pravděpodobně jednou z nejmocnějších symbolických událostí v celém daném časovém úseku. Ježíš zjevně věděl, i když pomáhal navrhovat tuto neuvěřitelnou stavbu, k čemu ji později použije v budoucích životech.

Pokud je tvar pyramidy základním produktem pochopení pokročilejší fyziky, než kterou nyní používáme, pak bychom očekávali, že tuto technologii objeví jakákoli civilizovaná společnost na jakékoli obydlené planetě. V roce 1981 Ra řekl, že Mars je jedinou zbývající planetou v naší sluneční soustavě, která měla v nedávné minulosti trojrozměrný humanoidní život jako my. A koncem 80. let začalo být dílo Richarda Hoaglanda více známé, což skutečně odhalovalo pozůstatky právě takové civilizace. Z dat Hoaglanda a dalších údajů týkajících se Marsu vidíme, že největší a nejsnáze identifikovatelná pyramida v oblasti Cydonia na Marsu vyfotografovaném Vikingy je pětistranná, téměř přesně kopírující vrchol dvacetistěnu neboli hinduistického boha Purushu, pokud zapamatovat si. Nedaleko této pětiboké pyramidy je městský komplex o něco menších pyramid, které vypadají identicky jako ty, které vidíme v Egyptě.

Námořníkem vyfotografované Elysióvé pyramidy na Marsu jsou navíc zřetelně ve formě čtyřstěnu a Carl Munck, se kterým se setkáme v dalších kapitolách, ve své knize Kód také demonstruje severoamerickou zemskou mohylu v podobě čtyřstěnu. k dostání v online knihkupectví Laura Lee. Kromě toho Hoagland a další psali o kulovitých skleněných kupolích na Měsíci, které by mohly dobře sloužit stejnému účelu při využití torzních polí, udržení atmosféry a poskytnutí jasného výhledu do „vesmíru“. Náš vlastní bývalý astrofyzik z NASA Maurice Chatelain, o kterém budeme také hovořit v dalších kapitolách, přišel v roce 1995 s otřesným odhalením, že NASA našla na Měsíci „geometrické ruiny neznámého původu“ během misí Mariner a Apollo. Nedávno bylo podobné svědectví poskytnuto na konferencích Projektu odhalení, které začaly 9. května 2001 – a my jsme se zúčastnili akce 10. května a osobně jsme svědka vyzpovídali.

GEOMETRICKÉ ENERGETICKÉ PŘECHODY

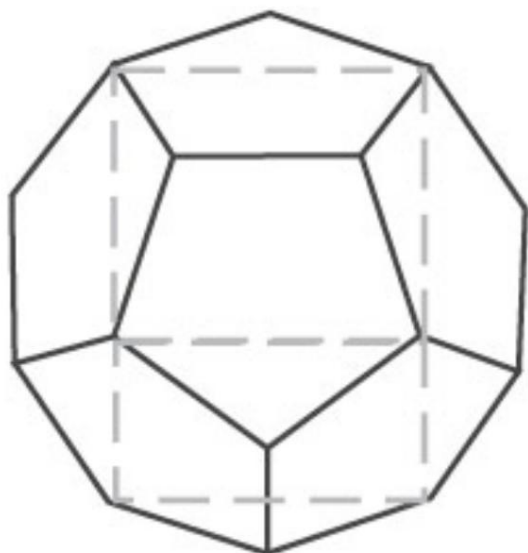
Naše další otázka zní: "Jak přirozeně zmapujeme přechody z jedné geometrické energetické frekvence na další?" Prostřednictvím středně složitěho souboru postupů lze demonstrovat, jak každý geometrický tvar přirozeně „vyroste“ z předchozího. Pro začátek je koule do dvacetistěnu poměrně zřejmá – pohyb beztvare jednoty do geometrické formy – takže není třeba dělat žádné skutečné modelování. Ikosahedr druhé hustoty na osmistěn třetí hustoty bude jasně modelován ve svazku II. Abychom přeměnili svůj vlastní osmistěn do tvaru 4. dimenze, vše, co je potřeba, je rozšířit každou plochu na základní čtyřstěnný trojúhelník nebo čtyřstěn. V našem diagramu to zde konceptualizujeme, jako byste se chystali umístit čtyřstěn na každou plochu zvlášť.

Obrázek 3.8 – Přechod osmistěnu (L) do hvězdného čtyřstěnu (R).

Každá plocha na osmistěnu, který má tvar rovnostranného trojúhelníku (složený výhradně z 60stupňových vnitřních úhlů, přičemž každá strana má stejnou délku), se stává jedním třístranným vrcholem hvězdného čtyřstěnu. Jelikož má osmistěn osm stran, museli byste k jeho plochám přidat osm čtyřstěňů. Chcete-li oživit tento vývoj jako karikaturu, zdálo by se, že osmistěn náhle rozkvetl jako květina; tváře náhle vyraší nahoru, jak se čtyřstěny zvednou do polohy. [Porovnejte zde diagram s původní harmonickou tabulkou, abyste si to mohli lépe představit. Pravý horní tvar v diagramu ukazuje, kde by byl jeden z osmi čtyřstěňů z hlediska polohy, kdyby nebyl připojen přímo k osmistěnu.]

Abyste mohli postoupit ze čtvrté dimenze do páté, můžete se podívat na diagram a snadno vidět, jak jednoduché spojnice na okrajových bodech hvězdného čtyřstěnu tvoří krychli. Chcete-li přejít z pětirozměrné krychle do šestého rozměru dvanáctistěn, je zapotřebí další vnější expanze, kde každá plocha krychle vyrůstá dovnitř skloněnou „střechou“, aby se změnila na dvanáctistěn. Tvar „střechy“, který se objeví, je nejnázorněji vidět v obdélníkové oblasti níže, zatímco čtvercová plocha by se spíše podobala pohledu shora.

Obrázek 3.9 – „Vnořená“ pozice krychle v dvanáctistěnu.

Pak, když umístíte tečku do středu každého pětiúhelníku na dvanáctistěnu a spojíte všechny tečky dohromady, budete mít řadu čar, které tvoří pěticípé hvězdy, které vytvářejí tvar dvacetistěnu, posledního hlavního uzlu před návratem do Sféry. Stručně řečeno, když se znovu vrátíme k našemu původnímu harmonickému stolu, můžeme vidět, jak celý vývoj je koule nebo Jednota, expandující do „semínka“ nebo základní formy dvacetistěnu, který pak svou strukturou dává vzniknout všem ostatním formám v něm obsaženým (Lawlor, 1982.) Aspekt „semínka“ dvacetistěnu je důvodem, proč jej hinduisté spojovali s mužským bohem – používali metaforu semene nebo „semínka života“.

Obrázek 3.10 – Úplná hierarchie geometrických tvarů, které představují oktávu hustot, LR

To, co zde máme, je pochopení skutečnosti, že tvary vytvořené těmito energetickými vibracemi mohou růst, podobně jako krystaly.

VŠE JE JEDNO

Stručně pokryjeme další bod, který byl hlavním zdrojem zmatků pro ty, kdo čtou tuto knihu, a pokusíme se jej rozdělit do jednodušších termínů v tomto revidovaném vydání. Pokud je pro vás stále obtížné porozumět, jen připomeňte, že to není zásadní bod, který je potřeba k pochopení fyziky. Aby byl vesmír skutečně Jedno, musí existovat úroveň, kde není žádný prostor ani čas – kde je Vše Tady a Teď. Zdroje jako „Seth“ prostřednictvím Jane Roberts nám říkají, že nic ve vesmíru skutečně „neexistuje“, včetně samotného éteru – že celý vesmír se v každém okamžiku rozšiřuje a stahuje z jediného bodu Jednoty.

Zdá se tedy, že mnoho malých „polních bublin“, které tvoří tekutý éter, proudí kolem sebe, když studujeme jejich chování. Na jedné úrovni je to skutečně pravda, jak ukázaly experimenty Dr. Nikolaje Kozreva, Nikoly Tesly a dalších, kterým se budeme věnovat ve III. Na další úrovni si musíme pamatovat, že amplituda kulové vlny nám ukazuje, že „nulový bod“ vlny je skutečně přímo ve středu, což znamená, že samotná vlna se neustále rozšiřuje a hroutí z jednoho bodu.

Představte si balón, který se neustále nafukuje a vyfukuje z velmi malého bodu do velmi velké koule. Na nejvyšší úrovni vibrací je veškerá energie ve sféře obsažena v centrálním bodě. I když se to zdá matoucí, různé zdroje jako Seth a Ra nám říkají, že všechny tyto jednotlivé body jsou ve skutečnosti spojeny dohromady v Jednotě – že existuje pouze jeden jediný bod, ze kterého vše vychází. Toto je další způsob, jak můžeme pochopit, že v sobě máme dokonalou „jiskru“ Jediného Nekonečného Stvořitele.

Pokud je to pravda a máme všechny důvody se domnívat, že ano, pak každý z geometrických tvarů, o kterých jsme hovořili, musí být neustále přítomen, na své vlastní frekvenci, v každé „jednotce vědomí“ nebo bublině pole v celém Vesmíru. Zhruba řečeno, každá energetická forma pulsuje z bodu, přes dvacetistěn, do osmistěnu, do hvězdného čtyřstěnu, krychle, dvanáctistěnu, znovu do dvacetistěnu a znovu zpět do koule nebo bodu. Jedině tak můžeme vysvětlit, že by nám Seth řekl, volně parafrázováno, že „celý váš systém reality je „vypnutý“ stejně jako „zapnutý“ a vy prostě nevibrujete dostatečně rychle, abyste viděli, co je mezi tím. mezery.“ Další analogií, kterou jsme použili, je myšlenka filmového pásu. Skutečný filmový pás ve filmové kameře je série statických obrázků, které jsou od sebe odděleny, ale když je sledujeme dostatečně rychle, tvoří „pohyblivé obrázky“ nebo „filmy“.

Takže sférická energie, která tvoří samotný vesmír, může být viděna, jak vibruje všemi různými tvary mysl otupující rychlostí, navždy se rozpíná z jednoho bodu ven, aby vytvořila hranice prostoru a času.

víme to a pak se stejně rychle stlačíme zpět do tohoto prostoru. Ačkoli se zdá téměř nemožné představit si celý náš vesmír jako zmačkaný do jediného bodu znovu a znovu při rychlostech příliš vysokých k měření, přesně to se děje, říkají zdroje, jako je Ra.

Protože veškerá fyzická realita není v konečném důsledku nic jiného než vědomá energie ve vibraci, každá hustota by pak měla iluzi, že existuje pouze na jedné úrovni v tomto energetickém systému. Ve skutečnosti jsou všechny hustoty vzájemně prostupné a vibrace z vyšších hustot zde ve třetině vyvinou měřitelná napětí v prostoru a čase. To mimo jiné tvoří základ pro globální síť, kterou se budeme zabývat v dalších kapitolách.

KAPITOLA 04: DECH BOŽSKÉHO A SUPERSTRUNOVÁ TEORIE

KAPITOLA 04: DECH BOŽSKÉHO A „TEORIE SUPERSTRUN“

Toto autorovo první pochopení tohoto pulzujícího pohybu éteru známého jako „Breath of the Divine“ nebo „Breath of the Compassionate“ pochází z pasáže, kterou mu kolega výzkumník Joe Mason (www.greatdreams.com) přečetl z knihy o první noc, kdy se podělili o informace, 9. až 10. listopadu 1996. Tento rozhovor přímo vedl k Wilcockovu prvnímu telepatickému průlomů do Vyšší inteligence následujícího rána, který začal zcela nový život, když byl „závoj“ zvednut. Mason nám laskavě dodal tyto dva odstavce, aby ilustroval příklad tohoto geometrického dechu, který odhalil.

Zesnulý Walter Russell, který byl umělec a vědec sídlící ve Waynesboro ve Virginii, měl publikovanou četbu na str. 165 v knize „Channeling“ od Johna Klima. Russell tvrdil, že zprávy pocházejí od „boha“ a že mu daly pochopení toho, jak skutečně fungují základní univerzální síly elektromagnetismu, gravitace a atomové energie. Poslechněme si, co Bůh říká, z úryvku poprvé zveřejněného v roce 1947:

„V mém vesmíru je jen jedna forma, ze které se všechny formy objevují. Ta jedna forma je pulzující krychlová koule, dvě poloviny tepu mého duálního myšlení. Všechny formy pulsují, proto jsou všechny formy dvě, jedna forma pro nádechový puls, který generuje, a druhá pro výdechový, vyzařující puls. Kostka je koule roztažená vnějším dechem do černého odpočinku v chladném prostoru a koule je krychle stlačená vnitřním dechem do žhnoucích bíle rozžhavených sluncí.“

Walter Russell jasně předběhl svou dobu, protože na počátku 20. století zažil 39 dní „osvícení“, kdy mohl vidět, jak vesmír skutečně funguje. Mnoho studentů Russellovy práce s potěšením vidí, že jsme pokračovali v podobném duchu, čerpali jsme z mnoha nových poznatků, které v jeho době nebyly k dispozici, a zúčastnili jsme se konference jeho přežívající organizace „Metascience and Cosmic Consciousness“ v roce 2000. skupiny, University of Science and Philosophy, je www.philosophy.org.

Autor je také rád, že se v roce 2002 setkal s Johnem Klimem, autorem knihy „Channeling“, na konferenci US Psychotronics Association, kde byl Wilcock dobře přijímaným řečníkem a přednášejícím workshopu. Klimu nedávno provedl dramatickou revizi a aktualizaci tohoto klasického textu, který je stále často považován za povinnou četbu pro ty, kteří se chtějí dozvědět o channelingu.

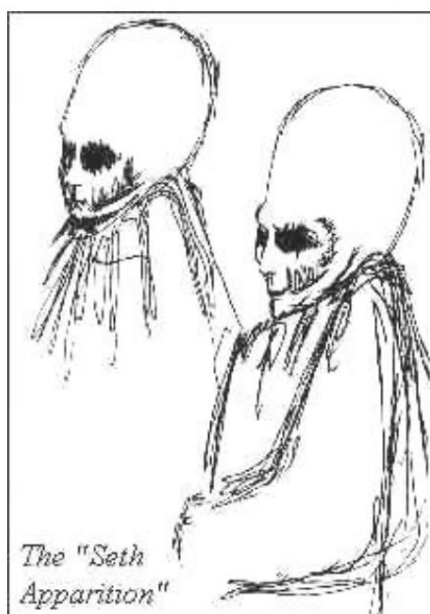
Prozkoumáme-li výše uvedený úryvek, opět máme psychickou domněnku, že celý Vesmír neustále pulsuje od sférického „žhavení do běla rozžhavených sluncí“ do kubického „černého zbytku chladného prostoru“. Ačkoli tato konkrétní pasáž nenaznačuje rychlost, s jakou k této pulsaci dochází, zdroje jako Seth a Ra zaplňují mezery. A proto z tohoto málo známého psychického zdroje z počátku do poloviny dvacátého století máme další kontakt s Vyšší inteligencí, která se nám pokoušela odhalit skrytý harmonický kód progresu hustot. Výše uvedený citát vyjadřuje jádro příběhu, aniž by zacházel do všech technických záležitostí

detail týkající se různých tvarů tvořících oktávu. Ra kontakt také nepojmenoval skutečné tvary, protože vysvětlil, že je pro ně velmi obtížné používat slova, která ještě nejsou uložena ve vědomé nebo podvědomé mysli kanálu. Když se podíváme na Russellův citát, můžeme vidět, že i bez přidání extra geometrií existují velmi blízké podobnosti s hinduistickým příběhem o Purušovi a Prakriti. Opět tu máme mužské a ženské síly, které spolu tančí ve věčném pulzujícím rytmu a představují to, co Russellův zdroj nazval „dvě poloviny tepu mého duálního myšlení“. (Je důležité zdůraznit, že některé z Russellových diagramů, jako například v knize *Atomic Suicide?*, ukazují i ostatní platónská tělesa.)

Ještě přímější příklad tohoto energetického chování pochází z vysoce respektované knihy *The Seth Material*, kterou přinesla Jane Robertsová v roce 1971. Roberts tvrdil, že je v kontaktu s entitou, která si říkala Seth, a říkala, že pochází z páté dimenze. V *The Seth Material* je dostatek důkazů o Sethově vysoké inteligenci a schopnostech, protože uměl provádět psychické „triky v salonu“, jako je čtení obsahu v zapečetěných obálcích, a v jednu chvíli také vedl filozofickou diskusi na velmi vysoké úrovni s houževnatý vysokoškolský profesor, který byl odhodlán „odhalit“ kontakt. Profesor se opakovaně odvolával na starověké metafory a abstraktní filozofické koncepty, které by znal jen postgraduální student filozofie, a Seth si důsledně uvědomoval, kam přesně profesor míří, a představoval docela intelektuální výzvu bod za bodem.

Kromě toho byl Seth v různých dobách skutečně schopen vytvářet vizuální holografické obrazy sebe sama nebo jiných souvisejících jevů, stejně jako byl schopen změnit vědomí ostatních v místnosti do stavu podobnému transu, pokud se tak rozhodl.

V *The Seth Material* je nakreslený obraz Seta, jak se objevil ve formě zjevení před jedním z Robertsových přátel během sezení. Velká plešatá hlava a černé oči téměř úžasně připomínají rysy šedé, které se staly tak samozřejmostí o více než 15 let později, s příchodem „Communion“ od Whitleyho Striebera.

Obrázek 4.1 – Vzhled „Setha“ v roce 1969, jak ho viděl jeho spolupracovník

Jane Robertsová.

Toto zjevení bylo opět skutečným vizuálním projevem, ke kterému došlo v místnosti během jednoho z transů Jane Robertsové, když jim samotné čtení promluvílo skrze tento zážitek. Zatímco Robert Butts pokračoval v přepisu Sethova slov, William Cameron Macdonnell načrtl entitu. Seth později poznamenal, že hlava, kterou Bill nakreslil, byla příliš vysoká a snížení výšky lebky by jen způsobilo, že by zjevení vypadalo ještě více jako typický Grey – ačkoli to bylo mnohem dříve, než byly takové obrázky populární. Seth v naší citaci z knihy Jane Roberts říká:

"[Tento obrázek] představuje vzhled, který tyto mé schopnosti nabývají, když jsou úzce spojeny s fyzickou rovinou. To nutně neznamená, že ve všech rovinách mám stejný obraz. Je to první taková moje reprezentace a já jsem docela rád..."

[Poznámka: Roberts poté obsahuje následující informace:]

...Seth vysvětlil, že vzhled zjevení byl zkreslený Billovými vlastními nápady. Vysoké čelo představovalo například Billovu interpretaci skvělé inteligence. Bill interpretoval dostupná data svým vlastním způsobem: tohle byl Seth, kterého Bill viděl, bez ohledu na Sethův vlastní vzhled.

Nyní si tento tajemný obraz profiltroval cestu kolektivním vědomím lidstva, převážně díky úsilí Whitleyho Striebera a jeho průkopnického díla „Communion“. Je docela ohromující si uvědomit, že v době, kdy bylo toto zjevení poprvé spatřeno v roce 1969, „Léto lásky“, si téměř nikdo neuvědomoval, že tato morfologie obličeje souvisí s mimozemšťany. Kdyby se událost opakovala, Seth by pravděpodobně vypadal ještě více jako typický Grey než tady, kvůli vlivu, který má lidské vnímání na samotný skutečný obraz.

Nejneobyčejším aspektem tohoto materiálu je, že Seth diktoval řadu celovečerních knih od roku 1971 do poloviny 80. let, a to výhradně prostřednictvím opakovaných sezení s Jane Robertsovou a jejím manželem Robertem Buttsem. I kdyby Jane opustila Sethovu práci na měsíce v kuse a nikdy si nepřečetla přepisy žádného ze sezení, Seth by navázal přesně tam, kde skončil, jakmile se vrátila do transu. Možná ještě neexistuje jediný další kontakt, který by vytvořil celé knihy s tématy, která se hromadí z kapitoly do kapitoly, prostřednictvím duševního čtení tak spolehlivým a konzistentním způsobem.

Seth se nám identifikuje jako mužská entita a materiál nemá přísnou vědeckou a lingvistickou strukturu Zákona Jednoho / Ra Materiálu.

Vzhledem k tomu, že je Seth o plnou úroveň nižší než Ra, má mnohem kreativnější oprávnění používat ve svém psaní zábavný suchý vtip. Sethovy knihy prakticky nemají obdoby, pokud jde o sílu a přesnost kontaktu páté dimenze. Opět, kontakty jako Cayce Readings a Ra Material pocházejí z ještě vyšších úrovní, jako je 6,7 a dokonce Akasha nebo Octave, ale Seth Material je rozhodně v lize sám o sobě se svým křišťálově čistým kontaktem s pátá hustota. Kromě toho, když studujete sérii Zákon jednoho od Ra a učíte se vlastnosti entit páté hustoty, můžete jasně vidět, kde leží Sethovy nedostatky. Podle Ra je pátá hustota zaměřena na moudrost a přechod k šesté hustotě nepřichází, dokud se čistý soucit nespojí s touto moudrostí.

Ra neustále s úctou mluví o Zákonu Jednoho a důležitosti soucitu, zatímco je jasné, že Seth je velmi hluboce zapojen do vysvětlování co největšího množství univerzální moudrosti, jak jen může. Podle našeho názoru se „řízení po Bohu“ nezdá být přítomna v sethovském materiálu ani v takové míře, jako je tomu v sérii Zákona jednoho, a to by se jistě mohlo týkat Robertsovy přirozené osobnosti, která byla v podstatě nenáboženská a skeptická, na rozdíl od přirozené osobnosti Carly, která je velmi náboženská a duchovně řízená.

Protože moudrost Setha je tak životně nezbytná pro pochopení našich návrhů, podíváme se na dvě rozšířená sezení, která nám pomohou porozumět všemu, do čeho jsme se doposud dostali. Když čteme tato sezení, je velmi důležité si uvědomit, že na vědomé úrovni nebyla Jane Robertsová v žádném případě dostatečně vzdělaná ve vědě, aby byla schopna sestavit takový model fyziky sama, jako tomu bylo v případě Carly Rueckert. První sezení, které prozkoumáme, je popsáno v The Seth Material jako „poprvé, kdy Seth skutečně ‚prošel‘ jako definitivně jiná osobnost, smál se a vtipkoval. (Str. 38.) Seth použil toto konkrétní sezení jako formu povzbuzení pro Jane a Roberta, aby s ním pokračovali ve spolupráci, protože Jane byla rozčarovaná podivností toho, co se s ní děje, a chtěla se pokusit to ukončit. Kontakt původně začal sérií sezení na palubě Ouija, ale jak šel čas, Jane si stále více uvědomovala, že celá slova a věty jí přicházejí na mysl velmi jasně, než je ukazatel vůbec vysloví. Na začátku byla tak rozrušená tím, co se s ní děje, že přecházela po místnosti, jednu ruku na čele a oči dokořán, když mluvila za Setha.

Vzhledem k tomu, že si to vybíralo velkou daň na Janině smyslu pro normálnost, opravdu chtěla skončit, ale v tento den „sezení v nás tak vzbudilo intelektuální a intuitivní zvědavost, že všechny myšlenky na ukončení šly ven. (Str. 38.) Pamatujte si nyní, že Seth popisuje, jak jsou tyto jednotlivé sféry vědomí všechny propojeny do jednotné sítě, zapadají do sebe a tvoří vesmíry.

Připomeňme také čtenáři, že Sethova čtení na toto téma nabudou hlubokých důsledků, když je porovnáme s nejnovějšími objevy moderní fyziky. Jak uvidíme v příštích kapitolách, Seth zjevně narážel na pravdu o tom, „jak věci fungují“, než to fyzici začali chápat. Takže teď se uvolněte a užívejte si, když procházíme těmito mysl ohýbajícími čteními. Kurzíva je naše vlastní.

Vezměme si síť drátů, bludiště vzájemně propojených drátů nekonečně konstruovaných tak, že při pohledu skrz ně by se zdálo, že neexistuje žádný začátek ani konec. Vaše rovina [nebo hustota nebo rozměr] by se dala přirovnat k malé poloze mezi čtyřmi velmi tenkými dráty a moje rovina by se dala přirovnat k malé poloze v sousedních drátech na druhé straně. Nejen, že jsme na různých stranách stejných drátů, ale jsme současně nahoře nebo dole, podle vašeho pohledu. A pokud považujete dráty za tvarovací krychle - to je pro vás, Joseph*, s vaší láskou k obrázkům - pak by se kostky také mohly vejít jedna do druhé, aniž by rušily obyvatele kterékoli kostky. A tyto krychle jsou samy o sobě v krychlích a já teď mluvím pouze o malé části prostoru, kterou zabírá vaše a moje letadlo.

[Sethův odkaz na "kostky" by byl přesný pro jeho vlastní dimenzi, ale v naší by to byl očividně osmistěn. Jasně tedy materiál zjednodušuje, aby se vyjádřil.

*Seth mluvil o Robertovi jako o "Josephovi", protože tam, kde Seth bydlel, to bylo Robertovo "pravé jméno." Podobně bylo Jane přiděleno mužské „pravé já“ jméno Ruburt, jak uvidíme o pár odstavců níže.]

Znovu přemýšlejte v pojmech vašeho letadla, ohraničeného jeho malou štíhlou sadou drátů, a mého letadla na druhé straně. Ty, jak jsem řekl, mají bezmeznou solidaritu a hloubku, ale na jednu stranu je ta druhá průhledná. Nevidíte skrz, ale obě roviny se navzájem neustále pohybují. Doufám, že vidíte, co jsem tady udělal. Inicivoval jsem myšlenku pohybu, protože skutečná transparentnost není schopnost vidět skrz, ale pohybovat se skrz.

To je to, co myslím pátou dimenzí. Nyní odstraňte strukturu drátů a kostek. Věci se chovají, jako by dráty a kostky existovaly, ale byly to pouze konstrukce nutné i pro ty v mém letadle... Vytváříme obrazy v souladu se smysly, které náhodou máme. Vytváříme pouze imaginární čáry, po kterých můžeme chodit.

[Ve skutečnosti, v příštích kapitolách uvidíme stejný bod učiněný prostřednictvím práce Bruce Cathieho, kde objevil, že tvar krychle páté hustoty byl systém globální mřížky, který byl používán pro navigaci širokou škálou UFO, která byla spatřena. . Navíc nám Sethovy komentáře odhalují, že tyto geometrie nejsou „skutečné“, jak bychom si normálně mysleli – jsou prostě jiným způsobem vyjádření harmonické frekvence vibrující energie. Jediná věc, která je skutečně „skutečná“, je samotná Jedna Energie, protože čáry jednoduše představují stresové body v této energii, kde je více koncentrovaná.]

Stěnové konstrukce vašeho pokoje jsou tak skutečné, že byste bez nich v zimě zmrzli, ale [v pravém univerzálním smyslu] zde není žádný prostor a nejsou zde žádné stěny. Takže podobným způsobem dráty, které jsme zkonstruovali, jsou skutečné, i když žádné dráty nejsou. Stěny vašeho pokoje jsou pro mě průhledné, i když si nejsem jistý, že bych vystoupil, drahý Josephe a Ruburte, na večírkové demonstraci.

Přesto jsou tyto stěny průhledné. Stejně tak dráty, ale pro praktické účely se musíme chovat, jako by tam byly oba. . . Znovu, pokud budete uvažovat o našem bludišti drátů, požádám vás, abyste si je představili, jak zaplňují všechno, co je, s vaším letadlem a mým letadlem jako dvě malá ptačí hnízda v hnízdě podobné látce nějakého gigantického stromu.

Uvažte, že tyto dráty jsou pohyblivé, neustále se chvějící a také živé, protože nesou pouze hmotu vesmíru, ale samy jsou jeho projekcemi, a uvidíte, jak těžké je to vysvětlit. Nemohu vás také vinit z toho, že jste unavení, když poté, co jsem vás požádal, abyste si představili tuto podivnou strukturu, trvám na tom, abyste ji roztrhali, protože ve skutečnosti ji nelze vidět ani se jí dotknout, než je bzučení milionu neviditelných včel.

Opět nacházíme shodu v mimozemských zprávách týkajících se této složité harmonické energetické struktury ve vesmíru. Seth se tedy zdá být téměř k nerozeznání od klasického obrazu Šedých, není těžké odvodit, že nám Seth poskytuje přesný popis toho, jak někteří naši návštěvníci

provádět své interdimenzionální cestování. Seth nám v podstatě říká, že používají tyto energetické harmonické struktury k navigaci a že jsou oba tvořeny a zároveň nositeli inteligentní energie. Seth dává zcela jasně najevo, že tvar, se kterým zde pracuje, je krychle, což dokonale odpovídá jeho bytí bytosti páté hustoty ve světle védského modelu geometrie. Je zřejmé, že ostatní tvary nejsou zmíněny, ale jak říká Jane před citací: „Neměli jsme tušení, že to bylo ve skutečnosti velmi zjednodušené vysvětlení, chytře přizpůsobené naší vlastní úrovni tehdejšího chápání. Přesto to na nás udělalo obrovský dojem.“

SUPERSTRUNOVÁ TEORIE

Sethova esej z roku 1969 dále posílila platnost tohoto kontaktu a podává přesný popis „teorie superstrun“ moderní fyziky, která plně vznikla až v polovině 80. let. Kniha Dr. Michio Kaku Hyperprostor je nejjednodušším a nejnámějším zdrojem pro seznámení s touto komplikovanou novou teorií. Na začátku knihy Kaku zmiňuje, že teorie superstrun poprvé vznikla od fyziků, kteří se potýkali s velkým a zásadním problémem ve fyzice, kterého jsme se již krátce dotkli. Tím základním problémem byla skutečnost, že lze jasně prokázat, že „foton“ světla má vlastnosti vlny, i když naše současné modely neposkytují žádnou energii pozadí ve vesmíru, kterou by takové vlny mohly procházet. (Připomínáme čtenáři, že teorie nulového bodu a „éterové“ teorie zaplnily tuto mezeru a jsou stále více a více přijímány.) Při podrobnějším vysvětlení tohoto bodu říká Dr. Kaku,

Ale pokud by světlo bylo vlnou, pak by to vyžadovalo něco, co by se „mávalo“. Zvukové vlny vyžadují vzduch, vodní vlny vyžadují vodu, ale protože ve vakuu není co vlnit (ačkoliv světlo jím stále snadno prochází), máme paradox. Jak může být světlo vlnou, když není čím vlnit?

Předpokladem našeho modelu je opět to, že samotné „vlny“ putují touto fantastickou koncentrací „pozadí“ éterické energie, která existuje v celém vesmíru. Jak pokračujeme v Hyperprostoru, Kaku poté popisuje šok, který potkal při objevování Kaluza-Kleinovy teorie, která přímo vydláždila cestu k pochopení toho, co se děje:

Protože teorie byla považována za divokou spekulaci, nikdy nebyla vyučována na postgraduální škole; takže mladí fyzici ji mohou objevit zcela náhodou při běžném čtení. Tato alternativní teorie poskytla nejjednodušší vysvětlení světla; že to byla skutečně vibrace páté dimenze, nebo toho, co mystikové nazývali čtvrtou dimenzí. Pokud světlo mohlo cestovat vakuem, bylo to proto, že vakuum samo vibrovalo, protože „vakuum“ skutečně existovalo ve čtyřech dimenzích prostoru a jedné dimenze času. Přidáním páté dimenze by mohla být síla gravitace a světla sjednocena překvapivě jednoduchým způsobem...

Je tedy jasné, že Kaluza-Kleinova teorie vyžadovala, aby ve „vakuu“ byla nějaká forma zdroje energie na pozadí. Kaku stručně popisuje, jak model Superstring pomohl vyřešit koncepční problémy, které zavedla teorie Kaluza Klein, a po tomto vysvětlení pokračuje (kurzívou přidáno:)

Mnoho předních světových fyziků nyní věří, že by mohly existovat dimenze přesahující obvyklé čtyři prostoru a času... Skutečně, mnoho teoretických fyziků nyní věří, že vyšší dimenze mohou být rozhodujícím krokem při vytváření komplexní teorie, která sjednocuje přírodní zákony; teorie hyperprostoru.

Pokud se ukáže, že je to správné, pak budoucí historici vědy mohou dobře zaznamenat, že jednou z velkých koncepčních revolucí ve vědě dvacátého století bylo zjištění, že hyperprostor může být klíčem k odemknutí nejhlubších tajemství přírody a samotného Stvoření... (str. 9.)

Mimozemské informace silně upřednostňují myšlenku, že tyto „struny“ jsou ve skutečnosti frekvenční vlny, které se šíří „éterem“, který ruští vědci nazývají „torzní pole“. To se mírně liší od teorie superstrun, protože Kaku a další by si představovali vesmír, který je ve skutečnosti vytvořen pouze z těchto strun. Starověký atlantský / Ra model vidí „struny“ jednoduše jako vlny v éterickém médiu. Později v knize Dr. Kaku vysvětluje tuto teorii dále a poukazuje na to, jak moc pomáhá vysvětlit:

Teorie strun odpovídá na řadu záhadných otázek o částicích, například proč je jich v přírodě tolik. Čím hlouběji zkoumáme povahu subatomárních částic, tím více částic najdeme. Současná „zoo“ subatomárních částic čítá několik stovek a jejich vlastnosti zaplňují celé objemy... Teorie strun na tuto otázku odpovídá, protože struna, asi 100 miliard miliardkrát menší než proton, vibruje; každý způsob vibrace představuje odlišnou rezonanci nebo částici. Struna je tak neuvěřitelně malá, že z dálky je rezonance struny a částice nerozeznatelná.

Teprve když částici nějak zvětšíme, můžeme vidět, že to vůbec není bod, ale modus vibrující struny.

Na tomto obrázku každá subatomární částice odpovídá odlišné rezonanci, která vibruje pouze na odlišné frekvenci.

V podstatě v této výše uvedené pasáži můžeme jasně vidět, že když Seth říká: „Vezměte si, že tyto dráty jsou pohyblivé, neustále se třesou a také živé,“ dával ještě úplnější hyperdimenzionální model, který byl asi patnáct let před tímto řezáním. moderní fyzikální teorie, kterou Kaku popisuje jako „fyziku 21. století, která se dostala do rukou 20. století“. Seth navíc mluvil prostřednictvím Jane Robertsové, která v žádném případě nebyla fyzikem a očividně neměla nejmenší tušení, že obskurní základy Kaluza-Kleinovy teorie kdy existovaly.

Ačkoli základy teorie superstrun jistě nesmírně pomáhají při legitimizaci oktávového modelu energetických hustot nebo dimenzí, stále máme problém v tom, že Kakuova kniha jasně říká, že fyzici matematicky „dokázali“, že jich musí být alespoň 10 a možná 26 dimenzí ve vesmíru. Ra a další zdroje trvají na tom, že všechny dimenze jsou sjednoceny jako oktáva osmi hustot vibrující „inteligentní energie“, a proto je 10-rozměrný model trochu příliš vysoký. Ale než odmítneme Raova slova jako vyvrácená, musíme se pečlivě podívat, protože toto číslo se docela přímo objevuje i v Kakuově knize.

V další kapitole tedy odhalíme nemožné -- přímé spojení mezi fyzikální prací Dr. Kaku a naší metafyzickou představou dimenzí strukturovaných v oktávové formě. Mnoho, mnoho psychických zdrojů, včetně Cayce, Ra a Scallion, to tvrdí jednomyslně, včetně

Wilcockův vlastní, než si vůbec uvědomil, co přesně mu bylo řečeno.

Co by na nás mělo zapůsobit ještě více, bude to, že Srinivasa Ramanujan, matematik, jehož rovnice stanovily celý model pro moderní „teorii strun“, zjevně používal docela podobné mystické techniky jako Setha, Ra a dalších, aby získal svá zjištění. I když se takové techniky mohou zdát z vědeckého hlediska zcela nepřijatelné, nikdo v hlavním proudu vědy nemůže popřít mimořádný význam Ramanujanových matematických konceptů. Ačkoli jeho nálezy byly přijaty, nebyl proveden žádný další výzkum, který by určil, jak k nim ve stavu transu přišel.

Proto budeme Ramanujana, tuto záhadnou postavu, označovat jako „Edgar Cayce z fyziky“.

KAPITOLA 05: VĚDECKÉ ARGUMENTY PRO AN OKTÁVA ROZMĚRŮ

KAPITOLA 05: VĚDECKÉ ARGUMENTY PRO „OKTÁVU“ ROZMĚRŮ

V Hyperprostoru Dr. Kaku popisuje život podnikavého mladého matematika z Indie známého jako Srinivasa Ramanujan. Rovnice, se kterými přišel Ramanujan, jsou stále považovány za nejdůležitější části vytváření modelu pro vyšší dimenze, včetně toho, kolik dimenzí tam musí být. Pokud je oktávový model Ra a starověkých mysteriálních škol skutečně přesný, pak nejlepším matematickým důkazem, na který bychom kdy mohli doufat, by bylo, kdyby se Ramanujanovy rovnice také sečetly, aby bylo osm dimenzí – a to je přesně to, co najdeme. Pamatujte si nyní, že Ramanujan pochází z Indie, a to je země, kde byly napsány všechny vědecké texty, protože to byla původní hostitelská říše Rámy. Pamatujme také, že starověké texty nám již daly řešení hádanky, jak můžeme integrovat pět platónských těles a kouli do oktávy o osmi geometriích. Záhada se ještě prohloubí, když se dozvíme, jak se Ramanujan ke své informaci dostal: jak píše Kaku: „Ramanujan říkával, že bohyně Namakkal ho inspirovala vzorci ve snech.“

V Hyperprostoru Dr. Kaku uvádí o tomto výjimečném muži následující. Není pro nás důležité rozumět každému termínu, který Kaku používá, jen celkovému poselství, které nám dává o tom, co Ramanujan objevil:

Srinivasa Ramanujan byl nejpodivnějším člověkem v celé matematice, pravděpodobně v celé historii vědy. Byl přirovnáván k praskající supernově, osvětlující nejtemnější a nejhlubší zákoutí matematiky, než ho ve věku 33 let tragicky srazila tuberkulóza, jako před ním Riemann. Pracoval v naprosté izolaci od hlavních proudů svého oboru a dokázal sám získat 100 let západní matematiky. Tragédií jeho života je, že velká část jeho práce byla promarněna znovuobjevováním známé matematiky. V obskurních rovnicích v jeho sešitech jsou rozesety tyto modulární funkce, které patří k nejpodivnějším, jaké kdy byly nalezeny...

V díle Ramanujana [tj. modulární funkce] se číslo 24 (8×3) objevuje opakovaně. Toto je příklad toho, čemu matematici říkají magická čísla, která se neustále objevují tam, kde je nejméně čekáme, z důvodů, kterým nikdo nerozumí. Jako zázrakem se Ramanujanova funkce objevuje i v teorii strun... V teorii strun odpovídá každý z 24 módů v Ramanujanově funkci fyzické vibraci struny...

Když je Ramanujanova funkce zobecněna, je číslo 24 nahrazeno číslem 8. Kritické číslo pro superřetězec je tedy $8 + 2$ nebo 10.

Toto je původ desáté dimenze. Struna vibruje v deseti dimenzích, protože vyžaduje tyto zobecněné Ramanujanovy funkce (založené na čísle 8), aby zůstala soběstačná. Jinými slovy, fyzici ani v nejmenším nerozumí tomu, proč je jako rozměr struny vybráno deset a 26 dimenzí.

[Nyní si pozorně přečtěte následující větu a pamatujte, že to říká vysoce uznávaná osobnost hlavního proudu vědecké autority:]

Jako by se v těchto funkcích projevovala nějaká hluboká numerologie, které nikdo nerozumí...

V konečné analýze je původ desetirozměrné teorie stejně záhadný jako sám Ramanujan. Na otázku publika, proč může příroda existovat v deseti dimenzích, jsou fyzici nuceni odpovědět: "Nevíme." [zvýraznění přidáno]

Jak budeme postupovat, vysvětlíme, proč moderní fyzici přidali k Ramanujanovu elegantnímu osmírozměrnému modelu další dvě dimenze. Ale zatím budeme pokračovat ve zkoumání tohoto průkopníka budoucí vědy. Po letech odloučení se Ramanujanovi konečně podařilo upoutat pozornost západního světa, pokud jde o jeho schopnosti. Stalo se tak prostřednictvím dopisu, který napsal Ramanujan a který si našel cestu k „geniálnímu cambridgeskému matematikovi Godfrey H. Hardymu“.

...Dopis od nebohého madraského úředníka obsahoval věty, které byly západním matematikům naprosto neznámé. Celkem obsahoval 120 vět. Hardy byl ohromen. Vzpomněl si, že dokazování některých z těchto teorémů mě „úplně porazilo“. Vzpomněl si: "Nikdy předtím jsem neviděl nic, co by se jim podobalo." Jediný pohled na ně stačí, aby se ukázalo, že je mohl zapsat pouze matematik nejvyšší třídy.

[Zajímavé je, že číslo 120 je velmi zásadní pro harmonickou teorii, protože představuje hudební frekvenci nebo vibraci. Je velmi možné, že všech 120 je důležitých pro jednotný model, takový byl způsob, jakým fungovala Ramanujanova mysl. Vzhledem k tomu, že chování éteru je zcela založeno na vibracích, není překvapivé vidět, že Ramanujan měl ve svém dopise 120 vět – protože toto číslo má mnoho, mnoho dělitelů, a proto je uvnitř čísla velké množství „vibrací“ – což vysvětlíme v dalších kapitolách.]

Kaku pak popisuje, jak cambridgeský matematik Hardy a Ramanujan začal spolupracovat a pak říká:

Naneštěstí ani Hardy, ani Ramanujan nevypadali, že by se zajímali o psychologii nebo proces myšlení, kterým Ramanujan objevil tyto neuvěřitelné teorémy, zvláště když tato záplava materiálu proučila z jeho „snů“ s takovou frekvencí. Hardy poznamenal: "Připadalo mi směšné ho znepokojovat tím, jak našel tu či onu známou větu, když mi skoro každý den ukazoval půl tuctu nových." [zvýraznění přidáno]

Kaku pak popisuje scénu, která se odehrála mezi Hardym a Ramanujanem, což se metafyzickému čtenáři jeví jako klasický případ psychické síly.

Hardy si živě vzpomínal: „Pamatuji si, jak jsem ho jednou navštívil, když ležel nemocný v Putney. Jel jsem taxíkem č. 1729 a poznamenal jsem, že to číslo se zdá být poněkud nudné a doufám, že to není nepříznivé znamení. "Ne," odpověděl, "je to velmi zajímavé číslo; je to nejmenší číslo vyjádřitelné jako součet dvou krychlí dvěma různými způsoby.“

(Je to součet $1 \times 1 \times 1$ a $12 \times 12 \times 12$ a také součet $9 \times 9 \times 9$ a $10 \times 10 \times 10$.) Na místě mohl recitovat složité teorémy v aritmetice, které by vyžadoval moderní počítač k prokázání.

[Je docela zajímavé poznamenat, že 9 a 12 jsou základní čísla, se kterými budeme nadále pracovat ve frekvenčních cyklech našeho harmonického vesmíru.]

INTUITIVNÍ VYHOŘENÍ

V dalším odstavci dostáváme informace o Ramanujanově zdraví. Zpočátku se naše zahrnutí těchto informací může zdát tečné a nesouvisející s pointou, ale ve skutečnosti tomu tak není. Zdá se, že aby člověk mohl pracovat s těmito vyššími psychickými energiemi, musí být extrémně dobře uzemněný. Práce si může vybrat obrovskou daň na jejich životech, dokonce může vést k smrti.

Vždy ve špatném zdravotním stavu, askeze válkou zničené britské ekonomiky bránila Ramanujanovi v dodržování přísné vegetariánské stravy a neustále byl v sanatoriích a mimo ně. Po 3 letech spolupráce s Hardym Ramanujan onemocněl a nikdy se nezotavil. První světová válka přerušila cestování mezi Anglií a Indií a v roce 1919 se mu konečně podařilo vrátit domů, kde o rok později zemřel. (Str. 176.)

Příběh smrti Ramanujana se velmi podobá příběhu mnoha jasnovidců. V literatuře o únosech, východních mystických uměních a psychických kruzích je zcela běžné, že vegetariánská strava je nezbytnou součástí k dosažení kontaktu s vyššími dimenzemi. Autorovo vlastní Vyšší Já na tom trvá a v případě „probuzení“ známého psychického Gordona Michaela Scalliona najednou zjistil, že nemůže jíst potraviny mimo dietu, aniž by násilně, fyzicky onemocněl. Mimozemšťané pracující s Whitley Strieberem mu v knize Transformace řekli, že fyzicky zemře, pokud nebude dodržovat dietu, kterou dostal a která se soustředila na potřebu vzdát se rafinovaného cukru.

Ve skutečnosti v My, The Arcturians, sérii channelovaných děl Dr. Normy Milanovich, která úzce souvisí s materiálem v knihách Seth a Ra, najdeme tytéž informace:

Fyzická těla je třeba občas vyladit a zjišťujeme, že toto je nejslabší ze všech tří oblastí. U lidí je to někdy také nejvíce zneužívané tělo. Vidíme, že váš proces přijímání zahrnuje mnoho položek, které vibrace nezrychlují, ale naopak je ve skutečnosti zpomalují. Takovými položkami jsou položky vašich živočišných forem života, cukry a bílé mouky. Ty nejsou pro tělo jako takové škodlivé. Jsou škodlivé pouze pro zvýšení vibrací. Když nevíte, že na zvýšenou frekvenci potřebujete palivo, pak vám jídla, která konzumujete, nevadí. Když jste na zrychlené cestě, potraviny, které konzumujete, mohou buď vytvořit nebo narušit vaše energetické vzorce.

Ve skutečnosti je na vaší planetě v současnosti mnoho Bytostí, které mohou tolerovat pouze spotřebu nejvyšších forem energie.

[Mimochodem, zdroje Dr. Milanoviče opakovaně odkazují na oktávu rozměrů, stejně jako Scallionovy. „Arkturiáni“ také modelují vesmír podle toho, čemu říkají „tekuté světlo“.]

Takže v podstatě špatná strava a intuitivní syndrom vyhoření zabily Ramanujana. To úzce souvisí s příběhem Edgara Cayce, známého amerického jasnovidce. Cayce provedl u mnoha lidí hloubkovou psychická čtení, která měla an

bezkonkurenční přesnost, což mu dává často uváděný status „největšího psychiatra Ameriky“. Jakmile byl Cayce v transu, mohl lékařsky diagnostikovat na dálku lidi, se kterými se nikdy nesetkal, a předepisovat přesné bylinné léčby, o kterých ani on, ani nikdo jiný předtím neslyšel. Čím populárnější se Cayce stal, tím více četl a jeho zdraví se v důsledku toho rychle zhoršovalo. Jeho zdroje také vyložily složitý dietní soubor pokynů a Cayce se jimi neustále chlubil, odmítal přestat kouřit cigarety, pít kávu a jíst vepřové kotlety, které miloval. Ačkoli ho jeho zdroje naléhaly, aby omezil svou práci, která nakonec dosáhla až osmi čtení v hlubokém bezvědomí transu denně, nikdy to neudělal a v důsledku toho zemřel na syndrom vyhoření.

Stejně základní účinky si vybraly svou daň na Jane Roberts, protože nebyla schopna přestat pít pivo a kouřit cigarety a zemřela dříve, než přišel čas.

Mimotělní cestovatel Robert Monroe se také zdál být příliš odpojený od svého fyzického těla, podle některých, s nimiž jsme mluvili a kteří se s ním osobně setkali před jeho smrtí. Kontakt Ra téměř zcela zničil zdraví Carly Rueckertové a trvalo jí roky, než se zotavila. Konečně, příběh Paula Solomona, dalšího psychologa hlubokého transu v tradici Cayce, je také překvapivě podobný.

V sérii Zákon jednoho Ra vysvětluje tento problém tím, že čím více duchovní tělo lidské bytosti cestuje do vyšších sfér, tím více se zvyšuje její úroveň éterické vibrace. Pokud fyzické tělo není také udržováno „v rychlosti“ pomocí přísných dietetických a cvičebních praktik, pak se normální spojení mezi tělem a duchem stává stále více napjatým. V konečném důsledku, pokud se o to nestaráme, vede to k předčasné smrti fyzického těla. Jak Carla, kanál pro Ra, prohlásila v soukromých rozhovorech s Wilcockem: „Abyste tuto práci skutečně vykonali, vyžaduje to život.“ Souhlasil, protože jeho vlastní kontakty jsou extrémně přísné, pokud jde o stravu, cvičení a zdraví obecně, a všechny jeho hodiny bdění a spánku jsou věnovány jeho účelu – žádný čas není „ztracen“ a dokonce i rekreační aktivity musí být pečlivě naplánovány. a naplánované. V jeho „fyzickém příjmu“ světa se nenachází žádná televize ani jiné látky měnící mysl.

S ohledem na přeměnu energie, ke které v této době na planetě obecně dochází, je moudré, aby se každý více snažil dodržovat zásady zdravé výživy. Nestane se však skutečně životu nebezpečným, pokud není člověk v té či oné formě hluboce zapleten do transu, a i tak opravdu není tak těžké naučit se přestat toužit po určitých nezdravých jídlech a protáhnout se a pravidelně užívat procházky.

ZJEVENÍ RAMANUJANU NA ZAKLADANÉ oktávě

A tak je snadné vidět, že takové zdánlivé zázraky, jako jsou Ramanujanovy výpočty harmonických za taxíkem číslo 1729, nebyly prováděny pouze v jeho myslící mysli, ale ve skutečnosti procházely stavem transu. V tomto stavu měl přístup k říší čistých informací a znalostí, které mu pak poskytovaly odpovědi, které si přál. Vyžádalo si to od něj stejnou daň jako u jiných průkopníků, kteří se dosud netěšili přijetí v hlavním proudu.

Pokud by neexistoval žádný důkaz, který by věřil, že Ramanujan může získat taková data, pak by to skeptik mohl jednoduše opráší jako náhodu. Autor však zcela, nadbytečně dokázal sobě i ostatním, že psychika

techniky, jako jsou ty, které používají Ra a Seth, jsou schopny přistupovat k informacím, jako jsou budoucí proroctví a vědecká data, způsoby, které lze později prokázat jako platné. Ramanujan je skutečně průkopníkem v tom smyslu, že tyto schopnosti využil k vědeckému pokroku. Je zřejmé, že tyto techniky se stanou mnohem běžnějšími s tím, jak se veřejné povědomí neustále rozšiřuje.

Znovu se nyní vracíme k problému, který máme při harmonizaci naší teorie s fyzikou v tom, že zřejmě považovali za nutné přidat další dva rozměry, celkem deset. Kaku se ponoří do poznámky pod čarou číslo 13 na straně 346 v zadní části Hyperprostoru a říká, že dva další rozměry jsou přidány, aby „zachovaly symetrii struny“. Pak říká:

Dva z těchto vibračních režimů však mohou být odstraněny, když narušíme symetrii struny a zbude nám 24 vibračních režimů, což jsou ty, které se objevují ve funkci Ramanujan.

Pokud jste této diskusi dosud nevěnovali velkou pozornost, přečtěte si prosím pozorně tento odstavec: Kaku nám říká, že do Ramanujanových rovnic byly přidány dvě další dimenze, protože fyzici mají pocit, že struny mohou vibrovat pouze tehdy, jsou-li symetrické. . To je něco, co bylo „přidáno“ k Ramanujanovým datům dodatečně. Takže vzhledem k povaze Ramanujanova extrémního matematického génia, spojeného s extrémně legitimním psychickým kontaktem, evidentně neměli pocit, že by taková „symetrie“ byla potřeba, jinak by tato čísla byla do práce zahrnuta.

Náš nejnovější výzkum na toto téma naznačuje dva různé důvody, proč může být tato „přidaná symetrie“ chybou: Za prvé, chybějící symetrie je pravděpodobně vysvětlena „energií nulového bodu“, která ve skutečnosti existuje mezi takzvanými „strunami“, které ve skutečnosti nejsou nic jiného než vlny v rámci této sjednocené energie; a Za druhé, fyzici superstrun si nebyli vědomi základních geometrií, které se tvoří, když éter vibruje. Nejsou potřeba žádné další rozměry; prostě vznikají „magii“ vibrací.

DR. TONY SMITH: OKTÁVA ROZMĚRŮ, POSTAVENÁ NA PLATÓNSKÝCH PEVNÝCH LÁTEKCH

Novější fyzika od Tonyho Smithe, volně dostupná na internetu pro ty, kdo jim rozumí, (jelikož jsou extrémně komplikované, do značné míry čerpají z čtenářovy znalosti pokročilého vědeckého žargonu, a proto jsou pro netechnického čtenáře téměř zcela nesrozumitelné,) skutečně odhalují elegantní „osmírozměrný časoprostorový“ model založený na oktávě, který zcela závisí na geometriích „platónského tělesa“. Zde se budeme věnovat extrémním základům tohoto modelu, který Smith a další specialisté označují jako S3#, což je poněkud nudně znějící a „bezbožné“ jméno. Je zajímavé poznamenat, že Smith je dostatečně otevřený na to, aby do svých výzkumů začlenil netradiční zdroje informací, jako je materiál ze starověkého mayského kalendáře a channelingové práce Krsanny Durana, který tvrdí, že je v kontaktu s bytostmi z planetární soustavy kolem hvězdy Sirius. Začneme tím, že nám Smith řekne, jak vlastně vypadá geometrie tohoto oktávového modelu „rozměrů“:

JAK VYPADÁ S3#? Zde jsou některé obrázky z WWW stránek Richarda Hawkinse, [www.newciv.org/Synergetic_Geometry], který nazývá S3# Mayskou hvězdou času. Jeho stránky obsahují mnohem více obrázků a filmů, které vám pomohou pochopit, jak vypadá S3# a také jak vypadá spousta dalších věcí.

Zde můžeme vidět, že Smith cítí, že geometrii tohoto modelu Octave lze nalézt v práci Richarda Hawkinse prostřednictvím toho, co nazývá „Mayská časová hvězda“. Pojdme tedy příště navštívit některé z webových stránek Richarda Hawkinse kontext.

GEOMETRIE V ČASE: FORMACE „MAYSKÉ ČASOVÉ HVĚZDY“.

V tomto dalším úryvku Hawkins pojednává přímo o tomto modelu mayské časové hvězdy a ukazuje své přesvědčení, že v čase mohou existovat energetické struktury, které odpovídají platónským geometriím. Více se o tom dozvíme, až budeme pokračovat v dalších kapitolách tohoto prvního dílu:

Časová hvězda Mayů je 5 vzájemně se prostupujících čtyřstěnů, jejichž vrcholy [hroty] leží na 20 stranách dvacetistěnu. [Viz obrázek 5.1.] Podle Jose Arguellese je čas symbolizován čtyřstěnem.

[Poznámka: Toto prohlášení můžeme ve skutečnosti podpořit prací WD Ganna a Bradleyho Cowana, jak uvidíme později v tomto svazku.]

260denní posvátný kalendář Mayů, který se skládal z pěti 52denních cyklů, je symbolizován pěti tetraedry. Pět čtyřstěnů má celkem 20 bodů [protože každý čtyřstěn má čtyři rohy – tři na základně a jeden nahoře.] Jedno ze základních čísel mayského kalendáře je 20. Vnitřní geometrie Země a solárně-lunární cykly byly reprezentovány 20 body TimeStar (pět vzájemně se prostupujících tetraedrů) a v posvátném cyklu Mayů.

Porovnejte Platónovo nejsložitější těleso, dvacetistěn, který se skládá z 20 ploch se středem v bodech pěti vzájemně se prostupujících čtyřstěnů. [zvýraznění přidáno]

Je důležité si uvědomit, že zde vidíme, že můžete vzít pět čtyřstěnů a slepit je dohromady takovým způsobem, že když budete hrát spojnice mezi jejich body, přirozeně vytvoříte dvacetistěn a/nebo dvanáctistěn, protože oba spolu úzce souvisejí. (Viz obrázek 5.1 níže.) Toto je další překvapivý způsob, jak vidíme symetrii mezi různými tvary. Ještě zajímavější je fakt, že těchto pět čtyřstěnů, když se spojí, nám poskytne všechny potřebné souřadnice k přímému sestavení libovolného z pěti Platónských těles. A ještě zajímavější je, že tato myšlenka poprvé přišla od Krsanny Durana, který tvrdil, že ji usměrnil, a následně vyvolal zájem fyzika Geralda de Jonga, který pak modeloval její myšlenky na počítači a zjistil, že měla pravdu.

Opět je velmi nepravděpodobné, že by na to Duran mohla přijít sama, nebo by k tomu měla nějaký motiv či touhu – ověření a modelování vyžadovalo jednoho z mála specialistů na světě, kteří skutečně rozumí geometrii vyšších dimenzí. Co řekl její zdroj. Více se o tom dočteme v dalším úryvku níže – a nejprve poskytneme nějaké pozadí pro vysvětlení tohoto zvláštního konceptu.

Prostor a čas jsou v našem modelu sjednoceny, což může být zpočátku matoucí.

Když přemýšlíme o čase, můžeme myslet na určité události, které vznikají, když se pohybujeme vrstvami hustoty éterické energie. Jednou z našich premis je, že planety jsou drženy na místě sférami éterické energie v určité míře

úroveň hustoty. Protože máme ve Sluneční soustavě více planet, máme také „koule v koulích“, které je drží na svém místě – koule, které jsou do sebe vnořené jako vrstvy cibule nebo ruská hračka „vnořená panenka“ zvaná Mastrioshka. Vždy bude existovat řada „vnořených sfér“ bez ohledu na to, kde se na tuto energetická pole podíváme, včetně lidské aury. Jak je zdokumentováno v první knize Edgara Cayce „Existuje řeka“, čtení Edgara Cayce kdysi říkalo, že Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran a Neptun nyní odpovídají osmi dimenzím nebo hustotám – víme, že Pluto není ve skutečnosti „plná“ planeta, ale spíše „planesimální“ kvůli své malé velikosti.

Takže v Raově modelu každá planeta cestuje podél okraje sférického energetického pole, které drží planetu na místě. Rotující energetická pole neustále vycházející ze Slunce, která vypadají jako stále se rozšiřující okvětní plátky, jsou tím, co pohání planety. Současné modely toho, proč a jak planety obíhají kolem Slunce, jsou značně nedostatečné, protože Slunce obsahuje celých 99,86 procenta veškeré hmoty Sluneční soustavy – takže pokud bychom se zabývali pouze newtonovskou gravitací, měly by planety narazit do Slunce už dávno, protože je mnohem hmotnější než oni. Pamatujte, že diskutujeme o neviditelných energetických strukturách, ale ty mohou být skutečně detekovány správnými nástroji – a často mají jemné magnetické energetické signatury. „Květinové lístky“, o kterých mluvíme, jsou například vidět v tom, co NASA pojmenovala Parkerova spirála.

Pak se zeptáte: "Dobře, takže pokud každá planeta údajně obíhá kolem koule, proč tedy oběžné dráhy nejsou dokonalé kruhy, ale spíše roztažené do elips?" Dobrá otázka! Planetární dráhy se stávají eliptickými, protože tyto koule jsou mírně zploštělé, když se Sluneční soustava pohybuje „místním mezihvězdným médiem“ neboli LISM naší Galaxie. Takže koule, které drží planety na místě, musí mít v sobě také určitou základní geometrii způsobenou vibrací éteru. Když pak naše Země obíhá kolem Slunce, procházíme různými geometrickými strukturami vytvořenými těmito různými „vnořenými“ koulemi. Jak se Země přibližuje k linii nebo uzlu kterékoli z těchto geometrií, zvyšuje se intenzita éterické energie, kterou na Zemi pocítíme – a to má přímý vliv na vědomí. Pokud si myslíte, že to má něco společného s astrologií, máte pravdu... ale tato data přijdou později.

Je také důležité si uvědomit, že Ra nám říká, že Slunce má v sobě všech osm hustot. To nám dává silnou stopu, že uvnitř Slunce musí být nejméně osm úrovní hustoty, které by byly navrstveny uvnitř sebe jako cibule. Každá z těchto vrstev hustoty by samozřejmě měla také svou vlastní geometrickou strukturu. A když si uvědomíme, že každá hustota má sedm dílčích hustot a tak dále, můžeme vidět, že Slunce by v sobě muselo mít hlubokou mnohvrstevnou strukturu, aby tento model „fungoval“. Přesně to navrhuje Dr. Oliver Crane ve svém průlomovém článku Centrální oscilátor a prostoročasové kvantové médium, o kterém budeme hovořit ve třetím díle.

Předem se omlouváme za složitost následujících dvou odstavců, protože se pokoušíme vysvětlit záhadu mayské časové hvězdy. Nyní můžeme zvážit tuto velmi zajímavou možnost, že všechny cykly mayského kalendáře mohou ve skutečnosti blokovat pohyb geometrických struktur energie. (Mayskému kalendáři se budeme podrobněji věnovat v druhé polovině roku

Tento svazek.) Náš vlastní intuitivní/racionální výzkum v této věci naznačuje, že tato geometrická struktura pěti vzájemně se prostupujících tetraedrů skutečně existuje na jedné sférické úrovni hustoty uvnitř Slunce.

Víme tedy, že Slunce rotuje podél svého rovníku přesně 26 dní. Deset z těchto cyklů dává dohromady 260 dní. Zdá se, že jedna z koulí uvnitř Slunce se otáčí přesně desetkrát pomaleji, v celkovém cyklu 260 dní. (Jak uvidíme dále, „mocniny deseti“ jsou velmi důležité v chování harmonických čísel.) Pokud tedy uvnitř Slunce existuje sféra energie, která se otočí jednou za 260 dní, pak Mayský čas Geometrie hvězdy, kterou Duran objevil, může být vibračním vzorem, který v ní existuje. Bylo vidět pět čtyřstěnů, které rozdělují kouli na pět stejně vzdálených „zón“ po povrchu koule. Každé z těchto zón by pak trvalo 52 dní, než by se otočilo za pevný bod na povrchu Slunce, protože celá koule se otočí za 260 dní.

Takže jak se struktura mayské časové hvězdy otáčí, mění svou orientaci vůči ostatním geometrickým strukturám vnořeným do Slunce. (Některé další geometrie lze snadno detekovat, jako například osmistěn, jak uvidíme ve svazcích II a III.) Vzhledem k tomu, že se různé geometrie navzájem přitahují a odpuzují, je ovlivněn celkový energetický výdej Slunce, zejména ve smyslu torzní pole neboli „vlny v éteru“, které se uvolňují. Mohli bychom si to představit tak, že bychom měli jasné světlo a pak jsme před světlo procházeli různými jasně zbarvenými listy čirého plastu, které by šly v opačných směrech.

Pokud červený list projde před modrým listem, pak se spojí a uvidíme fialové světlo. Různé geometrie se mohou prolínat volně podobným způsobem a vytvářet nové efekty – a to je jeden z důvodů, proč můžete o člověku tolik prozradit z jeho astrologie. Mayové si chtěli být vědomí a znázornit tyto změny v éterickém výstupu Slunce, protože určité doby, které byly více energeticky nabitě, byly velmi užitečné pro obřady zvyšování vědomí, zejména v jejich pyramidových strukturách.

Ra nám říká, že bytosti šesté hustoty vysoké úrovně daly Mayům informace, které jim umožnily sestavit tento Kalendář. Chceme poukázat na to, že je zde stále prostor pro další průkopníky, aby po nás přišli a dokončili podrobnosti o tom, jak tyto geometrické systémy skutečně fungují, ale další návrhy ohledně toho, co se děje, budeme mít v pozdějších kapitolách Mayského kalendáře. .

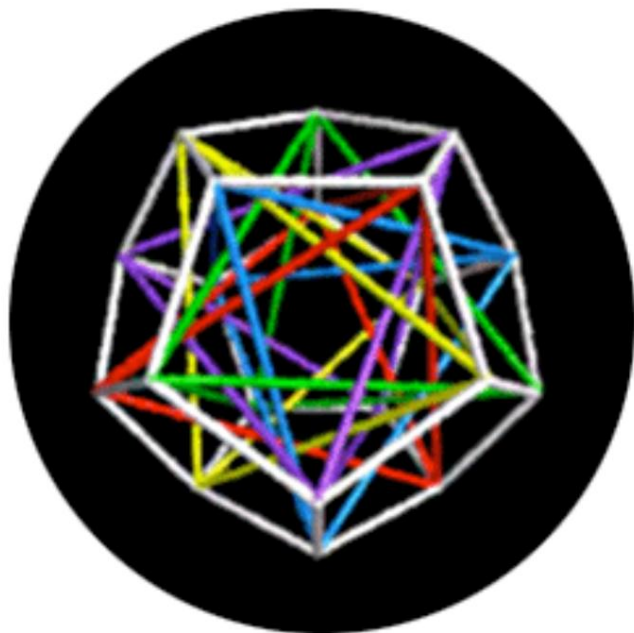
Nyní se vrátíme k článku Tonyho Smithe, který obsahuje obraz této formace mayské časové hvězdy tvořené pěti vzájemně se prostupujícími čtyřstěny. Bohužel tento obrázek nevypadá tak dobře v černobílém tisku jako v barvě. Následuje Smithův pokus geometricky vysvětlit, jak byste mohli mít „částici“, která vyžaduje dvě kompletní rotace nebo „spin 2“, aby se vrátila do své původní polohy:

Jak se Richard Hawkins dozvěděl o Time Star? Krsanna Duran říká: „...Napsal jsem článek o tom, co mi Síríané řekli o pěti vzájemně se prostupujících tetraedrech ztělesňujících a sjednocujících všechny primární geometrie [tj. platónských těles], který byl publikován v lednu 1995. Richard Hawkins si článek přečetl a odeslal e-mail Geraldovi de Jongovi o tom. Gerald de Jong zkonstruoval počítačový model pěti vzájemně se prostupujících tetraedrů, aby zjistil, že všechny věci, o kterých jsem řekl, dělal, dělal s mimořádnou elegancí...“

Časová hvězda je jedním z mých oblíbených archetypů.

Začněte dvanáctistěnem.

Do dvanáctistěnu se vešlo pět čtyřstěnů:

Obrázek 5.1 – „Mayská časová hvězda“ pěti čtyřstěnů uvnitř dvanáctistěnu. (Kovář)

Alternativní permutační skupina 5 tetraedrů je 60-prvková ikosaedrická skupina.

Tato poslední věta je jednoduše velmi efektním způsobem, jak říci, že pět čtyřstěnů se vejde do dvacetistěnu, který má 20 ploch se třemi liniemi na plochu, nebo celkem 60 „prvků“, pokud nepočítáte, že linie byly sdíleny. mezi dvěma tvářemi. Odtud Smith prochází složitým modelem, který jsme představili v dřívějších verzích této knihy, ale nyní máme pocit, že je to zbytečné, protože Johnsonova fyzika je úplnější model. Zatím budeme mít věci jednodušší. Klíčovým bodem, který bychom si z toho měli vzít, je to, že skutečně existují fyzici hlavního proudu, kteří činí zjištění, která jsou v naprostém souladu s modelem, který je vidět ve slovech Setha a Ra, stejně jako se starověkými atlantskými a rámskými systémy. Proto žádný skeptik nemůže snadno zavrhnout myšlenku, že platónská geometrie je důležitá pro pochopení vesmíru, protože někteří z nejlepších myslitelů pracují právě na těchto problémech. Smithův model navíc nenesou zátěž „dvou dalších dimenzí přidaných pro symetrii“, které jsou v modelu Superstring – symetrie vychází ze samotných Platónských těles. V době psaní tohoto článku je odkaz na stránku, ze které jsme citovali, následující:

<http://www.innerx.net/personal/tsmith/PDS3.html>

V naší další kapitole se velmi podrobně podíváme na základní sférické jednotky, které tvoří rozměry. Znovu přijmeme služby dalšího mystika, který nedosáhl vědeckého zkoumání Ramanujana –

jmenovitě Jane Robertsová, zprostředkovatelka Setha. Protože se jedná o vědomé energetické jednotky, mají vlastní mysl a jsou docela fascinující. Tímto čtením poskytneme pevnou páteř mnoha dalším diskusím, které by se mohly odtrhnout od hlavního tématu, kterému se jiní autoři mohou rozhodnout věnovat.

Pointa za tím vším je následující: jelikož tyto jednotky jsou základní strukturou veškerého stvoření ve všech dimenzích, můžeme očekávat, že budou mít zcela mimořádné vlastnosti. Toto čtení od Setha lze také použít k úhlednému spojení teorie holografického vesmíru a vysvětlení, proč věci jako psychické jevy mohou fungovat.

KAPITOLA 06: SETHOVÁ ENTITA A JEDNOTKY VĚDOMÍ Tato kapitola

je přímým úryvkem ze závěrečných částí „The Seth Material“, původního debutu snah Jane Roberts o channelingu v roce 1971.

To, co najdeme, je hloubková studie jednotky vědomí. Metafyzické vlastnosti CU jsou podrobně vysvětleny Sethem. Výsledkem je komentovaná prohlídka souboru metafyzických myšlenek, o kterých většina lidí nikdy předtím neuvažovala.

Poté prozkoumáme, jak spolu souvisí archetypy a CU.

KAPITOLA 06: ENTITA SETH A „JEDNOTKY VĚDOMÍ“

V předchozí kapitole jsme diskutovali o tom, jak se „teorie superstrun“ a fyzika Tonyho Smithe shodují s myšlenkou oktávy dimenzí s platónskými tělesy, která jsou jejich základem. [Ve II. dílu ukážeme, že Ramanujanovy vlastní funkce byly přímo spojeny s platónskými tělesy ve velmi pokročilé matematické práci, která se objevila až v 90. letech, zcela oddělená od toho, o čem Smith diskutuje.] Znovu si připomeňme citát Dr. Michio Kaku: “Je to, jako by se v těchto [dimenzionálních] funkcích projevovala nějaká hluboká numerologie, které nikdo nerozumí.” Numerologie, o které Kaku mluvil, je rozšířený výskyt čísla 8 v Ramanujanových fyzikálních rovnicích, které se používají k mapování vyšších dimenzí.

Při zpětném pohledu se zdá, že tato numerologie ve skutečnosti sedí přímo před Kakuovou tváří, když zmiňuje „vibrace struny“. Jinými slovy, vibrující kytarová struna může dělat poznámky v celém spektru oktávy, ale nikdy nemůže jít mimo rámec oktávy; pokud by se vibrační výška posunula výše, například dosažením dvojnásobku původní hodnoty v cyklech za sekundu, pak by výška jednoduše vstoupila do vyšší oktávy, ale v podstatě by zněla stejně. Podobně, vibrace hustot se musí přizpůsobit stejnému oktávovému systému, který je indikován Ramanujanovou funkcí, protože jsou složeny z tekutého zdroje energie.

V předchozí kapitole jsme naznačili, že Ramanujanova funkce je založena na 24 neboli třikrát osm. Kaku pak vysvětlil, že harmonická ze tří sad po osmi mohla být stlačena do jedné sady po osmi, která by pak představovala jednu oktávu.

Když jsme to zjistili, dostáváme se znovu k samotným geometrickým tvarům. Tyto tvary, jak naznačily předchozí kapitoly, jsou řadou „dokonalých“ geometrických těles, která všechna zapadají do koule a mají růstovou sekvenci, která zapadá do oktávového vzoru, podle védského modelu Purushy a Prakriti. Seth nám již řekl, že vesmír povstává z „kostek v kostkách“ ve vesmíru složeném z „nesčetného množství propojovacích drátů, které se neustále chvějí“. Jak již bylo řečeno, je to doslova totožné s teorií superstrun, která také pojednává o kostkách uvnitř kostek jako o „hyperkrychlích“ a staví vesmír na matici propojených strun, které vibrují. Model „S3#“ Tonyho Smithe nám ukazuje, že naši špičkoví myslitelé již zapracovávají platónská tělesa do svých matematických modelů pro tyto vyšší sféry.

Po zbytek této kapitoly představíme slova Setha z

dodatek části „The Seth Material“, které nám pomáhají porozumět tomu, jak se základní sférické jednotky energie v Kosmu vzájemně ovlivňují. Trvalo nám několik let, než jsme skutečně porovnali všechny tyto informace s vědeckými údaji, ale nyní, když uzavíráme tři díly série, jsme našli určitý stupeň důkazu pro téměř každý bod, který Seth vyslovil v roce 1969. Tento originál text byl neocenitelný v tom, že nám pomohl porozumět tomu, co se děje, protože poskytoval zásadní údaje, které chyběly v Raově vlastním seriálu Zákon jednoho. Aby se předešlo opakování fráze „[zvýraznění přidáno]“, měl by být čtenář upozorněn, že téměř všechny části textu psané kurzívou nebo tučně byly přidány tímto autorem dodatečně, aby se zlepšilo porozumění.

Když napíšeme „Poznámka:“ následované textem v závorkách, jedná se o přidané komentáře.

Nyní: existují elektromagnetické struktury, abych tak řekl, které jsou v současnosti mimo vaše (vědecké) nástroje, jednotky, které jsou základními nositeli vnímání. Ve vašich podmínkách mají velmi krátký „život“. Jejich velikost se liší.

Několik jednotek se může například kombinovat; mnoho jednotek se může kombinovat. Abychom to řekli co nejjednodušeji, nejde ani tak o to, že se pohybují prostorem, ale o to, že využívají prostor k pohybu. Je tu rozdíl.

[Poznámka: Na první pohled se to může zdát komplikované, ale jakmile uvidíme, že to, co Seth nazývá „prostorem“, je ve skutečnosti éterická energie, dává to smysl. Vzhledem k tomu, že jednotky jsou vyrobeny z éterické energie, musí k cestování využívat éterickou energii. Nejsou to samostatné „částice“, které se pohybují prázdným vakuem.]

Svým způsobem jde o tepelné vlastnosti a také zákony přitažlivosti a odpuzování. Jednotky nabíjejí vzduch, kterým procházejí, a přitahují k sobě další jednotky. Jednotky nejsou stacionární způsobem, jakým je například buňka v těle nehybná. I buňka se jeví pouze jako nehybná.

Tyto jednotky nemají žádný „domov“. Jsou budovány v reakci na emoční intenzitu.

Jsou jednou z forem, které na sebe bere emocionální energie. Řídí se vlastními pravidly přitažlivosti a odpuzování. Jak vidíte, magnet se bude přitahovat svými vlákny, takže tyto jednotky přitahují svůj vlastní druh a tvoří vzory, které se vám pak jeví jako vjem.

[Poznámka: To lze snadno přehlédnout. Seth říká, že vše, co vnímáme, je nějaká forma vzoru vytvořeného z jednotek vědomí. Protože tvoří veškerou fyzickou hmotu, je to skutečně velmi přesné tvrzení.]

Nyní: plod využívá tyto jednotky. [Poznámka: Seth dříve v diskuzi hovořil o plodu.] Stejně tak jakékoli vědomí, včetně vědomí rostliny.

Buňky nereagují na světlo jen proto, že to je řád věcí, ale protože je přítomna emocionální touha vnímat světlo.

[Poznámka: Tato myšlenka „emocionální touhy vnímat světlo“ je v souladu se špičkovým výzkumem citovaným Greggem Bradenem ve svých různých knihách dostupných od Laura Lee Publications. Práce Garaieva a Poponina nazvaná „DNA Phantom Effect“ zjistila, že molekula DNA může být vložena do válce, kterým prochází světlo, a DNA bude světlo skutečně přitahovat.

a způsobit, že se točí spirálou spolu s ním! Navíc, když je DNA odstraněna, světlo pokračuje ve spirále, jako by tam DNA stále byla. (Budeme si o tom muset říci mnohem více ve svazku III, protože se to týká evoluce a toho, jak torzní vlna tvoří molekulu DNA.) To je samozřejmě velmi zvláštní zjištění, ale vidíme, že nám Seth pomáhá to pochopit. ; DNA má „emocionální touhu vnímat světlo“, protože do sebe přirozeně světlo přitahuje. To se nemusí zdát možné, dokud si neuvědomíme, že veškerý život a hmota má určitý stupeň vědomí, protože je tvořena „inteligentní energií“.]

Touha se objevuje na této další úrovni ve formě těchto elektromagnetických jednotek, které pak způsobují světelnou citlivost. Tyto jednotky jsou volnoběžné. Mohou být použity v normálním vnímání nebo tomu, čemu říkáte mimosmyslové vnímání. O jejich základní povaze budu diskutovat na pozdějším sezení a rád bych to spojil s plodem, protože plod je silně zapojen do mechanismů vnímání.

("Příští relace bude v pořádku.")

Není to tak, že byste nemohli vymyslet nástroje k vnímání těchto jednotek. Vaši vědci prostě kladou špatné otázky a nepřemýšlejí v termínech takových volnoběžných struktur.

[Poznámka: Seth naznačuje, že skutečně můžeme navrhnout nástroje, které by byly schopny vnímat tyto jednotky. O tom budeme mít hodně co říci ve svazku III, protože existuje několik ruských vědců, kteří navrhli velmi účinné detektory torzního pole. Tuto práci také replikoval podplukovník Tom Bearden (v. v.) mimo jiné v USA. Pyramidové dílo Joea Parra, které se také týká III. dílu, jasně ukazuje i tato pole. Nejnovější výzkum tedy ukazuje, že od doby, kdy Seth v roce 1969 dával tyto údaje, si nyní někteří vědci kladou „správné otázky“.]

SEKCE 505, 13. ŘÍJNA 1969, 21:34 PONDĚLÍ

Dobrý večer.

("Dobrý večer, Sethe.")

Nyní: Tyto jednotky, o kterých jsme mluvili dříve, jsou v podstatě animace vycházející z vědomí. Nyní mluvím o vědomí v každé fyzické částici bez ohledu na její velikost; molekulárního vědomí, buněčného vědomí, stejně jako větších gestaltů vědomí, které obvykle znáte. Kvůli Ruburtově omezené vědecké slovní zásobě je to poněkud obtížné vysvětlit. Také některé teorie, které vám v této diskusi představím, vám budou docela neznámé.

Tyto emanace stoupají stejně přirozeně jako dech a existují i jiná srovnání, která lze provést v tom, že dochází k příchodu a odchodu a transformaci v rámci jednotky, protože to, co je například přijímáno do plic, není totéž, co odchází při výdechovém zdvihu. Tyto jednotky byste mohli jednoduše pro analogii přirovnat k neviditelnému dechu vědomí. Tato analogie nás daleko nedovede, ale zpočátku bude stačit k tomu, abychom tuto myšlenku objasnili. Dech je samozřejmě také pulzace a tyto jednotky fungují pulzujícím způsobem. Jsou emitovány buňkami, například v rostlinách, zvířatech, horninách a tak dále. Měly by barvu, kdybyste je byli schopni fyzicky vnímat.

[Poznámka: Ve svazku III ukážeme, jak práce Dr. Olivera Cranea demonstruje důležitost „dýchacího“ pohybu v těchto sférických energetických polích. To se stalo jedním z nejdůležitějších odhalení v tom, že máme kompletní řešení pro model, jak uvidíme. Je skutečně ohromující, jak přesný byl Seth, i když žádný z těchto materiálů nebyl v té době formálně vědecky objeven.]

Jsou elektromagnetické, ve vašich podmínkách, sledují své vlastní vzorce kladného a záporného náboje a řídí se také určitými zákony magnetismu. V tomto případě podobné rozhodně přitahuje podobné. Emanace jsou vlastně emocionální tóny. Rozmanitost tónů, pro všechny záměry a účely, je nekonečná.

[Poznámka: A samozřejmě, všechny tóny musí spadat někam do oktávové struktury.]

Jednotky jsou těsně pod rozsahem fyzické hmoty. Žádné nejsou totožné. Mají však svou strukturu. Tato struktura je mimo rozsah elektromagnetických kvalit, jak si o nich vaši vědci myslí. Vědomí ve skutečnosti produkuje tyto emanace a jsou základem pro jakýkoli druh vnímání, jak smyslového v obvyklých termínech, tak mimosmyslového.

[Poznámka: Ruský výzkum torzních polí zde potvrdil Sethova tvrzení, protože tato pole jsou skutečně neelektromagnetické povahy a mají vlastnosti, které jsou více podobné gravitačním vlnám. Existují rozsáhlé důkazy, kterými se budeme v této sérii zabývat, abychom ukázali, jak tato torzní pole souvisí s vědomím.]

Tuto diskusi teprve začínáme. Později uvidíte, že vám to zjednodušuji, ale nebudete tomu rozumět, dokud nezačneme tímto způsobem. Mám v úmyslu vysvětlit strukturu těchto jednotek. Teď nám dej chvíli.

Tyto emanace se také mohou jevit jako zvuky a vy je budete moci převést na zvuky dlouho předtím, než vaši vědci objeví jejich základní význam.

[Poznámka: Nyní můžeme vidět, že Seth pokrývá všechny tři základy, pokud jde o harmonické: světlo, zvuk a geometrie jsou všechny faktory těchto vibrací. Na konferenci US Psychotronics Association v červenci 2002 tento autor viděl určité stroje, které vytvářely torzní pole pomocí zvuku – takže to, co zde Seth říká, je skutečně možné. Zejména jeden velký ultranízkočfrekvenční zvukový stroj měl tak silný účinek, že autor měl pocit, jako by se pod ním propadala zem, když stál na určitém místě, které ho zarovnávalo s torzními emanacemi vycházejícími z zařízení. Objevil to zcela náhodou a místo, kde to fungovalo, bylo více než 30 stop od stroje.]

Jedním z důvodů, proč nebyly objeveny, je právě to, že jsou tak důmyslně maskovány ve všech strukturách. Tím, že jsou těsně za rozsahem hmoty, mají strukturu, ale nefyzickou, a jsou pulzující povahy, mohou se rozpínat nebo smršťovat. Mohou zcela obalit například malou buňku nebo se stáhnout do jádra uvnitř. Jinými slovy kombinují vlastnosti jednotky a pole.

[Poznámka: Toto je velmi důmyslný bod, který se perfektně hodí k modelu, například k myšlence „fluidních krystalů“.]

Existuje ještě jeden důvod, proč zůstávají před západními vědci utajeny. Intenzitou se řídí nejen jejich aktivita a velikost, ale i relativní síla jejich magnetické povahy. Přitáhnou k sobě další takové jednotky, například podle intenzity emocionálního tónu konkrétního vědomí v jakémkoli daném „bodu“.

[Poznámka: Seth nám tedy říká, že amplituda kulové vlny je ve skutečnosti funkcí emocionální intenzity, která šla do jejího vytvoření.]

Tyto jednotky se pak evidentně neustále mění. Pokud musíme mluvit o velikosti, pak se velikost neustále mění, jak se roztahují a smršťují. Jak vidíte, teoreticky neexistuje žádné omezení pro jejich rychlost smršťování nebo rozpínání.

[Poznámka: Na základě této informace můžeme vidět, že tvary by se mohly snadno rozšířit do velikosti, která by pohltila pyramidu. Základním základním tvarem je koule a planeta, slunce a galaxie mohou poskytnout základ pro tuto pulsaci, stejně jako mikroshluky, molekuly a atomy.]

Jsou také savé. Vydávají tepelné vlastnosti a to je jediný náznak, který o nich vaši vědci zatím dostali.

[Poznámka: Zde bychom měli pamatovat na to, že teplo je jednoduše odrazem toho, jak rychle molekuly v daném objektu vibrují. Seth zde opět získává velké body, jak uvidíme ve Svazku III, že tyto útvary byly vizuálně pozorovány v infračerveném a mikrovlňném spektru. Zejména infračervené spektrum je přímým měřením toho, kolik tepla (vibrací) je v dané oblasti.]

Jejich vlastnosti je vedou k neustálé výměně. Shluky z nich (Jane gestikulovala - její podání bylo dost důrazné a animované) budou staženy k sobě, doslova zapečetěny, jen aby odpadly a znovu se rozprchly. Tvoří – a jejich povaha je za nimi – to, co je běžně známé jako vzduch, a toho využívají k pohybu. Jinými slovy lze říci, že vzduch je tvořen animacemi těchto jednotek.

[Poznámka: Právě zde můžeme jasně získat náznak důležitosti meditace; náš dech může být tím nejužším spojením, které máme k tomu, abychom přivedli větší množství této duchovní energie do našich těl. Zdá se, že Seth zde skutečně řídí to, že neviditelná geometrická napětí v éteru mají přímý dopad na to, jak se molekuly vzduchu poskakují kolem.

To se nakonec dostane do diskusí o počasí, které bude zahrnuto v tomto a pozdějších svazcích při projednávání Global Grid.]

Pokusím se to objasnit později, ale vzduch je výsledkem existence těchto jednotek, tvořený vzájemným vztahem jednotek v jejich pozicích a relativní vzdálenosti od sebe a tím, co byste mohli nazvat relativní rychlostí jejich pohybu. . Vzduch je to, co se děje, když jsou tyto jednotky v pohybu, a právě z hlediska počasí se jejich elektromagnetické účinky nejzřetelněji projevují například vědcům.

[Poznámka: Jak uvidíme v příštích kapitolách, zemská Globální síť energetických linií směřuje větrné a vodní proudy do určitých směrů.]

Tyto jednotky – proberme je, protože souvisí s horninou. Skála se skládá z atomů a molekul, z nichž každý má své vlastní vědomí. Toto tvoří gestalt rockové vědomí. Tyto jednotky jsou vysílány bez rozdílu různými atomy a molekulami, ale jejich části jsou také řízeny celkovým vědomím hornin.

[Poznámka: Zde můžeme vidět přesnou korelaci s tvrzeními v materiálu Ra, kde popisovali, jak přeměnili vápencovou skálu na úhledně vytesané bloky, aby postavili pyramidu. Ra řekl, že entita provádějící stavbu potřebuje „komunikovat s inteligencí nekonečné skály“ a přikázat jí, aby přemístila část sebe sama do vyšší frekvence vibrací – v podstatě ve stejném smyslu, jako někteří pokročilí duchovní mistři a / nebo psychické děti byly viděny při projevování a demanifestaci objektů.]

Jednotky jsou vysílány horninou a informují horninu o povaze jejího měnícího se prostředí: úhel slunce a teplota se mění, například když padá noc; a dokonce i v případě skály se mění tak, jak se mění volně nazvaný emocionální tón skály. Jak se jednotky mění, mění vzduch kolem sebe, což je výsledkem jejich vlastní činnosti.

Neustále vycházejí ze skály a vracejí se k ní v pohybu tak rychlém, že by se zdálo, že je to simultánní. Jednotky se setkávají a do jisté míry splývají s jinými jednotkami vysílanými, řekněme, z listů a všech ostatních objektů. Dochází k neustálému prolínání a také přitažlivosti a odpuzování.

[Poznámka: Opět věnujeme velkou pozornost Sethovým výrokům: „vypadalo by to simultánně.“ Je zřejmé, že naše přístroje by nebyly schopny zpomalit tento pohyb na měřitelnou rychlost – může se tedy zdát, že místo pohybu „jednotek“ vidíme pevné mraky.]

Můžete si dát pauzu a my budeme pokračovat.

(10:10. Janeino podání bylo docela důrazné a po celou dobu animované. Její stav transu byl dobrý.)

(Zbytek sezení byl věnován Sethově výkladu jednoho z mých snů – Roberta Buttse.)

SEKCE 506, 27. ŘÍJNA 1969, 21:40 PONDĚLÍ

(Někdy po 21:00 jsme se s Jane posadili, abychom se podívali, jestli Seth projde. Řekl jsem Jane, že nepotřebuje sezení, ale byla dost ochotná, kdyby se Seth rozhodl. Pracovala dlouhé hodiny na své knize a ale pár kapitol k přepsání.)

(Jane má za sebou dvě nedávné, vynikající a dlouhé lekce pro svou třídu ESP, ale zahrnovala Seta i Seta II a včetně nového materiálu.)

Dobrý večer.

("Dobrý večer, Sethe.")

Nyní: Ruburt se nemusí bát, že vynechal několik pravidelných sezení. Cvičí spontánnost a paradoxně právě na spontánnosti závisí pravidelnost našich sezení. Sleduješ mě?

("Ano.")

Nyní: jednotky, o kterých jsem mluvil, nemají žádný konkrétní, pravidelný, předem určený „život“. Zdá se, že se nebudou řídit mnoha vědeckými principy. Protože jsou intuitivní silou těsně za hranicí hmoty, na níž se hmota tvoří, nebudou se řídit zákony hmoty, i když občas mohou zákony hmoty napodobovat.

Je téměř nemožné odhalit jednotlivou jednotku, protože ve svém tanci aktivity se neustále stává součástí jiných takových jednotek, rozpíná se a smršťuje, pulzuje a mění intenzitu, sílu a mění polaritu. Toto poslední je nesmírně důležité.

(Pauza, jedna z mnoha.)

S Ruburtovou omezenou slovní zásobou je to dost těžké vysvětlit, ale bylo by to, jako by se pozice vašeho severního a jižního pólu neustále měnily při zachování stejné vzájemné vzdálenosti a změnou polarity narušovaly stabilitu (pauza) planety – kromě toho, že díky větší komparativní síle na pólech jednotek (gesta, pokusy o kreslení diagramů ve vzduchu) je téměř okamžitě po každém přeřazení dosaženo novější stability. Je to tak jasné?

("Ano.")

[Poznámka: Čas opět prokázal účinnost Sethových slov. Sférický torus má největší příliv energie v polárních oblastech. Každé platónské těleso má středovou osu sférického torusu, který jím prochází, ve formě, která je pro danou geometrii nejvyváženější. Tento rovnovážný bod se mění z jedné geometrie na druhou, což způsobuje nutnost, aby póly kulového torusu posunuly své pozice. Toto je pravý skrytý mechanismus, který je také zodpovědný za posuny magnetických pólů na Zemi.]

K posunu polarity dochází v rytmu s měnícími se emocionálními intenzitami nebo emocionálními energiemi, chcete-li.

[Poznámka: Tato minulá věta je pro naši diskusi extrémně důležitá - je to emoční intenzita v dané oblasti, která způsobuje tyto posuny polarity. A tato intenzita je jednoduše funkcí ‚hustoty‘ nebo stupně koncentrace samotné energie éteru. Podobně nám zdroje jako Ra říkají, že zemské póly se v době, kdy cyklus končí, posunou přibližně o 21 stupňů – a je to celkový duchovní/emocionální stav lidstva, který určuje, jak rychle a jak škodí tento posun. objeví se.]

„Počáteční“ vznikající emocionální energie, která uvádí danou jednotku do pohybu a formuje ji, pak způsobí, že se jednotka stane vysoce nabitým elektromagnetickým polem s právě zmíněnými charakteristikami měnících se polarit. Mění se polarity jsou také způsobeny přitažlivostí a odpuzováním od jiných podobných

jednotky, které mohou být připojeny nebo odpojeny. Existuje rytmus, který je základem všech těchto měnících se polarit a měnících se intenzit, které se neustále vyskytují. Ale rytmy mají co do činění s povahou samotné emoční energie, a ne se zákony hmoty.

[Poznámka: Dalším způsobem vyjádření vibrací je opět rytmus. Ve třetím díle uvidíme, jak nám Seth velmi obecně popisuje, co se děje v modelu kvantové fyziky Roda Johnsona.]

Bez pochopení těchto rytmů by činnost jednotek vypadala nahodile, chaoticky a zdálo by se, že neexistuje nic, co by jednotky drželo pohromadě.

[Poznámka: Pamatujte, že moderní teoretici „superstrun“ přidávají k Ramanujanovým funkcím další dvě dimenze, protože požadují symetrii. Seth nám zde ukazuje, že to není nutné, protože existuje základní rytmus emocionální energie, který drží jednotky pohromadě.]

Opravdu se zdá, že se od sebe rozlétají obrovskou rychlostí. „Jádro“ – nyní s použitím analogie buňky – pokud by tyto jednotky byly buňkami, což nejsou, pak by to bylo, jako by jádro neustále měnilo polohu, létalo na všechny strany a táhlo s sebou zbytek buňky. . Dodržíte analogii?

("Ano.")

Jednotky jsou zjevně v realitě všech buněk. Nyní: iniciační bod je základní částí jednotky, protože jádro je důležitou částí buňky. Iniciační bod je původní, jedinečná, individuální a specifická emoční energie, která tvoří danou jednotku. Stává se vstupní branou do fyzické hmoty.

[Poznámka: Sethov „iniciační bod“ by byla nekonečně malá koule první hustoty, kterou bychom definovali klasickými jednorozměrnými termíny jako „bod“.]

Je to počáteční třístranný kryt, ze kterého musí vyvěrat veškerá hmota. Počáteční bod tvoří tři jeho strany. (Gesta; pauza.)

[Poznámka: Na základě kontextu z jiných aspektů Robertsových spisů, včetně obálky její knihy Adventures in Consciousness, je jasné, že Seth odkazuje na strukturu základního rovnostranného trojúhelníku, který tvoří strany pro všechny platónské těles kromě dvanáctistěnu a krychle. A nyní víme, že jde o zjednodušené vysvětlení a Hinduisté jsou přesnější v tom, že koule krystalizuje do dvacetistěnu. Díky trojúhelníkové analogii je to dvourozměrné, a proto je snáze vidět.]

Když se rodí emocionální energie, existuje výbušná povaha. Okamžitě vytvořený třístranný efekt vede k efektu, který je něco jako tření, ale efekt způsobí (více gest) změnu polohy tří stran, takže skončíte s trojúhelníkovým efektem, uzavřeným, s počátečním bodem. uvnitř trojúhelníku. Nyní chápete, že toto není fyzická forma.

("Ano.")

[Poznámka: Jak uvidíme v příštích kapitolách, tato formace se často objevuje v "Kruzích v obilí", což je další způsob, kterým se nás návštěvníci snaží naučit tento systém vibrační fyziky.]

Energetický bod od této chvíle neustále mění podobu jednotky, ale nejprve musí nastat postup, který jsem právě zmínil. Jednotka může být například kruhová.

[Poznámka: Zdá se, že kruh byl jedním z mála tvarů, které mohl Seth citovat pomocí Janina současného slovníku, ale to nevylučuje další možnosti.]

Nyní tyto intenzity emocionální energie, tvořící jednotky, končí přeměnou veškerého dostupného prostoru na to, čím jsou. Určité intenzity a určité polohy polarity mezi jednotkami a mezi nimi a velká seskupení jednotek stlačují energii do pevné formy (výsledkem je hmota). Emocionální energie v jednotkách je zjevně motivačním faktorem a můžete tedy vidět, proč emoční energie může skutečně rozbít fyzický objekt.

Můžete si dát pauzu.

[Poznámka: Nejprve v tomto odstavci Seth popisuje, jak je hmota jednoduše stlačenější formou těchto energetických jednotek, vznikají „velkými seskupeními“, která jsou organizována do „určitých intenzit a určitých poloh polarit mezi jednotkami a mezi nimi.“ Opět je to dokonalý popis Johnsonova kvantového fyzikálního modelu. Potom Seth navrhuje pochopení fenoménu telekineze neboli mysli nad hmotou. Nemusí to být nic jiného než schopnost ovládat „jednotky vědomí“ tvořící objekt a pak je uvést „z fáze“ s pulsacemi gravitace, aby se mohly zvedat. To docela dobře odpovídá příběhům mistrů jogínů o jejich siddhi síle, stejně jako případům poltergeistové aktivity, která byla vysledována až k nespokojeným teenagerům s obrovským emočním stresem, který události způsobil telekinetickou silou. Ve všech telekinetických experimentech autor této knihy skutečně zjistil, že jediná věc, která přiměje objekt k pohybu, je pevná mentální vizualizace toho, že se skutečně pohybuje; že pevnost víry je to, co tvoří emocionální energii.]

(10:10. Jane se z transu probírala dost rychle, i když to bylo dobré. Občas byl její porod docela rychlý. Řekla, že cítila, jak na ni Seth tlačí, aby ji přiměl propustit materiál tak jasně jako možné bez zkreslení.)

(Při poskytování materiálu měla také nějaké obrázky, i když si je nemohla zapamatovat. Obvykle, řekla, zapomene nějaké obrázky, nebo dokonce to, zda nějaké měla, nebo ne, pokud se jí výslovně nezeptám, kdy je sezení přes nebo po přestávce. Někdy, řekla, se jí stejné obrázky vrátí, když čte určitou relaci; pak je rozpozná.)

(Jane si dala záležet, aby zmínila, že pokud jde o přepínání polarit jednotek: „Nejde pouze o přepínání severu a jihu, ale o protiklady kdekoli na okraji kruhu [to bylo použito jako analogie], například s obráceným východem a západem.“).

[Poznámka: Nezapomínejme, že Seth zřejmě použil analogii kruhu

místo koule, aby byly věci jednodušší.]

(Pokračování 10:26.)

Nyní: intenzita původní emoční energie řídí aktivitu, sílu, stabilitu a relativní velikost jednotky; rychlost jeho pulsace a jeho síla přitahovat a odpuzovat jiné jednotky, stejně jako jeho schopnost kombinovat se s jinými jednotkami.

Chování těchto jednotek se mění následujícím způsobem. Když se jednotka spojuje s jinou, zaručí své komponenty charakteristickým způsobem. Když se odděluje od ostatních jednotek, zaručí své komponenty jiným způsobem. Polarita se v jednotlivých případech mění v rámci jednotek. Jednotka v sobě změní svou polaritu, přizpůsobí se designu polarity jednotky, ke které je přitahována; a při přerušení kontaktu změní svou polaritu směrem od tohoto návrhu.

[Poznámka: To vše se týká geometrií uvnitř samotných koulí a toho, jak na sebe vzájemně působí.]

Vezměme si například pět tisíc takových jednotek srovnaných dohromady, vytvořených dohromady. Byli by samozřejmě neviditelní. Ale pokud byste si je mohli prohlédnout, každá jednotlivá jednotka by měla své póly seřazené stejným způsobem. Vypadalo by to jako jedna jediná jednotka – řekněme, že má kruhový tvar – takže by to vypadalo jako malá koule s póly seřazenými jako na vaší Zemi.

[Poznámka: Zde Seth vystupuje z „plochých“ dvourozměrných metafor a přináší myšlenku koule – konkrétně sférického torusu, protože se zaměřuje na póly koule.]

Pokud by pak byla tato velká jednotka přitahována jinou větší, kruhovou, s póly probíhajícími na východ a západ, jak říkáte, pak by první jednotka změnila svou vlastní polaritu a všechny jednotky v ní by udělaly totéž. Energetický bod by byl uprostřed mezi těmito póly, bez ohledu na jejich polohu, a on (energetický bod) tvoří póly. Otáčejí se tedy kolem energetického bodu. Energetický bod je v podstatě nezničitelný.

Jeho intenzita se však může měnit v úžasných stupních, takže by mohla být, relativně vzato, příliš slabá nebo klesnout zpět, ne dost silná na to, aby vytvořila základ pro hmotu, ale mohla by se promítnout do jiného systému, kde je potřeba menší intenzita. pro „zhmotnění“.

[Poznámka: To je umožněno skutečností, že existuje mnoho „hustot uvnitř hustot“, jak ilustroval Ra.]

Tyto jednotky mohou také nabýt na intenzitě a síle natolik, že díky úžasné energii za nimi vytvoří relativně trvalé struktury ve vašem systému. Váš Stockridge-

(Seth se odmlčel; Jane se zamračila, jako by tápala po slovu.)

("Oak Ridge?")

Č. (Gestem.) Zbytky chrámů.

("Ach, Baalbek?")

Byla to místa pro studium hvězd. Observatoře.

(„Ano?“ Myslím, že pravděpodobně znám slovo, které Seth/Jane hledal, ale neměl jsem čas přemýšlet a psát poznámky.)

Jednotky tak nabitě intenzivní emocionální energií vytvořily vzory pro hmotu, které si zachovaly svou sílu. Nyní, když se tyto jednotky objevují ve vašem systému, mohou mít také realitu mimo něj, pohánějící emocionální energetické jednotky zcela světem hmoty. Tyto jednotky, jak jsem vám řekl, jsou nezničitelné. Mohou však ztratit nebo získat moc, upadnout zpět do intenzit pod hmotou nebo procházet hmotou, při tom se jevit jako hmota a promítat se do vašeho systému.

[Poznámka: Existují příklady „jednotek vědomí“, které se objevují jako hmota, a to je dobře pokryto ve druhém i třetím díle. Většinu času se budou jevit jako zářící světelné koule, když k tomu dojde.]

Touto částí jejich činnosti se budeme zabývat samostatně. V takových případech jsou však zjevně v bodě přechodu a ve stavu stávání se. Můžete si udělat přestávku nebo relaci ukončit, jak chcete.

("Asi bychom to měli raději ukončit.")

Chtěl jsem vám dát tento materiál.

("Je to velmi zajímavé.")

Je to jen začátek. Analogie bych ignoroval, pokud byste je nepotřebovali. Hezký dobrý večer.

("Dobrý večer, Sethe.")

(10:45. Poté, co jsme si trochu povídali, jsem vydedukoval, že se Seth/Jane pokoušeli o slovo „Stonehenge“, což znamená prastaré druidské kamenné monolity uspořádané do kruhu v Anglii atd. Jane pak řekla, že toto je slovo Seth se jí snažil přimět, aby to řekla. Nevěděla, proč to nevyšlo, když byla v transu, protože to slovo zná a zná, co znamená.)

[Poznámka: Autorovi se staly podobné věci, kdy se síla za slovy snažila vyjádřit slovo, které z jakéhokoli důvodu nemohla najít v mysli jednotlivce. V těchto případech musí být slovo vytlačováno po slabice po slabice a může docházet ke zkreslení. Autorovi se v jednu chvíli podařilo získat přesné japonské věty, téměř bez znalosti jazyka, ale některé slabiky ve slovech byly mírně nesprávné.]

SEKCE 509, 24. LISTOPADU 1969, 21:10 PONDĚLÍ

(Dnes Jane četla Experimentální psychologii od CG Junga, první americké vydání, vydané Jungovými dědici v roce 1968. Nežádali jsme Seta, aby se vyjádřil.)

Dobrý večer.

("Dobrý večer, Sethe.")

[Poznámka: Zde Seth diskutuje o Jungových definicích různých úrovní vědomí ve srovnání s jeho vlastními definicemi. Jung nepřipisoval podvědomí takovou míru důležitosti, jakou zde dělá Seth. Přejdeme na následující odstavec, abychom zachovali tok, protože shrnuje Sethův názor a přechází do naší diskuse:]

Vědomé ego skutečně povstává z „nevědomí“, ale nevědomí, které je tvůrcem ega, je nutně mnohem vědomější než jeho potomci. Ego prostě není dostatečně vědomé na to, aby bylo schopno obsáhnout to obrovské vědění, které patří vnitřnímu vědomému já, ze kterého vyvěrá.

[Poznámka: Máme tedy vysvětlení, odkud pocházejí Ramanujanovy informace. Jeho ego bylo zjevně dostatečně vědomé na to, aby z toho něco podrželo, a do tří let plného akademického výzkumu v Evropě zemřel.]

Je to toto vnitřní já, z masivního poznání a neomezeného rozsahu svého vědomí, které tvoří fyzický svět a poskytuje podněty k udržení vnějšího ega neustále v práci uvědomění. Je to vnitřní já, zde nazývané vnitřní ego, které organizuje, iniciuje, projektuje a řídí jednotky EE (elektromagnetická energie), o kterých jsme mluvili, přeměňující energii na předměty, na hmotu.

Energii tohoto vnitřního já používá k tomu, aby ze sebe – z vnitřní zkušenosti – vytvořilo hmotný protějšek, ve kterém pak může vnější ego plnit svou roli. Vnější ego pak hraje hru, kterou napsalo vnitřní já. To neznamená, že vnější ego je loutka. To znamená, že vnější ego je mnohem méně vědomé než vnitřní ego, že jeho vnímání je menší, že je mnohem méně stabilní, i když předstírá stabilitu, že vyvěrá z vnitřního já, a je tedy spíše menší, než více, vědom.

Vnější ego je krmeno lžičkou a dostává pouze ty pocity a emoce, jen ta data, která dokáže zvládnout. Tato data jsou mu předkládána vysoce specializovaným způsobem, obvykle ve smyslu informací získaných fyzickými osobami
smysly.

Vnitřní já nebo ego není pouze vědomé, ale je si vědomo sebe sama, a to jak jako individualita oddělená od ostatních, tak jako individualita, která je součástí všeho ostatního vědomí. Ve vašich podmínkách si neustále uvědomuje, jak tuto oddělenost, tak jednotu s. Vnější ego si není neustále ničeho vědomo. Často na sebe zapomíná. Když je pohlcena silnou emocí, zdá se, že ztrácí sama sebe; existuje tedy jednota, ale žádný pocit oddělenosti. Když si neenergičtěji zachovává svůj smysl pro individualitu, není si již vědom jednoty s.

Vnitřní ego si je vždy vědomo obou aspektů a je organizováno podle svého primárního aspektu, kterým je kreativita. Neustále převádí složky svého gestaltu do reality – buď fyzické reality prostřednictvím jednotek EE, které jsem zmínil, nebo do jiných, stejně platných realit.

Nyní si můžete dát pauzu a budeme pokračovat.

(Během naší přestávky jsem nahlas přemýšlel, jestli Jung od své fyzické smrti změnil své myšlenky.)

(Pokračování 10:05.)

Nyní: jednotky EE (elektromagnetická energie) jsou formy, které nabývá základní zkušenost, když je řízena tímto vnitřním já. Ty pak tvoří fyzické objekty, fyzickou hmotu. Hmota, jinými slovy, je tvar, který základní zkušenost nabývá, když proniká do trojrozměrných systémů. Hmota je tvar vašich snů. Vaše sny, myšlenky a emoce jsou tímto vnitřním já doslova cíleně transformovány do fyzické hmoty.

Individuální vnitřní já pak prostřednictvím neustálého masivního úsilí velké tvůrčí intenzity spolupracuje se všemi ostatními vnitřními já na formování a udržování fyzické reality, kterou znáte, takže fyzická realita je odnoží nebo produktem vysoce vědomého vnitřního já.

[Poznámka: Zde je velmi zřejmé, že se jedná o teorii „holografického vesmíru“ v praxi dlouho předtím, než se objevila v knihách, jako je stejnojmenná kniha Michaela Talbota. Skutečně žijeme v kolektivní vizualizaci neboli trojrozměrném hologramu myšlenek. Důvod, proč nemůžeme procházet zdmi, je ten, že nejsme zdaleka jediní, kdo je vytváří.]

Zdá se, že budovy jsou vyrobeny ze skály, kamene nebo oceli. Fyzickým smyslům se jeví jako docela trvalé. Jsou to vlastně oscilující, neustále se pohybující, vysoce nabitě gestaltní jednotky EE („pod“, řekněme jakékoli atomové částice), organizované a udržované kolektivním úsilím ze strany vnitřního já.

Oni (budovy) jsou zpevněné emoce, zpevněné subjektivní stavy, dané fyzickou materializací.

[Poznámka: Zde je také snadné vidět, že čím je oblast hustěji osídlena, tím větší množství náboje torzního pole může být na fyzických objektech, které jsou tam postaveny. To je jeden z důvodů, proč mohou města extrémně poškozovat psychický pracovní proces. Často budou mít velké množství nashromážděné energie, která může být převážně chaotická a negativní kvůli těžkostem a tlačenci, kterým čelí mnoho lidí. Tyto chaotické emoce se přímo promítají do energie, která vstupuje do struktur.]

Síly vědomí tedy zjevně nejsou pochopeny. Každý jednotlivec má svou roli při promítání těchto jednotek EE do fyzické skutečnosti.

Fyzickou hmotu lze tedy oprávněně popsat jako rozšíření já, stejně jako fyzické tělo je projekcí vnitřního já.

Je zřejmé, že tělo vyrůstá kolem nitra a že stromy vyrůstají ze země, zatímco budovy nevyrostají samy od sebe jako květiny; takže vnitřní já má různé metody tvorby a používá jednotky EE různými způsoby, jak uvidíte, když budeme pokračovat v diskusi.

Když se vnitřní já rozhodlo pro fyzickou realitu jako dimenzi, ve které se bude vyjadřovat, stará se především o vytvoření a udržení fyzického základu, na kterém musí záviset vše ostatní; vlastnosti země, které lze nazvat přírodními. Vnitřní já má obrovskou a nekonečnou nádrž

ze kterých čerpat znalosti a zkušenosti. K dispozici jsou všechny druhy možností a rozmanitost fyzické hmoty je odrazem tohoto hlubokého zdroje rozmanitosti.

S vytvořenými a udržovanými přírodními strukturami se promítají další sekundární fyzikální vlastnosti – sekundární konstrukce. Nejhlubší, nejzákladnější a trvalá subjektivní zkušenost se však přenáší do těchto přírodních živlů: do rozsáhlé krajiny, která udržuje fyzický život. V této diskusi budeme pokračovat na příštím zasedání.

Jung rozšířil některé ze svých konceptů krátce předtím, než zemřel. (Předklon, vtipně důrazný.) Od té doby jich vystřídal hodně. Nyní si můžete dát pauzu nebo relaci ukončit, jak chcete.

("Dáme si pauzu.")

(22:30 Jane řekla, že si myslela, že doručení trvalo možná deset minut místo dvaceti pěti, které ve skutečnosti trvalo. Pokračujte v 10:43.)

Sezení brzy ukončíme. Stačí však říci, že to, co vám říkám, bude v budoucnu obecněji známé. Muži se do určité míry seznámí se svou vlastní vnitřní identitou, s jinými formami vlastního vědomí.

[Poznámka: Naštěstí se tato budoucnost začíná odehrávat již nyní – každým rokem stále více.]

V průběhu věků někteří rozpoznali skutečnost, že v určitých stavech snu a spánku existuje sebevědomí a účel, a zachovali si, dokonce i v bdělém životě, pocit kontinuity tohoto vnitřního já. Pro takové lidi už není možné se zcela ztotožnit s vědomím ega. Příliš zjevně si uvědomují sami sebe jako více. Když je takové poznání získáno, ego je může přijmout, protože ke svému překvapení zjistí, že není méně vědomé, ale více, že jeho omezení jsou rozptýlena.

Nyní: není pravda – a to silně zdůrazňuji –, že takzvaný nevědomý materiál, bude-li mít jakoukoli svobodu, bude v normální osobnosti čerpat energii z egoisticky organizovaného já. Právě naopak, ego se doplňuje a spíše přímo. Právě strach, že „nevědomí“ je chaotické, způsobuje, že psychologové činí taková prohlášení. V povaze těch, kdo praktikují psychologii, je také něco: fascinace, v mnoha případech již předurčená k tomu, aby se báli „nevědomí“ přímo úměrně tomu, jak je pro ně přitažlivé.

Ego si udržuje svou stabilitu, svou zdánlivou stabilitu a své zdraví z neustálé podvědomé a nevědomé výživy, kterou dostává. Příliš mnoho výživy ji nezabije. Sleduješ mě sem?

("Ano.")

Pouze když je taková výživa z nějakého důvodu přerušena do značné míry, je ego ohroženo hladověním. Budeme mít více co říci o vztahu ega k „nevědomí“. Ve zdravé osobnosti vnitřní já snadno promítne všechny zkušenosti do jednotek EE, kde

jsou převedeny do skutečnosti. Fyzická hmota tedy funguje jako zpětná vazba. Nyní ukončíme naši relaci, pokud nemáte dotazy.

("Así ne. Bylo to velmi zajímavé.")

Srdečně vás zdravím a přeji vám oběma krásný dobrý večer.

Takže s tímto segmentem můžeme snadno začít zjišťovat, jak dobře musí být naše Vyšší Já s těmito jednotkami vědomí obeznámena. Seth v podstatě říká, že každá koule, pulsující svou cestou přes různé geometrické tvary, je jednotkou EE a že tyto jednotky EE tvoří celou naši fyzickou realitu. S těmito slovy můžeme dobře začít nahlížet na dalekosáhlé metafyzické reality, které jsou základem těchto jednotek. Protože jsou tvořeny vědomím, vytváříme je neustále, ať už si to uvědomujeme, nebo ne, prostřednictvím našich vlastních myšlenek. Mohou držet určité specifické emocionální energetické náboje a emocionální energie jsou často zakořeněny v archetypálních systémech, které si krátce probereme. Zbytek této kapitoly se může zdát mimo téma přímých diskusí o fyzice, ale je zčásti navržen tak, aby umožnil méně technicky naladěným čtenářům trochu dýchat; je také navržen tak, aby prozkoumal esoteričtější důsledky perspektivy, kterou nám Seth poskytl na diskutovanou fyziku.

ARCHETYPY A HARMONICKÉ DIMENZE

Často jsou zmiňovány archetypy, jako například v sérii Zákon jednoho, ale málokdo jim skutečně rozumí, a tak je na chvíli prozkoumáme.

Teorie za archetypy je v podstatě taková, že všechny životní zkušenosti, které by kdokoli mohl mít, mohou být zjemněny a uspořádány do společné řady událostí. Každá archetypální událost by pak byla nezbytnou součástí učení našich lekcí duchovního růstu, abychom mohli pokročit dále. Podle Ra existují určité lekce, které nás každá hustota učí, kterými musíme projít, abychom dosáhli vibrační úrovně nezbytné pro další úroveň. Každá vibrační úroveň by tedy mohla být přirovnána k archetypu pro konkrétní lekci, kterou je třeba se naučit, pro každou ze tří částí naší bytosti; duchovní, duševní a fyzické.

Zde vstupujeme do hlavní arkány tarotových karet, která byla založena na tom, co je známo jako „sephiroth“ z židovského mystického systému známého jako Cabala. Mezi mystiky je dlouhodobou tradicí, že jak tarotový, tak kabalistický systém, z nichž každý má 22 archetypů, obsahuje celé spektrum vzdělávacích zkušeností nezbytných pro sebezdokonalení, které by znamenalo návrat k Jednomu neboli Oktávě, plné znovusjednocení s Bohem. Je pak fascinující vidět, že těchto 22 lze přirovnat ke třem „škálám“ po sedmi ($7 \times 3 = 21$), přičemž 22. archetyp, Blázen, existuje mimo ostatní jako samostatná karta.

Tato zvláštní postava Blázna je neustále zmiňována v knihách o tarotu; Blázen sám o sobě stojí odděleně od zbytku balíčku.

Pak můžeme Blázna považovat za reprezentující archetyp výchozího bodu pro všechny tři dané úrovně, protože Jeden bude vždy stejný, nikdy nebude rozdělen.

Pokud tedy použijeme Blázna jako Jednoho na začátek každé sady sedmi, dostaneme 8×3 , neboli Ramanujanovo mystické číslo 24. (Nicméně Ra řekl

že mezi archetypy a hustotami neexistuje přesný vztah jedna ku jedné.)

Definice Blázna je zajímavá v tom, že zobrazuje muže, který kráčí vpřed na okraji útesu, s holí, která má na konci malou peněženku, balancovanou přes rameno. Dívá se na oblohu a v druhé ruce drží květinu, zjevně si totálně neuvědomuje útes, před kterým stojí, zatímco na něj bez přestání štěká bílý pes, který se ho snaží varovat před nebezpečím. Peněženka má představovat uloženou znalost univerzální paměti, kterou nosí s sebou. Citát z knihy Sidneyho a Bennetta o tarotu zní: „Říká se, že Blázen „vlastní bláznovství Boží, které je větší než moudrost lidí“.

Co nám vlastně Blázen říká? Proč by nás plné vědomí Boha vedlo k tomu, že jsme v péči o vlastní životy tak nahodilí? To je pouze vnější význam archetypu. Hlubší význam je v tom, že Blázen ví, že může Bohu zcela důvěřovat, a proto nevnímá žádné překážky jako skutečně existující ve skutečnosti. Pes by představoval naši nižší, spíše zvířecí povahu, která štěká hněvem při sebemenší myšlence na naši slepou důvěru, plně vidící nástrahy a nebezpečí ležící před námi. Ale Blázen ve své lásce k Jedinému má prostě úplnou víru.

Dalo by se tedy dobře říci, že aby kdokoli plně dosáhl této moudrosti v hmotné rovině, byl by tak zjevně mimo, že by vypadal jako hlupák, pitomec nebo idiot. Přesto se znovu a znovu ukazuje, že tato neochvějná víra je toho nejvyššího kalibru. Připomínáme si biblický příběh o tom, jak Ježíš a jeho učedníci jsou na lodi na moři a přichází hrozná bouře, která muže tak vyděsí, že prosí Ježíše, aby se probudil a vypořádal se s tím. Ježíš, vstávající ze spánku a pravděpodobně si reptající pro sebe, vyjde na okraj člunu, ospale zvedne ruce a uvolní mocná torzní pole, která bouři rychle rozptýlí. Potom kárá své apoštoly a říká, že nemají víru.

Ve skutečnosti, jak pokračujeme ve zkoumání skutečné multidimenzionální povahy za Velkým cyklem, který nyní končí, a zkoumáme, jak jsou některé události „Změny Země“, které ho obklopují, plné katastrof a katastrof, je užitečné mít možnost důvěřovat skutečnost, že pozitivní aspekt známý jako „Vzestup“ skutečně nastane jako konečný produkt toho všeho. Pokud nebudeme mít víru, pak se nikdy nedozvíme, zda naše názory na „zkázu“ byly správné, dokud událost již nepomine. Zjevně bude více než jedna příležitost k Vzestupu během relativně krátkého časového období, ale je důležité se připravit na první „vlnu“, jak se jí často říká. To je přesně to, co nám bylo slíbeno nejvyššími duchovními silami, které se kdy na Zemi objeví, a tento slib nezůstane nenaplněn. Na úrovni fyziky je to jednoduchá otázka rozšíření naší vibrace, abychom se přizpůsobili našemu pohybu do vyšší hustoty, což už děláme každou noc ve snech. Jediný rozdíl je tentokrát v tom, že tam pojedeme zůstat, protože jsme si to zasloužili naším pilným procesem osobního růstu.

Když se vrátíme k naší diskusi, zdá se, že každá frekvence v oktávě souvisí s určitými konkrétními archetypy, kterými člověk musí projít, aby naplnil naše osnovy pro návrat k Bohu nebo Jednomu jako dokonalým bytostem. Proto by existovaly určité emocionální fáze spojené s jednotkami, na které Seth odkazuje, které by zůstaly jako konstanty v celém vesmíru. Tento

pomáhá nám pochopit, jak může éterická energie ovlivnit osobnost, jako ve vědě astrologie. Tři cykly sedmi archetypů odpovídají iniciaci mysli, těla a ducha a zdůrazňují naši potřebu řešit všechny tři oblasti stejně v našem procesu duchovního růstu.

Každá oblast našeho bytí představuje jedinečnou a samostatnou výzvu pro integraci, ale tyto výzvy spolu také souvisí. Výběr čisté stravy tedy iniciuje tělo tím, že je vitálnější a zdravější a odolává jeho návykovým, geneticky podmíněným touhám. Dieta však také iniciuje mysl prostřednictvím disciplíny uctivého odpírání Já o uspokojení, o které neustále prosí. Zasnění Duchem přichází skrze vědomí, že vykonáváním této disciplíny jednáte jménem Boží vůle, a tím zvyšujete svou vibrační úroveň. Pravděpodobně můžete říct, že se jedná o zjednodušený příklad, ale zatím bude stačit.

Je zajímavé, že autor zjistil, že skutečný akt tažení tarotových karet a přesné čtení často zahrnuje podvědomé ukládání „jednotek vědomí“, které odpovídají emocionální energii tohoto konkrétního archetypu uvnitř karty. Vaše podvědomí, které může ovlivňovat tělo, vám může říct, jakou kartu si vybrat, pouhým pocitem, když nad ní převedete rukou. Každá karta by pak mohla být přirovnána k malému magnetu, naprogramovanému vlastním emočním nábojem, čekajícím na obnovení. Akt koncentrace při míchání karet do nich vrací sílu vědomí, která v nich znovu oživuje uložené plány energetických vzorců.

Poté, co se naladí na karty v ničem jiném než v lehkém až mírném transu, může čtenář instinktivně uchopit kartu, kterou jeho Totální Já hledá – a tím je cyklus dokončen. Každý výklad tarotu má několik karet a vždy existují určité pozice, které jsou pro budoucnost. Totální Já, ovlivňující jemný akt vytahování karet, tedy může čtenáři sdělit, jaké jsou nejsilnější budoucí pravděpodobnosti v současné době. Tento důmyslný systém ve skutečnosti stojí za drtivou většinou samozřejmých „psychiků“, kteří tato čtení pro lidi dělají, a v rukou naladěného člověka, který již rozumí a praktikuje osnovy duchovního růstu uvedené v kartách, může být mnoho skvělé práce. Hotovo. Jediný čas potřebný k tomu, abyste byli v transu, je, když jsou taženy samotné karty, a pouhá analýza po tomto okamžiku snadno poskytne odpovědi.

Jednou někdo řekl Wilcockovi, že tarotové karty jsou zlé. Odpověděl tím, že pokud člověk používá anglický jazyk k mluvení zlých věcí, znamená to, že anglický jazyk je zlý? Rozhodně ne. Když víme, co nyní děláme se strukturou hustot a že je to učební plán růstu, který můžeme na Zemi skutečně dokončit, můžeme snadno vidět tarotové karty jako druh abecedy kolektivního vědomí, které dává vzniknout našemu vesmíru.

Diskuse o „jednotkách vědomí“ také dává na věrohodnosti tvrzení psychometristů, těch lidí, kteří dokážou vyzvednout osobní věc neznámé osoby a odhalit, jaké typy emocí tato osoba cítí. Sám Wilcock to udělal poté, co o tom četl na střední škole, a získal několik velmi zajímavých výsledků. Tato schopnost může být také použita k nalezení ztracených předmětů, vyvolání energie, která je již uložena v předmětu, aby došlo k jeho návratu. V jednu chvíli Wilcock na mnoho měsíců ztratil prsten na střední škole a poté

silně vizualizoval jeho návrat, byl okamžitě nalezen pod žářem jeho matkou během dvou dnů. Jeho matka netušila, že prsten ztratil, ani si přála jeho vrácení.

Mohlo se klidně stát, že zmagnetizoval energii uloženou uvnitř prstenu a přeměnil ji na signální maják, který pak ovlivnil podvědomí jeho matky, aby se v tom konkrétním místě vyčistilo. Toto je v podstatě proces kreativní vizualizace nebo myšlenka, původně vytvořená Sethem a jeho zdaleka nejslavnější citát, který se nyní stal klišé New Age, ale přesto je stále velmi přesný: „Vytváříte si svou vlastní realitu. Všechny předměty nejsou v podstatě nic jiného než myšlenkové formy.

V jiných dílech Seth opakovaně naznačuje, že tělo a vlastně veškerá hmota se neustále zapíná a vypíná nebo pulsuje různými dimenzemi.

Každá jednotka vědomí musí neustále procházet všemi hustotami v oktávě obrovskou rychlostí, i když zůstává „zaostřena“ na jednu hustotu nejsilněji. To dokazuje, že ve skutečnosti neexistuje nic takového jako oddělená hustota: v jednom smyslu se všechny neustále přímo prolínají jedna do druhé. Co je na tom tak fascinující, je myšlenka, že jsou to naše vjemy, naše myšlenky, které drží pohromadě úroveň reality, kterou jsme.

na.

Naše současná těla a mysli tedy vytvářejí náš svět každým okamžikem tím, že nám umožňují soustředit se pouze na třetí hustotu. Kdybychom však byli schopni změnit své zaměření, abychom vnímali čtvrtou hustotu, pak bychom vnímali pouze tuto sféru. Naše fyzická těla by stále existovala ve třetí hustotě, protože ta část nás samých je tam soustředěna a tam zatím patří. Abychom mohli plně vstoupit do vyšší roviny, musíme to udělat v těle, které je v podstatě méně fyzické a spíše přímou formou vědomé energie. Ve skutečnosti hinduistická kosmologie spojuje sedm čaker se sedmi různými energetickými těly, a tak v jistém smyslu máme sedm různých těl, z nichž bychom mohli použít ta nad třetí hustotou pro cestování ve vyšších sférách.

To je v podstatě to, co se stane, když máme sen nebo mimotělní zkušenost. Necháváme naše fyzická těla tam, kam patří ve třetí hustotě, a používáme vyšší formu těla, která si je vědoma pouze těch časů, kdy je geometrická energie soustředěna například v říši krychle.

V sérii knih Carlose Castenady o jeho práci postgraduálního studenta antropologie s indiánem Yaqui z pouště Sonora v Mexiku, jménem Don Juan, vidíme, že se objevuje stejný bod. Don Juan byl šaman, muž, který měl volný přístup do těchto vyšších dimenzí. Jeho metoda pro vstup do těchto vyšších sfér je, zajímavé, velmi blízká tomu, co zde říkáme.

Don Juan řekl, že musíte udělat, abyste vstoupili do těchto světů, je zastavit svou mysl od všech vědomých myšlenek. Zpočátku se zdá, že to po letech praxe a meditace dokážou pouze ti nejintenzivnější východní guruové. Tato praxe byla šamany označována jako „Zastavení světa“. Don Juan vysvětlil, že máme různé „prstény moci“, které používáme k vytvoření světa, který je kolem nás, a že pokud dokážeme přestat myslet na fyzickou realitu, přestaneme v ní být vědomi a naše vědomí se přesune do vyšší úrovně. Tento proces by se v podstatě rovnal tomu, že se zastavíte od jakýchkoli myšlenek. A co je nejdůležitější, při tom se zcela přirozeně dostanete velmi blízko k usnutí. Ve skutečnosti je klíčem k tomu neusnout

dělat tohle.

Aby tento proces zkrátil, Carlos Castenada prošel brutálním zasvěcením pomocí tvrdých psychedelických sloučenin objevených šamany, jako je peyotl, psilocybin a tráva Jimson. Don Juan by tyto sloučeniny použil k tomu, aby Carlose provedl zasvěcením do těchto vyšších světů s myšlenkou, že nakonec tyto sloučeniny již nebudou pro přístup nutné. Carlos byl obzvláště odolný vůči svému tréninku, a proto mnohokrát „vypadl“, než dostal zprávu.

Autor by na tomto místě rád uvedl, že v Nature of Personal Reality Seth velmi jasně uvádí, že požití LSD může jednotlivci významně a dlouhodobě poškodit. Seth uvádí, že celá struktura osobnosti je v podstatě roztříštěna na mnoho různých roztroušených kousků v takové zkušenosti, kousíčky, které je pak třeba identifikovat a znovu rekonstruovat.

Navzdory tomu, že Castenadovo zasvěcení nabylo takové podoby, použití jakýchkoli chemických látek jakéhokoli druhu k otevření „dveře vnímání“ je autorem silně kontraindikováno. S drogami můžete skutečně otevřít dveře, ale jsou nebezpečné a škodlivé a nepředstavují „duchovní růst“. Na druhou stranu, rostoucí frekvence éterické energie, která nás obklopuje, je nyní dostatečně silná, že tyto stavy mohou být snadno přístupné v dobré a pevné meditaci. Dělat „skutečnou práci“ je zdaleka preferovanou metodou – a techniky „binaurální synchronizace“ Institutu Monroe představují způsob, jak navodit mimotělní a mystické zážitky pomocí vlastností zvuku bez léků.

V další kapitole vneseme další světlo do naší diskuse o těchto „jednotkách vědomí“ a jejich silách tím, že prozkoumáme další prostředky, kterými nám byly tyto pravdy demonstrovány – prostřednictvím metafory formací kruhů v obilí.

KAPITOLA 07: VZNIK MATKY VŠECH KRUHŮ V ODĚNÍ V této kapitole se zaměříme konkrétně na úsilí Vyšší inteligence, aby nám v moderní době ukázala přesný obraz a popis toho, co přesně jednotka vědomí je, stejně jako fáze CU, do které nyní směřujeme.

To vše se děje prostřednictvím formace Barbury Castle 1991, obrazu neuvěřitelné velikosti a složitosti, který se objevil doslova přes noc na poli pšenice.

Celý příběh a pozadí kruhů v obilí je prozkoumán do jisté míry podrobně, spolu s "Věty o kruhech v obilí" Geralda Hawkinse, které ukazují jasné spojení mezi geometrií a "diatonickými" hudebními poměry, a dalšími formacemi, které odhalují další tajemství.

KAPITOLA 07: VZNIK „MATKY VŠECH KRUHŮ V OBLINĚ“

Při otevření této kapitoly znovu konstatujeme, že jsme zkoumali, jak jsou všechny viditelné a neviditelné energie ve vesmíru protkány systémem vědomé energie, která se vyjadřuje v oktávách. Tyto formace můžeme vidět vynořující se ve zvukovém spektru jako základní strukturu oktávy, ve světelném spektru jako Červená Oranžová Žlutá Zelená Modrá Indigo Fialová a v geometrické formě jako hierarchii tvarů, které krystalizují uvnitř koule. Čtenář si pamatuje, že dříve v knize jsme citovali fyzické důkazy z Fyziky lásky od Dale Ponda, které nám ukázaly, že harmonické poměry mezi vibracemi zvuku lze mnohonásobně rozšířit, abychom získali ekvivalentní frekvence barevného spektra viditelného světla. .

Později v tomto svazku uvidíme, že stejná čísla jsou základem cyklů na Slunci a planetách, a {?ukážeme jejich přítomnost také v atomech a molekulách.}? A zde v této kapitole poskytneme další důkazy ukázat spojení mezi frekvencemi zvuku a barvy s geometrií a opět ukázat, jak jsou to doslova krystalizované vibrace.

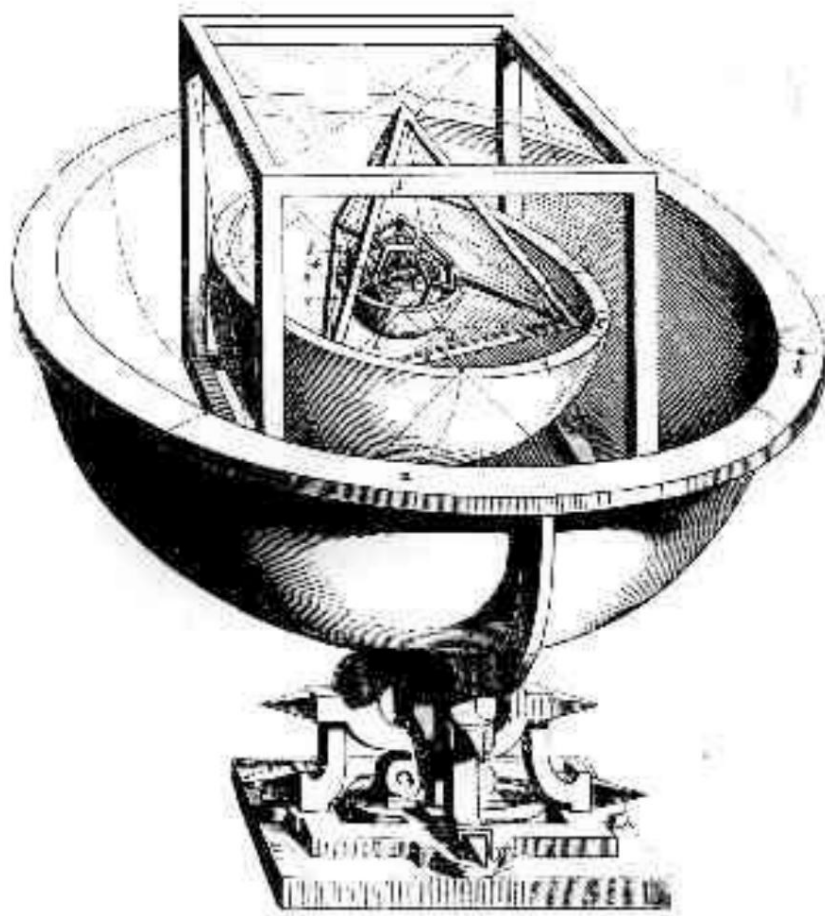
V knize Posvátná geometrie od Roberta Lawlora odkazuje v citátu, který se chystáme citovat, na platónská tělesa jako na „pravidelné mnohostěny“. Obrázek, který bude Lawlor čerpat, je vidět na obrázku 7.1 jako slavný Keplerov geometrický model sluneční soustavy. V tomto modelu Kepler vztyčil velkou polokouli a umístil do ní krychli. Každé z vnořených platónských těles je reprezentováno v menší polokouli. Lawlor v tomto citátu označuje misky nebo polokoule jako kruhy:

„V této ukázce jsou pravidelné mnohostěny určeny devíti soustřednými kružnicemi, jejichž vzor poskytuje všechny potřebné informace pro konstrukci těchto forem. Každý svazek je v jednoduchém harmonickém vztahu k ostatním a jsou to stejné transcendentální funkce [druhá odmocnina z 2, odmocnina z $\sqrt{5}$ a $\sqrt{13}$], které tvoří tyto vzorce vztahů... všechny svazky se objevují současně. .. Toto je obraz velké buddhistické myšlenky spoluzávislého vzniku archetypálních principů stvoření.“

První věc, kterou zde můžeme říci, je, že Kepler by evidentně strávil spoustu času prací na tak masivní soše. Je vysoce nepravděpodobné, že by to udělal, kdyby nevěřil, že je to velmi důležité. Co

navrhujeme, že Kepler byl dědicem starověkého atlantského úložiště vědění, podobného tomu, který byl předán hinduistům. Se svými tajnými znalostmi na místě se nám snažil ukázat geometrické struktury v různých „vnořených“ sférách hustoty éterické energie ve Sluneční soustavě.

Zdánlivě, protože Kepler byl zasvěcencem Mystérií, věděl, že to nějak muselo být správné, ale nevěděl, proč to bylo správné – a tak pozdější učenci považovali tento model za naprosté selhání. Kepler věřil, že rozestupy mezi tvary budou mapovat rozestupy mezi planetami, ale nikdy se mu to nepodařilo doopravdy uvést do provozu. Harmonické funkce, které jsou zodpovědné za planetární polohy, si ukážeme ve Svazku III.

Obrázek 7.1 – Keplerov geometrický model Sluneční soustavy.

Pro toho, kdo je blíže obeznámen s posvátnou geometrií, není těžké vidět, že Kepler měl jen hrubé znalosti o tom, jak se platonická tělesa ve skutečnosti do sebe vnořovala. Nejzjevnějším problémem je, že všechna tělesa „sedí“ se stejnou severojižní osou, i když by ve skutečnosti měla mít ve srovnání s ostatními diskrétní úhlové rotace. Jako jeden příklad, čtyřstěn by se měl vnořit do krychle tak, aby jeho okrajové „prvky“ probíhaly přesně podél stěn krychle, přičemž konce čtyřstěnu jsou zarovnány přímo se špičkami krychle. Potom by tvar bezprostředně uvnitř čtyřstěnu měl být osmistěn, pak kuboktaedr uvnitř osmistěnu. Kepler tedy rozhodně dostává „A“ za snahu, ale s modernějšími technikami analýzy můžeme vidět, že v tomto modelu jsou chyby – a nakonec to z frustrace vzdal. Znovu, když víme, co nyní víme o Atlantidě, je velmi, velmi nepravděpodobné, že by prostě přišel

s touto spalující vášní pro takovou myšlenku sám o sobě – zvláště pokud plně nechápal, proč to dělá.

Pokud se podíváme zpět na citát Lawlora, který jsme citovali výše, zmiňuje matematické posloupnosti $\sqrt{2}$, odmocninu z $\sqrt{2}$ a odmocninu ze 2 jako základní harmonické poměry stavebních bloků, které tvoří geometrii, barvu a hudbu. (O tomto aspektu platónských těles se budeme podrobně věnovat v kapitole 13.) Lawlorova kniha poskytuje množství informací, které ukazují, jak se tyto základní vibrační poměry objevují ve všech formách života v celé přírodě a řídí takové věci, jako je růst lastur, rostliny a dokonce i proporce lidského těla. (Ve svazku III půjdeme mnohem podrobněji o spojení mezi biologií a éterickou energií.) V Posvátné geometrii Lawlor také ukazuje opakované příklady renesančních uměleckých děl, která zkoumala tyto posvátné poměry, takže je jasné, že posvátná geometrie byla tématem velký zájem tehdejší inteligence. Opět existuje dostatek důkazů, že ti malíři, kteří začlenili tyto poměry do svých uměleckých děl, byli dědici Atlantských mystérií; překvapení, překvapení.

Až do tohoto bodu jsme platonická tělesa řešili dvěma základními způsoby:

1. Objevují se v kouli vibrující tekutiny nebo éteru.
2. Jsou to geometrické tvary vytvořené v napětích mezi „uzlovými body“ na povrchu koule.

Věci se trochu zkomplikují, jakmile si uvědomíme, že spirály jako $\sqrt{2}$, druhá odmocnina z 2, 3 a 5 také vycházejí ze středu koule. Jak řekl Lawlor, tyto základní spirály určují vztahy mezi různými platónskými tělesy. Abychom to vysvětlili, musíme to uspořádat v logické posloupnosti.

1. Dříve jsme si ukázali, jak platonická tělesa do sebe zapadají. Hinduistický model můžeme skutečně sestavit tak, abychom měli celou Oktávu vnořenou do jedné obří řady vnořených koulí. Začneme tedy uspořádáním všech těchto tvarů do sebe v jejich oktávovém pořadí, jako skládačka.
2. Poté vykreslíme, kde jsou vrcholy, hroty nebo body každého tvaru. S počítačovým modelováním jsme mohli skutečně odstranit tvary a jen se podívat na body.
3. Když vidíme pouze body, aniž bychom byli zmateni okolní geometrií, zjistíme, že nám dávají dokonalé souřadnice pro zobrazení spirál, které vycházejí ze středu celého cibulovitého „hnízda“ koulí. Tyto spirály jsou založeny na ϕ a odmocninách z 2, 3 a 5.
4. Vzhledem k tomu, že tyto spirály můžeme jasně vykreslit, jsou to zjevně „skutečné“ energetické struktury, které přesně určují, jak Platónská tělesa „rostou“ z jedné do druhé. Stejně jako vlak bude přirozeně následovat všude tam, kde se vlakové koleje zakříví, tak i geometrie přirozeně vyrostou do pozic, které jim spirály vytvoří. Vše spolu funguje v dokonalé harmonii.
5. Ruský výzkum nám říká, že „torzní vlny“ neboli vlny v éteru se ve své formě vždy točí ve spirále. Proto můžeme s jistotou konstatovat

že tyto spirály jsou skutečně jednou z forem torzních vln.

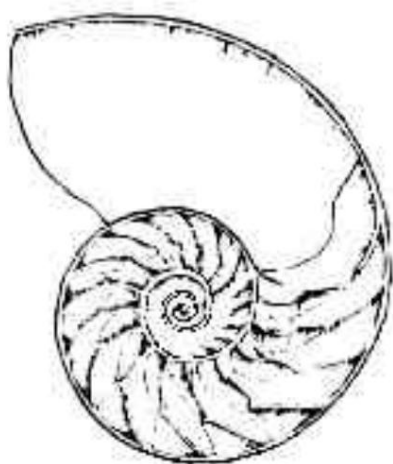
6. V sérii Zákon jednoho Ra říká, že evoluce vědomí skrze oktávu hustot postupuje podél „vzestupné spirálovité linie světla“. Představují také koncept vnořených sfér hustoty energie, pulsujících pohybů a platónské geometrie.

7. Proto je jasné, že Ra vyjádřil hluboké znalosti o tom, jak tato geometrie skutečně funguje, čehož si sama Carla Rueckert stále nebyla vědoma, když jsme s ní v květnu 2002 společně prezentovali na stejném pódiu v Louisville, KY. že narazili na „úplnou cihlovou zed“, když se snažili pochopit, o čem Ra mluvila, když zmínili „spirálovou linii světla“ – koncepční blok, který přetrvával doslova 20 let, než slyšela Wilcockovo řešení hádanky – což získal vlastní navazující práci s Ra, především prostřednictvím snů a vizí.

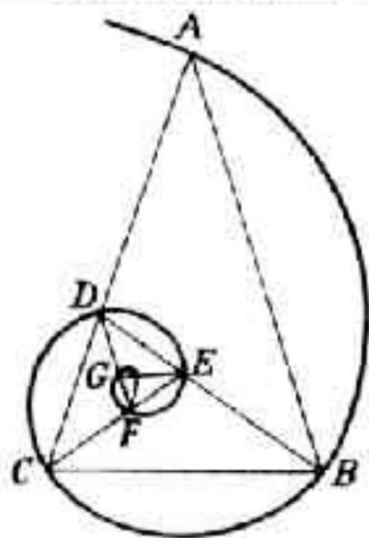
Dlouho jsme tvrdili, že přímky v podstatě představují mužskou polaritu energie ve vesmíru a že spirálovité čáry představují ženskou polaritu. Obojí je stejně důležité pro existenci Stvoření a skutečně je sjednocuje sféra neboli Jednota. Bez spirálovitých ženských linií na místě pro podporu by se mužská geometrie nemohla budovat a růst. Existuje několik velmi hlubokých filozofických myšlenek o vztahu mezi univerzálním mužským a ženským principem, které lze nalézt meditací o tomto uspořádání, například jak může láska ženy vyživovat a podporovat muže. To může být další vrstva toho, proč vědšší učenci měli boha Purushu a bohyni Prakriti jako ústřední postavy svého systému posvátné geometrie.

Možná má čtenář stále problém představit si, jak tyto přímé a zakřivené čáry na sebe vzájemně působí. Na obrázku 7.2 nám diagram vlevo ukazuje lasturu nautila, což je jeden z nejlepších způsobů, jak nám příroda přirozeně předvádí spirálu „phi“. Diagram vpravo ukazuje matematický průběh stejné spirály a jak tvoří rámec pro geometrii šesti trojúhelníků. Tyto trojúhelníky lze v závislosti na vašem vnímání vidět buď jako rozšiřující se směrem ven, nebo jako srážející se dovnitř.

Každý trojúhelník souvisí se svým bezprostředním sousedem poměrem phi, což znamená, že pokud porovnáte povrch jednoho trojúhelníku s dalším větším trojúhelníkem, dostanete mezi nimi poměr zhruba 1:1,618. Jde o poměrně základní a známý matematický princip.

Nautilus pompilius.

Obrázek 7.2 – Škořápka Nautila (L) a spirála phi ve vztahu k růstu trojúhelníků (R).

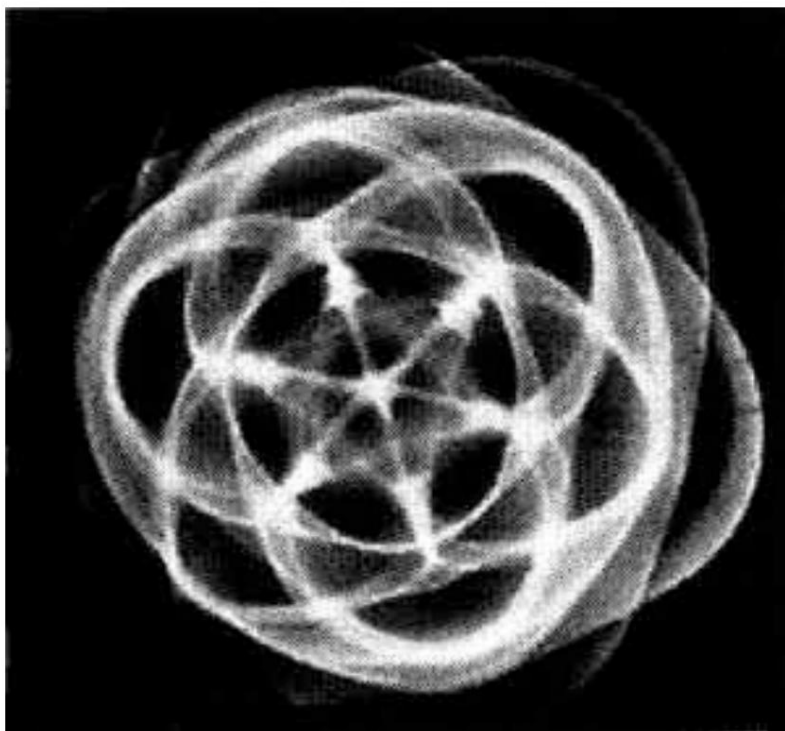
Když se nyní podíváme na trojúhelníkový diagram vpravo, můžeme si představit, že těsný střed spirály by představoval střed koule. Pak bychom viděli spirálu vycházející ze středu. Nejmenší trojúhelník by byla geometrie ve středu a pak se s každým větším trojúhelníkem přibližujeme k vnějšímu povrchu koule. Vzhledem k tomu, že většina platónských těles má trojúhelníkové plochy, dalším krokem by bylo představit si, jak by mohlo existovat několik spirál vycházejících v různých směrech ze středu koule najednou, přičemž všechny tvoří společnou matici, kterou se geometrie roztahují, podobně jako jak je nafukující se mýdlová bublina držena na místě plastovým kroužkem a rozšiřuje se, jak je do ní vháněno stále větší množství vzduchu.

Dále přineseme další citát z Lawlor's Sacred Geometry, který se zabývá dílem Dr. Hanse Jennyho a ukazuje jeho důležitý vliv na toto pole. Naštěstí pro laického čtenáře jsme již vysvětlili Jennyiny experimenty v mnohem jednodušším jazyce, než jaký zde používá Lawlor:

Právě v práci Hanse Jennyho [Ph.D.] můžeme začít vidět vztah formy a zvuku ve fyzickém světě. Jennyiny experimenty

ukázali, že zvukové frekvence mají sklon vyvolávat uspořádání náhodných suspendovaných částic nebo organizovat emulze v hydrodynamické disperzi [tj. částice plovoucí v tekutině] do uspořádaných, formálních, periodických vzorů. Jinými slovy, zvuk je nástroj, jehož prostřednictvím se časové frekvenční vzorce [tj. vzorce v čase, jako je počet cyklů za sekundu] mohou stát formálními prostorovými a geometrickými vzory. [zvýraznění přidáno]

Tento odstavec je sousto s velmi odborným zněním, ale obsahuje vše, co potřebujeme. Výzkum Dr. Jenny, známý jako Cymatics, opět pojednává o tom, co se stane s částicemi plovoucími v roztoku, když jsou vibrovány zvukovými vlnami; částice se záhadně skládají do geometrických tvarů. Obrázek 7.3 nám ukazuje tuto „kymatickou“ sílu v akci a platónská geometrie uvnitř je snadno vidět. V tomto případě se jedná o harmonickou čtvrté hustoty, konkrétně o dva vzájemně se prostupující čtyřstěny v kulovém poli. S Jennyinou prací můžeme jasně vidět spirálovité čáry, které jsou základem geometrií, stejně jako efekt „koule uvnitř koule“, protože na tomto obrázku jsou nejméně tři hlavní hraniční oblasti, kolem kterých byste mohli nakreslit kruh. V soukromém rozhovoru s výzkumníkem posvátné geometrie Greggem Bradenem v dubnu 2002 jsme byli informováni, že všechna platónská tělesa mohou být modelována z této formace, a proto se jí věnuje tolik pozornosti. Je snadné vidět pětistranné tváře dvanáctistěny uvnitř centrální hvězdy, jako jeden příklad. Obraz je stále mírně „vypnutý“, protože tekutina nebyla skutečnou koulí, ale spíše kapkou vody na vibrující vlnové desce.

Obrázek 7.3 – Jedna z mnoha geometrických struktur vytvořených výzkumem „Cymatics“ Dr. Hanse Jennyho, využívající vibrující kapku tekutiny s částicemi zavěšenými uvnitř.

Výzkum Dr. Jenny tedy dává poslední slovo důležitosti geometrických tvarů v kouli, pro případ, že bychom pochybovali o jejich vztahu k oktávám barvy (tj. viditelnému světlu) a zvuku. Poměry phi a druhé odmocniny 2 jsou také zodpovědné za rozdíl mezi různými tóny v

oktávu, když se měří jako hodnoty vibrací v cyklech za sekundu. Můžete vzít jednu notu v oktávě a porovnat ji s notou vedle ní a tyto dvě noty budou vždy souviset jedním z těchto jednoduchých „spirálových“ poměrů.

Proto nyní můžeme vidět, že i když se to na první pohled zdá divné, každý zvuk má skutečně trojrozměrnou, geometrickou složku. Totéž by platilo pro každou barvu. Někteří lidé, včetně tohoto autora, dokázali toto spojení vnímat automaticky v mystických stavech vědomí, aniž by nutně rozuměli vizi. Mnoho lidí, kteří měli tyto vize, nám poslalo e-mail s velkou úlevou, že konečně pochopili, proč v oku své mysli viděli takové útvary.

Jak uvádí Dr. William Becker a Bethe Hagens ve svém článku „The Planetary Grid: A New Synthesis“ zásadní výzkum Dr. Hanse Jennyho původně inspirovali studenti fyzika Buckminstera Fullera, kteří demonstrovali geometrickou strukturu vibrací v tekutém systému.

Fullerovi studenti vytvořili experiment, kdy byl průhledný kulovitý balónek ponořen do lázně s barvivem. Zjistili, že pouhým zavibrováním balónku rovnoměrným tónem by barvivo vystoupilo v oblastech, kde bylo na kůži balónku nejméně pohybu – tj. v uzlových bodech. Pamatuji si, že všechny vibrace se v těchto oblastech „zruší“, čímž se vytvoří silové body, které se spojí a vytvoří platónská tělesa. Ačkoli většina z toho, co Fullerovi studenti vnímali, byly uzly nebo špičky těchto geometrií, v určitých případech bylo možné vidět slabé čáry spojující uzly dohromady, doslova tvořící stejné tvary přímo před jejich očima. Dr.

Jenny chtěla najít ještě přímější a efektivnější způsob, jak ukázat tuto sílu v práci, a to se mu rozhodně podařilo docela obdivuhodně.

Je zcela zřejmé, že vnější síly se nám usilovně snaží pomoci pochopit a uznat existenci tohoto univerzálního harmonického systému kvůli jeho významu pro naši civilizaci. Kruhy v obilí se zdají být jedním z nejzákladnějších prostředků, kterými se nám zprostředkovávají geometrie zahrnuté v těchto harmonických systémech. Je úžasné mít takovou přímo vědeckou formu komunikace od bytostí s vyšší inteligencí k dispozici ve veřejné sféře. To, co vidíme, je obraz velmi velké velikosti, který je vytvořen v oblíbené a dostupné oblasti, která zjevně přitahuje velkou pozornost. Mnohé z těchto formací jasně ukazují, že nemohly být „podvedeny“, i když existuje také mnoho kvalitních podvodů – a my vám vysvětlíme rozdíl.

Ačkoli většina výzkumníků a pozorovatelů ve skutečnosti nerozumí tomu, co nám tyto bizarní obrázky ukazují, existuje několik lidí, kteří si vedli docela dobře.

Ve skutečnosti je to práce matematika Geralda Hawkinse, která neúmyslně stanovila celý teoretický rámec pro naši diskusi. Hawkins objevil obrovské opakování matematických diagramů „jednotek vědomí“, aniž by si vůbec uvědomoval, že to je to, co našel. Hawkins věděl, že většina geometrických útvarů viděných ve formacích obilí byla nějakým způsobem začleněna do kruhu. I když byl kruh občas skrytý s jinými obrázky, zjistil, že téměř všechny formace obilí na počátku 90. let měly jednoduché formy, jako je trojúhelník, čtverec a šestiúhelník, a vložily je do kruhů. Jak uvidíme, v mnoha případech by jistě mohly představovat zjednodušené „náčrty“ trojrozměrných tvarů.

Hawkins objevil něco mimořádného, když vzal povrchovou plochu kruhů ve formacích a rozdělil ji na plochu čtverce,

trojúhelník nebo šestiúhelník, který by se nacházel uvnitř. Vztahy mezi těmito čísly jsou diatonické poměry neboli skutečné vibrační frekvence, které tvoří tóny v oktávě. Jinými slovy, tyto jednoduché ploché kruhy v obilí výmluvně zobrazují hudební frekvence. Vzhledem k tomu, že hudební oktáva je zaměnitelná se světelným spektrem, zdá se, že nám Circlemakers dávají přesně stejné vodítko, jaké jsme již zkoumali – společné spojení mezi zvukem, hudbou a geometrií.

Význam tohoto nálezu nelze podceňovat. Hawkins překvapil všechny v komunitě kruhů v obilí tím, že ukázal zcela novou sadu „geometrických teorémů“ – totiž že základní čtverec, trojúhelník a šestiúhelník vytvořily hudební poměry, když byly umístěny do kruhů. Tato matematická práce dokonce přitáhla pozornost akademiků hlavního proudu. Zdá se však, že důsledky tohoto zásadního objevu se v Hawkinsově práci nikdy neobjevily; myslel si, že hlavním účelem návrhů Circlemakerů bylo to, že se pokoušeli ilustrovat tyto geometrické teorémy jednoduše proto, aby vzbudili zájem a přiměli nás „vyřešit“ hádanky. Navenek to vypadá dobře, protože ukázkou jednoduchého matematického systému geometrie a hudby, kterému jsme ještě nerozuměli, se projevuje „jejich“ vyšší inteligence. Ale proč by plýtvali tolik energie jen vytvářením vět pro pár obskurních matematiků k dekodování?

Myšlenka, že jsou to pouhé věty, se skutečně nezdá být dostačující; teorémy tu musí být, aby nám ukázaly něco mnohem zásadnějšího, formu univerzálního zákona. Tito tvůrci kruhů by zjevně chtěli vytvořit informace, které by měly velmi praktické využití, vzhledem k univerzálnímu důrazu, který Hawkins dokazuje, že se jim dostalo v portfoliu tajemných kruhů v obilí. Pro každého, kdo pochybuje o tom, že existují opakované příklady „jednotek vědomí“ v plodinách, navštivte prosím www.cropcircleconnector.com a podívejte se na tamní archivy fotografií. Nebo jakýkoli jiný zdroj, který zobrazuje obrázky kruhů v obilí, poslouží stejně dobře, protože doslova téměř každá formace se pokouší zprostředkovat stejné základní informace.

Takže to, co Circlemakers ve skutečnosti dělali, bylo, že nám ukázali jednoduchý náčrt architektury vesmíru, jak jsme ho nyní zkoumali. 2D geometrie kruhů a trojúhelníků lze zcela přirozeně rozšířit do 3D koulí a čtyřstěnů. Jak předvedl Fuller se svým vibrujícím balónem naplněným inkoustem a Jenny s jednoduchým řešením ve vodě, hudební a geometrické poměry oktávy jsou stále zachovány, když naše diagramy rozfoukáme do 3D. Většina diagramů plochých kruhů v obilí, které ukazují tyto základní tvary, jsou tedy jednoduše plány pro návrhy, jejichž vykreslování je samozřejmě mnohem složitější; návrhy, které jsou nakresleny pro označení tří rozměrů. A protože tyto krystalické geometrické energie vizualizujeme jako trojrozměrné tvary, měl by existovat příklad, kdy se Tvůrci kruhů ve skutečnosti pokusili vykreslit přesný obraz „jednotky vědomí“, jako je čtyřstěn v kouli.

Je zázrakem, že takové ztvárnění existuje a tato formace stále stojí jako jedna z nejfantastičtějších, jaké kdy byly na anglickém venkově zapůsobeny. Tento obrázek podnítl obrovské množství zájmu a výzkumu, včetně toho Joea Masona, badatele, který poprvé seznámil autora této knihy s jednotkami „Breath of the Divine“ a Vědomí. Ze všech důkazů ukážeme, že ačkoli americká mediální a metafyzická / UFO komunita do značné míry zavírala oči před celým fenoménem, existuje

mnohem, mnohem víc než série po sobě jdoucích hoaxů.

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH KRUHŮ V OBILNĚ

Ve filmu Kontakt, který mnozí z nás viděli, se satelitní inženýři, kteří hledali zprávy z Beyond, naladili na rádiovou frekvenci vysílanou z hvězdy Vega. Jakmile signál dekodoval, nejprve o nás poskytl osobní údaje; jmenovitě naše první televizní vysílání, které náhodou pocházelo z nacistického Německa. Mimoszemský signál pak pokračoval v poskytování komplexní série plánů. Vědci si touto informací dlouho lámali hlavu a hloubali nad touto informací a nemohli přijít na to, co to znamená. Teprve ve chvíli, kdy si doutník žvýkající miliardář ve filmu uvědomil, že ploché plány je třeba rozšířit do tří dimenzí, význam najednou zapadl – v tomto případě kubická matrice konkrétních obrázků.

Nakonec lidstvo dostalo nástroj, který by naší civilizaci umožnil přístup do těchto neviditelných říší, kde žili Vegani. Trojrozměrná krychle obrázků poskytla plány pro konkrétně fyzický kus technologie – obří sadu rotujících prstenců, které ve svém středu vytvořily sférickou světelnou kouli, která pak otevřela červí díru v prostoru a čase.

Carl Sagan očividně pronikal do kolektivního nevědomí, když poprvé napsal svou knihu o tomto fiktivním objevu SETI, podle kterého byl film založen. My však SETI vůbec nepotřebujeme; Mimoszemšťané jsou již zde na Zemi a my jsme již dostali plány, na které film odkazuje. Kromě toho existují záhadné paralely mezi Saganovým strojem, který Vegani navrhli, a způsobem, jakým bychom mohli očekávat, že bude vypadat obří „jednotka vědomí“; obří, divoce pulzující koule, kde lze uvnitř rozeznat čáry. Samotný modul ve filmu byla koule s dvanáctistěným překrývajícím se přes ni - skutečná geometrie šesté dimenze. Možná si Sagan a tvůrci filmu byli vědomi víc, než na co se navenek zmiňovali, a existuje důkaz od Dr. Richarda Boylana, že Sagan byl ve vědeckém týmu a výplatní listině „černé operace“.

Čím více o tom přemýšlíme, tím více to do sebe zapadá. V Kontaktu byl tento obří stroj vstupní branou do něčeho, co bylo překvapivě podobné tomu, co bychom mohli očekávat, že bude Ascension; dramatický posun k jiné frekvenci energie a vznik nebeského nového světa. Saganova práce tedy dokonale odpovídá myšlence získávání informací z Kolektivního nevědomí; mnoho spisovatelů sci-fi, jako je Arthur C. Clarke, bezděčně předpovědělo budoucí události a technologie.

Takže, stejně jako Contact postuloval soubor diagramů a plánů od mimoszemšťanů, fenomén kruhů v obilí nám dává totéž ve skutečné realitě. Ve skutečnosti to v Evropě probíhá nepřetržitě přinejmenším od roku 1976. To, co nyní máme, je obrovská knihovna záhadných vizuálních obrazů, které, jak se zdá, nevytvářeli výhradně lidé. Případ je podobný znovuzrození egyptských hieroglyfů; vědci věděli, že musí něco znamenat, ale nevěděli, jak rozluštit kód až do objevení nechalně známé Rosettské desky. Tento hliněný dokument ukazoval soubor identických písem v řečtině, aramejštině a hieroglyfech, a protože badatelé rozuměli řečtině, byli schopni hieroglyfy dekodovat. Rosettský kámen pro kruhy v obilí je geometrie, matematika, symbol a metafora.

Americká a evropská korporátní média nás velmi pečlivě indoktrinovala

s vírou, že tyto nádherné návrhy byly dílem Douga a Davea: „dva statní angličtí gentlemani, pár püllitrů piva, legrační čepice a provázek a prkno“. Podle legendy měli tito nádherně rozpustilí staříci velkou radost z toho, že si vzali volno z práce, nechali se celou noc vyhazovat a plížili se na farmy po celém anglickém venkově. Ve své veselé strnulosti, s vynalézavou taktikou dřevěných prken na boty a dlouhých provázků pro obří kompas, radostně klopýtali, přes noc razili fantastické geometrické tvary a občas se zdvojnásobili smíchy nad jejich chytrostí. Jejich portfolio zahrnuje dokonale provedená zobrazení fraktálních matematických rovnic, jako je Mandelbrotova množina, Julia množina a Kochova sněhová vločka. Budou plánovat další fraktál přes zápach hustého hnědého piva, zatímco bezzubá ústa vzrušeně chrllila nové způsoby, jak graficky zobrazit pokročilou teoretickou matematiku.

Jak tedy vysvětlující média vysvětlují, že se to také stalo doslova po celé planetě? Samotná Indie nedávno oznámila výskyt a katalogizaci asi 10 000 formací plodin od 70. let 20. století a kruhy se objevily téměř v každé větší zemi na zeměkouli, ať už v rýžových polích, obilných plodinách, bahně, vyschlých jezerech nebo dokonce ledu. Na videokazetě „Awakening to Zero Point“ ukazuje Gregg Braden obraz spirálovité formace, která se ve skutečnosti vynořila v podvodní písčíně. Přes všechna tato zdání existuje doslova jen hrstka amerických webových stránek, které jsou plně oprávněny zobrazovat tyto obrázky, a vše, co máme z Indie k únoru 98, jsou perokresby tří formací.

Ohromující složitost nejnovější várky formací z léta 1997, 98 a 99 vzdoruje i těm nejzatvrzelejším vědeckým mozklům, aby je vysvětlili. Staromódní vysvětlení „lokalizovaných plazmových vírů“ nebo „armády ježků pobíhajících dokola“ prostě nemají váhu. Ve většině pravých kruhů v obilí jsou stonky obvykle ohnuté v růstových uzlinách, nejsou zlomené, a vykazují měřitelnou radiaci a známky zahřívání. To vedlo nejvážnější výzkumníky kruhů v obilí k závěru, že byly vytvořeny nějakým druhem mikrovlnného záření, které vařilo klouby. Toto vaření přemění vodu v plodině na páru, která způsobí, že růstové uzly se stanou poddajnými a ohybovými. (Hessemann, 1996 a další.)

Ve skutečnosti se často nacházejí semena a úlomky rostlin, které vypadají, jako by byly spáleny v mikrovlnné troubě. Ale jak byste mohli použít teplo na něco, jako je suchá tráva, a očekávat, že se na vás nepopálí? Je zajímavé, že bylo známo, že velká množství nedaleké podzemní vody po vytvoření kruhu spontánně zmizí. Tato skutečnost byla potvrzena pomocí infračervené fotografie výzkumníky kruhů v obilí. Určitě se zdá, že voda byla ze země odčerpávána, aby se křehké plodiny nespálily. Neexistuje žádná známá mikrovlnná technologie, která by mohla být vyzařována a prováděna s takovou přesností, tvořit nádherné vzory a současně čerpat z podzemní vody jako chladicí kapaliny (web CCC.)

Zoufale hledáme pohodlnější řešení těchto radiačních záhad, než je představa mimozemšťanů nebo nějaké podobné vnější inteligence, mohli bychom navrhnout přísně tajný vládní projekt. To by znamenalo, že někdo zjevně vyvíjí ohromné tajné úsilí, aby nás přiměl tyto tvary dekodovat; přesto se zdá, že veškerá zdokumentovaná skrytá vládní angažovanost směřuje k diskreditaci a/nebo podvrhu tohoto fenoménu. Je to vidět na naprostém popření amerických médií, že to tak je

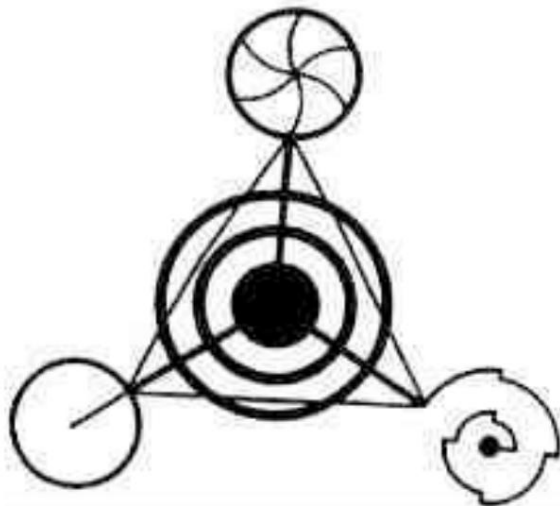
se vůbec děje, dokonce i v mnoha televizních pořadech a dokumentech typu Akta X, jak jsme již zmínili. Je to, jako by jedna z nejfantastičtějších komunikací z říše duchovních sil úplně nechala Američany v prachu díky jejich apatii a prosté víře v to, co jim říkají autoritní postavy v médiích.

Je samozřejmé, že četné formace kruhů v obilí přímo korelovaly s jevy, jako je pozorování UFO a psi, kteří se předchozí noci zbláznili. Takže se jednoduše „neukážou“; důkazy ukazují na skutečnost, že jsou zapojeny vnější síly. Zdálo by se, že přirozenou tendencí bude pokračovat v zakrývání UFO a je úžasné, jak dobrou práci „oni“ odvádějí. Dokonce i legitimní vědci UFO s velkým zájmem o toto pole často ohluchli objevy z tábora kruhů v obilí. Navíc, protože vědci kruhů v obilí mají přísná autorská práva a kontroly na jakékoli vnější zobrazení svých obrázků, jen velmi málo lidí skutečně vidělo, co se tam venku děje, s nějakou vážnou úrovní redundance.

Kromě toho existují jasné náznaky, že někdo slušně platí lidem, jako jsou naši opilí a přátelští angličtí gentlemani Doug a Dave, aby lhali. Každý rok existuje větší počet druhých, člověkem vyrobených kruhů v obilí, aby se celý fenomén jevil jako vymyšlený.

Dokonce i někteří dobře zběhlí metafyzičtí přátelé tohoto autora zasyčeli: "Ach, to je banda vysokoškoláků", když jim bylo předloženo téma. Doug a Dave byli rozsekáni na kusy v rozhovorech, kde se jich ptali, jak duplikovali různé formy, a otevřeně přiznali, že za to neunesou odpovědnost. Falešné kruhy v obilí lze obvykle vidět téměř okamžitě na první pohled, protože obecně postrádají ostré hrany a neuvěřitelnou matematickou dokonalost skutečných útvarů. Existují i jiné, vědecktější způsoby, jak odhalit „skutečnou“ formaci, o kterých za chvíli pojednáme. Neměli bychom proto utíkat před nevyřešenou hádankou, která vypadá, že přichází od vnější inteligence.

Historicky vzato, jev kruhů v obilí je každým rokem lepší a lepší. Začali koncem 70. a začátkem 80. let jako nic jiného než gigantické, dokonale kulaté kruhové tvary. Pak se v polovině 80. let začaly objevovat „agriglyfy“, což byly přímkové útvary, které spojovaly dva nebo tři kruhy dohromady v různých provedeních. Formace, o které budeme diskutovat, Barbury Castle 1991, byla jedním z prvních velkých odklonů od těchto agriglyfů; zahájilo to zcela novou éru složitosti ve formacích. Tohle byla Matka všech kruhů v obilí: formace, která se objevila doslova přes noc a měla fantastickou velikost – 31 680 čtverečních stop.

Bezvadná kvalita tohoto obrázku jasně ilustrovala, že měl skutečně upoutat naši pozornost. Jednou z prvních věcí, které jsme si všimli, bylo, že čtvereční záběr objektu, 31680, bylo číslo uvedené v Bibli pro velikost Nového Jeruzaléma. John Michell o tom velmi podrobně píše ve svých knihách. O Novém Jeruzalémě se psalo jako o městě, které představovalo „Zlatý věk“, který přijde po návratu Mesiáše; a číslo 31680 mělo být hluboce symbolické, naznačující dimenzionální posun, chcete-li, do zcela nového království, které bylo mnohem blíže Božskému Světlu.

Číslo 31680 se objevuje v jiné formě přímo související s Novým Jeruzalémem, a to v harmonické, vibrační vědě o gematrii, o které jsme se zmínili. Pokud budete vibrovat vzduchem 3168krát za sekundu, vytvoříte hudební tón, a proto lze číslo přímo převést do dimenzionální "hustoty energie" i v našem harmonickém éterovém systému. Raní církevní otcové pracující s těmito posvátnými čísly prohlásili číslo 3168 za číslo Ježíše Krista. Takže odstraněním nuly z 31680, abychom získali její harmonický ekvivalent v 3168, což lze provést v systému počítání se základnou-ten, máme další narážku na mesiášskou zprávu nějakého druhu, plus označení stejných „harmonických čísel“ jsme se zde již zmínili.

A tak, s přesnou stopáží odpovídající číslu pro Ježíše Krista, by kódované poselství ve formaci mohlo velmi dobře znít „Mesiášské oživení Krista, zahajující Nový Jeruzalém, věk nebe na zemi“.

To začne dávat ještě větší smysl, když zjistíme, že kombinovaná plocha tří kruhů na vnější straně diagramu má přesně stejnou plochu jako vnitřní kruh. To nám dává další význam, který by mohl být viděn jako „Tři v jednom“. Podle Joea Masona se to mimo jiné zdá být narážkou na pohled na Stvoření držený v křesťanství jako Trojice, v Egyptě jako Osiris / Isis / Seth a v mnoha dalších podobných světových mytologiích včetně buddhismu.

Zde zobrazený gnostický křesťanský diagram jasně ukazuje, že koncept Trojice byl přímo spojen s čtyřstěnným „frekvenčním objektem“, který byl zobrazen jako Ježíš držící ve svých rukou. Metafora byla ještě posílena tím, že dostal tři tváře. Tyto tři tváře mají pozoruhodnou podobnost s hinduistickými a buddhistickými vzory. Co tedy vlastně tato trojice vlastně je a proč ji gnostici chtěli spojit s hyperdimenzionální geometrií, kterou jsme zkoumali?

Tento koncept „tři v jednom“ zcela doslovně znamená, že z Jednoho pramení Dvojka, dualita, jako je muž a žena, jin a jang, světlo a tma a tak dále, která pak vytváří Trojici, vyjádřenou jako počátek života a hmota. Jednodušeji, podle historika mytologie Josepha Campbella by tento trojitý design představoval archetypální myšlenku otce, matky a androgynního syna. Tyto tři principy jsou základními archetypy, které tvoří všechny naše osobnosti, Otec je aktivní princip, Matka je intuitivní princip a Syn je splnutím těchto prvků do životní zkušenosti. [Svatý duch není v křesťanství obecně označován jako matka „bůh“, ale velké důkazy podporují skutečnost, že se jedná o archetyp.]

Ty by také mohly být viděny jako tři slabiky v hinduistickém slově AUM

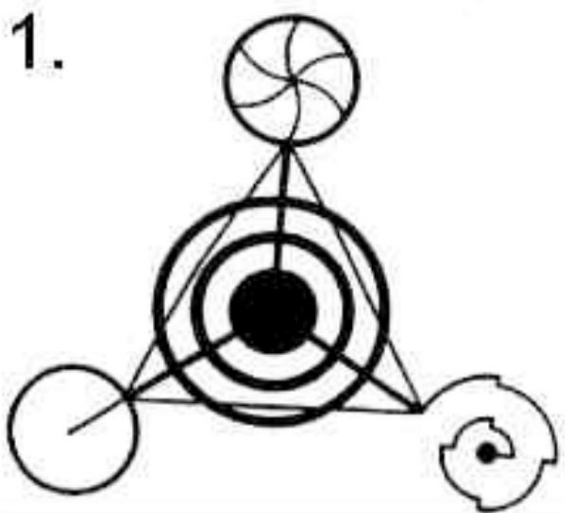
zamýšlel zprostředkovat celkovou povahu Stvoření jako zvukové vibrace; A je otec, U je matka a M je Mahem, muž nebo syn. Ponořit se do této konkrétní diskuse v tomto bodě je mimo současný rozsah této knihy, ale Joe Mason o těchto tématech napsal řadu článků a jeho znalosti na toto téma jistě vzbudily a rozšířily autorův zájem. Masonovy spisy jsou na webových stránkách jeho a Dolores Finneyové www.greatdreams.com.

Doposud máme poselství, které by se dalo považovat za velmi křesťanský původ, s mesiášským probuzením, Novým Jeruzalémem a Trojicí neboli Tři v jednom; ale máme také harmonickou geometrii další dimenze nad naši vlastní, do které se, jak se zdá, nyní přesouváme. Od Joea Masona dostáváme další bod týkající se tohoto symbolu, o kterém se obvykle nehovoří. Nyní se zdá, že přesný den, kdy byla vytvořena, měl také zprostředkovat silný symbolický význam. Genesis 8:4 popisuje, že archa úmluvy se objevila sedmnáctého dne sedmého měsíce.

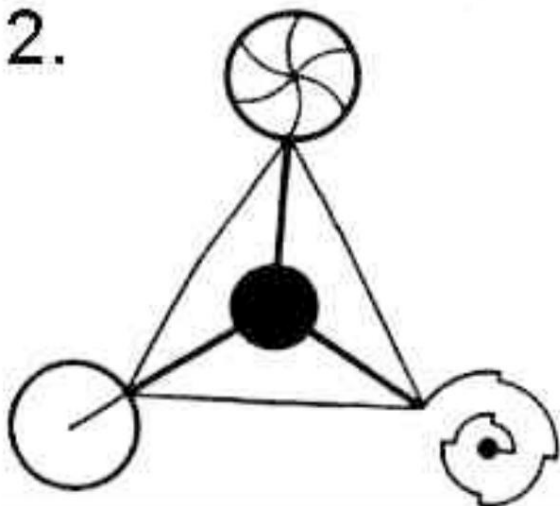
Zajímavé je, že právě 17. července se tato veledůležitá formace objevila! Proto se při pečlivém načasování zdá, že někdo chce, abychom tento veledůležitý symbol považovali za archu.

Takže co přesně je Archa úmluvy, ptáte se? V Bibli se o něm mluví jako o zlatém předmětu ve tvaru rakve, který měl obrovskou sílu pro ty, kdo věděli, jak jej využít. Mnoho autorů spekulovalo, že šlo o technologické zařízení z mimozemské civilizace, možná využívající jako zdroj energie záření. Toto zařízení mohlo produkovat báječnou sílu pro ty, kteří věděli, jak jej používat, ale také by mohlo způsobit velké škody. Podle biblických legend se nikdo nemohl dotknout archy, aniž by utrpěl osud, který se velmi podobá zásahu elektrickým proudem. Proto by symbolika archy v této formaci mohla odkazovat na skutečnost, že diagram má v sobě obsažena nějaká univerzální tajemství. Archa má proto v křesťanském mýtu obrovský symbolický význam a představuje tajemné Boží síly, které jsou zapřaženy do manifestace.

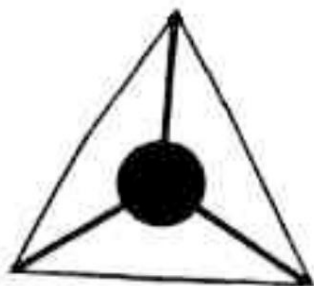
Naším původním bodem vstupu do diskuse o čtyřstěnném tvaru v Ježíšových rukou je to, jak se vztahuje k našim jednotkám EE, jak je zde v předchozích kapitolách uvedl Seth. Tyto EE nebo jednotky vědomí jsou také stejné jako základní geometrické tvary umístěné v kouli. Naše diskuse se stává mnohem zajímavější, když se začneme dívat na samotný tvar Barburyho a začneme si všimnout toho, co nám jen trochu skrývá.

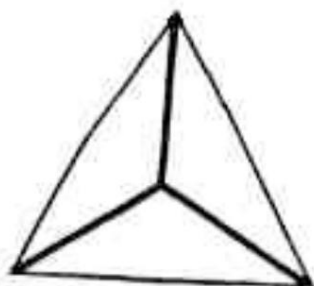
2.

3.

4.

Zde můžeme vidět, že postupným ořezáváním různých částí tento obrázek jasně obkresluje tvar čtyřbokého jehlanu nebo čtyřstěnu. Matematicky se jedná o nejjednodušší trojrozměrný tvar, který lze vyrobit. Jak jsme ukázali, čtyřstěn je organizující energie, která tvoří čtvrtou dimenzi, do které nyní, jak se zdá, míříme. Pak můžeme začít chápat, proč byl Ježíš ukázán s čtyřstěnem v rukou;

Ježíš mohl vidět energii čtvrté hustoty, která tvoří Království Otce.

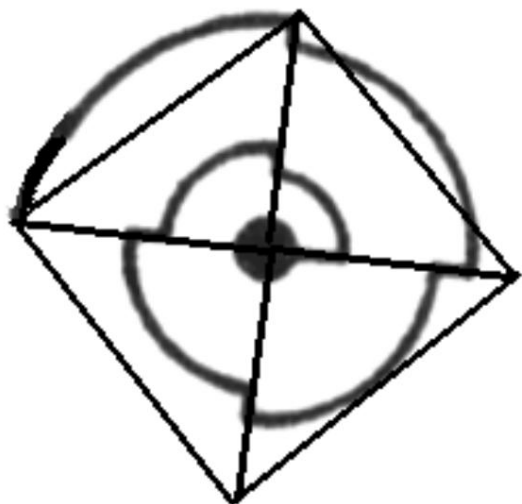
Další, ještě zjevnější formou tohoto geometrického poznání vyjádřeného v hebrejské tradici je Davidova hvězda. Tento náboženský symbol je vykreslen stejně jako kruh v obilí, kde máme dvourozměrný obraz, který dokonale popisuje vzhled propojeného nebo hvězdného čtyřstěnu uvnitř koule.

Propletený čtyřstěn je ještě přesnějším zobrazením skutečného „vzhledu“ energie čtvrté hustoty. Pamatujte si, že aby se tyto dimenze mohly pohybovat entitami, jako jsme my, musí ve všem existovat jednoduchý a dokonalý řád. To vysvětluje, proč v Sethových čteních stálo: „Vytvořili jsme tyto kostky, abychom je mohli použít jako vodítka.“ Stručně řečeno, prostřednictvím tohoto geometrického uspořádání můžete skutečně vidět energii, se kterou pracujete. Zdá se, že to byla část plánu, který pro nás původně měla Jediná Boží mysl.

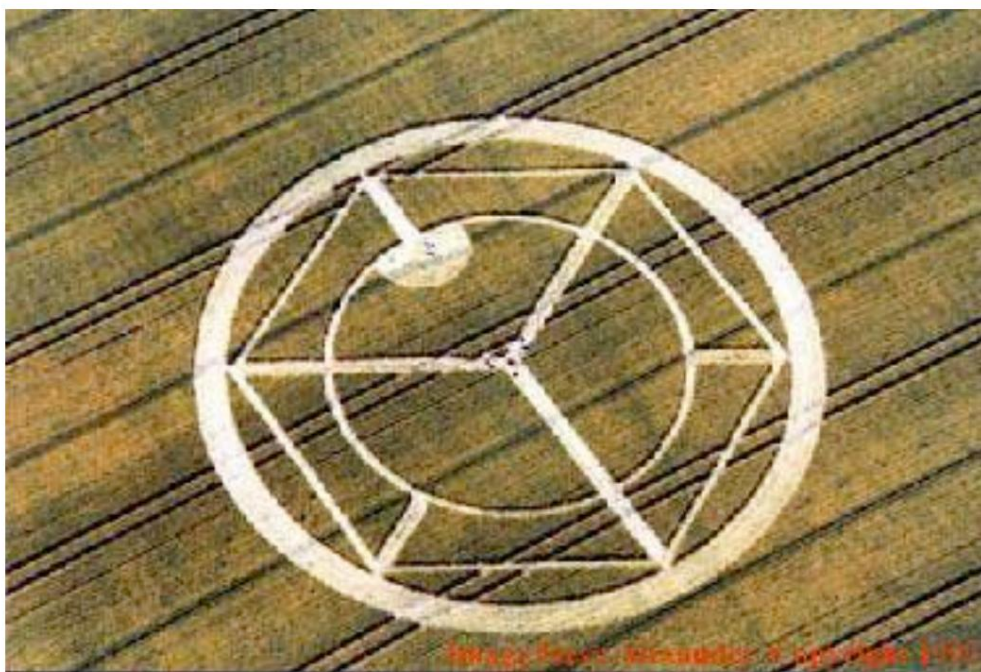
Čtyřstěn se všemi svými symbolickými ozdobami tedy ilustruje čtvrtou dimenzi jako „Království Otce“, které bylo v Bibli slíbeno, že nahradí současné „nebe a zemi“, které máme právě teď.

I když tuto formu ve fyzické rovině ve skutečnosti nikdy „nevidíme“, základní struktura veškeré fyzické hmoty se na tuto frekvenci „upgradovala“ již ve 20. století. Jak Ra často naznačoval, je to pouze tvrdá trojrozměrnost tolika lidí na Zemi, která brání tomu, aby se naše fyzické prostředí již transformovalo.

Jako poslední poznámku k této kapitole můžeme poukázat na to, že samotný návrh nám ukazoval dimenzionální kosmologii. Když se podíváte zpět na fotografii, uvidíte tři kruhy v rozích čtyřstěnu. V prvním kruhu není nic jiného než čára, která se rozprostírá k jeho středu. To by symbolicky ilustrovalo první dimenzi nebo bod nebo Jednotu. Druhý kruh má řadu spirálovitých čar, které označují „rozvětvení“ bodu do dvou rozměrů. Zde se zavádí pohyb a nejprve se vytváří základní rámec vibrací pro fyzickou existenci, jak jsme již naznačili v předchozích kapitolách. Potom je náš glyf pro třetí dimenzi čtyřúhelníkové povahy. To, co zobrazuje, je horní polovina osmistěnu, znázorněná ve spirálovité kulovité formě svých energií, a již jsme viděli, že osmistěn by měl představovat třetí hustotu nebo dimenzi v hinduistické geometrické kosmologii. Pokud bychom z této formy udělali papírový výřez a vytáhli ji z kruhu uprostřed, jistě bychom viděli trojrozměrnost tohoto tvaru. A tady máme obrázek, který přesně ukazuje, jak by to fungovalo – „skrytý“ tvar vyskočí, jako by tam měl být vždy.

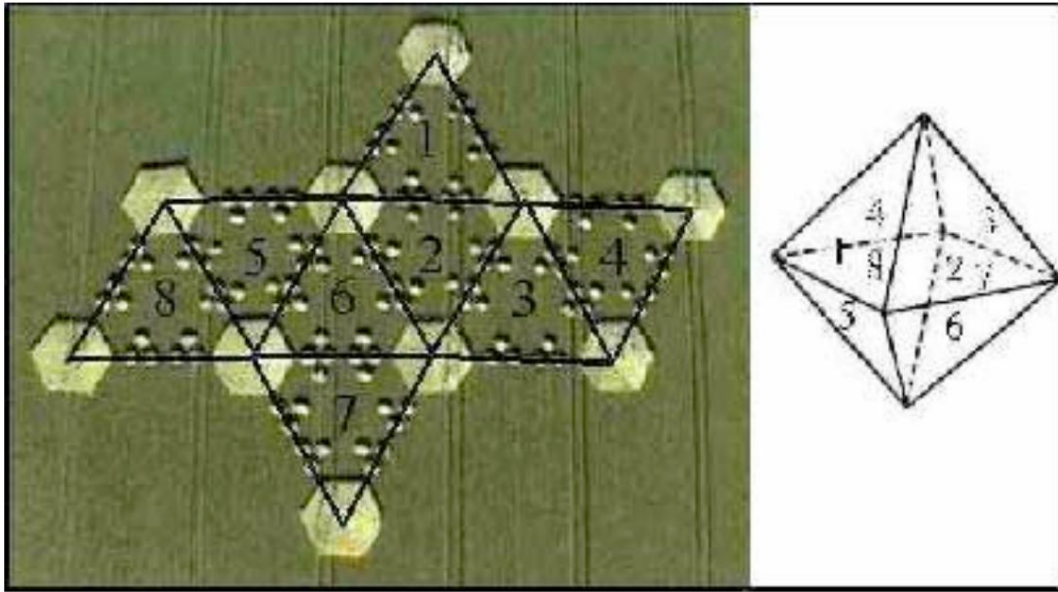

Takže to, co máme ve vnějších kruzích, je geometrický průběh první, druhé a třetí dimenze, znázorněný pro nás na pšeničném poli. Čtvrtá dimenze je ústředním bodem celé formace, kterou představuje čtyřstěn uvnitř koule ve středu. Skutečnost, že všechny tři vnější kruhy se sčítají s vnitřním kruhem, musí také naznačovat, že tato čtvrtá dimenze je součtem všeho, co se stalo před ní. Je také zajímavé poukázat na to, že obilí bylo extrémně zelené, když byla tato formace vytvořena, což naznačuje průchod do vibrační úrovně zeleného paprsku čtvrté dimenze. Novější útvary dramaticky naznačovaly ještě vyšší dimenzionální geometrie, jako je krychle uvnitř koule, jako na této nesmírně uspokojujivé fotografii od Steva Alexandra. Toto je holá pravda našeho fyzikálního modelu zobrazeného světa, koulí uvnitř koulí a geometrie platónského tělesa, včetně zobrazení centrální osy pro sférický torus, pro „ty, kteří mají oči k vidění“.

Na dalším obrázku, rovněž z roku 1999, můžeme vidět, že jsme dostali představu o „rozbalení“ osmistěnu třetí hustoty. Někteří nám řekli, abychom je nepoužívali

tento obrázek, protože existovaly známky toho, že se jedná o podvod, ale přesto jej uvádíme k posouzení:

Na dalším obrázku je formace "Triple Julia Set" z roku 1996, reprezentovaná kruhy, doplněnými řadou přímých čar a kulovým glóblem po obvodu. Přidáním těchto dalších řádků můžeme velmi snadno vnímat zamýšlené skryté poselství – pulsující čtyřstěn, vnořující se ze středového bodu a vybíhající ven. Také vidíme, jak zakřivené čáry samotné formace odpovídají čarám na předchozím obrázku z výzkumu Dr. Hanse Jennyho se zvukovými frekvencemi ve vodě. Tyto zakřivené čáry by měly být vizualizovány, jako by to byly směrem ven stočené okvětní plátky pocházející ze středu diagramu:

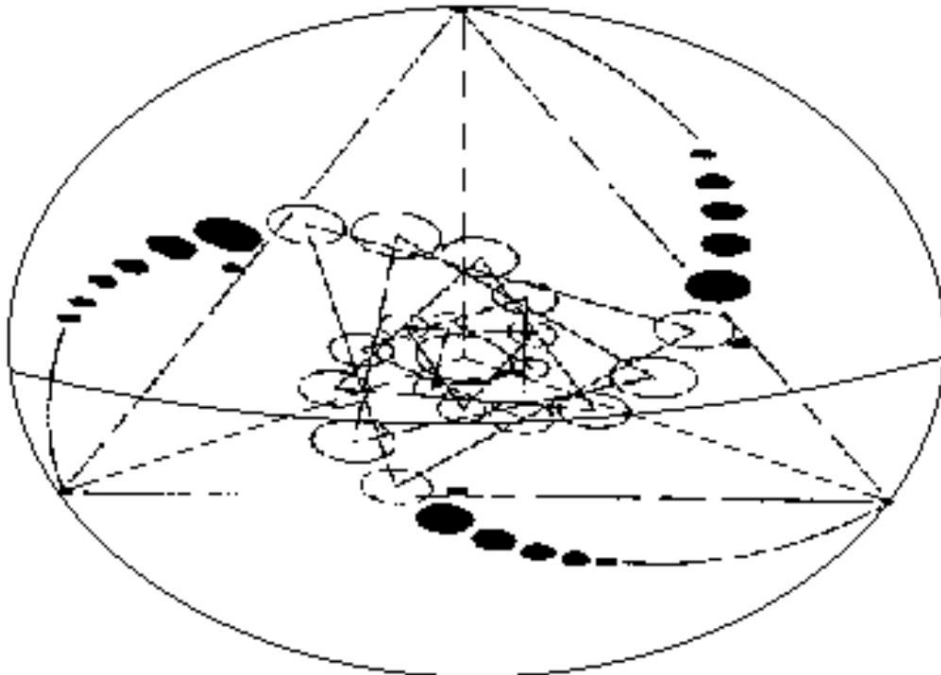

Diagram kruhu v obilí od Eda a Krise Sherwoodových, se svolením, s přidanou vnější koulí.

Takže s formacemi, jako je Barbury Castle a další, jsme viděli, jak se objevují různé hyperdimenzionální geometrie, včetně čtyřstěnů uvnitř sfér.

Richard Hoagland a jeho tým, tehdy známý jako Mars Mission, obrátili svou pozornost k těmto formacím právě z tohoto důvodu, protože čtyřstěn našli svým vlastním způsobem – totiž zakódovaný do geometrických ruin, které našli na vikingských fotografiích z Marsu.

KAPITOLA 08: RICHARD HOAGLAND A POSELSTVÍ CYDONIE V této kapitole se velmi konkrétně podíváme na život a výzkum kontroverzního hraničáře Richarda Hoaglanda.

Krátce se podíváme na případ, kdy na planetě Mars existovala ztracená civilizace, která stavěla pyramidové stavby i gigantickou stavbu vyřezanou do tvaru lidské tváře.

Nejvýznamněji prozkoumáme, jak Hoaglandův tým ukázal, že celý tento komplex útvarů „Město“ odhaluje všechny základní matematické principy čtyřrozměrné fáze CU – konkrétně čtyřstěn uvnitř koule.

Pak můžeme vidět, jak tyto znalosti fyziky CU nejsou omezeny na pozemské civilizace.

KAPITOLA 08: RICHARD HOAGLAND A "POSELSTVÍ CYDONIE"

Jak každý čtenář může poznat z Wilcockových osobních údajů, v roce 1993, když byl ve druhém ročníku na vysoké škole, došlo k hluboké události, která změnila život. David měl přítele, kterému jeho profesor fyziky zcela jistě řekl, že UFO jsou skutečné a že jsme reverzně zkonstruovali jejich technologii. Některá data a podrobnosti byly podobné materiálům, které později vydal plukovník Phillip Corso v roce 1997 v knize Den po Roswellu. Corsova kniha, která také pojednává o technologii reverzního inženýrství ET, poskytla vynikající potvrzení faktů, které David původně obdržel.

David byl přijetím těchto informací hluboce a trvale proměněn.

Rozhodl se, že jedinou možnou volbou, kterou měl, je věnovat celý svůj život pochopení a vysvětlení tohoto jevu, protože nic jiného nemůže být důležitější. Tato osobní proměna se odehrála během několika týdnů, když chodil a komunikoval v každodenním vysokoškolském životě. S novými poznatky o realitě fenoménu UFO se vše navždy změnilo, a to nevratným způsobem. Nebylo cesty zpět k tomu, jak se na svět díval předtím; byla to úplná „změna paradigmatu“. Hrozilo, že se z něj vyvalí tíha důkazů, kamkoli půjde.

Lidé kolem něj mu nyní připadali jako loutky v gigantické vesmírné skořápkové hře, ovládané neviditelnou rukou, kterou by nikdy neviděli, natož aby si je dokázali představit. Světové vlády žárlivě střežily největší odhalení v dějinách lidstva, když vysokoškoláci cucali „rakovinové tyčinky“ ve Food Court. Když se jim snažil říct, co se děje, jejich emoce se pohybovaly všude od hrůzy přes extázi až po vztek. Jedna osoba se ho dokonce s vážnou vážností zeptala, zda není členem nějakého kultu. Očividně měl tendenci upřednostňovat ty, jejichž reakce byly u vytržení.

Několik měsíců po prvotním objevu tentýž přítel Davida znovu navštívil, ale tentokrát informace přidaly fantastické nové rozměry tomu, co již bylo řečeno. Davidova přesvědčení se už dost protáhla, aby umožnila realitu mimozemského života proniknout dovnitř, takže velmi toužil dozvědět se více. Tato nová éra odhalení přišla, když jeho přítel dostal kopii

Richard Hoagland / Mars Mission Briefing do OSN v roce 1992 jako dárek od své babičky. Tato videokazeta byla úplným shrnutím výzkumu prováděného Hoaglandovým týmem, tehdy známým jako Mise Mars, týkající se „Památníků Marsu“ nebo „Martánských záhad“. Jednalo se o videokazetu živé prezentace předané přímo Organizaci spojených národů na jejich vlastní půdě – takže tato informace zjevně přitahovala určitou pozornost.

V současné době si většina lidí uvědomuje, že existuje určitá záhada. Sonda Mariner 1 vyfotografovala v roce 1971 nezaměnitelné čtyřstěnné pyramidové formy, označované jako Elysium Pyramids. To zase podnítilo výzkum v SRI International se vzdáleným sledováním, do kterého byli zapojeni JJ Hurtak, Ingo Swann a další. To byla úplně první fáze práce související s vědomím, která naznačovala, že tam byla civilizace. Toto dílo bylo později zahrnuto a vylepšeno v Hurtakově epickém díle Keys of Enoch, které o více než patnáct let předcházelo Robertu Bauvalovi objev spojení Orion-Giza.

Poté, v roce 1976, družice Viking Orbiter 1 fotografovala povrch Marsu a při třicátém pátém průletu měsíčním povrchem, snímek 35A76, z okolní pouště tupě zírání zdánlivá podoba lidské tváře. Z toho mála, co lze v nevylepšeném originálu rozeznat, se zdá, že jde o obří útvar z kamene, ztvrdlé lávy nebo písku v té či oné podobě. Vědci NASA to v té době okamžitě zavrhlí a neupřednostňovali další čas se sondou Viking, aby ji vyfotografovali, než sonda „zemře“ a dojde jí omezené zásoby paliva. Jednoduše nemohli přijmout, že to bylo něco jiného než zvláštní a nedůležitá martánská vlastnost.

Obraz „obličej“ by ležel roky neprozkoumaný, jak se vyvíjely situace, které by nakonec přinesly realitu jeho existence masám. Je pravda, že NASA brzy zveřejnila jeho neostré fotografie a David si vzpomněl, že to viděl v kopiích časopisu Odyssey Magazine, astronomického časopisu pro mladé lidi, když byl ve druhé třídě. Pamatuje si, že byl úplně šokován, když to poprvé viděl, a cítil, že tam venku je nějaká fantastická pravda, která čeká na své objevení. Richard Hoagland tento úkol splnil a může být tou nejdůležitější historickou postavou, která upozorňovala veřejnost na tyto záhady.

V roce 1965, ve věku pouhých devatenácti let, kdy většina mladých lidí stále honila opačné pohlaví a užívala si nově nabyté svobody legálně pít pivo, se Hoagland stal kurátorem Springfieldského muzea vědy v Massachusetts. Hoagland byl zjevně „chlapecký génius“ astronomie, který si ve svém věku zajistil takovou práci. Jeho kreativita a touha „myslet ve velkém“ ho přivedly k návrhu a výrobě obří vzpomínkové akce na průlet Marineru 4 kolem Marsu – poprvé, kdy náš druh vyslal sondu k jiné planetě Sluneční soustavy. V muzeu měl publikum 2000 lidí a dalších 5000 novinářů a vědců sledovalo v JPL v Pasadeně v Kalifornii.

Pro muže ve věku, kdy většina lidí postrádá sebevědomí nebo znalosti o tom, co skutečně plánují ve svém životě dělat, to zjevně nebyl žádný malý výkon. Když bylo Hoaglandovi pouhých 20 let, sloužil jako konzultant NBC ohledně prvního měkkého přistání sondy vyrobené člověkem na měsíčním povrchu. Objevily se následné příležitosti, které mimo jiné vedly k umístění v The Tonight Show. To je zřejmý důvod, proč to Hoagland neudělal

usilovat o "vysoké vzdělání"; už byl na špici.

Poté, v roce 1968, po dalším „dobrém kroku“ v Hoaglandově kariéře, kdy se stal zástupcem ředitele Gengras Science Center a planetária ve West Hartford, CT, ho Walter Cronkite přijal jako konzultanta pro CBS News. To mu dalo jedinečnou pozici při vysvětlování vědy za misemi Apollo americké veřejnosti ve věku 22 let. V roce 1971 se podílel na několika dalších prestižních snahách a s Ericem Burgessem navrhl slavnou rytou plaketu, která měla sdělit ostatním druhů inteligentního života, jak vypadáme a kde žijeme. Carl Sagan to dokázal a namontoval na Voyager a ocenil jejich úsilí v akademickém časopise Science.

Pak, podle jeho úvodu v Monuments of Mars, "Hoagland od roku 1971 zastával řadu redakčních, manažerských a konzultačních pozic ve světě vesmírné vědy." V lednovém vydání Star & Sky z roku 1980 představil Hoagland svůj „Návrh Evropy“, kde citoval důkazy o vodním ledu na Evropě, které vedly k tomu, co redaktor Terry Dickinson nazval „První nové pravděpodobné místo pro život ve Sluneční soustavě za deset let. let."

Poté, v roce 1981, Hoagland odjel na konferenci do Boulderu v Coloradu, kde se setkal s Vincentem DiPietrem a Gregem Molenaarem. DiPietro je ten, kdo musí přijmout tvrzení, že je prvním, kdo skutečně věnuje vážnou pozornost a intelektuální studium Tváři na Marsu. Jeho kariérou je elektrotechnik se zaměřením na digitální elektroniku a zpracování obrazu. Poprvé viděl Tvář v časopise o „mimozemské archeologii“ a okamžitě ji odmítl jako podvod. Bude trvat ještě dva a půl roku, než znovu narazí na fotografii, když prohledává archivy vikingských snímků NASA.

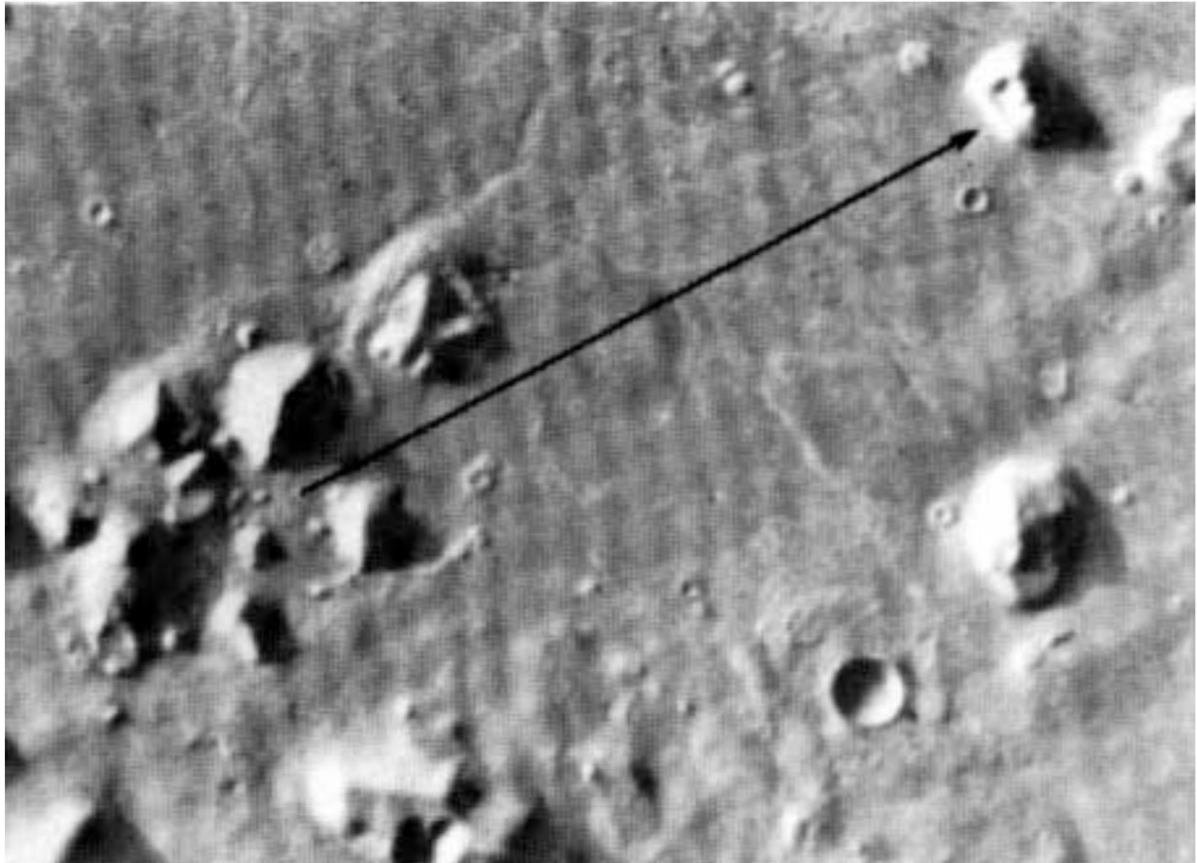
Brzy se do hry zapojil i Greg Molenaar, který byl stejně fascinován tímto záhadným objektem zíráním z rámu obrazu. Molenaar je počítačový vědec s podobným zázemím jako DiPietro a v tomto bodě byli oba dobří přátelé a kolegové. Společně se snažili zlepšit rozlišení obrazu martánského obličejce, a to je nakonec vedlo k návržení procesu vylepšování obrazu pixel po pixelu nazvaného „Starburst Pixel Interleaving Technique“ neboli SPIT. Tato technika jim připravila cestu k poznání, že Tvář je skutečně symetrická; zpracování SPIT přineslo na zastíněné straně fotografie detaily, které by jinak nebylo možné vidět.

Později objevili další zajímavý rámeček, 70A13. To jim poskytlo více podrobností, které byly zásadní pro jejich vyšetřování. Mimo jiné, 70A13 přímo vydláždil cestu k objevu gigantického pětibokého pyramidálního objektu, který se nacházel ve velmi těsné blízkosti Face, pouhých deset mil na jihozápad. Tento objekt byl později na jejich počest nazván „D&M Pyramid“. Zpracování SPIT ukázalo, že o tento objekt byl fantastický zájem, téměř jistě umělý díky své úžasné geometrii

struktura.

Navíc si uvědomili velký pyramidový objekt egyptského stylu, který byl také přibližně deset mil na západ od Tváře. Tato symetrická pyramida s ostrými hranami byla také obklopena řadou dalších zhruba pyramidálních pahorků shromážděných těsně vedle sebe, a proto byla celá oblast pojmenována „Město“. Vzhled tohoto jediného záhadného objektu na martánských píscích je doslova totožný s leteckými fotografiemi Velké pyramidy. Na následujícím obrázku zahrnul Hoaglandův tým na originál šipku, která naznačovala, jak by se tvář viděla ze série čtyř mohyl v centru samotného města. Přímo nad šipkou nelze minout gigantickou pyramidu, lemovanou něčím, co se zdá být dvěma výrazně menšími pyramidami, jedna v jejím západním rohu a druhá v jejím severozápadním rohu. Další záhadné formace včetně „Pevnosti“ na východ od obří pyramidy jsou také vidět a je možné, že celá oblast je série pyramid, nejvíce zakrytých nahromaděním písku.

Nejnovejší fotografie NASA pouze zvýšily rozlišení této oblasti, ale o tom se v mainstreamových médiích nikdy seriózně nediskutovalo až do roku 2000, kdy byl zveřejněn film Mission to Mars od společnosti Disney.

Přestože Hoaglandovi byl tento materiál předložen v roce 1981, do roku 1983 s ním nepodnikl žádné další kroky. (Mějte na paměti, že v tomto okamžiku již kontakt Ra skončil a tazatel Don Elkins brzy zemře.

Nicméně uvidíme, jak Ra mluvil o této starověké martánské civilizaci později v naší diskusi.) Toto zdvořilé odmítnutí věnovat pozornost bylo typickou reakcí vědecké komunity, která zmařila veškeré úsilí vynaložené na to, aby se tento materiál dostal na veřejnost.

Hoagland se nakonec dostal zpět do kontaktu s DiPietrem a Molenaarem jako přímý výsledek své vlastní práce na „Věc v Saturnových prstencích“, velkém objektu, který bez zjevného důvodu vyzařoval velmi vysoké úrovně rádiové frekvence. Jak zdokonaloval své hledání, Hoagland byl přitahován k okraji prstenců, kde stěží rozeznával řadu malých satelitů nebo předmětů, které by mohly poskytnout další vodítko k záhadě. (Je dobré poznamenat, že poté, co Hoagland upustil míč na „Věc v prstenech“, Richard Boylan, Ph.D., [který silně naznačuje, že jde o mimozemskou vesmírnou loď nějakého druhu, kvůli jejím nevyzpytatelným manévřům a záhadné vlastnosti,] zvedl to zpět.)

Hoagland se zajímal o DiPietra a Molenaara pro jejich znalosti o vylepšení obrazu. Chtěl, aby zpracovali obrazy záhad v Saturnových prstencích, ale jeho program se brzy změnil. Vědci mu poslali e-mailem mnohem novější, aktualizované verze fotografií a jejich analýz, a zatímco je studoval doma, nakonec ho to zasáhlo zadržující silou planetární kolize. Říká Hoagland v památkách:

Uvědomil jsem si, že se dívám na něco, co byla buď úplná ztráta času, nebo nejdůležitější objev dvacátého století, ne-li celé naší existence na Zemi.

Hoagland rychle vzal DiPietra a Molenaara na palubu a vytvořil "The Mars Mission". To neznamená, že pro Hoaglanda bylo snadné aklimatizovat se na možnou realitu těchto dat; podle jeho vlastních slov byl "přitažen kopáním a křikem" k pravdě tak neuvěřitelného postulátu. Ale pomalu a postupně do sebe jednotlivé kousky zapadaly.

Sám Hoagland významně přispěl k datům, včetně objevu „pevnosti“ umístěné přímo severovýchodně od pyramidy v egyptském stylu a „města“, jak jsme právě ukázali. Na obrázku je zcela jasně vidět, že „Fort“ je vysoce geometrický objekt. Vypadá přesně jako dvě sousedící strany čtvercové budovy se středovým nádvořím, které jsou vzájemně propojeny v téměř dokonalém úhlu 90 stupňů. Novější fotografie naznačují, že to, co vypadalo jako nádvoří, je ve skutečnosti nahoru nakloněná mohyla, která vrhá stín, ale i na nových snímcích je vidět jasná geometrie tohoto útvaru. Kromě toho umístění a umístění „pevnosti“ z ní dělá prvotřídní objekt, který umožňuje přímé pozorování Tvář z jednoho okraje a pětistranné pyramidy D&M z druhého.

Hoagland pokračoval v objevování, včetně skutečnosti, že Tvář byla umístěna s velkým rituálním významem. Východ Slunce o rovnodennosti by nastal přímo za Tvář a zdálo se, že hromada země mnoho mil na východ od Tváře sloužila jako prostředek k odvrácení záře a učinila tento východ Slunce ještě náhlejší a silnější na pohled. Stručně řečeno, všechny kusy do sebe zapadaly, což naznačovalo, že jde o mnohem víc než jen o hromadu „věcí“. Pro všechny záměry a účely to bylo ohromující zrcadlo do tajemné a neznámé minulosti na planetě v naší sluneční soustavě, na které „neměl“ být život.

Další probíhající „multidimenzionální posun“ by přišel v roce 1988 s přidáním Erola Toruna do mise Mars. Torun byl odborným kartografem z vlastní agentury pro obranné mapování Spojených států. Torunovým úkolem bylo zajistit, aby dokázal rozeznat rozdíl mezi písečnou dunou a maskovaným nepřátelským bunkrem. Nejlepším způsobem, jak určit, zda je objekt umělý, bylo použití fraktální matematiky na snímek a Torun byl expert právě na to. Pomocí fraktálů mohl Torun změřit míru nepravidelnosti a změny přítomné v jakémkoli objektu v krajině. Umělý objekt by získal mnohem vyšší "skóre" než přirozený, kvůli stupni náhlých změn přítomných v něm. Torun brzy zjistil, že oblasti Tvář a Město jsou zdaleka nejvíce fraktalizované neboli náhodné oblasti v celé blízkosti.

Ukázalo se, že Torunova práce má pro misi neocenitelnou hodnotu. Jako první „pravopisně opravil“ obrazy Vikingů. Pro laika to znamená, že Torun použil své přesné vědecké protokoly k přeměně dotyčných snímků na mapy s přesnými souřadnicemi správně zarovnanými od severu k jihu. To poskytlo všem zapojeným do vyšetřování příležitost provést přesná měření umístění různých objektů v oblasti Cydonia. Ale nic je nemohlo připravit na objevy, které brzy učiní.

Během velmi krátké doby se nahromadily důkazy, které naznačovaly, že jednou z hlavních funkcí tohoto Města bylo předat zakódovanou geometrickou „zprávu“ svým budoucím objevitelům. Jak je velmi podrobně vysvětleno v Monuments of Mars a také na Hoaglandově webu www.enterprisemission.com, hlavní nápor této zprávy se soustředil na poměr dvou základních matematických konstant; jmenovitě "e" a "pi." Konstanta "e" pochází ze studia exponentů v trigonometrii; je to hodnota, která zachovává symetrii ve výpočtech, kde by ji použití exponentů k mocnině 10 narušilo. Již víme, že „pi“ představuje obvod kruhu, když je jeho průměr jednotkou 1. V martánském městě se opakovaně navrhuje matematicky rozdělit tyto dvě hodnoty dohromady. „Poměr e/pi“ vyjádřený jako číselná hodnota vychází přibližně na 0,865. S téměř neustálým opakováním by páry sousedních měření v Cydonii měly stejný přesný poměr mezi sebou. Nejběžnější ze všech byl vztah úhlu 22,5 stupně až 19,5 stupně.

Tým mise Mars si bez velkého zpoždění uvědomil, že tyto úhly a poměry ukazují něco mnohem většího, než si kdy dokázali představit. Zdálo se, že Hoaglandovými slovy ilustrují,

... "látka reality" - jak jsou hmota, čas a energie vetkány do tapisérie Všeho... od hvězd... po planety... po atomy... po živé systémy... po samotnou inteligenci....

"Cydonia" se ukazuje jako "nic menšího než architektonické potvrzení základní fyziky vesmíru - konečné ztělesnění velké, "univerzální architektury"... na té nejarchetypálnější úrovni.

Důvod Hoaglandových rozsáhlých prohlášení je následující:

Cydonia Investigation nyní našla několik příkladů Poselství Cydonie – identicky „zakódované“ jinde ve Sluneční soustavě... včetně zde na Zemi!

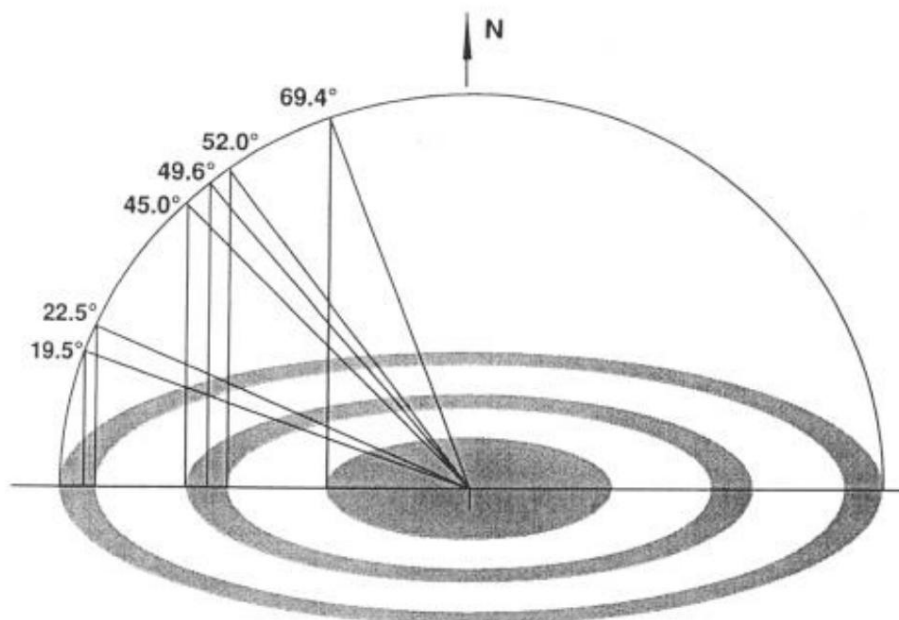
To, co odhaluje „Poselství Cydonie“, o kterém Hoagland pojednává výše, je základní, multidimenzionální povaha – uhadli jste – jednotky vědomí. Řekli jsme, že základní existence jednotky vědomí je vyjádřena jako koule, která pulzuje různými platónskými tělesy, když „dýchá“. Další dimenze nad naší vlastní je domovem nejjednoduššího tvaru ze všech, který Platón spojoval s elementem ohně – totiž čtyřstěnem. A je faktem, že Hoaglandův tým objevil nezaměnitelné matematické podpisy opsaného čtyřstěnu - čtyřstěnu umístěného v kouli. Jak ukážeme v dalších kapitolách, našli pozoruhodný důkaz této energetické konfigurace v mnoha tělesech naší Sluneční soustavy.

Zápletka pak skutečně zhoustla, když byl stejný matematický údaj viděn jako vyjádřený v záhadném útvaru v novodobé úrodě pšenice.

Hoaglandův tým vzal formaci obilí na hradě Barbury, o které se hovořilo v minulé kapitole, a objevil doslova identickou matematiku jako u opsaného čtyřstěnu. Například tři prstence ve středu poskytly všechny správné úhly, aby ukázaly, že představují kouli. To bylo provedeno porovnáním úhlu každého prstence proti vertikální kruhové linii

který by definoval kouli [viz diagram.]

Ve spojení s jasně viditelným čtyřstěnem je okamžitě zřejmé, že vidíme přesné matematické zobrazení jedné z našich „jednotek vědomí“. [Poznámka: Čáry, které daly Hoaglandovi hodnoty 19,5 a 49,6 stupňů na obrázku, byly z místa, kde samotný tvar čtyřstěnu procházel prstenci.]

Takže to, co vidíme, je vnější síla, která nám vykresluje geometricky přesnou mapu energetického pole, které pokrývá vše od protonů po planety. V tomto bodě je pravda za tímto zákonem vesmíru stále křivější. Schází se mnoho různých zdrojů a všechny se nám snaží poskytnout stejné informace. V Hoaglandově knize *The Monuments of Mars* je velmi podrobně věnována přesná analýza těchto geometrických vztahů ve městě a důrazně se doporučuje každému, kdo se touto problematikou zabývá dále. V další kapitole prozkoumáme zcela odlišné a pozoruhodné mapování těchto energií ve fyzické sféře jiného badatele.

KAPITOLA 09: MŘÍŽKA CATHIE Tato kapitola zkoumá práci

Bruce Cathieho, která ilustruje, jak pozorované letové dráhy UFO odhalují, že sledují „Mřížku“ nad Zemí ve tvaru krychle a osmistěnu. sedm základních geometrických fází CU, které představují třetí a pátou dimenzi.

Jdeme do velké hloubky, abychom prozkoumali významné harmonické matematické objevy, které Cathie učinila studiem této mřížky, včetně jeho nejhvězdnějšího úspěchu ze všech: Cathie řeší paradox sjednoceného pole moderní fyziky a odhaluje, že celé Stvoření je prostě funkce Světla.

Také bereme úryvky z materiálu Ra, abychom pomohli rozvinout tyto myšlenky týkající se rozšiřování a smršťování CU v jejich „kosmickém kontextu“.

KAPITOLA 09: MŘÍŽKA CATHIE

Moderní vědecká historie Global Grid začíná prací výzkumníka jménem Bruce Cathie. Ačkoli není běžně známý v ufologických kruzích, jeho práce má prvořadý význam. Cathie píše o velmi komplikovaných matematických myšlenkách, jako by byly jednoduché jako aritmetika na základní škole, a pak pokorně trvá na tom, že „není vědec ani matematik“. Uprostřed této složitosti je jeho práce naprosto brilantní, ale všechny kromě těch nejnáročnějších čtenářů zanechává v prachu. V této kapitole se tedy podíváme na to, jak tento muž a jeho teorie zapadají do naší celkové diskuse, kterou je Velký cyklus a jak souvisí s dimenzemi a jednotkami vědomí, jak je známe.

Cathie vyrostla na Novém Zélandu, který se nachází „Down Under“ poblíž Austrálie. Když měl první ze série pozorování UFO, pracoval v armádě. Ze zřejmých důvodů se začal velmi zajímat o to, že tato pravidla vidí na očích, a chtěl se o nich dozvědět více. Jelikož byl na velké lodi na moři, byl schopen docela jasně vidět na velkou vzdálenost kolem sebe a postupem času si začal všimnout, že dráha letu UFO je zdánlivá pravidelnost.

Tato pravidelnost ho fascinovala, a tak se Cathie rozhodla, že o ní bude vědět co nejvíce. Pečlivě zkoumal pozorování různých lidí a snažil se zjistit, kudy se UFO ubíralo.

Postupem času si uvědomil, že skutečně existuje určitý vzorec; zdálo se, že UFO sledují určité specifické přímé cesty, které byly vždy stejné.

Snaha o tato data ho později přivedla k práci francouzského badatele Aime Michela, který UFO studoval již mnoho let a určil některé ze standardních letových drah, po kterých se budou v různých částech Evropy ubírat. Pozorování UFO se bude objevovat znovu a znovu podél těchto "traťových linií" a Michel určil, že průměrná vzdálenost mezi těmito čarami byla 54,46 kilometrů. Když to převedl na námořní míle, Cathie ke svému vlastnímu překvapení zjistil, že traťové linie jsou od sebe přesně 30 námořních mil. Opět platí, že 30 je základní "harmonické" nebo frekvenční číslo.

Pokud se vám to nezdá důležité, nebo se to nezdá být nic jiného než náhoda, je to tak

Je důležité si uvědomit, že „námořní míle“ je přesně jedna oblouková minuta na zemském povrchu. Šedesát obloukových minut neboli šedesát námořních mil by se pak rovnalo jednomu obloukovému stupni, a jak každý ví, v každém kruhovém nebo kulovém tělese je celkem 360 stupňů. Vzhledem k tomu, že Země sama kdysi mohla mít 360denní rok a Hoaglandův tým demonstroval stejný systém měření stupňů, jaký se používá na Marsu, je bezpečné přinejmenším předpokládat všudypřítomnost použití 360 stupňů pro kruh. Víme, že 360 je jedním z nejzákladnějších „frekvenčních čísel“ ve vesmíru a jeho odvození mohlo být přímým výsledkem pozorování, která mohla být provedena v souvislosti s jeho přirozenou existencí na Globální energetické mřížce.

Opět jde o spekulace, nicméně pojďme se podívat na pár faktů. Nejprve se v příštích kapitolách podíváme na práci Carla Muncka, známou jako „arheokryptologie“. Tato práce nepochybně ukazuje, že Antikové používali 360stupňový systém při stavbě svých monumentů na Zemi.

Hoaglandův tým objevil, že vzdálenost mezi "Tvář" a "D&M pyramidou" je přesně 1/360 průměru pólu k pólu Marsu. Tento objev vedl k mnoha dalším ohromujícím průlomům, které by nastaly pouze v 360stupňovém systému. Ve třetí části této knihy poukážeme na skutečnost, že pozemský rok se zdá být klíčovým časoměříčem ve Sluneční soustavě, který zamyká a popisuje mnoho dalších cyklů.

V případě objevů Cathie zjišťujeme, že čáry magnetické síly, které tvoří Globální mřížku, jsou od sebe vždy 30 úhlových minut. Na základě toho bychom se mohli divit, zda to není pouze systém map, které UFO používají k cestování, ale spíše viditelný systém energetických čar. Pokud je to pravda, adaptace 360 stupňů na planetární kouli může být jednoduše pozorováním organizace jejich silochar. To by také mohlo pomoci lépe vysvětlit, proč jsme toto číslo viděli i na tolika jiných místech.

Z Cathiných objevů tedy víme, že každý půlstupeň oblouku na zemském povrchu byl potenciální dráhou UFO, celkem tedy 720 čar zeměpisné šířky a 720 čar zeměpisné délky. Říká Cathie:

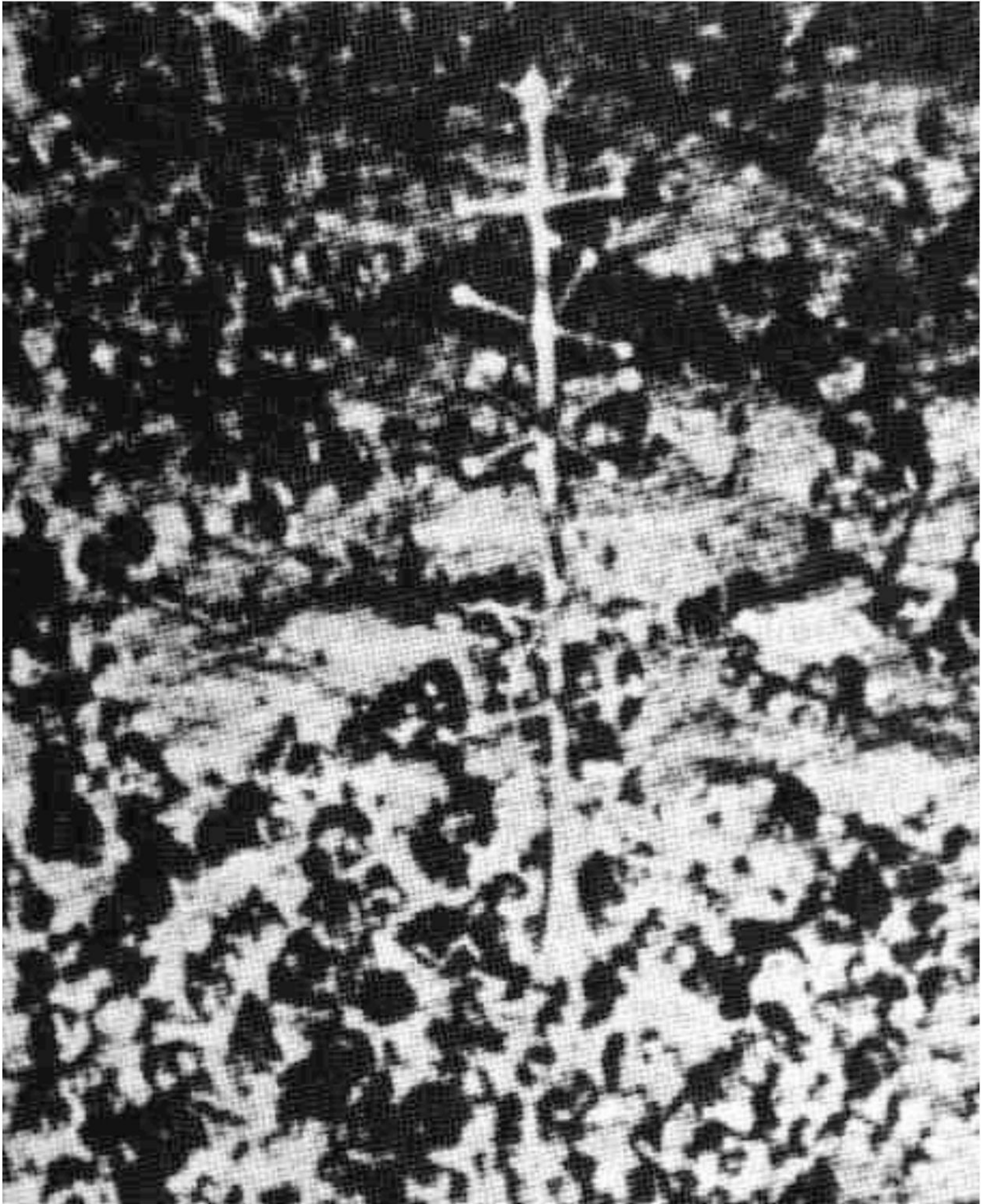
Zjistil jsem, že pomocí jednotek 30 minut obloukové zeměpisné šířky sever-jih a 30 minut obloukové délky východ-západ na mé Mercatorově mapě se vytvořil mřížkový vzor, do kterého bylo možné umístit velké množství zpráv o UFO. Nakonec jsem měl mapu se šestnácti stacionárními a sedmnácti pohyblivými se UFO zakreslenými na mřížkových křižovatkách a traťových liniích.

Když jsem se ujistil, že moje úvahy a spiknutí nejsou falešné, usoudil jsem, že mám dobrý důkaz, že Nový Zéland, možná i další země a pravděpodobně celý svět, jsou systematicky pokryty nějakým typem mřížkového systému.

Když se tedy člověk podívá do historie a původu Cathieho díla, vždy vidí mapu Nového Zélandu s řadou rovných čar. To by se pro Američany mohlo ukázat jako kámen úrazu, jednoduše proto, že to nebylo provedeno například na mapě státu New York. Je to však vhodný a definitivní systém, který Cathie pozorovala, zajímavější jeho identickou návazností na práci Aime Michela, francouzského badatele UFO, který také objevil „tracklines“ v Evropě.

Další významnou položkou zájmu v Cathieově díle byl objekt, který byl vyfotografován čistě na dně moře, v hloubce 2500 sáhů, resp.

13 500 stop, námořní průzkumnou lodí Eltanin. Objekt se nacházel v oblasti 1000 mil západně od mysu Horn. To, co tato loď vyfotografovala, je to, co vypadá jako velká kovová hůl vycházející přímo z mořského dna, se stoupající spirálou malých tyčí vycházejících z ní v pravém úhlu k originálu. Obraz si lze představit jako sérii křížů spirálovitě stoupajících vzhůru. [Viz obrázek na další straně.]

Celý tvar má velmi zřejmý umělý, geometrický design; vzdálenost mezi každou sadou tyčí je stejná a šířka každé sady je stejná. Sedm taktů silně naznačuje vztah k oktávovým harmonickým, přičemž menší takty v horní části myšlenku doplňují. Dále konec každého

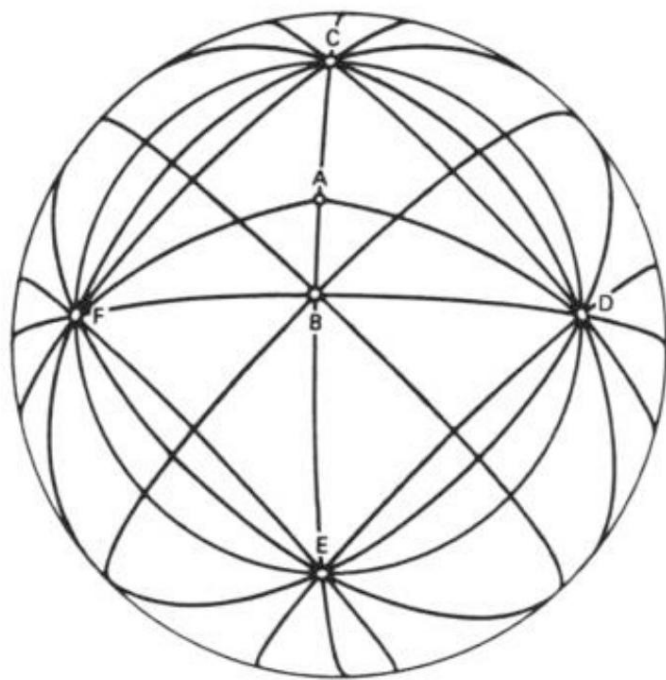
tyč končí v malé kouli, jako by byla záměrně vyleštěna do tohoto tvaru. Důstojníci Eltaninu se snažili naznačit, že to není nic jiného než mořský organismus, ale když Cathie na jednoho z nich naléhala, připustil, že to vypadá jako skutečný artefakt. Je zřejmé, že nikdo si nepřál, aby se tyto znalosti dostaly na veřejnost, protože se dostaly do šíleného okraje s takovými věcmi, jako jsou UFO a pyramidy. Ale Cathie se rozhodla, že tohle nenechá uniknout; místo toho to viděl jako objekt velké důležitosti. Později se to stalo zásadním důkazem při objevování mapy Globální sítě.

Je zřejmé, že v dobách Cathie neexistovala žádná ponorka, která by mohla spadnout jasně na dno celého oceánu, pod bod, kde klesá kontinentální šelf. Tento objekt byl zjevně vyroben nějakým druhem inteligence a Cathie sama viděla a slyšela zprávy o UFO, která poletí přímo do vody. Zahlédl také UFO, které vystřelilo do oceánu zářící „objekt podobný tyči“. Tento objekt neklouzal vpřed po své sestupné dráze v oblouku, jak byste očekávali, ale spíše sledoval přesnou přímou dráhu, zjevně porušující přírodní zákony zrychlení, které by měly ovlivnit těleso při volném pádu, když má počáteční rychlost. v době, kdy byla vydána. To Cathie vedlo k přesvědčení, že UFO přesně zamířilo objekt tak, aby přistál na mořském dně v určitém bodě, a že objekt může být velmi dobře stejný jako ten, jehož fotografii viděl. Došel tedy k závěru, že fotografie z Eltaninu ukazuje předmět se všemi znaky inteligentního designu té či oné podoby, a s největší pravděpodobností ne lidského druhu.

Další věc, která zaujala Cathie, bylo, že samotný objekt vypadal jako anténa, jako by jí procházela nějaká energie. To bylo dále podpořeno myšlenkou, že směr každé tyče může odpovídat směru energie; každý pruh se zdál být přibližně o 20 stupňů posunutý od toho pod ním. Cathie si to všechno dobře promyslela a uvědomila si, že musí existovat nějaké spojení s UFO, které viděl a které se zdálo, že bez námahy cestují pod mořem i vzduchem. Ale co by to mohlo být?

Odpověď přišla, když si uvědomil, že tento objekt by klidně mohl být anténou nebo zaměřovačem pro stejnou formaci globální energie, jakou nyní začínal mapovat přes letové dráhy UFO. Podařilo se mu získat souřadnice, na kterých byl Eltanin, když pořizoval fotografii, a tak byl schopen odvodit přesnou polohu objektu, který pak začal nazývat „letou“.

Práce Cathie je s postupem stále zajímavější. Z této antény spolu se svými dalšími souřadnicemi, které vyvinul, byl schopen zjistit jednoduchou celoplanetární formu tvaru, po kterém se UFO pohybovalo. Ve skutečném šílenství ve stylu Eureka popadl dětský míček a pomocí fixu vykreslil formaci; obrázek míče je uveden na zadní straně jeho první knihy s názvem Harmonické 33. Míč znázorňuje řadu kruhů, které obklopují planetu, a tyto kruhy se protínají v určitých odlišných bodech.

Možná by nás na tomto místě nemělo překvapit, že tyto body dokonale ilustrují krychli a osmistěn uvnitř koule, kde jsou její body definovány průsečíky řady dokonalých kružnic. Bod A představuje skutečný magnetický severní pól, zatímco bod B představuje ideálnější „pól mřížky“.

Znovu vidíme, jak se na Zemi objevují dvě geometrie v našich formách „jednotky vědomí“, zcela prostřednictvím grafů letových drah UFO a zdánlivě umělého objektu umístěného na mořském dně. Od té doby Cathie vydala několik knih a stupeň přesnosti, který má jeho mřížka k takovým věcem, jako je umístění jaderných elektráren, pozorování UFO, starověká místa a další paranormální jevy, je velmi významný. To je mnohem podrobněji popsáno v knihách Cathie, jako je Energetická mřížka.

V raných fázích své práce Cathie věřila, že tato energie mřížky byla v podstatě vytvářena a udržována samotnými „anténami“. (Později by tento bod zrušil.) V té době věřil, že celou Globální mřížku vybudovali mimozemšťané a že je nějakým způsobem zodpovědná za vyrovnávání energie na planetě Zemi. Vycházel z teorie, že mimozemšťané zběsile obcházeli a opravovali svou síť, kdykoli měli příležitost, a zoufale se snažili vyvážit naše elektromagnetické a magnetické rušení způsobené věcmi, jako jsou podzemní jaderné testy. Cathie věřila, že energie, kterou jsme v těchto případech vytvořili, by mohla Zemi roztrhat na kusy, pokud bychom nedostali vnější pomoc. Cathie věřila, že to byla velmi statečná služba, kterou návštěvníci poskytovali. A i když vidíme, že „nepostavili“ Grid jako takový, tyto „antény“ by jistě mohly představovat jejich technologické snahy o jeho vyvážení.

Postupem času, když jsme to jen krátce prošli, Cathie začala vytvářet nějaké vážné spojení mezi touto sítí a energií, kterou vyrábí. Jeho jediným největším přínosem pro budoucí technologii lidské civilizace je bezpochyby jeho „rozluštění“ kódu stojícího za Sjednocenou fyzikální teorií pole. Tato teorie, jak jsme uvedli v minulosti, by mimo jiné sjednotila gravitaci a elektromagnetismus, což by nám poskytlo příležitost vytvořit gravitaci s elektřinou a vytvořit pohonné systémy podobné těm, které se nacházejí v

UFO.

Einsteinova vlastní rovnice relativity se sama o sobě velmi blíží tomuto Jednotnému poli. Téměř každý ví, že rovnice zní následovně: Energie se rovná hmotě krát rychlost světla (C) na druhou, neboli $E=MC^2$. Einstein doufal, že vyřeší tuto rovnici pouze pro rychlost světla. Věřil, že hodnota hmotnosti by mohla být nakonec nahrazena měřením světla. Pokud by se tak stalo, pak by celé Stvoření mohlo být vyjádřeno jako složené z čistého světla - hmoty a energie jsou zcela funkcí Světla. Toto je skutečné „jednotné pole“, které Einstein hledal.

Jakkoli to musí znít úžasně, Cathie tento problém vyřešila. V mřížce objevil výraz hmoty, který byl formulován jako rychlost světla. (Na konci této kapitoly otiskneme jeho řešení. Další informace lze nalézt v jeho publikacích.) I když však Cathie „rozluštila kód“ Unified Field Theory, co je pro nás ve skutečnosti zajímavější a důležitější je objevy, které cestou učinil. Když se Cathie přiblížil k řešení hádanky, odhalil mnoho zásadních objevů, které navždy změní naše chápání "fyziky sympatických vibrací" a přesná čísla, která se podílejí na studiu těchto univerzálních vibrací, které určují chování "energie nulového bodu" neboli éteru.

Rychlost světla, jak ji nyní známe, se měří v sekundách. Jedním z prvních objevů Cathie bylo přijít s jiným způsobem měření času, aby bylo možné jej přesněji přirovnat k harmonickým harmonikám samotné zemské mřížky.

Právě teď nám náš systém sekund funguje docela dobře, počítáme-li v systému založeném na 60. Máme den 24 hodin. Cathie zjistila, že harmonie matematiky pro mřížku se stanou mnohem jednoduššími, pokud máme den 27 „hodin mřížky“ místo našich obvyklých 24. To se jednoduše provede faktorem v poměru 8 ku 9 – jinými slovy, pro každý den. osm hodin v našem současném systému je devět hodin v "harmonickém" systému. Protože se jedná o velmi jednoduché nastavení, je jistě možné, že se jedná o přirozený aspekt vesmíru, jinými slovy, jak systém založený na 8, tak systém založený na 9 budou vykazovat různé typy harmonických. Osmička je základem oktávy a devítka je základem diatonické hudební stupnice.

Chcete-li tedy dosáhnout této nové časové hodnoty, vše, co byste udělali, je zvýšit počet hodin dne. Ponechali byste stejné hodnoty 60 minut za hodinu a 60 sekund za minutu. To by samozřejmě změnilo hodnoty na hodiny a minuty a zkrátilo je, protože nyní musíte vtěsnat 27 hodin do našeho běžného dne 24. Pokud tedy vyřešíme počet „sekund mřížky“ v jednom „dnu mřížky“, "Dostáváme celkem 97 200 sekund na mřížce." (27h x 60m x 60s.)

Pokud se kterýkoli čtenář rozhodne začít dělit 97 200 základními „harmonickými čísly“, jako je 9, budou se dít zajímavé věci. 97 200 děleno 9 se rovná 10800, což je harmonická 1080, což je základní Gematrianské číslo pro Měsíc. (666 je číslo pro Slunce, 1080 pro Měsíc a 1746 "číslo fúze" mezi těmito dvěma. 666 je číslo, které dostanete, pokud spočítáte 1-36 a sečtete všechna tato čísla dohromady, a 36 je také klíčová harmonická číslo v diatonické hudební stupnici, jak jsme ukázali.) 1080, měsíční číslo, je také přesně polovina průměru Měsíce v pravidelných anglických mílech, a to je důležitý bod. Průměr Měsíce 2160 mil je kvantitativně shodný s 2160letým stářím zvěrokruhu. V dalších kapitolách se o této skutečnosti budeme bavit

že 12 z těchto zodiakálních „věků“ dává dohromady 25 920, což je stejný počet jako náš Velký sluneční cyklus a dlouhodobý cyklus kolísání Země známý jako precese. Toto je náš první „náznak“, že starodávné měření palce, stopy a míle může být přímo spojeno s tímto univerzálním harmonickým systémem. V kapitole 17 nám Carl Munck tento bod mnohem více zviditelní.

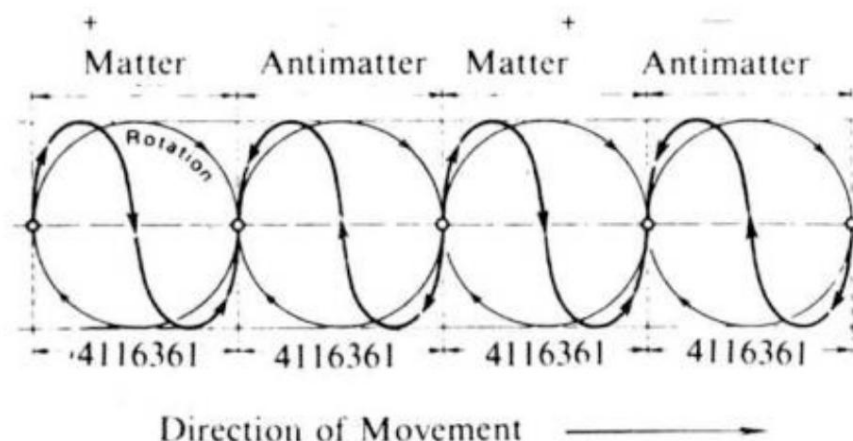
Pokud znovu vydělíme 97 200 9, dostaneme 1200, další základní číslo jako harmonická 12. Kdo si s tím chce "hrát" a něco málo o harmonických číslech ví, bude rychle spokojen. Můžete vyzkoušet řadu dělení 6, 5 a 3, abyste viděli zajímavé výsledky -- opakující se čísla a další "harmonické" hodnoty. Rozhodně vidíme, proč Cathie upřednostnila číslo 97 200 založené na 9 jako harmonický ideál pro počet „sekund mřížky“ za jeden pozemský den – absolutní číslo pro to, jakou vzdálenost v harmonickém čase Země urazila. Ačkoli to neodpovídá našemu současnému měření času zakořeněnému v čísle 8, zdá se, že je to nejlepší způsob, jak napravit oběžnou dráhu Země pomocí harmonického systému. Postupně ukážeme, že 97 200 „sítových sekund“ je velmi důležité číslo pro zmapování pulzujících frekvencí CU.

Kromě toho, harmonické Cathieina čísla pro zemskou mřížku v sekundách, našich 97 200, se také snížila na 972. To je další násobek 36, což nám opět ukazuje její harmonickou povahu jako hudební frekvence, zásadně spojenou s diatonickou stupnicí. 972 děleno 36 je 27, počet hodin v mřížkovém dni.

Takže můžeme jasně vidět, že se objevují planetární harmonie, vyjádřené elegantními harmonickými čísly pro jejich oběžné dráhy. Richard Hoagland na konferenci MUFON v roce 1997 odhalil, že oběžná dráha Marsu trvala v minulosti přesně 666 martánských dnů, a to kvůli měnícím se gravitačním interakcím planety s jejími dvěma měsíci, takže toto je další způsob, jak to vidět. v důsledku.

Cathie pak spojí tyto „mřížkové sekundy“ dohromady s rychlostí světla a přepočítá tuto hodnotu na základě harmonické matematiky. Když přemýšlíme o naší aktuální hodnotě rychlosti světla, je tato hodnota založena na matematice a čase, které nyní používáme. Když tyto sekundy změním na harmonické nebo mřížkové sekundy, představíme transcendentální vlastnosti poměru 9 (což je opět stavební kámen řady Diatonic a také hlavní frekvenční číslo Mayů), hodnota rychlosti světla se také změní. To, co jsme nikdy nečekali, je úžasné základní harmonické číslo, ve které se mění rychlost světla!

Abychom „nastavili“ náš konečný bod, který se v pozdějších kapitolách spojí se Slunečním cyklem a naším studiem jednotek vědomí, musíme prozkoumat Cathieho diskuzi o světelných vlnách a o tom, jak by fungovaly v atomu. Cathie nás informuje o skutečnosti, že skutečný atom by nevypadal jako sluneční soustava, jak si o ní myslíme, ale spíše jako kulovitá hmota. Světlo se šíří v kruhové, trojrozměrné vlně, vlně, která spirálovitě stoupá do určité výšky a určité hloubky. Můžete to znázornit ve dvou rozměrech jako pravidelnou "sinusovku" s horizontální čarou pro její střed.

Pokud si představíte tuto světelnou vlnu pohybující se vpřed nastavenou rychlostí, můžete si představit, jak by se vytvořila koule. Světelná spirála by začínala ve středu vlny, což by byl severní pól koule. Vlna se spirálovitě vyšplhá do maximální výšky a znovu se „sníží“ ke střední, když dosáhne rovníku sféry, čímž vytvoří první hemisféru. Poté se stejným způsobem vytvoří druhá hemisféra, protože vlna „klesne“ do svého nejnižšího bodu a opět stoupá do střední polohy. Viz diagram pro podporu při vizualizaci. Čísla ve spodní části představují harmonické, které Cathie objevila jako spojené s tímto pohybem.

Přirozeně byste to mohli změřit jako „částici“, konkrétně kouli, nebo „vlnu“, konkrétně tvar vlny tvořící kouli. S tímto koncepčním vynálezem tedy Cathie poskytla řešení pro to, co je ve fyzice známé jako „dualita vlna-částice“, kde se světlo může jevit buď jako částice, nebo jako vlna v závislosti na tom, jak ho pozorujete. Uvádí také, jak vzniká antihmota v důsledku spirálovitých pohybů.

Připomínáme čtenáři, že tento systém má pozoruhodnou podobnost s naší vlastní teorií týkající se vnitřního fungování „jednotek vědomí“. Cathie to zobrazuje jako spíše dvourozměrný systém, pohybující se v podstatě zleva doprava a zprava doleva ve spirále. Cathie používá pro diagram „vlnu“ a ze studií, jako jsou studie Dr. Michio Kaku, nyní víme, že „vlny“ jsou ve skutečnosti superstruny, o nichž tvrdíme, že jsou čarami energetické síly ve sjednoceném „moři“ éteru. energie. Máme také důvod se domnívat, z různých psychických a fyzických zdrojů, které jsme uvedli, že tyto „vlny“ musí pocházet z centrálního bodu nebo Jednoty a musí se pohybovat směrem ven, jak se energie rozpíná, a pak se zase zhroutit zpět dovnitř, jak se smršťuje.

Takže, jen s velmi mírným vylepšením, můžeme vidět, jak Cathie objevil „jednotky vědomí“ samy o sobě, jako atomy. Jediné, co musíme udělat, je vidět je jako tvořené superstrunami, které se pohybují ve spirálách a rozpínají se směrem ven v kulovité formě z centrálního bodu nebo jádra. Cathiein atom je vytvořen téměř přesně tak, jak si myslíte; je třeba změnit pouze vektor nebo směr spirál. Protože víme, že Země je také gigantickou jednotkou vědomí, která poskytuje sférické „pole“ k udržení těchto energií, to vysvětluje, proč nám Cathieina mřížka ukazuje dvě platónská tělesa – osmistěn a krychli. Již jsme řekli, že špičky nebo rohy každé z Platónských těles představují body, kde se všechny spirály sbíhají, což jim dává větší gravitační / energetickou sílu. Tato souhra sil v „uzlech“ se projevuje jako přímá magnetická pole v expandující kouli, všechna harmonicky rozmístěná. Tento harmonický odstup je základní

definice všech platónských těles, o kterých jsme diskutovali.

HARMONICKÁ RYCHLOST SVĚTLA

Nyní jsme zjistili, že Cathie vytvořila základ pro měření času pomocí systému „souřadnicových sekund“, kde normálních 86 400 sekund za den na základě harmonické 8 je rozšířeno na 97 200 sekund na základě harmonické 9. V tak byl jeden den zemské rotace rozdělen na 27 neboli 9 x 3 „hodiny mřížky“. Počet „sítových sekund“ za den vychází jako extrémně harmonické číslo 97 200. Tímto způsobem Cathie dosáhla prvního kroku k uvedení rychlosti světla do mřížky; získání měření času na základě sekund mřížky.

Rychlost světla, jak ji nyní vyjadřujeme, se měří v mílích za sekundu. Už jsme viděli, jak Cathie přeměnila hodnotu sekundy na její harmonický ideál, Grid Second. Nyní také potřebujeme převést náš běžný systém mil na síťový měřicí systém. Jak si pamatujeme z diskuse o práci Aime Michel a sledovacích linií UFO, které byly od sebe symetricky rozmístěny, Cathie použila systém „námořních mil“ k určení, kde byly umístěny „čáry mřížky“. Víme také, že jedna námořní míle se rovná jedné obloukové minutě na zemském povrchu a že každých 30 minut existuje „čára mřížky“. Takže to, co musíme udělat, je změnit míle v rovnici rychlosti světla na námořní míle nebo obloukové minuty, protože tyto dva jsou zaměnitelné. Proto by „rychlost mřížky“ světla byla vyjádřena jako (x) obloukových minut za sekundu mřížky.

Nespornou pravdou Cathiných zjištění je, že „rychlost mřížky světla“ je PŘESNĚ 144 000 obloukových minut za mřížkovou sekundu ve volném prostoru. Jak brzy uvidíme, stane se to jedním z nejdůležitějších bodů v knize, protože nám ukazuje, že existuje přímá souvislost mezi frekvencemi světla a frekvencemi zvuku – matematika čísel je doslova identická. Dvojnásobek hodnoty 144 je 288, což je první hodnota v diatonické škále, kterou jsme zkoumali.

Když se na to podíváme ještě dále, můžeme vidět, že základní harmonická hodnota 144 000 pro rychlost světla je přesně stejná jako základní harmonické hodnoty pro mnoho různých věcí, včetně:

- baktun mayského kalendáře, při 144 000 pozemských dnech;
- biblický počet 144 000 duší, které vzestoupí;
- základní "stavební kámen" všech frekvencí zvukových vibrací, 144;
- základní Gematrian "číslo frekvence" pro světlo, 144;
- A samozřejmě harmonická 12 krát 12.

Gematrianský význam pro číslo 144 je tedy „světlo“. Je zřejmé, že se musíme ptát, zda tito archaičtí konstruktéři tohoto biblického numerologického systému věděli o stejných informacích jako Cathie; nyní vidíme, že měli pravdu: 144 je opravdu světlo!

Jako další zajímavý harmonický bod uvádí fyzik John Nordberg

současná fyzika stále používá časovou jednotku založenou na tradiční sekundě a tato jednotka je přímým vyjádřením toho, jak rychle se sekundová ručička pohybuje po 360stupňovém kruhu na ciferníku hodin, na rozdíl od toho, jak rychle se Slunce pohybuje v jednom 360stupňovém kroužit po obloze. V 360stupňovém oblouku Slunce je 86 400 sekund, což představuje jeden den času. Abychom získali množství relativního pohybu mezi jednou sekundou na 360stupňovém ciferníku a jednou sekundou na zdánlivém 360stupňovém pohybu Slunce, vydělíme 86 400 počtem sekund v jednom 360stupňovém kruhu neboli jednou minutou, což je 60 sekund. Poměr, který nám zbývá, je 1440, což představuje naše současné vnímání času: jinými slovy, jedna sekunda našeho času je 1440krát rychlejší při pohybu obloukem než pohyb Slunce obloukem, který sleduje v našem oblouku. nebe. Když to zkombinujeme se skutečnou harmonickou hodnotou Cathie 144 000 obloukových minut pro rychlost světla za jednu „sítovou sekundu“, můžeme vidět, že tam jsou docela zajímavé harmonické paralely.

Ještě důležitější je, že rychlost světla je harmonicky stejná jako rychlost baktunských měřicích jednotek ve Velkém cyklu, jak uvidíme v dalších kapitolách. Je to také funkce harmonických složek, které tvoří jednotky vědomí [CU]. Existuje tedy základní vztah mezi samotným Světlem, Zvukem a slunečním cyklem. (Sluneční cyklus je pulsací Světla, vyjádřenou rotací planet a hvězd. Tato pulsace Světla funguje v oktávách, což nám dává rozměry.) Cathie nám právě řekla výše, že světlo při svém cestování tvoří koule a CU je kulový energie, která pulzuje.

Také jsme navrhli, že koule planety může poskytnout harmonickou ve velkém měřítku pro pulsaci CU, a nyní Cathie rozložila naše základní „hodnoty planetárního měření“, jako je míle, na základní harmonické členy sítě, které nám pomáhají vypočítat skutečný harmonický běh času. Jedním z nejpůsobivějších „harmonických“ zobrazení Země jako CU od Cathie je vzdálenost od středu Země k průměrné výšce atmosféry. Tato hodnota je udávána jako 4320 obloukových minut, což snižuje na 432, počet "Zasvěcení" a základní vibrace pro šestý uzel v oktávě. Zdálo by se tedy, že obloukové minuty jsou skutečně zásadní pro demonstraci harmonických proporcí Země. Nyní, když jsme vyřešili rychlost Světla v harmonickém čase a obloukových minutách, vidíme proč; vychází to s přesnou harmonickou 144.

Takže v podstatě pomocí tohoto systému mřížkové matematiky Cathie určila, jak je jednotka vědomí zmapována na těch nejminutovějších, nejzákladnějších úrovních - pomocí 360-stupňových "sítových sekund" a obloukových minut. Nejen, že vidíme mapování CU, vidíme také její základní vztah ke Světlu a harmonii Světla. Protože harmonické principy CU jsou mezi Zemí a atomy doslova totožné, uvidíme také, že cykly Sluneční soustavy jsou také harmonickou funkcí.

Planety se pohybují vesmírem nikoli ve dvourozměrných kruzích, jak je obvykle vidíme, ale ve spirálách, protože Galaxie se také otáčí a posouvá sluneční soustavu vpřed jako celek. Pokud byste se podívali na planetární dráhu v nepohybujícím se prázdném prostoru, pohybovala by se po spirále. Planety se tedy spirálovitě točí harmonicky stejným způsobem jako superstruny v jednotce vědomí, jen mnohem pomaleji. Planety vznikly ze středu, Slunce, jako super horký plyn a prach, a nyní se spirálovitě pohybují směrem ven od Slunce pomalou, předvídatelnou a harmonickou rychlostí jako planety. Podobně CU začíná ve svém středu a spirálovitě se stáčí ven v superstrunách. Sluneční soustava tedy skutečně je

obří, harmonická jednotka vědomí.

Vezměme si zde citát z Ra, abychom to ilustrovali. Začneme úryvkem z Ra, který jasně ilustruje spojení mezi jejich definicí slunečního cyklu, o kterém budeme diskutovat v budoucích kapitolách, a jejich definicí jednotky vědomí. Zde je citát, který nám pomůže začít:

Otázka: Procesu evoluce rozumím tak, že naše planetární populace má určitý čas na pokrok. To je obecně rozděleno do tří 25 000 letých cyklů. Na konci 75 000 let se planeta sama vyvíjí. Co způsobilo, že tato situace nastala s přesností let v každém cyklu?

RA: Já jsem Ra. Vizualizujte si, chcete-li, konkrétní energii, která proudící ven a srážející se dovnitř tvořila malou říši stvoření řízenou vaší Radou Saturnu. Pokračujte ve sledování rytmu tohoto procesu. Živý proud vytváří rytmus, který je nevyhnutelný jako jeden z vašich hodin. Každá z vašich planetárních entit započala první cyklus, když energetické propojení bylo v tomto prostředí schopné podporovat takovéto zážitky mysli/těla. Každá z vašich planetárních entit je tedy na jiném cyklickém rozvrhu, jak byste to mohli nazvat. Načasování těchto cyklů je měření rovnající se části inteligentní energie.

Tato inteligentní energie nabízí typ hodin. Cykly se pohybují tak přesně, jako hodiny odbíjejí vaši hodinu. Brána od inteligentní energie k inteligentnímu nekonečnu se tak otevírá bez ohledu na okolnost, kdy udeří hodina.

Tento citát bude čerpán mnohem více v příštích kapitolách. Zde můžeme vidět, že odkazují na „vnější proudění a srážení se dovnitř“ inteligentní energie, která je v určitém cyklu. Tento cyklus lze velmi přesně změřit a určuje, kdy na kterémkoli planetárním tělese dojde k „posunu frekvence“. Nyní, protože jsme po kolena v diskuzi o jednotkách vědomí, je pro nás vhodnější uvést zbytek Raových citátů. Další citace ze str. 6 zákona jedné knihy II, pokračuje v konceptu, který jsme právě viděli výše.

Inteligentní nekonečno má rytmus nebo tok jako obří srdce začínající centrálním sluncem, jak byste si to představovali nebo si to představovali, přítomnost toku nevyhnutelné jako příliv bytí bez polarity, bez konečnosti; rozlehlé a tiché všechny bijí ven, ven, zaostřují ven a dovnitř, dokud ohniska nejsou kompletní. Inteligence nebo vědomí ohnisek dosáhly stavu, kdy je jejich, řekněme, duchovní přirozenost nebo hmota volá dovnitř, dovnitř, dovnitř, dokud se vše nespojí. Toto je rytmus reality, jak jste mluvil.

Tento citát zní docela povědomě citátu od Waltera Russella, který jsme přetiskli na začátku této knihy:

V mém vesmíru je jen jedna forma, ze které se všechny formy objevují. Ta jedna forma je pulzující krychlová koule, dvě poloviny tepu mého duálního myšlení. Všechny formy pulsují, proto jsou všechny formy dvě, jedna forma pro nádechový puls, který generuje, a druhá pro výdechový, vyzařující pulz. Kostka je koule expandovaná vnějším dechem do černého odpočinku v chladném prostoru a koule je krychle stlačená do žhavení

do běla rozžhavená slunce vnitřním dechem.

Poté na straně 10 Elkins položí Raovi otázku na základě jejich předchozích prohlášení a jeho vlastního chápání fyziky Deweyho Larsona. (V úvodu knihy Law of One: Book II je nám řečeno, že „Pro ty, kteří si chtějí studovat Larsonovu fyziku, je Struktura fyzického vesmíru dobrou knihou, s níž začít.“) Otázka Dr. Elkinse skutečně ano. stanovit základní základ pro „jednotky vědomí“, jak jsme o nich dosud hovořili. Právě teď je pro nás důležité, že Ra potvrdil správnost tohoto tvrzení pro naši vlastní galaxii.

Otázka: ...Myslím, že jsme možná u nejdůležitější části toho, co děláme, když se snažíme dát najevo, jak je vše Jedno, jak pochází z jednoho inteligentního nekonečna. To je těžké, takže mějte prosím mé chyby v dotazování.

Koncept, který mám právě teď ohledně procesu, s použitím toho, co jste mi řekli, a některých materiálů Deweyho Larsona, které mají co do činění s fyzikou procesu, je ten, že inteligentní nekonečno se rozšiřuje ze všech míst všude. Rozpíná se směrem ven rovnoměrně jako povrch bubliny nebo balónu rozšiřující se ven z každého bodu všude. Expanduje směrem ven při takzvané jednotkové rychlosti nebo rychlosti světla. To je Larsonova představa vývoje toho, co nazývá prostor/čas. Je to správně?

(Je velmi důležité si pamatovat, že Ra odkazuje na tento rozšiřující se pohyb Světla jako na „spirálově stoupající Světlo“; jinými slovy, pohybuje se spirálovitým pohybem uvnitř sférického pole, čímž tvoří sférické geometrie CU, jak jsme řekli. .)

RA: Já jsem Ra. Tento koncept je nesprávný, stejně jako jakýkoli koncept jediného inteligentního nekonečna. Tento koncept je správný v kontextu jednoho konkrétního Logosu, (galaxie) nebo Lásky nebo zaměření tohoto Stvořitele, který si zvolil své, řekněme, přírodní zákony a způsoby jejich vyjádření matematicky i jinak."

Takže to, co můžeme vidět od Ra v tomto citátu, je, že tato „posvátná matematika“ je funkcí zákonů, které jsou přítomné v naší vlastní galaxii. To vyvolává jedinečnou otázku, jak a proč by se mohly lišit v jiné galaxii! Těmito otázkami se v této knize zabývat nebudeme, protože nejsou ústředním bodem diskuse. Elkinsova otázka na straně 12 nám dává odpověď, kterou jsme hledali, a ukazuje nám, že Sluneční soustava je krystalizovaná jednotka vědomí.

Otázka: Kdy vstupuje do hry individualizace nebo individualizovaná část vědomí? V jakém bodě přebírá individualizované vědomí práci na základním světle?"

Elkins se ve skutečnosti ptá, jak my, jako lidské entity, nakonec pracujeme s těmito expanzivními energiemi ve svém vlastním vědomí. Musíme poznamenat, že Raova odpověď na tuto otázku začíná tím, že Elkinsovi říká, že neexistuje žádný „bod“ času, kdy to ve skutečnosti začíná, protože veškerý čas je nakonec simultánní. Vynechali jsme tuto krátkou část, protože v ní jsou termíny, které nebyly v této knize definovány, a poté přejdeme k příslušné části

Odpovědět.

RA: Já jsem Ra... Zkušenost nebo existence prostoru/času vzniká poté, co byl dokončen proces individualizace Logosu nebo Lásky a fyzický vesmír, jak byste to nazvali, se spojil nebo se začal vtahovat dovnitř, zatímco se pohybuje ven do do jaké míry to, co nazýváte svými slunečními těly, zase vytvořilo nadčasový chaos srůstající do toho, čemu říkáte planety, tyto víry inteligentní energie utrácejí velké množství toho, co byste nazvali první hustotou v bezčasovém stavu, realizace prostoru/času být jedním z učení/učení této hustoty bytí.

Máme tedy problém odpovědět na vaše otázky týkající se času a prostoru a jejich vztahu k tomu, co byste nazvali původním stvořením, které není součástí prostoru/času, jak jej můžete chápat.

Pokud se tedy pozorně podíváme na výše uvedený citát Ra, zdálo by se, že naše existence jako Sluneční soustavy planet je pečlivě posazena na platformu fyzické manifestace. Aby mohl prostor/čas existovat, musí se spojující se kompresní síla „začít vtahovat dovnitř“, a tomu říkáme gravitace.

Pamatujte, že Einstein nám ukázal, že prostor/čas se sám skládá do látky a že gravitace je funkcí zakřivení látky. Ra tento "gravitační paradox" řeší pojmem CU na str. 19 a 20 těchto stejných sezení tím, že nám říká, že gravitace "může být vnímána jako tlačení k vnitřnímu světlu/lásce, hledání ke spirálovité linii světla, která postupuje ke Stvořiteli. Toto je projev duchovní události nebo životní podmínky." Jinými slovy, gravitace je jednoduše obrácený pohyb expanze CU. Gravitace je komprese CU, která se projevuje ve fyzice. Uvědomte si také, že tento úryvek odkazuje na spirálovitý charakter těchto čar neboli superstrun světla.

Ra naznačil, že jejich odpověď na Elkinsovu otázku byla navržena tak, aby zahrnovala metafyzické principy gravitace i fyzické. Gravitace jako metafyzický koncept je pohyb směrem ke středu neboli Jednotě. O něco později v knize dostáváme následující zajímavou výměnu názorů mezi Ra a Elkinsem o gravitaci, která to vysvětluje ještě lépe.

RA: Já jsem Ra... Když celé stvoření ve své nekonečnosti dosáhlo duchovní gravitační hmoty dostatečné povahy, celé stvoření nekonečně splyne; světlo hledá a nalézá svůj zdroj a tím ukončuje stvoření a začíná nové stvoření, stejně jako vy považujete černou díru, jak ji nazýváte, s jejími podmínkami nekonečně velké hmotnosti v nulovém bodě, ze kterého není vidět žádné světlo. byl absorbován.

Otázka: Pak by byla černá díra bodem, ve kterém se environmentální materiál podařilo sjednotit s jednotou nebo se Stvořitelem? Je to správně?

RA: Já jsem Ra. Černá díra, která projevuje třetí hustotu, je fyzickým komplexním projevem tohoto duchovního nebo metafyzického stavu. Toto je správně.

Takže to, co zde můžeme vidět, je metafyzika gravitace. Každá geometrická vrstva CU nad naší vlastní je vyšší úrovní duchovní hustoty, a to znamená, že se pohybuje blíže a blíže k Jednomu. Pamatujte, že v době, kdy jednotky vědomí dosáhly bodu koule nebo oktávy, stlačily se zpět do jediného „bodu“. S tímto citátem od Ra můžeme skutečně vidět, že je to pravda a že černá díra je nejlepším fyzikálním příkladem, který můžeme vidět, jak tento proces funguje. Takže jak stoupáme, tak i jako

frekvenčně expandujeme, v jistém smyslu stlačujeme CU v našich tělech do formy, která je blíže Bohu. (Těmito silami jsme informováni, že to není vůbec bolestivý proces... možná ani zpočátku nevíme, že k němu došlo.)

Protože nám Ra říká, že gravitace je funkcí spirálovitého roztahování a smršťování CU, můžeme vidět, proč mají tyto tvary vliv na zemskou gravitaci a tvoří mřížky, jako jsou ty, po kterých létala Cathieina UFO. Jak budeme pokračovat v této knize, uvidíme mnoho dalších příkladů geometrie CU, která se projeví jako fyzikální gravitační napětí na Zemi. Tento bod bude nejjasněji vyjádřen v kapitole o Beckerově / Hagensově mřížce.

Když se společně podíváme na veškerý materiál, který jsme právě citovali z Ra, můžeme vidět, že jednotky vědomí mění své frekvence nebo dimenzionální úrovně předvídatelnými cyklickými rychlostmi. Když se přesuneme do části třetí, spojíme to všechno dohromady, abychom viděli, že naše vlastní sluneční soustava je jednotkou vědomí ve specifickém cyklu, jehož frekvence se chystá zvýšit.

Abychom to shrnuli, začali jsme tuto kapitolu pohledem na práci Bruce Cathieho a nejnověji na jeho objev, že světelné vlny při svém cestování vytvářejí koule. Podle Cathie je to, co vnímáme jako náš trojrozměrný vesmír, fází hmoty a antihmoty, mezi kterými nejsou žádné mezery.

(Samozřejmě existují mezery, které představují ostatní dimenze, ale ve 3D se nám zdá, že nejsou.)

Nyní si připomínáme, že Cathie učinila neuvěřitelný objev. Harmonická rychlost světla, vyjádřená v úhlových minutách za sekundu mřížky, je funkcí 144 - Gematrianské číslo pro světlo. Cathie nám říká, že jelikož je naše Stvoření tvořeno cyklem hmoty/antihmoty, musíme tuto harmonickou zdvojnásobit - každá pulsace musí ve skutečnosti strávit polovinu svého času cestováním v rovině antihmoty. (Podívejte se na dřívější diagram sférické světelné vlny, abyste si to mohli představit.) Podle Ra by tato rovina byla opakem časoprostoru, známého jako „časoprostor“, kde jsou základní vlastnosti prostoru a času obráceny - údajně je prostor mnohem nepružnější, zatímco čas je mnohem flexibilnější, na rozdíl od našeho vlastního časoprostoru, kde se můžeme pohybovat prostorem snadno, ale ne časem. Když tedy zdvojnásobíme harmonickou rychlost světla, dostaneme harmonické číslo 288, což, jak jsme řekli, je začátek základní diatonické stupnice vibrací. Čas od času jsme v metafyzické literatuře označováni jako dimenze, která je bolestně pomalá. Tato pomalost je měřena naším měřením základní rychlosti světla jako „pouze“ harmonické 288, neboli vibrace první dimenze.

Einsteinův paradox „rychlosti světla“ spočívá v tom, že jak se k ní přibližujete, hmota se zvětšuje a zvětšuje až do nekonečna. Ale protože Cathie vyřešila rovnici relativity pro samotné světlo, můžeme vidět, že jediný práh, kterého bychom kdy dosáhli, by byla funkce C, rychlosti světla samotného. Proto ve skutečnosti neexistuje žádná hmota, pouze Světlo. Nebo, jak říká Ra, získáváme „duchovní hmotu“, která nás stlačuje zpět do Světla Jediného. Je zřejmé, že tato „duchovní hmota“ je Světlo, nikoli fyzická hmota. Jde zde o to, že rychlost světla NENÍ nekonečná hranice, kterou nelze překročit, pouze vyžaduje změnu vaší FREKVENCE.

Představte si atom s jeho osmi pozicemi pro elektrony. Pokud by se z jádra uvolnil devátý elektron, neměl by jinou možnost než přejít do další oktávy frekvence, protože oktávová struktura nemůže být

nahrazeno. Takže, když rychlost Světla dosáhne své "kritické hmotnosti" v naší třetí dimenzi, "skočí" do další úrovně nebo frekvence v oktávě.

Budeme zde tedy postulovat, že jakmile bude tato hranice proražena do další vyšší dimenzionální frekvence, rychlost světla by se zásadně zvýšila do svého nového zářezu. Pamatujeme si, že s protikladným cyklem antihmoty/hmoty od Cathie je skutečná světelná harmonická 288. Můžeme vidět tuto dimenzionální posunovou akci rychlosti světla v průběhu zvuku, protože můžeme zvýšit výšku D na 288 cyklů za sekundu. k E na 324. Cathie nám říká, že tyto světelné vlny tvoří koule, a pokud se tedy rychlost Světla zvýší, koule vytvořená touto světelnou vlnou bude mít "rychlejší" frekvenci - a to by byla rychlejší geometrická frekvence také. Člověk by tedy mohl vnímat různá platónská tělesa jako vznikající v různých dimenzích, i když jsou pouze vizuální reprezentací stoupajících frekvencí.

Jak jsme již naznačili, Cathie dokázala kompletně transformovat Einsteinovu teorii relativity pomocí „funkce mřížky“, která tuto hmotnost vyjadřovala pouze rychlostí světla. Tím, že Cathie vyřešila teorii relativity pro "c", Cathie v podstatě "rozbila kód" teorie sjednoceného pole odstraněním proměnné hmoty a vyřešením celé Einsteinovy rovnice na světlo; tedy Energie se rovná světlu. Veškerý viděný a neviditelný materiál ve Vesmíru je tedy Jednotným polem toho, co je v konečném důsledku čisté světlo. Toto je vědecký „objev“ přesně toho, co nám všem během času řekl Ra a další duchovní zdroje.

Tyto rovnice jednotného pole opět naznačovaly způsoby, jak by mohla být energie využita pro takové věci, jako je antigravitace a volná energie. V důsledku tohoto probíhajícího výzkumu Cathie skutečně vzbudila vážný zájem z nejvyšších úrovní tajné vlády. Koneckonců vyřešil Problém všech problémů, odpověď na Sjednocenou polní fyziku. S těmito znalostmi správně aplikovanými byly všechny vědy související s mimozemšťany široce otevřené k prozkoumání, včetně dimenzionálního pokřivení a teleportace. Podle jeho literatury přicházeli vládní agenti a ptali se ho na mnoho různých otázek a chtěli vědět, jak je schopen přijít na všechny své informace. Byl pronásledován a sledován, s největší pravděpodobností odposlouchávány telefonní linky a tak dále.

Bylo učiněno mnoho lákavých a ziskových nabídek, aby pracoval pouze pro vládní subjekty a nezveřejňoval informace veřejnosti, zjevně sahá až do nedávné minulosti. Přesto se Cathie nenechala odradit a na rozdíl od mnoha jiných výzkumníků podobného kalibru nebyl nikdy zabit. Místo toho s ním pokračovali ve spolupráci a jak šel čas, mohl říct, že vědí hodně o tom, co studuje, a využívají jeho výzkum k dalším svým vlastním experimentům. Zdálo se, že objevuje zásadní detaily pro systém, který se začal používat mnohem praktičtěji, než si kdy dokázal představit. V další kapitole probereme, jak mohl být takový systém implementován.

Poznámka pod čarou:

Cathieho primární harmonická rovnice pro Unified Field Theory je následující:

Einstein $E = MC^2$

Cathie $M = C + 1 / \text{čtvreční rt } C$

$$\text{Proto } E = (C + 1 / \text{čtvreční rt } C) C^2$$

KAPITOLA 10: EXPERIMENT A VZESTUP FILADELPHIE V této kapitole začneme zkoumat základy toho, jak by tento systém hyperdimenzionální fyziky mohl ve skutečnosti způsobit spontánní zmizení fyzického těla.

Hluboce prozkoumáme historii experimentu ve Filadelfii, kde byla údajně „teleportována“ námořní loď tam a zpět z Norfolk, VA do Penn's Landing, PA.

Domníváme se, že tento experiment byl brzkým hrubým důkazem skutečnosti, že pokud je magnetické pole dostatečné síly nakonfigurováno tak, aby vytvořilo geometrie vyšší úrovně CU, můžete být velmi dobře schopni transformovat fázi hmoty všeho v něm. oblast do vyšší dimenze.

Také navrhuje, že Slunce přirozeně produkuje stejný efekt, jen v mnohem větším a dlouhodobějším měřítku.

KAPITOLA 10: EXPERIMENT A VZESTUP FILADELPHIE

Efekty Filadelfského experimentu mohou demonstrovat skutečnost, že alespoň částečná znalost Global Grid byla pro zasvěcené již dostupná. Filadelfský experiment, jak už mnozí z nás ví, byl případ, kdy Spojené státy zjevně dematerializovaly celou loď v přístavu Norfolk ve Virginii, dopravily ji do Penn's Landing Area poblíž Philadelphie a poté ji znovu přivezly zpět do Norfolk. v roce 1943. Celková vzdálenost cesty přesáhla 400 mil.

Opět, existuje mnoho různých zdrojů, které potvrzují skutečnost, že se to stalo, a je to nedostatek studií pro většinu skeptiků, které by jim umožnily to zavrhnout. Nejnovější zprávy podplukovníka Philipa Corso, přetištěné na webu CSETI Dr. Stevena Greera, naznačují, že téměř vše v popisu filadelfského experimentu bylo pravdivé, kromě toho, že k ochraně příběhu byla použita jiná loď než ten, který se běžně popisuje veřejnosti. Skutečná loď byla minolovka, ne torpédoborec. Proto dává smysl, že když byli stárnoucí členové posádky eskortní torpédoborce USS Eldridge na toto dotazování, nic takového si nepamatovali. Ačkoli důkazy nyní naznačují, že Eldridge nebyla tou lodí, bylo nám řečeno, že k samotnému experimentu zřejmě došlo. Bylo nám řečeno, že tato loď byla zneviditelněna a rychle transportována mimořádně silným, pulzujícím magnetickým polem, které na palubě vytvářelo.

Toto magnetické pole bylo produktem několika tun specializovaných elektronických zařízení, která v něm byla instalována.

Těm, kteří ignorují tento aspekt „velkého obrazu“ ufologie / metafyziky / vládního zastírání, si musíme připomenout několik faktů kolem této události. Pokud by loď jednoduše zůstala v bezpečí v přístavu, jak tvrdilo námořnictvo, neexistuje žádný zjevný důvod, proč by se rodinám několika členů posádky říkalo, že jejich blízcí, námořníci z posádky, tu noc zemřeli. Zdá se, že neexistuje věrohodné vysvětlení, proč celý zbytek zúčastněné posádky dostal od námořnictva propuštění za to, že byl „zdravotně nezpůsobilý“. Kromě toho smrt Morrise Ketchuma Jessupa, profesora astronomie a matematiky z U Michiganu, který vyšetřoval aféru,

se zdá být trochu příliš náhodná na to, aby to byla „sebevražda“. V mnoha ohledech se jeho smrt čte podobně jako nyní známý případ Vince Fostera spojený s vyšetřováním Clintona Whitewatera.

Jessup, narozený v roce 1900, měl zajímavou kariéru. Během dokončování doktorátu na University of Michigan objevil a katalogizoval mnoho dvojhvězd na noční obloze. Jeho první slušná práce, kterou chytil během hospodářské krize, byla na ministerstvu zemědělství USA, aby hledal zdroje surového kaučuku v Amazonii. Tato práce vedla k archeologickým expedicím do mayských ruin v Mezoamerice, kde pracoval jako fotograf. Byl fascinován tím, co viděl, a postoupil kupředu do Peru, aby tam studoval ruiny předinských kultur.

Studiem megalitické velikosti a matematické přesnosti ruin Jessup dospěl k závěru, že jediným přijatelným vysvětlením jejich stavby je nějaký druh levitačního procesu. Navrhl, že to musel udělat nepozemský vliv, rasa inteligentních bytostí s přístupem k létajícím plavidlům, která by mohla levitovat bloky. Tím, že navrhl tuto teorii, byl vyloučen zaměstnavateli a kolegy, protože se stal časným zastáncem teorie „starověkých astronautů“.

Jessup, poháněn vlastními úsporami, zůstal v této oblasti a začal studovat záhadné krátery poblíž poloostrova Yucatan v Mexiku, které jsou nyní uváděny jako důkaz srážky asteroidů, která zabila dinosaury. Jessupovi nakonec došly peníze a v roce 1954 se vrátil do Spojených států, aby mohl získat finanční prostředky na pokračování svého výzkumu. Brzy si uvědomil, že fenomén létajícího talíře, o kterém všichni mluvili, byl skutečně pravděpodobný, protože již odhalil důkazy, které tomu nasvědčovaly. Nejvíce ho zajímalo určení jejich způsobů pohonu, protože neposlouchali všechny známé fyzikální zákony.

Jessup již dokončil svůj první rukopis v lednu 1955 na základě tohoto nového výzkumu; nazval to Případ pro UFO a prodal to Bantam Books. V knihkupectvích si vedl docela dobře a na podzim téhož roku byl vytištěn v brožované vazbě. Poté, co kniha vyšla na pulty, Jessup obdržel sérii dopisů od Carlose Allendeho, alias Carla Allena. Písmena byla napsána několika různými barvami inkoustu a mnoho slov ve větách bylo bez zjevného důvodu velkými písmeny. Bylo zřejmé, že Allende nebyl nejgramotnější osobou na světě, ale jeho příběh byl rozhodně fantastický: byl přítomen v Norfolkských docích, aby byl svědkem zmizení lodi, mylně označované jako USS Eldridge, během "Philadelphský experiment."

Allende komentoval některé informace v Případu pro UFO, kde Jessup povzbuzoval veřejnost, aby vyvinula právní tlak na vládu, aby požadovala výzkum Einsteinovy teorie jednotného pole. Allende byl docela rozzlobený Jessupovou touhou udělat to, kvůli škodlivým účinkům, které tato teorie měla na lidské bytosti v důsledku jejího testování ve Philadelphia Experiment. Dokážete si představit, že pro každou planetární společnost musí být rané dny teleportace docela obtížné, stojí nevinné, statečné a průkopnické životy. Ačkoli Einstein tvrdil, že svou Teorii jednotného pole nikdy nedokončil, Allende otevře dopis tím, že řekne Jessupovi, že Einstein ho skutečně dokončil a práci stáhl kvůli účinkům, které by mohla mít na lidi. Tyto účinky byly později prokázány ve Philadelphii

Experiment. Říká Allende:

[Einsteinovy] Pozdější výpočty, provedené výhradně pro jeho vlastní poučení a pobavení, na cyklech lidské civilizace a pokroku ve srovnání s růstem mužského obecného charakteru stačily k tomu, aby ho vyděsily. Dnes je nám tedy řečeno, že Teorie byla „neúplná“.

Dr. B. Russell soukromě tvrdí, že je kompletní. Také říká, že Man is Not Ready for it & Shan't be až po WW III. Přesto byly použity "Výsledky" mého přítele Dr. Franklina Rena... Výsledek byl a dnes je důkazem, že Teorie jednotného pole je do jisté míry správná. Za tímto určitým rozsahem se žádná osoba při svých pravých smyslech, nebo vůbec mající nějaké smysly, nikdy neodváží jít.

Dále prozkoumáme Allendeho pozorování pole, které bylo vygenerováno, a co se v něm stalo:

Pole bylo účinné ve zploštělém kulovitém tvaru, sahalo sto yardů (více nebo méně, kvůli poloze Měsíce a zeměpisné šířce) od každého paprsku lodi. Jakákoli osoba v této sféře se stala nejasnou, ALE také on pozoroval ty osoby na palubě té lodi, jako by byly také ve stejném stavu, ale nekráčely po ničem. Každá osoba bez této koule by nemohla vidět nic kromě jasně definovaného tvaru trupu lodi ve vodě.

Samozřejmě za předpokladu, že ta osoba byla dostatečně blízko, aby ji viděla, jen stěží mimo toto pole.

Vezmeme-li Allendeovy dopisy jako faktické, z výše uvedeného odstavce by se zdálo, že existuje zásadní rozdíl mezi tím, co by se stalo, když byste viděli fyzický objekt v tomto stavu, a tím, co se stalo živé lidské bytosti. Lidé v terénu "ztratili neurčitou formu, ale... [viděli se navzájem, i když ostatní vypadali, jako by] chodili po ničem." To naznačuje zásadní rozdíl mezi lidskou entitou a neživým objektem, když je provedena tato „dimenzionální projekce“. Jiné zprávy o těch, kteří cestovali mimo tělo, uváděly, že vidí jiné entity jako nejasné ve formě. Neživá hmota, jako je trup a paluba lodi, nemusí být ve vyšších sférách viditelná.

Podle Allendeho měl tento experiment na muže, kteří se do něj zapojili, zřejmě dost zničující účinek. Muži uvízli mezi dimenzemi a někteří nebyli schopni najít cestu zpět do fyzické roviny. V nejhorším případě někteří z těchto mužů skutečně vzplanuli. Tyto ubohé duše, pokud byly zachráněny, popsaly ten pocit mezitím jako čisté peklo, kde uvízly ve zdánlivě věčné pomalosti a nevěděly, jak uniknout. Podle Allendeho existovaly různé úrovně tohoto „zmrazení“, které ilustruje následující doslovný citát:

Aby bylo možné rozmrazit ty, kteří se stali subjekty „True Froze“ nebo „Deep Freeze“, musel být zkonstruován vysoce komplikovaný kus vybavení. Obvykle se člověk z „hlubokého mrazu“ zblázní, zblázní se, blábolí, zblázní se, pokud jeho „zmrazení“ trvá déle než jeden den v naší době.

Mluvíme o ČASE pro DEEP "Frozen Men" si nejsou vědomi času, jak ho známe. Jsou jako polokomatští lidé, kteří žijí, dýchají, vypadají a cítí, ale stále si nejsou vědomi tak naprosto mnoha věcí, které tvoří „podsvětí“, aby

jim. Člověk v obyčejném mrazu si uvědomuje čas, někdy velmi silně. Přesto si oni nikdy neuvědomují čas přesně tak, jako si to uvědomujeme vy a já. První "hluboké zmrazení" Jak jsem řekl, trvalo 6 měsíců, než došlo k nápravě. Zabralo také elektronické vybavení v hodnotě 5 milionů dolarů a speciální kotviště pro loď.

Stojí za to spekulovat, proč k těmto psychologickým účinkům došlo, když se muži posunuli ve své hmotné fázi. Máme popisy mužů, kteří „blbnou, šílí“, v kombinaci s myšlenkou „polokomatózních [lidí], kteří... si nejsou vědomi tak naprosto mnoha věcí, že by to představovalo [jejich vstup do jakéhosi] „podsvěta“. "Když se na to podíváme z perspektivy abnormální psychologie, zdá se, že máme účinky podobné schizofrenii.

Jednou z věcí, které se objevují v Allendových zprávách, je pocit „pomalosti“. Je velmi zajímavé poznamenat, že zprávy z údajných mimozemských zdrojů se vždy zmiňují o nepohodlí „stlačování“ a „zpomalování“ do naší vlastní frekvence. Zdá se tedy, že vojáci byli transportováni na vyšší frekvenci, a tudíž šli „příliš rychle“ pro Zemi, jejich fyzická těla stále uvízla zde v „melase“. Takže to, co pro nás byla pouhá minuta, pro ně mohlo být ekvivalentem jednoho subjektivního týdne času. Dlouhotrvající úsilí vojáků otírat kůži „zmrzlého“ člověka se mohlo projevit až po dnech či měsících jejich vlastního subjektivního, relativního času.

Kromě toho se zdá, že energetické výsledky tohoto magnetického pole na těle změnily jednotky vědomí, které je tvoří. Lze jistě spekulovat, že velmi intenzivní, pulzující magnetické pole ve skutečnosti zvýšilo přirozenou frekvenci vědomých energií, které tvořily jejich těla. Jakmile byly „jednotky vědomí“ vystaveny těmto vyšším frekvencím, byly nakonfigurovány tak, aby se jim přizpůsobily, podobným způsobem, jakým je přizpůsobuje sférický tvar Země. To, co pravděpodobně začalo jako nic jiného než experiment v magnetickém „stealth“ maskování, se změnilo v multidimenzionální katastrofu.

Většina lidí, kteří studovali tento popis, zná regionální novinový článek z Philadelphie z října 1943 s názvem „Strange Circumstances Surround Tavern Brawl“. Článek zní následovně:

Několik městských policistů, kteří reagovali na výzvu, aby pomohli členům Navy Shore Patrol při rozhánění hospodské rvačky poblíž doků amerického námořnictva zde včera v noci, bylo trochu překvapeno, když dorazili na místo a našli místo prázdné. Podle dvojice velmi nervózních servírek dorazila pobřežní hlídka jako první a místo vyklidila - ale ne dříve, než dva zúčastnění námořníci údajně zmizeli. "Prostě tak nějak zmizeli ve vzduchu... přímo tam," hlásila jedna z vyděšených hostesek, "a já taky nepila!" V tu chvíli podle jejího vyprávění pobřežní hlídka v krátké době všechny vyhnala z místa.

Následný rozhovor s místním policejním okrskem nenechal nikoho na pochybách o tom, že v okolí loděnic skutečně došlo kolem jedenácté hodiny k nějaké obecné rvačce, ale ani potvrzení ani vyvrácení podivných aspektů příběhu lze získat okamžitě. Jeden hlášený svědek stručně shrnul aféru tím, že ji odmítl jako nic

víc než "Hodně hoey od těch daffy dám tam dole." Kteří, jak pokračoval, jen hledali nějakou bezplatnou reklamu.

Škoda na hospodě byla odhadnuta na zhruba šest set dolarů.

Pak se také chceme zabývat úryvkem z dalšího Allendeho dopisu.

Přestože je psáno velkými písmeny, převedli jsme to na normální "velká písmena věty:"

Jak byste vlastně chtěli mluvit s (nebo s některými muži) mužem, který byl kdysi neviditelnou lidskou bytostí? (Může se tak stát před vašimi očima, pokud vypne kyčelní soupravu.)

Z novinového článku můžeme vidět některé možné důkazy naznačující veřejné zobrazení osobních účinků tohoto magnetického / dimenzionálního posunu. Je jistě zajímavé poznamenat, že pobřežní hlídka zjevně všechny vyklidila z baru velmi brzy poté, co se to začalo dít. Pak, v Allendeho úryvku, existuje návrh, že někteří muži nosili „bokovku“, která zdánlivě vyzařovala jakési stabilizační pole, aby se tak nestalo znovu. Zdá se, že to naznačuje, že určité magnetické frekvence by mohly zabránit tomu, aby muži „zmizeli“.

Ale jak přesně mohli tito muži zmizet, když už nebyli v samotném poli? Zde je jedna možná teoretická odpověď.

Již jsme diskutovali o tom, jak přesně oktávová teorie dimenzí zapadá do myšlenky holografického vesmíru. Jednou z vlastností holografické desky je, že bez ohledu na to, jak malý kousek z ní odříznete, při dopadu laserového světla se objeví stejný identický obraz. Obraz může být vybledlý, ale přesto se objevuje. Proto součástí holografické teorie je, že vzory mohou být uloženy jako informace, podobně jako DNA uchovává plán těla. Nové magnetické pole se svou obrovskou silou mohlo změnit hologram jednotek vědomí tvořících fyzické tělo. Dostali upravený geometrický vzor, který byl někde mezi osmistěnem a čtyřstěnem, pravděpodobně asymetrického designu.

Jak nám Seth vysvětlil v předchozích kapitolách, jednotky vědomí jsou tvořeny emoční energií. Přítomnost silných emocí, možná podobných panice, kterou pocítovali, když jejich těla poprvé přijala tuto konfiguraci během Experimentu, by tedy mohla v jednotkách samotných spustit paměť vzorů. Návrat na jejich místo mezi nimi může vyžadovat pouze větší přísun emocionální energie, aby se do něj jednotky v tělesném komplexu rozšířily. Ve skutečnosti materiál Ra začíná dávat smysl, když říká, že rané duše čtvrté hustoty se ještě nenačily maskovat se před třetí. Možná nemají dost osobní síly, aby neustále udržovali novou konfiguraci, a tak občas sklouznou zpět k dřívějšímu vzoru, který si jejich Vzestoupená těla pamatují.

V Anti-Gravity and the World Grid Davida Hatcher Childresse, našem hlavním zdroji těchto informací, Harry Osoff ukazuje, že dráha, po které loď cestovala, byla přesně stejná jako jedna z linií energie v Globální mřížce. William Becker a Bethe Hagens, se kterými se setkáme později, označovali tuto linii jako „Grid Line #18“.

Osoff dále ukazuje, jak skutečné body příletu a odletu krásně zapadají do mnoha přirozených zemských rezonančních frekvencí Cathie, jako je rychlost světla a rozestupy elektronů v jádře. [Zaínteresovaní čtenáři by se měli podívat na přesnější podrobnosti v Childressově knize.] Magnetická síla tedy doslova přeměnila všechny jednotky vědomí, které tvořily loď, na vyšší úroveň vibrací. Jakmile to udělala, loď už neměla fyzickou hmotu a mohla se pak řídit proudící energií magnetického pole, stejně jako Cathieina UFO. ALE, bylo velmi důležité, aby to bylo provedeno na správném místě na Zemi, pokud to mělo vůbec fungovat.

Tento přirozený tok energie by se dal přirovnat k proudu v oceánu, a jak uvidíme, je alespoň částečně zodpovědný za tyto proudy a mnoho dalších věcí včetně počasí. Přirozený energetický proud tedy nesl nyní vysokofrekvenční loď přes mřížku k dalšímu bodu spojení ve Philadelphii, kde musel být zkonstruován podobný stroj. Možná bylo toto zhmotnění neúplné a loď byla stále na mírně vyšší frekvenční úrovni, i když viditelná pro šokované přihlížející. Pak by bylo možné obrátit magnetická pole mezi dvěma stroji v kotvištích lodí a přitáhnout loď zpět přes stejnou mřížku, čímž by se překonal její přirozený cyklický tok.

Dalším zajímavým bodem bylo, že zelená mlha byla spojena s procesem dematerializace. Tato zelená mlha byla také vidět obklopující objekty v Bermudském trojúhelníku v knihách Charlese Berlitze. Trojúhelník je další oblastí záhadných zmizení, a jak brzy uvidíme, hlavním bodem sítě. Je zajímavé, že Gordon Michael Scallion ve své nedávné knize Notes from the Cosmos znovu popisuje stejnou zelenou mlhu, která se vztahuje k projevům duchovních sil. Ve vizi, o které referoval v pořadu Art Bell, popsal náhlou změnu sluneční energie, kterou vnímal jako zelenou mlhu, která sestoupila na Zemi a učinila veškeré elektronické zařízení nepoužitelným.

V tomto bodě by měl pozorný čtenář vidět souvislosti, které zde vytváříme. S odvoláním na předchozí kapitolu entita Seth řekla, že samotný vzduch se skládá z těchto jednotek vědomí, což jsou energetické formy, které tvoří veškerou hmotu. Víme také, že tyto geometrické formy představují zvukové a barevné frekvence. Víme také, že naše vlastní dimenze by byla žlutá frekvence a čtvrtá by byla zelená. To, co zde vidíme v této zelené barvě, je změna vibrační rychlosti samotných jednotek vědomí, které tvoří vzduch. Zdá se, že prameny Scallion trefily hřebík přímo na hlavičku.

Když aplikujeme tyto nové poznatky na Cathie a Globální mřížku, můžeme vidět, že filadelfský experiment se jasně snažil využít tuto hyperdimenzionální sílu energie. Můžeme vidět, že protože magnetismus je další formou, kterou mohou jednotky vědomí nabýt, může být použit k tomu, aby v podstatě donutil přirozené formace třetí hustoty, aby převzaly vibraci čtvrté hustoty. Jediné, co by bylo potřeba udělat, je sestavit příslušné geometrické energetické pole. Je zřejmé, že s tím jsou problémy, protože harmonické nebyly dostatečně čisté, aby zajistily čistý přechod do čtvrté dimenze. Došlo k velkým lidským komplikacím kvůli skutečnosti, že muži nebyli během experimentu ve skutečnosti obsaženi v žádné jedné dimenzi, ale uvízli v polovině mezi dvěma.

Pravděpodobně lze s jistotou říci, že tento typ technologie by mohl být zdokonalen, aby se taková zkrácení zmenšila nebo odstranila. I tehdy je vážná otázka, zda duše jdoucích lidí skutečně zvládnou vibrace, pokud na ně nejsou „připravené“. Podle Ra nejdete do vyšších sfér, pokud nejste duchovně schopni zvládnout intenzitu – jinak vás může doslova zničit.

Ra také naznačuje, že se správnou energií nebo zaměřením vědomí mohou entity vyšší úrovně použít takovou technologii k „downgradu“ svých vibrací a stát se viditelnými pro bytosti, které je normálně nemohly vnímat. UFO se tak záhadně objevují a mizí na obloze a unesení nebo kontaktéři jsou proplováni zemi nebo vidí bytosti, jak to dělají. V jedné knize je totiž příběh o ženě, která se násilně pořezala na noze, když narazila do svého automobilu, který pro ni návštěvníci zneviditelnili. Vysvětlili, že to mohou udělat pouze myšlenkou, ale mají stroje navržené tak, aby to dělaly za ně.

Filadelfský experiment nám hrubě ukázal, že myšlenka rozměrového posunu není vůbec mimo sféru možností. Magnetická pole, která vibrovala na správné frekvenci, způsobila velké změny ve veškeré fyzické hmotě v tomto prostoru. Slunce, které je tak velkým objektem, má očividně magnetické / gravitační / vědomí mnohem větší pole, než jaké bylo vytvořeno lokálně v experimentu ve Filadelfii - koneckonců, Slunce drží všechny planety na místě. Jak lze prokázat, že sluneční skvrny způsobují magnetické rušení včetně převrácení slunečních a pozemských pólů, Velký sluneční cyklus má zjevně masivní důsledky pro magnetická pole obklopující Zemi.

Již vidíme, jak se tyto energie projevují prostřednictvím geometrie a jak snadno lze měnit jejich frekvence. Takové frekvenční modulační mohou ve skutečnosti učinit fyzické tělo neviditelným tím, že jej převedou do vyššího režimu vibrací. To bylo provedeno nejen v případě Filadelfského experimentu, ale také v takových režimech, jako je Nanebevstoupení Ježíše. Ve východních vírách jsou také četné případy, kdy mystici a jogíni spontánně opouštějí fyzickou rovinu v záblesku světla a zanechávají za sebou chuchvalce oblečení. V Cayceho čtení se říká, že atlantský kněz Ra-Ta použil přírodní energetické spirály, které využila Velká pyramida, aby vystoupil podobným způsobem.

PODROBNOSTI Z "EXPERIMENTU"

K zjevné sebevraždě Jessupa došlo poté, co kontaktoval vládní úředníky, když mu byla zaslána kopie jeho vlastní knihy s mnoha poznámkami napsanými uvnitř. Další analýza ukázala, že autorem poznámek k vložce byl Allende. Tyto poznámky odhalily rozsáhlé znalosti o poli UFO, obsahující mnoho faktů, které nebyly nikdy zveřejněny. Z těchto informací můžeme vidět, že i když jeho spisovatelské schopnosti nebyly nejlepší, Allende měl zjevně dostatečně vysokou prověrku na to, aby se dozvěděl něco o fenoménu UFO z vnitřních zdrojů. Nejzajímavější je, že některé Allendeovy krátké komentáře ukazují, že „oni“ věděli o globální síti. Mezi nejzajímavější z těchto slov patří:

- "Malí muži"

- "Gravitační pole"

- "Značky měření"

- "Scoutské lodě"

- "Plátky diamantů"

- "Kosmické paprsky"

- "Jasná řeč"

- "telepatie"

- "Uzly"

- "Víry"

- "Magnetická síť"

Pokud se podíváme na to, jak do sebe několik těchto termínů zapadá, můžeme odvodit, že Allende si byl vědom gravitačního pole na Zemi, složeného z magnetické sítě uzlů a vírů, které vypadaly jako plát diamantů. Kosmické paprsky měly vliv na toto gravitační pole a průzkumné lodě čas od času přistávaly, aby opravily Cathieiny antény nebo změřily značky. Způsob, jakým by tito malí muži pilotující průzkumné lodě telepatovali, by byl proces, kdy ve své mysli slyšíte slova, známý jako jasná řeč.

Všechna výše uvedená data velmi dobře zapadají do informací, které se nyní objevují o fenoménu UFO v nedávné minulosti. Jasně naznačují znalosti globální sítě jsou velmi zřejmé. Zdálo by se tedy, že díky práci, jakou měla Cathie, mnoho vládních úředníků přesně vědělo o existenci Gridu a o tom, jak ji využít.

Takže zde můžeme vidět, že geometrická teorie rozměrů začíná dávat stále větší smysl. Můžeme vidět věrohodné, i když nepopulární příklady toho, že tato energetická pole existují a mají skutečné, měřitelné účinky.

V další kapitole uzavřeme naše představy o globální mřížce ze zcela odlišné perspektivy: z pohledu Carla Muncka a Richarda Hoaglanda, se kterým jsme začali v kapitole 13. To pomůže naší geometrické teorii stát na svých vlastních dvou nohách a jednou provždy zpevní, že tyto energetické síly skutečně existují v celé sluneční soustavě.

KAPITOLA 11: GLOBÁLNÍ MŘÍŽKA II: HYPERDIMENZIONÁLNÍ

KRYSTALY SE ZAČÍNÁJÍ TVAROVAT NA PLANETÁCH

Nyní se vrátíme k důsledkům

Hoaglandovy práce s komplexem Cydonia "City" na Marsu. Na mnoha planetách ve Sluneční soustavě, včetně Země, je znázorněna čtyřstěnná geometrická energetická síla vyjadřující se prostřednictvím koule.

Poté zamíříme přímo do hloubkové studie díla Carla Muncka, který odhalil, že téměř každá pyramida, zemská stavba a „posvátné místo“ na celém světě používá jednoduchý kód k popisu své přesné polohy na Mřížce.

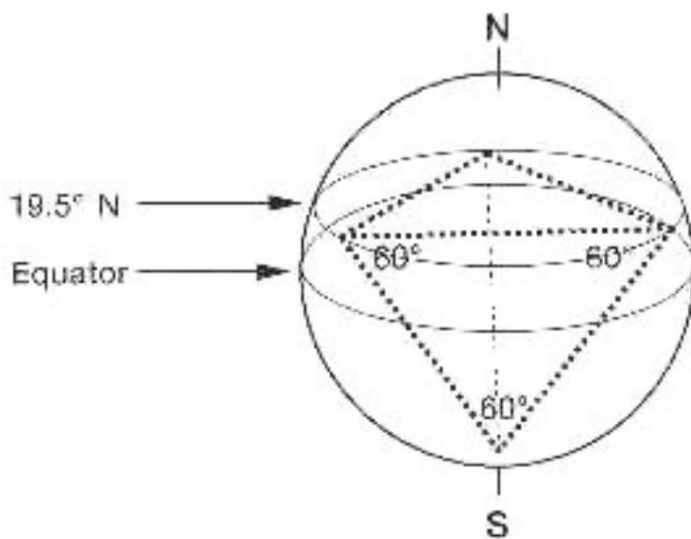
Definitivně ukazujeme, jak Munck znovu objevil tento atlantský celoplanetární systém geometrických souřadnic, podobný našemu vlastnímu, ale s centrální délkou procházející Velkou pyramidou v Gíze.

David přináší díla ze svých vlastních čtení, aby pomohl odpovědět na paradox, jak spojit dohromady díla Muncka, Cathie, Hoaglanda a dalších průkopníků „Gridu“.

KAPITOLA 11: GLOBÁLNÍ MŘÍŽKA II: ZAČÍNÁJÍ HYPERDIMENZIONÁLNÍ KRYSTALY NABÍRÁNÍ TVARU NA PLANETÁCH

Aby harmonická / geometrická teorie energetických "hustot" ve vesmíru obstála sama o sobě, potřebujeme nějakou formu fyzikálních důkazů, které můžeme vidět a měřit. Cathie splňuje tento bod tím, že nám ukazuje, že kulovitá mřížka má uvnitř tvar krychle a osmistěnu. Jak jsme viděli v předchozích kapitolách, Richard Hoagland a jeho tým matematicky dešifrovali piktogram Barbury Castle 1991. Tento piktogram, Matka všech kruhů v obilí, ukazoval čtyřstěn uvnitř koule.

Podobně jako Cathie změřila krychli a osmistěnu v zemi, Hoaglandova práce ukazuje energetické vzestupy jako čtyřstěn. V tomto bodě je vtipné povšimnout si, že Cathie striktně dodržuje svůj model krychle/ osmistěnu a Hoagland přísně dodržuje svůj čtyřstěnný model, ale oba tyto tvary existují společně se zbytkem oktávy. Vzhledem k tomu, že čtyřstěn je další hustotou nad naší vlastní, jeho tvar by měl také patřit mezi nejsilnější ve svých energetických účincích, což vede k nejzřejmějším fyzikálním pozorováním. Hoaglandův tým studoval výhradně tyto čtyřstěnné energie a s velkou přesností změřil čtyřstěn uvnitř koule, aby zjistil, kde by se měla objevit největší napětí. Stručně řečeno, Hoagland nám ukázal, že spodní body čtyřstěnu se vynořují o 19,5 stupňů nad nebo pod rovníkem planety nebo koule, v závislosti na tom, kam umístíte „vrchol“ obrázku.

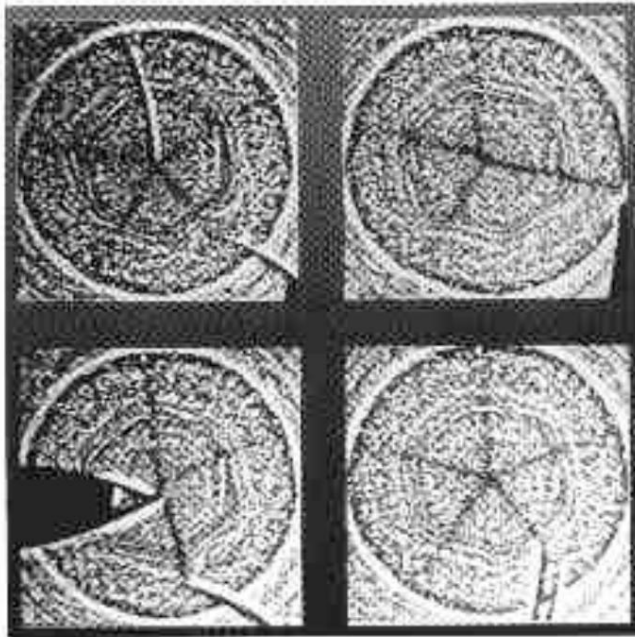

Hoagland poté provede čtyřstěnná měření, včetně tohoto energetického bodu 19,5 stupně, a demonstruje jejich přítomnost na téměř každém tělese ve Sluneční soustavě. Například na Slunci se sluneční skvrny nikdy neposunují dále než asi 19,5 stupně na sever nebo na jih. Nedávno nám Hoagland ukázal, kde by byl vrchol čtyřstěnu, a zveřejnil výsledky satelitního průzkumu Slunce, který ukázal dokonale kulatý prstenec energie obklopující severní magnetický pól. Když půjdeme dále, můžeme pozorovat velké energetické vzestupy ve dvojici sopek na Venuši, rovněž při 19,5 stupních. Na Marsu se dostaneme Olympus Mons, štítová sopka, která je třikrát větší než Mount Everest, také na 19,5.

Na Zemi Hoagland označuje Havaj, ale ukážeme si, že zde existuje jiné umístění čtyřstěnu, které je ještě lepší. Jak se přesouváme na plynné planety, energetické efekty jsou vidět spíše ve formě spirály a méně jako poruchy zemské kůry nebo sopky. Mnoho lidí, kteří Hoaglandovu práci neznají, bude skutečně překvapeno, když zjistí, že Velká rudá skvrna na Jupiteru je také 19,5 stupně pod rovníkem. Tento masivní spirálovitý vír je bouří, která se zdá být věčná a je dostatečně velká, aby v ní udržela dvě Země. To nám mnohem jasněji ukazuje, jak vypadají mřížkové body čtyřstěnu, když působí fyzikální účinek na plyn.

Při přesunu k další velké plynné planetě, Saturn, jsou tmavé pásy mraků umístěné na 19,5 stupni severně a jižně od jeho rovníku. Je zřejmé, že tyto demonstrují propojený čtyřstěn nebo skutečnost, že musíte zahrnout dva čtyřstěny zády k sobě, aby plně reprezentovaly energii. Také Saturn má nad svým severním pólem záhadný kruhový útvar, který se v něm úhledně skládá do pětiúhelníkového tvaru hvězdy a uvnitř je také tenký šestiúhelníkový mrak.

To nám pomáhá v plynné formě ukázat, kde krystalické energie poprvé vstupují na planetu.

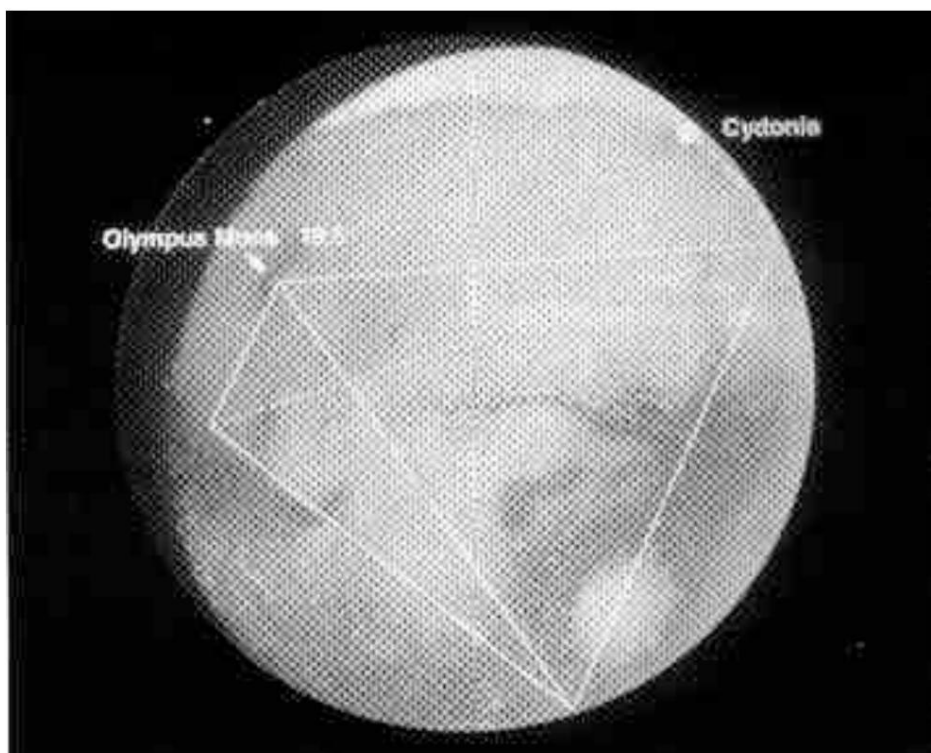

(Podívejte se zejména na rám obrazu vpravo dole, abyste viděli pětícípou hvězdu. Šestiúhelníkový oblak není tvořen tmavými čarami jako hvězda – je viditelný na vzdálenost v polovině vzdálenosti mezi okrajem kruhu a středem kruhu, dokonale opsaný. Hoagland to přetiskl v *Monuments of Mars* a původně to publikoval v roce 1988 DA Godfrey ze série počítačově upravených, šikmých snímků polárních oblastí Saturnu z Voyageru. Název díla, ze kterého pochází, je „Šestiúhelníkový útvar kolem severního pólu Saturnu.“)

Neptun nám ukazuje jak Velkou tmavou skvrnu o 19,5 stupních, jako je Jupiter, tak i oblačné pásmo, jako je Saturn. Nejnovější snímky Neptunu ve speciálním vydání časopisu *Scientific American* v březnu 1998 jasně ukazují, jak tenký pás bílých mraků neustále obklopuje celý obvod Neptunu ve stejné zeměpisné šířce jako Velká tmavá skvrna. Neodvažuje se žádné vysvětlení ani odhad, proč by tomu tak bylo. Uran nebyl dostatečně vyfotografován, aby se zjistilo, zda tam existuje podobná skvrna, ale vzhledem k důkazům na všech ostatních plynných planetách se zdá být téměř jisté, že podobná bude nalezena.

Důsledky toho všeho jsou velmi významné. Vynaložili jsme velké úsilí, abychom ukázali, jak tyto jednoduché geometrické tvary tvoří nejmenší „jednotky“ pulzující energie ve Stvoření, a nyní je vidíme, jak se objevují jako stresové body cirkulující energie na mnohem větších sférách, na sférách našich planet. Doposud se odpůrci Hoaglandu zdráhali poskytnout alternativní hypotézy, proč by se tyto energetické vzestupy objevily na těchto jiných planetách.

Pokud by se Hoagland „prokázal“ jako správný, vždy by to propůjčilo důvěryhodnost jeho další práci s Marsem. Jak jsme řekli, Hoagland ukázal opakované příklady úhlu 19,5 stupně a poměru e/π ve vztazích mezi objekty v oblasti Cydonia na Marsu, kde se nacházejí všechny anomálie, jako jsou pyramidy a Tvář. Ty byly také demonstrovány na kruzích v obilí, jak jsme si již ukázali v předchozích kapitolách.

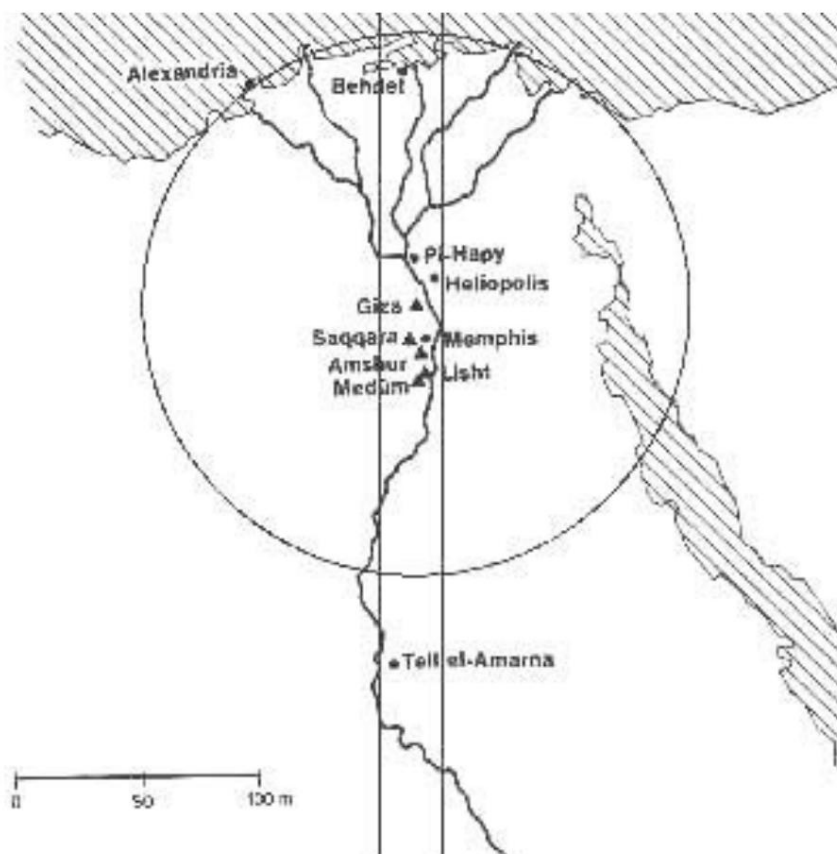

Vrátíme-li se k našemu studiu dynamiky čtyřstěnu v kouli, komplex Cydonia je téměř přesně 120 stupňů, neboli jedna třetina cesty přes Mars od místa, kde se nachází obří sopka Olympus Mons. Jak každý může vidět, 120 je přesně jedna třetina z 360. Můžeme tedy vidět, že vzdálenost mezi dvěma čtyřstěnnými body na zeměkouli by měla být 120 stupňů, protože čtyřstěn by rozdělil zeměkouli na tři stejné části.

Vyvstává otázka, proč by někdo chtěl na tomto místě stavět Cydonii, komplex pyramid? Musíme předpokládat, že nějak využívali energii, kterou čtyřstěn vyzařoval. Cydonia je však výrazně nad bodem 19,5 stupně. [Ačkoli Hoaglandův tým poukazuje na to, že zeměpisná šířka v horní části pyramidy D&M je přesně 40,87 stupně, což je přesně arkustangens e/π neboli 0,865.]

Zde je jedna možná odpověď. I když komplex Cydonia není postaven na samotném vzestupu, může zde být jakási energetická délková čára, která se táhne přímo nahoru a dolů a protíná bod čtyřstěnu. Pokud by to byla pravda, měli bychom očekávat, že čtyřstěn vytvoří vertikální pásy využitelné energie, které by byly všechny navzájem odděleny o 120 stupňů a vedly by ze severu na jih. Arkustangens e/π by mohl být dalším ohniskovým bodem nebo energetickým uzlem, který byl velmi užitečný v době „stavby“ Cydonie.

Stejný jev se objevuje na Zemi. To lze vidět na práci Carla Muncka, našeho globálního výzkumníka mřížky, který objevil systém souřadnic, který zahrnuje téměř každé posvátné místo na Zemi. Ve své knize Kód 1997 ukazuje, jak lze všechny egyptské pyramidy seřadit do velmi úzkého pruhu, který vede přímo na sever a na jih.

První věc, kterou bychom na obrázku měli vidět, je, jak těsně následuje řeka Nil spolu s mřížkou. To docela dobře navazuje na naši představu, že čáry mřížky nesou proudící proudy energie. Tyto stejné proudy způsobují, že se na plyných planetách, jako je Velká rudá skvrna Jupitera, tvoří spirálovité víry. Kromě toho, pokud nakreslíme „uzlový bod“ podobný kružnicím na okrajích čtyřstěnu v kruhu v obilí hradu Barbury, přesně popisuje hranici delty řeky Nilu k oceánu.

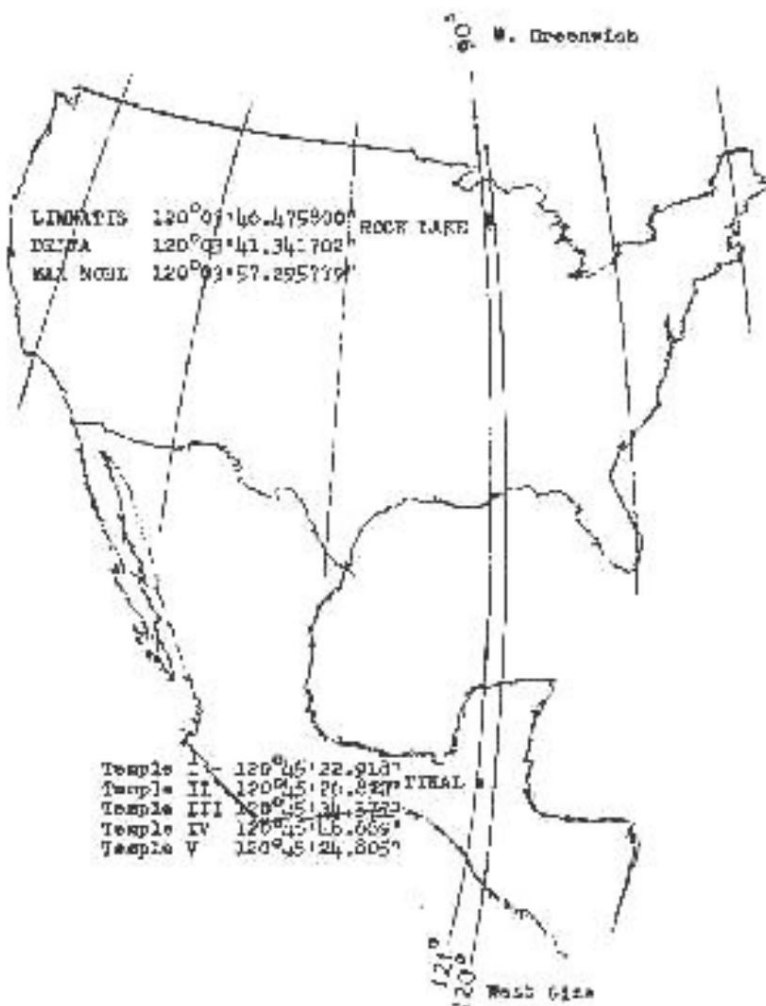
Protože se Gizeh nachází přesně na 30 stupních severní šířky, brzy uvidíme, že se stane uzlovým bodem průsečíku dvou dalších platónských těles. Z působení tohoto bodu na egyptské pobřeží se zdá, že síla těchto sil nejenže způsobuje sopky, ale ve skutečnosti tvaruje a formuje zemi kolem sebe.

Munck nám pak ukazuje, že pokud obejdete přesně jednu třetinu cesty kolem Země, dostanete se do Mezoameriky, domova Aztéků a Mayů. Doslova identický pruh mřížky se ukazuje přesně tam, kde bychom ho očekávali - 120 stupňů od Gizeh, jak vidíme na obrázku na této stránce. Je zřejmé, že celý pyramidový komplex Tikalu odpovídá konfiguraci severojižní mřížky.

Pokud linii prodloužíte dále na sever, zahrnuje také nejasnou pyramidu a související artefakty, které byly nalezeny ponořené pod Rock Lake ve Wisconsinu. Munck jde mnohem podrobněji o významu těchto artefaktů než my zde. Později uvidíme, jak tyto tvary svými měřeními přesně definují, kde se na mřížce nacházejí. Čtenáři se doporučuje, aby si zakoupil Munckův materiál pro další informace.

71

Global banding of the pyramids.

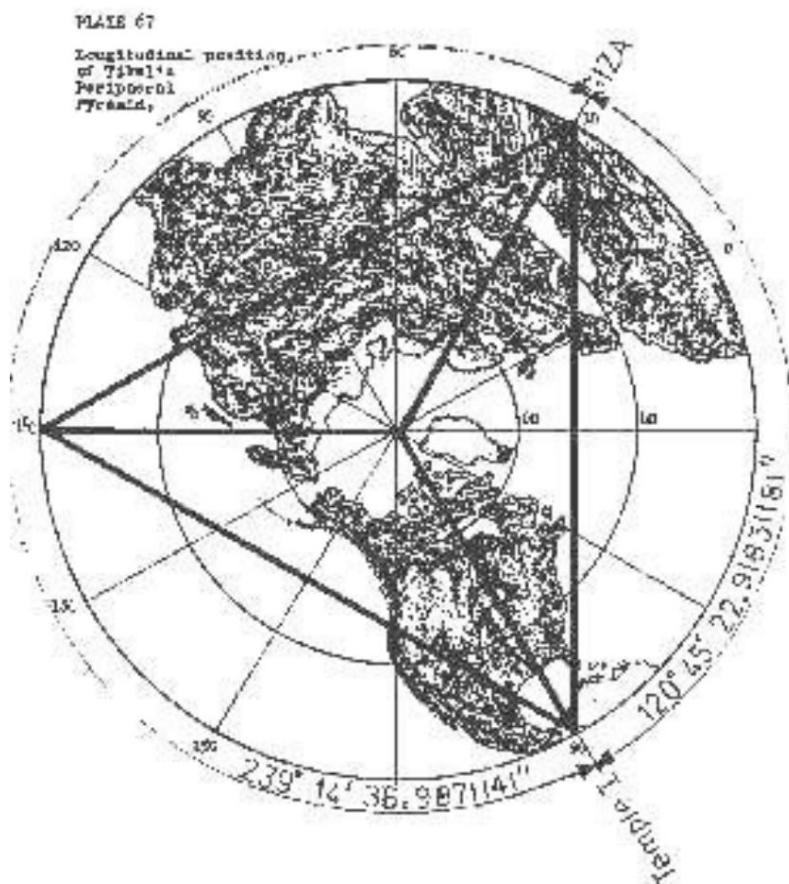

Pokud tedy pruh mřížky představuje napětový bod v energii, která moment za okamžikem vytváří každou molekulu na Zemi, pak bychom měli očekávat, že oblast s vyšším napětím formuje tvar země kolem ní. Když se pozorně podíváte na oblast Yucatánu v Mezoamerice, kde čára stoupá, uvidíte, že celý poloostrov se chová, jako by ho nějaká síla přivolala do zarovnání se samotným pásem mřížky. Úhledně jej sleduje mezi řádky a odštěpuje se v téměř vodorovné přímce. To je další důkaz síly, kterou harmonická energie pásma mřížky skutečně má. Hlavní mřížka procházející Gizeh má také zjevně podobnou sílu, protože by mohla být zodpovědná za centrování celé pevniny Afriky. Koneckonců, čára zeměpisné délky procházející Gizeh má největší množství pevniny, která se jí dotýká v jakémkoli bodě na Zemi.

Hlavním bodem, který zde chceme ukázat, je to, že oblast Rock Lake vypadá, že využívá energii. Jak píše Munk,

...je všeobecně známo, že kolem Rock Lake lidé vidí věci, které tam ve skutečnosti nejsou, jako velké kameny plovoucí na jezeře, aby o pár hodin později zmizely. Ledoví rybáři, kteří se snaží nastartovat své motorové pily na ledu, je nemohou přimět běžet. Jakmile se vrátí na břeh, běží dobře, ale po návratu na led znovu odmítají startovat. Potápěči, snažící se nafilmovat ponořené

pyramidy, nemohou přimět své kamery, aby fungovaly v blízkosti pyramid. Zpátky na břeh fungují dobře. Ostatní potápěči, když se připravují na vstup do jezera, jsou náhle naplněni pocitem strachu.

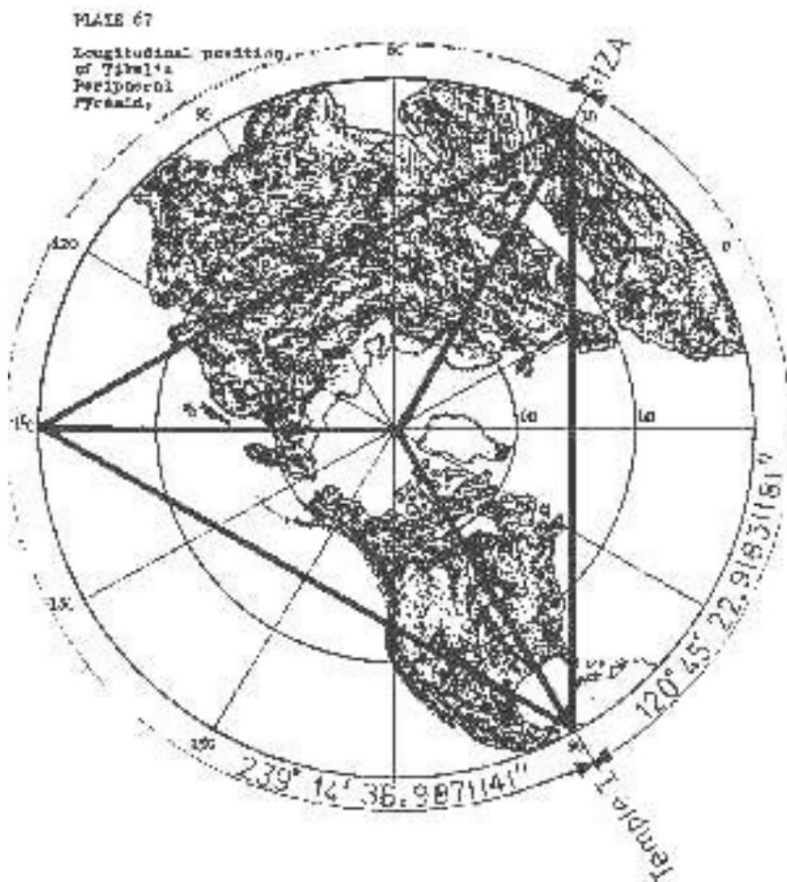

Takže jen z Munckova stručného popisu můžeme vidět, že v této oblasti zřejmě probíhá energetická porucha, která je dostatečně silná, aby způsobila jak mechanické selhání, tak účinky související s vědomím. Protože naše představa je, že tyto oblasti představují stresové body vyšší dimenzionální, inteligentní energie, obě teorie by seděly. Vyšší frekvence energie by způsobily nefunkčnost takových věcí, jako jsou zapalovací svíčky pro motorové pily a baterie pro elektronické kamery, protože by ve skutečnosti změnila vibrační rychlost elektromagnetických frekvencí v této oblasti, čímž by se staly nekompatibilními s běžnými zařízeními. Toto je doslova totožný výsledek s pozorováními, která byla učiněna, když se UFO těsně přiblíží k oblasti; všechny mechanické / elektrické součásti přestanou fungovat. Takže stejné vyšší energetické síly, které je UFO schopno využít, budou také vycházet ze Země silněji na určitých místech.

Tyto frekvence by se také vyskytovaly na úrovni vědomí, což by mohlo způsobit halucinace a emocionální reakce. Zdá se, že podobná reakce nastává v přítomnosti UFO, což vede lidi k „obrazkovým vizím“ a úzkosti, stejně jako euforii a pocitu, že „všechny čas se zastavil“ nebo ztichli. Zdá se, že stavitelé artefaktů Skalního jezera využívali použitelnou energii a moderní lidé ji dosud nedokázali dobře využít pro výkony vědomí.

Abychom se tedy lépe zorientovali, podívejme se na to, co zatím máme v pojmech

našich mřížkových pásem. Následující mapa z Munckovy knihy nám pomůže jasně vidět, kde co je. Do diagramu také zavedeme čtyřstěn, abychom si pomohli vizualizovat jeho správné umístění.

Nyní víme, že Rock Lake prokázal anomálie. Ale co Tikal? Carl Munck pojednává o hlavní pyramidě v Tikalu, která je v dolní části americké mřížky na Yucatánu, což naznačuje, že je v několika ohledech jedinečná. Za prvé, jeho hloubka ukazuje přesnou harmonickou rovníkového obvodu Země ve stopách – 24,9015, což je harmonická 24 901,5 zákonných mil. Dále ukazuje, jak pyramida Tikal zakóduje přesné měření plochy povrchu koule, která bude vždy 41252,96127 čtverečních stupňů. Když toto číslo sféry vynásobíme třemi, což představuje tři schodiště na pyramidě, objevíme přesné podélné souřadnice pyramidy na mřížce! Vypadá to velmi zvláště, protože bereme číslo představující kouli a používáme ji v sadě tří. Je to jako náš čtyřstěn rozdělující sférickou Zemi na třetiny.

CARL MUNCK A VĚDA ARCHEOKRYPTOGRAFIE

Dobry úvod do práce Carla Muncka lze nalézt zde, v jeho knihách kódů nebo videokazetách a v jakémkoli vysílání Laura Lee Show, kde vystupoval jako host. Další nezávislý výzkum lze nalézt od studijní skupiny Joe Masona a spol. známé jako „The Code Gang“ na www.greatdreams.com/gem1.htm a také se objevili v pořadu Laura Lee Show. Ze všech těchto zdrojů se v zásadě dozvídáme, že Munck sám odvodil složitý matematický systém, který ukazuje, že se používá celosvětový mřížkový systém. Ale toto není jako jakýkoli jiný síťový systém u nás

se zabývali!

Je zajímavé poukázat na to, že Munck se zpočátku inspiroval dílem Edgara Cayce. V jednom z Cayce Readings se tazatel zeptal, zda bychom někdy byli schopni porozumět pyramidám. Pozoruhodnou odpovědí bylo, že nejprve budeme muset porozumět „matematické přesnosti Země“.

A jak to říká Munck: "Mně to říká dvě věci velmi nahlas: matematiku a mapy." Z tohoto zajímavého výchozího bodu nás Munck vezme na matematickou projížďku, kde se zdá, že všude, kam se podívá, se objevují synchronní čísla měření Země.

Munck tvrdí, že starověcí lidé používali 360stupňový systém, stejný jako my nyní. Navíc jeho důkazy naznačují, že První poledník se kdysi nacházel v jiné oblasti, což se ve skutečnosti zdá být mnohem vhodnější, jak uvidíme. Naše současné umístění v Greenwichi v Anglii je v podstatě důsledkem prvních let evropského dobývání a vědecké hegemonie. Munckova práce přesvědčivě ukazuje, že Antikové používali Gizeh, Egypt jako nulovou délku nebo nultý poledník. Pokud by společnost byla schopna vnímat krystalické energie procházející sférou, bylo by zřejmé, že by se První poledník dostal do bodu, kde jsou všechny dohromady vyvážené.

Munck naznačuje, že tento bod je v Egyptě, přímo přes Velkou pyramidu. Důvod, proč je to „bod rovnováhy“, je snadno patrný z rozložení kontinentů, protože Gizeh v Egyptě je jediným místem na Zemi, kde lze nakreslit „Velké kruhy“ po obvodu Země v každém směru a celkové množství Země, kterou pokrývají, je na rozdíl od oceánu vyšší než jakékoli jiné místo. Jinými slovy, Gizeh je skutečným těžištěm na zemském povrchu, „uzel“, který, jak se zdá, všechny kontinenty řeší.

Na Zemi tedy neexistuje žádný jiný průřez, kde by tyto velké kruhové čáry pokrývaly větší množství planetární pevniny než Gizeh. Většina výzkumníků pyramid si myslí, že Egypťané postavili pyramidu na tomto místě jednoduše proto, aby zmapovali planetu a udělali na nás dojem přesností. Říkáme zde, že stavitelé neměli jinou možnost, než postavit Velkou pyramidu přesně tam, kde je, pokud chtěli, aby správně fungovala. Důvodem, proč je bodem gravitační rovnováhy světových kontinentů, je to, že harmonická krystalická struktura zemských vibrací je tak uspořádala, stejným způsobem, jakým zakřivila zemi obklopující deltu Nilu. Velká pyramida je postavena nad jediným nejmocnějším vírem na celé planetě, kde se kříží linie čtyřstěnu, krychle, osmistěnu, dvanáctistěnu a dvacetistěnu. Dr. William Becker a Bethe Hagens nám to ukážou v další kapitole se svou mapou Grid.

I když se tedy Munck neponořuje do platónských těles, určil, kde je jejich střed. Munck nevytvořil celosvětovou geometrickou „mřížkovou mapu“ jako takovou, ve smyslu diagramu, který lze snadno zmapovat nad zemským povrchem, ze kterého lze provádět fyzikální pozorování a/nebo předpovědi. Ale v Kódu vidíme menší příklady čtyř nebo pěti míst, které se k sobě hodí rovnými čarami ve vzorech, které Munck nazývá „kite-shaped“. Pokud tedy v jeho modelu není žádná „velká mapa“, proč ji Munck nazývá „mřížka“? Jak si vizualizujeme mřížku bez její přesné mapy?

Abychom upřesnili souhrnné vyjádření Munckovy práce, mohli bychom říci, že to, co Munck skutečně objevil, je všudypřítomný celoplanetární systém souřadnic. Podle Munckových překvapivých důkazů tato souřadnice

system byl vzájemně odsouhlasen téměř všemi staviteli posvátných míst na Zemi, bez ohledu na to, kde se tato místa nacházejí. Tento souřadnicový systém funguje na 360stupňové kouli s Velkou pyramidou neboli středem Platónských těles na Zemi jako nultým poledníkem. Další otázka, která okamžitě vyvstává, je, jak mohli Antikové umístit souřadnice do svých monumentů. Zjevně nevyryli čísla zeměpisné šířky a délky do stran svých chrámů, jinak bychom je už našli!

Zatímco Antikové se o to jistě mohli pokusit, jejich skutečná metoda byla mnohem, mnohem elegantnější. Tito vynalézaví architekti udělali to, že zapracovali souřadnice do skutečných struktur objektů, které postavili! Munck po celém světě ukazuje, jak skutečná struktura posvátného předmětu, počet tváří, schodů, stran, teras a dalších prvků, které obsahuje, odhaluje jeho kódová čísla. Jinými slovy, základní „čísla“ objektu se získávají pouhým spočítáním jeho viditelných rysů. Mnoho mayských chrámů má velký počet schodů a Munck výmluvně ukazuje, jak se tato čísla sčítají. Takže opět, skutečný tvar a struktura samotného objektu dává jeho klíčová čísla souřadnic. Jakmile je toto hotovo, čísla jsou kombinována s nějakou základní a zřejmou formou sčítání, násobení, odčítání nebo dělení a poté kombinována se speciální „konstantou“, kterou probereme v další kapitole. To tvoří větší číslo, které Munck nazývá „hodnota bodu mřížky“. Je to toto číslo, které poskytuje klíč k poloze souřadnic, protože Munck ukazuje, že jednoduchá matematická operace na souřadnicích zeměpisné šířky nebo délky vyjde se stejným přesným číslem až na mnoho desetinných míst! Tato jednoduchá operace se provádí sčítáním, násobením nebo dělením počtu stupňů počtem minut počtem sekund v souřadnicích.

Takže znovu, jakmile získáte základní vzorec ze struktury samotného objektu, vaším dalším krokem je zohlednit určité základní matematické konstanty. Všechny tyto konstanty, jako je π , by byly univerzální ve všech planetárních společnostech. Bez ohledu na to, kde žijete, pokud kruhu přiřadíte průměr 1 jednotky, obvod bude měřit 3,14159 jednotek. Protože čísla, jako je toto, představují matematické zákony, které nelze změnit, byla použita k souhře se základními měřeními samotné struktury. A co nám zbývá, je skutečně důmyslný systém, který překonává všechny jazykové bariéry.

Když se Munckův vzorec použije k zohlednění jednoduchých, univerzálních konstant pro vnější rysy a měření posvátného místa, výsledky jsou velmi významné. Po celém světě, s extrémní redundancí, budou nejrůznější různá posvátná místa doslova popisovat, kde přesně se na mřížce nacházejí, ve smyslu 360stupňového souřadnicového systému s nultým poledníkem v Gizeh.

Základní jednotky měření délky, které se používají v Munckově systému, jsou míle, stopy a palce, a právě tyto „anglické“ jednotky poskytují pozoruhodné výsledky. Je zřejmé, že nás to nutí věřit, že tyto jednotky jsou mnohem archaičtější, než bychom si normálně mysleli, protože ve většině pyramidologické literatury jsou starověké měrné jednotky často vnímány jako "Primitivní palce".

"Lokty", "Stades", "Furlongs" a podobně. Článek, na který jsme odkazovali výše na webu Laury Lee, ukazuje některé z Munckových nejjednodušších a nejpůsobivějších prací při dekódování mayské pyramidy Kukulcan.

Autor této knihy se dlouho zamýšlel nad tím, proč Munck vše nescvrkl na nějakou vizuální mapu zahrnující řadu propojených čar, protože právě to očekával, když poprvé

obdržel jeho kopii v roce 1997. Protože se zdá, že Platónská tělesa jsou zjevně v platnosti, otázka zněla takto: jak bychom přiměli Munckova posvátná místa, aby fungovala s Mřížkou, o které víme? Tato otázka byla ve skutečnosti otázkou, kterou mu položily Wilcockovy vlastní mimozemské telepatické zdroje, když byl v transu, na jaře roku 1997. V té době mu bylo jednoduše řečeno, aby „spojil dílo Carla Muncka a Bruce Cathieho dohromady“. Jak jsme právě viděli v minulé kapitole, práce Cathie je poměrně složitá a práce Muncka rozhodně také. V době psaní tohoto článku, téměř dva roky po této skutečnosti, Davidovy zdroje konečně odpověděly na původní otázku ve čtení. V tomto okamžiku David konečně provedl dost průzkumu, aby mohl obdržet odpověď, a nyní si také uvědomoval, že je v kontaktu s Ra, stejnou mimozemskou skupinou, která vytvořila sérii Zákon jednoho s Donem Elkinsem, Carlou Rueckert a Jim Mc Carty.

Čtení 53-29 začalo snem, ze kterého se David probudil, a představoval kanárka, který seděl na kusu betonu v podkroví. Venku se ozval obrovský výbušný zvuk a rázová vlna jako by proletěla vzduchem a kanárka okamžitě zabila. Ve stejnou chvíli se v gigantické podobě zablesklo číslo 1080, které zabíralo celý jeho pohled. Pak to přestalo a on se brzy nato probudil. Poté, co nadiktoval tuto část snu, učinil toto první počáteční prohlášení:

D: Dostávám tu metaforu, že tento sen má něco společného s lunárním číslem 1080, klimatickým kanárkem umíráním, což naznačuje blížící se nebezpečí způsobené něčím v dálce, co protrhlo zem přímo před kanárkem. Opět to zní jako vzorec, který mi říká o zemětřesení a s číslem 1080, které mi říká, že to má něco společného s tím, kdy bude Měsíc v úplňku, možná nám dá čas. Nevím. Celý tento diktát musel začít kolem 3:28

Ra hned odpověděl na otázku, co ten sen mohl znamenat. V této části čtení je předpověď dalších velkých zemětřesení, ke kterým dojde v roce 1999, což bylo jistě vidět po přenosu údajů -- rok 1999 byl nejintenzivnějším seismologickým rokem v zaznamenané historii s několika velmi silnými zemětřeseními nad sedmi bodů na Richterově stupnici. Dále můžeme vidět, že sen mohl dobře mluvit o zarovnání Měsíce se Sluncem 11. srpna a o podstatných posunech pevniny, ke kterým došlo brzy poté. V tomto smyslu to bylo velmi přesné!

Kulovitá hmota gravitace bude v blízkých se měsících a letech více zpravidelněná jako konstanta. Aby to bylo možné, musí obnovit a oživit spojení s proudící pozitivní sluneční energií čtvrté hustoty. K tomu dochází nepřímo prostřednictvím polaritivy obyvatel a přímočaěji prostřednictvím nevyhnutelného přeskupení samotné globální sítě. Tento aspekt změny není nutně tvárný, i když s harmonií obyvatel se s ním lze setkat mnohem pomaleji, a tudíž mnohem méně katastrofální.

Spojení, které máme, je se Zdrojovým Já veškerého Bytí; tím Světlem jsme také my. Vězte tedy, že k tomuto kontaktu bude docházet i nadále, protože bude vynaloženo větší úsilí k hledání Kristova Světla ve vás. Vše, co musíte udělat, je začít si představovat nevyslovitelné jméno Jediného, a pak budete na cestě k příjezdu domů.

Tyto jednotky [vědomí] jsou srovnatelné s řadou dalších mnohvrstevnatých přítomností, a tak samy o sobě zahrnovaly jedinou jednotku, která byla funkcí interakce mezi velkým a malým, planetárním polem a jednotlivcem (resp. zdánlivý jednotlivec) pole entity.

Oddělení neexistuje, protože z této jednotky je vytvořena jednotka vědomí, i když se tvoří globální mřížka.

Nyní se zdá, že toto je nejzajímavější komentář, který chtěl Ra vložit, když jsme diskutovali o jednotkách vědomí a globální mřížce. Zdá se, že nám zde říkají, že my jako lidské „entity“ jsme také součástí Globální mřížky a společně s planetou se všichni spojujeme do jedné, gigantické jednotky vědomí, která je vlastní. Je zřejmé, že se jedná o velmi dynamický jev, ovlivněný populačními centry, cestováním lidí z jednoho místa na druhé atd. Takže mřížku konstruujeme a ovlivňujeme tím, kde se rozhodneme umístit.

Následující věta níže zjevně vychází z Hoaglandovy práce, kde nám měření komplexu Cydonia na Marsu ukazují matematiku opsaného čtyřstěnu. Potom Ra oslovil přímo Davida ohledně sestavení této knihy.

Tyto starověké monumenty [na Marsu] udržovaly kouli v pohybu po stovky tisíc let a nyní přesně rozpoznáváte jejich poselství fyziky ve vztahu k rotující kulové hmotě a ke geometrickým tvarům vepsaným do nich. Nepřehlédněte si důležitost toho, co nyní děláte.

Pro přihlížejícího z jiné roviny je zcela mimořádné vidět, jak dokážete dát všechny tyto věci dohromady. Už jen tato skutečnost nás velmi potěšila. Část toho, proč jsme v tomto snu zmínili 1080, je proto, abyste byli schopni poskytnout některé základní informace uvedené Johnem Michellem ohledně harmonických proporcí Země a Měsíce v mílech, protože to pomůže doplnit myšlenku skutečnou harmonii polárního povrchu Země v dobách minulých.

Jak jsme se již dotkli, Michellova práce nám ukazuje, že průměr Měsíce v mílech podle zákona je přesně 2 160 neboli $2 \times 1\,080$. Prostřednictvím speciální matematiky ukazuje základní harmonický vztah mezi Zemí a Měsícem. Jako jeden příklad Michellovy jedinečné práce odhaluje, že jsme jedinou planetou, kde je Měsíc přesně dost velký a ve správné vzdálenosti na to, aby způsobil úplné zatmění Slunce s viditelnou korónou. Jiné měsíce jsou obvykle příliš malé na to, aby to dokázaly, na základě relativní polohy planety ke Slunci.

Nikdy předtím jsem k vám nemohl mluvit tak blízko a je to s mým vědomím, že jsme schopni splynout jako Jedno a splynout do hlubin.

Takže teď, když se blížíme k pochopení této Jednoty, cítíme se nuceni setřást hranice, které nás obklopovaly, když jsme studovali ohraničený čtyřstěn v kouli a další věci. Místo toho si uvědomte, že to všechno dává smysl, všechno to do sebe zapadá a opravdu se velmi brzy vrátíte domů. Slovo velmi podtrhujeme a zdůrazňujeme.

Proměnu vaší samotné existence okamžik za okamžikem je pro nás úžasná, když vidíme, jak dokončujete cesty karmy, které by jinak mohly skutečně trvat tisíce let. [Davide,] tvůrčí romantik

odloučení se sebou samým bylo skutečně produktivní pro velké množství a různé způsoby, jak zůstat celiství a kompletní v krátkém časovém období v přítomnosti. V důsledku toho, až se příště budeme muset podívat do zrcadla, postoupíme ještě dále a uděláme ještě větší pokrok, provedeme ještě více čtení, budeme žít plodnější a plně energičtější životy.

„Romantické odloučení se sebou samým“, o kterém mluví, představuje Davidovu vlastní schopnost čelit problémům uvnitř sebe po dlouhé, dlouhé období téměř úplné samoty. Tato samota a „čas o samotě“ přinesly značné výhody, včetně této knihy a dalších děl. Až příliš často se obklopujeme rozptýlením, včetně televize, rádia a přítomnosti druhých, a nikdy nevstoupíme do skutečného ticha.

Vězte hned, že je to jinak. Jste schopni chodit a mluvit v záměrném kontinuu událostí, které zahrnuje diskrétní minulost i diskrétní budoucnost. Shromažďovatelé těchto informací vám je nedali způsobem, jakým byste chtěli. Spíše dál slepě tápou vpřed, postrádají směr a podstatu v jejich meandrech. Zaměřme se více na dodatek k autorově předmluvě a podívejme se na proměnu, která musí nastat nyní čekající na křídlech. Saturn a jeho prstence vás vyzývají, abyste obnovili svůj plný kontakt s Radou v něm.

Davidova čtení mnohokrát řeknou věci, které nejsou okamžitě srozumitelné, spíše formulované metaforickým jazykem, který musí být osobně dekodován pro význam. A tak interpretujeme „hromadiče těchto informací“ jako reprezentující ty lidi, kteří údajně nasměrovali materiál, ale ve skutečnosti pochází z jejich vědomé mysli. To je zjevně velmi častý jev a v důsledku toho se na internetu i jinde jen hemží množství protichůdných informací. Protože hlavním tématem jsou změny Země, můžeme vidět, že Ra vysvětluje, že je to naše vlastní vědomí a zaměření, které určuje, jak rychle k těmto změnám musí dojít. V dalším odstavci Ra mluví o Davidově vlastní neochotě přijímat jakýkoli psychický materiál související se Zemskými změnami.

Znat tato požehnání je velký dar a dosahujeme toho sekundu po sekundě, když cítíte tento pocit sounáležitosti. Nedělejte si starosti s tím, jak se to všechno stane, nebo s tím, proč máte pocit, že je nutné utéct a schovat se s ohledem na proroctví o změně Země. Místo toho se na celý problém dívejte jako na volejbalovou hru se Spiritem. Obě strany sítě se snaží udržet míč ve vzduchu, ale je to Spirit, kdo vytvořil obě strany, stejně jako síť, zemi, která ji obklopuje, a vzduch, který hráči dýchají. Síly v zemi jsou jako dvě strany volejbalového týmu, tlačí a táhnou, což vám dává souhrn různých stresů. Diskarnátní formy osvícených by mohly být vykládány jako součást této hry, s vědomým lidstvem na druhé straně.

Vězte tedy, že v našich srdcích pro vás chceme jen to nejlepší. Chceme jen to, co je správné. Jsme si také vědomi, že 75 000 let vaší karmy končí a brána masivnější a velkolepější, než cokoli, co jste si kdy dokázali představit, se nyní mimořádně brzy otevře.

Semena se stanou jednoduššími, když pochopíte, jak je zasít. Abychom vytvořili nezbytné vzdělávací zkušenosti k pozitivní polarizaci entit na vaší rovině v krátkém čase, dostali jsme příkaz proudem energie z každého z vás, abychom pokračovali ve vedení vaší planetární sféry.

v tomto směru.

Takže se nám vyvíjí jakási dutina. Dutina, kterou je třeba vyplnit, skvrna na zubu, kterou je třeba vyvrtat a vyplnit porcelánem.

Abyste si byli vědomi revoluce, lidské revoluce i revoluce hudby sfér, je nutné začít si klást velmi jednoduché otázky: Kdo jsem, odkud jsem přišel a kam jdu.

Informační superdálnice je v provozu a my jsme jen jedním příkladem toho, jak to, že kolem vás v tomto Stvoření zní planeta informací.

Když se připravujeme vydat se hlouběji kupředu do vyšších sfér, také víme a chápeme, že to nejvíce, co může každý udělat, je usilovat o Boha. Máme tedy jedinečný akt vyvažování, který musíme ztvárnit – delikátně poukazujeme na způsoby, jakými je vaše vlastní rovnováha a rovnováha jako planeta udržována s tak velkou péčí a odhodláním.

Od tohoto bodu se David přímo zabývá tématy, o nichž se již v těchto kapitolách diskutovalo, a klade Raovi řadu přesných otázek o této práci. Jeho největší otázkou bylo, jak napravit rozdíl mezi jednotkami harmonického času a vzdálenosti Bruce Cathieho s čísly zobrazenými v Munckově díle, které se týkají tradičních anglických palců, stop a milí.

D: Chtěl bych se zeptat. Dělal jsem docela náročnou práci na snaze dát dohromady Richarda Hoaglanda, práci Bruce Cathieho, kterou jsem značně rozšířil, práci Carla Muncka a také Beckera / Hagense. Takže tady je úlovek-22. Bruce Cathie používá systém, který se zdá být odvozen na základě, převážně založeného na dělení, sčítání, odčítání a násobení, těchto čtyř základních operátorů. Jsou tam nějaké druhé odmocniny a myslím, že jsou tam i druhé mocniny a krychle.

Takže operátory jsou v podstatě stejné, ale neexistují žádné spouštěcí funkce, jak to vidím já. Neviděl jsem žádné tečny, sečny, nic z toho. Ve skutečnosti je to obvykle tečna, kosinus, sinus.

Každopádně se zdá, že tento systém měření je zcela založen na jednotkách oblouku, na systému měření stupňů založeném na 360. Tak měří všechno. A tento systém měření je propojen s harmonickými hodnotami pro Světlo, a tak jej nyní používám k vyjádření harmonie naší matematiky s ohledem na dimenzionální frekvence.

A na druhé straně tu máme Carla Muncka, který přesně nastavil nultý poledník v Gíze, a máme tak fantastickou redundanci v jeho číslech, že je opravdu ohromující. Nyní v jeho případě používá k odvození svých měření systém stop a palců a mil.

Určitě existuje nějaká věc, díky které vypadá nápad použít [anglický systém palců, stop a mil] dobře, konkrétně [měření] Měsíce. Myslím, že tu už začínám dostávat odpověď. Mohl byste prosím vysvětlit, jak tyto dva odlišné systémy měření společně napravíme, protože jste mě požádali, abych tyto údaje spojil?

[A teď dostáváme odpověď:]

Když člověk využívá pokročilou funkci výzkumu, jako je tato, musíme mít na paměti, že odpovědi jsou obtížnější než otázky. Rozumět,

pak, že to, na co se díváme, jsou skutečně dva překrývající se systémy, ve kterých je mřížka měřená Cathie ve skutečnosti a může být skutečně mapována s velkou přesností na zemském povrchu. To, co máte v případě Carla Muncka, je znovuobjevení kosmického nebo atlantského vlivu na moderní měření; tento vliv se soustředil čistěji a konkrétněji na běžné měření stop, palců a mílí.

Jak jste viděli, harmonické hodnoty průměru Měsíce, 2160 mil, atd., jsou všechny velmi dobré. A proto vás nechceme zmást, pouze konstatovat následující. Pokud jde o kulovou hmotu Země ve vztahu k její mřížce a tak dále, je nutné tuto mřížku pohlížet jako celek tak, že se vyskytuje v 360stupňovém systému. Takže ačkoli vaši pozemští vědci označovali jednu obloukovou minutu jako námořní míli, je lepší pochopit, že je to v jistém smyslu jeho vlastní zvíře, jeho vlastní forma měření.

To, co máme s Munckovými objevy, je opětovné potvrzení platnosti jednoho ze dvou hlavních znovuobjevení moderní lidské civilizace; jmenovitě tento ztracený systém notace.

V tomto okamžiku se proudění zastavilo. Z toho, jak malé množství David mohl sledovat, když to procházelo, mohl poznat, že otázka nebyla zodpovězena příliš konkrétně. Vyhledal je tedy další informace.

D: No dobře. Máte nějaké další znalosti o tom, jak vyřešit tyto dvě sítě dohromady?

Pochopte, že do značné míry bylo mnoho pozemských děl, které vidíte, navrženo jednoduše k uctívání a uctívání samotné Země. A tak určité harmonické body na zemské kouli byly skutečně funkcí globální sítě v jejích různých podobách. Právě v těchto místech byly památníky vybrány, aby byly postaveny. Na tom všem by se dala udělat nějaká složitá práce, a to necháme na budoucích autorech. Můžeme říci, že jste nám již dali mnohem více, abychom na vás byli hrdí, než jsme si kdy dokázali představit.

Důležité je zapamatovat si Munckův hlavní objev, kterým je toto. Staří lidé vymysleli systém, který byl velmi jednoduchý, systém matematiky.

Tento systém jim umožnil zakódovat pozice ve stupních na jakémkoli zemním nebo kamenném objektu, o který se jednalo, ve vztahu ke globální síti. Hlavní poledník této globální mřížky byl, jak jsme řekli, vycentrován přes Velkou pyramidu v Gíze, a to je založeno na matematické přesnosti Země s významem pro souhru různých geometrických tvarů a jejich různých frekvencí a ohnisek - dva čtyřstěny zpět dozadu a tak dále.

Při pokračování tohoto konceptu pak vidíme, že pátý harmonický interval na hudební stupnici hraje důležitou roli. Jak dobře zní vašim ušima, tak i dobře rezonuje s mřížkou. To svědčí o tom, proč mřížka Cathie, jak ji zmapoval, zjevně Bruce Cathie, tak silně upřednostňuje geometrické pozice osmistěnu pro vaši vlastní úroveň a krychle pro pátou. To ilustruje určitou rovnováhu/nerovnováhu nyní přítomnou v rámci dočasné rovnováhy Země. Rádi bychom nyní považovali energii páté hustoty za spící v potenciálu pro vaše lidi, i když pro nás je velmi silná a blízko povrchu.

Vidíme tedy, že Cathieho objevy týkající se linií UFO a podobně silně upřednostňují tento konkrétní tvar, protože je nejsnáze použitelný a zdaleka nejsilnější k vidění. Ostatní tvary mají vliv a měly svůj vliv na polohu pevnin a různé gravitační anomálie, které jste viděli. Je tedy důležité podívat se na vše zde na rýsovacím prkně. Jak jsme již řekli, Munckovy objevy zahrnovaly počítání počtu viditelných útvarů na příslušné zemi, pyramidě nebo chrámu a poté vynásobení nebo dělení těchto čísel některými ze základních konstant, které Munck objevil, jako je 1,177245771, cetera. Další takovou konstantou je odmocnina dvojitého pí.

Tento bod ve čtení lze přesněji objasnit, když si připomeneme, že Munckova měření vznikají vynásobením nebo dělením čísel v rámci stupně, minuty a sekundy souřadnic zemních prací v zeměpisné šířce a délce. Jeden jednoduše vynásobí nebo vydělí počet stupňů počtem minut počtem sekund. Tato operace (obvykle) vytváří jedno iracionální číslo nebo číslo s desetinnou čárkou. Když pak vynásobíte viditelné rysy zemního díla jednou ze základních konstant, které jsme zmínili, dostanete stejné číslo. Jsou to dva systémy, které spolupracují, co vytváří přesné souřadnice mřížky. Munck nazývá tato „součtová čísla“ hodnotami bodů sítě pro jakékoli zemní práce. Nyní čtení pokračuje:

Při společné práci s těmito různorodými zdroji informací a při práci se základními konstantami můžeme skutečně vidět, jak přesně poznamenal Munck, že čas od času, znovu a znovu, doslova všechna velká kamenná díla nebo zemní práce na zemském povrchu přesně zakódoval jejich souřadnice na mřížce v zeměpisné šířce a délce. To není v žádném případě malý výkon, ale svědčí o úžasné míře přesnosti a pečlivosti, s níž se mimo jiné zapojili ti, kdo stavěli pyramidy.

D: Dobře, myslím, že tím moje otázka skončila. Uvidíme, jestli to dokážu trochu vylepšit. Fungovaly by objevy Carla Muncka lépe se systémem Becker / Hagens nebo systémem Cathie, a pokud existuje rozdíl, můžete prosím vysvětlit, v čem je rozdíl?

[Poznámka: Systém Becker/Hagens využívá všechna platónská tělesa společně jako jeden a budeme ho zkoumat v další kapitole této knihy.]

Abychom tomuto souřadnicovému systému porozuměli, bude nutné konkrétněji studovat souhru různých sil integrovaných jako celek, včetně vírů diamagnetické energie, a součtu mezi magnetickými siločárami a tlakem desky. To vše dobře ilustroval Dr. Richard Lefors Clark. Abyste se neděsili velikosti nebo objemu těchto dat, připomínáme vám, že ve Stvoření neexistují žádné bezcenné cesty. Všechny cesty jsou součástí Jednoho Stvořitele a všechny vás dovedou zpět domů. Umístění těchto starověkých památek docela dobře odráží systém fyziky, který byl pochopen, a pečlivé kódování určitých oblastí na nexi elektromagnetické síly vstupující do sítě.

O práci Dr. Clarka pojednáme v naší další kapitole a zdroj článku, na který odkazují, je v knize Davida Hatchera Childrese Anti Gravity and the World Grid. Dr. Clark ukazuje, že kromě studia

Global Grid, musíme také vzít v úvahu tvar kontinentů a směry, kterými se desky pohybují, abychom zjistili, kde budou největší energetické vzestupy. Vyjadřuje tyto „stresové linie“ jako „diamagnetické energetické víry ve tvaru motýlka“ a tím se budeme zabývat v další kapitole. Takže to, co nám Ra v tomto čtení říká, je, že tyto zemní práce nebyly jednoduše postaveny na „uzlových bodech“ Globální mřížky, ale na složitých průsečících nebo napětových bodech mezi mřížkou a ostatními silami působícími na planetě. A tak tyto zemní práce nebyly ani tak stavěny podle jedné jediné mřížkové mapy, ale spíše tam, kde bylo potřeba. Jak bude čtení pokračovat, uvidíme, proč byly tak potřebné.

Tyto samostatné body měly kolem sebe vybudované struktury, aby byly užitečné pro účely léčení a/nebo planetární rovnováhy. To byly dvě primární funkce, jak jsme již uvedli v materiálu Ra. Takže, když to uděláme nejúplnějším možným způsobem, můžeme vidět, že bez toho, abychom to udělali s tak úžasnou náročností a přesností, byl by systém sám o sobě neúplný. V mnoha případech to byla samotná struktura, která byla nejdůležitější, ne tolik způsob, jakým byla postavena, která měla zakódovat její zeměpisnou šířku a délku.

Strukturu samotnou bylo nutné postavit podél určitých linií, aby se v ní regulovaly energetické toky. A tak vidíte velké množství kamenných kruhů nebo zemských kruhů, protože v určitých případech je kruh zdaleka tím nejvhodnějším regulátorem energie pro kolísání sítě. Pamatujte, že tyto fluktuace mřížky jsou z velké části způsobeny vědomím obyvatel planety. A tak ve starověkých civilizacích minulosti byly tyto výkyvy kompenzovány rasami vyšších úrovní koexistujícími s těmi v mnohem primitivnějším stavu, které nebyly schopné rozlišování a do značné míry vytvářely disharmonii.

Munck píše hodně o "stavitelích mohyl" v Severní Americe a ukazuje, že jeho mřížková matematika vstupuje do hry při stavbě mnoha velkých kruhů Země, z nichž většina je na Floridě. A nyní jsme také viděli Miami Circle, "inverzní Stonehenge", kde jsou v zemi zásuvky místo stojících překladů. Hoagland již citoval předběžné důkazy, že existují stojící kameny navržené tak, aby se vešly do těchto zásuvek umístěných poblíž, a vybavil je tak jako observatoř podobně, jak Seth dříve zmínil Stonehenge, kterou nazval „Stockridge“. Nyní nám Ra říká, že účelem těchto kruhů bylo vyrovnat a přerozdělit chaotické energie Země.

A tak, když se člověk pokusí dosáhnout 0 stupňů zeměpisné délky a 30 stupňů zeměpisné šířky, narazí na Velkou pyramidu. Tímto způsobem tedy všechny ostatní objekty zakódují svou polohu vzhledem k Velké pyramidě a toto měření je uloženo samotnou konstrukční metodou. Pak se můžete zeptat, proč je to nutné. Naše odpověď je takto vyjádřena: Vyvoláním uznání měření Kodexu mezi obyvatelstvem byli staří lidé skutečně schopni uchovat své záznamy. Nejdůležitějším důvodem, proč byl tento souřadnicový systém vytvořen, bylo zajistit, aby bylo správné používání Gridu zachováno pro budoucí generace; konkrétně přesné nastavení pyramidy v Gíze jako nultého poledníku.

Bylo to z tohoto důvodu, protože bylo důležité, aby ti, kteří přijdou v pozdějších desetiletích Božích dnů, řekněme, pak byli schopni

překonfigurovat globální síť na základě souřadnicového bodu zemních prací, které našli.

Zde se odvolávají na biblický citát: "Tisíc let je v očích Páně jen den." Takže „dekáda“ by byla 10 000 let. Tímto prohlášením zjevně datují tyto památky.

A tak to byl skutečně velmi důležitý způsob, jak sledovat jejich vlastní systém měření, aby pak měli index živých souborů, chcete-li, který umožňuje libovolně rekonstruovat potřebné informace, pokud byla nalezena byt' jen jedna zemní práce. a kód pak pochopil zasvěcenec ve snech a vizích a podobně.

Archeokryptograf Carl Munck skutečně docela dobře překonal naše očekávání a překročil běžné hranice běžné reality, aby dokázal věci, které by se vám mohly zdát mnohem jednodušší. Z tohoto důvodu ho chválíme, že má hlavní podíl na znovuobjevení atlantské fyziky, matematiky a vědy. Tento systém kódování mřížky byl skutečně velmi cenný, a proto, kam se podíváte, jej najdete. To je důvod, proč Munck pokračoval v objevování tak úžasných výkonů geometrie a matematiky, kamkoli se podívá.

To také souvisí s tím, proč našel podobná spojení s komplexem Cydonia [na Marsu] a poté jej spojil se Zemí. Protože dohlížející duchovní síly v obou oblastech jsou stejné, tak také stavěly nebo spolupracovaly na budování zemních struktur pro různé obyvatele těchto bodů. Pamatujte tedy, že toto je, jak byste to nazval, mimozemská věda, poskytovaná Radou Saturnu a Konfederací planet obecně, kdokoli by mohl být duchapřítomný, aby ji použil.

Tento systém je ve svém formátu tak použitelný a tak účinný, že je v jistém smyslu univerzálním standardem: jednoduše spočítat líce nahoru daného objektu, provést jeho měření a poté pracovat na těchto měřeních se známým základním matematickým univerzálním konstanty, poté zakódování jeho pozice v mřížce na základě 360stupňového souřadnicového systému, který je aspektem Božského Stvoření v jeho používání čísel základních frekvencí zvuku, geometrie a světla. A tak je Zákon Jednoho uspokojen v jakékoli nezbytné formě a vy vidíte pasivní planetární vědu, jak se zavádí do různých společností a civilizací v nich, jak se blíží připravenosti.

Existuje tedy mnoho podobností a Munck je skutečně přesný v nastavení hlavního martánského poledníku v Cydonii, v bodě pyramidy D&M, obří pětiboké mohyly, která byla domovem tolika entit najednou.

Nyní se s vámi rozcházíme a připomínáme vám, že tato práce, kterou děláte, má prvořadý význam pro budoucnost lidské civilizace. Nepodceňujte sílu svých příspěvků a jejich význam, protože to vše se snadno ukáže ve velmi blízké budoucnosti. Toto čtení můžete skutečně přetisknout do přepisu své knihy, abyste pomohli jasněji diskutovat o Munckově díle. Děkujeme ti. Mír s vámi ve Světle věčné Lásky.

D: Nyní je 4:33. Uběhla asi hodina.

A tak s tímto čtením a údaji týkajícími se Muncka, o kterých jsme hovořili, jsou důsledky docela významné, protože to naznačuje, že doslova celá světová sbírka posvátných míst byla vytvořena a zmapována přesně tím, co muselo být globální kulturou. A vztyčení těchto monumentů mělo za sebou diskrétní a dokonale srozumitelnou vědu - vyvažování a využití planetárních energií. Dostali jsme také nápořku, pokud jde o spojovací článek mezi Munckovou prací na těchto monumentech a naší platónskou Globální mřížkou založenou na jednotkách vědomí. Působí zde komplexní namáhání a monumenty byly postaveny tam, kde měly být umístěny, aby zajistily rovnováhu energií Země. Design pomníků byl vytvořen tak, aby ilustroval jejich souřadnice.

Naším počátečním bodem vstupu do tohoto materiálu bylo ukázat, jak se tyto „pásky mřížky“ objevily na Marsu i na Zemi. Vytiskli jsme mapu egyptských a amerických „pásů mřížky“ výše a ukázali jsme jejich hodnotu při určování umístění starověkých památek. Také jsme mohli vidět, jak se zdálo, že gravitační energie samotné Země byla ovlivněna strukturou Yucatánu v Mexiku a umístěním řeky Nil a její delty v Egyptě.

Osvěžme si tedy paměť na gridových pásmech citátem od Muncka, když sledujeme skutečný význam za nimi.

...Zdá se, že většina pyramid mezi 120 a 121 stupni západně od Gízy nám ukáže konstanty stejným způsobem. Zatím si nejsem jistý, proč to dělají, ale 120 stupňů je 1/3 cesty kolem světa z Gízy, tedy 1/3 celého 360 stupňů Země. Mohlo by to být tak jednoduché.

Pokud je náš model správný, měl by se celý čtyřstěn ukázat na planetě prostřednictvím mřížkových pásů. Přesto v Munckových knihách není nic o třetí kapele, která, jak můžeme vidět na předchozím diagramu, by byla přímo u Japonska.

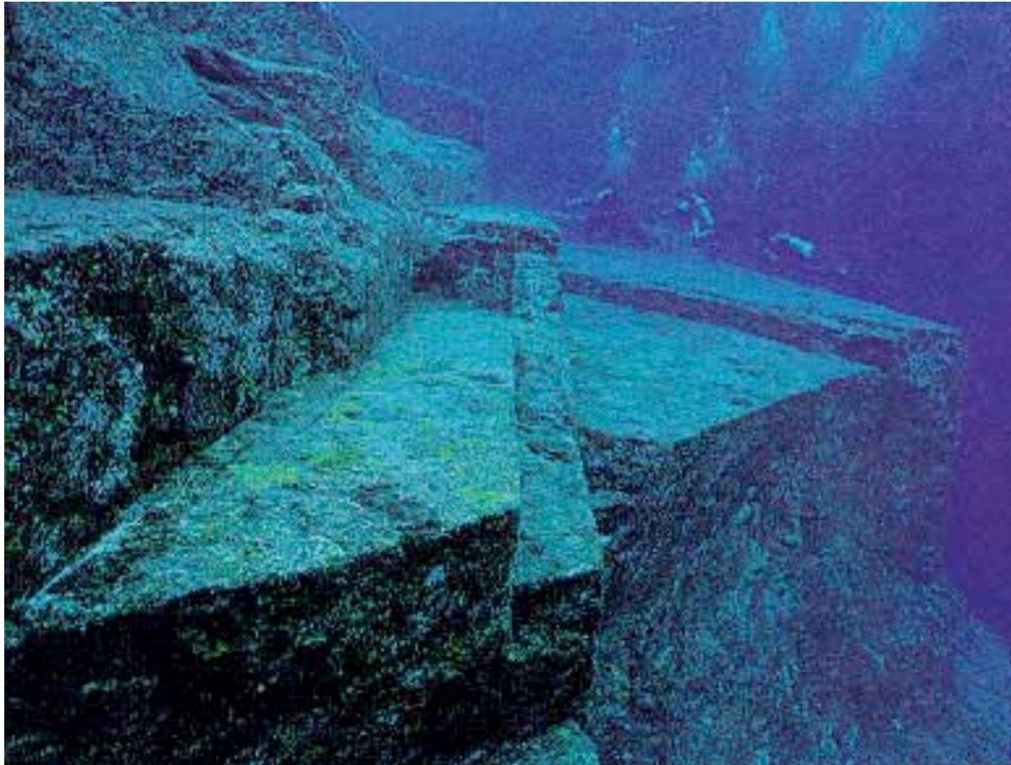
Při dalším zkoumání tohoto konceptu by mělo být zřejmé několik bodů. Japonské ostrovy jsou vulkanické, jak každý ví. Hoagland nám ukazuje Olympus Mons na Marsu, sopku třikrát větší než Mount Everest, která je přímo na mřížkovém bodě čtyřstěnu. Když se tedy podíváme na celou strukturu Japonska, vidíme, že je to v podstatě velký pás země, který probíhá téměř rovnoběžně s místem, kde by byl náš mřížkový pás, a ve skutečnosti jej překračuje nahoře. Nedaleko místa, kde se kříží, je ostrov Okinawa. A právě poblíž této oblasti najdeme další vodítko k záhadě.

Laura Lee byla prvním velkým médiem, které odhalilo snímky ponořených megalitických staveb u pobřeží Yonaguni, malého ostrova poblíž Okinawy. Japonští vědci, kteří na tom pracují, se jednomyslně shodují na tom, že nemohli být nad vodou alespoň posledních 12 000 let. Ačkoli to nejsou skutečné pyramidy, konstrukce mají úžasnou přímočarou geometrii a snadno převyšují potápěče, kteří kolem nich plavou. Jsou také postaveny s postupnými vrstvami masivních bloků, které se zužují dovnitř, jak jeden stoupá po stranách. Tato část struktury vypadá velmi podobně jako stupňovitá pyramida nebo zikkurat, stejně jako paralela se středoamerickými vzory, jako je Tikal.

S Japonskem tedy vidíme, že naše třetí mřížkové pásmo je spokojeno. The Ring of Fire, což je násilný průsečík různých kontinentálních desek, těsně následuje kapelu a překračuje ji v Japonsku. Masivní geometrická energie přinutila bariéru země/oceánu kolem Gizeh do tvaru kruhu a způsobila, že jedna z největších řek světa teče „nahoru“ neboli z jihu na sever, na rozdíl od Mississippi, která je ze severu na jih. Podobně mohutný pás čtyřstěnů ukazuje svou svalovou sílu tím, že působí ohromnou vzestupnou sílu na kontinentální desky na dálnévýchodní straně asijského kontinentu.

Můžeme tedy vidět další příklad masivního místa, které bylo postaveno v oblasti, která by mu umožnila vyvážit a využít chaotické energie Země. Určitě můžeme vidět chaos v oblasti, jako je Ohnivý kruh, s tak silnou sopečnou činností. Je zřejmé, že až bude možné určit úplnou strukturu megalitického kamenného zdiva Yonaguni, poskytne nám svou pozici mřížky na základě znásobení jejích ploch, teras a stupňů spolu se základní konstantou zemské mřížky. Jakmile se výzkumník seznámí s Munckovým systémem, ví, co hledá. To je důvod, proč Miamský kruh v roce 1999 tak rychle vydal svá tajemství kódu Munckovi a jeho společníkům.

Minimální stáří struktury Yonaguni 12 000 let nám jasně ukazuje, že tento mřížkový systém byl v provozu během atlantského časového období. Tento archeologický nález jistě vyvolává obrazy Lemurie nebo Mu; další oblast země v Pacifiku, o které zdroje jako Edgar Cayce tvrdily, že byla v jednom bodě nad vodou. Díla Jamese Churchwarda jdou do velkých detailů, aby legitimizovala příběh Mu. Taková starověká místa, jako je Nan Matol a Velikonoční ostrov, mimo jiné, skutečně pomáhají ukázat, že tam kdysi žila megalitická kamenická kultura. Ostrovy jsou nyní prostě příliš malé na to, aby udržely počet lidí nezbytný k tomu, aby byli schopni postavit stavby.

Naším cílem jít do všech těchto detailů týkajících se pásem mřížky a energetických forem je plně vysvětlit, jak si byli Antikové vědomi její přítomnosti. To nám dává konkrétní vědecký důkaz, že jednotka vědomí přirozeně harmonizuje s velikostí planety a že produkuje energii s měřitelnými účinky.

Zdá se, že některé starověké kultury na těchto mřížkových bodech a pásech stavěly pyramidy a další struktury zaměřující energii, aby stabilizovaly a využily energii, která se tam vytváří. I když by tato energie mohla mít fyzické využití, zdroje jako Ra naznačují, že má hluboké důsledky pro duchovní vědomí. Takové pyramidové „stroje“ zjevně pomáhají naladit lidi na potřebné vibrace, aby provedli dimenzionální posun nebo změnu energie. To by mohlo vysvětlit často citovanou záhadu náhlého zmizení celé mayské civilizace na počátku našeho letopočtu. Mohli bychom předpokládat, že byli schopni vypočítat načasování sluneční/astrologické události, která jim poskytla dostatek vnější energie, aby mohli takové struktury použít pro účely takového posunu.

V další kapitole dokončíme celou naši diskusi o Globální mřížce, když přineseme důkazy Becker/Hagens, které ukazují, že další platónská tělesa oktávy se také objevují docela úžasnými způsoby. Ukážeme opakované příklady této mřížky, které byly objeveny v různých vědeckých studiích, a vysvětlíme, jak potřebujeme vidět všechny platónské tvary společně v

aby skutečně „viděl“ mřížku.

KAPITOLA 12: BECKER / HAGENS: ŘEŠENÍ GLOBÁLNÍ SÍTĚ V této kapitole jsme položili vrchol našeho zkoumání výrazu CU jako globální sítě, a to prostřednictvím počáteční práce Ivana P. Sandersona, následované třemi ruskými vědci a vyvrcholením profesori William Becker a Bethe Hagens.

Ukážeme, jak se vyřeší závěrečná mřížková hádanka, když jsou všechny základní platónské tělesa v CU vyneseny nad zemskou sférou.

Vidíme, jak se tím utváří struktura kontinentů a pevnin. Dále zkoumáme zprávy týkající se záhadných zmizení a hyperdimenzionálních efektů zobrazených v určitých "uzlových bodech" této mřížky.

KAPITOLA 12: BECKER / HAGENS: GLOBÁLNÍ ŘEŠENÍ GRID

Již jsme viděli krychli a osmistěn na Zemi z Cathie a čtyřstěn napříč Sluneční soustavou z Hoaglandu. To nám zbývá pouze za úkol lokalizovat Purushu a Prakriti, dvacetistěn a dvanáctistěn, aby naše globální mřížka byla kompletní. Jsou to William Becker a Bethe Hagens, kdo za nás nakonec vyřešil hádanku. V době, kdy byla jejich práce publikována, byl Dr. Becker profesorem průmyslového designu na University of Illinois v Chicagu a Dr. Hagens byl profesorem antropologie na Governors State University. Společně demonstrovali, jak byly tyto dva tvary nejprve objeveny a poté, jak se asimilovaly do konečné zemské mřížky, kterou nazvali Unified Vector Geometry 120 Polyhedron nebo UVG 120 „Earth Star“.

Ačkoli jsme již dříve řekli, že moderní historie Global Grid může začít Bruceem Cathie, tým bývalých manželů Beckera a Hagense má jinou představu. Tento objev připisují práci Ivana P. Sandersona, který jako první zdůvodnil strukturu dvacetistěnu při práci na Zemi. Udělal to tak, že lokalizoval to, co označoval jako „hnusné víry“ neboli oblasti Země, kde bylo pozorováno, jak docházelo k záhadným zmizením, mechanickým poruchám a časoprostorovým deformacím. Je zřejmé, že většina čtenářů si je vědoma toho, že zprávy o Bermudském trojúhelníku z východního pobřeží Floridy by spadaly do této kategorie, ale Sanderson se podíval i na jiné, méně oblíbené oblasti. Tyto oblasti byly často označovány jako „Děblové hřbitovy“, protože mnoho průzkumníků jednoduše zmizelo, pokud je překročili ve špatnou roční dobu, zřejmě se špatným měsíčním a planetárním zarovnáním aktivujícím tuto konkrétní oblast.

To, co původně vedlo Sandersona k této práci, je případ, jak o nich hovořil Charles Hapgood, The Maps of the Ancient Sea Kings. Nyní víme, že během doby Atlantidy a možná mnohem dříve byly souřadnice celé Země zmapovány stavbou různých pyramid, chrámů a zemních děl na zemském povrchu. Carl Munck to dokazuje nade vše možnou pochybnost. Proto je téměř nevyhnutelně zřejmé, že v jedné době muselo existovat mnoho atlantských map světa. Tyto mapy by byly velmi přesné, vezmeme-li v úvahu úroveň sofistikovanosti, kterou jsme viděli v přesném provedení Munckova celosvětového „kódu“ souřadnic.

Můžeme spekulovat o tom, jak mohly být tyto mapy předány, na základě různých zdrojů informací. Bylo nám řečeno, že po posledním posunu pólů před 12 500 lety se hlavní část atlantské země potopila. Přeživší z atlantského kněžství se drželi v těsné, odloučené mnišské komunitě, protože většina zbytku lidstva sestoupila do barbarství.

Protože většina země zmizela a zbylo jen několik přeživších, je jasné, že z těchto map zůstalo jen několik vyvolených.

Sumerská civilizace mohla být prvním pokusem Atlantánů o přestavbu společnosti v nějaké významné míře, a to bylo zahájeno kolem roku 6 000 př. n. l., zhruba před 8 000 lety. Jak zdůraznil Zecharia Sitchin a další, zdálo se, že sumerská civilizace vyrostla zcela spontánně a dramaticky. Ve velmi krátké době měli například psaný jazyk, vzdělání, zákony, zemědělství a tekoucí vodu. Víme, že Sumerové měli Konstantu Ninive, cyklus, o kterém jsme hovořili dříve.

Když pak započítáme i hlubší práci Dr. Zecharia Sitchina, uvědomíme si, že skupina, která měla přístup k neuvěřitelné technologii, pomáhala Sumerům, skupina, která vlastnila létající stroje, lasery a další exotická zařízení. Bylo také přítomno velmi pokročilé porozumění vědě a fyzice, včetně znalosti celého spektra planet ve Sluneční soustavě.

Ve starověkých hinduistických Védách a Cayce Readings se nám také říká, že Atlantáné skutečně vlastnili létající stroje, takže je to ověřené. (Mohlo se také stát, že Atlantáné spolupracovali s Vesmírnými bratry, se kterými také interagovali, vzhledem k převaze údajů o „starověkých astronautech“, která jsou k dispozici. Sitchinova data velmi silně naznačují existenci Annunaki, neboli „Ti, kteří od Přešlo nebe na Zemi.“)

Mapy byly uchovávány ve vysokých hodnostech kněžství ještě dlouho po začátku sumerské civilizace a nakonec byly utajovány do Alexandrijské knihovny v Egyptě a později do akademických sálů Řecka. Předpokládá se, že o existenci těchto map věděli pouze ti, kteří byli členy tajných bratrstev. Argument pro existenci tajných bratrstev je extrémně silný a nejlepší kniha, kterou kdy Wilcock na toto téma našel, je *The People of the Secret* od Ernesta Scotta, Octagon Press, Londýn 1983. Scottova práce nenechává žádné pochybnosti o tom, že toto Bratrstvo existovalo, že se tajně spojila s hlavními náboženstvími křesťanství, islámu a judaismu a že v přítomném okamžiku stále přetrvává jako pozitivní skupina, která komunikuje s Vyšší inteligencí a snaží se naši civilizaci postupně odhalovat tajemství.

Takže tato tajná bratrstva vyslala mořeplavce, aby znovu objevili země, které byly skryty na jejich mapách, aby nakonec znovu vybudovali velkou technologickou civilizaci, jako je Atlantida. Francis Bacon, otec moderního zednářství, prohlásil americký kontinent za místo pro „Novou Atlantidu“. A aby se tento plán uskutečnil, museli by sami průzkumníci mapy alespoň částečně zkopírovat, aby měli něco, s čím by mohli pracovat. Někteří autoři včetně Hancocka v *Fingerprints of the Gods* spekulují, že Kolumbus měl přístup k těmto mapám, a proto věděl, že Země je ve skutečnosti kulatá a že v zámoří budou nalezeny nové země.

To vše se ukázalo jako docela zajímavé pro Ivana P. Sandersona, „otce

Grid," a nyní uvidíme proč. Prvním průzkumníkem, o kterém víme, že zkopíroval jednu z těchto map, je admirál Piri Reis v roce 1513 našeho letopočtu. Tato mapa se zaměřuje na západní pobřeží Afriky, východní pobřeží Jižní Ameriky a severní pobřeží Antarktidy. Zajímavé je, že ukazuje oblast Antarktidy Země královny Maud jako pobřeží bez ledu. A jak píše Hancock v Otiskech prstů, aby bylo toto pobřeží prozkoumáno bez ledu, muselo by byla zmapována mezi 13 000 a 4 000 př. n. l.! Moderní lidstvo neznalo obrys tohoto pobřeží až do roku 1949, jako výsledek komplexního seismického průzkumu společného britsko-švédského průzkumného týmu. (Hancock 1995, str. 12.)

Muž, který dal všechny tyto mapové informace dohromady, je Charles Hapgood, ale jeho teorie původně nezačaly s těmito mapami. Hapgood byl profesorem historie věd na Keene College v New Hampshire, i když jeho oblasti bádání očividně daleko přesahovaly jednoduchou historii. Hapgoodova základní teorie se týká přemístění zemské kůry, což je blízká analogie s myšlenkou „posunu pólů“, kdy povrch Země ve skutečnosti mění polohu. Hapgood říká, že celá povrchová kůra Země „může být občas posunuta, pohybuje se po měkkém vnitřním těle, podobně jako by se kůže pomeranče, pokud by byla volná, mohla přesouvat přes vnitřní část pomeranče v jednom kuse. ." Tato teorie přitáhla pozornost i Alberta Einsteina, který přispěl do Hapgoodovy knihy z roku 1953. Einsteinův citát, přetištěný na str. 10 Hancockovy knihy rozhodně stojí za vložení sem:

"Často dostávám sdělení od lidí, kteří si přejí se mnou konzultovat své nepublikované myšlenky (pozorovaný Einstein). Je samozřejmé, že tyto myšlenky mají jen velmi zřídka vědeckou platnost. Úplně první sdělení, které jsem obdržel od pana Hapgooda jeho nápad je originální, velmi jednoduchý a - pokud se bude nadále osvědčovat - má velký význam pro vše, co souvisí s historií zemského povrchu."

Einstein také vyjádřil své vlastní představy o tom, jak by toto hnutí Země mohlo nastat:

"V polární oblasti dochází k neustálému usazování ledu, který není symetricky rozmístěn kolem pólu. Na tyto nesymetricky usazené hmoty působí zemská rotace a vytváří odstředivou hybnost, která se přenáší na tuhou zemskou kůru. Neustále se zvyšující odstředivá hybnost vytvořená tímto způsobem, když dosáhne určitého bodu, vyvolá pohyb zemské kůry přes zbytek zemského těla..."

A tak Hapgoodova teorie vysvětlila, že v různých časových okamžicích se pevnina Antarktidy přesune z nejchladnějších oblastí prostřednictvím přemístění zemské kůry. A rozhodně získává „brownie body“, protože nejlepší vědec, který kdy žil, potvrdil jeho teorii. V pozdějších kapitolách uvidíme, že tato fakta jsou v souladu s informacemi od Gregga Bradena týkající se nárůstu "srdce" Země a poklesu síly jejího magnetického pole.

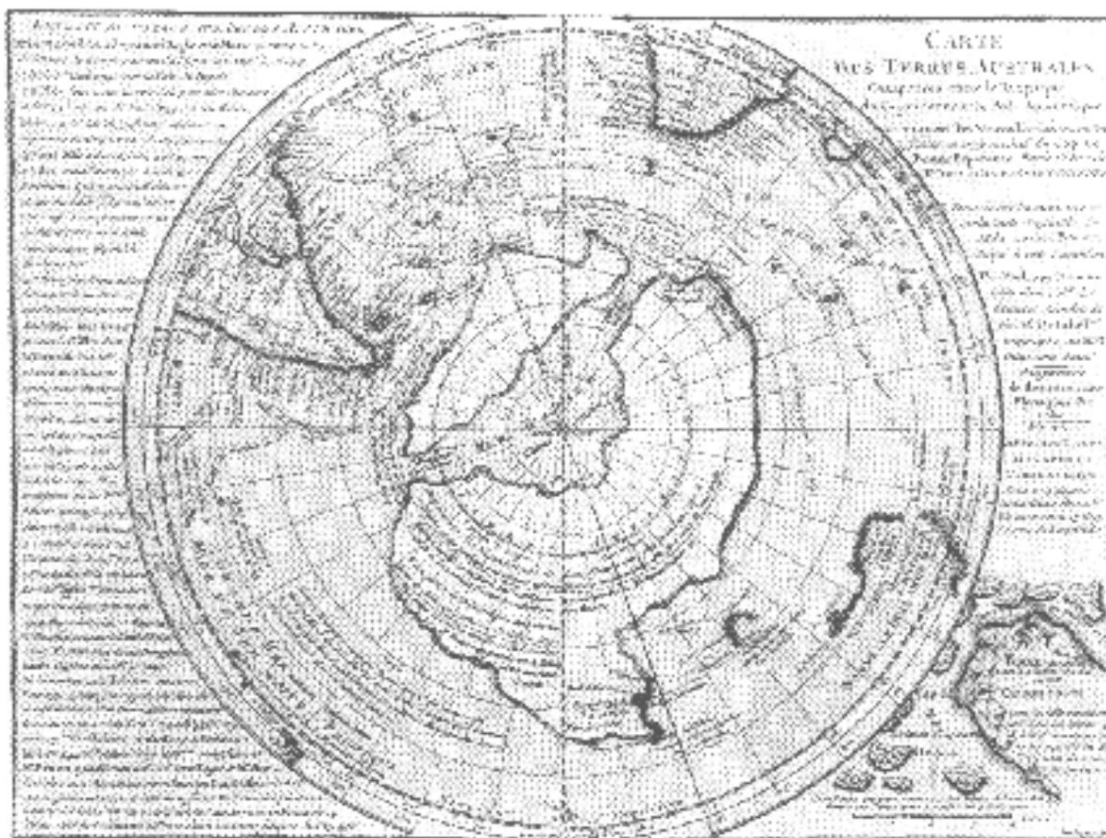
Braden odhaluje, že k těmto jevům vždy docházelo bezprostředně před případy posunu magnetického pólu v minulosti, což by mohlo být „posunutí zemské kůry“ v akci.

Můžeme vidět, že pokud je Hapgoodova teorie správná, atlantská záplava byla

nejnovější příklad tohoto přemístění, protože před tímto bodem bylo nakresleno mnoho map Antarktidy bez ledu. Posunující se zemská kůra proto musela před posledním vysídlením umístit Antarktidu do teplejší oblasti. Takže Hapgoodův model je nejlepší představa, kterou máme, proč by Antarktida měla být v teplejší oblasti. Spolu s Fingerprints of the Gods je kniha When the Sky Fell od Randa a Rose Flem-Athových také vynikajícím zdrojem dalších vědeckých podrobností o těchto bodech.

Mezi další mapy, které také zobrazovaly Antarktidu pod ledem, patřila mapa Oronteus Finaeus z roku 1531. V tomto případě získáme kompletní pohled na Antarktidu s okraji z velké části odkrytými ledem. Řeky a hory jsou jasně viditelné. Další velmi podobnou mapu vytvořil Gerard Kremer, světu známý jako Mercator, autor moderní projekce Mercatorovy mapy, která se dnes tak běžně používá. Hapgood dochází k závěru, že Mercator měl přístup k jiným zdrojovým mapám kromě těch, které používal Oronteus Finaeus, protože v jeho díle je jasněji vidět mnoho rozpoznatelných rysů Antarktidy. Zdá se tedy, že v té době bylo určitě k dispozici několik kopií.

Dalším tvůrcem map, který prokázal rovnocenné zdroje a znalosti, byl Phillippe Buache, francouzský geograf 18. století. Jeho mapa z roku 1737 nám ukazuje verzi Antarktidy, která na ní zjevně nemá vůbec žádný led! Jak vidíme, středem vede přímo čistá vodní cesta, která rozděluje kontinent na dvě hlavní pevniny, jednu velkou a jednu menší, možná pětinu velikosti té větší.

Ještě úžasnější je to, že Buacheova verze Antarktidy je téměř totožná s tím, co jsme skutečně objevili v roce 1958, jako součást Mezinárodního geofyzikálního roku. V tomto případě komplexní seismický průzkum

byla provedena "subglaciální topografie" Antarktidy. A skutečně, oddělení mezi pevninami, znázorněné na mapě Buache jako vodní cesta, je téměř přesně na stejném místě. Jak menší, tak větší pevnina na mapě Buache jsou velmi blízko aproximovány nálezy vědců v roce 1958.

Je tedy zřejmé, že jde o velmi zajímavý fenomén a jde ruku v ruce s dílem Carla Muncka. Hapgoodova práce, která opět zaujala akademický zájem Einsteina, poskytuje základ pro pochopení, proč Antikové znali globální souřadnice tak přesně, jak je znali.

Nyní se vracíme k Ivanu P. Sandersonovi, který také studoval Hapgoodovo dílo a byl těmito neuvěřitelnými důkazy zmaten. Sanderson se snažil přijít na to, jak byli tito starověcí tvůrci map schopni naplánovat úplnou globální mapu. Jaký typ modelů by potřebovali mít, aby mohli něco takového udělat a používat to? Jak rozdělili zemský povrch na měřitelné jednotky? A navíc, existovalo něco, co bylo v rozlehlosti pozemských oceánů fyzicky pozorovatelné a měřitelné, aby tito tvůrci map skutečně věděli, kde uprostřed moře jsou?

Sanderson pracoval na této hádance s několika spolupracovníky během 60. a do 70. let. Potýkal se s obrovskými objemy dat, většinou z anomálních zpráv deklarovaných stovkami pilotů a námořníků, a systematicky je organizoval. Jeho výsledky nade vše pochybnost prokázaly, že v určitých oblastech zemských oceánů byly viditelné některé velmi zajímavé anomálie.

Tyto anomálie jsou nám všechny velmi dobře známé, stejně jako ty, které jsou běžně hlášeny v Bermudském trojúhelníku. To byl jistě jeden vír, který Sandersona nesmírně zajímal, i když byly i jiné oblasti, které byly také mnohem více zanedbávány.

Pomocí statistické analýzy, která shromáždila všechna data týkající se všech různých míst, kde k těmto událostem na zeměkouli došlo, byl Sanderson schopen odvodit dvanáct společných bodů anomálního výskytu na Zemi.

Je úžasné, že těchto dvanáct bodů bylo všech stejně, harmonicky od sebe vzdáleno! Účinky těchto „odporných vírů“, jak je nazval, zahrnovaly nejen zmizení, ale zjevně také události, které ovlivňovaly čas. Mnohé z nich byly zaznamenány v knihách, jako je Bermudský trojúhelník od Charlese Berlitz, ale Sanderson našel důkazy pro tyto časoprostorové poruchy i v jiných vírech, nejen na Bermudách.

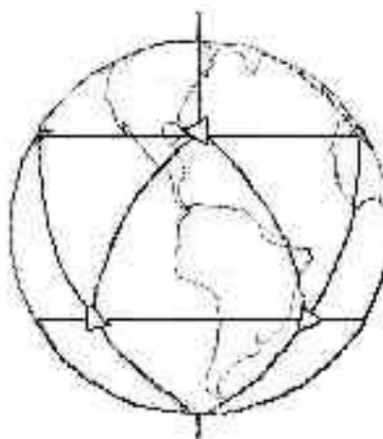
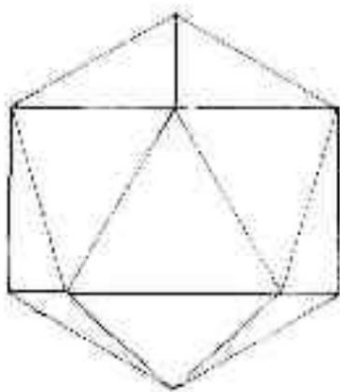
Například jeden ze Sandersonových vírů se nacházel poblíž Havaje. Našel zprávu o pilotovi, letícím s pasažéry velmi blízko této zóny, který náhle ztratil všechny své přístroje i rádiové spojení. Tomu se říká „mrtvá zóna“ nebo „létající naslepo“ bez možnosti vyslat o pomoc vysílačkou nebo určit nadmořskou výšku, polohu atd., s výjimkou „pozorování“. Pilot pokračoval v letu zhruba 350 mil v této „mrtvé zóně“, aniž by se mohl s kýmkoli spojit rádiem; kdekoli od 30 minut do hodiny, v závislosti na jeho rychlosti. Nakonec tento bizarní zážitek skončil a jemu se velmi ulevilo, že se mohl znovu dostat do kontaktu s věží. Dokážeme si představit paniku a údiv, které musely být v jeho hlase, když se jen o vlásek vyhnul nebezpečí a přemýšlel, co se to sakra právě stalo.

Co bylo tak úžasné a nečekané, bylo to, že podle úředníků věže mezi jeho rádiovými kontakty neuplynul žádný čas! Jinými slovy, v jednu chvíli s nimi mluvil normálně a o deset sekund později ano

v panice jim řekl, že letěl 350 mil bez jakýchkoliv přístrojů!

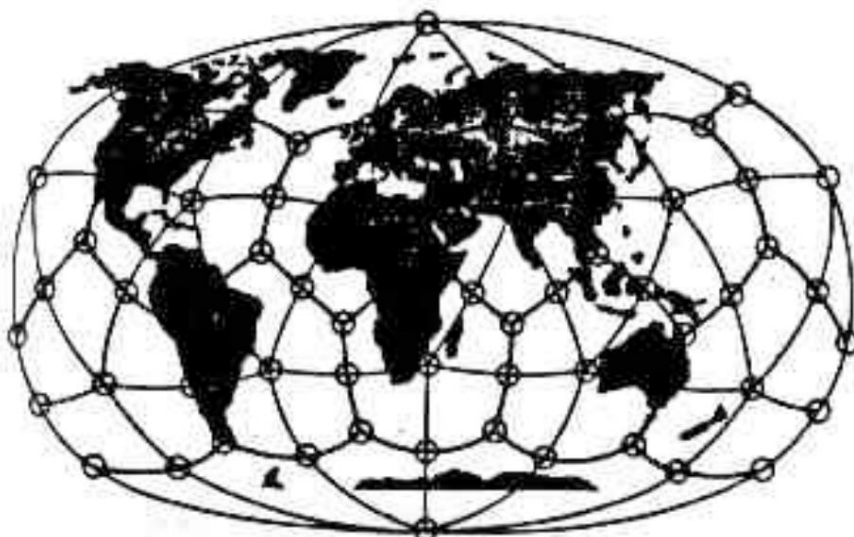
Jakkoli se to našemu „zdravému rozumu“ musí zdát úžasné, všichni cestující na palubě tohoto letadla museli projít do vyšší dimenzionální frekvence, kde je neovlivnil čas. Příčinou tohoto efektu byla hyperdimenzionální energie, která byla využita „odporným vírem“, kterým prolétali.

Čtenář by nyní neměl být překvapen, když zopakujeme, že Sandersonových dvanáct symetricky rozmístěných vírů skutečně zobrazuje jedno z platónských těles, totiž dvanáctistěn. To naznačuje následující ilustrace z knihy Nicholase R. Nelsona Paradox (Dorrance & Co., Ardmore, Penn. 1980), přetištěné v knize Davida Hatchera Childresse Anti-Gravity and the World Grid (Adventures Unlimited Press, Box 74, Kempton, Illinois 60946: 1987, 1995.) (Obraz jsme digitálně upravili, abychom zachovali jeho jednoduchost v tomto malém formátu.)

Sandersona

populární dílo jistě zažehlo bouři zájmu po celém světě. Problému se rychle chopila a začala ho řešit skupina tří ruských vědců: Nikolaj Gončarov, moskevský historik, Vjačeslav Morozov, stavební inženýr a Valerij Makarov, specialista na elektroniku. Tito tři vědci pracovali přímo na Sandersonově výzkumu a dvanáct bodů dvanáctistěnu bylo umístěno téměř na stejném místě. Ale tito vědci také přidali 50 dalších bodů tím, že na Mřížku překryli dvanáctistěn. Jejich výsledky vytvořily následující mapu, poprvé otištěnou v populárním sovětském vědeckém časopise Khimiyai Zhizn (neboli Chemistry and Life), reprodukováném v Anti-Gravity and the World Grid:

Tito tři vědci pracovali na svém kombinovaném talentu, aby určili tuto "matici kosmické energie", která obklopuje Zemi. S touto novou formulací Global Grid Becker a Hagens píší:

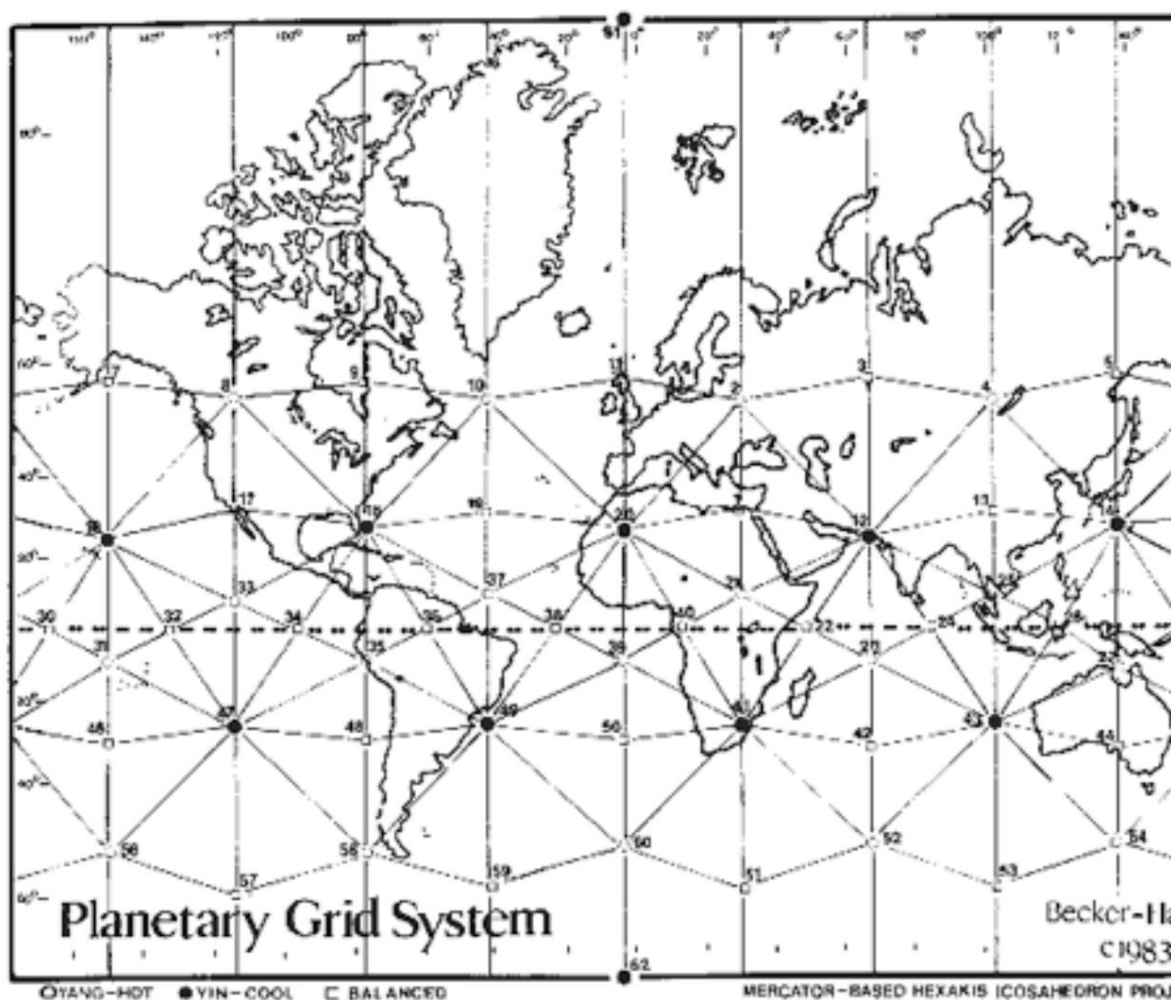
„Tyto nové čáry a body ve spojení se Sandersonovými nyní odpovídaly většině zón seismických zlomů na Zemi a liniím oceánských hřbetů a také načrtly celosvětové atmosférické výšky a minima, cesty stěhovavých zvířat, gravitační anomálie a dokonce i místa starověkých měst. .“

Pozornost Beckera a Hagense na tento výzkum přitáhla práce Chrise Birda, který napsal svůj článek o „Planetary Grid“ v New Age Journal z května 1975. Byli tak ohromeni těmito novými informacemi, že nakonec založili setkání s ním a prodiskutovali práci. Brzy poté „dokončili“ mřížku, čímž ji učinili kompatibilní se všemi platónskými tělesy, vložením výtvaru z díla Buckminstera Fullera. V následujícím citátu přesně vysvětlují, co přesně udělali:

"Navrhujeme, aby mapa planetární sítě nastíněná ruským týmem Gončarov, Morozov a Makarov byla v podstatě správná, s její celkovou organizací ukotvenou k severnímu a jižnímu axiálnímu pólu a Velké pyramidě v Gizehu. Ruská mapa však postrádá úplnost, podle našeho názoru, čehož lze dosáhnout překrytím složitého, ikosaedrického, sférického mnohostěnu vyvinutého R. Buckminsterem Fullerem. Ve své knize Synergetika 2 jej nazval „Kompozit primárních a sekundárních množin velkých kruhů ikosaedrů“. Zkrátli jsme to na Unified Vector Geometry (UVG) 120 koule... Číslo 120 používáme kvůli jeho snadnému pochopení jako sférický mnohostěn se 120 identickými trojúhelníky - všechny mají složení přibližně 30, 60 a 90.“

A nyní, okamžik, na který jsme všichni čekali: Becker/Hagensova mřížka, která konečně „rozluštila kód“ pozic Platónských těles na Zemi.

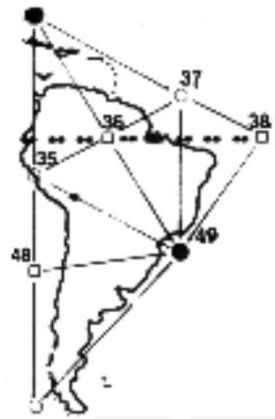
Okamžitě byste měli být schopni vidět úžasné korespondence této mřížky s fyzickými formami kontinentů, mimo jiné.

Při opětovném tisku této fotografie je třeba uvést následující kredity:

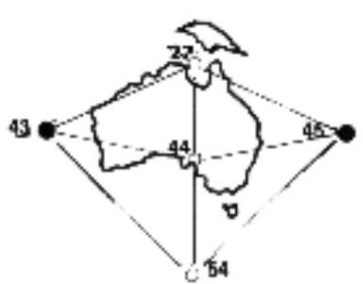
Planetární mřížkový systém zobrazený [zde] byl inspirován původním článkem Christophera Birda, „Planetary Grid“, publikovaným v New Age Journal #5, květen 1975, str. 36-41. Hexakis icosahedron grid, souřadnicové výpočty a bodový klasifikační systém jsou původním výzkumem Bethe Hagens a Williama S. Beckera. Tyto materiály jsou distribuovány se svolením autorů společností Conservative Technology Intl. ve spolupráci s Governors State University, Division of Intercultural Studies, University Park, Illinois 60466 312/534-5000 x2455. Tato mapa může být reprodukována, pokud je distribuována zdarma a pokud je uděleno potvrzení guvernérské státní univerzity (včetně adresy) a panu Birdovi.

Okamžitě je zřejmé, že tato Mřížka skutečně řídí umístění kontinentální pevniny na Zemi. Naše oblíbené příklady, které oba kombinují „uzly“ a siločáry, jsou Jižní Amerika a Austrálie. Na obrázku, který bude následovat na další stránce, můžeme jasně vidět detail, který odhaluje přesnost strukturování Země, ke kterému dochází z této souhry

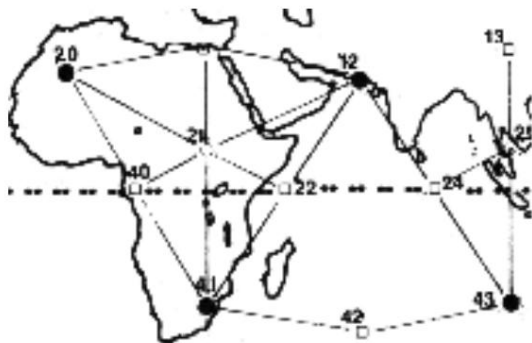
Síly sítě:

Mělo by tedy být viditelné pro „ty, kteří mají oči vidět“, že Globální síť zcela zjevně utváří tyto zemské struktury. Když se například podíváte na Jižní Ameriku, můžete vidět extrémně zřejmý účinek tohoto konkrétního „trojúhelníku mřížky“ v doslovném formování kontinentu kolem sebe. Když se podíváte na nejjihnější cíp Jižní Ameriky, můžete vidět, jak síla uzlu číslo 58 tlačí zemi pryč z jejího správného jižního trendu a směrem k východu. Pak, když se podíváte na uzel 49, uprostřed východního pobřeží Jižní Ameriky poblíž Rio de Janeiro, můžete jasně vidět, jak síla uzlu posunula pevninu kontinentu do zaobleného tvaru.

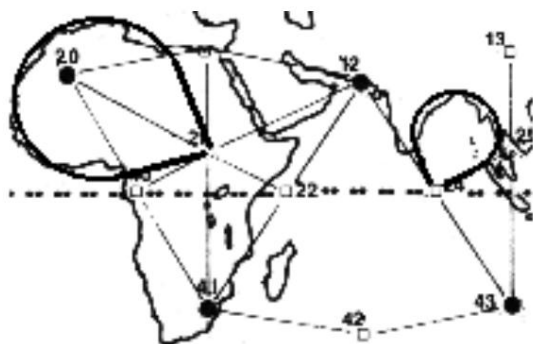
Pak při pohledu na Austrálii můžete jasně vidět že celý kontinent, a zejména severozápadní strana, se velmi přesně formuje v rámci napínavých sil této oblasti Globální sítě. Zde, když se podíváme na přesný sever a střed Austrálie na bod 27, vidíme kruhový „uzlový bod“, který přemísťuje zemi kolem něj a tvoří záliv Carpenteria. Uzly samy opět vytvarovaly zemi do kruhových „vírů“, odpuzujících od sebe kontinentální hmotu a v tomto případě také utvářely obrys ostrova přímo nad Austrálií. Tyto kruhové formy, jak dále uvidíme, jsou trvale viditelné ve spojení s Globální mřížkou. Viděli jsme je v Egyptě v naší kapitole o Carlu Munckovi, který tvoří pobřeží Nilu ve Středozemním moři.

Také uzel 44 je přesně zarovnan se dnem Antarktidy a vidíme buďto okraj „klesajících“ doprava nebo doleva od něj. Podle Richarda Leforse Clarka se jedná o „motýlkovou“ energetickou konfiguraci, která se projevuje v australské pevnině a kterou nazývá „vír diamagnetické energie“. Prozkoumáme, jak by takový tvar mohl být tvořen zakřivenými spirálovitými energiemi, které tvoří mřížku níže. Clark nám také ukazuje, že Mexický záliv sleduje stejnou zakřivenou energetickou organizaci, stejně jako dvě pobřeží kontinentálních Spojených států.

Dále se podívejte na Afriku a podívejte se na kombinovanou akci dvou větších trojúhelníků, jeden s hrotem obráceným dolů na africkém kontinentu a jeho soused směřující nahoru, obepínající indický Moře:

Dolů směřující trojúhelník jistě dobře popisuje Afriku a další pevninu na západní straně lze vysvětlit tlakem přicházejícím ze Středoatlantického hřbetu, který je téměř přesně stejný jako čára atlantické mřížky tvořená body 10, 19, 37, 38, 39 a 50. Východní pobřeží Afriky a Saúdské Arábie velmi pěkně sleduje východní stranu trojúhelníku, na mřížce od bodu 41 do bodu 12.

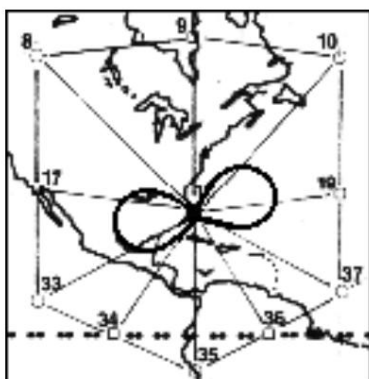
Můžeme také vidět, jak se uzlový bod 22 jemně tlačí dovnitř na východním pobřeží Afriky, což způsobuje, že se při své cestě ponoří dovnitř a vytvoří Somálskou pánev. Můžeme také předpokládat, že „trhliny“ oddělující Afriku a Saúdskou Arábii byly způsobeny expanzí sítě, která násilně stáhla zemi do souladu. „Prak“ nalevo od bodu 12 přesně sleduje čáru mřížky. A konečně, vzhůru směřující trojúhelník je jasně vidět, jak si razí cestu přímo do země, přičemž africké pobřeží definuje jeho levou stranu a indické pobřeží definuje jeho pravou.

Na ilustraci výše můžeme vidět, jak bod 21 ve středu afrického kontinentu spolupracuje se svým partnerským bodem 20 nahoře vpravo při poskytování rámce pro energetický vír ve tvaru luku, který formoval severovýchodní pobřeží Afriky. Bod 20 je jediným „hnusným vírem“, který je výrazně ve vnitrozemí; 41 poblíž Jižní Afriky a 42 poblíž Indie jsou jediné další, které se vůbec dotýkají země!

Je to pravděpodobně kvůli neuvěřitelné síle, kterou mají a která jako by odpuzovala pevniny. Vidíme, jak je severovýchodní pobřeží Afriky skutečně velmi kruhové a bod 20 je přímo ve středu tohoto „motýlku“ energie.

Opět vidíme lukovitý „vír diamagnetické energie“ Dr. Leforse Clarka, který tvaruje zemi do hladké křivky. Můžeme také vidět stejnou zakřivenou formaci vytvořenou východním pobřežím Indie a západním pobřežím asijské oblasti Čína / Korea / Vietnam. Tento vír je vyvážený mezi body 24 a 13. Připomínáme, že tyto hladké křivky ilustrují spirálovitou povahu superstrun, které tvoří tato geometrická energetická pole, zde

vyjádřeno jako spirálovité čáry magnetické síly.

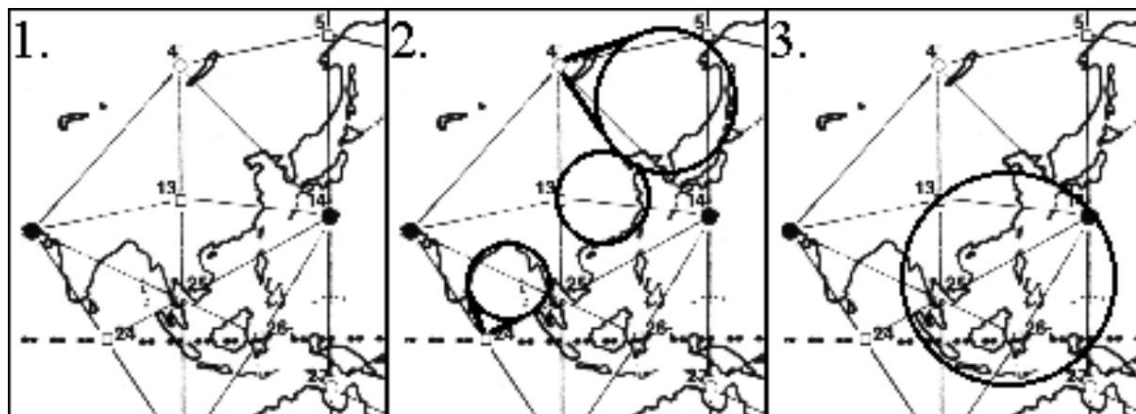

Připomeňme si, že Clarkův primář

příklad této energie motýlka je ta, která se vyskytuje v obecné oblasti Bermudského trojúhelníku, s jeho opačným pólem tvořícím východní pobřeží Mexika.

Podle Dr. Clarka se bod ve středu "motýlku" stává magnetickou nulovou zónou nulové gravitace, když je vhodně spouštěn správnými geometrickými polohami Slunce, Měsíce a planet vůči Zemi. V těchto okamžicích konjunkce dochází k „hyperdimenzionálnímu prosakování“ a my pak dostáváme časové dilatace, mizení, ztrátu gravitace, levitaci a další související jevy.

Na následujících třech obrázcích jsou snadno vidět kruhové mřížkové energetické formace obklopující východní pobřeží Číny a okolní oblast.

Takže vidíme, že když víte, co hledáte, a máte mapu Grid, tyto formace nelze skrýt. Na obrázku číslo 1 máme pro srovnání naši rovnou mřížkovou mapu Číny. Obrázek 2 má v sobě tři kruhové víry. Už jsme diskutovali o víru vlevo dole v Indii a Číně. Poté středový vír tvaruje východní pobřeží Číny, vychází z bodu 13 a vychází z něj. Nejvyšší a největší vír na obrázku 2 tvaruje celé japonské a ruské souostroví a je vycentrován a vychází z bodu 4.

Konečně, na obrázku číslo 3 máme vír se středem v Sandersonově „hnusném víru“ poblíž Japonska, „Dáblově moři“, zde uvedený jako bod 14. Tento vír je „vyrovnaný“ body 25 a 26, přičemž oba jsou stejně vzdálené od okrajů kruhu. A je zřejmé, že Filipíny přesně sledují levou spodní část samotného kruhu. To je zjevně velmi silný vír, který dokáže formovat zemi Filipín z místa, kde stojí. Podle Beckera a Hagense

Další oblastí pokračujících mizení a záhadných časových deformací je

Ďáblovo moře se nachází východně od Japonska mezi Iwo Jima a Marcus Island. Zde se události staly tak zlověstnými, že japonská vláda oficiálně označila oblast za nebezpečnou zónu.

Tato oblast byla natolik významná pro dílo autora Bermudského trojúhelníku Charlese Berlitze, že napsal celou knihu věnovanou jí a „většímu obrazu“ nazvanému Ďáblův trojúhelník. Je stále jasnější, že naše geometrické tvary, vyjádřené jako jednotka vědomí rozšířená do planetárního měřítka, jsou mnohem víc než abstraktní pojmy teoretické fyziky.

To, co zde máme, jsou přímé, kvantifikovatelné a měřitelné jevy a tyto mřížkové vzory založené na geometrii jsou jednoduše tím nejjednodušším, a proto nejlepším řešením problému.

Pokud si čtenář přeje vidět více spojení mezi Beckerovou / Hagensovou mřížkou a pevninami, stačí se chvíli dívat na mapu a začnou se objevovat. Čtenář si pamatuje, že v předchozích kapitolách jsme ukázali „pásky mřížky“ na Zemi a jak jejich účinky formovaly Ohnivý prstenec, proudění řeky Nil, „uzlový bod“ egyptského severního pobřeží se středem v Gíze, a vertikální struktura poloostrova Yucatán.

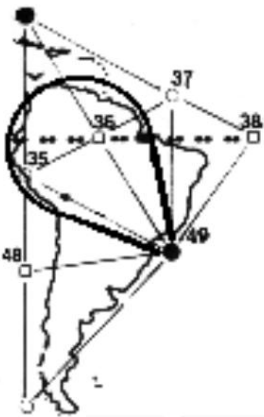
Nyní, s úplnou mapou Beckerovy / Hagensovy mřížky, můžeme vidět mnohem více z účinku těchto přímých podélných čar.

Jako jeden příklad, odkazem zpět na hlavní mapu, může čtenář jasně vidět, že celá východní strana Hudsonova zálivu v Kanadě přesně sleduje čáru od 18 na Floridě přes 9 v zálivu až po 61 na severním pólu. Navíc celá Anglie leží přesně v linii vytvořené bodem 20 v Africe, přes bod 11 v Anglii až po bod 61 na severním pólu. Existuje tedy řada způsobů, jak tuto energii vidět při práci na Zemi. Člověk si může začít vizualizovat tuto Grid energii jako živoucí síť "drátů", které jsou pevně nataženy přes tenký balónek.

Je nám zřejmé, že to, co si představujeme jako náhodně umístěné kontinenty, se ve skutečnosti této masivní energii přizpůsobuje.

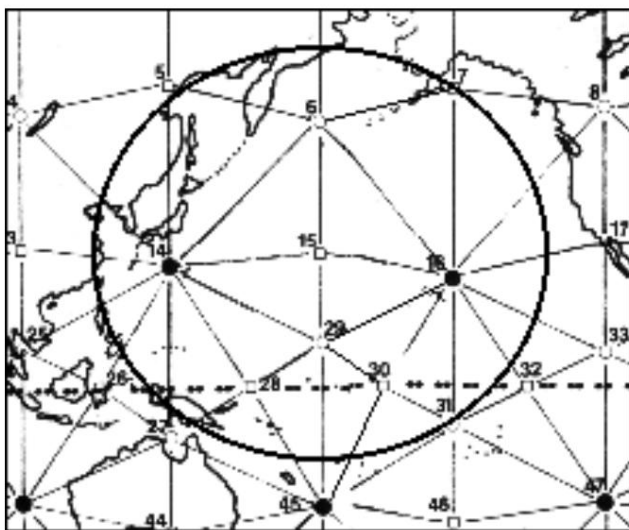
Když se podíváme na různé diagramy toho, jak se tyto geometrické energie ukazují na Zemi, skutečně získáme smysl pro masivní síly, které jsou zapojeny do této Mřížky. Víme, že gravitace také nepředstavuje plný rozsah těchto sil, protože lze prokázat, že mají hluboký vliv na lidské vědomí. Becker / Hagens vysvětlují, jak se zdá, že tyto body mřížky také přitahují velká populační centra. Ukázali jsme, že pyramida je ve skutečnosti fyzická, krystalická struktura, která je postavena tak, aby byla identická s naší vlastní nativní dimenzionální frekvencí oktaedru, pro účely využití energie. Výklad Wilcocka v kapitole 17 nám řekl, že kruhový tvar kamenných děl, jako je Stonehenge, a zemní práce, jako jsou výtvořiny stavitelů mohyl na Floridě, také pracují na harmonizaci s touto vzestupnou spirálou Země.

Když se znovu vrátíme k diskusi o informacích Dr. Clarka, můžeme se podívat zpět na jihoamerickou pevninu. Nejen, že dokonale zapadá do našeho „Mřížkového trojúhelníku“, ale můžeme vidět ještě další příklad této kruhové energie „ve tvaru motýlka“ při skutečném tvarování samotné pevniny.

Tento "motýlek" je téměř vycentrován v kosočtverci, který je vytvořen mezi body 18, 35, 37 a 49. Na výše uvedených obrázcích jsme již viděli africký "hnusný vír" tvarující podobně velký "motýlek". Posun jihoamerické pevniny z toho, že se opět nachází přesně v tomto „diamantu“, by mohl být způsoben tlačáním Středoatlantického hřbetu, který s úžasnou přesností sleduje linie Globální mřížky. Když se podíváme zpět na mapu Becker / Hagens, je pro nás docela snadné vidět, jak tato linie jasně vymezuje oddělení mezi kontinenty, stejně jako Středoatlantický hřbet je bodem expanze mezi dvěma kontinentálními deskami.

Právě jsme zkoumali kruhové energetické formace způsobené Mřížkou v asijské oblasti Tichého oceánu. A zde můžeme vidět, co se stane, když nakreslíme ještě větší „velký kruh“, založený výhradně na ostrovních formacích v oblasti Filipín v asijském Pacifiku.

Zde můžeme vidět, že an

gravitační pole eliptického tvaru je jasně viditelné, když je střed umístěn přímo v uzlu 15. Pokud použijeme jakýkoli standardní program pro úpravu obrázků a "vytáhneme" elipsu pomocí bodu 15 jako středu, můžeme ji skutečně přesně zarovnat s ostrovními formacemi daleko na západ od našeho diagramu. Můžeme zkusit jiné středové body kromě 15, ale elipsa se nikam jinam nevejde tak přesně jako právě na toto místo.

Okamžitě bychom měli vidět, že tento velmi velký energetický vír se zdá být nejjasnějším protějškem mřížky pro existenci Ohnivého kruhu, což je prstenec sopek a tektonické aktivity obklopující Tichý oceán. Když se na tento „mřížkový prstenec“ podíváme pozorně, můžeme vidět, že představuje dokonalé spojení mezi zemskými masami a globálním

Mřížka. Ve směru hodinových ručiček od bodu 12:00 se prsten dokonale dotkne "čtverce" bodů mřížky, jako jsou 7, 31, 27 a 5. (Uzel 27 poblíž Austrálie je jediný, kterého se přesně nedotklo, a to je pravděpodobně způsobeno deformacemi v projekci mapy.)

Můžeme také vidět, že tuto elipsu dobře definují body 14 a 16, opět Sandersonovy mocné „nechutné víry“, body dvacetistěnu. Už jsme viděli, jak gravitační síla těchto „vírů“ dokázala vytvarovat celou horní západní polovinu Afriky do elegantního kruhového tvaru. Nyní vidíme, jak dva z těchto vírů spolupracují a vytvářejí ještě větší tvar. Prstenec tvoří část východního pobřeží Číny a také velkou část horního ruského pobřeží obklopujícího uzel 5. Definuje také část jižního pobřeží Aljašky.

Možná nejzajímavější ze všeho je, že kombinace sil, které se demonstrují na této mapě, vypadají velmi dobře známé mikroskopickému útvaru v přírodě. Podívejte se znovu a uvidíte to... Buněčná mitóza! Můžeme jistě vidět, že Matka Země dává všechna svá tajemství pryč, přímo před našima očima, pokud jen rozumíme Její Mřížce. Body 14 a 16 mřížky by byly podobné dvěma pólům dělicí buňky. Mřížkové čáry nám poskytují zjednodušené zobrazení „vřetenových vláken“, která se tvoří v buněčné mitóze. Skutečný prstenec energie, který je vytvořen, tvoří přesnou analogii jaderné membrány buňky, jak pokračuje ve svém expandujícím, eliptickém procesu dělení.

Pokud je to zajímavé, stane se to ještě zajímavějším, když se podíváme na stranu 31 knihy Roberta Lawlora Sacred Geometry. Tam vytiskl diagram ukazující osm fází buněčné mitózy. Osmička je číslo oktávy, odtud Lawlorův citát:

Z jedné buňky na dvě probíhá cyklus změn, v osmi fázích se sedmi intervaly, analogicky k hudební oktávě nebo spektru světla. Sedmička takový cyklus symbolizuje; lunárnímu měsíci, dokonalému příkladu odstupňovaných fází v rámci nepřetržitého procesu, dominuje sedmička a její násobky...

Funkční vzorec lidského nervového systému je také sedminásobný...

Jinými slovy, můžeme v buňce opět vidět velmi přímou analogii „jednotky vědomí“; proces dělení s osmi etapami v sedmi intervalech.

Lidský nervový systém, jak vysvětluje Lawlor ve své knize, nám také ukazuje tuto oktávovou strukturu. Nyní můžeme vidět protějšek mřížky, který se vyskytuje prostřednictvím hyperdimenzionální geometrie, která je založena na oktávě.

Možná se tedy ptáte, co to znamená? Proč záleží na tom, jestli je v buněčné mitóze nebo v lidském nervovém systému oktávový vzor? Můžeme se podívat zpět na předchozí kapitoly a vidět všechny stopy. Zdroje jako Cayce Readings a Ra Material nám říkají, že žijeme v osmirozměrném vesmíru založeném na oktávě. Pak jsme pozorovali svět špičkové moderní fyziky „teorie superstrun“ a zjistili jsme, že s jedinou mírnou úpravou objevili totéž. Božsky inspirované „modulární funkce“ Srinivasy Ramanujan jsou všechny založené na oktávě.

Citovali jsme četná duchovní díla, která nám říkají, že Jedno vzniklo jako čisté bílé světlo a roztříštilo se dolů do oktávy nebo spektra frekvencí nebo dimenzí. Každý diskrétní interval představoval něco jiného

aspekt této Celistvosti. Ze základní intuice, stejně jako ze zdrojů, jako je materiál Ra, víme, že příroda nám poskytne fyzické metafory k vysvětlení metafyzického. Podívejte se například na strukturu mušle a její zobrazení spirály phi. V Lawlorově knize Sacred Geometry můžeme také vidět četné příklady renesančních vědců, kteří jasně spojovali tyto harmonické poměry a proporce lidského těla. Jak pokračujeme ve zkoumání těchto problémů, můžeme skutečně vidět, jaký transcendentální význam má lidské tělo ve skutečnosti, zabudované přímo do jeho designu. Nebo, jak se říká: "Člověk je mírou všech věcí."

Nyní můžeme vidět, že dělení buněk je dalším přirozeným příkladem těchto posvátných matematických principů založených na oktávě, které se objevují ve fyzickém vesmíru. Původní buňka by představovala kouli nebo první tón oktávy. Existuje pak sedm stupňů neboli frekvencí, které způsobují vznik buněčného dělení. Potom, v konečné fázi, osmé, máme nyní dvě buňky a dělení je dokončeno – původní forma se znovu objevila, až nyní vytvořila přesnou kopii sebe sama.

To je také podobné oktávové struktuře v atomu, kde každý uvolněný elektron staví atom do různých izotopových fází. Jakmile prolomíte „oktávový“ práh, atom se metamorfuje na další prvek v periodické tabulce. Jinými slovy, tento proces energetické expanze, vynořující se z centrálního jádra neboli jádra nebo Slunce, vytváří evoluci ve skutečné podobě celé jeho struktury. Toto je způsob, jakým fungují všechny jednotky vědomí, ať už jde o submikroskopické, atomové, buněčné, planetární nebo dokonce v celé sluneční soustavě.

Víme, že systém geometrie pro CU je také založen na harmonickém a oktávovém základě, a proto vidíme tyto platónské formy vznikající v minerálech, v organizaci buněk ve vyvíjející se zygotě a v samotných planetárních mřížkách. Víme také, že tyto frekvence se řídí velmi jednoduchými, harmonickými čísly. Tato čísla se ukazují, když měříme vibrace zvukových frekvencí ve vzduchu. Proto, když v pozdějších kapitolách vidíme tato stejná frekvenční čísla pro CU vynořující se v cyklu Velkých slunečních skvrn, můžeme vidět, že k podobnému rozdělení a vylepšení dochází v naší Sluneční soustavě jako součásti tohoto základního, prolínajícího se energetického systému. To je opět další důvod, proč vidět, proč tak rychle směřujeme ke spontánnímu dimenzionálnímu posunu zde na Zemi nebo k jedinému největšímu okamžiku všech dob.

KAPITOLA 13: MATEMATICKÁ FYZIKA SPIRÁLY V JEDNOTKÁCH VĚDOMÍ V této kapitole najdeme základní spojení mezi trojrozměrnými geometriemi CU a harmonickými, matematickými „frekvenčními čísly“ oktávy.

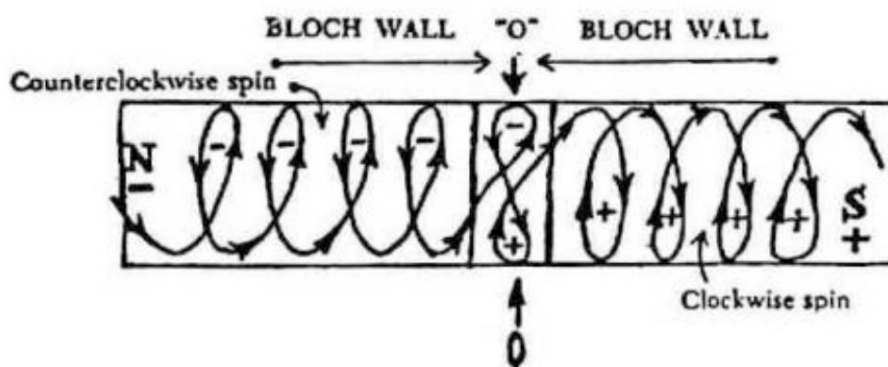
Tento odkaz se k nám dostává prostřednictvím práce pana Carla Muncka. Uvidíme, jak Munck zjistí, že všechna „gematrianská“ frekvenční čísla, která indikují zvukové vibrace, mají pouze dvě společně sdílené tečny.

Potom ukazuje, jak je rychlost světla v sekundách přesnou funkcí těchto dvou tečen. To nám dává solidní pozadí, na kterém lze vytvořit základní matematické spojení mezi světlem, zvukem a geometrií, což přidává velkou váhu realitě této teorie, a tedy i realitě Vzestupu.

KAPITOLA 13: MATEMATICKÁ FYZIKA SPIRÁLY V JEDNOTKY VĚDOMÍ

Část první: Co je tedy diamagnetický vír?

Protože jsme se velmi podrobně zabývali víry ve tvaru motýlka Dr. Richarda Leforse Clarka, je pro nás na tomto místě důležité zmínit se o teoriích Dr. Clarka o diamagnetismu a magnetických nulových zónách. Koneckonců, čtení Wilcocka v kapitole 17 naznačovalo, že tyto energetické síly mají hodně společného s umístěním starověkých památek. To bylo dáno jako "odpověď", která by napravila umístění určitého kamene a zemních děl v Munckově systému s mapovatelným celoplanetárním mřížkovým systémem. Podle Dr. Clarka nejnovější pokroky ve vědě o magnetismu ukázaly, že existuje pozitivní / negativní přepólování, ke kterému dochází ve středu magnetického pole (viz níže uvedený diagram).

Je to v tomto bodě, nazývaném „Blochova zed“, kde se spirálovité energie severního pólu setkávají se spirálovitými energiemi jižního pólu a překrývají se. V bodě překrytí získáme tvar „motýlka“, který vidíme na Zemi ve výše uvedených příkladech. Bod obrácení magnetického toku neboli „Blochova zed“ vytváří to, co nyní nazýváme antigravitací, ruší její účinky a/nebo mění její směr. Dr.

Clark v Anti-Gravity and the World Grid ukazuje, jak magnetickí vědci skutečně studovali a měřili tento fenomén „Bloch Wall“ pomocí elektromagnetů.

Když se podíváme na výše uvedenou ilustraci, měli bychom mít na paměti, že řádky na

Global Grid poskytuje organizaci těchto rotujících magnetických polí. Jinými slovy, čáry na Mřížce plynou jako řeky, díky spirálovité povaze energií, které je tvoří. Když se tedy podíváme zpět na diagram víru Bermudského trojúhelníku, můžeme vidět, že „organizátorem“ toků magnetické energie by byla severojižní vertikální čára, která protíná Grid Point 18 vedle Floridy. Potom se magnetická polarita obrátí v přesném středu oblasti ve tvaru luku. Právě zde vytvoříme náš efekt „Bloch Wall“, který pak způsobí anomálie Bermudského trojúhelníku a také poskytne výjimečnou duchovní energii. Není žádným překvapením, že mnoho lidí bude chtít odejít do důchodu na Floridu – mladistvá energie tam exploduje v hojnosti!

Pokud by bylo skutečně možné, že by magnetické pole Země mohlo produkovat takové spirály energie, pak bychom měli očekávat, že existují místa, kde by bylo velmi evidentní, že se děje něco anomálního. Sandersonova práce na „hnusných vírech“, jako je Bermudský trojúhelník, to jistě splňuje, stejně jako Munckova zmínka o anomáliích obklopujících Rock Lake ve Wisconsinu. Existuje další oblast, která také zjevně spadá pod tento efekt, a to je oblast známá jako Oregon Vortex.

William Childress představil Oregonský vír v článku pro průmyslový zpravodajský časopis „Compressed Air“, který se tiskem šíří více než 100 let. Jelikož se jedná o uznávaný, mainstreamový vědecký časopis, bylo by nepravděpodobné, aby otiskli studii, která byla považována za „okrajovou“ vědu. Místo toho se zdá, že jejich zkoumání tohoto víru vzešlo ze skutečného zájmu o odhalování a pochopení anomálních jevů Země.

Childressův článek začíná popisem nejpřitažlivější funkce v Oregon Vortex / House of Mystery. Nad vírem byla postavena 100 let stará chatrč a v této chatrči koště „stojí strnule rovně uprostřed místnosti, nedotčené nikým a ničím, jako by to bylo kopí zapíchnuté uprostřed podlahy. .“ Rekordní doba, za kterou koště zůstane stát, je podle těch, kdo provozují Dům záhad, 36 hodin!

Opět vidíme, jak se objevují harmonická čísla, tentokrát v počtu zapojených hodin. V jiné oblasti Domu záhad je golfový míček umístěn na dně koryta a po uvolnění se bude kutálet do kopce. Na „Superman Platform“ se člověk může naklonit velmi dopředu, aniž by spadl, a tak vypadat jako Superman v letu.

Mezi další kaskadérské kousky, které jsou předváděny na Oregon Vortex, patří výškové rozdíly, kdy dva podobně vysokí lidé půjdou opačným směrem a budou mít patrné a opačné změny ve své výšce. Podobný efekt se projeví, když se přes dva sedm stop vysoké sloupky položí dlouhé prkno; na jižním konci se prkno zdá být vyšší o dobré tři palce.

Podle Childresse "nějakým způsobem stále nepochopeným se zdá, že jakási "gravitační deformace" činí vertikální objekty vyšší nebo kratší, pokud jsou v silovém poli." Pokud se nad tím zamyslíme v mnohem větším měřítku, můžeme si představit expanzi a kontrakci pevnin, vytvářejících struktury, které jsme zkoumali výše.

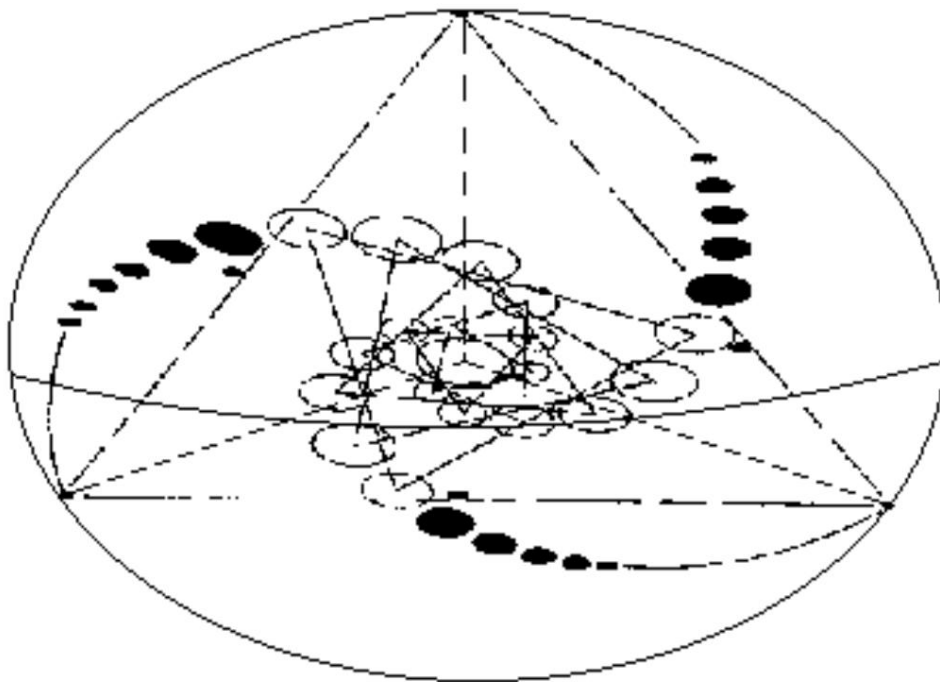
Co je pro nás ve skutečnosti nejzajímavější, jsou efekty, které jsou hlášeny v oblasti zvané „Vortex Post“. Jak naznačuje Childress, "lidé stojící vedle sloupku mají tendenci se houpat v kruhu jako nějaká hračka se spodní vahou." Z této informace můžeme skutečně vidět spirálovitý charakter

gravitační pole v práci! Pozoruhodná je také pasáž v Bermudském trojúhelníku Charlese Berlitze, kde byly citovány zprávy o námořnících, kteří se na svém kompasu setkali se spirálovitými pohyby, které se zrychlovaly nebo zpomalovaly v závislosti na tom, jak blízko byli ke středu víru. V těchto určitých časech byla spirálová energie z víru ve skutečnosti silnější než magnetický sever a předběhla normální činnost kompasu.

Je také zajímavé, že majitelé Oregon Vortex / House of Mystery nepovolují videokamery. Nevysvětlili Childressovi, proč tomu tak je, pouze uvedli, že běžné kamery jsou povoleny. To dokonale odpovídá informacím o Rock Lake od Muncka a ukazuje nám, že tyto víry opakovaně ukazují své účinky na elektroniku. Znovu připomínáme čtenáři podobné účinky, které prokázala UFO v tisících zpráv o pozorování. Každý, kdo si chce skutečně vyjet a prohlédnout si Oregonský vír na vlastní oči, ho může kontaktovat prostřednictvím následujících informací: Oregonský vír / House of Mystery, 4303 Sardine Creek Road, Gold Hill, OR 97525, (541) 855-1543. Prohlídky jsou otevřené od dubna do října.

A tak, s přidáním fyzikálních informací na podporu teorií diamagnetismu Dr. Richarda Leforse Clarka, musíme vzít v úvahu, že globální mřížka obsahuje více než jen rovné čáry. Máme kusy důkazů, jako jsou lukovité struktury pevnin uvedených výše, a nyní spirálovité, anomální gravitační efekty, které lze vidět na různých místech.

Ačkoli výše uvedený diagram diamagnetického pole byl nakreslen ve dvou rozměrech, Dr. Clark si pečlivě všimá skutečnosti, že tyto siločáry jsou skutečně trojrozměrné spirály. Tyto spirály je velmi důležité studovat, protože tvoří základ pro všechna platónská tělesa, o kterých jsme strávili tolik času diskusí. A když se znovu podíváme na rozšířenou verzi formace „Triple Julia Set“ z roku 1996, je to jasně vidět:

Část dvě:

Jednoduché, harmonické vztahy

V dřívějších kapitolách jsme diskutovali o tom, jak tyto univerzální spirály energie

obecně spadají do dvou hlavních kategorií; jmenovitě odmocnina z 2 a phi. Jedním z našich postulátů je, že příroda nebo fyzický svět, který můžeme vidět, nám ukáže všechna tajemství metafyzického světa. Proto tyto spirály nejsou pouze jednoduchými matematickými pojmy v naší vlastní dimenzi; své uskutečnění dosahují ve funkcích dimenzí. Nyní, když můžeme vidět tyto spirály v akci, zmapované pro nás globální magnetickou mřížkou a její vliv na tvary kontinentů, můžeme prozkoumat, jak každá z platónských těles „zapadá“ do těchto spirál.

Jak je napsáno v knize Roberta Lawlora Sacred Geometry, Platonická tělesa jsou v „jednoduchém harmonickém vztahu“ k sobě navzájem. Jak můžeme vidět v tabulce II níže, tento jednoduchý vztah je vyjádřen pomocí phi a druhé odmocniny z 2 ve spirálovém tvaru. Lawlor nám poskytuje kompletní rozpis hinduistického „spektra“ tvarů s harmonickými proporcemi každého z nich.

Uvedená měření jsou srovnáním délky každé strany platónských těles. Protože každá čára na libovolném platonickém tělese bude stejně dlouhá, jsou tato měření univerzálním standardem pro každý tvar. 1.

Koule
[bez hran] 2.

Centrální dvacetistěn 1 /
phi² 3.

Osmistěn

1 / $\sqrt{2}$

4.

Hvězdný čtyřstěn

$\sqrt{2}$ 5.

Kostka

16.

Dvanáctstěn 1 /
phi 7.

Ikosahedr Phi
8.

Koule
[bez hran]

Tabulka II. Harmonické proporce platónských těles.

Aby byly tyto proporce stanoveny, musí výzkumník určit, kde bude „1“. Musíme si pamatovat jednoduchý fakt, že pokud máte čtverec a každá strana má jednotku délky 1, úhlopříčky se budou měřit s druhou odmocninou ze dvou. Podobně, pokud přiřadíte jednotkovou hodnotu 1 průměru kruhu, obvod se bude měřit na pí, neboli 3,14159 jednotek. Abychom mohli porovnat platónská tělesa mezi sebou, musíme také přiřadit rovnou hodnotu 1 stranám jednoho z tvarů. Aby základní harmonické fungovaly jednoduše a dokonale, je třeba přiřadit hodnotu 1 délce strany krychle. Všechny ostatní proporce, jak je uvedeno výše, představují přesnou číselnou hodnotu, kterou my

obdrží při porovnání jejich délek s krychlí.

Když už jsme u ϕ , je zde také zajímavé poukázat na to, že „sluneční číslo“ 666 a „lunární číslo“ 1080 také vyjadřují poměr ϕ , když se na sebe rozdělí. Práce Johna Michella ukazuje, kolik starověkých památek využívalo tyto proporce, a vidíme to také v přírodě, protože jde o harmonický vztah mezi takovými věcmi, jako je velikost planet. Protože se zdá, že ϕ má tak předposlední význam, můžeme vidět ještě další důvod, proč Hinduisté připisovali takový náboženský význam Purušovi neboli dvacetistěnu.

Nyní, když můžeme vidět skutečnou matematickou strukturu spirálovité energie, která tvoří CU, už nemusíme přemýšlet o tom, zda jsou to ve skutečnosti krystalizované frekvence. Viděli jsme to na planetární úrovni a nyní to můžeme vidět i na matematické úrovni. Hoaglandův tým vytvořil spojení mezi těmito geometrickými tvary a frekvencemi dimenzí a mnozí by se mohli divit, jak přesně to udělal. Odpověď na tuto otázku nám ve skutečnosti pomáhá ještě více pochopit skutečnou fyziku za těmito harmonickými geometrickými tvary.

Hoagland na své webové stránce otiskl ranou esej, kterou složil o hyperdimenzionální fyzice již v roce 1989. V této eseji máme nejjasnější obrázek o tom, jak tým Enterprise Mission spojil fyziku vyšších dimenzí s abstraktním konceptem platónské geometrie. Tento článek je také umístěn na www.lunaranomalies.com/Message.htm.

"Poselství Cydonie"

První sdělení od mimozemské civilizace?

Richard C. Hoagland a Erol O. Torun

Copyright (C) 1989 Všechna práva vyhrazena

[Přetiskneme pouze tu část tohoto článku, která se nás přímo týká.]

...Pokud v „cydonské čtyřstěnné matematice“ skutečně vidíme záměrnou komunikaci prokazatelných astrofyzikálních efektů dlouho hledané „Sjednocené teorie pole“, bylo by to samo o sobě pozoruhodným potvrzením současných snah odhalit takové základní matematické souvislosti mezi elementárními silami přírody. . Nejprovokativnější: jeden přední matematický přístup k úspěšnému modelování takových spojení je v podstatě založen na čtyřstěnném modelu a výsledné matematické expanzi do „vztahů o vyšších dimenzích, n-prostoru“ (nedávno objevených) mezi pěti platónskými tělesy (Sirag, 1989).

Zde je velmi důležité poznamenat, že pan Saul-Paul Sirag, na nějž se odkazuje níže, se ve svém modelu „vyšších dimenzí“ zmiňoval o VŠECH platónských tělesech, nejen o čtyřstěnu. Práce Tonyho Smithe také stavěla na Siragových geometrických modelech a přímý odkaz na Siragovo dílo je na Smithových stránkách.

Konkrétně tyto studie spojují tetraedrickou geometrii jako topologicky ekvivalentní ke třem torusům – tori zasahující do „o jednu dimenzi více než

naše známé tři." [Mnoho současných snah o "jednotné modely pole", jako je velmi uznávaná "teorie superstrun", běžně zahrnuje až deset matematických dimenzí. Některé novější teorie zkoumají dvacet šest (Sirag, tamtéž).]

Jak jsme již uvedli v předchozích kapitolách, porušením "symetrie" strun v Teorii superstrun se dostáváme k 8 nebo 24 (8 x 3) - rozměrnému vesmíru založenému na oktávě. To je v souladu s „modulárními funkcemi“ Srinivasy Ramanujana.

Jednoduše řečeno:

Rutinní matematické znázornění vířivého proudění ve více než třech dimenzích -- tří-torus -- pomocí trojrozměrných čtyřstěnných modelů otevírá možnost, že prokazatelné geofyzikální efekty „cydonské čtyřstěnné zprávy“ se pokoušejí sdělit realita dalších dimenzí (na rozdíl od pouhých matematických abstrakcí) -- a pozorovatelná realita vířivého toku energie mezi přilehlými "n prostory".

Pokud tedy v této kapitole zapojíme naše vlastní objevy do toho, co zde řekli Hoagland a Torun, a použijeme jazyk, kterým to vyjádřili, Dr.

Clarkovy „diamagnetické energetické víry“ ve tvaru luku by byly dalším fyzikálním příkladem „pozorovatelné reality vířivého toku energie mezi sousedními „n-prostory.“ Hoaglandova hyperdimenzionální fyzika nás žádá, abychom si spirálové energie tvořící samotné tvary představili jako propojené. dohromady tvoří tři torusy, což ve skutečnosti není nic jiného než to, co byste viděli, kdybyste odstranili čtyřstěn z protínajících se spirálovitých čar, které jej tvořily. Když je anuloidu přiřazeno číslo jako v tomto případě, odkazuje na to, kolik viditelných "stran" vytváří zakřivená čára. Tří-torus je tedy svým vzhledem v podstatě jako trojúhelníkový uzel.

Takové zcela neočekávané (pro laiky) a pozoruhodné matematické korelace -- mezi dosud nepublikovanými teoretickými pracemi o Unified Field Models a specifickou tetraedrickou geometrií zjevně zamýšlenou v Cydonii -- poskytují dodatečnou jistotu, že takové spojení bylo ve skutečnosti zamýšleno. Pokud ano, může dojít k dodatečnému potvrzení takového radikálního „Cydonia Unified Field Model“--

V pokračujícím, záhadném odklonu některých nebeských objektů od přísné "newtonovské" mechaniky.

A nyní se podíváme do sekce Reference, abychom získali jasnější obrázek o panu Saul-Paul Sirag:

Reference:

Panu Saul-Paul Siragovi za poskytnutí důležitých odkazů spojujících tetraedrickou matematiku s „dvou a třítorusovými topologiemi“ a za poskytnutí příkladů ze svého vlastního výzkumu nejen Schusterovy hypotézy jako potenciálně použitelné pro model sjednoceného pole – ale konkrétně za odkazování na tetraedrickou matematickou topologii a platónská tělesa jako přímo použitelné; a nakonec panu Stanu Tenenovi (The Meru Foundation), za to, že nás seznámil se Saulem-Paul Siragem, za poskytnutí příkladů jeho vlastního výzkumu

historický význam platónských těles (zejména čtyřstěnů) a za cennou obecnou diskusi o některých kontroverznějších aspektech naší práce.

[Poznámka: Schusterova hypotéza se vztahuje k novějšímu publikovanému materiálu z The Enterprise Mission týkajícímu se energetického toku mezi tělesy ve Sluneční soustavě.]

Zde je důležité poukázat na to, že práce Stana Tenena, na kterou Hoagland často odkazuje, nám dává další hloubku, kterou můžeme v těchto záležitostech prozkoumat. Tenen objevil, že Tóra nebo část Starého zákona, která byla zjevně nadiktována Mojžíšovi Bohem, ve svých pasážích přesně zakódovala vzorce pro konstrukci platónských těles. Z téhož biblického písma také vidíme bizarní synchronicity, které se zjevně matematickou jistotou objevují v díle The Bible Code, vysvětlené v knize Michaela Drosnina se stejným názvem.

(Zdá se, že nám biblický kodex poskytl písemná proroctví o událostech 2000+ let v budoucnosti, v naší vlastní moderní době. Drosninovým největším „nárokem na slávu“ s biblickým kodexem byla přesná předpověď atentátu na izraelského premiéra Jicchaka Rabina. Dokonalost matematiky, která je do toho zapojena, a skutečnost, že se neobjevuje v žádných jiných knihách Bible, vzrušila matematiky po celém světě. Zjevně také pomáhá posilovat víru Hebrejů v Tóru!)

Práce Stana Tenena, která nám ukazuje matematické kódování platónských těles v posvátném textu, nám poskytuje další zajímavé vodítko k tomu, jak byly fyzikální základy Vesmírného zákona a hyperdimenzionální fyziky zachovány jako znalosti, které můžeme použít Vyšší Inteligenci. Je zřejmé, že Tenenova práce je další hlavní oblastí zkoumání a ponecháváme na našich čtenářích, aby sami prozkoumali Meru Foundation na webových stránkách Meru.

Jeden bod, který zde musíme zmínit, je ten, že Tenenova práce nám také ukazuje velmi zajímavý princip při tvorbě hebrejské abecedy. Tenen vysvětluje, že hebrejské abecední znaky představují různé stíny jednoho geometrického útvaru. Ten jediný geometrický obrazec je, věřte nebo ne, spirálovitý tvar obsažený v čtyřstěnu! Ač se to musí zdát úžasné, vše, co musíme udělat, je otočit čtyřstěn do různých úhlových poloh a poté nakreslit stíny, které z toho vyplývají. Všechna hebrejská písmena se v důsledku toho objeví zcela přirozeně.

Připomínáme si, že nauka o Gematrii také začala v hebrejštině a každému z těchto čtyřstěnných rotací, neboli písmen abecedy, přiřadila pořadové číslo. Zdá se, že zakladatelé této vědy si plně uvědomovali frekvenční čísla, která jsou základem dimenzí, stejně jako jejich význam. Pamatujeme si jako jeden příklad, že 144 bylo řečeno, aby se rovnalo Světlu, a nyní můžeme vidět prostřednictvím práce Bruce Cathieho, že rychlost světla, v harmonických termínech, je skutečně 144. A nyní můžeme vidět, že stejní autoři Gematrie také znali platónských těles, stejně jako skutečnost, že mají vnitřní, spirálovitou povahu! Skutečná struktura hebrejské abecedy nám to měla ukázat.

Pokud se podíváme zpět na práci Carla Muncka, můžeme vidět, že Antikové se velmi zabývali tradičními anglickými palci, stopami a mílemi.

měření při budování jejich posvátných míst. Dílo Johna Michella, které jsme zde podrobně neprozkoumali, také ukazuje velmi významné vztahy Velké pyramidy a Stonehenge k systému palců / stop / míl. Připomínáme také čtenáři, že Sumerové nám dali Konstantu Ninive a že to byla hodnota vyjádřená v sekundách. Také připomínáme čtenáři, že rychlost světla, v konvenčních termínech, je také vyjádřena v mílech za sekundu.

V kapitole o Bruce Cathie jsme si ukázali, jak se harmonická světla přesně projevuje, když řešíme rychlost světla pro (x) obloukových minut za sekundu mřížky. Hodnota, se kterou skončíme, je 144 000 obloukových minut za mřížkovou sekundu pro rychlost světla ve volném prostoru. Tím se to vkládá do jednoduchých harmonických termínů, ze kterých Vesmír funguje a kterým rozum mimozemšťanů projíždějících naší planetou rozumí. Nyní zde vidíme, že hodnoty mil a sekund jsou pro Atlantány a jejich kohorty také důležité z harmonického hlediska. Přemýšlíme tedy sami nad sebou, mohla by mít rychlost světla také harmonický význam, když je vyjádřena v mílech za sekundu?

Zjišťujeme, že tomu tak skutečně je. Nejen to, ale přímo souvisí s vědou o Gematrii, kterou jsme zde právě znovu zkoumali. Také souvisí s prací Carla Muncka, našeho průkopníka archeokryptografa, který objevil univerzální souřadnicový systém používaný na všech posvátných místech po celém světě. Souvisí to také se základní spirálovitou povahou geometrických forem, kterých si byli autoři gematrianských věd velmi dobře vědomi.

Carl Munck studoval gematrianská „frekvenční čísla“ a začal si všimnout, že v nich existuje určitá matematická redundance. Nadbytečnost přišla, když začal počítat tangens každého čísla a zjistil, že jsou všechny stejné! Pokud si pamatujeme z hodin trigonometrie na střední škole, funkce tečna slouží k měření průsečíku mezi přímkou a samotným okrajem kružnice. To by také zjevně mohlo být průsečíkem přímky a křivky, takže mapuje - uhadli jste - spirálu. Nyní přejdeme přímo k dotisku ze stránky Gematria Masona et al., která vysvětluje tento bod a nakonec nám říká, jak tato čísla harmonicky souvisí s rychlostí světla, měřenou v mílech za sekundu. Zde je Mason a kol. vysvětlit.

Carl usoudil, že tato čísla [gematrianské frekvence] vyžadují určitou logiku, a tak je uspořádal do dvou samostatných stupnic, uspořádal je podle tečen a čísla pocházející ze starověkých systémů označil hvězdičkami (*) a doplnil "prázdná místa" s příslušnými čísly, něco jako toto:

+ 3,077683537 72*
252* 432* 612 792

- 3,077683537

108*
288*
468
648*
828

+ 0,726542528 36*
216* 396* 576* 756*

- 0,726542528 144*
324 504

684
864*

Ve zpravodaji měl Carl delší seznam těchto čísel ve svislých sloupcích.
Nakreslil také sinusové vlny spojující čísla, což se zdálo být naznačeno jejich logikou. Všiml si konzistentních rozdílů mezi různými čísly v horních dvou řádcích 36 a 144, například $108 - 72 = 36$ a $252 - 108 = 144$. Rozdíly mezi spodními řadami jsou 108 a 72, například $144 - 36 = 108$; a $216 - 144 = 72$.

Návrh sinusových vln, řekl Carl, je velmi, velmi zřejmý. Věděli staří lidé o sinusových vlnách? Měli osciloskopy? Navrhovali určitou frekvenci?

[Část třetí:] Frekvence světla

Carl byl šokován, když vynásobil dvě Gematrianské tečny:

$$3,077683537 \times 0,726542528 = 2,236067977$$

Věděl, že 2,236067977 je druhá odmocnina z pěti!!!

To mluví pyramidový kodex!", říká Carl. Ptá se: "Proč druhá odmocnina z pěti odpovídá sinusovým vlnám posvátných čísel? Jaká byla úvaha za tím?... [Úvaha byla taková, že] druhá odmocnina z pěti je sama o sobě tečnou; tangenta 186234,09485, což je rychlost světla ve vzduchu!!!

Carl poukazuje na to, že rychlost světla ve vakuu je 186282,5894 mil za hodinu

za sekundu, ale když světlo cestuje vzduchem, zpomalí se na 186234,09485 mil za sekundu. Zadejte toto číslo rychlosti světla ve vzduchu do své kalkulačky a poté stiskněte klávesu tečna, abyste viděli, že je velmi blízko číslu, ke kterému jste dospěli vynásobením dvou Gematrianských tečen...

[Tady si připomínáme, že tečna je matematická funkce, kterou lze použít k mapování spirály. Rychlost světla má tečnu odmocniny z pěti a ta má tečnu, která se harmonicky vztahuje ke VŠEM frekvenčním číslům tvořícím světlo / zvuk / geometrickou strukturu oktávy rozměrů. Jednoduše vynásobíte jejich dvě společně sdílené tečny a získáte toto číslo.]

Carl uzavírá -

A tady to máme, zdůvodnění posvátných čísel Gematrie, stejných, které se zachovaly ve východní metrologii a západním kalendářním počítání; druhé odmocniny a tečny – všechny zakódované k pozemské rychlosti světla – a doručené prostřednictvím pyramidového kodexu v téměř přesné metodice, kterou použili při zadávání ekvatoriálního obvodu Země k odmocnině dvojitého pí, když stavěli Velkou pyramidu v Gíze.

Munckova práce docela dobře vysvětluje, jak byla postavena Velká pyramida, aby sjednotila obvod Země na rovníku s „konstantou“ krychlové odmocniny dvojitého pí, a je to také vysvětleno na stránce Gematria Masona a spol. byl vyňat.

Žádná komunikace přes starověké oceány? Žádné prehistorické písmo, které by dávalo smysl? Ignorantští předci doby kamenné? Obávám se, že už nekupuji, ne když mohu tak snadno najít tento druh matematických důkazů o opaku.

Někdo tam vzadu měl všechno; mapy se záviděníhodnou přesností, kompletní znalost každého centimetru naší planety, důkladné porozumění matematice a ano, dokonce i kalkulačky a počítače, které dnes považujeme za samozřejmost – protože bez takových nástrojů by to nikdy nedokázaly dát dohromady.

Proč to říkám? Protože mi US Geological Survey radí, že mají jediný počítač ve Spojených státech, který je naprogramován k výpočtu přesných vzdáleností mezi široce oddělenými body kdekoli na planetě – což znamená – že dříve, než mohli staří lidé vytyčit pyramidový mřížkový systém, vyžadoval počítač stejného kalibru!

A tak z tohoto úryvku můžeme velmi jasně vidět, jak Carl Munck objevil podobnou harmonickou funkci pro rychlost světla v mílích za sekundu, jako Cathie ve svém vlastním harmonickém systému. Nejúžasnějším bodem ze všech se však „The Code Gang“ v tomto článku nezabýval, a to je centrování na druhou odmocninu z pěti jako tak důležité. Při zkoumání knihy Roberta Lawlora Sacred Geometry vidíme, že vnitřní měření všech platónských těles jsou funkcí pí, druhé odmocniny ze dvou, druhé odmocniny ze tří a druhé odmocniny z pěti. A tak je souvislost zřejmá – skryté matematické vlastnosti světla prozrazují, že se pohybuje ve spirálovité formaci, což je přesně to, co nám říká Ra v sérii Zákon jednoho. Tyto spirálovité linie nebo „superstruny“ v moři energie známém jako „éter“ pak tvoří rámec pro různé platónské pevné látky.

Pamatujte, že jsme právě ukázali výše, jak lze všechny délky stran platónských těles vyjádřit pomocí phi a druhé odmocniny ze dvou. Krychle se stranou délky 1 však bude mít na každé ze svých ploch úhlopříčku druhé odmocniny ze dvou, a pokud nakreslíte úhlopříčku středem krychle mezi dvěma body, její hodnota je druhá odmocnina ze 3. Navíc, když měříme průměry těchto tvarů a jejich harmonické vztahy, jedním z nejdůležitějších poměrů ze všech je skutečně druhá odmocnina z pěti. Slovy Lawlora,

Druhá odmocnina z pěti je poměr, který otevírá cestu pro rodinu vztahů zvanou Zlatý poměr, [neboli poměr phi]. Zlatý podíl generuje soubor symbolů, které platónští filozofové používali jako podporu pro ideál božské nebo univerzální lásky. Prostřednictvím Zlatého rozdělení můžeme uvažovat o skutečnosti, že Stvořitel zasadil regenerační semeno, které pozvedne smrtelné říše duality a zmatku zpět k obrazu Božímu.

Takže spojení druhé odmocniny z pěti s platónskými tělesy je skutečností, že poměr phi roste přímo z toho. Nyní můžeme vidět z práce Carla Muncka, že rychlost světla je také přímo funkcí druhé odmocniny z pěti, a navíc, že druhá odmocnina z pěti je přímo funkcí Gematrianských čísel.

Toto je základní kámen, na který jsme čekali. Harmonickou vazbu mezi těmito „dokonalými“ harmonickými čísly pro vibrace zvuku ve vzduchu jsme již vyjádřili. Tato „dokonalá“ čísla vznikají pouze tehdy, když je změříme s jednou sekundou času, jak ji máme nyní. Kdyby byly naše sekundy kratší, harmonické poměry by byly stále zachovány, ale už by to nebyla celá čísla. Zdá se, že sekunda času, kterou nyní používáme od Sumerů, nám dává dokonale zaokrouhlená čísla pro vibrace každého tónu v oktávě. To samo o sobě naznačuje vysokou úroveň vědeckých znalostí, které se dostaly do tohoto zdánlivě archaického systému měření. To jen dále posiluje argument, proč v dalších kapitolách uvidíme, že také formulovali Konstantu Ninive, číslo, které umožňuje rychle vypočítat všechny oběžné dráhy planet, jak je vyjádřeno hodnotou v sekundách.

Teprve u druhého, který nyní používáme, jsou tato frekvenční čísla všechna kulatá a racionální. A tato sekunda času je přesným harmonickým rozdělením jednoho pozemského dne o 24 hodinách po 60 minutách, každý po 60 sekundách.

Víme, že všechna Gematrian čísla jsou založena na čísle 9 jako základ. Cathie nám ukázala, že pokud převedete naše časové jednotky z poměru 8 na poměr 9, při 27 „hodinách mřížky“, pak máme měření „sekund mřížky“, které nám ukazuje harmonické „číslo frekvence“ 144 jako rychlost světla ve volném prostoru. „Čísla frekvencí“ také vidíme mnohem jasněji v rozdělení počtu sekund Gridu za den.

Stručně řečeno, nyní máme dostatečné množství vědeckých důkazů, které nám ukazují, že platónská tělesa jsou skutečně funkcí matematické expanze a kontrakce zakřivených superstrun ve sférickém energetickém poli, které tvoří přirozené tvary, jaké by popisoval Hoagland. Na jako "tři-torus" při konstrukci čtyřstěnu, například. Tyto stejné informace týkající se spirálovitých světelných čar nám odhalil Ra a další zdroje a nyní

šli jsme dovnitř a přímo to matematicky viděli. Tyto superstruny se pohybují rychlostí Světla a nyní díky práci Cathie a Muncka můžeme vidět, jak samotné spirály jsou funkcí Světla. Harmonická frekvenční čísla, vyjádřená v Gematrii, jsou zcela vetkaná do této "látky" prostoru a času.

Takže to, co zde v podstatě máme, je neprůstředný matematický návrh, který zahrnuje všechny tyto různé body dohromady. Můžeme vidět, jak tyto jednotky vědomí fungují ve své „vnitřní splývající“ schopnosti svými účinky na planetární energetické pole. Stejně jako nám Ra řekl, že vnitřní expanze jednotek vědomí vytváří gravitaci, tak také nyní vidíme pomocí Becker/Hagensovy mřížky, že gravitace doslovným způsobem ukazuje, jak se tyto různé platónské tvary vynořují. Skutečné siločáry vytvořené tvary mají přímý vliv na tvarování kontinentální pevniny.

TETRAHEDRÁLNÍ HARMONIKA

Nyní se k nám dostaly další informace týkající se přímého matematického spojení mezi platónskými geometriemi a harmonickou číselnou posloupností.

Jak jsme stručně zmínili dříve, na konci konference MUFON v roce 1997 poskytl Richard Hoagland krátký náhled nepublikovaného výzkumu, který odhalil, že oběžná dráha Marsu kdysi trvala přesně 666 martánských dnů, což je jasné harmonické číslo. Již víme, že oběžná dráha Země mohla být v určitém okamžiku v minulosti přesně 360 dní a že to může být jedním z vysvětlení, proč jsme použili 360 stupňů v kruhu. A tak se spolupracovník mise Enterprise Erol Torun rozhodl zjistit, co by se stalo, kdyby bylo v kruhu použito 666 stupňů místo 360. Už měli sbírku všech významných úhlových vztahů mezi různými seklemi čtyřstěnu opsaného uvnitř koule a s několika výjimkami to byly hodnoty s desetinnou čárkou. Hoagland odhalil, že když se použije 666 stupňů, všechny tyto hodnoty se stanou celými čísly!

V tabulce na další straně jsme to demonstrovali našimi vlastními výpočty na základě Hoaglandova návrhu. První sloupec ukazuje čtyřstěnné úhly v 360stupňovém systému, druhý sloupec ukazuje, jaký přesný údaj musí být, aby se přesně sladil s 666stupňovým systémem, třetí sloupec ukazuje hodnotu v 666stupňovém systému a čtvrtý sloupec ukazuje, jak "harmonický" je hodnota 666.

360

Harmonic Val. 666

A/N

4,0

3,783783783784

7

Y

19,5

19,45945945946 36

YYY 22,5 22,70270270271

42
Y
34.7
34.59459459459 64
YY 45.0
45.40540540541 84
YY 49.6
49.72972972973 92
NNN 52.0
51.89189189189 96
YYY 55.3
55.13513513514
102 NNN 60.0 60.0
111 NN 69.4
69.18918918919
128 Y 85.3
85.40540540541
158 NNN 90.0
89.72972972973
166 NN 94
94.05405405405
174 N 184
183.7837837838
340 NA

Jak můžeme vidět z grafu, čím více "Y" je, tím je číslo harmoničtější, a čím více N je, tím je číslo neharmoničtější. Pokud se podíváme na sloupec Y a N, můžeme vidět, že je vidět jasný průběh. [V naší harmonické tabulce nebyly k dispozici žádné informace týkající se posledního čísla, tedy NA.] Abychom to skutečně dobře viděli, museli bychom zakreslit N jako indikující silové body v opačném směru. Proto je pro nás velmi zajímavé vidět, že skutečné harmonické

tvar čtyřstěnu se jeví jako kombinace velmi harmonických čísel a velmi neharmonických čísel. V případech, kdy se objeví N, existuje jen velmi málo čísel, která se dělí na samotné číslo, a v případech s mnoha Y jsou čísla harmonická, což znamená, že mají maximální počet dělitelů.

Když se to vezme dohromady, tyto informace odhalují obrovské množství. Nyní máme solidní matematický důkaz z mise Enterprise, který spojuje úhly jedné z hlavních platónských geometrií (a téměř jistě i ostatních) s harmonickou číselnou řadou. Kromě toho, mimořádně důležité číslo „19,5“, představující nejvýznamnější část opsaného čtyřstěnu, je přesná harmonická čísla 36, což je zdaleka jedno z nejharmoničtějších čísel ze všech. V "tetracys" z Pythagora ve tvaru trojúhelníku je 36 řad teček začínajících jednou tečkou nahoře a končících 36 tečkami dole. Dohromady to tvoří trojúhelník a také představuje jednoduchý systém harmonického počítání. Když shrneme všechny tečky v trojúhelníku dohromady, dojdeme ke stejnému „slunečnímu“ číslu základního kamene, 666.

Proto, když se podíváme na harmonická čísla, která se objevují ve Sluneční soustavě ve třetí části, máme více důvodů než kdy jindy vidět, že mohou být přímo spojena s platónskými geometriemi. Zdá se, že i samotná rychlost světla popisuje harmonickou spirálu, kterou Cathie přirovnala ke 144 v jeho harmonickém časovém systému založeném na podílu devíti. Než však vstoupíme do naší závěrečné diskuse o časových cyklech, dokončíme náš pohled na historii těchto znalostí. Zkoumáním efektu stékání atlantských znalostí do minulých a současných „tajných společností“ můžeme skutečně vysledovat, jak to bylo, že doslova všechny znalosti, o kterých jsme diskutovali, byly pečlivě zachovány.

Prozkoumáme, jak to bylo, že starověké národy pronásledovaly tyto energie Mřížky jednu linii po druhé, prostřednictvím úžasného studia "ley lines" a jak se objevují po celé planetě. Prozkoumáme také úžasný zvrat v příběhu tím, že ukážeme, jak současná tajná společnost stále existuje, která tyto znalosti nikdy neztratila. Tato tajná společnost byla zodpovědná za vytvoření vlády Spojených států a podala svou ruku zcela přímo v budově meditační místnosti OSN. Ukážeme úžasnou kvalitu této místnosti a navrhneme, že se skutečně jedná o hyperdimenzionální „stroj“, postavený v prostorách tohoto pečlivě střeženého tajného vědění, které se postupně stává dostupné veřejnosti.

KAPITOLA 14: VELKÝ CYKLUS, GLOBÁLNÍ MŘÍŽKA A VÍCEROZMĚRNÁ FYZIKA: HISTORICKÁ PERSPEKTIVA V této kapitole diskutujeme o myšlenkách tajných společností, které si uchovaly znalosti z dob Atlantidy o těchto planetárních cyklech a formacích mřížky, stejně jako o celé oblasti harmonické fyziky. obecně.

Prozkoumáním málo známých faktů, jako je nástěnná malba v meditační místnosti Organizace spojených národů a symboly a nápisy na lící straně Velké pečeti Spojených států, začneme vidět, jak tyto tajné společnosti stále přetrvávají a jak zjevně máme funkční znalosti mnoho principů, které jsme prozkoumali v této knize.

Poté prozkoumáme práci jednoho doktora Scotta, který možná objevil poklad artefaktů z Atlantidy a stále čeká na správný čas, aby odhalil tyto pobuřující nálezy vnějšímu světu.

KAPITOLA 14: VELKÝ CYKLUS, GLOBÁLNÍ GRID A MULTIDIMENZIONÁLNÍ FYZIKA: HISTORICKÁ PERSPEKTIVA

Naším cílem v kapitole 12 bylo ukázat, jak Becker/Hagensova mřížka „rozluští kód“ planetárních energetických systémů, kterými jsme procházeli. Nyní můžeme zcela jasně vidět, jak kombinované účinky všech dimenzionálních frekvencí a jejich geometrických protějšků ovlivňují naši fyzickou sféru. V této mřížce jsou všichni spokojeni, od Hoaglanda a jeho čtyřstěnu přes Cathie a jeho kostku / osmistěn, až po Sandersona a jeho dvacetistěn a Rusy s jejich ikosou / dvanáctistěnem.

Nyní, když jsme mimo jakoukoli rozumnou pochybnost viděli, že tato mřížka existuje, dává také smysl, že o ní ostatní věděli dříve. To by platilo zejména při existenci vyspělé technologické společnosti, jako je Atlantida nebo Lemurie. Z toho pramení zcela nová oblast zkoumání, která zahrnuje ohlédnutí do minulosti. Tyto čáry a víry mají silné účinky na lidské vědomí a také gravitaci a jsou schopny způsobit dilataci časoprostoru a spontánní posuny v duchovním vědomí. Nyní uvidíme, že lidé, kteří žili kolem nich, vložili spoustu energie do určení jejich přesné polohy. Se správnými konstrukcemi by mohly být energie těchto linií využity a přímo využity pro efekty, jako je levitace a planetární vyvažování, stejně jako experimenty v lidském vědomí.

Pokud by tedy Antikové sledovali tyto řádky v jakékoli formě, jak bychom o tom věděli? Nejzřetelnější odpovědí by bylo, že by je označili a stavěli na nich, aby měli přehled o tom, kde jsou. Tyto značky a posvátné stavby se vyskytují podél toho, co se v Evropě běžně nazývá "ley lines". Myšlenka „ley lines“ na evropském venkově je skutečně velmi stará a v Anglii, Francii a dalších oblastech, včetně Avebury a dalších, existují stovky, ne-li tisíce dolmenů, menhirů, stojících kamenů, zemních prací a velkých kamenných kruhů. Stonehenge. Mnoho lidí si neuvědomuje, že tyto „čáry“ byly také ve skutečnosti vytesány do samotné země.

Vážné pokusy byly učiněny těmi, kteří si byli vědomi těchto řádků

je snazší sledovat. Na obrovském poli výzkumu ley line, dobře pokrytém v díle Johna Michella The View Over Atlantis a dalších dílech, můžeme vidět, jak starověcí architekti skutečně vyřezávali čáry jako „ponyky“ do údolí a hor, abyste je mohli vidět z velké vzdálenosti. . Vztyčili také stojící kameny, aby označili svůj průchod. Na těchto tratích se vždy stavěla místa uctívání a také se využívaly pro svou úrodnost při sázení plodin. Alfred Watkins, moderní „objevitel“ těchto linií ley, byl zasvěcen do transové vize, kde stál na vrcholu hory a ve skutečnosti byl schopen vidět tyto linie jako světelné energie křižující Zemi.

Podle článku Josepha Jochmance v časopise Atlantis Rising (číslo 7, jaro 96) nazvaném „Země: Křišťálová planeta“ případ pro lidské mapování ley line daleko přesahuje jen anglický venkov. Jochmans říká:

V Irsku jsou připomínány jako pohádkové stezky a v Německu jako svaté linie. Řekové je znali jako posvátné cesty Herma, zatímco staří Egypťané je považovali za stezky Min.

Číňané dnes stále měří Lung Mei neboli dračí proudy, které ovlivňují rovnováhu země, jak se praktikovalo ve starověkém umění Feng-shui.

Podobně jako aplikace akupunkturních jehel v čínské medicíně napomáhá toku chi neboli životní síly v lidském těle, proto bylo umístění pagod, kamenů, stromů, chrámů a domů v prostředí považováno za způsob léčení. Země.

Jochmans dále popisuje „cesty snů“, po kterých šli australští domorodci, a „te lapa“, kterou Polynésané pozorovali jako „čáry světla“ v oceánu, které by mohly být použity pro navigaci! Poté pokračuje slovy:

[Říše Inků se organizovala do] wacas neboli posvátných center umístěných podél ceque linií, které se všechny sbíhaly do Coriconcha neboli chrámu Slunce ve starověkém Cuzcu. Podobně Mayové z Yucatánu propojili svá pyramidová svatyně pomocí Sacbes nebo vyvýšených bílých cest, které byly vybudovány v nehybných úsecích skrz džunglové bažiny.

Můžeme zde také poznamenat, že v článku Williama Beckera a Bethe Hagens v Anti-Gravity and the World Grid komentují, že mapa Piriho Reise z roku 1513 má řadu čar, které jsou prakticky totožné se současným umístěním UVG. 120 čar mřížky. V knize ve skutečnosti obkresluje mapu Piriho Reise, aby provedli tuto ukázkou, a pak vezmou tuto část mřížky a zvýrazní ji na větší mřížce „Earth Star“ jako celek. Pamatujeme si, že tato mapa a další podobné musely být nakresleny v době, kdy Antarktida neměla žádný led; a tak je zřejmé, že tito starověcí atlantští tvůrci map si byli dobře vědomi stejné mřížky, na kterou jsme se dívali.

V Jochmansově článku se říká, že bylo nalezeno přes 3300 starověkých posvátných míst podél linií ruské mřížky icosadodeca, kterou jsme zmínili výše.

O něco později v článku Jochmans zmiňuje starší Hopi, kteří popisují povrch Země jako podobný hřbetu koloucha skvrnitého.

Jak kolouch roste, skvrny se pohybují a mění počet. Podobně pokaždé, když Matka Země zpívá novou píseň nebo vstoupí do nového vibračního posunu, její síla

centra se také mění na novou konfiguraci, propojenou složitější posvátnou geometrií.

Jochmans pak popisuje experimenty inspirované Buckminsterem Fullerem, o kterých jsme již hovořili, kde balóněk ponořený do barviva a vibrující na určitých frekvencích bude vykazovat charakteristické „mřížkové vzory“. Pak říká:

Když byla frekvence zvýšena, původní barevné body se nejprve rychle rozpustily a poté se začal pomalu tvořit větší počet barevných bodů spojených čarami ve složitější konfiguraci.

Jochmans nám tedy říká, že můžeme očekávat, že samotná Mřížka se rozšíří a promění v důsledku planetárních cyklů s vyšší frekvencí, se kterými jsme nyní zapojeni. V této knize jsme se pokusili poměrně podrobně ukázat, jak přesně tyto cykly fungují. Ale pokud se Mřížka skutečně rozpíná z jedné formy geometrického řádu do druhé, jak bychom se o tom vůbec mohli dozvědět? Je možné, že bychom pro to našli důkaz? To se vsad!

Jochmansův článek je pro nás životně zajímavý, protože předvádí jedinečné důkazy, které naznačují, že Země již provedla vážné změny z jedné geometrické formy organizace do druhé.

Studie mapových projekcí a celosvětových geologických vzorů provedená v roce 1976 Athelstanem Spilhausem, konzultantem Národního oceánografického a atmosferického úřadu (NOM), odhalila, že když se superkontinent Pangea poprvé rozpadl přibližně před 220 miliony let a vytvořil základy našich dnešních kontinentálních mas, k rozpadu došlo podél stejně vzdálených linií tvořících okraje a body čtyřstěnu...

Na základě výzkumu Hanshou Liu z Goddard Space Flight Center, který analyzoval čáry napětí na Zemi způsobené polárními a pozemními pohyby za posledních 200 milionů let, Spilhaus zjistil, že to, co bylo dále načrtnuto v planetární struktuře, byla kombinace krychle a osmistěnu.

Je velmi zajímavé, že tento tvar krychle / osmistěnu, který je zjevně starý mnoho milionů let, se podle Bruce Cathieho stále zdá být velmi využíván UFO, které nyní vidíme. Možná byla tato mřížka vykreslena a navržena z říše mimo lineární čas a tento „historický“ příklad byl jako výsledek velmi studován a kalibrován. A co je důležitější, zdá se, že práce Spilhause nám ukazuje, že naše planeta postupně procházela oblastmi s vyšší a vyšší „hustotou“ harmonické energie. Jak se tyto oblasti pohybují, frekvence Země nemůže být zadržena v expanzi a Mřížka se podle toho mění. Díky práci Gregga Bradena a dalších, která nám ukazuje, jak velkým energetickým stresem Země v tuto dobu prochází, máme všechny důvody věřit, že se to stane znovu – a podíváme se na časové cykly, které se toho týkají. přejdeme do třetí části.

V tomto bodě článku se Jochmans zabývá materiálem, který jsme zde již prezentovali, týkajícím se týmu Gončarova, Morozova a Makarova a jejich mřížkového vzoru icoso-dodeca; to by mohlo být vykládáno jako další nebo nejnovější formace Globální sítě. Jochmansův seznam různých planetárních prvků, které tato mřížka kontaktuje, je nejlepší, co tento autor viděl, a proto jej zde zopakujeme:

- 1 Oblasti vysokého a nízkého barometrického tlaku v zemské atmosféře, kde bouře vznikají a pohybují se po krystalových mřížkách.
- 2 Střední hlavní mořské proudy a víry.
- 3 Oblasti nejvyššího a nejnižšího slunečního a elektrického přílivu spolu s oblastmi nejvyšší a nejnižší geomagnetické gaussovy síly.
- 4 Body magnetické / elektrické anomálie, které slouží jako brány do jiných rozměrů.
- 5 Zóny hlavních planetárních zlomů, kde se spojují tektonické desky a vytvářejí seismické a vulkanické aktivity.
- 6 Hlavní koncentrace rud a ropy.
- 7 Planetární horké body, kde se vnitřní magma vrhá nejbližší k povrchu.
- 8 Migrační cesty suchozemských, vzdušných a mořských živočichů.
- 9 Umístění hlavních hnízdišť života a oblastí genetického fondu, kde vznikly nové druhy. 10

Koncentrace lidských populačních center, minulých i současných. 11

Rodiště lidských náboženství, filozofií, věd, umění a architektonických forem.

Zde je důležité poznamenat, že tento materiál byl vytištěn v Atlantis Rising jako úryvek z Jochmansovy knihy, tehdy stále probíhající, nazvané The Earth Grid: Re-Discovering Gaia as a Living Evolving Energy Structure. Na konci článku je napsáno, že pokud si přejete obdržet úplný seznam knih od Josepha, které jsou nyní k dispozici, můžete si napsat o jeho balíček Spring Catalog a Time Trek od: Joseph Robert Jochmans, Alma Tara Publishing, PO Box 10703, Rock Hill, SC 29731-0703, nebo volejte 803-366-8023.

Když se tedy zamyslíme nad silou, kterou tyto řádky mají, je nám zcela jasné, že účinky na lidské vědomí mohou být hluboké a téměř neuvěřitelně fantastické. Pokud zahrnete také efekty Bermudského trojúhelníku / posunu času, pak můžeme začít vidět, že tyto posvátné stavby mohly ve skutečnosti také sloužit jako stroje času. Pokud tedy zůstanete v posvátné struktuře ve správný čas, možná vás právě čeká jízda svého života!

Tyto výkony posvátného inženýrství by samozřejmě nebyly promarněné, pokud by mohly být použity pro pozitivní a duchovní účinky. Z tohoto důvodu je otázka francouzských katedrál, jako je Chartres, obzvláště zajímavá.

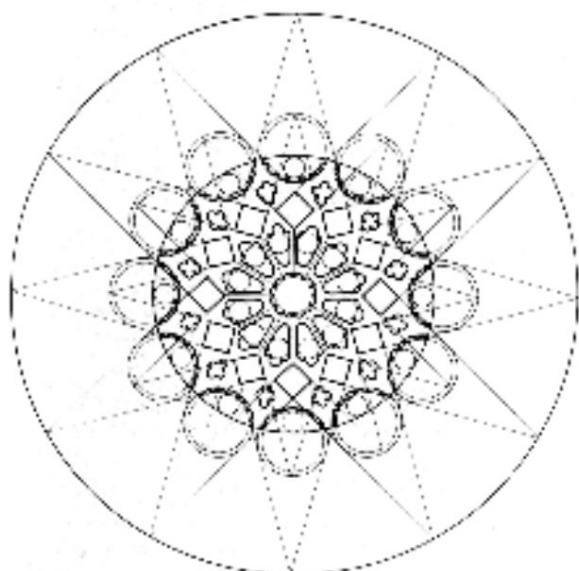
Francie byla domovem mergovinských králů, skupiny, o které někteří autoři tvrdí, že jsou přímými potomky pokrevní linie Ježíše Krista. Sir William Spencer, který se zabýval touto otázkou v Bloodline of the Holy Grail z vlastního přístupu k záznamům templářských rytířů, nedávno popsal tento záhadný příběh. Slavná kniha, kterou si většina lidí o tomto tématu uvědomuje, se nazývá Svatá krev, svatý grál. Ze studia tohoto materiálu je jasné, že Templáři byli další odnoží původních atlantských kněžství a jejich tajných znalostí, které se uchovaly v průběhu věků. Ve skutečnosti vidíme, že samotné katedrály mohly být skutečně funkcí velmi „pokročilé“ technologie.

Existuje mnoho způsobů, jak zjistit, jak by to bylo možné. Vitráže v katedrálách vizuálně vyjadřovaly posvátné poměry phi

a odmocnina ze dvou, stejně jako jiné formy krystalizované hudby nebo posvátné geometrie. V Lawlorově knize a mnoha dalších je tento bod velmi jasný a na další stránce máme jeho obrázek – v tomto případě z hlavního okna z barevného skla v katedrále v Chartres s přidáním čarami, které naznačují, jak to je. spojené s „posvátnou geometrií“.

Hudba, která se hrála v katedrálách, byla gregoriánský chorál, který je velmi tonální a čistý. Takže hned vizuálně vidíte mandalu, která uspořádá vaše vizuální centra do posvátných proporcí, a slyšíte posvátné intervaly ve vašich uších jako zvuk. Poté byla skutečná struktura katedrál dimenzována přímo úměrně rozměrům Velké pyramidy v Gíze! To také mohlo pomoci zachovat harmonické vlastnosti struktury pyramidy a také vzdávat poctu „kompletnímu souboru záznamů posvátné matematiky zapouzdřených v kamení“.

Nakonec klenuté stropy katedrál nasměrovaly přirozené spirály energie zpět dolů a do shromáždění. V The Law of One, Book Three, Ra pojednává o tom, jak existuje mnoho různých příkladů tohoto typu využití energie, včetně použití teepee a pyramid. Ra řekl Elkinsovi a kol. že tyto konstrukce dramaticky urychlí proces duchovního růstu entity, když je používá, a že je proto důležité při experimentování s takovými strukturami postupovat extrémně opatrně. Důvodem k opatrnosti je, že čím více osobních problémů člověk potřebuje „spálit“, aby mohl prohloubit svůj proces duchovního růstu, tím těžší by pro něj bylo pracovat v takové struktuře. Zvýšená energie, která by k nim přišla, by způsobila, že by se jejich „blokády“ rozpouštěly mnohem rychleji. Z dlouhodobého hlediska je to nejlepší, ale z krátkodobého hlediska je to velmi stresující - a to je přesně to, co Sluneční cyklus, o kterém budeme diskutovat, dělá s námi všemi právě teď. Wilcockova čtení spolu s většinou ostatních podobných kvalit se tímto bodem budou opakovaně zabývat.

Dalším příkladem této posvátné technologie, kterou používají různé tajné společnosti, je stavba meditační místnosti Organizace spojených národů. Píše se o tom ve velmi jednostranné a fundamentalisticky křesťansky nakloněné knize nazvané The Cult of the All Seeing Eye od Roberta Keitha Spensera, vydané v dubnu 1964 Christian Book Club of America v Kalifornii. Kniha neustále „střílí do hrnců“.

téměř vše a každého, co si lze představit v oblasti mezinárodní vlády a metafyziky nebo esoteriky. Například v jednu chvíli se zaměřil na jemného Thomase Sugrue, který napsal známou knihu *There is a River*, která exponenciálně zvýšila popularitu Edgara Cayce v několika zbývajících letech před jeho smrtí. Jejich útok byl založen na esoterickém symbolu, který umístil na knihy ve své knihovně. Sugrueův symbol byl navržen z jeho iniciál TS, přičemž T bylo „kříž Tau“ a S bylo „had moudrosti“, což pro Spenserovu skupinu mohlo znamenat pouze ďábla!

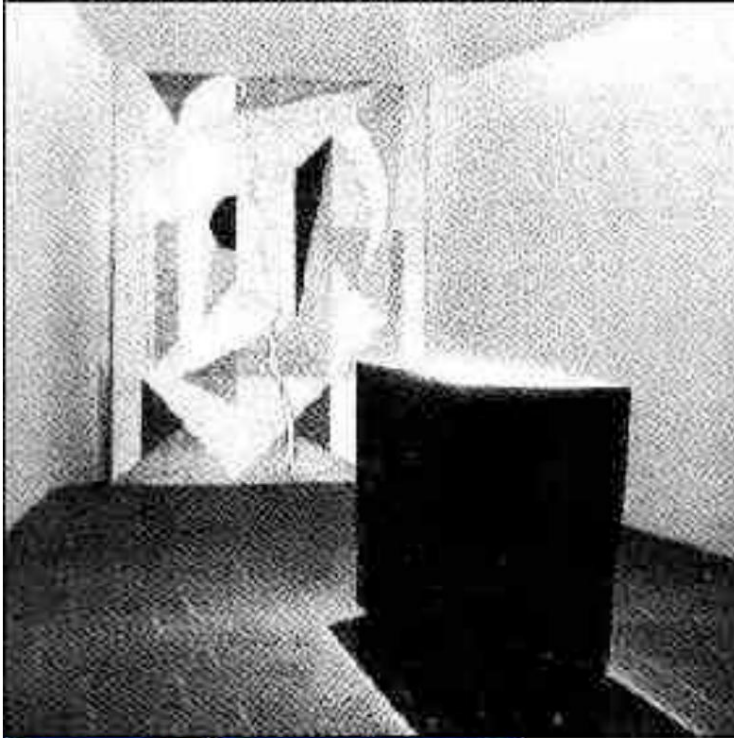
I když je tato kniha poplašná, konspirativní a fundamentalistická, ve skutečnosti můžeme po cestě získat zajímavé informace. Zde je důležité poznamenat, že nemusíme nutně schvalovat všechny činy, které byly zjevně podniknuty tajnými společnostmi v průběhu času. V těchto skupinách budou zjevně protiklady, stejně jako u lidí.

(Například „Bavorští ilumináti“ Adama Weishaupta se jistě zdají mít všechny znaky vysoce samoúčelných nebo „zlých“ úmyslů.)

Cítíme, že by bylo pošetilé jednoduše vyslovit všeobecný předpoklad, že všichni členové tajné společnosti na mocenských pozicích jsou součástí nějakého obrovského, zlého spiknutí. Pamatujte, že jsme stručně řekli, že *The People of the Secret* od Ernesta Scotta se zaměřuje na pozitivní aspekty těchto skupin v jejich pokračující komunikaci s Vyšší (nebo mimozemskou) inteligencí, aby nasměrovala lidstvo k většímu duchovnímu uvědomění. To, co vidíme v All-Seeing Eye, jsou konkrétní údaje týkající se místnosti, která je postavena se všemi stejnými harmonickými specifikacemi, o kterých jsme právě diskutovali ve vztahu ke katedrálám. Prostá existence této místnosti přímo naznačuje, že Organizace spojených národů si zachovala alespoň slušnou část znalostí těchto tajných tradic.

Za prvé, meditační místnost má v sobě velmi bizarně vypadající nástěnnou malbu a ve Vševidoucím oku demonstrují, že tato má ve své konstrukci velkou dávku „posvátné geometrie“ a starověké symboliky. Stavitelé trvali na tom, že to nemá žádnou konkrétní symboliku, ale Spenser vykresluje temný a neblahý obraz masivního kultu, který se snaží rozvrátit křesťanství do větší náboženské víry prosycené pohanskými tradicemi. Tato skupina se dopustila neodpuštělného hříchu tím, že chtěla sjednotit duchovní přesvědčení světa, aby všichni mohli vzájemně souhlasit.

Pojďme se tedy pro začátek podívat na obrázek místnosti a její nástěnnou malbu:

Sedadla v místnosti jsou vzadu, kde byla pořízena fotografie. Místnost samotná je postavena ve tvaru komolého jehlanu, což je jistě „posvátný tvar“, jako funkce pyramidové geometrie. Tento tvar komolého jehlanu byl zapracován do nástěnné malby na několika různých místech, stejně jako celá pyramida s vrcholovým kamenem. Můžeme také vidět, že geometrická forma oltáře ve středu místnosti je na nástěnné malbě zachována prostřednictvím obdélníků, které jsou stejné velikosti a proporce.

Velmi geometrická a barevná nástěnná malba pomáhá uspořádat vizuální centra meditujícího s posvátnou geometrií, stejně jako jsme to viděli na obrázku Chartres na předchozí stránce. Hudba šířená do místnosti pomáhá organizovat

mysl meditujícího, opět duplikující účinky v katedrálách. A v neposlední řadě, co dělá ten velký kamenný oltář uprostřed místnosti?

Překvapivě je to kus přirozeně magnetického kovu nebo magnetitu a je to skutečně největší přírodní kus magnetitu, jaký byl kdy těžen. Ještě zajímavější je fakt, že její základ jde přímo do skalního podloží Země pod podlahou místnosti. (Podle All-Seeing Eye byl magnetovec největší svého druhu, jaký se kdy těžil, a v roce 1957 ho dali Švédové OSN. Veřejnost nemá přístup do místnosti pod ním.)

Když se podíváme pozorně, můžeme vidět, že kruh uprostřed by mohl být konstruován jako Země s jasně viditelnou nakloněnou osou. Zajímavé pak je, že opět vidíme spirálovitou energii, tentokrát v diagonální čáře zprava dole do levého horního rohu, která má v sobě hadí křivku. A kromě toho jsou v diagramu tři velké obdélníky, které jsou nepochybně ve vzájemném spirálovitém vzoru - jeden zleva doprava, jeden diagonální a jeden shora dolů. To jistě vypadá, jako by zde byla implikována spirála phi. V této nástěnné malbě jsou ukryty i další symboly, včetně kruhu s tečkou uprostřed, astrologického symbolu Slunce.

Je zřejmé, že architekti meditační místnosti OSN měli tento harmonický systém až do vědy. Malá mřížka, která není vidět na mapě Becker / Hagens, přímo překrývá Ženevu ve Švýcarsku, takže splňuje globální energetické požadavky na umístění. Máme správnou strukturu místnosti, správnou vizuální strukturu a správnou hudební strukturu. Máme pak obrovský kus přírodního magnetitu, který má zjevně ohromné magnetické pole. Proč by si architekti meditační místnosti OSN přáli dovážet tak drahý materiál, kdyby nic „nedělal“? Nedávalo by mnohem větší smysl, že tento magnetit ve skutečnosti pomáhá využívat a posilovat přirozené spirálovité magnetické zemské energie v místnosti? V naší další knize, knize Konvergence jedna, uvidíme, že magnetismus je primárním prostředkem k využití éterické energie, stejně jako můžeme vidět u magnetického pole Země. Můžeme rozhodně začít vidět, že ti, kteří vědí, tato technologie skutečně nebyla nikdy „ztracena“, pouze skryta.

Meditací v místnosti s obřím magnetem v ní jsou přirozené hyperdimenzionální energie ze Země výrazně zesíleny. To jistě vysvětluje, proč se architekti postarali o to, aby tento „oltář“ měl základ, který šel přímo dolů do skalního podloží země pod ním. Kdo ví, jaké pozoruhodné funkce vědomí by se mohly v této místnosti vyskytnout se správně naladěnou skupinou meditujících ve správnou roční dobu? Možná neznáme odpověď na tuto otázku, pokud si nemůžeme dovolit cestu do Švýcarska a sami se o tom přesvědčit.

A nyní se dostáváme k tomu nejzajímavějšímu – slavnému Vševidoucímu oku, které je vytištěno na zadní straně každého amerického dolaru v oběhu i na obálce této knihy v upravené podobě. Thomas Jefferson, Benjamin Franklin a John Adams přijali tento symbol poté, co dostali za úkol vytvořit pečeť pro Spojené státy americké 4. července 1776. Francouzský západoindický portrétista jménem Eugene Pierre Du Simitiere, který byl pověřen Thomasmem Jeffersonem, poskytl původní návrh.

Vševídnoucí oko je jednomyslně schváleno jako „zednářský symbol“.

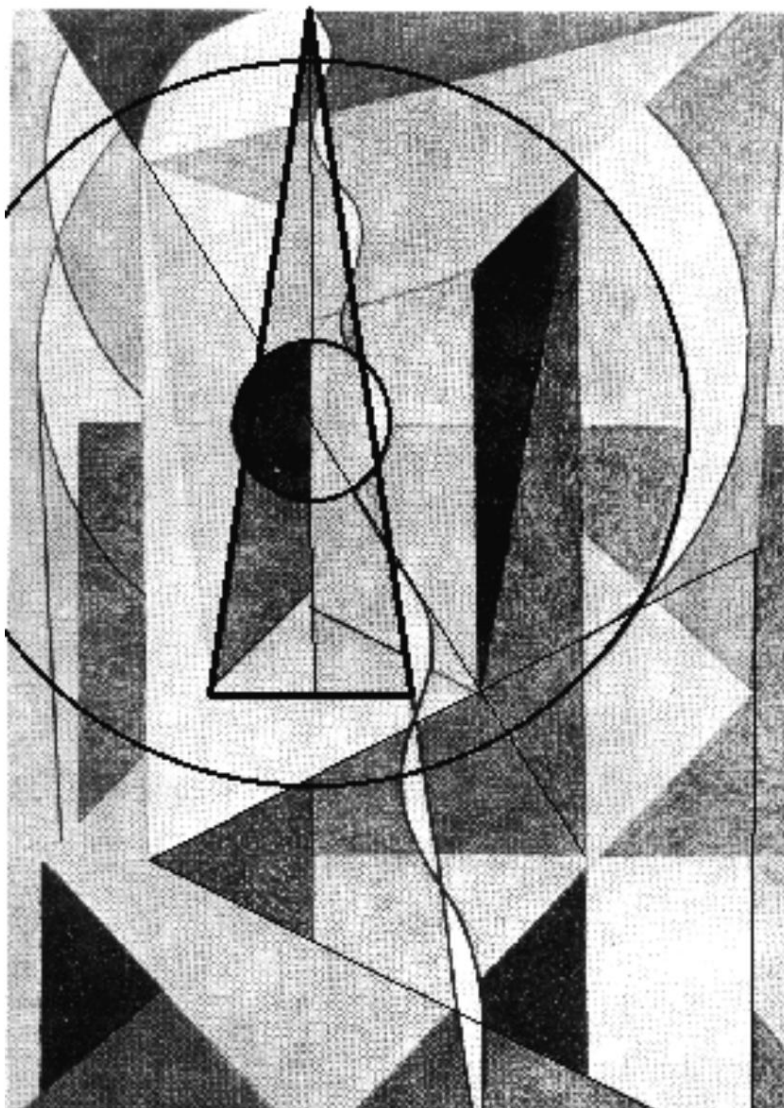
K dispozici jsou rozsáhlé materiály, které ukazují, že zakladatelé Spojených států amerických byli všichni zednáři. Svobodné zednářství je „bratrský řád“, jehož původ sahá daleko do starověku. Dílo Manlyho P. Halla pokrývá téma svobodného zednářství poměrně značně, zejména v jeho neuvěřitelném „encyklopedickém přehledu“ s názvem *The Secret Teachings of All Ages*.

Ti, kteří znají tuto knihu nebo jakékoli Hallovo dílo, by si měli být dobře vědomi obrovského množství informací, které jsou v průběhu času k dispozici o těchto a dalších „tajných společnostech“.

Prostředí takového utajení je možná jediný způsob, jak mohla být tak odvážná americká revoluce vůbec organizována. Mnoho různých zdrojů poukazuje na to, že Boston Tea Party byla událost řízená zednářstvem. Tato historická událost protestovala proti britské dani z čaje, kdy velká skupina mužů oblečených jako domorodí Američané nastoupila v přístavu na britskou loď a vysypala všechny její palubní krabice s čajem do oceánu. V knize *Time-Life Secret Societies* ze série *Mysteries of the Unknown* je přetištěný obrázek, který té noci někdo načrtl ze zednářské zasedací síně. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu byla budova prázdná, i když plánované schůzky se normálně konaly téměř s náboženským dodržováním. Ve spodní části náčrtu umělec píše: "Všichni jsme šli na šálek čaje."

Co je pro nás obzvláště zajímavé, je zřejmé spojení mezi Vševídnoucím okem v trojúhelníku a základní formou „jednotek vědomí“, o kterých jsme tak často diskutovali. Pokud se podíváme zpět na ilustrace, jako je kruh v obilí na hradě Barbury, jasně vidíme, že převládajícím designem je trojúhelník s tečkou uprostřed. Protože nyní víme, že tato tečka představuje Jedničku neboli Oktávu, můžeme pochopit, proč by jí byl dán symbol Božstva nebo Vševídnoucího oka.

Když se nyní podíváme zpět na nástěnnou malbu Meditační místnosti Organizace spojených národů, můžeme vidět, že tento stejný symbol byl pečlivě a tajně zakódován do ní:

Na obrázku vidíme, že centrální kruh, rozdělený na čtvrtiny, aby symbolizoval čtyři prvky, je přímo orámován v trojúhelníku. I když je tento trojúhelník prodloužený, obrázek je stejný. Kromě toho, když budete pokračovat v kruhové linii vlevo od centrálního kruhu, jak jsme to udělali, můžete vidět, že tvoří větší kruh, který přesně opíše ten menší. Toto je klasický astrologický symbol Slunce. Provedením čáry přes středový kruh se stejným diagonálním úhlem náklonu, který je implikován okolními tvary, můžeme skutečně vidět, že představuje Zemi, odkloněnou od Slunce s jednou polovinou osvětlenou denním světlem. A pak, ke všemu, máme návrh spirálovité linie, která funguje na centrálním kruhu.

Můžeme tedy vidět, že existuje určitý odkaz na kruh v trojúhelníku, univerzální symbol pro „jednotku vědomí“, která se projevuje mnoha různými způsoby, včetně kruhů v obilí. Můžeme vidět, že nástěnná malba implikuje spirální kvalitu těchto jednotek vědomí, o které jsme nyní velmi podrobně diskutovali. Můžeme také vidět, že jednotka vědomí je také označena jako Země. Jde tedy očividně o symbolickou konstrukci, ačkoliv Recenze OSN z roku 1958 o ní jednoduše hovořila tak, že byla navržena tak, aby „byla v souladu s čistotou linií a požadovaných barev, pro to, co generální tajemník Dag Hammarskjöld nazval ‚místností klidu‘.“

Je zajímavé, že harmonická čísla, která jsme studovali, jsou také zapracována do jeho konstrukce. Spenser nám říká, že v diagramu je celkem 72 geometrických obrazců. 72 by zjevně byla polovina ze 144, které jsme nyní znovu a znovu viděli, že zásadně souvisí se zvukem i světlem a Velkým slunečním cyklem – pamatujte, že každý baktun má 144 000 dní. Spirála ve schématu má devět úseků, a to je také základní číslo, „stavební kámen“ celého Gematrianského systému frekvencí.

Když se tedy podíváme zpět na symbol na dolarové bankovce, vidíme, že se skládá z komolé pyramidy. Je zajímavé, že pokud spočítáme bloky na pyramidě, zjistíme, že jich je dohromady 72 – opět číslo frekvence „základního kamene“. Vševídné oko a jeho umístění ve Velké pečetě odkazuje na symboliku vlastní konstrukce Velké pyramidy, o které se dočteme ve 20. kapitole, když pojednáváme o epickém díle Petera Lemesuriera, Velká pyramida dekodována.

Podle této číselné řady označuje číslice „šestka“ přípravu nebo nedokončení. Poselství vnitřních průchodů pyramidy má zcela co do činění s pohybem lidstva skrze neúplnost směrem k duchovní dokonalosti, úplnosti nebo vzestupu. Toho je symbolicky dosaženo, když se pyramida změní na pětistranný, místo na šestistranný objekt.

To se provádí zcela jednoduše, protože pyramida, jak nyní stojí, má plochý vrchol, což z ní dělá šestistranný objekt. Když je vrcholový kámen vrácen na místo, stane se z něj pětistranný předmět a pětka znamená dokonalost a zasvěcení.

Takže to, co zde máme, je symbolický symbol pro vstupující energii čtvrté dimenze použitý jako "vrcholový kámen" pro pyramidu se 72 bloky! Je to vlastně docela důmyslný symbol, když se opravdu zamyslíte nad všemi informacemi, které obsahuje.

Je zřejmé, že souhrn znalostí, kterých lze dosáhnout z kontinentu, jako je Atlantida, je skutečně obrovský. Viděli jsme důkazy, že mnoho z těchto znalostí se předávalo věk za věkem. Práce de Santillany a von Dechenda, jak uvidíme ve třetí části, nám ukazuje, že téměř v každé kultuře na světě existuje „mýtus o potopě“, který zachovává všechna klíčová „čísla frekvence“ zodpovědná za kolísání Země. známé jako precese – číslo, které má pro nás zásadní význam. Standardní "precesní číslo" 25 920 let je také Gematrianským číslem, vyjádřením stejných frekvencí, o kterých jsme hovořili jako o rychlosti zvukových vibrací za sekundu v naší atmosféře. (Sníží se na 2592, což je vyšší harmonická stejné sady čísel na bázi oktávy.)

Když se podíváme na Maye, můžeme vidět kulturu, která si v průběhu času velmi dobře mohla uchovat velké množství atlantských znalostí. Nikde to není zjevnější než v jejich úžasném zachování systému přesných dat týkajících se cyklů slunečních skvrn. Práce Maurice Cotterella nám dá tvrdou vědu k zálohování mayských čísel. Když se tedy z mayských kodexů dozvíme, že jejich kalendářní cykly mapují počátky a konce věků, jednotlivé kusy do sebe skutečně začnou velmi pěkně zapadat. Mayové měli systém matematiky tak přesný, že se je dodnes snažíme dohnat a přesně zjistit, jak ke všem těmto informacím přišli.

Nyní, když se díváme na data týkající se Velké pečetě Spojených států

Států, musíme se ptát, zda je možné, že znalost stejného Velkého cyklu byla zachována v celé západní civilizaci a jejích tajných společnostech. Pokud by tomu tak bylo, možná bychom lépe pochopili, proč byl symbol pyramidy umístěn na Velkou pečeť Spojených států. Můžeme vidět, že tato pyramida výmluvně kombinuje „číslo frekvence“ 72 s diagramem „jednotky vědomí“ nadcházející čtvrté dimenze, kterou lze také vidět v kruhu v obilí hradu Barbury z roku 1991 a mnoha stovkách dalších.

A konečně tu máme jasnou metaforu znovuzrození vrchního kamene pyramidy, která symbolicky odkazuje na Vzestup lidského druhu.

Je velmi zajímavé zde poukázat na to, že Egyptský úřad pro památky, v čele s úsilím Dr. Zahi Hawasse, nyní řekl, že v noci na 31. prosince 1999 umístí zlatý vrcholný kámen na Velkou pyramidu.

I když většina lidí ve skutečnosti nerozumí symbolice tohoto, nyní to jistě vidíme. Tato informace je ještě důležitější pro poznání v tajných kruzích, že jsme na konci našeho současného věku a jsme připraveni na Vzestup nebo hyperdimenzionální posun.

Pokud tedy symbolika Velké pečeti není náhoda a američtí otcové zakladatelé tuto znalost skutečně měli, měly by existovat nějaké další do očí bijící stopy. Jedno z těchto vodítek je ve vzoru hvězd nad Orlem na lící straně Pečeti. Když se na tento vzor podíváme pozorně, můžeme skutečně vidět, že je vytvořen jako Davidova hvězda. A již jsme viděli, jak je Davidova hvězda dvourozměrným diagramem hvězdného čtyřstěnu uvnitř koule, energetiky Čtvrté dimenze. V All Seeing Eye je nám také řečeno, že národním ptákem pro USA nebyl původně Orel, ale Fénix, symbolizující smrt starého a znovuzrození nového.

A to rozhodně není vše. Téměř každý viděl latinská slova, která obklopují symbol Velké pyramidy na dolaru, ale jen velmi málo lidí skutečně chápe, co znamenají. Slova jsou "Annuit Coeptis" a "Novus Ordo Seclorum." Obojí jsou citáty Vergilia, řeckého mystika a filozofa. První prohlášení, "Annuit Coeptis", znamená "On [Bůh] s přízní pohlédl na naše začátky." Můžeme vidět fyzický protějšek toho v založení Spojených států jako „duchovně požehnaných“, ale můžeme také vidět větší, metafyzičtější vysvětlení, které by mělo co do činění s původem lidstva jako celku, jako božského druhu. .

Ale teď se podívejme na spodní část: "Novus Ordo Seclorum." Význam této fráze je nám dán ve Spenserově knize prostřednictvím citátu CAL Tottena, 1. poručíka 4. dělostřelectva americké armády, který své názory na pečeť sdělil Charlesi J. Folgerovi, ministru financí, dne 10. února 1882:

Vševědoucí oko je jedním z nejstarších hieroglyfů Božstva. Trojúhelník je také kabalistickým symbolem nejdálenějšího starověku...

Sestup mystického oka a trojúhelníku v podobě vrchního kamene k tomuto tajemnému monumentu [Velké pyramidě v Gize] všech dob a národů je pro nás jako pro lidi nanejvýš těhotné s významem. Heslo, Novus Ordo Seclorum, je citátem ze 4. eklogy a Virgil si jej vypůjčil z mystických záznamů Sybylline.

Celá citace je následující: „Nyní přichází poslední věk písňě Cumaen. (Novus Ordo Seclorum pozmeněno z Magnus Soeclorum ordo), Znovu se rodí mocný řád věků. Prorocké panenské i saturnské království se nyní vrací. Nyní je z vznešených nebes spuštěno nové potomstvo. Přízeň, cudná Lucino, brzy narozeného chlapce, v němž skončí doba železná a na celé zemi znovu povstane zlatá.“

Tato pasáž je skutečně výstižná. Dozvídáme se, že „Novus Ordo Seclorum“ neznamená „Nový světový řád“, jak by tvrdili mnozí konspirační teoretici, ale ve skutečnosti „Znovu se rodí mocný řád věků“. Když přemýšlíme o mocném řádu věků, okamžitě si vybavíme precesní cyklus, zahrnující 2160 let věků zvěrokruhu. Pak, pokud budeme uvažovat o tomto „mocném řádu věků“ jako o „znovu zrození“, mohli bychom dobře očekávat, že to bude znamenat konec celého cyklu, o kterém zde velmi silně argumentujeme, protože s ním souvisí. Vzestup neboli posun věků.

Ale podporuje tento výrok ze 4. eklogy a Vergilia myšlenku takového posunu? Čtěte pozorně.

Poslední věk... teď přichází. Znovu se rodí mocný řád věků... Nyní je z vznešených nebes svrženo nové potomstvo.

Co přesně je toto nové potomstvo? Nový život, znovuzrození, celá skupina Vzestoupených lidských bytostí? Určitě by to tak vypadalo, ve stejném smyslu, v jakém Cayce Readings řekl, že se chystáme vytvořit pátou „kořenovou rasu“.

Poté pokračujeme ve čtení prohlášení,

Chlapec, který se brzy narodí, v němž skončí doba železná a v celé zemi znovu povstane zlatá.

Protože bychom jistě mohli tvrdit, že i nyní jsme stále ve „době železa“ a strojů, není těžké pochopit, že tato pasáž odkazuje na konec našeho vlastního věku a začátek New Age, věku světla. nebo „osvícení“.

Dále, duše čtvrté hustoty jsou zde označeny jako „zlaté“.

Existuje mnoho duchovních zdrojů, které dosvědčují skutečnost, že takto by skutečně vypadala Vzestoupená bytost, nejzřejmější je Bible, která ukazuje vzhled Nanebevzetého Krista. Nyní, se zdrojem vedení, jako je Cayce Readings, můžeme vidět komplexní studii pravého významu Kristova Ducha, což je ona božská jiskra v každém člověku. Druhý příchod Krista je ve skutečnosti znovuzrozením tohoto Kristova Já v každé jednotlivé entitě a Posun věků představuje „dokončení“ stejného učebního plánu, který pro nás připravil Ježíš. Takže tato představa „zlatého“ vznikajícího na celé zemi by jistě mohla být metaforou Vzestupu.

Možná je ještě zajímavější, že tato pasáž naznačuje, že do toho všeho jsou zapojeny i mimozemské síly. "Prorocké panenské i saturnské království se nyní vrací." Ve Spenserově knize je řečeno, že Saturn byl otcem Osirise a že vševídnoucí oko je symbolem

z Osiris. Protože to byl nejvyšší bůh v egyptském panteonu, můžeme se jistě ptát, zda by s tím vším nemohlo existovat mimozemské spojení.

HANCOCK A BAUVAL

Jedna věc, kterou víme z díla Roberta Bauvala, včetně The Orion Mystery a The Message of the Sphinx (spoluautorem s Grahamem Hancockem), je, že tři pyramidy Gizeh označují přesnou „pozemskou mapu“ souhvězdí Orion v nebe. Bauval nám také říká, že pro Egyptány bylo souhvězdí Orion symbolem Osirise. Navíc z Bauvalovy práce můžeme vidět, že jediný okamžik, kdy pozemský Osiris založený na pyramidě a nebeský Osiris založený na hvězdách mohly být v dokonalém zarovnání, bylo před 12 500 lety. A jak dále uvidíme, jsme na konci dalšího precesního cyklu, který nám Osiris rok co rok pečlivě vytyčuje. Do 22. prosince 2012 zcela vstoupíme do dalšího cyklu.

Je tedy možné, že „panenská a saturnská království“ by také mohla být kódovaným odkazem na Osirise a plynutí věků. Pokud bychom ale zvolili dobrodružnější přístup, mohlo by to také znamenat, že se v této době na Zemi vrátí dvě různá mimozemská „království“. Pokud to znamená toto, pak jsou důkazy jistě všude kolem nás, protože pozorování UFO a „uniklé“ informace se stále hromadí na všech stranách. Možná se nikdy přesně nedozvíme, co se nám tento citát skutečně snažil sdělit, ale jistě vidíme, jak jsou všechny hlavní vodítka nastíněny, abychom je viděli.

EDGAR CAYCE A SÍŇ REKORDŮ

Další "historickou" informací, kterou stojí za to pokrýt v této kapitole, je pojem Síň rekordů. To bylo v Cayce Readings označováno jako soubor písemných záznamů i technologických artefaktů z atlantské civilizace. Údaje říkaly, že pod pravou tlapou Sfingy najdeme místnost, která povede do Síně rekordů, a od konce 80. let byla existence této místnosti potvrzena. Mnoho skupin použilo pokročilé technologie, jako je radar pronikající do země, aby dokázalo, že tam dole je skutečně mnoho místností.

Dokonce i novější „tajné“ bulletiny, jejichž autory jsou Graham Hancock a další, naznačují, že se zdá, že pod plošinou Gizeh je celý komplex podzemních tunelů a místností, včetně jedné místnosti, která má „velikost obří katedrály“. Některé z těchto průchodů a místností byly skutečně připuštěny k existenci ve speciálním televizním pořadu Fox, The Opening of the Tombs. V tomto březnovém vysílání 99 dal Zahi Hawass světu první pohled na to, co se považovalo za hrobku Osirise, která se nachází v místnosti vytunelované více než 100 stop pod zemí. Program také naznačoval, že z tohoto by mohly vést další chodby, i když to nebylo přímo potvrzeno. Mnoho lidí, včetně Wilcocka, má pocit, že je to jen malá část znalostí, které jsou v tuto chvíli skutečně dostupné.

Pokud jsou Cayceho údaje skutečně přesné, pak na nás pod vším tím egyptským pískem čeká mnohem více. Když skeptici oponují Cayceho myšlence Atlantidy, zapomenou na prostý fakt, že Cayceovy údaje měly v lékařské aréně nesrovnatelnou přesnost, daleko za jakoukoli možností náhody. Mnozí z nás si příliš rychle vybírají mezi tím, co tyto nebo

jiná čtení mohou říkat, že přijímáme pouze to, co přijmout chceme, a odmítáme zbytek. Pokud vezmeme platnost Cayce Readings na víru, pak skutečně máme důkaz o existenci Atlantidy.

To vše se však nyní může změnit. Pamatujeme si, že Cayceova četba říkala, že Hall of Records bude otevřena v roce 1998. Naznačíme, že se to skutečně STALO, jen ne v Egyptě, i když si to uvědomuje jen velmi málo lidí. NEMUSÍME brát Cayceovy údaje „na víru“, protože skupina lidí skutečně přišla s tvrdými fyzickými důkazy, které dokazují, že jeho údaje byly správné. A navíc ti, kteří objevili tyto důkazy, již zjevně učinili velmi významné objevy, které po jejich zveřejnění navždy změní naši představu o životě na Zemi. Stručně řečeno, zdá se, že někdo skutečně našel Hall of Records "včas!"

Ačkoli se zdá, že si tuto skutečnost uvědomuje jen velmi málo lidí, Aaron Du Val, ředitel egyptologické společnosti Miami Museum of Science, tvrdí, že je v úzkém kontaktu se skupinou, která skutečně objevila ztracené záznamy o Atlantidě. Tato práce vychází z práce profesora Scotta, který zjevně objevil úžasnou sérii ponořených pyramidálních struktur v obecné oblasti Bimini u pobřeží Floridy.

Cayceovy údaje říkaly, že první známky Poseidie, jednoho z posledních ostrovů Atlantidy, který se potopil, „budou vidět stoupat“ v této oblasti v roce 1968. A skutečně to bylo ve stejném roce, kdy Dr. J. Manson-Valentine letěl nad oblastí a všiml si přímočarých struktur ve vodě. Nálezy Dr. Mansona-Valentina zahrnovaly to, co se začalo nazývat „Zed Bimini“, gigantická sada kyklopských kamenů, které byly sestaveny do toho, co muselo být gigantickou mořskou hrází, aby svého času chránila pobřeží. Je zřejmé, že nyní můžeme říci, že to nevydrželo proti stoupajícímu přílivu. Mnoho dalších megalitických kamenných objevů také naznačovalo, že se jedná o ztracenou civilizaci, ačkoli tento materiál byl od 70. let 20. století do značné míry ignorován.

Zdá se, že objevy Dr. Scotta šly daleko za objevy Dr. Mansona Valentina. Pyramidové struktury Dr. Scotta zjevně obsahují namalované mapy naší sluneční soustavy, které jsou uvnitř stále viditelné, stejně jako skutečnou pokladnici dalších archeologických objevů. Skupina výzkumníků, která pokračovala v práci na těchto zjištěních, zveřejnila velmi málo informací o lokalitě, a to z dobrého důvodu. Obávají se, že hledači pokladů a lupiči by se okamžitě ponořili a pokusili se ukrást vše, co by mohli, kdyby znali polohu oblasti. A dost možná mají pravdu, když to předpokládají. Takže zůstáváme v nelehké pozici „důvěřovat“, že tato skupina skutečně nakonec vydá tento materiál sama.

Od počátku roku 1996 zde byly občasné e-mailové zprávy od Mr.

Du Val, což naznačuje postup skupiny. To vše se zdálo být velmi nenápadné a v rádiu se objevilo jen málo, pokud vůbec nějaké, vystoupení nebo zveřejnění těchto možných zjištění. Skupina plánovala vydat velkou část svého materiálu v létě 1998 a ti, kteří o této práci věděli, byli zjevně velmi nadšení. Podle Du Valova dopisu došlo ke zraněním a nemoci, výhrůžkám a zastrašování, a nakonec úplně ustoupili. Konference se nikdy neuskutečnila, a tak Cayceho proroctví pro otevření Síně záznamů v roce 1998 „se nezdařilo!“

Wilcock v podstatě ztratil zájem o skupinu poté, co nedokázali prezentovat svá zjištění, jak slíbili. Vzhledem k tomu, že o svých zjištěních zveřejnili tak málo konkrétních informací, nejběžnější reakcí bylo prostě je hned odmítnout. Wilcockovy údaje naznačovaly, že zjištění této skupiny byla skutečně pravá, ale ve skutečnosti této skutečnosti nevěnoval velkou pozornost. Je jistě zajímavé poznamenat, že tato skupina nyní studuje tuto stránku od roku 1995 a vytrvale odmítá všechny nabídky velkých peněz nebo mainstreamovou publicitu o těchto zjištěních kvůli závažnosti objevů, které činí. Pokud to skutečně „předstírali“, rozhodně se nezdá, že by měli motiv zisku nebo slávy!

V prosinci 1998 tento autor vážně přemýšlel, co se kdy stalo s Aaronem Du Valem a jeho posádkou. Ta myšlenka ho napadla zcela spontánně jednoho dne, když pracoval na přepisu svých čtení na počítači. Jen o den později obdržel e-mail přímo od Aarona Du Vala, který mu doslova „vyrazil dveře“. V dopise bylo shrnutí všech zásilek od skupiny z roku 1998, z nichž žádný Wilcock ještě nečetl.

Nejzajímavější skutečností, která vyplynula ze studia těchto bulletinů, je, že skupina Du Val zjevně našla dva ze tří souborů Síně rekordů! Hodnoty Edgara Cayce ukázaly, že se odehrávalo v Egyptě, v Bimini a další na Yucatánu. Du Valovy korespondence naznačují, že byli schopni dekodovat zprávy z nálezu na místě Scott Stones, což je vedlo k objevení souboru záznamů v Egyptě. Nebyla to Hall of Records, o které se zmiňoval Cayce, ale bylo to skutečně něco, co bylo stejně zajímavé. Říká Du Val:

23. května 1998

... 'V dnešní době se hodně mluví o možnosti najít starověké záznamy, zejména v okolí Gízy; ale zdá se, že všichni zapomněli na původní záznamy o Sais.' Průzkumníci tvrdí, že identifikovali dávno ztracené chronologické záznamy používané knězem ze Sais, který jako první informoval Solona, v šestém století před naším letopočtem. „Existence těchto záznamů byla potvrzena, jak možná víte, po dnech Platóna; ale následně upadly do neznáma.

Průzkumníci říkají, že našli a rozluštili právě tyto záznamy; a že tyto egyptské záznamy korelují se záznamy nalezenými u Scott Stones! Deska je STEJNÁ, říká se, NA OBOU STRANÁCH OCEÁNU! a účet Sais/Solon/Plato za konec Atlantské říše může být nyní NEZÁVISLE POTVRZEN!“

Je zřejmé, že pokud je to pravda, je to velmi zajímavé, protože to staví Cayceho proroctví o těchto záznamech objevených v roce 1998 do zcela nového světla. Pak můžeme přeskočit k dalšímu bulletinu a podívat se, jak zjištění této skupiny v průběhu téhož roku nadále nabírala obrovskou váhu:

30. září 1998

... 'Jsme nesmírně šťastní, že dnes můžeme oznámit, že BYL UDĚLEN další VELKÝ PRŮLOM.

Dne 23. září pečlivým dodržováním pokynů stanovených společností

Profesore Scotte, průzkumníci byli konečně schopni překonat impozantní bariéru, což umožnilo začít dešifrovat prastarou formu písma, která zjevně sahá až do samotné Atlantidy! Průzkumníci říkají, že jsou „nadšení, ohromeni a pokořeni“ informacemi, které získávají. Varují však, že může být mnoho lidí, kteří budou tuto informaci považovat za „šokující nebo znepokojující“.

Průzkumníci také říkají, že neuvážené a bezohledné postoje některých, jak k relevantnosti, tak ke křehkosti těchto objevů (nemluvě o nevyhnutelných komplikacích spojených s vládními zapletenými), jim v tuto chvíli nechávají jen malý prostor k odhalení mnohem více, a přesto si pojistit odpovědnou ochranu těchto míst.

Z tohoto nejzřejmějšího důvodu MUSÍ přesné umístění obou těchto míst prozatím zůstat tajemstvím; až do zavedení instituce řádné ochrany a dohledu.“

Je zřejmé, že tento e-mail byl další velmi dráždivou návnadou, která povzbudila chuť téměř každého, kdo se zajímal o ztracené starověké civilizace, jako je Atlantida. Další relevantní e-mail přinesl ještě významnější potenciální zákazníky:

30. října 1998

...“Jak pokračoval pokrok v překladu starověké formy písma nalezeného v Egyptě, k překvapení (a radosti) badatelů bylo zjištěno, že v určitém okamžiku byla do této oblasti skutečně přenesena PODOBNÁ SOUBOR ZÁZNAMŮ. z Yucatánu!

Úplné vysvětlení toho, jak to bylo určeno ze skutečných záznamů v Egyptě, bude muset počkat. Ale důležitou zprávou pro tuto chvíli je, že porovnáním dostupných vodítek byli průzkumníci schopni (23. října) najít ODPOVÍDAJÍCÍ SOUBOR REKORDŮ V OBLASTI YUCATÁNU!

Tento nejnovější objev je velmi vzrušující; a průzkumníci říkají, že jak překlady pokračují, může být také možné najít další stránky s odpovídajícími záznamy.

Záznamy, které byly dosud přeloženy, pojednávají o proroctví, historických událostech, rozměrových posunech v čase a náboženství Atlantidy.

Odhaduje se, že úplný překlad dosud nalezených záznamů může trvat roky. Ale skutečnost, že se na obou hemisférách nacházejí úplně stejné informace, lze považovat pouze za DŮSLEDNÉ OVĚŘENÍ pravosti a záměru těchto záznamů!“

Tento bulletin okamžitě Wilcocka zaujal. Tito výzkumníci zde navrhuji, že Síň záznamů, kterou objevili, měla co do činění s, jejich přesnými slovy, "rozměrnými posuny v čase!" Člověk se musí divit, jak přesně byly tyto záznamy schopny diskutovat o takových věcech, a musí být dostatečně srozumitelné, že tyto badatelé věděli, na co se dívají. I když bychom to mohli automaticky zahodit, protože prostě musíme „vzít Du Valovo slovo“, materiál v této knize začne tuto myšlenku dělat mnohem méně absurdní, při zpětném pohledu dokonce zřejmou.

Je tedy zcela jasné, že vidíme další možné potvrzení toho, že Atlantáné přesně věděli, co tento Velký cyklus Sluneční soustavy udělá. Brzy uvidíme, že de Santillana a Von Dechend v knize Hamletův mlýn nám ukázali, jak byla precesní čísla zakódována téměř ve všech kulturách na Zemi, prostřednictvím mytologie. Také jsme viděli Maye jako možné dědice atlantských kalendářních cyklů, které přesně zmapovaly tyto sluneční skvrny a precesní cykly. A nyní, pokud jsou Du Valovy informace správné, můžeme vidět, že Atlantáné si museli být velmi dobře vědomi účinků tohoto Cyklu. Jsme přesvědčeni, že informace v této knize této skupině výzkumníků velmi pomohou při pochopení jejich zjištění.

Další aktualizace e-mailu obsahovala také nové informace, díky nimž je celá situace ještě přesvědčivější. Tato aktualizace naznačuje, že zjištění této skupiny výzkumníků přesně korespondují s výsledky v Edgar Cayce Readings.

21. prosince 1998

...' Ba co víc, průzkumníci (ačkoli nezávislí a nemají s ARE žádné spojení) říkají, že: „Nelze ani diskutovat (pravděpodobně k nelibosti nebo zlosti některých), že skutečné INFORMACE obsažené v těchto záznamech POZITIVNĚ POSKYTUJÍ. POTVRĎTE věci, které Edgar Cayce údajně viděl, včetně: překvapivých nových informací týkajících se předpokládaného NÁVRATU!“

Co přesně myslí tímto návratem? Těžko říct, protože existují minimálně tři různé možnosti. Jedním z nich by bylo, že Cayce Readings odkazoval na tuto dobu v naší historii jako na dobu druhého příchodu Krista. Druhým je, že odkazovali na návrat Jana Milovaného jako Johna Peniela. (Jednotlivec prohlašující se za „Jon Peniel“ napsal knihu, kterou prodává přes internet, nazvanou „Děti Zákona Jednoho.“ I když má tato osoba určité duchovní ideály, je vysoce nepravděpodobné, že jde o „pravou“ A třetí je, že Cayce Readings odkazoval na návrat kněze Ra-Ta v roce 1998, který byl zřejmě minulou Cayceho inkarnací.

Takže bez ohledu na to, která z těchto tří možností se ukáže jako ta, o které se zde zmiňují, je to jistě velmi zajímavý návrh ke zvážení. Bohužel, v dubnu 2000 skupina stále nepřijala zveřejnění svého materiálu, protože pilně pracuje na jeho dekódování a dosud nezajistila to, co považovali za adekvátní ochranu webu.

A tak, když jsme se dostali na konec této kapitoly, můžeme přejít přímo do třetí části knihy, kde budeme zkoumat skutečné harmonické časové cykly, které jsou zodpovědné za vyvolání této události. Začneme tím, že znovu prozkoumáme hodnoty Ra a Cayce pro další podrobnosti o fungování tohoto harmonického systému fyziky, pokud jde o cykly času.

KAPITOLA 15: CAYCE A RA MLUVÍ O VELKÉM SLUNEČNÍM CYKLU Zde se podíváme na pozoruhodná díla Edgara Cayce a The Ra Material. Cayceovy údaje konkrétně zmiňují sluneční cyklus a my tuto otázku zkoumáme na pozadí dalších informací v Cayce Readings.

Poté procházíme hloubkovou analýzou série úryvků z Ra Materiálu, která nám dává přesný nástin toho, co bychom mohli očekávat jako výsledek Vzestupu, nebo co označují jako „sklizeň“.

KAPITOLA 15: CAYCE A RA MLUVÍ O VELKÉM SLUNEČNÍM CYKLU

22. září 1939: Spící prorok Edgar Cayce se konečně stává veřejně známým. Svět bude brzy ve válce. Napětí je vysoké a trpělivost nízká. Po třicet a více let byly Cayceho informace samy o sobě docela ohromující. Zaujal akademický svět prostřednictvím fantastických lékařských čtení, správně diagnostikoval nemoci a předepisoval přírodní léčbu.

Nyní je dobře známou skutečností, že s ničím jiným než jménem a adresou se Cayce mohl dostat do stavu transu a přesně popsat jakýkoli zdravotní problém, kterému člověk čelí, s 99procentním hodnocením přesnosti. Bez formálního vzdělání používal jeho „čtení“ veškerý tradiční anatomický a lékařský žargon své doby. Absolutně nikdo nemůže argumentovat těmito body, a proto jsou Cayceovy lékařské údaje v podstatě "neprůstřelné" zvědavým očím oddaně skeptických. Hodnoty by také předepisovaly širokou škálu přírodních prostředků k vyléčení těchto problémů, zahrnující vše od diety přes cvičení až po homeopatii až po chiropraktiky, maséry a osteopaty. Navrhli mnoho nových léčebných prostředků, které nikdy předtím nebyly k vidění, přesně popisující, jaké složky používat a v jakých kombinacích. Navrhli také nová zařízení pro léčení, včetně Wet Cell, Radial Appliance a Violet Ray.

Na časové období, ve kterém byl, a skutečně na jakékoli časové období, byly Cayceho výsledky svým rozsahem mimořádné. Zdálo se, že existuje neomezený přístup ke všem způsobům duchovních informací, podobně jako Ramanujanův přístup k matematice. Téměř prvních dvacet let Cayceovy psychické kariéry však nebylo ani jednou zmíněno téma reinkarnace, ani mnoho dalších metafyzických faktů a konceptů, které byly v té době do značné míry kontroverzní.

Ale nyní, v roce 1939, je Cayce na opačném konci zásadního osobního průlomu – rozhodl se odlehčit své zarputilé fundamentalistické křesťanské víře a začít přijímat mnoho metafyzických věcí, které mu jeho četby chtěly roky sdělit. Tyto informace zahrnovaly věci jako minulé životy, astrologii a dokonce i život na jiných planetách. Kdyby síly odhalily tyto znalosti dříve, s největší pravděpodobností by je prohlásil za zlé a možná by celý proces zastavil. Uprostřed těchto nových informací Cayceho zdroje odhalují možnost epických, bezprecedentních změn, které se soustředí kolem roku 1998. Právě v tento den, 22. září 1939, byl udělen snad jediný největší dílek skládačky v celé Cayceově sáze. Tento problém.

8. (O) Před třemi sty lety Jacob Boehme rozhodl, že Atlantida znovu povstane v této době krize, kdy přejdeme z této éry Ryb do Vodnáře. Vstává teď Atlantida? Způsobí náhlou konvoluci a o jakém roce?

Mějte na paměti, že autor záměrně označil kurzívou část výše uvedené otázky, kde klient specifikuje „čas krize“ jako přechod z éry Ryb do Vodnáře. Jak prozkoumáme v dalších kapitolách, toto časové období je téměř přesně stejné jako datum konce Mayského kalendáře 22. 12. 2012. Pokud by se tedy jednalo o jediné datum, o které bychom se měli zajímat, měli bychom očekávat, že se o tom Cayce Readings zmíní. Hned níže uvidíme záhadu skutečnosti, že NEZmínili rok 2012.]

(A) V roce 1998 můžeme najít velké množství aktivit, které byly způsobeny postupnými změnami, které přicházejí. Jsou to období, kdy se cyklus sluneční aktivity nebo roky související s průchodem slunce různými sférami činnosti stávají prvořadými nebo katalativními pro změnu mezi věkem Ryb a Vodnáře. Toto je postupná, nikoli kataklyzmatická aktivita ve zkušenosti Země v tomto období.

- 1602-003 9/22/39

Původní otázka byla v podstatě tato: „Povstane potopená země Atlantida znovu? Pokud ano, způsobí náhlou konvoluci, posun pevniny? Ve kterém roce bychom mohli očekávat, že se něco takového uskuteční?“

Všimněte si, že znění odpovědi nenaznačuje definitivní odpověď na žádnou z těchto otázek. Neříká definitivně, že Atlantida povstane, ani že se Kalifornie potopí. Říká se, že tato událost je postupná, nikoli kataklyzmatická aktivita během tohoto období. Proto, i když jiné Cayceovy údaje naznačovaly katastrofu v roce 1998, toto zjevně ne. Zaměřme se na to, co jsme v tomto čtení získali, protože je to nesmírně důležité.

Parafrází odpovědi ve čteních by se dalo přijít s následujícím tvrzením: „V roce 1998 může dojít k velkému množství postupných (nikoli kataklyzmatických) změn spojených s přechodem do věku Vodnáře. Je to [Velký] cyklus Sluneční aktivity, která přináší tento nový věk. Nebo přesněji, je to průchod Slunce jinými sférami činnosti, který vytváří tento sluneční cyklus.“

Naší zásadní otázkou při rozkládání puzzle se pak stává „Jakými dalšími sférami činnosti Slunce prochází? Jinými slovy: "Kolem čeho se točí Slunce?" Zřejmá odpověď, založená na systému fyziky, který jsme zkoumali, je, že síly se týkají sférických harmonických různých „jednotek vědomí“ existujících jako silové body v Galaxii Mléčná dráha. Postupem času tuto myšlenku podpoříme dalšími důkazy, včetně důkazů matematické povahy. Pojdme znovu parafrázovat.

„1998 přinese mnoho velkých probuzení, která vedou do věku Vodnáře. To je způsobeno Velkým cyklem Slunce. Tento velký sluneční cyklus je zase způsoben revolucí Slunce přes různé sféry aktivity v galaxii. Tento cyklus je postupná činnost; neprobíhá najednou.“

Wilcockovy vlastní četby jasně vysvětlují, že díky událostem, jako jsou střelby ve škole v Jonesboro, popularita filmu Titanic a jeho schopnost způsobit spontánní emocionální uvolnění a veřejné „ukřížování“ prezidenta Clintona, došlo k velkým probuzením veřejnosti. Nyní, když to pominulo, možná nepovažujeme rok 1998 za tak zásadní rok, přesto událost, jako je skandál Clinton, je ve světové historii skutečně bezprecedentní.

Prostřednictvím internetu byl veřejnosti odhalen soukromý život nejmocnějšího muže světa v mučivých detailech. To na oplátku vedlo k silnému uvědomění si reality, jak špatné jsou tyto mimomanželské sexuální chování ve skutečnosti. Dostali jsme silnou lekci, jak neublížovat svým blízkým, v tomto případě našim manželům. Ve „skupinové mysli“ lidstva skutečně došlo k masivním změnám.

Další problém je zde dvojitý. Víme, že výše uvedené Cayceho údaje se týkají slunečního cyklu. V souvislosti s tímto cyklem nám není dáno téměř nic, o čem bychom mohli pokračovat, kromě toho, že údaje z Cayce kladou velkou váhu na rok 1998. Otázkou, jak souvisí rok 1998 se slunečním cyklem, se budeme zabývat v pozdějších kapitolách, ale prozatím se zaměříme na první část problému. Pokud je tento sluneční cyklus ve skutečnosti hmatatelným, měřitelným jevem, měly by v Cayce Readings existovat určité stopy, které nás vedou tímto směrem. Nyní půjdeme hledat ty stopy a uvidíme, co najdeme.

Za prvé, když se podíváme zpět na čtení, můžeme vidět, že tento sluneční cyklus je jasně spojen s přechodem z jednoho věku do druhého. Víme, že se v současné době nacházíme ve 2160letém věku Ryb a přesuneme se do věku Vodnáře v časovém bodě vypočítaném francouzskými vědci v roce 2011. Takže hned vidíme, že existuje možnost, že tyto věky zvěrokruhu figurují v naší rovnici. Jak někteří z nás možná vědí, možná ne, existuje celkem 12 věků pro dvanáct znamení zvěrokruhu. A 12 krát 2160 je 25 920. Jeden úplný nebo velký věk zvěrokruhu by tedy byl 25 920 let.

Někdo by se mohl divit, proč bylo vybráno toto číslo, protože se může zdát libovolné. Vlastně to vůbec není libovolné. Toto číslo je ve skutečnosti pozorovatelný astrologický cyklus, o kterém Antikové věděli tisíce let. Označuje se jako precese rovníkosti. To znamená, že pozice určitých hvězd, které se zdají být neměnné, bude ve skutečnosti každý rok předcházet oblohu v určitém pohybu. Změřili byste polohu těchto „stálých hvězd“ každou rovníkosti a po 72 letech byste skutečně mohli pozorovat, že všechny hvězdy by se na noční obloze posunuly ve svých pozicích o jeden obloukový stupeň. Číslo 72 je samozřejmě dvakrát větší než číslo 36, takže hned vidíme harmonické systémy při práci. Pamatujeme si, že v poslední kapitole konstruktéři Velké pečetě Spojených států vložili do pyramidy přesně 72 cihel. 12 a 2160 jsou také dokonalá harmonická čísla spolu s „hlavním číslem“ 25 920.

Abychom si mohli vizualizovat pohyb o jeden stupeň každých 72 let precese, musíme se podívat na Polárku, kterou bychom normálně považovali za pevnou a nehybnou. Toto je "Severní hvězda", kterou všichni známe a milujeme, protože se zdá, že všechny ostatní hvězdy na nebesích kolem ní v průběhu noci rotují. Precese však nakonec posune Polaris z této pozice. Například hvězda Alfa Draconis v nedalekém souhvězdí Draka byla svého času také v této poloze. Pohyb země, který

příčinou tohoto jevu je precese.

Protože se tazatel tohoto čtení zeptal na konkrétní podrobnosti týkající se přechodu těchto zodiakálních věků, můžeme vidět přímou souvislost s 25 920 letou precesí rovníkosti. Cayceho údaje to připisují slunečnímu cyklu, ačkoli současný vědecký názor má za to, že tato precese je způsobena „kolísáním“ v ose Země, způsobeným souhrou mezi gravitací Slunce a gravitací Měsíce, která má velmi pomalý účinek na zemskou osu. Oběžná dráha Země.

Účinek je údajně výsledkem působení Země jako gyroskopu. Mnoho lidí ví, že Země není dokonalá koule, ale spíše „plochý sféroid“, což znamená, že se vybočil na rovníku. A tak kvůli nerovnoměrnému rozložení hmotnosti Země zažívá velmi pomalou protirotační v opačném směru, než je její normální rotace proti směru hodinových ručiček, neboli ze západu na východ.

Totéž lze pozorovat u káči, která porušila svou pravidelnou vzpřímenou rotaci a chystá se zbrzdit. Řekněme, že váš vrchol představuje Zemi a začnete se otáčet proti směru hodinových ručiček. Můžete ho chvíli sledovat a všechno bude v pořádku, ale zanedlouho se zachvěje a začne pomalu opačně rotovat, protože se také bude točit svou normální rychlostí. K tomuto chvění dojde ve směru hodinových ručiček, naproti tomu, kterým jste začali svůj vrchol. Uvidíte vykreslený pomalý, ale přesný kruh, jak se stále zpomaluje. Takže i když se točí velmi rychle, jakmile se destabilizuje, také velmi pomalu sleduje kruh v opačném směru.

Z pohledu na to můžeme říci, že to zjevně souvisí s gravitačním efektem. Není pochyb o tom, že nejsilnějšími gravitačními faktory na Zemi jsou Slunce a Měsíc, a tak moderní astrofyzici vysvětlují, že tento pohyb je způsoben souhrou těchto gravitačních sil. Ale to nás stále nedostane mnohem dále, pokud jde o pochopení toho, proč je tento cyklus 25 920 let. Zdá se, že neexistuje žádný kauzální mechanismus, který by byl dostatečně specifický, aby vysvětlil přesnou délku tohoto pohybu.

Je zřejmé, že obraz precese je komplikovaný obraz, který lze vizualizovat, a nejlepší způsob, jak to udělat se Zemí, se zdá být prostřednictvím představy viditelné osy. Pokud by byla Země zmenšena na velikost basketbalového míče a vy byste k ní mohli chodit, když se točí, mohli byste si představit obří nápravu procházející Zemí ve směru sever-jih. Řekněme, že byste se mohli dotýkat a pohybovat nápravou, aniž byste narušili rotaci Země, podobně jako gyroskop. Země by byla nakloněna o 23,5 stupně, nakloněná pryč, aby byla přímo nahoru a dolů. Pokud byste přistoupili k této ose a chytili ji za horní a spodní část, mohli byste ji točit v pomalém, záměrném kruhu v opačném směru, než je její rotace proti směru hodinových ručiček. Bylo by to podobné, jako když lžící zamícháte obří hrnec s jídlem a vytvoříte tak jeden úplný kruh. Doba, kterou byste potřebovali k dokončení tohoto kruhu, by byl, v podmínkách Země, jeden Precesní rok 25 920 let.

Takže, to je naše oficiální vysvětlení, jak vizualizovat precesi a jak je dlouhá. Nyní máme Cayce Reading, který, jak se zdá, naznačuje sluneční cyklus, který se chýlí ke konci svého věku, nikoli výhradně pozemský cyklus. Pokud skutečně existuje na Slunci cyklus, který řídí přesnou délku precese, musíme jej ještě oficiálně objevit. V budoucích kapitolách představíme velmi přesvědčivé důkazy o tom, že výzkumník jménem Maurice Cotterell právě to dokázal, a to s úžasnou mírou přesnosti. Cotterell to také srovnal

Sluneční cyklus přímo do tajemného mayského kalendáře.

Ale prozatím nás znepokojují samotné hodnoty Cayce. Pokud skutečně odkazují na cyklus o délce zhruba 25 000 let, pak by ve čteních měla být nějaká další vodítka, která nás nasměrují tímto směrem. Potřebujeme tedy zjistit, zda Cayce Readings skutečně odkazují na nějaké zlomové body předchozích věků, a pak zjistit, zda nám čísla naskakují.

Aniž bychom se pouštěli do zdlouhavých podrobností, a pro účely stručnosti této kapitoly můžeme shrnout následující informace. Kdokoli může křížit – ověřovat tato data různými způsoby, včetně četných dostupných knih Edgara Cayce a také přímého přístupu do samotných hodnot, aby je našel. Rychle uvidíme důsledky skutečných informací, které nám Cayce Readings poskytl, když budeme studovat události, které jsou uvedeny pro tato různá časová období. Zde jsou přibližné hodnoty v letech pro Cayceovu kosmologii věků:

10 500 000 př. n.l.: První lidé podobní opicím žijící v jeskyních, kteří se rozdělili do rodin. Ty vytvořily těla pro moderní lidstvo. [2665-2] [5748-2]

200 000 př. n. l.: Vstup mimozemských duchovních entit na zemskou rovinu, tvořící původní Atlantidu. [364-4] Entity jsou „mnohem spíše povahy myšlenkových forem“, které by mohly „vytlačit ze sebe... způsobem a způsobem jako améba“ [364-3] Dotyčné entity jsou hyperdimenzionální nebo ne fyzické bytosti.

100 000 př. n. l.: Amilius, duchovní entita přítomná v té době, si všimne, že se tvoří krize. Entity myšlenkové formy se oddělují od svých duchovních kořenů a mohou se „zatvrdit“. [364-3]

75 000 př. n. l.: Myšlenkové entity se „zatvrdí nebo usadí do značné míry ve formě existujícího lidského těla té doby“. Přítomnost hyperdimenzionální myšlenkové formy náhle začne okupovat lidská těla na Zemi, stejně jako zvířata. Rodí se duchovně uvědomělé lidstvo a s tím přichází zapomenutí na jeho původní dědictví. Amilius zahájí masivní program na osvobození hyperdimenzionálních entit tím, že se k nim připojí ve fyzické podobě, aby je naučil, kdo skutečně jsou. Tato Amiliova inkarnace se nazývá Adam, „První člověk“. [364-3] [Poznámka: Cayce Readings přesně nespecifikují, kdy k tomuto „tvrzení“ došlo; na druhé straně materiál Ra nám poskytuje datum, které jsme uvedli.]

50 000 př. n. l.: První velká lidská technologická civilizace na Zemi se zhroutila z posunu pólů. Téměř úplné zničení Lemurie a částečné potopení Atlantidy. Celosvětová konference právě rozhodla o použití zařízení radiačního typu určeného k zabíjení dravých zvířat ve velmi velkém počtu. Po samotném polárním posunu obyvatelé zjistili, že jejich použití radiace jen zhoršilo cyklus, který se tak jako tak chystal dokončit.

25 000 př. n. l.: Druhá velká záplava Atlantidy. Civilizace opět upadá.

12 500 př. n. l.: Třetí velká záplava Atlantidy. Velká pyramida je postavena částečně kvůli zachování záznamů.

0 př. n. l.: Amilius / Adam se vrací na Zemi ke konečné fyzické inkarnaci jako Ježíš

Krista. Poté dokončuje své závazky přimět lidstvo, aby poznalo, jak uniknout materiálnosti prostřednictvím procesu Vzestupu. To nastavuje vzor, který mají všichni ostatní následovat.

2001 ACE: Magnetický posun pólu na Zemi, také spojený s úsvitem Druhého příchodu Krista.

Jak vidíme z grafu, existuje mnoho zajímavých metafyzických informací, které lze v důsledku toho všeho rozvinout. Čtenář je vybízen, aby o těchto záležitostech přemýšlel a hledal další podrobnosti o těchto věcech v mnoha knihách o Cayce a Atlantidě, jako je Egyptské dědictví, Edgar Cayce o původu a osudu člověka a *Mysteries of Atlantis Revisited*. Prozatím bychom se měli okamžitě zaměřit na to, abychom viděli, že cyklus, který hledáme v kosmologii věků Cayce Readings, je skutečně dělitelný na jednotky zhruba 25 000 let. Můžeme tedy výstižně demonstrovat zásadní souvislost mezi Cayceho „slunečním cyklem neboli průchodem Slunce různými sférami činnosti“ a naším přibližně 25 000letým údajem o precesi.

I když máme data přímo před sebou, je dobré poukázat na některé další věci v této kosmologii Cayce, které jsou nyní podloženy moderní vědou.

V časové ose Cayce je vstup lidských těl na Zemi uváděn před nějakými deseti miliony let. To je přesně v souladu s nejnovějším výzkumem, který provedli Thompson a Cremo ohledně historických případů nalezených plně lidských koster. Epické dílo, které katalogizuje tyto objevy, se nazývá *Zakázaná archeologie* a jejich tvrzení jsou podložena tvrdou, definitivní vědou. Jejich závěr je, že celá darwinovská evoluční teorie je špatná a moderní bytosti humanoidního stylu byly na Zemi v té či oné podobě přibližně posledních deset milionů let.

Vstup duchovních bytostí mimozemského typu na Zemi je uváděn v Cayceho čteních jako před nějakými 200 000 lety. Je docela zajímavé poznamenat, že moderní genetická výzkumníci dospěli k závěru, že lidskou DNA lze vysledovat až k jediné Evě, která žila asi před 200 000 lety. Tato skutečnost je nejkompletněji zmíněna v knize Zecharia Sitchina, *Genesis Revisited*. Na dobu před 200 000 lety poukazuje i práce Richarda Hoaglanda a dalších ohledně možných mimozemských ruin na Marsu, kterou jsme již prozkoumali v předchozích kapitolách.

Bylo to možná naposledy, kdy Mars mohl vydržet kataklyzmatickou srážku asteroidu, která vedla k jeho zničení. Existují drtivé důkazy, že Mars byl v určitém bodě své minulosti velmi podobný Zemi, s úrodnými oceány, modrou oblohou, mraky a deštěm. Důkazy od výzkumníků, jako je astrofyzik Thomas Van Flandern, jsou velmi silné v tom, že naznačují, že kolosální výbuch způsobený asteroidem byl zodpovědný za zánik Marsu. Další zdroj těchto dat lze nalézt v knize Grahama Hancocka a Roberta Bauvala *The Mars Mystery*. Zajímavé je, že nejnovější „meteorit Marsu“ zkoumaný v Evropě, který má možné důkazy pro život bakterií, také sahá až do doby před 200 000 lety. Je jistě možné, že toto planetární kataklyzma mohlo být tím, co uvolnilo skálu.

Vrátíme-li se zpět k podstatnému bodu, který byl zmíněn v Cayce Readings, zdálo by se, že všichni moderní lidé „spadli“ z duchovnějšiho a

energetická forma života. Tyto formy života jsou označovány jako "bytosti myšlenkové formy... schopné vytlačit se v záležitosti podobné amébě." O těchto bytostech se nám ve čteních moc neříká, ale z toho plyne, že disponovaly obrovskou inteligencí, která jim umožnila promítnout se do zvířat. Nevyhnutelným závěrem, kterému čelíme v Cayce Readings, je, že inteligentní energie těchto tvorů způsobila modifikaci DNA existujících hominidů na planetě.

Tím, že vstoupili do těl způsobem, jakým to udělali, mohli mít určitý vliv na struktury DNA. Cayce nám říká, že jejich úplné „ztuhnutí“ do roku 75 000 př. n. l. vedlo k produkci moderních humanoidů. Modifikací struktury DNA by tedy bylo „zpevnění“ nebo „nastavení“, jak je uvedeno v Cayce Readings výše. Cayceův sklon k příběhu by nám řekl, že vibrace samotných entit musely mít přímý vliv na strukturu molekul lidské DNA.

To je v souladu se zajímavými fakty o DNA, o kterých jsme již hovořili. Vědci, včetně jednoho z původních objevitelů samotné molekuly DNA, opakovaně prokázali, že návrh je příliš složitý na to, aby vznikl náhodnými procesy evoluce zastávanými v darwinovském modelu. Proto se vědecké paradigma stále více ubírá směrem k „inteligentnímu designu“.

Dále, jak jsme již uvedli, Gregg Braden citoval výzkum, který prokázal, že molekula DNA, když je vložena do světelného válce, by přitahovala fotony uvnitř a způsobila, že by se spirálovitě točily spolu se sebou samým. A pamatujeme si, že také řekl, že tato spirála bude pokračovat, jakmile bude DNA odstraněna. Takže, protože jsme nyní viděli, že "spirálová linie světla" je základním stavebním kamenem jednotky vědomí a jednotka vědomí podle Setha je formací veškerého inteligentního vnímání, vše se začíná vyjasňovat. Každý z nás je skutečně „zatvrzelou“ vlnovou délkou formy vědomí, která byla svého času formou čistého spirálovitého Světla! Protože jsme se na konci 20. století dozvěděli, že DNA moderního lidstva lze vysledovat zpět k původu před 200 000 lety, musíme přijmout fakt, že existuje stále více vědeckých důkazů, které velmi dobře odpovídají datům Cayce; data, která přišla před těmito novějšími objevy.

Jedna věc, která je jednoznačným faktem, je, že Cayceho lékařskou přesnost nelze vyvrátit. Zatím tedy pokračujeme v práci s touto časovou osou. Skutečná kombinace těchto entit myšlenkové formy s fyzickými humanoidními těly na Zemi se odehrála v roce 75 000 před Kristem. Proto by to bylo, když cyklus lidských inkarnací začal správně. O něco později uvidíme, že Ra Material to pokrývá velmi podrobně. Z toho pak můžeme vidět, že pokud je délka cyklu zhruba 25 000 let, do současnosti proběhly přesně tři cykly. Pád Atlantidy, ke kterému došlo před 12 500 lety, by byl přesně v polovině posledního 25 000 letého cyklu.

Zdá se tedy, že každý cyklus je dělitelný na polovinu a koncový bod každé poloviny může vyvolat stresující tektonickou aktivitu.

Potopení pevniny, jako je Atlantida, by se dalo vysvětlit myšlenkou posunu magnetického pólu, o kterém jsme dříve hovořili jako o tom, že jej neschvaloval nikdo jiný než Albert Einstein, při přezkoumání práce Charlese Hapgooda. V Hapgoodově modelu se magnetické pole celé Země náhle obrátí

polarita, což způsobí náhlou změnu v umístění magnetického severu a jihu a také způsobí, že vnější zemská kůra sklouzává přes tekutý plášť uvnitř.

Je zřejmé, že tento proces by způsobil okamžité a velmi vážné potíže na Zemi těm, kteří stále zůstali ve třetí hustotě – a to je klíčová fráze. Výzkumníci jako Dr. Immanuel Velikovsky ve své knize *Worlds in Collision* definitivně spojili představu o posunu pólů s okamžitou, celoplošnou destrukcí velké části živočišného života na Zemi v minulosti.

Velikovského údaje zahrnují objevy obrovského množství prehistorických zvířat, která žila v mírném podnebí, která se v arktických oblastech objevila zkroutená, zmrzačená a mrtvá. Uhlíková doba těchto katastrof je identická s dobou posunu pólů. Fakta, jako je tato, ukazují Velikovského a další k názoru, že to, co se stalo na Zemi, bylo tak rychlé a tak katastrofické, že povrchy samotné Země se doslova během několika minut změnilly z tropických na arktické v závislosti na tom, kde se nacházely. Jinými slovy, Země zcela posunula svou pozici na nebesích.

A dále je obecně známo, že poslední velké přepólování magnetických pólů, které byly zaznamenány, nastaly zhruba před 75 000, 50 000 a 25 000 lety. Opět tedy můžeme vidět velmi přesné spojení mezi kolapsy údajných ztracených civilizací v Cayce Readings a skutečnými daty převrácení pólů. Cayce Readings také odkazoval na tyto kolapsy jako nastávající prostřednictvím „posunu magnetických pólů Země“. Nemělo by být žádným překvapením, že Cayce Readings naznačují další polární posun, ke kterému došlo v roce 2001. Výpravné dílo Michaela Mandevilla, dostupné také v Laura Lee Radio Bookstore, poskytuje přesvědčivé geologické důkazy na podporu myšlenky, že Cayceovy předpovědi se splní. Nyní si všimněte, že v této knize nepředpovídáme žádnou zkázu. Větší důsledky Velkého slunečního cyklu naznačují, že zásadní posun v povaze vědomí a samotné energie nás přirozeně přenesou na úroveň, kde by nás to neovlivnilo.

MATERIÁL RA A VELKÝ CYKLUS

Na tomto místě opět uvedeme některé základní informace týkající se materiálu *Zákona Jednoho*, který nám připomene významné body tohoto vývoje v oblasti „psychických čtení“.

Tento autor stojí za názorem kolegy autora a přítele Dr. Scotta Mandelkera, když říká, že Ra / Zákon jednoho materiálu je na špičce channelingu a je na druhém místě za Cayce Readings, pokud jde o jeho sílu.

A v mnoha ohledech ji předčí, protože se nemusíte prohrabávat 14 000 různými obskurními čteními, abyste našli všechny důležité informace – vše je obsaženo v pěti knihách.

Mandelkerovy komentáře k Ra jsou shromážděny z Přílohy 3 jeho knihy *Odjinud*. Uvádí následující:

Materiál Ra je bezpochyby tím nejdůležitějším zdrojem písemného učení, se kterým jsem se kdy setkal. Ra Material je první ze čtyř svazků směřovaného textu, uspořádaného do 100 sekcí otázek a odpovědí po dobu dvou a půl roku.

Když jsem to řekl, je těžké uspořádat své myšlenky na téma, jehož osobní vliv byl tak obrovský, tak revoluční a

redefinující zkušenost. Pro každého, kdo se zajímá nebo sympatizuje s mimozemskou perspektivou, věřím, že je těžké přijít do kontaktu s materiálem Ra, aniž by to mělo hluboký dopad na osobní civilizaci a pocity. Opravdu věřím, že se změní celkový pohled člověka na vesmír.

Materiál Ra byl konečným produktem více než dvacetileté práce na channelingu, kterou prováděla žena jménem Carla Rueckert. V tomto díle byl Rueckert zcela v bezvědomí, stejně jako Cayce ve svém vlastním díle. [Toto není typický vzor pro „kanálovanou“ literaturu, která se obvykle provádí alespoň z polovědomého stavu.] Rueckertová si vůbec nepamatovala, co řekla v kontaktech Ra, zatímco její dřívější zkušenosti vždy procházely proces „vědomého channelingu“. Ra mluvil přímo prostřednictvím Rueckerta a byl vyslýchán Donem Elkinsem, Ph.D., bývalým pilotem aerolinek a profesorem fyziky University of Louisville.

Mandelker není jediným publikovaným autorem, který vyjádřil maximální chválu materiálu Ra na tištěné stránce. Také v tomto táboře je vysloužilý USAF podplukovník Donald Ware. Col. Wareův popis materiálu Ra je uveden v knize UFOs and the Alien Presence- Six Viewpoints od Michaela Lindemanna, vydané The 2020 Group, CA, 1991. V době vydání knihy byl Col. Ware východní regionální Ředitel MUFON, vzájemné sítě UFO. Ware hrál klíčovou roli ve vyšetřování MUFON nyní slavných pozorování Gulf Breeze na Floridě. MUFON dospěl k závěru, že fotografie z Gulf Breeze byly skutečně autentické.

Lindemann zjevně neočekával, že se Ware dostane do témat probíraných v Ra Materialu, a zdá se, že Wareovy vlastní informace získané od Ra byly pro Lindemanna docela překvapivé, dokonce úžasné. Ware ve svém rozhovoru s Lindemannem uvádí následující:

ML: Mluvíte o širší realitě. Rád bych věděl, co tím myslíš.

DW: Širší realita je základem všech hlavních náboženství světa a všech tajných společností. Je to poznání, které bylo tak těžké, že je dokázalo pochopit jen málokdo, a to ještě ne důkladně. Větší realita k nám nyní přichází mnoha různými způsoby, většina z nich telepaticky. Myslím, že nejjasnější popis, který jsem za posledních pár let četl, je ve čtyřech knihách Zákona Jednoho, což jsou přepisy 104 sezení otázek a odpovědí, které měl Don Elkins s entitou nazvanou Ra mezi lety 1981 a 1983.

[Poznámka: Pátá kniha ze série Ra, sbírka osobních materiálů, byla vydána poprvé v roce 1998.]

Informace obsažené v The Ra Material jsou obrovské, ale stejně tak byla daň, kterou si vybrala na Carlině těle. Jak jsme již zmínili v kapitole o Ramanujanu, když se podíváme na oblast psychických čtení jako celku, opakují se příklady lidí, kteří v důsledku své práce utrpí značné poškození těla. Patří mezi ně Jane Roberts, Paul Solomon a Edgar Cayce, z nichž všichni měli hluboké vazby a zemřeli v poměrně raném věku. Podobně spojení Ra enormně odčerpávalo Carlinu fyzickou a vitální energii, zhoršovalo již existující bolesti při artritidě a dysfunkci ledvin. Na konci čtvrté knihy v sérii byl tento čtenář prakticky v slzách nad mýtem

nakonec ji to vzalo. Zdá se, že možná zemřela, kdyby se v tom pokusili pokračovat dál než oni.

Ale zdá se, že tato fyzická daň ve vitální energii byla součástí Carlina daru, aby mohla přinést tuto jedinečnou informaci pro svět. Ra je označen jako mimozemská skupina, která pomáhala při založení vysoké civilizace v Egyptě po pádu Atlantidy. Slova, která se vynořila z Carliných úst, jsou pravděpodobně komplikovanější a složitější než jakýkoli jiný materiál, který existuje, a přesto zůstávají 100% konzistentní v datech od jednoho sezení k dalšímu, ve všech pěti knihách. Materiál Ra nebyl diktován ani tak jako kniha jako dlouhá série sezení otázek a odpovědí mezi Ra a Donem Elkinsem. Složitost informací Ra byla tak vysoká, že Elkinse, který byl zjevně velmi dobře vzdělaný a zkoumal fenomén UFO více než dvacet let, často zarážel.

Skupina sama měla pod kontrolou, jaké otázky byly pokládány, a byli běžně pokáráni za to, že se pouštěli do oblastí, které byly „mimo téma“, které Ra nazval „problémy přechodné důležitosti“. Z četby Ra je zcela zřejmé, že jediným tématem, o kterém chtěli diskutovat, byl Zákon Jednoho, protože to byl ten nejmocnější zákon, v jehož pochopení mohl někdo doufat. Zákon říká, že všechny entity, místa a věci ve všech dimenzích stvoření jsou Jedno a mezi žádnou z nich neexistuje žádné skutečné oddělení. Ra vysvětlil, že nejdůležitější věcí, kterou se můžeme naučit podporovat Zákon Jednoho, je představa služby druhým. To je jeden termín téměř vždy používaný, když Ra popisuje kladnou polaritu nebo kladnou cestu. Termín používaný pro negativní polaritu je ten, kdo volí cestu služby sobě samým. V tom spočívá rozdíl.

Autor má vlastní zkušenost, že na jedné stránce lze strávit půl hodiny čtením, přečtením a trávením materiálu, než je pochopeno. Přečíst a začít chápat všech pět knih není maličkost. Hlavní argumenty v této knize, kterou nyní čtete, jsou konečným výsledkem dvou let intenzivního studia určitých částí tohoto materiálu, takže v jistém smyslu si autor dovolil analyzovat literaturu a stlačit hlavní body do jednoduchých kousků. . Opravdu, kvůli ohromné obtížnosti, kterou to představuje, Ra není pro každého a sám autor se na něj nikdy nepodíval podruhé, když si poprvé prohlížel výtisk Třetí knihy v knihkupectví. Rozhodně se zdá, že žádná lidská inteligence by nikdy nemohla skutečně porozumět všemu, co je řečeno v Zákonu Jednoho materiálu; můžeme jednoduše stát na vnější straně a ukazovat prstem na nejviditelnější části.

Podle těchto čtení je Ra „komplex sociální paměti“ ze šesté dimenze, o kterém tvrdí, že je ve skutečnosti ekvivalentem bytostí v hodnotě celé planety, které se spojily do jedné identity. Jejich planeta původu je v naší vlastní sluneční soustavě a velmi dávno tam podle našich podmínek měli civilizaci třetí hustoty – planetou je Venuše. Několik vědeckých studií poukázalo na skutečnost, že Venuše mohla být v dávné minulosti mnohem více podobná Zemi, takže byla vhodná pro život. To bylo téma celovečerního článku v USA Today v roce 1996 s titulkem „Venuše mohla mít život před miliony let“. Samozřejmě, jak hodnoty Cayce, tak Ra by souhlasily s tím, že Venuše je stále docela vhodná pro formy života ve vyšších dimenzích.

Skupina Ra často používala slova daleko mimo rozsah Carlina vlastního slovníku, což je nutilo používat později slovníky. Ačkoli toto tělo

materiál je mnohem méně uznávaný než Cayce Readings, existují všechny důvody domnívat se, že v mnoha ohledech jde o zlepšení kvality informací oproti nim ve smyslu poskytnutí komplexní "kosmologie dimenzí" s fyzikou, která s tím souvisí. Ale měli bychom také říci toto: je diskrétní fakt, že Cayce zjevně šel na vyšší dimenzionální úroveň než Ra, aby získal informace; jmenovitě oktáva neboli osmina. Ra naznačil, že byly zdrojem šesté hustoty. Zdá se, že žádná další spolehlivá „kanálovaná“ informace nepřichází z něčeho vyššího než z páté hustoty, kromě Ra a Cayce.

Cayceovo extrémní fundamentalistické přesvědčení mu umožnilo získat esoterické informace až po více než třiceti letech čistě lékařských psychologických čtení. Po celá léta měl Wilcock pocit, že se za údaji Cayce skrývá nesmírné, nevyužité znalosti, přičemž v takových případech, jako je údaj o slunečním cyklu uvedený výše, se objevily jen ty nejkratší záblesky. Sílám ve skutečnosti nikdy nebylo dovoleno jednoduše vysvětlit vše, co skutečně věděli, protože Cayce by to netoleroval. Navíc byly odečty prováděny pro platící zákazníky, kteří se chtěli dozvědět o svém vlastním životě.

Naše prohlášení, že materiál Ra/zákon jednoho by mohl být vykládán jako lepší zdroj, není zamýšlen tak, aby napadl nebo podkopával důvěryhodnost Cayce Readings. Lze však s jistotou říci, že kontakt Ra se výrazně zlepšuje na základě stejných informací, které jsou pouze naznačeny v Cayceově práci. Hlavní rozdíl v materiálu Ra je dvojnásobný. Cayceho údaje byly docela nejasné a bylo to způsobeno tím, že poslal část sebe jednotlivě do těchto vyšších sfér, aby získal informace. Při provádění těchto informačních rešerší tedy měl k dispozici pouze zdroje jedné entity, totiž jeho samotného. S materiálem Ra nám bylo řečeno, že máme zapojené entity v hodnotě celé planety. Tyto entity přirozeně žijí na této úrovni, a proto mají mnohem více zkušeností se sestavováním materiálu a schopností ho sdělit přesným a spolehlivým způsobem.

Druhým důvodem, proč je materiál Ra / Zákon jednoho užitečnější, je to, že neexistovala žádná zjevná omezení ve flexibilitě přesvědčení ve skupině, která práci dělala. Cayceova nepružnost představovala obrovský a trvalý problém pro síly, které s ním pracovaly. Při práci s Ra se zdálo, že téměř nic, co prošlo jakýmkoliv sezením, nemohlo Elkinse rozrušit nebo šokovat (až na několik výjimek žurnalizovaných v Knize páté), protože byl extrémně otevřený a tento fenomén velmi intenzivně studoval. Než kontakt skutečně začal, bylo provedeno přes dvacet let předchozího channelingu a výzkumu UFO. Channeling byl vždy prováděn na vědomé úrovni. Byl to příchod Mc Carthyho do skupiny, který přímo poskytl katalyzátor pro zrození kontaktu Ra na nevědomé úrovni.

Je zřejmé, že mnozí by si mysleli, že tato prohlášení podporující dokonalost materiálu Ra mohou být přehnaná. Ale prostá pravda je, že Ra byl schopen odpovědět na každou otázku, kterou fyzik dokázal vytvořit, bez ohledu na to, jak složitá nebo složitá. Úroveň inteligence zobrazená v kontaktu je tak vysoká, že je doslova nemožné pochopit, že by to Carla mohla vyrobit sama. Zdroj často způsobuje, že Elkins vypadá směšně nedostatečně v jeho chápání. Ra mimo jiné vyřešil mnoho paradoxů ve fyzice, na kterých již Elkins pracoval. Tato řešení zahrnovala teorii sjednoceného pole, která podpořila zjištění málo známého fyzika jménem Dewey Larson. Ra potvrdil, že každá dimenze vesmíru má také své

vlastní dimenzi času. Náš současný model fyziky neposkytuje pro každou úroveň jinou dimenzi času; čas je vnímán pouze jako trojrozměrný jev.

Dalším hlavním průlomem ve fyzice, který prošel materiálem zákona jednoho, byl základní kámen této knihy: skutečnost, že samotné dimenze jsou uspořádány do oktávové struktury. Jak jsme viděli, Ra nás informuje, že každá dimenze odpovídá zvukové frekvenci, světelné frekvenci a geometrické strukturální „frekvenci“ a dokonce i ti nejšpičkovější fyzici, jako je Tony Smith, vytvořili modely, které naznačují téměř přesně totéž. věc. Tento autor zjistil, že čím více zkoumá a čím více svému výzkumu rozumí, tím více vysvětluje sérii Zákon jednoho.

RA MLUVÍ NA VELKÉM SLUNEČNÍM CYKLU

Je důležité mít na paměti, že Cayce a Ra jsou doslova dva největší hráči v celém tomto příběhu. Sám Cayce měl důležitou inkarnaci jako egyptský kněz Ra-Ta, který koordinoval úsilí přeživších z Atlantidy a pomáhal navrhovat pyramidy a Síň záznamů, aby se zachovaly jejich znalosti. Jméno „Ra-Ta“ je na Cayceově čtení uvedeno jako „Slunce-Země“. Ale je jasné, že Ra, o kterém zde mluvíme, nemůže být totéž jako Ra-Ta. Bylo nám řečeno, že Ra existuje mimo lineární čas zcela v šesté hustotě a je o miliony let před námi, pokud jde o evoluci.

V jedné části čtení Cayce je uveden seznam svatých jmen, která lze vyvolat k modlitbě a ochraně. V tomto seznamu jmen je „Ra“ i „Ra-Ta“. Toto je naše jediná stopa v Cayceho čteních, že je zde kromě Ra-Ta samotného zapojena ještě další síla. Pokud tedy naše šest-dimenzionální skupina entit měla jméno Ra, jméno „Ra-Ta“ mohlo být převzato jejich kontaktem na Zemi. Znovu je nám řečeno, že „Ta“ znamená „Země“, takže toto jméno by mohlo znamenat „Ra na Zemi“. Cayceovi nesměla být předložena tato informace o vnějším Ra kvůli účinku, který by to mělo na jeho křehkou víru v esoteriku, a proto byla tato část příběhu záměrně vynechána. Příběh aktivit Ra-Ta byl zjednodušen, aby vůbec prošel.

Téměř na začátku prvního sezení s Ra říkají následující:

Identita vibrace Ra je naše identita. My jako skupina, nebo to, co byste nazvali komplexem sociální paměti, jsme navázali kontakt s rasou vašeho planetárního druhu zvanou Egyptané. [Ostatní z naší hustoty navázali kontakt ve stejnou dobu v Jižní Americe...] Mluvili jsme s jedním, kdo slyšel a rozuměl a byl v pozici, aby nařídil Zákon Jednoho. Jaké je lepší jméno pro tuto entitu než „Ra-Ta“ nebo „Ra na Zemi“?

A pak, v Session Two, dostaneme časovou osu pro tento příchod, stejně jako shrnutí některých Raových aktivit.

Jsme ti z Konfederace, kteří před jedenácti tisíci lety přišli do dvou vašich planetárních kultur, které byly v té době v těsném kontaktu se stvořením Jediného Stvořitele... Pokoušeli jsme se jim pomoci technickými způsoby souvisejícími s léčením. myslí / těla / ducha komplexních zkreslení pomocí použití krystalu, vhodného pro zkreslení, umístěného

v určité vhodné řadě poměrů časoprostorového materiálu. Tak vznikly pyramidy.

Co tato část znamená, si vysvětlíme za chvíli. V Cayceho čtení se říká, že Ra-Ta navrhl Velkou pyramidu s pomocí Herma, dřívější inkarnace Ježíše. Časová osa uvedená pro toto provedení je přibližně před jedenácti tisíci lety, což je dokonale v souladu s tím, co nám zde říká Ra. Očividně to byl další způsob, jak Ra spolupracoval s Ra-Ta na Zemi; Ra poskytl čistou hyperdimenzionální sílu nezbytnou pro stavbu Velké pyramidy.

Okamžitě můžeme ve čtení vidět, že pyramida je „krystal vhodný pro zkreslení [léčení] umístěný v určité vhodné sérii poměrů časoprostorového materiálu“. Křížšťálová část je docela zajímavá a odhalující. Pyramida má stejný tvar jako horní polovina osmistěnu, jednoho z pěti základních platónských těles. Tato platónská tělesa zase tvoří geometrické struktury, které organizují a poskytují základ pro každou z různých dimenzí. Pyramida by pak byla způsobem, jak fyzicky postavit tento „krystal“ na Zemi. „Poměry čas/prostorový materiál“ by mohly velmi dobře odkazovat na umístění Velké pyramidy na Zemi vzhledem ke Globální mřížce.

Později v knize se Elkins ptá na to, odkud Ra přišel, a oni mu řekli planetu Venuši, v našich podmínkách před mnoha miliony let; od té doby přešli do šesté dimenze. Popisují, jak byli viděni jako zářící bytosti, když se objevili na Zemi. Elkins se jich pak zeptal, jak se mohli objevit na Zemi. Protože to byli bytosti šesté dimenze, jak se mohli objevit ve třetí? To se ukáže jako zajímavá odpověď, která také poskytne další otázky.

Otázka: Jak se vám podařilo přechod z Venuše? Museli jste změnit svou dimenzi, abyste mohli chodit po Zemi?

RA: Já jsem Ra. Vzpomenete si na cvičení větru. [Byl to proces týkající se otevření cesty k vyššímu vědomí.] Rozpuštění v nicotě je rozpuštění v jednotu, protože nicota neexistuje. Ze šesté dimenze jsme schopni myšlenkou manipulovat s inteligentním nekonečným přítomným v každé částici světla nebo zdeformovaném světle tak, že jsme byli schopni se obléknout do repliky viditelné ve třetí hustotě komplexů naší mysli/těla/ducha. v šesté hustotě. Tento experiment nám povolila Rada, která hlídá tuto planetu.

Znovu, zdá se, že Ra zde má na mysli to, že berou každou „zkreslenou částici světla“ a manipulují s její frekvencí na nižší vibrační úroveň, aby se nám na Zemi mohly stát fyzicky viditelné. Očividně mají na mysli jednotky vědomí, které byly ústředním bodem naší diskuse. Zdá se, že Ra naznačuje nějakou formu vesmírné vlády nebo Rady, která jim to umožnila. Elkins přirozeně využil příležitosti se na to zeptat.

Otázka: Kde sídlí tato rada?

RA: Já jsem Ra. Tato rada se nachází v oktávě neboli osmé dimenzi planety Saturn a zaujímá své místo v oblasti, které rozumíte ve třetí

rozměrové termíny jako kroužky.

Přirozeně by dávalo smysl pouze to, že inteligentní, hyperdimenzionální síly, které pracují v naší sluneční soustavě, by organizovaly své úsilí. Cayce Readings jasně naznačovaly, že na jiných planetách ve sluneční soustavě existuje život, pouze na úrovních vyšších dimenzí. S čím se Cayce v té době pravděpodobně nedokázal vypořádat, byla by pravda týkající se jiných fyzických civilizací, které po sobě mohly zanechat jiné fyzické artefakty. Během posledních několika let zkoumali výzkumníci jako Richard Hoagland a Thomas Van Flandern právě tento důkaz; fyzické artefakty na planetě Mars a myšlenka umělé exploze obydlené planety, která je nyní pásem asteroidů.

Pochopte, že to v žádném případě nejsou plané spekulace, ale tvrdá věda. Martánská hypotéza je podpořena stále přesvědčivějšími obrazovými daty struktur, včetně nejnovější série fotografií, které poskytují ještě lepší pohled na tamní pyramidy. A pokud jde o Van Flanderna, objev společného výchozího bodu pro všechny komety a objev asteroidů s menšími úlomky obíhajícími kolem nich jsou dvě skutečnosti, které podporují jeho „hypotézu explodovaných planet“. Nedávno byl nalezen asteroid, který vykazuje stratifikované geologické vrstvy, což v podstatě i hlavním vědcům dokazuje, že musel pocházet z většího planetárního tělesa, které explodovalo. Kontakt Ra nám poskytuje cenný pohled na skutečné civilizace za těmito katastrofami, pokud se tomu rozhodneme věřit. Také si pamatujte, že tato kniha byla předána v roce 1981, dlouho předtím, než se to v nějaké významné míře objevilo na Marsu Face nebo na hypotéze explodované planety.

TAZATEL: Jsou nějakí lidé, jaké najdete na Zemi na některé z jiných planet naší sluneční soustavy?

RA: Já jsem Ra. Požadujete informace o přítomnosti prostoru/času o prostorovém/časovém kontinuu?

TAZATEL: Obojí.

[Davidova poznámka: Smál jsem se, když jsem poprvé četl Elkinsovu odpověď. Ale pak jsem si pomyslel, že s tak vážnou otázkou, jako je tato, kdyby vám nabídli dvě možnosti, také byste řekli „obě“.]

RA: Já jsem Ra. V jednom čase/prostoru, v tom, co je vaší minulostí, byla na planetě, která přebývala ve vaší sluneční soustavě, populace bytostí třetí hustoty. Existují různá jména, kterými byla tato planeta pojmenována. Vibrační zvukový komplex nejčastěji používaný vašimi národy je Maldek. Tyto entity, ničící svou planetární sféru, byly tedy nuceny najít si prostor pro sebe na této třetí hustotě, která je jediná ve vaší sluneční soustavě v jejich časoprostorové přítomnosti, která byla pohostinná a schopná nabídnout lekce nezbytné pro snížení myslí/ deformace těla/ducha vzhledem k Zákonu Jednoho.

[Takže hned vidíme, že Ra poskytuje dokonalé vysvětlení pro "hypotézu explodované planety" Van Flanderna, roky předtím, než byla vůbec předložena veřejnosti. Výbuch planety byl způsoben tím, že ji zničili její vlastní lidé.]

TAZATEL: Jak se sem dostali?

RA: Já jsem Ra. Prošli procesem sklizně a byli inkarnováni prostřednictvím procesů inkarnace z vašich vyšších sfér v této hustotě.

[Pochopte, že Ra učinil toto prohlášení, aniž by v kterémkoli bodě jejich dosavadní práce vysvětlil, jaká byla sklizeň.]

TAZATEL: Jak dávno se to stalo?

RA: Já jsem Ra. Mám potíže s komunikací s tímto nástrojem. Musíme prohloubit její stav. Stalo se to přibližně před 500 000 vašimi lety.

TAZATEL: Pochází tedy veškerá lidská populace Země původně z Maldeku?

RA: Já jsem Ra. Toto je nová linie dotazování a zaslouží si vlastní místo. Ti, kteří byli sklizeni do vaší sféry ze sféry známé před jejím rozpuštěním pod jinými jmény, ale do vašich národů jako Maldek, inkarnovaní, mnozí na povrchu vaší Země spíše než na něm. Populace vaší planety obsahuje mnoho různých skupin získaných z jiných sfér druhé dimenze a zacyklených sfér třetí dimenze. Nejste všichni jedna rasa nebo pozadí začátku. Zkušenosti, které sdílíte, jsou jedinečné pro toto časoprostorové kontinuum.

[Nyní jasně vidíme, že Ra odkazuje na formu přeskokování planet, kterou nazývají sklizeň. Naznačují také, že většina lidí na Zemi žila v minulosti na jiných planetách a byla z nich sklizena.

Protože sklizeň ještě nebyla vysvětlena, Elkins využil příležitosti a pokusil se zjistit, co přesně to bylo. Kurzíva je pro zdůraznění autora.]

TAZATEL: Myslím, že by bylo vhodné zjistit, jak působí Zákon Jednoho při tomto přesunu bytostí na naši planetu a působení sklizně?

RA: Já jsem Ra. Zákon Jednoho jednoduše říká, že všechny věci jsou jedno, že všechny bytosti jsou jedno. Existují určité způsoby chování a myšlenkové formy v souladu s chápáním a praxí tohoto zákona. Ti, kteří po dokončení cyklu zkušeností prokážou stupně zkreslení tohoto [vyššího] chápání myšlení a jednání, budou rozděleni podle vlastní volby do vibračního zkreslení, které je nejpohodlnější pro jejich komplexy mysli/těla/ducha.

Tento proces je střežen nebo sledován těmi vyživujícími bytostmi, které jsou velmi blízko Zákonu Jednoho ve svých deformacích, nicméně směřují k aktivní službě.

[A tak, abychom přeložili to, co zde Ra říká, sklizeň nastává, když entita „dokončí cyklus zkušeností“, což se brzy dozvíme od Ra jako náš interval 25 000 let. V tomto bodě se entita může svobodně rozhodnout, že přejde do vyšší dimenzionální frekvence nebo „vibrační deformace, která je pro [její] vlastní mysl/tělo/duch komplex nevhodnější“. Dále se dozvíme, že tento proces není automatický, ale spíše koordinovaný „výživou bytostí velmi blízkých Zákonu Jednoho“, nebo tím, co bychom nazvali buď mimozemšťany nebo andělskými bytostmi.]

Iluze je tedy vytvořena ze světla, nebo přesněji, ale méně pochopitelně ze světla/lásky. To je v různém stupni intenzity. Duchovní komplex každé sklizené entity se pohybuje po linii světla, dokud světlo nezačne příliš oslňovat, a v tu chvíli se entita zastaví. Tato entita mohla sotva dosáhnout třetí hustoty nebo může být velmi, velmi blízko konci vibračního komplexu zkreslení světla/lásky třetí hustoty. Nicméně ti, kteří spadají do této oktávy zesilujícího světla/lásky, pak zažijí velký cyklus, během kterého jsou příležitosti k odhalení deformací, které jsou vlastní každé entitě, a tudíž ke zmenšení těchto deformací.

[Musíte si pozorně přečíst tento odstavec, protože důsledky toho, co Ra říká, jsou obrovské. Entita by mohla být „velmi, velmi blízko konci třetí hustoty“, ale pokud entita není připravena na čtvrtou úroveň, musí entita zažít další „velký cyklus“ třetí dimenze. Je zřejmé, že existuje docela dobrý důvod překonat své lekce polaritý třetí hustoty a karmy!]

TAZATEL: Jaká je délka jednoho z těchto cyklů v našich letech?

RA: Já jsem Ra. Jeden hlavní cyklus je přibližně 25 000 vašich let. Existují tři cykly této povahy, během kterých mohou být ti, kteří pokročili, sklizeni na konci tří hlavních cyklů. Tedy přibližně mezi 75 a 76 000 vašich let. Všechny jsou sklizeny bez ohledu na jejich pokrok, protože během té doby samotná planeta prošla užitečnou částí této dimenze a přestala být užitečná pro nižší úrovně vibrací v této hustotě.

[Takže tento odstavec je možná tím nejdůležitějším prohlášením, které můžeme z Ra shromáždit, aby ukázal směr reality tohoto cyklu. Říká, že každá planeta ve vesmíru s inteligentním životem zjevně prochází 25 000letým „hlavním cyklem“ jako součást mechanismu fungování vesmíru. Tento cyklus samozřejmě určuje, kdy jsou entity „sklizeny“. Navíc se dozvídáme, že žádná planeta se nemusí „smiřovat“ s více než třemi z těchto cyklů. Je zřejmé, že život třetí hustoty je na planetě velmi tvrdý; entity Maldeku zašly dokonce tak daleko, že zničily celou planetu. Naštěstí jsme tu neudělali totéž.]

TAZATEL: Jaká je pozice této planety [Země] s ohledem na průběh cyklů v tomto čase?

RA: Já jsem Ra. Tato koule je v tuto chvíli ve vibraci čtvrté dimenze. Jeho materiál je dost zmatený kvůli paměťovým komplexům společnosti uloženým v jeho vědomí. Neudělal snadný přechod na vibrace, které lákají. Proto bude vyvoláno s určitými nepříjemnostmi.

[Jak už zde můžete vidět a později se to stane ještě zřetelnějším, Ra říká, že jsme na Zemi téměř dokončili náš průchod třemi hlavními cykly. Nyní je nám tak blízko, že vibrace čtvrté dimenze jsou již extrémně silné. Ra mluví o „nepříjemnosti“ při našem přechodu do vyšších vibrací; to velmi dobře zapadá do informací Cayce o změnách Země a posunu pólů, když se blížíme k těmto bodům obratu.]

TAZATEL: Hrozí tato nepříjemnost během několika let?

RA: Já jsem Ra. Tato nepříjemnost, nebo disharmonický vibrační komplex, začal ve vaší minulosti několik let. Bude pokračovat nezmenšeně po dobu přibližně třiceti vašich let.

[Vzhledem k tomu, že materiál Ra byl napsán v roce 1981, znamená to, že cílový časový rámec je 2011-2012. Po tomto okamžiku je nepříjemnost u konce, protože samotný cyklus skončil. Po 22. prosinci 2012 bude Země 100% čtyřrozměrná vibrace a veškerý život na ní bude čtyřrozměrný nebo vyšší. Znovu můžeme vidět, jak Ra Material dokonale zapadá se všemi daty, které máme před sebou. Tato data dokonale korelují s konečným datem mayského kalendáře a značně rozšiřují znalosti o těchto cyklech získané z Cayce Readings.]

TAZATEL: Po tomto období třiceti let předpokládám, že to bude planeta čtvrté hustoty. Je to správně?

RA: Já jsem Ra. Tohle je tak.

TAZATEL: Je možné odhadnout, jaké procento současné populace bude obývat planetu čtvrté hustoty?

RA: Já jsem Ra. Sklizeň ještě není, takže odhad nemá smysl.

[Wilcockovy vlastní zdroje naznačují, že čísla jsou stále nižší, než by měla být, nicméně mnoho velkých změn Země prorokovaných na rok 1998 v jiných čteních od Cayce se neuskutečnilo. Doufejme, že v našich společnostech dojde k progresivnějším duchovním událostem, které zvýší počet lidí, kteří jsou „sklízetelní“.]

TAZATEL: Souvisí skutečnost, že se nyní nacházíme v tomto přechodném období, s tím, proč jste své informace zpřístupnili obyvatelstvu?

RA: Já jsem Ra. Šli jsme mezi vaše lidi. My pamatujeme. Pamatujeme si smutek: hodně jsme toho viděli. Hledali jsme nástroj správných parametrů zkreslení komplexu mysl/tělo/duch a podporující a pochopení komplexů mysl/tělo/duch, abychom tyto informace přijali s minimálním zkreslením a maximální touhou sloužit po několik let. Odpověď je ve zkratce ano. Přáli jsme si však, abyste věděli, že na naši památku děkujeme.

[To, co můžeme vidět z výše uvedeného odstavce, je, že celý důvod, proč nyní došlo ke kontaktu jako Ra, je připravit tuto planetu na sklizeň neboli Vzestup. To je doslova totožné s tím, co Ra stále říká prostřednictvím Wilcocka. Jsme u nejzásadnějšího bodu zlomu celého 75 000letého cyklu. Všimněte si, že Ra řekl, že rok 2012 byl dokončením postupu planety do čtvrté hustoty; neřekli, že to bylo poprvé, co lidské entity mohly Vzestoupit. Říkají nám, že „nepříjemnosti“ nebo změny Země budou trvat celou tuto dobu.

A nyní přejdeme k dalšímu citátu, kde Ra odhaluje skutečný rozsah organizace a rozlehlost multidimenzionálních nebo mimozemských sil, které jsou v této době kolem nás.]

TAZATEL: Pochází některá z UFO, která jsou v současné době hlášena, z jiných planet, nebo máte tyto znalosti?

RA: Já jsem Ra. Jsem jedním z členů Konfederace planet ve službách Nekonečného Stvořitele. V této Konfederaci existuje přibližně padesát tři civilizací, které zahrnují přibližně pět set komplexů planetárního vědomí. Tato Konfederace obsahuje ty z vaší vlastní planety, kteří dosáhli dimenzí za vaší třetí. Obsahuje planetární entity ve vaší sluneční soustavě a obsahuje planetární entity z jiných galaxií.* Je to pravá Konfederace v tom, že její členové nejsou stejní, ale jsou spojenci ve službě podle Zákona Jednoho.

*Ra často používá slovo „galaxie“, kde bychom řekli planetární systém. Tento význam je uveden v nezkráceném slovníku, ale není běžně používán.

[Zajímavé je, že se jedná o přesně stejný typ informací, které Dr. Courtney Brown obdržel během svých zážitků s pozorováním na dálku, i když se o ufologii jakéhokoli druhu dříve nezajímal. Ani mu nebylo vědomě řečeno, co to bude sledovat, ale přesto se mu podařilo získat přesná data, která odpovídají „cíli“. Brownova data také naznačují „galaktickou federaci“ a mezi tím, co je napsáno v jeho knize Cosmic Voyage, a tím, co nám zde říká Ra, existují fantastické paralely.]

Nyní tedy můžeme začít chápat, že kolem nás může být spousta inteligentního života, který by střežil tuto sklizeň. Víme, že tento inteligentní život je organizován do „rady“ nebo „konfederace“. Víme také, že jsme na konci tří hlavních cyklů 25 000 let a že proces „sklizně“ je nyní bezprostřední v naší budoucnosti. Nyní, když má Elkins toto všechno na mysli, položí otázku a snaží se zjistit, proč je měření času tak přesné. Podle všeho je to skvělá otázka a dá nám mnohem více vhled do toho, co Cayce popisoval, když řekl: „cyklování Slunce různými sférami činnosti“.]

TAZATEL: Procesu evoluce rozumím tak, že naše planetární populace má určitý čas na pokrok. To je obecně rozděleno do tří 25 000 letých cyklů. Na konci 75 000 let se planeta sama vyvíjí. Co způsobilo, že tato situace nastala s přesností let v každém cyklu?

RA: Já jsem Ra. Vizualizujte si, chcete-li, konkrétní energii, která proudí ven a srážející se dovnitř tvořila malou říši stvoření řízenou vaší Radou Saturnu. Pokračujte ve sledování rytmu tohoto procesu. Živý proud vytváří rytmus, který je nevyhnutelný jako jeden z vašich hodin. Každá z vašich planetárních entit započala první cyklus, když energetické propojení bylo v tomto prostředí schopné podporovat takovéto zážitky mysli/těla. Každá z vašich planetárních entit je tedy na jiném cyklickém rozvrhu, jak byste to mohli nazvat. Načasování těchto cyklů je měření rovnající se části inteligentní energie.

Tato inteligentní energie nabízí typ hodin. Cykly se pohybují tak přesně, jako hodiny odbíjejí vaši hodinu. Brána od inteligentní energie k inteligentnímu nekonečnu se tak otevírá bez ohledu na okolnost, kdy udeří hodina.

[Všimněte si, že Ra označuje energii jako „tekoucí ven a koagulující dovnitř“. To naznačuje, že samotné Slunce je obří, pulzující jednotka vědomí, existující ve všech dimenzích a pulzující v nich.

To poskytuje velmi úhledné vysvětlení pro „cykly sluneční aktivity“, na které odkazuje Cayce. A jak můžeme opakovaně vidět z Ra, tato pulzace nabývá geometrického a geografického protějšku. Tento pulzující cyklus jednotek vědomí je podle Ra v tomto citátu tak přesný, že jej lze přesně načasovat a změřit. To může souviset i s přesností našich moderních atomových hodin, které dnes používáme jako absolutní standard pro měření času. Z výše uvedených prohlášení také vidíme, že každá planeta, protože zaujímá jinou pozici ve sluneční soustavě, má také jiný „cyklický rozvrh“.

Výše uvedený úryvek velmi jasně ukazuje, že existuje harmonický řád pohybu velkých planetárních, slunečních a galaktických těles, řád, který určuje dobu, po kterou se pohybují velmi přesně. Když se dostaneme k závěru této knihy, budeme citovat matematické důkazy, včetně nikdy předtím neviděných Wilcockových vlastních zjištění, které poskytují mnohem pevnější základ pro toto porozumění.

V dalším úryvku se Elkins pokouší získat více informací o tom, jak přesně probíhá sklizeň, pokud jde o „poskakování planet“, o kterém jsme diskutovali.]

TAZATEL: Když na konci cyklu dojde k promoci a entity se přesunou z jedné planety na druhou, jakými prostředky se přesunou na novou planetu?

[Všimněte si, že Elkins klade otázku v množném čísle; "entity." Jeho odpověď je v jednotném čísle: „... totalita / bytí“. Jinými slovy, inteligentní život planety je Jeden.]

RA: Já jsem Ra. Ve schématu Stvořitele je prvním krokem myslí/těla/ducha/úplnosti/bytosti umístit svou komplexní deformaci myslí/těla/ducha na správné místo lásky/světla. To je děláno, aby se zajistilo správné uzdravení komplexu a případné naladění se na komplex totality/bytosti. To zabere velmi variabilní délku vašeho času/prostoru.

[Je důležité poznamenat, že Ra nám na jiných místech říká, že mysl / tělo / duch / komplex / totalita / bytí je úplným shrnutím planetární hodnoty bytostí jako jedné identity. Abychom to přeložili, jednotlivé entity jsou zde označovány jako „mysl / tělo / duch / komplexní zkreslení; jsou to zkreslené formy celku, které jsou pouze zdánlivě individuální. Takže to, co vidíme, je, že celé skupinové vědomí planety umísťuje své zdánlivé jednotlivé entity na „správné místo lásky/světla“, aby „zajistilo správné uzdravení“.]

Poté, co je toto provedeno, je zkušenost cyklu rozpuštěna a filtrována, dokud nezůstane pouze destilace distorzí v jeho čisté formě. V tuto chvíli sklizená mysl/tělo/duch/totalita/bytost vyhodnotí potřeby hustoty své bytnosti a vybere si vhodnější nové prostředí buď pro opakování cyklu, nebo pro posun vpřed do dalšího cyklu.

Toto je způsob sklizně, který mnozí hlídají a dohlížejí.

[To, co zde můžeme vidět, je, že se zdá, že celá planeta entit si vybírá, jaké jsou její hromadné karmické lekce nebo co se potřebuje naučit. Pokud se potřebuje inkarnovat jako celek na jinou planetu jako mnoho zdánlivě samostatných a individuálních entit, pak to udělá. Pokud nesplní své evoluční povinnosti vůči, v našem případě čtvrté hustotě, může se rozhodnout najít jinou planetu třetí hustoty pro „opakování cyklu“. A znovu nám připomíná, že celý tento proces „hlídají a dohlížejí mnozí“.

Takže to znamená, že ve vesmíru existují entity, které jsou dostatečně silné, aby střežily a hlídaly celou planetu v hodnotě bytostí, zatímco jejich skupinová mysl rozhoduje, co dělat v této situaci sklizně.]

TAZATEL: Když se entita přesouvá z jedné planety na druhou, pohybuje se myšlenkou nebo vozidlem?

RA: Já jsem Ra. Mysl/tělo/duch/totalita/bytost je jedno se Stvořitelem. Nepochází k žádnému časoprostorovému zkreslení. Jde tedy o to, uvažovat o správném místě v nekonečné řadě časoprostorů.

[Náš další úryvek otázek nám ukazuje, že jelikož jsme tak blízko konci cyklu, náš svět je již téměř úplně ve čtvrté hustotě. Jediná věc, která to teď drží zpátky, je naše vlastní vědomí. Ale jakmile se cyklus dokončí, změny budou trvalé, jak řekl Ra.]

TAZATEL: Jaká je v tuto chvíli hustota naší planety Země?

RA: Já jsem Ra. Sféra, ve které přebýváte, je třetí hustotou ve své bytí komplexů mysli/těla/ducha. Nyní je v časoprostorovém kontinuu, čtvrté hustotě. To způsobuje poněkud obtížnou sklizeň.

TAZATEL: Jak se z planety třetí hustoty stane planeta čtvrté hustoty?

RA: Já jsem Ra. Toto bude poslední úplná otázka.

Čtvrtá hustota je, jak jsme řekli, ve svém přiblížení stejně regulovaná jako odbíjení hodin na hodinu. Prostor/čas vaší sluneční soustavy umožnil této planetární sféře spirálovitě se dostat do prostoru/času s jinou vibrační konfigurací.

[Znovu si vzpomeňte na Cayceovu linii, „cyklus průchodu Slunce různými sférami aktivity“ při popisu stejného cyklu. Zde jasně vidíme paralely.]

To způsobuje, že planetární sféra může být formována těmito novými deformacemi. Avšak myšlenkové formy vašich lidí během tohoto přechodného období jsou takové, že komplexy mysli/těla/ducha jednotlivců i společností jsou rozptýleny po celém spektru, místo aby byly schopny uchopit jehlu, řekněme, a ukázat kompas v jednom směru.

Vstup do vibrace lásky, někdy nazývané vašimi lidmi vibrace porozumění, tedy není účinný s vaším současným společenským komplexem.

Sklizeň tedy bude taková, že mnozí budou opakovat cyklus třetí hustoty.

Energie vašich Poutníků, vašich učitelů a vašich adeptů jsou v této době zaměřeny na zvýšení úrody. Sklízet jich je však málo.

[V našem dalším citátu Ra se Elkins zeptal, zda je skutečně pravda, že v naší třetí dimenzi „ve skutečnosti neexistuje žádná minulost ani budoucnost, že vše je přítomné. Byla by to dobrá analogie?“ Odpověď je překvapivá.]

RA: Já jsem Ra. Ve třetí hustotě je minulost, přítomnost a budoucnost. V přehledu, jaký může mít entita, vyjmut z prostoročasového kontinua, lze vidět, že v cyklu dokončení existuje pouze přítomnost. My sami se snažíme tomuto porozumění naučit. Na sedmé úrovni nebo dimenzi se, pokud je naše pokorné úsilí dostatečné, staneme jedním se vším, takže nebudeme mít žádnou paměť, žádnou identitu, žádnou minulost ani budoucnost, ale budeme existovat ve všem.

[Pokud se na to podíváme pozorně, uvědomíme si, že cílem jakékoli entity ve vesmíru je splynout s Jediným a ztratit jakýkoli pocit individuality nebo oddělenosti. Raova odpověď odhaluje, že skutečně mají určitý smysl pro čas, určitý smysl pro dopředný vývoj událostí, i když to není zdaleka tak přísné jako naše vlastní. I když se tedy mohou pohybovat v čase a vidět různé potenciály, nejsou v současnosti osvobozeni od pocitu linearity alespoň v nějaké formě.]

TAZATEL: Znamená to, že byste měli povědomí o všem, co je?

RA: Já jsem Ra. To je částečně správné. Chápeme, že to nebude naše vědomí, ale prostě vědomí Stvořitele. Ve Stvořiteli je vše, co existuje. Proto by tyto znalosti byly k dispozici.

[A nyní, když Ra vysvětlil sedmou hustotu a jednobodovost mysli v ní, Elkins se snaží vyvolat podobné pochopení pro to, do čeho my sami míříme; čtvrtá hustota. Raova odpověď by nám měla pomoci začít porozumět tomu, na co se musíme v nyní velmi blízké budoucnosti těšit.]

TAZATEL: Děkuji. Je možné, abyste krátce popsali podmínky ve čtvrté hustotě?

RA: Já jsem Ra. Žádáme vás, abyste během řeči zvažili, že neexistují slova pro pozitivní popis čtvrté hustoty. Můžeme pouze vysvětlit, co není, a přiblížit, co je. Za čtvrtou hustotou jsou naše schopnosti omezenější, dokud se nestaneme beze slov.

To, co čtvrtá hustota není: není to ze slov, pokud není vybráno. Nejedná se o těžká chemická vozidla pro komplexní činnosti těla. Není to disharmonie uvnitř sebe sama. Není to disharmonie mezi lidmi. Není v mezích možností jakkoli způsobit disharmonii.

Aproximace pozitivních výroků: je to rovina typu bipedálního [humanoidního] vozidla, která je mnohem hustší a plná života; je to rovina, kde si člověk uvědomuje myšlenku na druhé já; je to rovina, kde si člověk uvědomuje vibrace druhých já; je to rovina soucitu a porozumění bolestem třetí hustoty; je to rovina usilující o moudrost nebo světlo; je to rovina, v níž se projevují individuální rozdíly, i když jsou automaticky harmonizovány skupinovým konsensem.

[V posledním řádku Ra říká, že „jednotlivé rozdíly jsou výrazné“, ale že skupinová mysl tyto rozdíly automaticky harmonizuje. Je jasné, že čím blíže jste ke skutečné Jednotě, tím méně máte individuální smysl pro identitu. To by vysvětlovalo, proč v sedmé hustotě není zjevné sebevědomí, pouze vědomí Jediného. S další otázkou, kterou Elkins položí, získáme určitý vhled do příčinných sil stojících za změnami Země, když míříme ke sklizni nebo Vzestupu.]

TAZATEL: Nyní jsme ve čtvrté hustotě. Zvýší se účinky čtvrté hustoty v příštích třiceti letech? Uvidíme další změny v našem prostředí a náš vliv na naše prostředí?

RA: Já jsem Ra. Čtvrtá hustota je vibrační spektrum. Vaše časoprostorové kontinuum ve spirále uvedlo vaši planetární sféru a vaši, co bychom nazvali galaxií, co vy nazýváte hvězdou, do této vibrace. To způsobí, že samotná planetární koule elektromagneticky přerovná své víry přijímání proudění kosmických sil, které se vyjadřují jako vibrační síť, takže Země bude magnetizována čtvrtou hustotou, jak to můžete nazvat.

To se stane s určitými nepříjemnostmi, jak jsme již řekli dříve, kvůli energiím myšlenkových forem vašich národů, které narušují uspořádané konstrukce energetických vzorů ve vašich zemských spirálách energie, která zvyšuje entropii a nevyužitelné teplo. To způsobí, že vaše planetární koule bude mít nějaké praskliny ve svrchním oděvu, zatímco se náležitě zmagnetizuje na čtvrtou hustotu. Toto je planetární přizpůsobení.

[Takže to, co zde Ra říká, je, že Země „elektromagneticky přerovná své víry příjmu“ s tím, co vyzařuje ze Slunce. Toto stejné přerovnání je naznačeno v Cayce Readings a mnoha dalších zdrojích jako posun pólů. Elkinsova otázka se konkrétně týkala událostí v příštích třiceti letech, nikoli na konci nebo později. To by dobře zapadalo do Cayce Readings udávajících datum polárního posunu přibližně v roce 2001 nebo později.]

Zjistíte prudký nárůst počtu lidí, jak nazýváte komplexy mysli/těla/ducha, jejichž vibrační potenciály zahrnují potenciál pro čtvrté vibrační zkreslení. Tak se bude zdát, řekněme, nové plemeno.

To jsou ti, kteří se inkarnují pro práci čtvrté hustoty.

Dojde také k prudkému nárůstu krátkodobého nárůstu negativně orientovaných nebo polarizovaných komplexů mysli/těla/ducha a sociálních komplexů v důsledku polarizujících podmínek ostrého vymezení mezi charakteristikami čtvrté hustoty a orientací na sebeobsluhu třetí hustoty.

Ti, kteří na této úrovni zůstanou ve čtvrté hustotě, budou mít takzvanou pozitivní orientaci. Mnozí přijdou odjinud, protože se zdá, že se vším nejlepším úsilím Konfederace, včetně těch z vnitřních rovin vašich národů, vnitřních civilizací a těch z jiných dimenzí, bude sklizeň stále mnohem menší než tato planetární. Koule je schopna pohodlně podporovat v provozu.

[Tato poslední věta je příkladem problému, který se my, jako Pracovníci Světla, v současnosti stále snažíme vyřešit. Údaje o „prudkém nárůstu... negativně orientovaných [entití]“ jsou velmi podobné Cayceovu popisu konce

Atlantidy, s bitvou mezi Syny Zákona Jednoho a Syny Belialu. Je stále více zřejmé, že mezi lidmi vzniká velké napětí, a tato odpověď pomáhá vysvětlit proč.

Pak se musíme ptát, co můžeme dělat, pokud je sklizeň tak nízká, jak naznačuje Ra? Můžeme něco udělat, a pokud ano, jak to uděláme? Raovy postřehy ohledně formy řešení jsou docela zajímavé.]

TAZATEL: Je možné pomocí nějaké techniky nebo jiné pomoci entitě dosáhnout úrovně čtvrté hustoty v těchto posledních dnech?

RA: Já jsem Ra. Není možné přímo pomoci jiné bytosti. Je možné pouze zpřístupnit katalyzátor v jakékoli formě, nejdůležitější je vyzařování realizace jednoty se Stvořitelem z vlastního já, méně důležité jsou informace, jaké s vámi sdílíme.

[Opět Ra definuje „katalyzátor“ jako vnější okolnosti a energie, které vedou lidi ke Světlu věčné lásky; někdy s jemností, jindy s velkou intenzitou. Změny Země jsou formou intenzivního planetárního „katalyzátoru“, který nás má dostat z našich domů a začít spolu žít a spolupracovat.]

My sami nepocitujeme naléhavost, aby byly tyto informace široce rozšiřovány. Stačí, že jsme to dali k dispozici třem, čtyřem nebo pěti. To je mimořádně bohatá odměna, protože pokud jeden z nich díky tomuto katalyzátoru získá porozumění čtvrté hustoty, naplníme Zákon Jednoho v pokřivení služby.

Podporujeme nezaujatý pokus o sdílení informací bez obav o počty nebo rychlý růst mezi ostatními. To, že se pokusíte tyto informace zpřístupnit, je podle vašich podmínek vaší službou. Pokus, pokud dosáhne jednoho, dosáhne všech.

Nemůžeme nabízet zkratky k osvícení. Osvícení je v tuto chvíli otevřením inteligentního nekonečna. Může to být dosaženo pouze já, pro sebe.

Těmito několika řádky ukončíme tuto kapitolu podrobně popisující Raův pohled na náš sluneční cyklus. Je zde zcela jasně řečeno, že i přes to, jak nízká jsou čísla pro sklizeň, existuje mnoho subjektů, které na ni ještě nejsou připraveny, a i když by se nám to mohlo zdát depresivní, je to tak, a my to prostě musíme respektovat. to. Měli bychom se skutečně zaměřit na ty, kteří jsou na okraji, kteří jsou velmi blízko zapamatování a pochopení pravdy, abychom je pak mohli nasměrovat správným směrem. Pokud tedy i jeden člověk udělá úrodu výsledkem našeho vlastního úsilí, uspěli jsme v tom, pro co jsme tady. A toto zjištění značně snižuje tlak.

Takže nyní, se vším, co jsme s Ra v této knize odhalili, existuje kompletní rámec pro pochopení tohoto cyklu. Problém, jak jsme řekli, je v tom, že tento typ informací se na začátku nejeví jako „empirický“ nebo „prokazatelný“ v tom smyslu, že by tomu tak mohla být většina fyzických dat. Zdá se však, že tento materiál předchází řadu fyzikálních objevů, které byly učiněny nejméně o sedm nebo osm let. To tedy přidává velkou váhu případu, který může být vyroben pro jeho platnost. V další kapitole začneme

zkoumání fyzických důkazů, které naznačují realitu Raových složitých prohlášení týkajících se tohoto slunečního cyklu.

KAPITOLA 16: MAURICE COTTERELL A VELKÝ CYKLUS SLNEČNÍCH SPOT V této kapitole se podíváme na průlomovou práci Maurice Cotterella.

Zjišťujeme, že Cotterell podrobně popsal řadu nových cyklů na Slunci souvisejících s aktivitou slunečních skvrn.

Tyto nově objevené cykly dokonale zapadají do informací v Cayce Readings a materiálu Ra, stejně jako s informacemi z Mayského kalendáře.

Navíc byl tento sluneční cyklus objeven teprve nedávno, zatímco psychické práce existovaly dlouho předtím, než Cotterell vytvořil svůj první graf.

KAPITOLA 16: MAURICE COTTERELL A VELKÝ CYKLUS SLNEČNÍCH SKVRN

Nyní jsme viděli Cayce a Ra, jak navrhují velmi zajímavý model pro náhlou, multidimenzionální evoluci lidského druhu. To se pak stává modelem, ve kterém se vše, co jsme se dříve naučili o struktuře dimenzí, stává mnohem osobnějším, mnohem reálnějším, mnohem více bezprostřední budoucností, které právě v tuto chvíli hledíme do očí. Skutečná energie vědomí sama o sobě, vyjádřená jako tekuté moře čistého světla, nemá ve svých pulsacích pouze jednu rychlost rezonance nebo vibrace. Různé zdroje Vyšší inteligence nám říkají, že rychlost Světla sama o sobě není vůbec konstantní, ale je spíše schopná harmonické změny. Podle Ra je to, co zde na Zemi měříme jako Světlo, „zkreslené světlo“, které má určitou „pravou barvu“, i když se nám jeví jako bílé, a každá hustota v oktávě dimenzí představuje jinou „skutečnou hustotu barev“. “ vibrací. A s prací Bruce Cathieho a Carla Muncka na Rychlosti světla můžeme vidět, že to tak rozhodně vypadá.

Rychlost světla lze ukázat jako dvě věci:

- Jedna, přesná harmonická frekvence zvukových vibrací 144 v časovém systému založeném na 9, používající obloukové minuty jako indikátor vzdálenosti a
- Dvě, přímo související se sdílenými společnými tečnami čísel zvukových frekvencí (které se zdají mít dynamický, strukturovaný, vlnový pohyb) a druhou odmocninou z pěti, která tvoří stavební kameny pro platónská tělesa a/ nebo základní poměr phi .

Kromě toho, když zahrneme Hoaglandovy nové informace o úhlových vztazích opsaného čtyřstěnu jako přesně harmonických nebo neharmonických celých čísel, když jsou vykresleny v kruhu s 666 stupni, můžeme vidět, že zvuk, světlo a geometrie jsou přesně a nepopíratelně matematicky propojeny. . S tímto bodem nelze argumentovat, když je důkaz tak snadno vidět, včetně jednoduchých platónských geometrií, které se vizuálně objevily v experimentech Dr. Jenny s vibrujícími kapalinami. Můžeme tedy usuzovat, že rychlost světla má podobné vlastnosti jako tyto další harmonické, z nichž všechny jsou zcela přirozeně schopné se měnit – rozpínat a zmenšovat svou frekvenci. Rychlost světla je prostě další měření frekvence, přímo korelované s relativní hustotou nebo silou nulového bodu nebo éterického energetického pole v jakékoli dané oblasti. Takže když máme vysoce harmonické

napětový bod, jako je 19,47 stupňů, na průsečíku špičky čtyřstěnu s okolní koulí, neměli bychom být překvapeni, když vidíme, že jeho hodnota „666 harmonických“ je 36, jeden z nejzákladnějších stavebních kamenů „gematrianu“. "diatonická hudební stupnice. To v podstatě dokazuje, že „diatonická“ nebo „gematriánská“ čísla mají vnitřní, strukturovaný, geometrický pohyb a vůbec nejde o pouhé statické číselné hodnoty, jak jsme si možná kdysi mysleli.

Takže znovu, když správně pochopíme rychlost světla, všechno se změní. Světlo je prostě nejrychlejší možný pohyb mořem "éteru" nebo toho, co Ra nazývá inteligentní energií, v určité hustotě. Zdánlivý pohyb samotného Světla se může zvyšovat se zvyšující se rychlostí pohybu nebo vibrací v éteru. Kromě toho nový výzkum v „teorii velkého sjednocení“ od Johna Nordberga odhaluje, že vlastnosti času budou fungovat mnohem lépe, když budou znovu přiřazeny jako rychlost samotného světla, namísto našeho současného používání zdánlivého pohybu Slunce na obloze k měření. čas. (Budeme o tom mít co říci v Convergence: The Physics of Ascension.) A pokud si pamatujeme z kapitoly o Bruce Cathie, relativní pohyb jedné sekundy našeho času na hodinách je 1440krát rychlejší než pohyb slunce na obloze. To vše nás opět vede k přesvědčení, že čas, jak jej známe, ať už měřený rychlostí Světla, nebo dokonce sekundou samotnou, jsou všechny funkcemi prosté vibrace v pohybu, v tomto případě harmonických s číslem 144.

Pokud je tedy čas skutečně harmonickým pohybem, který se může měnit v harmonických intervalech, pak se změnou rychlosti Světla se mění i naše vnímání času, stejně jako jsme to viděli v případech zahrnujících určité anomálie mřížky. Pokud si pamatujeme, Sandersonovy „hnusné víry“ na ikosaedrické mřížce Země způsobovaly přirozené a bezbolestné zkreslení času pro cestující, kteří jimi v určitých časech prolétali, zatímco výsledky experimentu ve Filadelfii vytvořily zkreslení času, které vedlo k fyzickému poškození některých účastníků. .

V obou těchto případech se jistě zdá, že čas se může změnit a stále přicházejí nové informace, které tento návrh stále více potvrzují. 13. dubna 2000 Dr. Steven Greer zveřejnil na své známé webové stránce CSETI článek od WB Smitha, kanadského vojenského důstojníka, který poskytl stejné informace.

V tomto novém článku Smith pojednává o své práci na projektu Magnet, jediném oficiálně uznaném vládním projektu, který zkoumal Global Grid. Stalo se to klasifikováno, když začali skutečně určovat tvar a anomální vlastnosti samotné mřížky. Smithův hlavní příspěvek na poli UFO spočíval v tom, že byl autorem neúmyslně odtajněného dokumentu, který uváděl, že záležitost UFO v USA byla „klasifikována na vyšší úrovni než vodíková bomba“. Pokud jde o samotný článek, byl přepsán z projevu předneseného v krátké době pro klub UFO v oblasti Vancouveru 14. března 1961 s názvem „Co děláme v Ottawě“.

V článku se zdá, že Smith byl v kontaktu s lidskými telepatickými „kontakty, o kterých [jeho skupina] věřila, že jsou upřímné“, i když to musí být odvozeno z úryvku, který zveřejnil Dr. Greer, protože mnoho výzkumníků okamžitě diskredituje cokoli „kanalovaného“. " Smith pak dále říká, že:

Naší technikou manipulace s kontakty bylo položit řadu spíše obecných otázek všech kontaktů a poté jsme odpovědi porovnali. My

zjistili, že ve většině případů jsme od všech kontaktů dostali přesně stejné odpovědi... Jen jsme omezili naše aktivity... na kontakty, jejichž výsledky jsme měli možnost zkontrolovat.

Článek mimo jiné popisuje, že kontakty, se kterými byl Smith v kontaktu, byly dostatečně přesné, aby byl schopen získat znalosti o tom, jak byly UFO napájeny, a také jak zkonstruovat zařízení, které by mohlo měřit změny v síle frekvence globální sítě. Ale to, co nás v této kapitole zajímá nejvíce, je to, co řekl o čase a rychlosti světla poměrně brzy v dokumentu. Pro zdůraznění jsme přidali kurzívu a podtržení:

Je toho hodně, co máme, co se nám zatím nepodařilo rozluštit. Myslím, že problém je v nás, ne v informacích. Mnoho informací, které jsme od těchto lidí získali, vrhá vážné pochybnosti na platnost některých základních pojmů naší vědy.

Jednak nám řekli, že rychlost světla není konstantní. Ve skutečnosti se zdálo, že jsou ve svých prohlášeních spíše upřímní, že světlo necestuje, ale je.

[Poznámka: Toto je téměř přesně stejná věta, kterou napsal Dr. Elkins na začátku The Ra Material: "[Mimozemšťané nám říkají, že] světlo se nepohybuje, světlo ano." Přirovnává to přímo k fyzice Deweyho Larsona, která tvrdí, že čas je pohyb a světlo je primární pohyb, který vytváří čas.]

A řekli jsme jim, že z našeho pohledu se zdálo, že [světlo] cestuje určitou určitou rychlostí 186 000 mil za sekundu. Řekli, že to tak vypadá u vás, protože se na to díváte z regionu, který má určité podmínky, určité vlivy, ale řekli, že kdybyste odešli z tohoto regionu, zjistili byste, že převládá jiný soubor okolností.

Další věc, kterou nám řekli, značně zpochybnila naše představy o čase.

Řekli nám, že čas vůbec není to, co jsme si mysleli, že je, konkrétně to, co lze označit tikotem hodin, že čas je ve skutečnosti funkce pole, výsledek existence vesmíru. Tedy něco, co bylo odvozeno ze základních prvotních konceptů, které daly vzniknout tomuto vesmíru, a co se lišilo, když jste přecházeli z jedné části vesmíru do druhé. Také to mohlo být změněno, někdy přirozenými prostředky, někdy inteligentně řízenými prostředky v různých částech vesmíru. Takže v jakémkoli daném intervalu, což je mimochodem to, co odznačují naše hodiny, naše intervaly, ne kusy času, v těchto intervalech můžeme mít nejrůznější délky času.

Jinými slovy, když si se mnou někdo z vás zkontroluje hodiny a zjistí, že jsou synchronizované a já vlezu do létajícího talíře a udělám si malý výlet daleko od této země, budu sledovat své hodiny a řekněme, že se vrátím za tři hodiny čas a znovu porovnáme hodiny, možná vaše hodiny říkají, že jsem byl pryč hodinu, moje hodiny říkají, že jsem byl pryč tři hodiny. Obě hodiny jsou přísně správné. Zažili jste hodinu v době, kdy ručička jednou obešla; ve stejném intervalu jsem zažil tři hodiny – a byly to tři skutečné hodiny, ne iluze. O této dilataci hovoří teorie relativity.

To ale vede k paradoxu a myslím si, že každý, kdo je vůbec matematicky nakloněn a dal si tu práci podívat se na relativistické

časový paradox je tím pravděpodobně narušen. Podle teorie relativity, když vlezu do kosmické lodi a vyrazím ze Země, tady, rychlostí velmi blízkou rychlosti světla, vyjdu řekněme do Alpha Proxima, a pak se otočím a vrátím se Lidé na Zemi říkají, že jsem byl pryč asi 10 let. Podle mých hodin jsem pryč jen rok.

To je zjevně důsledek dilatace času v teorii relativity v tom, že se kosmická loď pohybovala vzhledem k Zemi rychlostí téměř rovnou rychlosti světla. Paradox nastává, když uvážíte, že vzhledem k kosmické lodi se Země vzdalovala přesně stejnou rychlostí, takže lidem na kosmické lodi, kteří jsou relativně nehybní, mělo uplynout 10 let, než se Země vrátila. pro ně to mělo být pryč jen rok. Takže hned vidíte ten samotný předpoklad, na kterém je založena teorie relativity, totiž že pokud je B relativní k A, pak A musí být relativní k B, vede vás k nemožnému paradoxu.

Tento paradox je zcela vyřešen, pokud rozpoznáte proměnlivou povahu času. Jak se pohybujete z jedné části vesmíru do druhé, setkáváte se s nejrůznějšími hodnotami času v určitých daných intervalech. Nyní zjišťuji, že tato myšlenka konceptu proměnlivé povahy času je pro většinu lidí téměř nepochopitelná, protože... pokaždé, když něco děláme, kontrolujeme hodiny. Stáváme se otroky hodin do té míry, že věříme, že intervaly vyříznuté hodinami jsou časem samotným. Takže je pro nás velmi obtížné přenastavit.

Nejdůležitější větou v celém tomto úryvku, který tvoří tezi celé této knihy, je, že "když se pohybujete z jedné části vesmíru do druhé, setkáváte se s nejrůznějšími hodnotami času v určitých daných intervalech."

Musíme předpokládat, že tyto intervaly jsou harmonické a že odkazují na koncentraci hustoty éteru v okolním „prostoru“, a tedy také na dimenzionální úroveň v této oblasti. Podle Ra jsou tyto změny relativní k naší pozici v galaxii a matematiku za tím uvidíme v pozdějších kapitolách. Nejokamžitějším únikem této měnící se frekvence v naší vlastní oblasti by byly viditelné účinky na Slunce a Zemi a v této kapitole se zaměříme na Slunce.

Takže to, co se chystáme vidět, je, že jak se slunce pohybuje různými hustotami koncentrace energie, dochází u něj k energetickým posunům, které hluboce ovlivňují celou jeho strukturu, a tyto energetické posuny jsou také dimenzionálními posuny. Proto, když najdeme skutečný hyperdimenzionální cyklus Slunce, najdeme plán, kdy přesně k těmto dimenzionálním posunům dojde, protože je to měření našeho postupu přes různé vrstvy koncentrace.

Otázka tedy zní takto: Jak víme, kde jsme z hlediska tohoto pohybu prostřednictvím inteligentní energie „pozadí“ ve Vesmíru? Existuje způsob, jak to přesně změřit, a pokud ano, jaký by to byl? Mohly by stejné hyperdimenzionální harmonické síly, které doslova vyřezaly tvar kontinentů do toho, čím nyní jsou, také vyvíjet sílu na planety z dálky, aniž by ve skutečnosti byly uvnitř planet, jako je Mřížka? Pokud „jednotky vědomí“ nejsou vázány velikostí, jak pak určíme, kde se nacházíme, pokud jde o náš pohyb prostřednictvím těchto energetických stresů? Informace, které jsme již prozkoumali, naznačují, že dědici atlantského dědictví si byli dobře vědomi tohoto systému a že něco

nesmírně důležité se stane zde na Zemi v naší blízké budoucnosti. Návrháři Velké pečeti Spojených států, stejně jako Meditační místnost OSN, tyto znalosti zjevně mají. A protože se zdá, že se jedná o přímé nadělení od samotné Atlantidy, mělo by dávat smysl, že by Atlantané udělali cokoli, aby pro nás tyto znalosti uchovali mnoha různými způsoby, protože nic nemůže být důležitější.

A tak, jak jsme viděli z materiálu navrženého Ra a Caycem, časová osa těchto energetických posunů může být měřena přirozeným kolísáním Země známým jako precese, alespoň částečně. A v metafyzických kruzích je dobře známou skutečností, že profesor dějin vědy MIT Giorgio de Santillana spolupracoval s profesorkou dějin vědy na Frankfurtské univerzitě Herthou von Dechendovou na vytvoření epické, neprůstředné výzkumné práce s názvem Hamletův mlýn, která ukázala, jak tyto precesní čísla byla zachována ve všech starověkých kulturách, zdánlivě pocházejících ze samotné Atlantidy a „mýtu o potopě“, který byl vytvořen poté, co klesla pod vlny Atlantského oceánu, její jmenovec. Graham Hancock pojednal o tomto epickém výzkumu ve své knize Fingerprints of the Gods a jeden úryvek z kapitoly 30 Hancockovy knihy tomu dobře poslouží:

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu a k nějakému neznámému datu se zdá, že určité archaické mýty z celého světa byly „kooptovány“ (žádné jiné slovo ve skutečnosti nepomůže), aby sloužily jako prostředky pro soubor složitých technických dat týkajících se precese. rovnodenností. Důležitost této úžasné teze, jak zdůraznil jeden přední odborník na starověké měření, spočívá v tom, že vypálila první salvu v tom, co se může ukázat jako „koperníkovská revoluce v současných koncepcích vývoje lidské kultury“.

Hamletův mlýn vyšel v roce 1969, tedy před více než čtvrtstoletím, takže revoluce na sebe nenechala dlouho čekat. Během tohoto období však kniha nebyla ani široce distribuována mezi širokou veřejnost, ani široce chápána učenici vzdálené minulosti. Tento stav věcí nenastal kvůli žádným inherentním problémům nebo slabostem v práci. Místo toho, slovy Martina Bernala, profesora vládních studií na Cornellově univerzitě, se to stalo proto, že „málo archeologů, egyptologů a starověkých historiků má kombinaci času, úsilí a dovedností nezbytnou k tomu, aby převzali velmi technické argumenty de Santillany.

Hamletův mlýn proto přesvědčivě dokazuje, že mytologie z celého světa zakódovaly velmi podobné informace týkající se tohoto Velkého cyklu na Zemi. Mezi nejdůležitější aspekty těchto informací patří téměř univerzální vzpomínka na potopu nebo katastrofickou povodeň a záplavu nějakého druhu. Ale co je ještě důležitější, jak bylo právě uvedeno výše, de Santillana a von Dechend ukazují, že přesné informace o naší 25 920leté precesi rovnodenností byly také uloženy v samotných mýtech.

V minulé kapitole jsme probírali precesi jako kolísání v zemské ose.

Řekli jsme také, že nejlepší způsob, jak si to představit, by bylo, jako kdyby Země samotná měla obří nápravu, která by se protahovala od severu k jihu. Pokud byste chtěli duplikovat precesi, museli byste Zemi pomalu „rozdrtit“ v kruhu a cestovat opačným směrem, než jak se otáčela. Po dokončení jednoho kruhu byste měli ekvivalent 25 920 pozemských let. V Hamletově mlýně,

de Santillana a von Dechend ukazují, jak byla tato konceptuální myšlenka znovu a znovu odhalována v antických mytologiích po celém světě jako koncept brusírny nebo velmi podobná metafora. Před moderními vymoženostmi mlátiček a podobně by téměř každá kultura na Zemi potřebovala postavit mlýny na mletí obilí na výrobu chleba. Takže metafora byla snadno použitelná a známá lidem, kterým byla dána.

Pokud by toto byl celý rozsah „precesního spojení“ v těchto starověkých mýtech, stále by se mohlo zdát, že se dá snadno pokrčit rameny. Ale klíčový fakt, vysvětlený tak dobře v Hancockových Fingerprints of the Gods, je ten, že základní harmonická čísla samotné precese jsou také zakódována v mýtech. Jsou uvedeny četné příklady tohoto. Tyto mýty mají také vždy představu, že se mlýn sám porouchá a způsobí velkou katastrofu, podobnou posunu pólu na konci každého cyklu.

Zájemci mohou konzultovat práci Hancocka et al pro více informací. V případě Hamletova mlýna je to něco příliš složitého a komplikovaného, než aby to ve většině případů řešili i nejlepší světoví akademičtí historikové. Vše, co nyní potřebujeme vědět, je, že z nějakého neznámého důvodu byl v mytologiích po celém světě pečlivě zakódován velmi specifický soubor informací týkajících se precese rovníkové. Víme také, že jak Cayce, tak Raovy údaje vytvořily přímé spojení mezi precesí a dosud neznámým "slunečním cyklem", který přesně odpovídá precesi v délce v letech.

Vědec a matematik Maurice Cotterell to udělal, když objevil dlouhodobý cyklus slunečních erupcí neboli slunečních skvrn, který velmi přesně zapadá do přesně stejného počtu let jako precese. Tento cyklus byl objeven pečlivým vědeckým studiem informací ze Slunce získaných přes satelit. Jak za chvíli uvidíme, Cotterell objevil tyto informace přísně vědeckými prostředky, nikoli mýty, metafyzikou nebo psychickým „směrovým“ materiálem. Je zřejmé, že od doby, kdy tento objev učinil v polovině 80. let, jej Edgar Cayce nebo Carla Rueckert z The Ra Material nemohli vědět předem. Stejně tak je nepravděpodobné, že by si učenec Cotterell uvědomoval některou z těchto souvislostí, protože se o nich v jeho knihách nikdy nezmiňuje.

Aby bylo možné určit statistiku pro sluneční cyklus jakékoli myslitelné délky, musíte začít s některými velmi specifickými měřeními toho, jak různé síly Slunce na sebe vzájemně působí. Cotterell měl přístup k satelitním datům, která mu poskytovala právě tyto informace. To, co udělal, bylo porovnat známou rychlost rotace na rovníku Slunce se známou rychlostí rotace na pólech Slunce. Protože Slunce je plynné, tekuté těleso, pohybuje se rychleji na rovníku a pomaleji na pólech. Je to stejné přirovnání, jako když rozmícháte velký hrnec polévky. Tam, kde ji zamícháte uprostřed, se polévka pohybuje velmi rychle, ale po okrajích hrnce se pohybuje mnohem pomaleji. Když tuto informaci rozšíříme směrem ke Slunci, satelitní data potvrzují, že Slunci trvá 26 pozemských dnů, než se otočí na rovníku, a 37 pozemských dnů, než se Slunce otočí na pólech.

Je zřejmé, že musí existovat body, kde by se tyto dva cykly spřádání protínaly a přistávaly ve stejném bodě. To by bylo základem pro určení jakéhokoli cyklu, kterým by tato magnetická pole mohla působit. Cotterell

zjistil, že se tyto dvě proměnné budou protínat každých 87,4545 dne. Rozhodl se tedy pořídit „snímky“ slunečních dat pouze tehdy, když se tyto dva cykly protnou. Tuto jednotku 87,4545 dne nazval trochu. Dalším krokem bylo porovnat úhlové polohy dvou polí Slunce na každém „kousku“ proti období jednoho pozemského roku, konkrétně 365,2422 dne. Zemský rok by byl naší jedinou pevnou časovou referencí zde na Zemi, abychom mohli porovnávat a přesně měřit interakci těchto dvou proměnných. Cotterell tedy vzal každý „kousek“ z těchto tří figurek a dal je dohromady pomocí superpočítače, ke kterému měl přístup ve své nové práci na Cranfield Institute of Technology, nyní Cranfield University.

Když se výstup chvěl, Cotterell byl v šoku ze svého života. Zde je citát z mayských proroctví:

Počítač se na několik hodin odpojil od svých součástí, než nakonec vyvrhl své životně důležité údaje ve formě grafu. To, co vyšlo, bylo senzační. V dlouhém výtisku zubatých vrcholů a prohlubní, vypadajících jako nějaký nevyzpytatelný tlukot srdce, byl jasně vidět rytmický cyklus. Tento graf interakce měl otisky čehokoli, co pohání sluneční skvrny – protože to, co bylo možné jasně vysledovat, byl 11,49letý cyklus označující období intenzivní aktivity. To však nebylo všechno. Z grafů jasně vyplývaly další cykly, které zahrnovaly mnohem delší časová období.

A zde zahrneme ukázkou prvního z Cotterellových grafů, abychom si pomohli vizualizovat, co viděl a jak to bylo nakonec zmapováno:

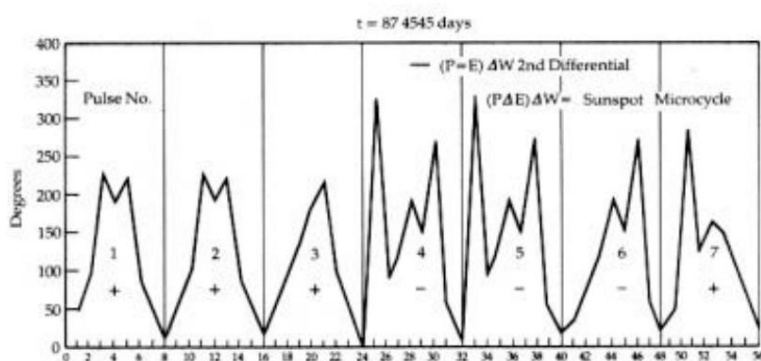
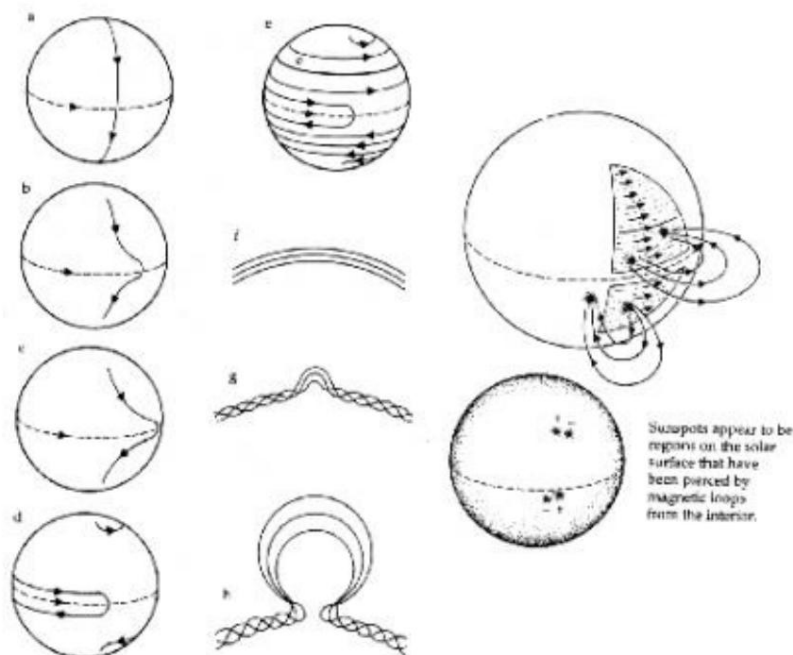

Figure A34 The first seven microcycles of the 187-year cycle

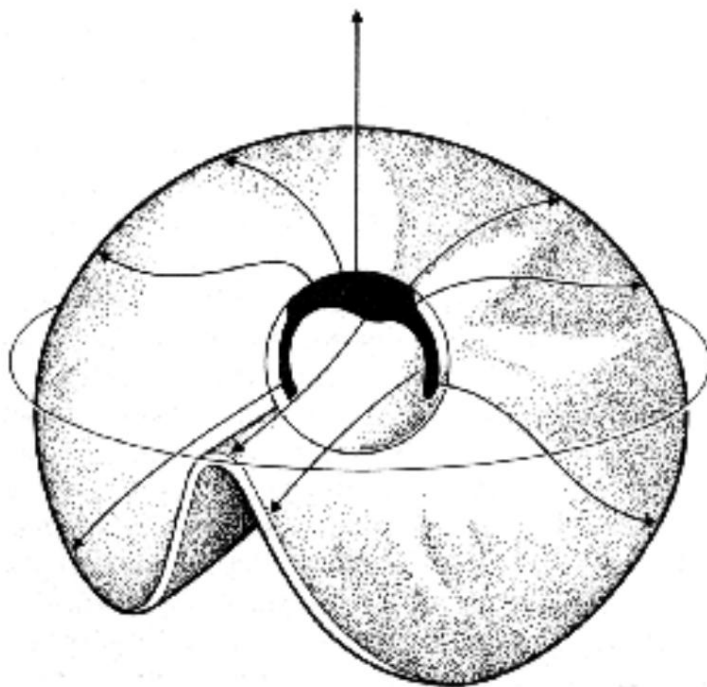
Než budeme pokračovat dále, připomínáme čtenáři, že Cotterellova definice slunečních skvrn, kterou sdílí mnoho dalších vědců, zahrnuje pozorování magnetických siločar na Slunci, jako by to byly skutečné „dráty“, které se proplétají. Některé z těchto „drátů“ by vedly ze severu na jih a jiné z východu na západ. Takže jak se rovník otáčí rychleji než póly, budou se také vertikální a horizontální čáry magnetické síly nadále kroutit a zamotávat jedna do druhé jako obří cop. Když se napětí příliš zvýší, dojde k náhlému prasknutí, které uvolní nahromaděnou energii. Toto spontánní uvolnění je viditelné jako sluneční skvrna, která se obvykle objeví na dvou blízkých místech najednou. Tyto dvě skvrny odpovídají dvěma okrajům náhlého oblouku, který se vytvoří, když se magnetický, zkroucený cop energie „vytrhne“ ze Slunce. Přibližně každých jedenáct let tedy proplétající se magnetická pole na Slunci dosáhnou svého maximálního napětí a vytvoří nejvyšší počet viditelných slunečních skvrn na povrchu.

Takže při analýze provozu těchto protínajících se magnetických polí byl Cotterell schopen vytvořit graf založený na 87,4545 denních jednotkách nebo bitech. První věc, kterou viděl, je, že perioda 8 bitů, téměř 700 dní, se zdá být velmi významná, a nazval to mikrocyklus. Poté, když vzal šest mikrocyklů nebo 48 bitů, dospěl k delšímu cyklu 11,49299 let – což je číslo, které se extrémně blížilo průměru 11,1 roku udávaného mainstreamovou vědou pro jeden „běžný“ cyklus slunečních skvrn.

Když se Cotterell podíval blíže, viděl, že celý graf se po 781 bitech času bude opakovat. To byl jeden z Cotterellových zásadních objevů, který sčítal dobu 68 302 dní (nebo 187 let), kterou nazval cyklus slunečních skvrn. To činilo 97 mikrocyklů. (Pamatujeme si, že každý mikrocyklus trval 8 bitů.) Cotterell ke svému vlastnímu překvapení zjistil, že pět z těchto 97 mikrocyklů bylo ve skutečnosti delších a obsahovalo 9 bitů místo 8. To ho vedlo k tomu, že si uvědomil, že celý tento cyklus se také posouvá a tedy naznačuje něco ještě většího.

Cotterell připisuje tyto pomalu se pohybující sluneční posuny tomu, co je známé jako pokřivený neutrální list Slunce. Toto je známá oblast poblíž rovníku Slunce, kde jsou magnetický sever a jih v přesné rovnováze, v podstatě se navzájem ruší a vytvářejí nulovou zónu. Cotterell již měl přístup k nejnovějšímu výzkumu o tom, jak se věřilo, že tento list vypadá. Na základě komplexní interakce různých magnetických polí Slunce můžeme vidět, že se jeví jako jakýsi obří kulovitý koláček štěstí umístěný nad vrcholem Slunce s body obrácenými přímo dolů.

V knize Cotterell

říká, že:

Zdálo se, že neutrální list se posune o jeden bit každých 187 let a že konkrétní bit posunu se proto posune v průběhu celé sekvence 97 mikrocyklů v období 97×187 nebo 18 139 let.

[Takže při vizualizaci "posunu" na neutrálním listu byste mohli říci, že každých 187 let posunete svůj koláček štěstí o jeden kousek doprava od jeho původní výchozí pozice.]

Toto velké období magnetické interakce mezi Sluncem a Zemí se zdálo být nejdůležitější ze všech. Bylo však nerovnoměrně rozděleno do tří období po 19 cyklech slunečních skvrn a dvou z 20, celkem tedy 97. Zdálo se, že pokaždé, když jedno z těchto období skončí, magnetické pole Slunce se obrátilo. Konečně se zdálo, že Cotterell narazil na to, co měl později vidět, a mohlo jít o nějaké velmi staré znalosti.

Zdá se tedy, že tento „nejdůležitější vzorec“ 19 nebo 20 cyklů slunečních skvrn řídí, kdy se posunou vlastní magnetické póly Slunce. Rozhodujících 20 cyklů je přesně 1 366 040 dní nebo 3 740 let. [Jak bylo uvedeno výše, posun pólů se ve skutečnosti střídá mezi 20 cykly slunečních skvrn po 3 740 letech nebo 19 cykly po 3 553 letech. To ve skutečnosti vytváří mnohem lepší shodu s čísly precese, jak za chvíli uvidíme.] Velmi brzy prokážeme, že stejný přesný cyklus 1 366 040 dní znali a sledovali i Mayové. Zdálo se, že když se vlastní póly Slunce destabilizovaly a posunuly, Země byla vystavena vážné kataklyzmatické aktivitě. Mayové chtěli být dobří a připraveni na to.

Toto spojení Slunce-Země je velmi tajemné a v žádném případě ne „běžné“ vědecké poznatky. Naznačuje to větší sílu energie, která působí na nebo skrz celou sluneční soustavu. Otázka zní takto: jestli tyto cykly slunečních skvrn nakonec ovlivní relativní stabilitu nebo nedostatek Země

z toho musíme spekulovat, že tyto záplavy nějak způsobují síly Slunce. A na základě našeho nového chápání energie éteru a jejích měnicích se harmonických koncentrací se zdá, že sluneční skvrny nebo větší funkce s nimi spojené, uplatňují kontrolu nad magnetickým polem Země, které pak ovlivňuje polohu Země ve vesmíru. Gravitační energie Slunce je také hyperdimenzionální energií.

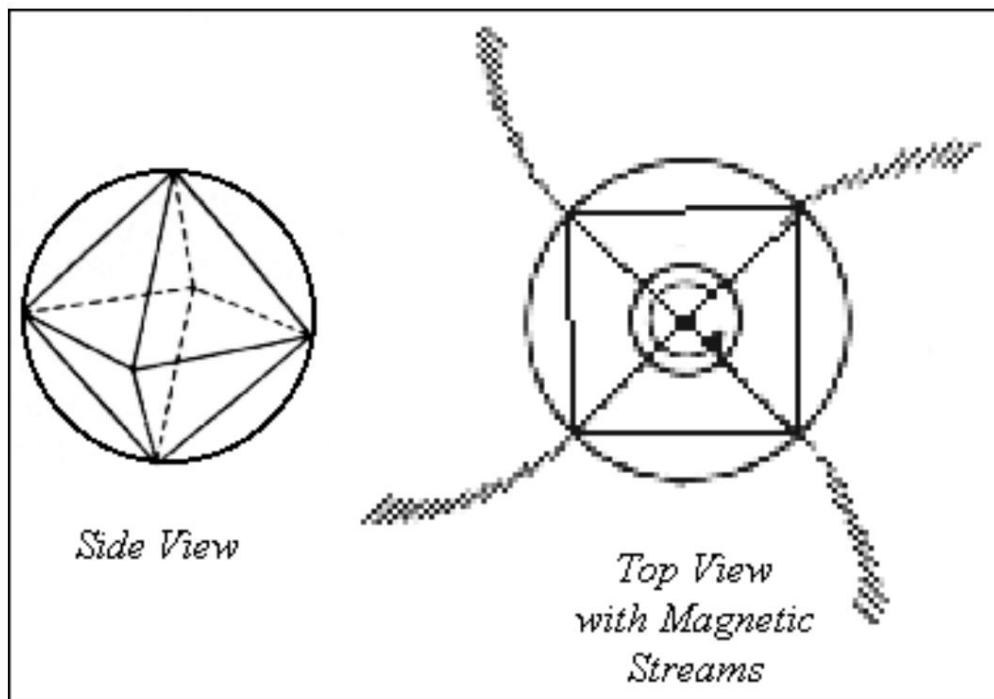
Sluneční skvrny se obvykle nepovažují za nic jiného než magnetické poruchy, ale Cotterell spojuje energetické částice vycházející ze Slunce s astrologií a věří, že měnicí se sluneční částice samotné mají vliv na lidi. Cotterellova a Gilbertova kniha Mayská proroctví skutečně ukazuje mnoho úžasných shod mezi vrcholy a minimy cyklu slunečních skvrn, které Cotterell objevil, a dalšími zdánlivě nesouvisejícími jevy. To zahrnuje stupeň záření uhlíku 14 viděný v letokruhů rok co rok, průměrné roční teploty evropského klimatu, krutost severoevropských zim, postup a ústup alpských ledovců a překvapivě vzestup a pád civilizací. .

Zdálo se, že s poklesem úrovně záření C14 se aktivita slunečních skvrn úměrně zvýšila a během těchto období

...zdálo se, že vysoká sluneční aktivita... přesně koreluje s růstem mocných, sofistikovaných civilizací. Zdálo se, že nízká aktivita slunečních skvrn souvisí s periodickými „doby temna“, které se vyznačují všeobecným poklesem úrovně kulturních úspěchů, které se časově shodovaly s pádem důležitých civilizací.

Z toho tedy můžeme vidět, že Cotterellovy teorie naznačují, že sluneční záření má nějakým způsobem vliv na lidské vědomí a ve skutečnosti na růst a vývoj lidských civilizací jako celku. V Cotterellově modelu se jedná o fyzikální efekt způsobený trojrozměrnými částicemi záření, které působí na lidi a počasí velmi podobným a záhadným způsobem. Stále však není přesně jasné, jak tyto periody záření způsobují, že se lidé v podstatě stávají inteligentnějšími a dělají velké pokroky a současně ovlivňují „pokroky“ počasí na Zemi. Již můžeme vidět formující se případ, že sluneční energie je hyperdimenzionální povahy a přináší vyšší vědomí. Tento hyperdimenzionální nárůst dosáhne svého plného bodu zlomu v okamžiku Vzestupu, kdy plně vstoupíme do oblasti vyšší éterické hustoty a vyšší relativní rychlosti světla.

Cotterell také vysvětluje osobní astrologii v tomto modelu založeném na slunečním záření. Zdá se, že to má hluboké důsledky pro astrologii slunečních znamení nebo základní účinek, který má na osobnost narození v určitém znamení nebo v určitém měsíci v roce. Cotterell ukazuje, že Slunce má dvě základní magnetická pole, z nichž jedno v podstatě rozděluje Slunce podélně, jako koláč, na čtyři stejné kvadranty. Pokud se na chvíli zamyslíme nad tím, co to vlastně odhaluje, ukazuje nám to, že uvnitř Slunce je osmistěn „harmonický“, s jedním hrotem pro každý pól a čtyřmi rovnoměrně rozmístěnými kolem rovníku (viz obrázek.) Podle údajů z meziplanetární kosmická loď IMP1 1963, rovníkové napětové body z osmistěnu, které tvoří toto čtyřsměrné magnetické pole, způsobují, že Slunce má „efekt rozstřikovače“ a každý měsíc nás zasypává různě nabitými částicemi. Každý měsíc by tedy mohl být v zásadě „pozitivní“ nebo „negativní“ na základě toho, co nyní víme, že jsou to oktaedrické proudy energie. (Cotterell v tomto neuvedl geometrii.)

Cotterell

dále ukazuje dokonalou korelaci mezi proudy kladných iontů a extroverzí nebo odcházejícími osobnostmi a podobně zápornými ionty a introverzí nebo osobnostmi více vtaženými do sebe. Tuto korelaci prokázala studie Mayo/Eysenck. Jeff Mayo byl astrolog, který spolupracoval s Dr. Hansem Eysenckem, „otcem IQ testu“, aby demonstroval tento nepolapitelný a zajímavý bod. Účastníci provedli osobnostní hodnocení introverzních/extroverzních tendencí a tato data byla poté porovnána s jejich „porodním znamením“. Studie prokázala mimořádně vysokou korelaci mezi těmito dvěma proměnnými u relativně velkého souboru subjektů čítajícího více než 2000 účastníků.

Cotterell nás také varuje před vlivem slunečních skvrn na naše elektrické, gravitační a rádiové systémy. V Mayských proroctvích pojednává o obrovské sluneční erupci chrlící rentgenové záření, které bylo svědkem 5. března 1989 a trvalo 137 minut. Vědci z Geological Survey Group v Edinburghu věřili, že jde o největší událost svého druhu ve 20. století, která přetížila senzory, které k jejímu pozorování používali. Cotterell naznačuje, že krátce poté byly na místě vzplanutí vidět sluneční skvrny, což ukazuje na jasnou souvislost mezi těmito dvěma slunečními událostmi. [Tyto dvě sluneční síly spolu v minulosti přímo nesouvisely a tato událost podporuje Cotterellovu teorii, že sluneční skvrny souvisí s magnetickými a radiačními poruchami. "Záblesk" by bylo viditelné přerušení napětí v magnetických siločarách, po kterém by následovala sluneční skvrna.]

Ale to, co následovalo, bylo ještě zajímavější. O tři dny později, 8. března, začalo Slunce emitovat velmi velký proud protonů, neboli kladně nabitých částic. Cotterell uvádí, že se zemské magnetické pole během několika hodin odchýlilo o osm stupňů, ve srovnání s běžnou odchylkou pouze 0,2 stupně za hodinu. Tato událost přímo vedla k pozorování polární záře ve velmi neobvyklých oblastech mnohem dále na jih, než je obvyklé, masivním energetickým rázům, které zničily rozvodné sítě v Kanadě a způsobily rozsáhlé škody a totální rozptyl rádiových vln, které vyřadily satelitní komunikaci.

A nyní, v přítomném okamžiku, rostoucí kontingenty astrofyziků předpovídají velká selhání v našich komunikačních systémech kolem roku 2000, právě během a po době, kdy bude tato kniha vydána. Typický 11letý cyklus slunečních skvrn dosahuje svého vrcholu v roce 2000 a na základě současných pozorování můžeme v důsledku toho očekávat velmi vážné sluneční efekty. Již jsme byli svědky toho, že se tyto účinky projevovaly ve větší míře, včetně vypnutí satelitu Galaxy 4 v roce 1998, což mělo za následek rozsáhlé selhání pagerů po celých Spojených státech. Energie by měla být stále intenzivnější, jak jdeme dál.

Takže s naším stručným přehledem toho, co Cotterell vysvětluje mnohem podrobněji, začínáme vidět, jak funguje dříve neobjevený přírodní zákon.

Za prvé, jasně jsme viděli oktaedrickou geometrii při práci v kladných a záporných iontových proudech vycházejících ze Slunce, čímž nám znovu ukazuje, jak tyto síly působí ve Sluneční soustavě ve velkém měřítku. Slunce neovlivňuje pouze naše povětrnostní vzorce a magnetickou a polární stabilitu Země, ale také ovlivňuje pokrok, kterého jako společnosti dosahujeme. S těmito vyššími body pokroku musí přijít také větší kreativita, intuice a vhléd, tedy právě ty lidské rysy, které jsou nezbytné k vyvolání masivní společenské změny. Tyto sociální změny by mohly být zahrnuty do nepolapitelné kategorie „duchovní růst“. Zjevně by existovala korelace s velkými pokroky ve společnosti a velkými osobními pokroky u jednotlivců. Duchovní růst je zakladatelem vhledu, inspirace a motivace, dech božství, který se pohybuje po stojatých vodách lidské psychiky. Lidstvo přechází do čtvrté hustoty.

Nyní tedy můžeme prokázat, že výstup energie ze Slunce je přímo spojen s duchovními pokroky u lidí. Můžeme také vidět, že tento záhadný cyklus slunečních skvrn souvisí s precesním kolísáním Země, které trvá 25 920 let, a zdá se, že nikdo nepřišel na to proč. To, co zde postulujeme, je, že existuje velmi dobrý důvod, proč se sluneční skvrny a precese shodují; oba představují větší, multidimenzionální cyklus, o kterém se zmiňovali Cayce a Ra. Tento cyklus je velmi tajemný a v průběhu této knihy budeme i nadále vidět, že jeho účelem je stanovit plán pro nejvyšší duchovní pokroky – Dimensionální posuny, látku čisté alchymie; změna hmoty z jedné vibrační fáze do druhé. Toto je „fyzika Vzestupu“.

Je zřejmé, že pokud uvěříme jakémukoli materiálu týkajícímu se Atlantidy a ještě starověkých civilizací, zdálo by se, že inteligentní lidský život prošel v minulosti alespoň jedním z těchto „posunů“. Je zajímavé, že mnoho autorů včetně Grahama Hancocka, který napsal Fingerprints of the Gods, trvá na tom, že starověcí lidé o tomto velkém cyklu věděli a udělali vše, co mohli, aby informace uchovali, aby nás varovali. Varujte nás, ptáte se?

Rozhodně. Vlastní kontakty autora spolu s dalšími mystickými zdroji naznačují, že tento 25 920letý cyklus je něco jako nádech; Slunce „vdechuje“ ~12 500 let, zastaví se a poté „vydechne“ ~ 12 500 let. Je vidět, že každý samostatný nádech cyklu končí „bodem posunu“. Ve skutečnosti bychom si měli dobře připomínat další „dýchací“ jevy v multidimenzionálním vesmíru, jmenovitě pulzace jednotky vědomí. Když dojde k tomuto posunu v dechu Slunce, magnetická energetická pole Slunce se posunou současně s polem Země a s tím jdou obrovské, epické změny; změny, které si mnozí přirozeně vykládají jako katastrofu celého rozsahu, pokud tak neučiní

pochoptit, co se s námi v tomto procesu děje. Skutečně, poslední tři hlavní rozpoznané polární posuny byly zhruba před 84 000, 50 000 a 12 500 lety, jak je vidět na str. 139 v Chatelainových „Předcích“, o kterých budeme hovořit v další kapitole. I když první číslo není přesné, můžeme vidět úzké korelace. Toto je nezbytná součást funkčního mechanismu tohoto rozměrového přechodu, o kterém se zmiňovali Ra a Cayce.

V materiálu Ra je například uvedeno, že se Země s největší pravděpodobností posune přibližně o 20 stupňů, aby se přizpůsobila nové energii „čtvrté hustoty“ proudící ze Slunce, ale také řekli, že tyto změny Země byly „velmi, velmi triviální.“ I když Atlantáné podobný posun neprošli, nemůžeme automaticky předpokládat, že jsme byli odsouzeni k trestu smrti.

GREGG BRADEN A POSUN VĚKŮ

Pokud je pravda, že nás Slunce vede bezprecedentním stupněm změn, měli bychom očekávat nejrůznější anomálie vyskytující se na Slunci i na Zemi samotné. Mnoho z tohoto druhu dat lze nalézt v práci profesionálního geologa a metafyzického výzkumníka Gregga Bradena, *Awakening to Zero Point*, rovněž dostupné od Laura Lee Publications. Uvedme tedy několik příkladů těchto anomálií.

První věc, která tohoto autora okamžitě napadla, když viděl Bradenovo video, bylo, že citoval vědecké důkazy, že železné jádro Země není ve skutečnosti roztavené; chová se spíše jako krystal. Ještě zajímavější je, že toto jádro má přesný tvar dvanáctistěnu! Zatím se nám nepodařilo najít na internetu obrázek, který by se dal k informacím přidat, protože to zjevně není medializováno – příliš mnoho lidí by se začalo ptát příliš mnoho. Pomáhá nám to však vidět, že vnitřní jádro Země může mít samostatnou frekvenci „jednotky vědomí“ než vnější, a tyto síly ve skutečnosti přesně vytvořily tvar, místo aby jej jednoduše zastínily seřazením kontinentů.

Jádro Bradenovy práce se zabývá skutečností, že jak se blížíme ke konci cyklu, základní měření Země, která byla dříve považována za konstanty, se nyní velmi rychle mění.

První „konstanta“ je relativní síla pole zemské gravitace, měřená v „gaussech“. Nastavili jsme teoretickou stupnici od 0 do 10 gaussů, abychom změřili sílu magnetického pole Země, přičemž 0 je nejslabší a 10 je nejsilnější. Prostřednictvím fosilních a minerálních záznamů můžeme ukázat, že v určitých dobách v minulosti bylo gravitační pole Země na hodnotě 10 gaussů. Před 2000 lety to bylo 4 gaussy. V polovině roku 1998 však klesla na 0,4 gaussu a nadále klesala skutečně neuvěřitelnou rychlostí.

Druhou „konstantou“, kterou je třeba prozkoumat, je frekvence neboli rychlost vibrací v magnetickém poli Země. Tato hodnota je uvedena v hertzech. Dlouhou dobu se mělo za to, že „tep srdce“ magnetické vibrace Země je nastaven přímo na 7,8 Hz. Tento srdeční tep byl natolik důležitý pro správné fungování našich těl, že byl začleněn do vesmírných cest pro astronauty. Malé palubní stroje byly navrženy tak, aby vyzařovaly stejné magnetické vibrace, aby těla astronautů neutrpěla trauma. Nyní od Gregga Bradena víme, že srdeční tep Země náhle vzrostl až na 11,2 hertzů a na některých místech planety

vzrostl na 14! V době, kdy produkoval video *Awakening to Zero Point* v roce 1996, bylo měření na 8,6. Je zřejmé, že věci se „zrychlují“ neuvěřitelnou rychlostí.

Dále je také známou skutečností, že magnetické pole Země provádí určité změny pouze ve své vlastní polaritě. Většina lidí si je dobře vědoma toho, že magnetický sever je výrazně posunut od rotačního severu. Nikdy se však nezastavíme a neuvědomíme si, jak zvláštní a v některých ohledech znepokojující to ve skutečnosti je. Navíc nyní víme, že se to mění rychleji než kdy předtím.

Skutečně, během posledních několika let se magnetický sever pohybuje tak rychle, že letištní dráhy musely být zcela překresleny, aby bylo zajištěno bezpečné přistání pro piloty. Jak každý ví, hlavním navigačním nástrojem pro leteckou dopravu je kompas, který měří polohu magnetického severu. Nyní, když se mění, se na letištích po celém světě provádějí vážné a nákladné úpravy.

Tato fakta sama o sobě naznačují, že Země se rychle destabilizuje. Gravitační pole velmi rychle ztrácí sílu, což znamená, že gravitace není vyvážená. Nárůst frekvence pulsace z „konstanty“ 7,8 hertzů nám také ukazuje, že magnetické pole Země je destabilizující nebo „kolísavé“. Nejen to, ale účinky El Nino a La Nina nám ukazují, že nitro Země se záhadně zahřívá a poté se objevuje v oceánech. To bylo také předpovězeno v *The Ra Material* již v roce 1981 prostřednictvím následujícího citátu, který je také reprodukován zde ve druhé kapitole:

K tomuto [planetárnímu pohybu do čtvrté hustoty] dojde s určitými nepříjemnostmi, jak jsme již řekli dříve, kvůli energiím myšlenkových forem vašich národů, které narušují uspořádané konstrukce energetických vzorců ve vašich zemských spirálách energie, která se zvyšuje. entropie a nevyužitelné teplo. To způsobí, že vaše planetární koule bude mít nějaké praskliny ve svrchním oděvu, zatímco se náležitě zmagnetizuje na čtvrtou hustotu. Toto je planetární přizpůsobení.

Takže podle zdrojů jako Ra a práce Gregga Bradena nás současná pozice, kterou zastáváme ve vesmíru, již neudrží; Země se bude muset upravit, aby se napravila. Jak jsme již dříve naznačili, Charles Hapgood nazval tento proces „posun zemské kůry“, kdy celá vnější strana zemské kůry sklouzne přes roztavené vnitřní jádro najednou. Jak je psáno v *Fingerprints of the Gods*, nikdo jiný než Albert Einstein podpořil Hapgoodovu teorii. A Braden vysvětluje, že pokaždé, když se v předchozím historickém záznamu snížila síla magnetického pole a zvýšily se gravitační pulsace, byl výsledkem polární posun.

Kromě toho, jak poukazuje geolog William Hutton v knize *ARE Press Coming Earth Changes: The Evidence*, nedávno bylo zjištěno, že vnitřní jádro Země ve tvaru dvanáctistěnu rotuje rychleji než vnější. To samo o sobě naznačuje složitější souhru sil na Zemi, než jsme jí dříve připisovali. Ale co je důležitější je, že stejná studie také odhalila, že tento rychle se pohybující vnitřní dvanáctistěn se již výrazně vychýlil z úhlu rotace pro vnější stranu Země! Jinými slovy, vnitřní magnetické póly Země se již posunuly a nyní jsou v samostatném úhlu naklonění! Vnitřní jádro Země by tedy mohlo velmi dobře představovat precedens pro budoucí postavení

zvenčí také. Jak se posouváme k této nové pozici, Magnetický sever pokračuje v unášení stále rychleji tímto směrem, než skutečně dojde k velkému sténání úpravě.

Michael Mandeville z publikací Hutton a Laura Lee Publications naznačují, že v Cayce Readings lze uvést dobrý případ pro tento vnitřní „posun pólů“ Země, ke kterému došlo v roce 1936. V Readings jsou opakované odkazy na nějakou významnou událost změny Země, která se bude odehrávat v roce 1936. Děsivý klid v tom roce nedával smysl, na základě Cayceovy pozoruhodné přesnosti ve všech ostatních oblastech. Podle Cayceových údajů, jakmile k tomuto vnitřnímu posunu došlo, bylo nevyhnutelné, že se vnější kůra také musela pohybovat v tandemu. Opět Ra říká, že tento pohyb by měl být přibližně 20 stupňů. Wilcockovo čtení v hlubokém transu z ledna 1999 také naznačuje, že Země bude skutečně muset tento přechod provést a že budou následovat další ničivá zemětřesení, jakmile k němu dojde:

Kulovitá hmota gravitace bude v blízkých se měsících a letech více zpravidelněná jako konstanta. Aby to bylo možné, musí obnovit a oživit spojení s proudící pozitivní sluneční energií čtvrté hustoty. K tomu dochází nepřímo prostřednictvím polarit obyvatel a přímočařeji prostřednictvím nevyhnutelného přeskupení samotné globální sítě. Tento aspekt změny není nutně tvárný, i když s harmonií obyvatel se s ním lze setkat mnohem pomaleji, a tudíž mnohem méně katastrofální. [53-29]

Ale opět se nebudeme zabývat pouze o jevu na Zemi; mluvíme také o slunečním cyklu. Data ze Slunce také naznačují, že se chystá epická změna. Braden také poukazuje na to, že sonda Ulysses učinila překvapivý objev, že vlastní magnetické severní a jižní póly Slunce již nejsou od roku 1995 detekovatelné! Kromě toho dochází k neustálému a neuvěřitelnému nárůstu množství slunečních erupcí, rentgenových paprsků a protonových bouří rok od roku. Tyto nárůsty jsou tak hluboké, že často skončily zcela mimo měřítka měřicího zařízení, které naši vědci sestrojili, aby je mohli pozorovat. Satelit SOHO byl našim hlavním spojením s pozorováním těchto jevů a v roce 1998 se zřítit nejméně dvakrát, údajně kvůli rostoucí nepravidlosti slunečního záření.

Tyto problémy kolem SOHO a slunečních bouří jsou velmi výmluvně popsány na stránkách ORBIT Kenta Steadmana www.orbit.com.

CYKLISTICKÉ POSUNY A MAYSKÝ KALENDÁŘ

Vstupte do Mayského kalendáře, tajemného systému měření, který byl objeven vytesaný do obřího kamenného disku v Mezoamerice. Mayský kalendář byl pro ty, kdo ho našli, docela nevysvětlitelný, protože pečlivě mapoval cyklus 1 872 000 dnů a zpočátku nikdo nemohl přijít na to proč. Cyklus byl rozdělen do různých dlouhých jednotek, z nichž každá měla samostatný název.

Jednoho pozemského dne byl příbuzný. 20 dní bylo uinál. 18 uinálů sečtených dohromady nám dává 360 dní, kterým se říkalo tun. Dvacet tun sečtených dohromady nám dává 7 200 dní, kterým se říkalo katun. Dvacet katunů sečtených dohromady nám dává 144 000 dní, kterým se říkalo baktun. Takže konečná struktura Mayského kalendáře se pak skládala z 13 baktunů po 20 katunech, což nás vedlo k celkem 1 872 000 dnům, tedy téměř přesně 5 125 letům. Okamžitě by měla být harmonická, Gematrianská kvalita těchto čísel velmi snadno viditelná.

"Konvenční moudrost" v mayském kalendáři stále nepřišla s žádným uspokojivým vysvětlením, proč jsou tyto konkrétní délky času pro Maye tak důležité, zejména těch 5 125 let. Cotterell však mohl být první, kdo si všiml, že pět z těchto cyklů mayského kalendáře dává dohromady přibližně 25 920 let jako samotná precese. Předpokládáme tedy, že si Mayové byli vědomi precese? Pokud ano, proč to tak pečlivě zmapovali a proč jen jednu pětinu celého časového období?

Pokud si čtenář pamatuje, dříve v této kapitole jsme hovořili o tom, že Maurice Cotterell učinil významný objev týkající se počtu let, které jsou nutné k posunu magnetických pólů Slunce. Nazval to "cyklus posunu slunečních skvrn" a dal tomu hodnotu přesně 1 366 040 dní na délku.

Byl přesně vypočítán pomocí grafů a mapování průsečíku oběžné dráhy Slunce na rovníku za 26 dní proti jeho oběžné dráze na pólech za 37 dní. Tento objev byl učiněn jako výsledek satelitní technologie v kombinaci s nejlepším křupáním počtu superpočítačů, které měl Cotterell v té době k dispozici; produkt moderní technologie konce 20. století, když usilujeme dále směrem k „vesmíru“.

Jakkoli se to nezasvěceným zdá neuvěřitelné, Cotterell později objevil přesně stejné měření jako cyklus posunu slunečních skvrn ve starých mayských spisech; záhadná postava známá jako „superčíslo“ v mayském díle nazvaném Dresden Codex. Překvapivě ukázal, že když bylo toto „superčíslo“ vystaveno jeho vlastnímu cyklu slunečních skvrn, [poté, co mu dal jednu vyrovnávací úpravu, o které budeme diskutovat, byla tato dvě měření matematicky totožná! Teď by to mělo určitě vzbudit velkou pozornost! Jak mohou naše současné modely historie něco takového vysvětlit? Jak jsme řekli, bylo jasné, že Mayové mají vlastní zájem na tom, aby sledovali tento cyklus, protože by to vedlo k nevyhnutelným kataklyzmatickým aktivitám na Zemi.

Zjevně věděli o cyklech slunečních skvrn, které fungovaly, jinak by neměli tato přesná vědecká čísla.

Cotterellův výzkum proto není vlastně ničím jiným než znovuobjevením něčeho, co již bylo známo; něco, co ani naše nejlepší vybavení muselo prozradit myslím hlavní vědecké komunity.

Pamatujte si, že to byla Cotterellova vlastní vynalézavost, která ho přivedla k objevu tohoto cyklu, a ten ještě musí být "oficiálně" uznán astrofyziky.

Takže čas zmapovaný mayským kalendářem byl zjevně považován za ještě důležitější cyklus než posun slunečního pólu – číslo posunu slunečního pólu bylo nalezeno pouze v kodexu, zatímco údaj z mayského kalendáře byl konečným výsledkem jejich celý kalendářní systém měření. Mayský kalendář zapadá do precesního cyklu přesně o jednu pětinu; jinými slovy, když vynásobíte 5 125 let 5, dostanete 25 625 let, což je velmi blízko 25 920. Cotterellův „cyklus posunu slunečních skvrn“, což je také mayské číslo, jak jsme právě řekli, také překvapivě zapadá do precesního cyklu let; tentokrát je to přesně jedna sedmina celého cyklu. Jde o mimořádně významný objev, na který kromě Wilcocka neupozornil žádný jiný badatel, protože je pohřben v příloze Cotterellovy a Gilbertovy knihy. Takže znovu, pět cyklů mayského kalendáře a sedm cyklů posunu slunečních skvrn oba dohromady dávají identický údaj - precesi rovnodenností. A právě toto číslo za 25 920 let, jak Cayce, tak Ra uvedli, že je pro nás všechny předposlední.

Pokud si vzpomínáte, Cotterellův sluneční graf by se opakoval po 781 bitech času, což bylo 68 302 dní na délku. Toto 68 302denní období nazval cyklus slunečních skvrn. Také určil, že jednotky 19 nebo 20 těchto cyklů slunečních skvrn přímo korelovaly s posuny slunečních pólů. Základní cyklus posunu slunečního pólu byl dlouhý 1 366 040 dní. Cotterell ukazuje, že Mayové také věděli, že do cyklu lze přidat jednotky 260 dnů, aby poskytly „operátor posunu diferenciálu“ [SDO], který by těmto cyklům umožnil rozšířit se na jejich větší protějšky. Číslo 260 bylo pro Maye velmi posvátné, tak posvátné, že mu dokonce dali jméno -- tzolkin. Toto číslo uvidíme více v další kapitole, protože to byl jeden ze dvou hlavních cyklů používaných k počítání počtu dní na Zemi, což jim umožnilo zmapovat deset rotací slunečního rovníku po 26 dnech. Cotterellův objev jeho důležitosti nám pomáhá pochopit, proč se o něj Mayové tak zajímali – přímo transformuje nebo posouvá cykly nižšího řádu na cykly vyššího řádu. Mayům tedy trvalo dvě jednotky SDO nebo tzolkin po 260 dnech, aby posunuli číslo posunu slunečního pólu na jejich vlastní kódové číslo 1 366 560 dní.

Při opětovném ilustrování spojení mezi cyklem posunu slunečního pólu, cyklem mayského kalendáře a precesním cyklem necháme Cotterellova vlastní slova mluvit sama za sebe. Toto je uvedeno na straně 300 v příloze 7 Mayských proroctví:

Označením čísla 1 366 560 nás Mayové seznámí s proměnlivou povahou neutrální warp a slunečních magnetických zvrátů. Takže označením čísla 1 872 000 [5 125letý cyklus mayského kalendáře] Mayové upozorňují na:

i) Precese

ii) Že okamžik sedmi kolizí (5 během 97 směn, následovaných dvěma během dalších 39 směn) po zahájení cyklu je nějakým způsobem významný z hlediska kolize.

[Srážky, o kterých se zde Cotterell zmiňuje, jsou časy, kdy se 1 366 040denní cykly posunu slunečních skvrn navzájem srazí. Cotterell pak ukazuje, jak se tato čísla přidávají k precesnímu cyklu, který je o něco kratší než běžné číslo 25 920 let, tedy 25 627 let. (260 dní je přidáno k hodnotě 1 872 000 x 5 jako přirozená součást cyklu směny.) Poté přejdeme na stranu 303, kde Cotterell vysvětluje, proč Mayové mohou toto číslo označovat:]

Takže možná celý smysl cyklu 1 872 000 je předat zprávu o posunu pólů nebo o naklonění Země na své ose.

To je přesně to, co vidíme v materiálu prezentovaném v Hamlet's Mill a dalších zdrojích, včetně Cayce Readings. Zdá se, že samotný precesní cyklus je spojen s periodickými kataklyzmaty na Zemi. Naštěstí máme další důkazy, které poukazují na to, že jde o víc než jen o případ, kdy všichni umírají a jsou vymazáni z povrchu planety; v prorockých materiálech máme jasnou vazbu na koncept průchodu do čtvrté hustoty. Navíc s Cotterellovými daty jsme nyní dosáhli toho, co jsme hledali: přímé spojení všech těchto informací s měřitelnými vědeckými cykly času na Slunci, stejně jako důkazy spojující čísla se starověkou civilizací.

Je zřejmé, že Mayové dali tomuto cyklu hodně práce a z jejich vlastních spisů se zdá, že se nás alespoň částečně snažili varovat, že tento cyklus způsobuje periodická, masivní kataklyzmata. A téměř jednomyslný závěr je, že datum ukončení mayského kalendáře je 22. prosince 2012.

Materiál Ra naznačuje, že Země se v tomto bodě stane zcela čtvrtou dimenzí. Francouzi vypočítali, že Země v tomto okamžiku přejde do věku Vodnáře.

Cayce však pro sluneční cyklus hovořil o letech 1998 a 2001, nikoli o roce 2012. Skutečně se zdá, že nespočetné množství spolehlivých intuitivních předpovědí se soustředí na několik let kolem roku 2000, nikoli 2012. To je v AT pokryto docela dobře. Mannova kniha Millennium Prophecies and Charles Berlitz's Doomsday 1999 AD. Je to také zjevně charakteristický aspekt biblických proroctví, jak je uvedeno v dílech, jako je Hala Lindseyho The Late Great Planet Earth.

Rok 2012 se opět zdá být z časového hlediska relativně blízký těmto předpovědím, ale přesto toto datum nebylo téměř nikdy zmíněno v žádné z nich. Zdá se, že představa Vzestupu, založená na jiných zdrojích proroctví, není v souladu s rokem 2012 a je velmi synchronizovaná s prvními lety Nového tisíciletí.

Můžeme tedy jistě spekulovat o možnosti, že nebudeme čekat tak dlouho, jak bychom jinak věřili.

Co víme, je, že přibližná doba pro přechod z Věku Ryb do Věku Vodnáře byla ve Francii vypočtena jako ~2011 našeho letopočtu. Vzhledem k tomu, že věky zvěrokruhu představují Velký 25 920letý cyklus precese rozdělený do 12 jednotek po 2 160 letech, dávalo by smysl, že když přecházíme z Ryb do Vodnáře, tak se i Mayský kalendář zaměří na stejné období čas na transformaci.

Práce Johna Majora Jenkinse v Maya Cosmogenesis 2012 rozšířila naše znalosti o tom, proč může být Mayský kalendář určen jako datum 22. prosince 2012. Tato informace může být skutečně klíčem k pochopení toho, proč naše vlastní místní oblast „hustoty energie“ v této době vyvrcholí ve svém nárůstu. Jenkins jasně ukázal, že při pomalém pohybu precese se Země dostává do zarovnání se středem Galaxie Mléčná dráha v tomto „triangulačním bodě“ v roce 2012. Zdá se, že mnoho mayských mýtů, včetně jejich dramatických her na hřišti, zacílili na tento okamžik jako na čas, kdy je Země plně v souladu s lůnem Kosmické Matky, naší Galaxie. Je zřejmé, že toto lůno znamená znovuzrození, a to je přesně to, čím procházíme, na základě výslovného vedení, které nám bylo dáno v Cayce Readings, a ještě více v Ra Materiálu. Ra objasňuje, že všechny tyto cykly mají co do činění s naší relativní pozicí v Galaxii a že naše Země se definitivně znovuzrodí.

Na základě teorie éteru není těžké tuto myšlenku změny hustoty energie vzhledem ke Galaktickému středu vidět. V teorii éteru není gravitace sama o sobě nic jiného než proudící „éterový vítr“ energie pozadí, který přichází, aby vytvořil velké těleso, jako je Země okamžik za okamžikem. V tomto modelu, když se procházíme po Zemi, jsme jako komáři, kteří se pohybují podél okna, kterým dovnitř vhání vzduch. Je to skutečný pohyb inteligentní energie, podle Ra a mnoha dalších zdrojů, který vytváří tento efekt. V Convergence: The Physics of Ascension o tom budeme mít mnohem více co říci. Pro tuto chvíli je nejdůležitějším bodem, který si musíme uvědomit, že střed naší Galaxie by k tomu měl zjevně největší sílu

pronikání kosmické energie. Je tedy logické předpokládat, že jakmile bude Země nejpřesněji sladěna s tímto centrálním zdrojem vstupující energie, budeme také nejvýrazněji ovlivněni jejími vyššími koncentracemi.

To nám dává pevný model pro vizualizaci pohybu do oblastí, kde jsou rychlost světla, čas a duchovní vibrace obecně na svém nejvyšším bodě, což nám způsobuje změny v naší vlastní sluneční soustavě.

V další kapitole začneme odhalovat hlubší aspekty funkce tohoto slunečního cyklu – aspekty, které zahrnují oběžné dráhy planet. Tyto informace nám ukáží, jak harmonické vibrující „tekutiny“ inteligentní energie nebo éteru vytvoří velmi přesné pohyby na planetárních drahách. Protože planety jsou základní a propojenou součástí této harmonické tekutiny a jsou ve vibračním pohybu, uvidíme, že jejich přesné oběžné dráhy by měly být také funkcí vibrací. Možná jsme nečekali, jak neuvěřitelně přesná se tato funkce ukazuje.

KAPITOLA 17: ÚŽASNÁ SYNCHRONICITA CHATELAIN MAYSKÝ KALENDÁŘ Nyní se podíváme na Maurice Chatelaina. Tato kapitola se zaměřuje na Chatelainovu práci ve snaze vměstnat základní počítací jednotku mayského kalendáře, ~20letý katun, do konjunkcí Jupitera a Saturnu.

I když můžeme demonstrovat, že se Chatelain mýlil, matematická souvislost mezi cykly vykreslenými Mayi a konjunkcemi Jupiter-Saturn je nepopíratelná.

To poskytuje značnou podporu myšlence, že období tisíciletí bude hlavní „vstupní branou“ časem, kdy míříme blíž a blíž k tomu, abychom se stali planetou čtvrté dimenze.

KAPITOLA 17: ÚŽASNÁ SYNCHRONICITA CHATELANOVÝCH MÁJŮ KALENDÁŘ

Snad jedinou nejzajímavější věcí, na kterou narazíme, když se dostáváme blíže a blíže pochopení tohoto slunečního cyklu, je triangulace na období před a po roce 2000. Existuje nekonečné množství zdánlivě spolehlivých proroctví poukazujících na toto diskrétní časové období. bod zásadní změny. Cayce Readings, odkazující na to, co musí být přesně stejný sluneční cyklus, jak je naznačen Ra a Mayský kalendář, upozornil na rok 1998. Otázka, kterou si pak musíme položit, je tato. Pokud má být rok 2012 „ono“, proč se tedy tolik proroctví zaměřuje na dobu, která je výrazně dřívější než tato?

Pokud se na Velký cyklus podíváme přísně z pohledu slunečních skvrn, mohli bychom předpokládat, že zájem o rok 2000 by mohl pramenit ze skutečnosti, že je známo, že nejmenší „cyklus slunečních skvrn“ funguje v 11letých přírůstcích. Víme, že tento 11letý cyklus má vliv, narušuje rádiovou komunikaci a zvyšuje emise slunečních částic. Současné výpočty uvádějí datum příštího vrcholu slunečních skvrn na květen 2000. Tato skutečnost sama o sobě silně naznačuje, že existuje souvislost, protože většina lidí si je dobře vědoma planetární sestavy 5. května 2000, která nastane. To bylo zveřejněno v úvodních epizodách televizního pořadu „Millenium“ a také v 5/5/2000 Richarda Noonea: Ice, The Ultimate Disaster. Kromě toho v e-mailové konverzaci z roku 1999 mezi Wilcockem a Johnem Majorem Jenkinsem, autorem Maya Cosmogenesis 2012, Jenkins odhalil následující:

V Maya Cosmogenesis 2012 zastávám názor, že Mayové zamýšleli, aby jejich datum 13.0.0.0.0 (21. prosince 2012) označilo zarovnání slunce prosincového slunovratu s Mléčnou dráhou. K tomu dochází každých 13 000 let. Egyptský materiál Zep Tepi odkazuje na dobu, kdy se to stalo naposledy. V té době se prosincové slunovratové slunce řadilo do tenké a rozptýlené části Mléčné dráhy, která prochází Blíženci. To je směr ven z Galaxie. Nyní, kolem roku 2012, se prosincové slunovratové slunce rovná s opačnou částí Mléčné dráhy - částí, která prochází Střelcem - kde se náhodou nachází galaktický střed. Védská astronomie shrnutá Sri Yukteswar v The Holy Science, ačkoli je formulována poněkud nejasným způsobem, naznačuje, že doktrína védské jogy uznala spojení slunovratu a galaxie jako *transformační událost v cyklech odvíjejícího se lidského vědomí...

Myslím, že celá transformační zóna bude procesně orientovaná věc. Díváte se do detailů a identifikujete pravděpodobné spouštěcí body. Datum z května 2000, které zmiňujete, je také významné kvůli zarovnání Slunce-Plejády-Zenith nad zeměpisnou šířkou Chichen Itza. Tato zeměpisná šířka je 19,5 stupně, což je významné prostřednictvím teorie zemské mřížky a platónských těles. Geograficky je Yucatan ocasem hada; je to místo, kde sestupuje a inkarnuje vibrace Slunce-Plejády. Na přesně opačné straně zeměkoule, ve stejné zeměpisné šířce, najdeme Ústa Gangy – ústí neboli porodní kanál Gangy, védské bohyně Mléčné dráhy. Věřím, že to zdůrazňuje 13 000 let trvající astronomický proces, mapovaný na Zemi. Polarita ocasu a úst se nachází ve smíření galaktické a zenitové kosmologie, jak je navrženo v mé knize, ve smíření, které vrcholí (kosmologicky řečeno) s galaktickým zarovnáním na počátku 21. století.

V době vydání této knihy nám od tohoto data zbývají pouhé týdny – a na základě toho, jak vše „cítí“, neočekáváme, že se stane něco zjevně závažného. Může dojít k zemětřesení, jako při předchozí konjunkci z 11. srpna 1999, kdy na obloze došlo k planetární konjunkci Velkého kříže a také k úplnému zatmění Slunce přesně v 11:11 dopoledne.

GMT jsme zažili silné zemětřesení v Turecku jen o šest dní později. K tomuto zemětřesení došlo v přesné dráze, kde zatmění prošlo nad Zemí, a tedy i nad Zemskou mřížkou. Předpovídali jsme, že tím mohou nastat změny na Zemi, a měli jsme pravdu. Obrázek níže byl pořízen v Anglii přesně v 11:11 GMT a ukazuje Slunce v plném rozsahu

korona.

Velká 11:11 Konjunkce

Skutečnost, že ke konjunkci 11. srpna došlo v 11:11, se nezdála být náhoda - bylo to číslo, které mnoho lidí vidělo na hodinách léta a nevěděli proč. Zjevení 11:11 hovořilo přímo o energetickém posunu a řeklo: „Po 3 1/2 dnech... se Bůh zjevil na oblaku a řekl: „Pojďte sem,“ a byli vyneseni do nebes...“ Podle výzkumníka Joea Masone, metafora 3 1/2 má co do činění se skokem lidstva ze třetí hustoty do čtvrté. Očividně se toho dne nic nestalo. Je jistě možné, že každá z těchto konjunkcí představuje diskrétní zvýšení energie, jak si tento autor rozhodně všiml. Pokud však budeme čekat pouze na samotný „konečný okamžik“, můžeme být zklamaní a nevšímáme si všech ostatních důležitých věcí, které se s námi dějí. Období května 2000 bude pravděpodobně podobný případ.

Elkins nikdy nepoložil otázku data roku 2000 v Ra Material, takže musíme sami zjistit, proč se na něj Cayce Readings zaměřili. Okamžitě vidíme, jak úhledně to souvisí s biblickými představami o druhém příchodu Krista ohlašujícím 1000 let míru. Nyní se zdá, že církevní otcové možná upravili Ježíšovo narození tak, aby se shodovalo s datem, o kterém očekávali, že bude mít velkou moc – harmonický rok 5760 v hebrejském kalendáři. 576 je samozřejmě další Gematrianské číslo.

Hlavním účelem této kapitoly je však ilustrovat ještě hlubší aspekt Slunečního cyklu, který nikdy předtím neviděl nikdo jiný než autor této knihy. Uvedeme úsilí dalšího Maurice C., tentokrát nikoli Maurice Cotterella, ale Maurice Chatelaina, bývalého vědce NASA a astrofyzika z Francie. Synchronizace mezi těmito dvěma jmény je dalším zajímavým „náznakem“ spojení v nějakém vyšším smyslu. Chatelain ve své nyní vzácné, nevytištěné knize z roku 1971 nazvané Naši předkové přišli z vesmíru, uvádí zjevně vzduchotěsný vědecký a matematický případ pro nesprávné datování mayského kalendáře.

Než vysvětlíme jeho případ, musíme to všechno kvalifikovat prohlášením, že nyní víme, že se Chatelain skutečně v jistém smyslu mýlil. Chatelain překonfiguroval Mayský kalendář na základě nových informací, které sám objevil. I když překonfigurovaná data byla chybná, samotná informace je pro pochopení tohoto cyklu životně důležitá. Výsledkem Chatelainovy práce je, že abychom porozuměli tomuto cyklu, musíme sledovat Jupiter a Saturn, konkrétně když jdou do vzájemné konjunkce.

Z tohoto důvodu je ještě větší zájem spojován s květnem 2000, kdy Jupiter a Saturn dosáhnou konjunkce 28. května 2000. To se ukáže jako „chybějící článek“, který jsme hledali, což nám umožní „naskočit“ na ještě vyšší úroveň energie.

Pamatujte, že Ra odkazuje na energii „vnější expandující a dovnitř koagulující“, která je zodpovědná za náš sluneční cyklus. Raův citát objasňuje, že musíme jít nad rámec pouhého studia Slunce – tato „pulzující energie“ by představovala harmonické síly, které organizovaly celou Sluneční soustavu stejným způsobem, jakým organizovaly Globální síť. Proto skutečně potřebujeme zvážit cykly VŠECH planet, abychom viděli, jak tento cyklus funguje. Vzhledem k tomu, že Jupiter a Saturn jsou největší planety, můžeme také očekávat, že na tento cyklus budou působit největší silou. Právě z tohoto důvodu jim musíme věnovat velkou pozornost.

KALENDÁŘ CHATELAINŮ MÁJSKÝ

Chatelain ve své knize, která ve skutečnosti pokrývá mnoho různých témat, pojednává o hořké válce mezi Francouzi a Němci s ohledem na zdánlivou nejednoznačnost počátečního data Mayského kalendáře. K tomu došlo, když byl kalendář poprvé objeven, protože ve skutečnosti byly nalezeny dvě kopie a ve skutečnosti spolu přesně nesouhlasily. Dalo to hodně práce, než konečně dorazit ke správnému datu zahájení. Vzhledem k tomu, že řešení těchto konfliktních oblastí dat vyžadovalo tolik úsilí, Chatelain věřil, že naše nyní univerzální přizpůsobení „vítězného“ data stanoveného nebylo nutně uzemněno. Chatelain vytvořil své vlastní počáteční datum, aby se dokonale shodovalo s masivní astrologickou událostí, která vypadala, že propůjčuje velkou důvěryhodnost jeho datovému systému – v době, kdy si nebyl vědom rozsáhlých slunečních cyklů.

zapojený.

A tak, bez ohledu na to, jak je viděn, je Mayský kalendář mnohostranným astrologickým nástrojem, ve skutečnosti docela důmyslným a velmi užitečným, jakmile ho pochopíme. Kalendář není jen jeden cyklus; měří se v menších cyklech, které je také třeba vzít v úvahu. Nejmenší z nich je katun, který je dlouhý přibližně 20 let a má 7200 dní. Jeden cyklus mayského kalendáře o délce přibližně 5200 let se skládá z 260 těchto katunů. Toto číslo 260 se ukazuje jako nejposvátnější číslo v celé mayské vědě a mystice.

Postupně prozkoumáme nové informace, které naznačují, proč to bylo tak důležité. Toto číslo bylo tak zásadní a posvátné pro jejich chápání vesmíru, že mu ve skutečnosti přiřadili jméno a nazvali ho tzolkin.

Aby kalendář rozdělili na lépe zvládnutelné části, seskupili také 20leté katuny do skupin po 20. Každá z těchto skupin 20 katunů je dlouhá asi 400 let nebo 144 000 dní a název, který pro to vytvořili byl baktun. (A samozřejmě vidíme, jak se znovu objevuje stejná harmonická Cathie pro Rychlost světla, tentokrát v cyklu, který měří čas.) Protože v jednom kalendářním cyklu je celkem 260 katunů, potřebujeme 13 skupin po 20 aby se vše sečetlo. Takže pro každý kalendářní cyklus je celkem 13 baktunů.

Jak jsme právě uvedli, tzolkin číslo 260 je konečným posvátným číslem pro Maye; je to kořen celého jejich matematického systému a počet dní v jejich posvátném roce. Jejich kalendář sestával vždy ze dvou datových cyklů -- konvenčního slunečního roku o 365 dnech spolu s 260denním posvátným rokem ve stejnou dobu. Každé kalendářní datum bylo kombinací těchto dvou proměnných a body, kde se protínají, se budou samozřejmě neustále měnit. To vše je velmi dobře pokryto v Chatelainových a Gilbertových Mayských proctvích.

HARMONIKA ČÍSLA 13

Jak uvidíme, hlubší synchronicity kolem čísla 260 jsou docela působivé. Jako náš první příklad Cotterell uvádí, že vířící plyny na rovníku Slunce provedou jednu úplnou rotaci každých 26 pozemských dnů.

To je důležitý bod a hned bychom na to měli pohlížet jako na možný harmonický protějšek ve vibraci. Abychom viděli, jak by to mohlo být, připomeňme si, že celá harmonická číselná řada je postavena na "vibracích" nejmenších číslic, jak se množí do větších a větších čísel. Toto je klíčový bod, který bude zjevnější, až budeme studovat oběžné dráhy planet. Všechna čísla jedna až osm mají v oktávě specifický význam a devítka, desítka, jedenáctka a dvanáctka jsou také velmi zásadní z různých důvodů. 13 se zdá být posledním číslem, které nese jedinečnou vibraci, než se vibrační vlastnosti opět zdvojí.

Připomínáme, že mnoho starověkých kultur, včetně Sumerů, používalo základnu-12 jako systém počítání v různých dobách, a v tomto systému by vibrace čísla 13 představovaly oktávu - první jednotku počítání na další "úrovni", jen protože 10 je další „úroveň“ čísla 1 při použití systému se základnou 10. Vibrace čísla 13 jako oktávy lze vidět na běžném klavíru, pokud byste měli hrát na "chromatickou" stupnici, kde přecházíte z C do C a hraje na bílé i černé klávesy. Každá stupnice bude mít 12 not, než se přenesou do oktávy 13. Znovu tedy vidíme, že 26 je a

harmonické číslo samo o sobě, jen se zdá, že Mayové si toho byli mnohem více vědomi než Sumerové. Podle Ra byli v kontaktu s různými mimozemskými skupinami, a to by mohlo dobře vysvětlovat proč - každá skupina dostala jiné kousky skládačky.

Opět se tedy sluneční rovník otočí za 26 pozemských dnů. Cotterell také ukazuje, že deset z těchto rotací, neboli 260 dní, je stěžejních pro všechny sluneční cykly vyšší úrovně. Mayský posvátný rok 260 dní by proto byl přesným způsobem sledování sluneční aktivity. Otázka, kterou si musíme okamžitě položit, je tato: Bez Raova návrhu na mimozemský zásah a/nebo atlantské dědictví, jak jinak by to zjevně netechnická společnost věděla počítat? Rozhodně neexistují žádné zaznamenané kousky důkazů, které by naznačovaly, že měli něco, co by se byť jen vzdáleně podobalo satelitní technologii, kterou jsme potřebovali, abychom to znovu objevili.

Když rozšíříme naše číslo tzolkinů 260 (vybudované z vibračního čísla 13) na jeho vyšší harmonické, máme 260 katunů v kalendářním cyklu, každý zhruba po 20 letech. Máme také 260 dní v posvátném roce.

Úžasný objev, který Chatelain učinil, je ten, že samotný katun není jen mrtvý, neživý zlomek Velkého cyklu; je to pracovní cyklus sám o sobě. Chatelain ve své knize uvádí, že vědci věděli, že délka katunu musí být asi 19,75 roku, ale nikdo nikdy nevysvětlil, co vlastně měří. Zkoušeli takové věci, jako je rozdělení délky oběžných drah různých planet na roky, ale zdálo se, že nic nefungovalo. Jako zázrakem a možná i absurdně se nikdo nikdy neobtěžoval kontrolovat konjunkce mezi planetami.

Ačkoli to nikdo jiný nikdy nezvažoval, Chatelain si uvědomil, že přidáním velmi nepatrných 54 dnů navíc ke standardní harmonické délce katun 7200 dnů, náhle magicky dospěl k přesné době mezi jednotlivými konjunkcemi Jupiteru a Saturnu. Tato konjunkce byla mazivem v převodech, samotnou podstatou toho, co hodiny tikaly. V e-mailové konverzaci s tímto autorem Jenkins odhalil další informace o tomto harmonickém spojení s konjunkcemi Jupiter-Saturn:

Jeden mayský učenec, Robert Hall, navrhuje, že [byla použita konjunkce Jupiter-Saturn] v raném vývoji Long Count. 7200 dní je 19 let plus 260 dní přesně.

Tato skutečnost sama o sobě naznačuje další body studia harmonických cyklů, ale pro naši diskusi je to jen začátek. Chatelain ukázal, že katun nefungoval pouze pro Jupiter a Saturn, ale když byl vzat jako celek, zapojil se také do oběžných drah mnoha dalších planet. Tato práce byla také ukázána u mimořádného obchodníka s cennými papíry Bradleyho Cowana, který používá tyto harmonické cykly pro velmi přesné předpovědi akciového trhu a jasně spojuje JS konjunkce s pohyby, jako je čtvrtcyklus oběžné dráhy Uranu. Prozatím si necháme Chatelain vysvětlit podrobněji:

Pro Maye nebyl katun 7 254 dní pouze měřítkem času, ale také astronomickou jednotkou k vyjádření synodických období revoluce planet nebo počtu dní potřebných k tomu, aby každá planeta byla znovu zarovnána se Sluncem a Zemí. Například 5 katunů se rovnalo 313 otáčkám Merkuru, 13 katunů se rovnalo 121 otáčkám Marsu nebo 27 katunů se rovnalo 7 návratům Halleyovy komety.

Můžeme tedy snadno vidět, že jednoduchým použitím katunů k počítání by bylo docela možné vykreslit všechny hlavní planetární pohyby tímto způsobem pomocí relativně jednoduché matematiky. Cowanova práce nám ukazuje totéž a postupem času uvidíme, že jde o základní vibrační vlastnost planetárních drah.

Typicky uznávaný číselný systém uvedený pro strukturu Mayského kalendáře je velmi zjednodušený a kulatý; 20, 260, 360, 7 200 a 144 000. Každý z nich se vztahuje na určitý počet dnů, jmenovitě na uinal, tzolkin, tun, katun a baktun. Nemůžeme ignorovat, jak harmonická tato čísla časových cyklů skutečně jsou, a dává nám to hodně k zamyšlení, když si uvědomíme, že struktura času, jak ji známe, je postavena z toho. Například 36 a 36 přidávají k 72 a 72 a 72 přidávají ke 144, frekvenci Světla. Proto můžeme spekulovat, že všechny tyto různé časové cykly souvisejí s harmonickými samotnými Světly, a jak věří Ra a další zdroje, stejně jako fyzici jako Nordberg a Larson, čas se měří rychlostí světla. Takže časové cykly, které vidíme ve vesmíru, jsou všechny harmonické této základní vibrace.

Chatelainovy teorie opět upozornily na téměř 100procentní spojení mezi katunem a konjunkcí Jupiter-Saturn. Pak můžeme začít chápat možné fyzické spojení s použitím katunů jako počítačového systému. Kdyby byly oběžné dráhy jen trochu odlišné, byly by dokonalé – stejně jako kdysi dokonalá oběžná dráha Země 360 dní a kdysi dokonalá oběžná dráha Marsu 666 dní. Chatelain nám dále ukazuje, že hlavní kalendářní cyklus ~5200 let lze dokonale rozdělit na matematicky přesná harmonická měření pro mnoho různých planetárních konjunkcí, zejména Jupiter a Saturn, jak jsme zmínili. Tady je Chatelain, aby to vysvětlil.

...Mezitím Mayové také objevili cyklus [Hlavního kalendáře] o 1 886 040 dnech, který představoval přesně 260 konjunkcí Jupitera a Saturnu, 2 310 Marsu a Jupiteru, 2 418 Země a Marsu a 3 230 Země a Venuše.

Tento konkrétní cyklus byl klíčem k tajemství mayského kalendáře. Bylo to založeno na konjunkcích Jupitera a Saturnu, něco, o čem se nikdo nestaral... nikdo netestoval konjunkce mezi planetami.

[Až doteď to stále nemají, kromě Cotterellova upozornění na cyklus, který v Mayském kalendáři souvisel s délkou roku Venuše, o kterém pojednává jeho kniha.]

Konjunkční období Jupitera a Saturnu je ve skutečnosti 7 253,445 dní, ale zaokrouhlená mayská hodnota 7 254 dní je platná, protože nepoužívali desetinné části a počítali pouze celé dny. Takže Velký [kalendářní] cyklus 260 mayských konjunkcí byl 1 886 040 dní, neboli 5 163,8 našich let.

A tak máme Chatelainovo vysvětlení, jak dospěl k tomu, co považoval za skutečnou délku mayského kalendáře, 5 163,8 let, a jak byla měřena. K měření došlo prostřednictvím planetárních konjunkcí, samotných základů astrologie a neměnného produktu nebeské mechaniky. Z jeho spisů zde také můžeme vidět, že velké množství různých planetárních konjunkcí všechny zapadají do kalendářního cyklu jako obří skládačka. Všimněte si však, že tento systém planetárních výpočtů

odpovídá jeho číslu v mayském kalendáři s délkou 1 886 040 dní a nikoli běžnému počtu 1 872 000 dní.

Cotterellova práce nám dává mnoho zásadních částí skládačky, ale byl to Chatelainův objev, že Mayský kalendář byl přímo spojen s astrologickými konjunkcemi, které vedly k jeho objevu důležitosti Jupiteru a Saturnu. Aby se vešly konjunkce Jupiter-Saturn, které Mayové používali jako počítačový systém, potřeboval Chatelain upravit typicky používaná data.

Jak pokračujeme a díváme se na čísla, musíme si položit otázku, zda bylo možné, že Mayové byli skutečně dobře obeznámeni s chatelainskou verzí kalendáře i s konvenční verzí. Zdá se, že tyto dva cykly jsou trvale a nerozlučně vetkány do sebe. Délka katunu je příliš blízko délce JS konjunkce na to, aby to byla náhoda.

Z výše uvedených úryvků nyní víme, že Chatelain nám naznačuje, že délka jeho verze mayského kalendářního cyklu je 1 886 040 dní, a proto by baktun, což je 1/13 celého cyklu, byl 145 080 dní. Standardní harmonická čísla berou baktun na 144 000 dní – a znovu si pamatujeme, že toto je harmonická rychlost světla a také počet lidí, o kterých se v Bibli říká, že Vzestup. Pokud vynásobíme tradiční baktun 144 000 13, dostaneme 1 872 000, počet dní pro společný cyklus mayského kalendáře. Takže mezi Chatelainovou délkou 1 886 040 a běžnou délkou 1 872 000 můžeme vidět, že existuje nesrovnalost; Mayský kalendář založený na astrologii od Chatelaina je o něco delší.

Pamatujte si, že Cotterell nezávisle na sobě objevil cyklus slunečních skvrn, který způsobil posun slunečních magnetických polí, než vůbec viděl nějakou matematickou informaci, která by to spojovala s Mayi. Jeho čísla pocházela výhradně z interpretace satelitních dat týkajících se přílivu a odlivu slunečních skvrn. Tento hlavní cyklus slunečních skvrn, který Cotterell vypočítal, je v mayských proroctvích uveden jako 1 366 040 dní. Mayové dali velkou práci sledování těchto cyklů, protože byly přímo spojeny s menšími kataklyzmaty a energetickými posuny na Zemi. Pamatujte, že toto je menší, častější cyklus, který ovlivňuje, kdy se posunou vlastní póly Slunce, nikoli samotný Velký cyklus ~25 920 let. Jak jsme již dříve uvedli, tento cyklus posunu slunečního pólu musí sám proběhnout přesně sedmkrát, aby se sečetl do Velkého cyklu.

Když se znovu podíváme zpět na Cotterella, vidíme, že jeho vlastní cyklus posunu slunečních skvrn v délce 1 366 040 dnů velmi úzce souvisel s 1 366 560 dny, mayským „superčíslem“ v Drážďanském kodexu. Jsou od sebe vzdáleny přesně 520 dní, neboli 2×260 , číslo tzolkin a posvátný rok, vytvořené z harmonických vibrací čísla 13. To by nemělo nechat absolutně žádné pochybnosti o tom, že Mayové si byli vědomi slunečních cyklů, kterými jsme my diskutující. Další 520 dní funguje jako Cotterellův „diferenciální operátor posunu“ a vnáší do rovnice další vzor, který nám umožňuje rozšířit tyto cykly do ještě větších vzorců sluneční aktivity. Toto tzolkinové „číslo posunu“ má zjevně ve vesmíru široké využití, protože je další základní vibrační vlastností moře živé, inteligentní energie, která vytváří moment naší existence tím,

okamžik.

Pamatujte, že Cotterell vypočítal své číslo posunutí slunečního pólu, aniž by kdy

když viděl mayské informace. Když se skutečně ponoříte do Cotterellových informací, zjistíte, že mayské „Superčíslo“ 1 366 560 dní bylo založeno na použití cyklů Venuše k výpočtu posunu slunečních pólů.

Nebudeme zacházet do podrobností, abychom vysvětlovali tyto body, protože je to extrémně komplikované, odsunuté do příloh v zadní části Mayských proroctví. Je však zajímavé vidět, že Venuše tak dokonale funguje s cyklem slunečních skvrn, o kterém diskutujeme; vše do sebe zapadá.

Takže přidáme 520 dní nebo dva Cotterellovy solární "diferenciály posunu" a najednou se skutečnost setkává s fikcí: vědecky odvozený, zcela moderní cyklus slunečních skvrn dokonale harmonizuje se starověkým mayským číslem. Věda je opět zmatena zdánlivě neřešitelným bahnem, kde parta „divochů“ měla zjevně přístup k některým velmi významným údajům. Ale protože „oni“ něco takového nemohou uznat, je to jednoduše smeteno stranou a ignorováno. Nelíbí se nám to, čemu nerozumíme.

Spojení mezi Chatelainovým astrologickým počtem 1 886 040 dní pro Mayský kalendář a Cotterellovými 1 366 040 dny pro cyklus posunu slunečních skvrn by mělo být vidět hned. Rozdíl je zázračně celé číslo, protože obě čísla končí 6040; proto, když se odečítají od sebe, poslední čtyři číslice se vyruší na 0,000. Tato význačná kulatost jasně ukazuje, že shoda čísel není náhodná. Jejich rozdíl je přesně, přesně 520 tisíc dní. Toto je nepochybně jedna z nejfantastičtějších korelací mezi těmito dvěma cykly, protože ukazuje další "vrstvu" harmonických, oktávově-posunujících vlastností čísla 13!

Pokud si pamatujeme z dřívějších kapitol, Bruce Cathie naznačuje, že Antikové bez námahy přidali nebo odečetli nuly k číslům s vědomím, že čísla zůstala pod nimi harmonicky identická. To má co do činění s vrozenými vlastnostmi systému základ-ten, což může jistě frustrovat matematiky, kteří chtějí, aby všechny číselné základy byly ekvivalentní. Takže 520 000 se harmonicky sníží na 520, což je přesně stejné číslo, které jsme právě viděli výše, když Cotterell dostal solární „posun pólů“ na rovné mayské „superčíslo“. Opět to udělal jednoduše přidáním dvou tzolkinů nebo posvátných roků o 260 dnech.

Musíme připustit, že existuje zásadní podobnost mezi Chatelainovými upravenými čísly pro Mayský kalendář, založenými na JS konjunkcích, a Cotterellovým číslem pro posun slunečního pólu. Pokud nevidíme harmonické 13 při práci, bylo by velmi obtížné pochopit, jak by to mohlo být, protože Chatelainova kniha vyšla na pultech v roce 1971, dlouho předtím, než Cotterell vypočítal cyklus posunu slunečních skvrn. Kromě toho Cotterell provedl tyto výpočty slunečních skvrn bez jakékoli zjevné znalosti Chatelainovy práce.

Jen pro rekapitulaci, harmonické 13, rozšířené do "tzolkinového čísla" 260, se zdají být klíčové pro pochopení všech našich mysticky propojených cyklů, včetně Velkého cyklu ~25 920 let, a to mnoha více způsoby než jedním. Tzolkin je kotvou celého systému, od 26denní rotace rovníku Slunce přes „Posvátný rok“ Mayů až po počet katunů v Mayském kalendáři. Tzolkin také spojuje cyklus posunu slunečních skvrn se „Superčíslem“, což mu umožňuje expandovat do Velkého slunečního cyklu. Nyní jsme právě ukázali, jak také demonstrovuje harmonickou vazbu mezi JS konjunkcemi a samotným cyklem posunu slunečních skvrn.

JS KONJUNKCE A EXTRÉMNÍ RÁDIOVÉ RUŠENÍ

Je zajímavé poznamenat, že „hraniční vědec“ Richard Hoagland a jeho tým napsali nedávný článek o hyperdimenzionální fyzice na jeho webové stránce www.enterprisemission.com, který také demonstruje hyperdimenzionální význam JS konjunkce v tomto integrovaném harmonickém systému. V tomto případě ukazuje, že výkon JS konjunkce převyšuje výkon vyzařovaný standardním 11letým cyklem slunečních skvrn. To bylo měřeno studiem relativní úrovně rádiového rušení způsobeného vrcholy cyklu slunečních skvrn a poté porovnáním s úrovní rušení způsobeného konjunkcemi JS. JS konjunkce způsobily v tomto případě výrazně vyšší množství interference než 11letý cyklus slunečních skvrn a on přetiskl původní články, které to dokazují. Zajímavé je, že Hoagland ve stejném článku také zmiňuje cyklus 25 920 let, ale úplně mu unikli skutečné příčiny tohoto cyklu, o kterých zde diskutujeme. Ve svém článku na webu spekuluje, že příčinou tohoto cyklu by mohla být oběžná dráha velké vzdálené planety.

Nyní víme z našich úryvků z Edgara Cayce, The Ra Material a dalších zdrojů, že tento 25 920letý cyklus není vůbec způsoben planetou; je to sluneční efekt. Víme také, že to dělá víc, než jen ovlivňuje počasí, převrácení magnetických pólů a vzestupy a pády civilizace – také holograficky řídí dimenzionální frekvence, které proudí z Galaktického středu a rezonují v celé Sluneční soustavě.

Ukázali jsme, že díky vlastnostem vibrace éteru je každá planeta multidimenzionálním tělem, které se skládá do geometrické, krystalické formy. Tyto krystalické formy nejsou nic jiného než holografické projekce Jednoho; v podstatě vědomé formy energie. Všechny jsou propleteny do obrovské energetické sítě a Slunce ovládá rezonanční frekvenci této sítě prostřednictvím Velkého cyklu, neboli „Božského dechu“.

JEŽÍŠ A 40 LET ZKUŠEBNÍ OBDOBÍ

Jak jsme již dříve zmínili, to, co ve skutečnosti vidíme, je vyvíjející se „řehtačková“ forma, kde dostupná energie vyšších dimenzí znatelně narůstá na vrcholu každé konjunkce Jupiter-Saturn. Proto, i když konvenční datový systém Mayského kalendáře používaný Cotterellem zjevně funguje, stále potřebujeme sledovat Jupiter a Saturn, abychom mohli pozorovat „ráčny“ tohoto cyklu. Je zajímavé, že Edgar Cayce uvedl „58 až 98“ jako zásadní „hodnotící“ období vedoucí k planetárním změnám. Obě tato data jsou přesně dva roky před tím, kdy došlo ke konjunkci JS. Na základě toho, co jsme zde právě rozvinuli, musíme dojít k závěru, že to je to, o čem Cayce Readings hovořil. Těžko hledáme jakákoli jiná fyzikální pozorování cyklu, která by se mohla shodovat lépe než toto.

Ale proč by Cayce Readings předjímal každou z těchto konjunkcí dva roky předem, když se odkazuje na "testovací období?" Musíme dojít k závěru, že právě přiblížení JS konjunkce může způsobit masivní změny, a to ještě předtím, než skutečně zasáhne. To platí i v astrologii, kde jsou účinky velké konjunkce silnější a silnější, jak se konjunkce stává těsnější a těsnější. Je to skutečně stejný princip, i když ve větším měřítku. Doba mezi 58. a 98. rokem je čtyřicet let a znovu vidíme biblickou symboliku, která se objevuje všude. Biblická potopa zahrnující Noemovu archu probíhala „čtyřicet dní a čtyřicet nocí“. Exodus Izraelitů v čele s

Mojžíš, strávil čtyřicet let v poušti. Ježíšova doba pokušení Satanem na poušti byla také čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Všechny tři tyto případy by byly jistě považovány za „zkušební období“.

Vzpomeňte si na ohromující důkazy, které spojují Ježíšův příběh s moderními zprávami o mimozemské návštěvě. Patří sem neposkrvněné početí, obří světlo, které se vznášelo na nebi nad Betlémem, zjevení „andělů Páně“ a zjevně mnoho Ježíšových fantastických schopností. Máme také mnoho přísně tajných vládních úředníků, kteří přišli říct, že je mimozemští návštěvníci informovali, že Ježíš byl jedním z jejich vlastních (Dobrý, 1991). může být ekvivalentem jednoho nebo dvou našich dnů v minulosti. Takže, když jsou v Bibli spisy, které říkají: "Dva jdou po polích a pak je jeden...", musíme si pamatovat, že to pro ně není starověké nebo mytologické; je to konstatování skutečnosti, co přesně se s námi stane.

Ježíš by zjevně byl nejvyšším příkladem fyzické bytosti se schopnostmi čtvrté hustoty jasně viditelnými před samotným posunem. Je jasné, že „připravoval cestu“ a ukazoval nám budoucí vizi nás samých. Ve velkém obrázku, jakmile si uvědomíme, že máme co do činění s cykly, které jsou dlouhé zhruba 26 000 let, můžeme vidět, že jeho příchod byl v podstatě na konci posledního cyklu. To by vysvětlovalo jeho citát z Jana 14: „Jak já dělám tyto věci, tak je budete činit i vy, a ještě větší věci.“

MALDEK A 54 DENNÍ ROZDÍL

Abychom se vrátili k bodu této kapitoly, musíme si uvědomit, že žádný jiný badatel nikdy nespojoval mayský kalendář s planetárními konjunkcemi, kromě Chatelaina. Pokud jsou konjunkce JS tak zjevně blízko mayskému katunu, proč ten 54denní nesoulad? Wilcockovy vlastní údaje to nakonec vysvětlily způsobem, který dává smysl, za předpokladu, že materiál Ra je přesný. Pamatujeme si, že Ra řekl, že kdysi existovala planeta, kde nyní sídlí Pás asteroidů, často nazývaná Maldek. Ra nám řekl, že tato planeta byla způsobena explozí v důsledku války, ke které došlo mezi jejími obyvateli asi před 500 000 lety. Víme také, že Thomas Van Flandern, uznávaný astrofyzik, nyní zavádí stále tvrdší vědu za názor, že to byla skutečně planeta v nedávné minulosti, která explodovala. Například všechny komety ve Sluneční soustavě lze vysledovat zpět k tomuto bodu původu. Vzhledem k tomu, že komety jsou z velké části vodní led, jsou to vakuově zmrazené kusy toho, co bylo kdysi úrodným oceánem.

Takže, i když to možná ještě není "mainstream", někdy v budoucnu už nebude ztráta Maldeku v důsledku jaderné války považována za fikci, ale za jednoduchou a tragickou lidskou historii. Jediná věc, která nám brání v tom, abychom byli schopni přijmout pravdu, jsou omezení naší vlastní představivosti a naše touha zoufale lpět na svém „přesvědčení“, což může být často série předsudků. Jednoduše vyhodíme informace, které se nám nelíbí, a vše je „v pořádku“. Vzhledem k tomu, že jsme teprve začali přijímat myšlenku mimozemského života, na pojem „skákání po planetách“ jistě nějakou dobu trvá, než si zvykneme. Fakta jako gigantická Tvář na Marsu nám ale jistě dávají vodítka, která vedou tímto směrem.

[Jako velmi zajímavá vedlejší poznámka, ráno poté, co to Wilcock napsal, 1/23/

99, měl velmi podrobný a zajímavý sen, který se zřejmě týkal Maldeka. Byl extrémně bohatý a detailní a vypůjčil si myšlenku tehdy nadcházejícího nového filmu Star Wars Episode One. Uprostřed věty, kterou Wilcock mluvil s číšnicí ve velmi bizarní „restauraci“, se perspektiva náhle přesunula do vesmíru, kde spatřil gigantický záblesk světla. To bylo ono!

Pak byl v kině a všichni byli zklamáni koncem. Všichni měli kopii knihy Gilberta a Cotterella Mayská proroctví.

Zdalo se, že „film“ byl „přerušeno“ bez předchozího varování. Wilcock jim řekl, aby se nebáli, protože skutečně bude pokračování filmu. Ra říká, že 50 procent lidí na Zemi pochází původně z Maldeku. Wilcock si myslel, že explodovaná planeta zobrazená ve filmu Star Wars je jakousi „genetickou pamětí“ procházející Georgem Lucasem, který mohl být jedním z 50 procent, kteří prošli skutečnou zkušeností. Pro Wilcocka je velmi zajímavé, jak moc se maldekiánská „restaurace“ podobala obecnému pocitu ze scény „cantina“ ve Star Wars a vznášejícího se křižníku Jabby Hutta v Návratu Jediho. Všechny postavy byly lidské, ale byly tam jisté podobnosti. Teoreticky by měl mít kdokoli přístup k těmto informacím a přesně o nich snít. Možná to Lucas díky této schopnosti převedl do filmu.]

Takže, protože nyní můžeme dokázat, že Maldek skutečně explodoval, musíme ještě trochu napnout svou představivost. Je jasné, že síla a dopad výbuchu celé velké planety musí být docela něco. Ve skutečnosti se část Van Flandernova výzkumu týká úžasných dopadů výbuchu, které jsou viditelné na sousedních planetárních a měsíčních tělesech nejbližší pásu asteroidů. Zdá se, že mnoho z nich utrpělo mnohem větší poškození na jedné polovině než na druhé polovině, včetně Marsu, který se nyní zdá být jedním z měsíců explodované planety. Se silou jaderného výbuchu zabíjejícího planetu a všemi troskami, které by vznikly, bychom měli zjevně docela neuvěřitelný problém. Něco podobného by se mohlo stát Zemi, kdyby byla dostatečně narušena rozsáhlou jadernou válkou.

Proto, když Maldek explodoval, v celé harmonické struktuře Sluneční soustavy se vytvořily extrémně škodlivé efekty, které narušily přirozenou harmonickou hladkost planetárních drah. V konvenčním newtonském modelu jsou planety drženy na místě pouze gravitací Slunce.

Takže pokud máme řadu volně se vznášejících těl náhle zasažených nárazem tohoto ohromného výbuchu, bylo by to jako hrát kulečnický na kulečnickém stole. Můžeme snadno vidět, že ostatní planety by byly vyřazeny ze svých pozic. Vzhledem k tomu, že Jupiter i Saturn jsou oba za Pásem asteroidů, výbuch by je odhodil dále od Slunce. Stačilo by, aby jeden nebo oba byli na své oběžné dráze blízko Maldeku, a 54 dní navíc by se dalo snadno započítat.

Musíme si zde tedy uvědomit, že Sluneční soustava svého času fungovala dokonale božským a krásným způsobem s elegantní harmonickou matematikou. Tato matematika mimo jiné umožnila, aby konjunkce Jupiteru a Saturnu byly dlouhé přesně 7200 dní, čímž přesně odpovídaly číslům obsaženým v cyklu slunečních skvrn. Ale po Maldekově explozi byly planety vyřazeny z místa, což vytvořilo velmi přijatelných 54 dní času navíc mezi každou konjunkcí. Ale i když byli lehce sraženi z místa, jejich účinky jako řidiče Solaru

Cyklus nemohl být sporný; byly to dvě největší planety sluneční soustavy.

Je zajímavé si myslet, že kdyby tato exploze nikdy nenarušila náš systém, mohli bychom k objevu těchto harmonických systémů dojít mnohem dříve. Nicméně, protože se to stalo, mimozemské síly, na které odkazuje Ra, potřebovaly sledovat oba systémy měření. "konvenční"

Mayský kalendář sloužil k dokonalému sledování idealizovaných harmonických cyklů Slunce, které by vzhledem ke gigantické hmotnosti Slunce nebyly výrazně ovlivněny Maldekovým výbuchem. Tato čísla by zůstala krásně jednoduchá a elegantní, představující skutečný Božský design stvoření.

I když se tedy Jupiter a Saturn vychýlily ze vzájemného zarovnání, přesto nakonec dorazily do pozice, která dokonale harmonizovala s cyklem na Slunci o „číslo posunu“ 2×260 neboli 520. To nám ukazuje, jak přizpůsobivý harmonický systém skutečně je - i po tak katastrofické explozi měly nové pozice, které planety zaujaly, stále harmonické, vibrační kvality. Takže Jupiter a Saturn mají stále jednoznačný vliv, i když již přesně nefigurují v konvenčním mayském kalendáři. Nyní můžeme přesně vidět, jak důležité je „období posunu“ v květnu 2000, protože to není jen poslední vrchol cyklu slunečních skvrn před koncem cyklu samotného, ale je to také úplně naposledy, kdy se hmotnosti Jupiteru a Saturnu objeví spojit před koncem cyklu. Musíme dojít k závěru, že právě z tohoto důvodu došlo k triangulaci sil v údajích Edgara Cayce v letech 1998-2001, když hovořily o slunečním cyklu a odpovídajícím posunu pólů.

V další kapitole prozkoumáme další důsledky této technologie starověkého astrologického cyklu tím, že odhalíme ještě rozsáhlejší cyklus, který byl stejně dobře zmapován atlantským/ mimozemským kontingentem, předaný Mayům a Egypťanům. Maurice Chatelain také objevil tento cyklus a nazval jej Ninivská konstanta. Je pro nás životně důležité prozkoumat, jak přesné a mnohostranné mohou být harmonické cykly planet ve skutečnosti, protože nakonec dojdeme k závěru, že každá oběžná dráha v celém vesmíru funguje tímto způsobem. Přesnost výpočtů za tímto cyklem jednoznačně ukáže, že s těmito starověkými kulturami byl nějaký druh vlivu na velmi vysoké úrovni, protože toto 6000 let staré harmonické číslo umožňuje přesné výpočty planet až k Plutu.

KAPITOLA 18: NINEVEH CONSTANT: CELESTIAL HARMONICS V této kapitole zkoumáme možná nejzáhadnější nález v celém Chatelainově významném a prakticky neznámém díle.

Zjistí, že všechny oběžné dráhy planet lze vyjádřit jedním jediným číslem, které je jedinečným společným jmenovatelem. Toto důležité a dosud neznámé číslo není nic jiného než součin 70 vynásobený sedmkrát 60!

Ptáme se sami sebe, jak je možné, že toto hyperkomplexní číslo bylo původně nalezeno na staré sumerské hliněné tabulce.

KAPITOLA 18: NINEVEH KONSTANTA: NEBESKÉ HARMONIE

Chatelainův výzkum jde daleko za Mayský kalendář a jeho objev ještě většího cyklu, který sjednocuje celou sluneční soustavu v jednoduchých harmonických vibracích, může být jeho nejlepším úspěchem. Jak uvidíme v další kapitole, obchodníci s akciemi pracující s technikami Bradleyho Cowana jsou velmi nadšeni z tohoto nového čísla, které má stejně hluboké důsledky pro sluneční cyklus. Tento citát je přímo ze začátku první kapitoly Předků. [Poznámka: Nejnovější verze Chatelainova díla se nazývá Naši vesmírní předkové, ačkoli původní verze se jmenovala Naši předkové přišli z vesmíru.]

PO TISÍCE LET byli astrologové a matematici velmi ohromeni majestátní pravidelností hvězd pohybujících se po obloze.

Po tisíciletí se usilovně snažili odhalit tajemství těchto úžasných hodin. Tito pozorovatelé oblohy si uvědomili, že muselo existovat velmi dlouhé časové období, pravděpodobně zahrnující miliony let, které by v sudých počtech představovalo otáčky všech nebeských objektů. Na konci takového konstantního období by se všechna těla nebeské klenby znovu ocitla ve svých původních pozicích na pásu zvěrokruhu.

Tito astrologové a matematici nazývali toto časové období „Velká konstanta“ nebo „Velký rok“.

Nevěděli, že toto číslo skutečně existuje a bylo vypočítáno desítky tisíc let před jejich časem, aby jej mohly používat rané civilizace, ale pak byly ztraceny a zapomenuty, protože katastrofické přírodní katastrofy a války ničily jednu civilizaci za druhou. Astrologové se marně snažili najít Velkou Konstantu a nakonec to vzdali. Ale nyní, řetězem podivných náhod, bylo toto magické číslo nalezeno na staré hliněné desce z Ninive.

Jak Chatelain právě naznačil, tohle obrovský cyklus vznikl ze sumerských hliněných tabulek, které byly nalezeny ve spálených pozůstatcích knihovny krále Assurbanipala v Ninive. Tato knihovna byla objevena v troskách asyrské civilizace, která se nachází v dnešním Iráku v devatenáctém století díky práci Paula Emile Botta a Henryho Layarda. Sám Botta objevil asyrské pozůstatky, včetně mnoha úžasných architektonických prvků, jako je hrad krále Sargona II., který byl virtuální pokladnicí soch a artefaktů. Layard později vykopal místo Kuyunjik, při hledání hlavního města Asýrie, známého jako Ninive. A skutečně, jeho intuice zasáhla platovou špínu, protože kromě mnoha jiných věcí odhalil Knihovnu krále Assurbanipala, asyrského krále, který byl u moci v letech 669 až 626 př.nl. V této knihovně byly tisíce hliněných tabulek vyleptaných klínovým písmem. Tyto spisy byly, jak říká Chatelain, „sbírkou veškeré vědy a historie známé v té době, sestavené ze všech předchozích civilizací“.

Chatelain dále ukazuje, jak tyto objevy vedly k odhalení příběhu epické ságy o Gilgamešovi, který byl učenici potvrzen jako původní zdrojový dokument pro příběh o Noemovi a potopě. Skutečně se ukazuje, že moderní biblická zpráva je zjednodušenou verzí ságy o Gilgamešovi se změnou názvů a velkým množstvím opomenutí. Diskutuje o tom i Zechariah Sitchin, kontroverzní sumerolog a zastánce teorie starověkého astronauta.

Ohromující čísla na těchto tabulkách byly původně ignorovány jako blábolení slabomyslných Sumerů posedlých čísly. Chatelain však viděl, že by v tom mohlo být mnohem víc -- jeho pozornost upoutalo číslo 195 955 200 000 a ve své knize vysvětluje, jak se jedná o výraz 70 násobený sedmkrát 60. [Pro jednoduchost zkratíte toto číslo na $19,5 \times 10^{10}$.] Dále uvádí, že když Sumerové počítali 60, toto číslo zjevně pocházelo přímo z jejich civilizace a moderní sumerologové se shodují, že tyto tabulky vznikly

tam. Protože Sumerové vynalezli použití dnů, hodin a sekund pomocí svého systému počítání se základnou 60, Chatelain odvodil, že toto číslo mohlo být měřením určitého diskrétního množství sekund.

Od této chvíle jsou Chatelainovy objevy týkající se tohoto cyklu naprosto revoluční. Pouze pomocí tohoto jediného čísla můžete vypočítat přesný čas, který každé planetě, kometě nebo nebeskému objektu ve Sluneční soustavě trvá, než udělá jeden celý cyklus kolem Slunce až po druhý. A to není vše.

Toto záhadné číslo také zahrnuje přesný násobek precese. Jak nyní víme, zahrnoval by také cykly slunečních skvrn, protože jsou přírou harmonikou precese velkého slunečního cyklu.

Přesnost Ninivské konstanty je shrnuta v jednom velmi důležitém citátu od Chatelaina.

...Každé období revoluce nebo konjunkce všech těles sluneční soustavy vypočítané Ninivskou konstantou přesně odpovídalo na několik desetinných míst hodnotám uvedeným v moderních tabulkách astronomů Spojených států... Nepodařilo se mi najít ani jediné období revoluce nebo konjunkce planety nebo satelitu sluneční soustavy, která by nebyla přesným zlomkem až na čtvrtou desetinnou čárku Velké konstanty sluneční soustavy.

Ano, zní to nemožně, ale musíme si uvědomit, že astrofyzika byla Chatelainovou prací a on pracoval na výpočtech drah pro takové věci, jako byly mise Apollo; proto se těchto čísel nezalekl a mohl s nimi poměrně snadno pracovat. A dále zde můžeme dokázat, že tento cyklus byl odvozen nejméně před 6 000 lety a v té době byl pravděpodobně značně archaický.

Jinými slovy, Ninivská konstanta je fantastická kalkulačka, protože je navržena tak, aby se vešla rotace každé planety do určitého kulatého počtu cyklů; ne v letech jako v mayském kalendáři, ale v sekundách. S tímto číslem se tedy objevuje mnoho významných objevů. Pro začátek nesmíme přehlédnout harmonické, které zde působí. Čísla v oktávě mají základní geometrii a vibrace, jak jsme již viděli. Jejich funkce většího řádu mají určité vnitřní průběhy, struktury a pohyb.

A nyní vidíme, že hlavní cyklus pro celou Sluneční soustavu se skládá pouze z 70 násobených sedmkrát 60 – jinými slovy, harmonické vibrace čísel šest a sedm, na vrcholu oktávu. To nám ukazuje, že každá planetární oběžná dráha může být také chápána jako harmonická vlnová délka přesné délky. To se ukázalo již v minulé kapitole, když jsme viděli, že mezi planetárními a slunečními časovými vzory se vynořovalo mnoho harmonických cyklů. Nyní můžeme vidět, že celá sluneční soustava je v zásadě propojena stejnou soustavou. Jinými slovy, stejná harmonická napětí v časoprostoru, která shromáždila kontinenty s Globální mřížkou, mají podobné účinky na astronomické a astrologické cykly.

A tak pro starověkou nebo mimozemskou kulturu, která měla znalosti o skutečných vlastnostech vibrací, můžeme demonstrovat, že samotná Ninivská konstanta by byla jediným velkým číslem, které by člověk kdy potřeboval mít po ruce. Výpočet přesné délky jakékoli planetární oběžné dráhy nebo cyklu by mohl

pak je jednoduchá otázka vydělení konstanty jedním ze sady mnohem menších čísel, která si snadno zapamatujete. Řekněme tedy, že jste chtěli vypočítat precesi neboli velký cyklus v sekundách. Náhodou se stane, že když Ninivskou konstantu vydělíte 240, přesně to dostanete. A to číslo 240 je přesná harmonická 24, počet hodin za den. Pokud chcete Halleyovu kometu, vydělte číslo 81 000, což je harmonická devět krát devět.

Chatelain nám ukazuje, že Ninivský cyklus existoval na obou stranách Atlantiku; Mayové ji měli také, jen v jiném harmonickém základu, který uchoval jejich lásku k vibračním číslu 13. Mayové dorazili do Velké konstanty Sluneční soustavy dvěma způsoby. Vyjádřili to jako násobek 26 konjunkcí Jupiter-Saturn, [ve skutečnosti jich bylo 180 392], a také jako násobek svého cyklu mayského kalendáře 260 konjunkcí Jupiter-Saturn [ve skutečnosti 78 170 z nich.] Znovu vidíme naléhání Mayů o použití 26 a 260 pro počítání.

Druhé harmonické číslo, které na nás zřejmě vyskakuje jako možná součást Božského řádu, je 25, vyjádřeno jako přibližný počet pozemských let v precesi jako 25 000. Toto je „skutečné harmonické“ číslo počtu pro Velký dech Slunce, které bylo uvedeno v sérii Ra / Zákon jednoho.

Má také extrémní pyramidologický význam, jak si za vteřinu ukážeme. Chatelainovy objevy také zahrnují ještě další zesílení harmonického významu 25 000 ve Velkém cyklu Sluneční soustavy.

Pokud odebereme pouhých sedm dní ze společné hodnoty oběžné dráhy Pluta kolem Slunce 90 727 dní, což je vzhledem k nepřesnosti našich měřících možností naprosto možné, dostaneme 90 720 dní. A opět se jedná o přesné harmonické nebo „gematriánské“ číslo. Když toto kulaté číslo rozdělíme na Ninivskou konstantu $19,5 \times 1010$ neboli 2 268 milionů dní, dostaneme přesně 25 000.

Ano, je to pravda! Velký sluneční cyklus tihne k harmonickému ideálu délky 25 000 pozemských let a cyklus Ninive je přesně 25 000 let Pluta. Cykly se zdají identické, počítané se stejným harmonickým číslem 25, pro dvě různé planety. A samozřejmě, 25 je přímá "vibrace" čísla 5.

Tématu Velké pyramidy se budeme věnovat podrobněji ve dvacáté kapitole, ale prozatím budeme diskutovat o 25 na základě numerologického kódu, který byl objeven uvnitř jejich měření. Číslo 25 v pyramidě je označeno jako čtverec pěti. Numerologie pro číslo 5 je „zasvěcení do záhad vesmíru“. Umocněním čísla pak máme ohromný nárůst základního významu zasvěcení.

Lemesurier, autor knihy Great Pyramid Decoded, odkazuje na toto číslo jako na znamení Mesiáše neboli „Velkého zasvěcence“. Ve skutečnosti je 25 základním číslem všech Vzestoupených lidí. Cayce Readings vysvětluje, že Druhý příchod Krista je úsvitem Kristova Světla v celém lidstvu. Máme tedy možnou numerologickou stopu, která nám říká, že tento cyklus Velké sluneční soustavy sám o sobě produkuje zasvěcení, neboli to, co označujeme jako pokrok ve vyšších dimenzích. Další zajímavé možnosti se také objevují, když uvážíme, že harmonická čísla mají skutečný duchovní význam, vyrytý do samotné mysli Boha. Celá sluneční soustava může být velmi pečlivě zakódovaným poselstvím mimořádné duchovní hloubky, pokud si dovolíme neomezovat síly Boží mysli v této harmonické

System.

Čím více spojujeme tyto kusy dohromady, tím více se celá funkce Sluneční soustavy a tím i celého vesmíru jeví jako Božská Harmonie. Úplně první multiplanetární systém, který jsme objevili, obíhající kolem pulsaru B1257+12, byl objeven jako přesný duplikát vnitřního fungování naší vlastní Sluneční soustavy, a to jak z hlediska velikosti planet, tak i mezi planetárními vzdálenostmi. Následující úryvek je z článku Johna Gribbina v London Guardian na <http://crash.ihug.co.nz/~hardy/gconsyn.html>, který říká právě toto, s přidanou vlastní kurzívou:

LONDÝN, z THE GUARDIAN – Objev tří planet obíhajících kolem pulsaru známého jako PSR B1257+21 odhalil systém s vlastnostmi, které téměř přesně odpovídají vlastnostem Vnitřní sluneční soustavy, tvořené Merkurem, Venuší a Zemí. Podobnosti jsou tak nápadné, že se zdá, že může existovat přírodní zákon, který zajišťuje, že planety se vždy tvoří na určitých drahách a vždy mají určité velikosti; a propůjčuje důvěryhodnost významu matematického vztahu, který dává do souvislosti oběžné dráhy planet v naší sluneční soustavě, kterou mnozí astronomové zavrhlí jako pouhou numerologii.

Vnější planety mohou navíc existovat kolem B1257+12, ale zatím nemáme přístrojové vybavení k jejich detekci. Je proto extrémně pravděpodobné, že systém B1257+12 je ve své orbitální funkci stejně harmonický a přesný jako náš vlastní a funguje podle přesně stejných zákonů vibrací jako konstanta Ninive. Stručně řečeno, posvátná čísla obsažená v této sérii vícerozměrných cyklů by mohla být univerzální. Koneckonců, toto je úplně první planetární systém své povahy, který jsme objevili, mezi mnoha dalšími potenciálními oblastmi, které jsme mohli studovat, a náhodou má vlastnosti téměř totožné s našimi. Dokonce i mainstreamový článek výše připustil, že může fungovat dříve neznámý „zákon přírody“. A v další kapitole to v podstatě prokážeme tím, že ukážeme, že tentýž přesný systém nadále funguje, když se zaměříme na samotnou Galaxii.

PERFEKTNÍ LÉTA

Takže jak jsme teoreticky uvedli, než lidstvo způsobilo takové škody tím, že se zničilo na Maldeku, měla Země „dokonalý“ rok. Tento možná „skutečný“ pozemský rok by mohl vysvětlit, proč bychom měřili 360 stupňů v kruhu; byla by to harmonická 360 dní v zemském kruhu kolem Slunce, stejně jako se zdá, že Mars mohl použít 666 stupňů pro své vlastní kruhy, což nám dává harmonické úhlové vztahy v platónských tělesech.

Chatelain vysvětluje, že existuje mnoho starověkých kultur, které se počítají, jako by stále existovalo jen 360 dní, a neochotně si na konci přidávají pět dní, aby vše zapadalo. Abychom se na to podívali trochu blíže, řekněme, že 9 450 000 je přibližný počet dní pro současný Precesní rok, který nyní máme. [To by bylo výsledkem toho, že bychom vzali ninivskou konstantu 2 268 milionů dní a vydělili ji 240, stejně jako to udělali Atlantáné / Sumerové.] Potom zapojíme „původní“ posvátnou délku pozemského roku jako 360 dní namísto 365,2422. Pokud by náš „dokonalý precesní cyklus“ pro Zemi byl přesně 25 000 let o délce přesně 360 dní, kolik dní by celkem měl tento „dokonalý cyklus“? Abychom získali toto číslo, jednoduše vynásobíme 360 25 000.

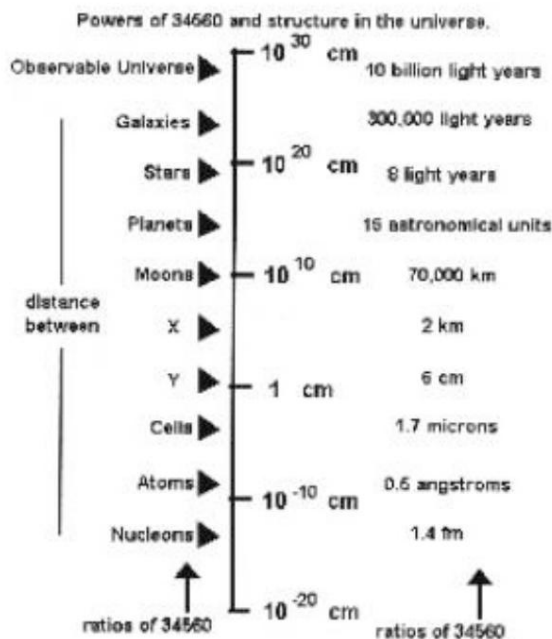
Z tohoto výpočtu můžeme zcela jasně ukázat, že počet „dokonalých dní“ v „dokonalém cyklu“ by byl přesně 9 000 000 dní, přesná harmonie s číslem 9, bez nutnosti dalšího přikrášlování. Devítka je považována za předposlední číslo pro Maye, protože je to základní kámen, který je základem všech ostatních přirozených harmonických čísel, která se objevují v mayském kalendáři, jako jsou 36, 72 a 144. V pyramidovém systému je harmonické číslo 9 považováno za označující „dokonalou dokonalost“ nebo číslo 3, které znamená „dokonalé“, násobené samo sebou.

S vědomím, že Pluto je časoměříčem Velkého cyklu Sluneční soustavy, se holografická architektura systému stává mnohem jasnější. Pamatujeme si, že na základě tohoto Velkého cyklu Ninive se po 25 000 letech Pluta všechny planety znovu sestaví do přesné přímky. Tento okamžik se zdá být skutečným měřením jedné harmonické pulsace naší Sluneční soustavy jako jednotné entity, stejně jako bychom normálně považovali jeden rok na Zemi s dvanácti hlavními lunárními cykly nebo měsíci za úplnou orbitální jednotku času.

A tak všichni víme, že hmota se ve skutečnosti skládá z atomové energie, což je z 99,99999 procent prázdný prostor. Těch 0,00001 procenta, které zbylo, není pevné, ale spíše vzniká z éterické „energie nulového bodu“ vědomí. Když pak porozumíme harmonickým, vidíme, že atom je také vyjádřením barvy, zvuku a geometrické vibrace. To by mohlo vysvětlovat, proč je teoretický limit periodické tabulky prvků 144, což je harmonické světlo.

Takže když vidíme celou sluneční soustavu jako obří CU, zjistili bychom, že čísla jsou velmi harmonická a velmi jednoduchá. Musíme si také připomenout existenci Bodeho zákona, který nám ukazuje, že rozestupy planet přímo odpovídají hudebním poměrům. Toto bylo dále vylepšeno a harmonicky nově definováno prací Raye Tomese a JB Stonekinga, který ve svých spisech čerpá z článku London Guardian výše. Kromě toho nám Tomes ukazuje, že každá úroveň velikosti systému ve vesmíru je od sebe oddělena přesně stejným poměrem. Harmonické vibrace čísla 34560 platí jako poměry, které přesně oddělují průměrné velikosti objektů, jak je vidět na Tomesově ilustraci následovně. Těmito daty a dalšími body týkajícími se harmonické struktury se bude mnohem více zabývat Convergence: The Physics of Ascension.

Jakmile začneme vidět vzájemnou závislost kvantové úrovně atomu, makroúrovně Sluneční soustavy a mimo ni, jako v tomto grafu, systém harmonických nám začne dávat větší smysl. Rozhodně nepotřebujeme, aby existovala fyzická struktura planety, aby se tyto energetické struktury samy zorganizovaly – to za nás zařídí přirozené rezonance v éteru.

Takže to, co máme, jsou v podstatě nějaké velmi přesné cykly, které byly zmapovány některými velmi starými kulturami, které, jak se zdá, odhalují dříve chápaný „hlavní harmonický zákon“ ve Vesmíru, který následně zmizel v neznámu. Tyto "mistrovské cykly" se objevují ve velmi přesných a harmonických časových intervalech, pracují se základními čísly, jako je 9 nebo druhá mocnina 3, a jak jsme zde viděli, čísla 5, 6, 7 a 8, oktáva. To vše naznačuje jednoduchý, inteligentní design s inteligentním účelem ve vesmíru. I když nejsme zvyklí myslet na Přírodu jako na tak přesnou, jedno rychlé prozkoumání složitosti lidské molekuly DNA by mělo takové myšlenky ukončit.

V další kapitole dokážeme, že podobné harmonické existují, protože budeme nadále rozšiřovat rozsah tak, aby zahrnoval spirálování galaxie Mléčná dráha. Materiál Ra naznačuje, že je to spirálová akce Galaxie, která v konečném důsledku řídí frekvenci energetických napětí v jakékoli dané oblasti. Dech Slunce stejně jako Velký cyklus Ninive jsou tedy ve skutečnosti stíny pomalých, nepřetržitých spirálovitých pohybů, kterými procházíme, když měníme pozici ke Galaxii. Ano, drazí přátelé, vítejte v 21. století. Už to není jen tabulka narození na devíti planetách. To, čím se zde zabýváme, je galaktická astrologie, Stopařův průvodce vesmírem.

KAPITOLA 19: GEOMETRICKÝ ČAS A KONSTANTA WILCOCK: VĚDA RA ODHALENÍ V této kapitole vidíme práci Bradleyho Cowana odhalující skryté struktury v čase, které lze využít, pochopit a zmapovat k předpovědi chování akciového trhu.

Poté se podíváme na Wilcockovy objevy cyklu většího řádu v Galaxii, který je postaven na stejných principech jako Ninivská konstanta.

To poskytuje dramatickou pomoc při pochopení Raova učení, které je poté dokončeno, když určíme vědecký základ pro spojení tří slunečních cyklů do jednoho.

KAPITOLA 19: GEOMETRICKÝ ČAS A WILCOCKOVÁ KONSTANTA: RA'S VĚDA ODHALENÁ

V této kapitole přímo uvidíme harmonické struktury, které jsou viditelné v čase, a přímou geometrii, která s nimi souvisí. Jakmile to uděláme, teoretické základy pro univerzální použitelnost Ninivské konstanty budou snadno vidět, protože naše Galaxie také funguje v těchto harmonických geometriích v čase. Je tedy zřejmé, že úplně první otázka, která nás napadne, je tato: i kdybychom věděli, že hledáme platónskou geometrii, jak bychom mohli zmapovat plynutí času takovým způsobem, abychom měli spolehlivé měření jejich účinků, které by mohly dovést k vidění takové struktury? Téměř všechny grafy, které vidíme, bez ohledu na to, jaké jevy v čase, které měří, jsou vyjádřeny ve dvou dimenzích – na ose X a na ose Y. Jak bychom mohli použít takový graf k vizualizaci osy Z a tím rozšířit naše vnímání účinků časového limitu do tří rozměrů?

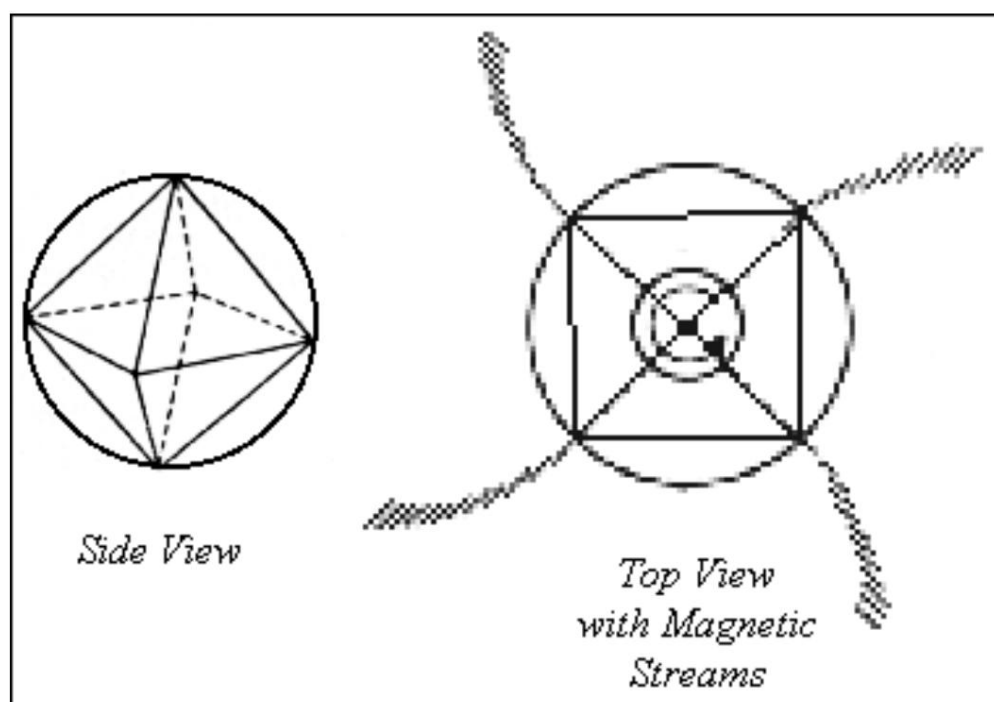
Ještě zásadnější otázka zní: „Jak víme, zda je čas prostě statický, „lineární“ jev, který nevyvolává žádné změny v přírodě ani sám o sobě, když prochází kolem, nebo aktivní, „topologický“ jev, který vytváří předvídatelné, opakující se vzorce v úhledně organizovaných cyklech?“

Co bychom mohli hledat ve snaze zjistit, zda má čas dynamický tvar? Abychom doufali, že uvidíme tvar jakéhokoli druhu, museli bychom najít něco, co se změní, něco, co nezůstane stejné, ale má potenciál pohybovat se různými, měřitelnými směry.

Již jsme ukázali důkaz, že samotné Světlo má právě takovou aktivní, topologickou strukturu – a náš jeden z našich původních argumentů, viděný v obou teoriích „Unified Field“ Johna Nordberga a Dewey Larsona, je, že celý vesmír je zaplněn s mořem Světla, které běžně nepozorujeme. Naše vědecké důkazy a také výňatky z přednášky Ra a WB Smithových o UFO naznačují, že tyto harmonické složky světla mají v různých oblastech vesmíru různé úrovně hustoty. Slunce nám dobře udržovalo oktaedrickou úroveň, i když sonda Ulysses v roce 1995 nezaznamenala žádné polarizované magnetické pole.

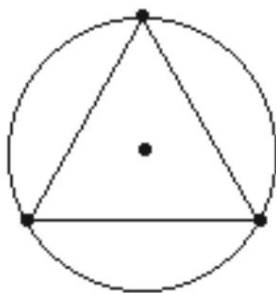
Navíc všechny zdroje, které jsme právě zmínili, nám říkají, že samotný čas je funkcí Světla. V případě fyziky Johna Nordberga vysvětluje, že celý vesmír se skládá ze světelných koulí, které jsme nazvali Jednotky vědomí. V Nordbergově modelu, (který bude pokryt

mnohem více podrobností v *Convergence: The Physics of Ascension*), tyto koule světla mohou buď zůstat nehybné jako „stojaté vlny“ (jako v případě kulového blesku), nebo se mohou pohybovat rychlostí světla a stávají se „pohybujícími se vlnami“ nebo fotony, které vytvoří viditelné světlo. I když se nezdá, že by se „stojatá vlna“ pohybovala prostorem, určitě má dynamický vnitřní pohyb – a bude to pohyb, který odpovídá její vlastní frekvenci vibrací. V případě třetí dimenze nebo hustoty je naše světelná harmonická 144 a hinduistická geometrická kosmologie nám říká, že Světlo tvoří v naší oblasti strukturu oktaedru.

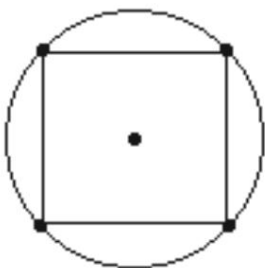

A tak konečným tvrzením, které učiníme, je, že pohyb vytváří „stojaté vlny“ Světla, které přirozeně vytvoří sférické harmonické v modelech, jako je Nordbergův. Pohyb velkého tělesa, jako je planeta nebo hvězda, bude vytvářet harmonické, když se při svém pohybu táhne podél éteru, čímž se vytvoří „stojatá vlna“ v systému, ve kterém je obsaženo. Kdekoli je těžiště, jako je Slunce ve Sluneční soustavě nebo Střed v Galaxii, harmonické složky se uspořádají kolem tohoto bodu. Jinými slovy, každá velká hmota musí kolem sebe nasát Světlo vesmíru, aby si udržela svou existenci a stala se „propadem éteru“ do okolní oblasti stejným způsobem, jakým nízkotlaká zóna v naší atmosféře způsobuje, že vysokotlaký vzduch přesunout se do ní a vytvořit tak bouřky. Když máte takový propad v pohybu, například na oběžné dráze planety nebo galaxie, přirozeně narušuje své prostředí a vytváří vibrace, když se pohybuje, stejně jako pěna vody, která následuje motorový člun, se dále vlní směrem ven poté, co proplul o určitou oblast. A v případě narušení éterické energie víme od mnoha badatelů, že tyto vibrace lze vnímat jako světlo, zvuk a geometrii.

Již dříve jsme diskutovali o skutečnosti, že konjunkce Jupiter-Saturn jsou hlavním „hnacím motorem“ mayského kalendáře. Co jsme nezmínili, je, že tyto konjunkce se vždy odehrávají v přesně stejných třech oblastech prostoru vzhledem ke Slunci. Tyto oblasti jsou rovnoměrně rozmístěny a tvoří tak velký rovnostranný trojúhelník:

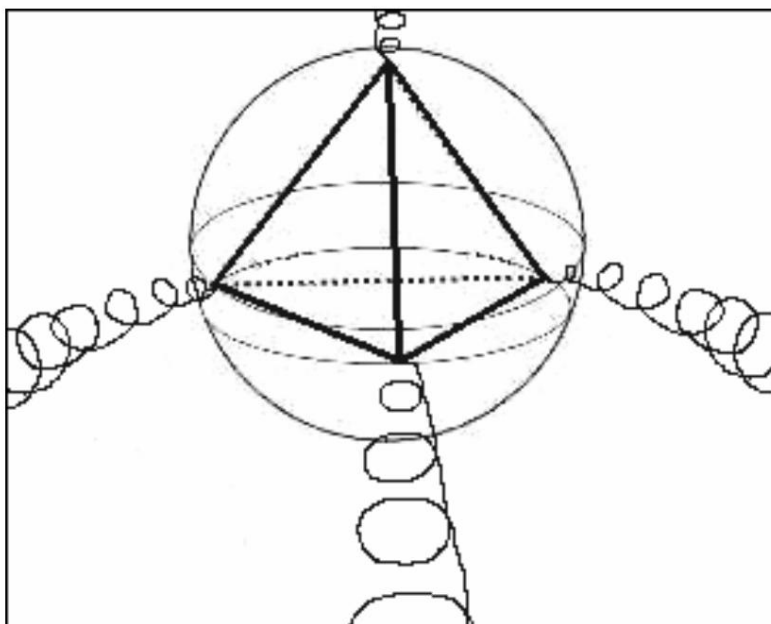

Kromě toho je také každá 19,86letá konjunkce JS velmi blízko jedné čtvrtině celkové délky oběžné dráhy Uranu. Opět, v dřívějších dobách to mohlo být přesnější než nyní, kvůli výbuchu Maldeku. Pokud tedy rozdělíme Uranovu 84letou dráhu na podobně harmonické čtvrtcykly, skončíme s obřím čtvercem, který se vytvoří na jeho oběžné dráze kolem Slunce, což je také harmonická, která se překrývá s mayským katunem a/ nebo JS spojení:

Další planetární cykly, jakmile budou dále prozkoumány, by měly poskytnout také další geometrie, včetně pětiúhelníků a šestiúhelníků. A pokud se vrátíme ke studiu kruhů v obilí, vzpomeneme si, že práce Geralda Hawkinse nám ukázala, že dvourozměrné diagramy, jako jsou tyto, mohou být ve skutečnosti hyper-roztažené do tří rozměrů. A již jsme viděli, že trojrozměrný osmistěn objevující se na Slunci je zodpovědný za pozitivní a negativní energetické bombardování, které dostáváme dvakrát měsíčně na Zemi. A když se podíváme na chování systému, jako je Velká rudá skvrna na Jupiteru na 19,5 stupni zeměpisné šířky, můžeme předpokládat, že k podobnému harmonickému výronu světelné energie dochází z úrovně čtyřstěnu a pomalu se pohybuje jako obří zavlažovač trávníku v Sluneční soustavě jako Jupiter

otáčí se:

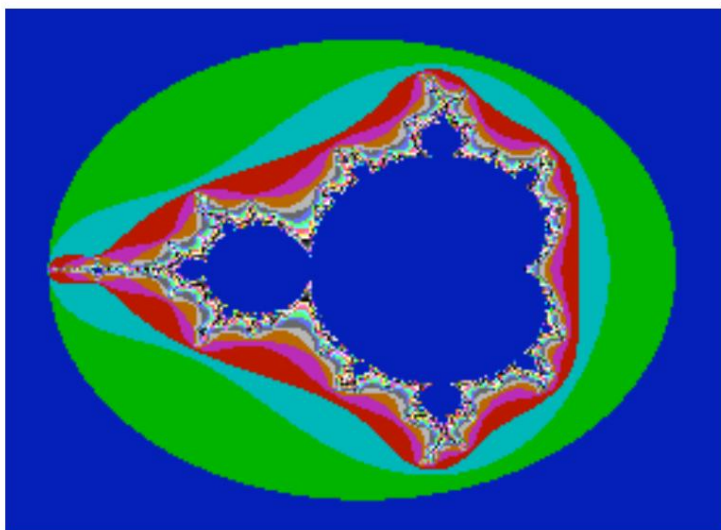

Takže rotace samotných planet a mřížek v kombinaci s pohybem planety nebo hvězdy vesmírem vytvářejí různé propojené harmonické. Některé z těchto harmonických se budou pohybovat velmi pomalu ve srovnání s rychlostí, s jakou naše Země prochází Světlem vesmíru, když dokončíme dvacet cyklů kolem Slunce, abychom dali dohromady jednu konjunkci například Jupitera a Saturnu. Proto je jistě možné, abychom procházeli a vycházeli z oblastí s větší či menší energetickou koncentrací – a to se zdá být základem astrologie. Pokud jsou tyto energie více než jen jednoduchá „horká nebo studená“, „vysoká nebo nízká“ proměnná a místo toho představují diskrétní archetypy vědomí, pak jak se určité archetypy zaplavují silněji do naší mysli, můžeme očekávat, že tyto odpovídající osobnostní rysy v nás samotných budou viditelné. Celá sluneční soustava by se stala rozsáhlou sítí propletených trojrozměrných harmonických, stejně jako vám astrologická tabulka ukáže ve dvou rozměrech.

Náš zjednodušený diagram spirálovitého čtyřstěnu neodhaluje plný rozsah těchto harmonických pulzací. Musíme se dívat na celý tvar jako na harmonický napěťový bod, nejen na špičky. Proto přesná struktura "stojaté vlny" ve volném prostoru bude působit jako přitahující síla, která způsobí, že bude ovlivněna samotná životodárná míza Vědomí, když jí projdou všechny ostatní síly. A pokud tyto vlastnosti hledáme včas, naším dalším úkolem by bylo najít způsob, jak skutečně měřit takové změny, abychom určili, zda taková síla působí. Protože tyto účinky souvisejí s vědomím, a tedy psychologickou povahou, musíme najít jednoduchý způsob, jak zmapovat chování lidské psychologie v masovém měřítku.

Kromě toho, pokud chceme zajistit, aby tyto změny nemohly být způsobeny ničím jiným než plynutím času, pak by všechny ostatní faktory spojené se změnami měly být pokud možno zcela náhodné. Jinými slovy, cokoli, co kreslíme, by se mělo jevit jako téměř zcela nepředvídatelný psychologický jev, který lze velmi snadno měřit, v ideálním případě pouze se dvěma proměnnými „horký nebo studený, vysoký nebo nízký“. A pak, pokud je toto chování skutečně náhodnou událostí podle všech konvenčních chápání, jakékoli vzorce, které se projeví, by měly být vedlejším produktem našich pozorovatelných geometrických struktur vyšších dimenzí v čase. Takové „vzorce v chaosu“ již byly skutečně pozorovány mnoha různými způsoby a jsou

běžně označované v moderní "teorii chaosu" jako formující "fraktální" geometrie, jako je Mandelbrotova množina. Až dosud, s našimi éterickými modely na místě, jsme nikdy neměli skutečný základ, se kterým bychom pochopili, jak lze tyto fraktální formace vidět v prostoru i čase.

The "Mandelbrot Set."

Znovu, pokud chceme zmapovat lidské chování, abychom zjistili, zda plynutí času má nějaký pozorovatelný účinek, první věc, kterou musíme udělat, je najít velmi, velmi jednoduchý index pro měření tohoto chování. V ideálním případě bychom měli prozkoumat nějakou formu lidského chování, které má v podstatě pouze dva směry – nahoru nebo dolů, pozitivní nebo negativní, vysoké nebo nízké, radost nebo strach, prosperita nebo nedostatek. Toto měření lidského chování by muselo být důsledně vykreslováno den za dnem a průběžně, aby bylo možné přesně analyzovat dlouhodobá data pro jakékoli trendy nebo vzorce. Aby to bylo skutečně vědecké, muselo by to být něco, co bylo pečlivě udržováno, bez přerušení, tak dlouho, jak je to možné. Žádná výzkumná skupina by se realisticky nemohla pokusit provést takto široce založenou studii sama o sobě, protože by pravděpodobně zavedla své vlastní předsudky - a navíc jednoduše nemáme motiv zisku, abychom takové chování vytrvale vykreslovali. Nebo my?

SPRÁVNĚ... AKCIOVÝ TRH!

Jen tak se stane, že nemusíme hledat příliš daleko, abychom našli takový průběžný index měření lidského chování. Od konce roku 1700, na úsvitu nového národa známého jako Spojené státy americké, byly důsledně zdokumentovány přesné záznamy lidských extrémů radosti a strachu a převedeny do podoby průběžného grafu. Tento rekord je nám znám jako akciový trh Spojených států, později označovaný jako Dow Jones Industrial Average.

Ano, konečnou odpověď na prokázání geometrické struktury času nám přinese studie akciového trhu. Jakkoli se to může zdát překvapivé, je to skutečně nejzřejmější a nejkonkrétnější prostředek, kterým můžeme znázornit extrémy lidského chování v čase. Měřícím indexem tohoto chování by byla cenová stupnice, která vždy zaujímá osu Y grafu akciového trhu. Relativní cenová hodnota akciového trhu je tedy skutečně velmi přímým a velmi účinným měřícím zařízením pro kolektivní lidské chování. Když lidské bytosti cítí radost, prosperitu a

inspirace, sebevědomě nakupují, nakupují, nakupují na akciovém trhu a zvyšují cenový index. A když lidské bytosti najednou začnou pociťovat strach, nedostatek a paniku, rychle prodají, prodají, prodají své akcie a doufají, že se z trhu vyhrabou, než se to zhorší.

Jakákoli jednoduchá studie grafu akciového trhu nám skutečně ukáže, že se s postupem času neustále pohybuje nahoru a dolů, nahoru a dolů. Zřídka kdy vidíme graf akciového trhu „plochou čáru“ po delší dobu, a dokonce i v rámci větších trendů jsou obvykle vidět i menší oscilace. Struktury lidského chování skutečně nabývají dynamického tvaru, jak kolektivní nálada lidstva stoupá a klesá od naděje k zoufalství, znovu a znovu. A tyto cykly lidského chování byly intenzivně studovány mnoha a mnoha různými vědci, protože v pochopení jejich funkcí existuje velmi reálný motiv zisku. Pokud lze skutečně prokázat, že tyto pohyby nahoru a dolů lze předvídat předem, pak je veškerý sport a intriky hraní na burze eliminován. Pokud přesně víte, kdy trh dosáhl svého dna a nemůže jít níž, pak přesně víte, kdy koupit své akcie. A pokud přesně víte, kdy trh dosáhl vrcholu a nemůže jít výše, pak přesně víte, kdy své akcie prodat, a tak vydělat tolik, kolik jste si byli ochotni dovolit vydělat na základě toho, kolik peněz investovali jste na prvním místě.

ZEDNÁŘ POUŽÍVÁ "ATLANTSKÉ ZNALOST" K ODHALÍ SKRYTÁ STRUKTURA TRHU

Již jsme citovali velké množství důkazů, které naznačují, že skutečná znalost tohoto systému hyperdimenzionální geometrie založeného na oktávě, o kterém nyní diskutujeme, byla po celou dobu tajně známá. Společnost svobodných zednářů je jedním ze současných převleků této „tajné společnosti“, která uchovala tyto znalosti, které se mimo jiné dostaly do oken katedrál, na Velkou pečeť Spojených států a do meditační místnosti Organizace spojených národů.

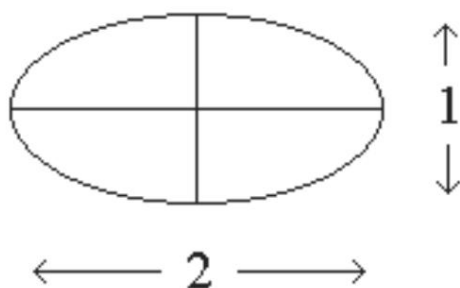
Navenek se zdá, že zednářský řád není nic jiného než další nudná bratrská "lůže" stárnoucích mužů, jako jsou Shriners, Moose Lodge, Lions, Kiwanis nebo Elks Club, ale pro ty, kteří mluvili zevnitř, je velmi složitý a propletený systém atlantských porozumění, který jim byl časem předán. Takže s myšlenkou, že vše, o čem jsme diskutovali, a ještě více, už může hrstka elit na této planetě znát, pojďme prozkoumat práci esového obchodníka s akciemi WD Ganna. S jistotou víme, že Gann byl zasvěcenec na vysoké úrovni v tajné zednářské společnosti a aktivně vystupoval na veřejnost, aby učil, jak lze velmi podobné principy, jaké jsme studovali, aplikovat na akciový trh. Gannova práce skutečně umožnila jemu a mnoha dalším v určitých případech přesně předpovídat trendy na trhu, i když ne neustále.

A nyní se zdá, že mnohem novější badatel jménem Bradley Cowan objevil v Gannových dílech všechny nevyřčené a neodhalené znalosti – znalosti, které Gann zjevně nechtěl zveřejnit kvůli svým tajným zednářským přísahám. Tyto znalosti přímo navazují na naše chápání času jako multidimenzionálního geometrického fenoménu, odtud název prvního Cowanova díla, Čtyřrozměrné struktury a cykly akciového trhu.

Ale než probereme Cowana, musíme začít s Gannem. Základní jádro

Gannovy objevy se zabývají myšlenkou, že kombinovaný pohyb cen a času na akciovém trhu se uspořádá do jednotek specifické délky a specifického směru. Tyto jednotky délky a směru byly označovány jako "poloměrové vektory". Délka a hodnota takového vektoru se vypočítá pozorováním nejbližších podstatných vysokých a nízkých bodů grafu akciového trhu a následným nakreslením přímkou mezi těmito dvěma body, která představuje kombinovanou číselnou hodnotu ceny a času. (Jinými slovy, chcete zkombinovat pohyb cenových a časových hodnot do celku, jednotného čísla místo toho, abyste je oddělovali a analyzovali pouze jednu po druhé. Níže vysvětlíme Gannovu metodu, jak toho dosáhnout.) Na základě tohoto poměrně jednoduchého Jakmile vypočítáte hodnotu vektoru poloměru, automaticky víte, že další vektor bude mít přesně stejnou délku. Bez znalosti harmonických struktur v čase se to může zdát nemožné, ale Gann shromáždil hory důkazů, které dokazují, že to "přesně tak funguje".

Navíc, a to je podstatné, všechny možné pohyby hodnoty akcie budou vždy obsaženy v jednoduchém harmonickém oválu nebo elipse, kterou lze nakreslit kolem každého poloměrového vektoru. Jinými slovy, jakmile budete mít své vektory poloměru jasně zmapované na papíře, jednoduše představující spojovací čáry mezi nejvyšším a nejnižším cyklem chování cena-čas, nikdy byste neviděli, že se graf akciového trhu pohybuje mimo každou elipsu. Gann ukázal, že délka této harmonické elipsy je totožná s délkou vektoru poloměru a plná šířka elipsy, v kolmém úhlu ke středu vektoru poloměru, bude vždy přesně polovina této délky. Následující obrázek nám to umožňuje vidět velmi jasně.

SIZE OF RADIUS VECTOR ELLIPSE

Gann opět odhalil, že akciový graf se nikdy nepohne mimo obvod této elipsy, pokud přesně znáte skutečný směr vektoru poloměru. Tyto informace týkající se elipsy jsou ve skutečnosti velmi důležité pro naše konečné teorie hyperdimenzionální fyziky, a proto brzy uvidíme, že zde pouze neplýtváme prostorem, když o tom budeme diskutovat.

Dalším základním bodem Gannovy teorie, o kterém musíme diskutovat, je, že pokaždé, když dosáhnete konce vektoru poloměru, víte, že máte sledovat směr, kterým se začne ubírat další vektor. Jakmile budete znát směr dalšího vektoru poloměru, budete již přesně vědět, jak daleko půjde z hlediska délky před ukončením, protože délka je konstanta – jinými slovy, je to fúze cenových a časových hodnot, které bude mít vždy přibližně stejnou číselnou hodnotu, když se spojí dohromady. Můžete mít velký pohyb v čase a velmi malý pohyb ceny a splynutí těchto hodnot by mohlo být stejné jako stejný pohyb v čase a ceně nebo velký pohyb ceny ve velmi krátkém čase. Pochopitelně velká cena

pohyb v krátkém čase by byl ten, který je třeba sledovat.

[Poznámka: Abychom ochránili Cowana, ve skutečnosti neprozradíme dostatek informací, aby tento nápad mohl být spolehlivě a úspěšně použit pro obchodování s akcemi. Jak uvedl jeden z Cowanových klientů: "Pokud budete věnovat pozornost pouze jednomu cyklu a nebudete brát v úvahu všechny ostatní, pak přijde něco jiného a vyhodí vás z vody." Pokud tedy chcete investovat peníze pomocí těchto nápadů, důrazně doporučujeme, abyste si koupili knihy Bradleyho Cowana. Informace o objednávkách jsou k dispozici na jeho webových stránkách www.cycle-trader.com.]

Musíme si také pamatovat, že délka každého poloměrového vektoru je funkcí jak ceny, tak času, které se pohybují společně, a tedy pokud cena a čas nejsou vzájemně vyváženy (což lze poměrně snadno provést), délky poloměrových vektorů Při měření pomocí pravítka se může zdát odlišná. Proto nás Gann požádal, abychom „srovnali své grafy“ nebo vytvořili graf, kde by existoval dokonalý vztah jedna ku jedné mezi cenou a časem.

Takto bychom vytvořili rovnováhu v grafu. Nejprve bychom vzali celkový průměr pohybu ceny akcie za jakoukoli dobu, se kterou graf pracuje, ať už hodinovou, denní, týdenní nebo roční. Jakmile získáte průměrný pohyb ceny této konkrétní akcie za každou hodinu, den nebo podobně, znovu nakreslíte cenovou stupnici svého grafu, abyste spočítali časové intervaly v tomto průměru. Pokud tedy máte graf denního trhu a zjistíte, že cena akcií se pohybuje v průměru o tři body za den, nakreslili byste nový graf, kde by každý z těchto tříbodových dnů na ose X byl spojen s tříbodovou jednotkou pohybu ceny na ose Y. Dny jedna, dva a tři by se například vyrovnaly cenám tři, šest a devět.

Jakmile jsou vaše grafy "na druhou mocninu" a překresleny, Gann odhalil, že je velmi snadné vidět, že se graf bude pohybovat v "poloměrových vektorech" specifických délek a specifických směrů. Ve čtvercovém grafu budou mít vektory poloměrů stejnou viditelnou délku, obsažené v obvodu jednoduché elipsy, která je kolem nich nakreslena. Pokaždé, když vektor poloměru dosáhne svého konce, vytvoří se nový vektor, který bude mít jiný směr. (V Cowanových knihách jsou techniky, které eliminují potřebu překreslovat nebo kvadraturovat vaše grafy, místo toho použít stávající graf jako referenci – ale v těchto případech obvykle nejsou poměry ceny a času na druhou, takže podobné délky vektorů jsou obtížnější vidět.)

Pro většinu čtenářů se myšlenka, že zdánlivě náhodný jev, jako je pohyb cenové hodnoty akcie v čase, může vyskytovat ve specifických, uspořádaných intervalech a vektorech, zdá být až příliš jednoduchá, aby byla pravdivá. Gann však svůj případ prokázal rozsáhlou dokumentací nade vše pochybnost.

A tak, i když v knihovně najdete Gannovy knihy, mnoho obchodníků stále prodává výtisky Gannova Master Course for Stocks, obrovského kompilace Gannových spisů a přednášek po mnoho let, za absurdně drahé ceny. A lidé si je koupí jen kvůli příslibům zisku, které se v nich skrývají, pokud budou moci knihy uchovávat a studovat dostatečně dlouho, aby pochopili, jak na to. A zde skutečně popisujeme jen naprosté základy tohoto nesmírně komplikovaného souboru informací.

GEOMETRIE AKCIOVÉHO TRHU COWAN'S

A nyní zadejte Bradleyho Cowana, který může být nakonec známý na velmi

široké veřejnosti jako muž, který ve velmi mladém věku mlčky obrátil celou oblast analýzy akciového trhu na konec a také učinil významný průlom v hyperdimenzionální harmonické fyzice. O Cowanovi se ví jen málo, protože odmítá poskytovat rozhovory, přednášky nebo veřejná vystoupení, spíše se snaží dovolit svým knihám, aby mluvily samy za sebe. Cowan vytvořil dvě základní sady knih, a to Čtyřrozměrné struktury a cykly akciového trhu a Market Science. Tento autor si zatím nekoupil ani jeden z těchto souborů poměrně drahých knih, protože naše znalosti o specifikách Cowanových informací pocházejí z profesionálních rozhovorů se stále větším počtem jeho klientů. Každý z těchto klientů byl šokován, když viděl, že tento materiál je na našich webových stránkách poskytnut racionálním, kauzálním vysvětlením, a tak se okamžitě začal zajímat o získání vlastních snů. Pro ně není pochyb o tom, že tento systém funguje, protože každý z nich nadále aktivně používá tyto principy, aby hrál burzu a určoval, kam se bude ubírat dál.

Cowan vyžaduje, aby byla podepsána dohoda o mlčenlivosti, aby bylo možné zakoupit druhou sérii knih Market Science, které se zabývají otázkami, jako je trh se sójovými boby, hudební kvinta a druhá mocnina dvanácti (ano, to je 144,) jak je definováno na webových stránkách společnosti Cowan, www.cycle-trader.com. Tento autor se nechtěl pokoušet na nikoho ze svých klientů tlačit, aby mu sdělil jakékoli informace z druhé sady, protože by to bylo nezákonné a pro Cowana by to poškozovalo. Materiál v první knize však nevyžaduje dohodu o mlčenlivosti a naše zveřejnění platnosti těchto pojmů již vyvolalo vlny nového zájmu o Cowanovy knihy - takže PR se platí samo. A skutečně, více než polovina našich klientů „Cowanite“ již dosáhla značných zisků z těchto technik, když jsme s nimi mluvili.

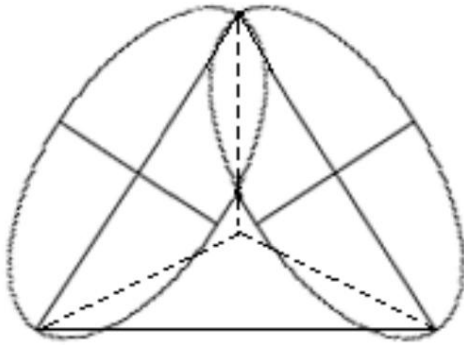
Ptáte se, jak to souvisí s trojrozměrnými platónskými strukturami?

Pointa je, že Cowan jednoduše pozoroval skryté geometrické struktury, které se vytvořily, když byly Gannovy vektory poloměrů porovnány proti sobě. Postupem času si Cowan uvědomil, že tyto vektory poloměrů na „čtvercových“ grafech akciového trhu se skládají do „nezabalených“ ploch trojrozměrných platónských těles, jednu plochu po druhé. V tomto bodě si připomeneme, že každá strana platónského tělesa je stejně dlouhá, stejně jako každý poloměrový vektor je stejně dlouhý. Tři z pěti platónských těles jsou tvořeny rovnostrannými trojúhelníky - osmistěn, čtyřstěn a dvacetistěn. (Krychle má čtvercové plochy a plochy dvanáctistěnu jsou pětiúhelníkové nebo pětistranné.) Všechny rovnostranné trojúhelníky mají v každém rohu úhly 60 stupňů.

A tak, když Cowan začal vidět nekonečnou redundanci 60stupňových úhlových vztahů mezi vektory poloměrů, věděl, že narazil na něco docela grandiózního - geometrii akciového trhu. A skutečně, jakmile bylo vidět, co to bylo, bylo velmi zřejmé, že Gann o tom musel vědět, ale prostě to držel v tajnosti.

[Když se podíváme na níže uvedený diagram, musíme si pamatovat, že elipsy, které vidíme, jsou ve skutečnosti zploštělé do dvou dimenzí - a toto tedy ve skutečnosti není upřímný trojrozměrný graf toho, jak by to vypadalo.

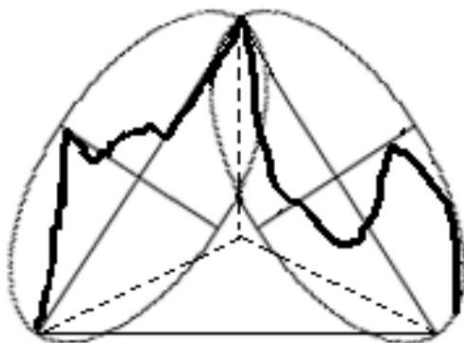
Ukáže nám však, jak by jedna čtyřstěnná plocha vypadala na dokonale „čtvercovém“ dvourozměrném grafu.]

ELLIPTICAL RADII VECTORS OUTLINING TETRAHEDRAL GEOMETRY

A tak jednou hodíme Cowanův zpracujeme do mixu, skutečně odhalíme, že náš běh času zde ve třetí dimenzi je skutečně multidimenzionální, geometrický jev. To by se mělo plně očekávat, protože stejné efekty můžeme vidět ve vesmíru s Globální mřížkou a prostor a čas jsou sjednoceny v moři Vědomého éteru. Cowan nám ve svých knihách ukazuje, jak se geometrické formy jako čtyřstěn, osmistěn a krychle odhalují v „nezabalené“ podobě na dvourozměrném grafu akciového trhu.

V případě, že je to těžké si představit, musíme si připomenout, co po nás Cowan zásadně žádá. V podstatě nám říká, že pohyb zásoby, pokud jde o její vektory poloměrů, tvoří skrytou trojrozměrnou geometrii. Nemáme však k dispozici trojrozměrné grafy, které by to ilustrovaly. Proto bude dvourozměrný graf akciového trhu „vyrovnanou“ verzí trojrozměrné akce. Dalo by se to vizualizovat tak, že si vezmete kus papíru se čtvercovým grafem akciového trhu a poté obalíte tento papír kolem modelu čtyřstěnu, řekněme, jehož strany jsou stejně dlouhé jako každý poloměrový vektor na akciovém grafu. . K vašemu úžasu byste po obalení tohoto grafu kolem čtyřstěnu (a nezbytně po zmačkání a přeložení papíru na určitých místech, aby se opravila dvojrozměrná zkreslení, která papír vnáší), skutečně viděli, jak by samotný graf pozoruhodně obepínal obrys. čtyřstěnu. Všechna dvanáct klientů se shoduje, že Cowan to ve své první sadě knih znovu a znovu dokazuje, nade vše pochybnost, na skutečných příkladech z akciového trhu.

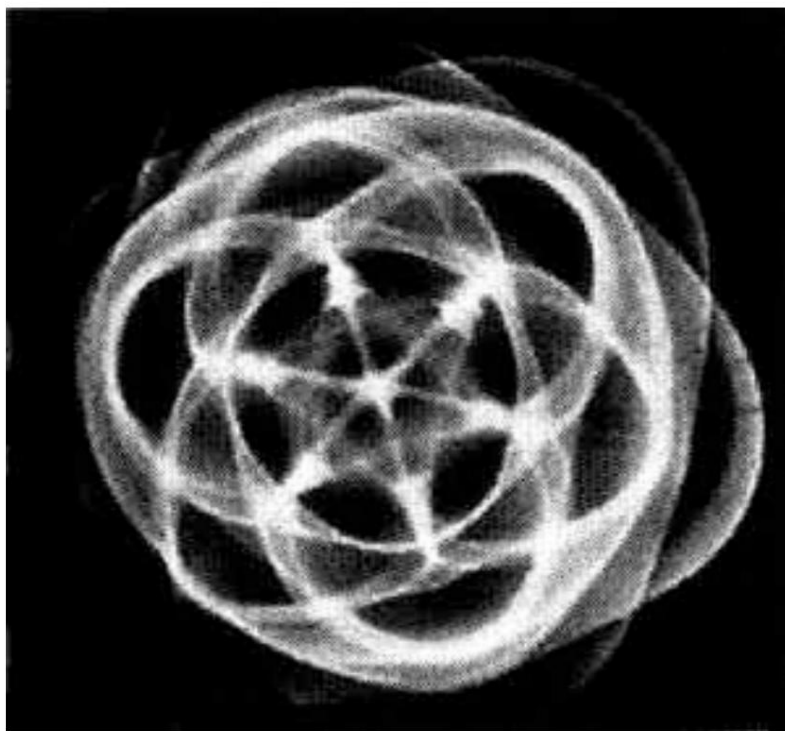

HYPOTHETICAL MOVEMENT OF STOCK GRAPH OVER TETRAHEDRAL GEOMETRY

odhalují elipsy. Elipsy vlastně trasují

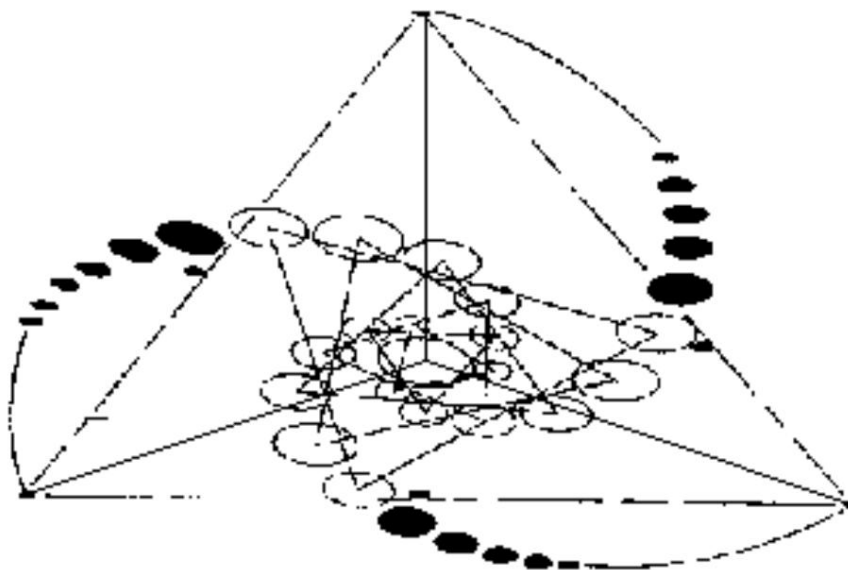
Možná je ještě úžasnější, co nám

ven z dráhy spirály, která tvoří geometrický tvar, když se pohybuje.
Ano, je to tak, spirála – stejná přesná formace, která je pozorována na našich obrázcích Cymatics od Hanse Jennyho, kde se Platónská tělesa vynořila ve vibracích tekutiny, spojena velkými propojovacími spirálami.

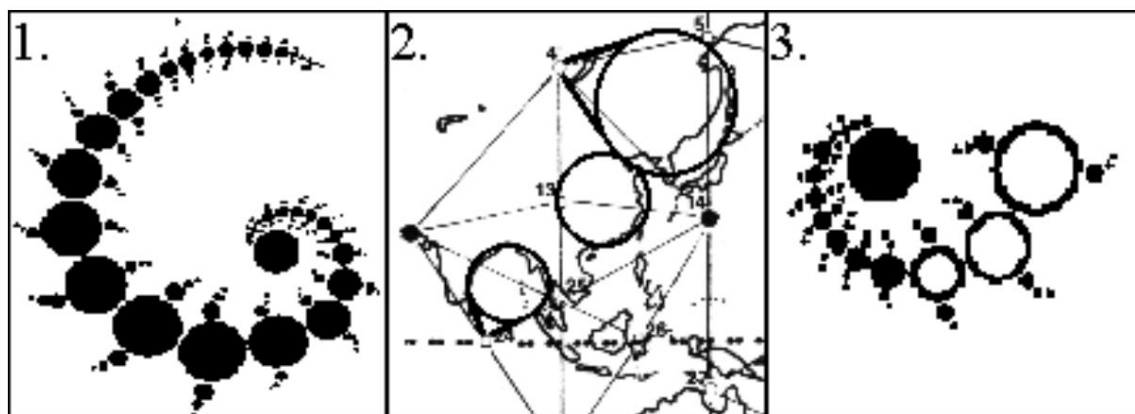

Nyní vidíme stejný harmonický, spirálovitý, geometrický průchod energie vyskytující se v éterickém „tekutině“ času přímo prostřednictvím práce Bradleyho Cowana. Elipsy, které obklopují každý z Gannových „poloměrových vektorů“, nebo každou stranu Platónského tělesa, by ve skutečnosti definovaly ta místa, kde se spirála „vybočuje“ z geometrického tvaru, když pokračuje ve svém rotujícím pohybu.

Již bychom měli rozpoznat níže uvedený obrázek, odvozený od velmi dobře známé formace obilí „Triple Julia Set“, která se objevila doslova přes noc na Windmill Hill v Anglii v roce 1997, protože jsme jej již dříve vytiskli s kruhem kolem něj, abychom ilustrovali jeho vnější sférický tvar. Tento diagram nám opět pomáhá vizualizovat, jak by taková spirála založená na fraktálu Julia Set formulovala čtyřstěn. Všechny rovné čáry a trojúhelníky nebyly ve formaci, ale byly zakresleny později, zarovnané s tvarem, který naznačoval soubor spirálovitých kruhů. Kromě toho, pokud bychom také vložili obrácený zrcadlový obraz formace obilí přes stejný diagram, pozorovali bychom formování elips, které jsou doslova identické s těmi, které si představoval Cowan a vizuálně modelované v experimentech Cymatics Dr. Jenny.

A pokud my znovu se krátce podíváme zpět na prostorové deformace Globální mřížky, jak je vidět v naší studii „Grid Circles“, můžeme vidět kruhové, rozvíjející se „fraktální“ spirály ve formování ostrovních řetězců a hranic kontinentů. Navíc překryv z formace Stonehenge Julia Set v roce 1996 odhaluje téměř přesně stejný fraktálový tvar:

Protože mimozemšťané vymezili jednoduché spirály jako skutečně fraktální útvary, věříme, že nám to ukazuje, jak mohou existovat velmi velké a velmi malé úrovně platónských těles, které se navzájem hladce propojují. To dokonale zapadá do citátu Ra:

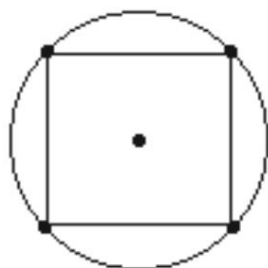
Termín hustota je, jak říkáte, matematický. Nejbližší analogií je hudba, kde po sedmi tónech na vaší západní stupnici, chcete-li, začíná osmá nota novou oktávou. Ve vaší velké oktávě existence, kterou s vámi sdílíme, je sedm oktáv neboli hustot.

V každé dílčí hustotě je sedm dílčích dílčích hustot. V rámci každé sub-sub-hustoty, sedm sub-sub-sub-hustot a tak dále donekonečna.

Abychom viděli tento efekt vyskytující se u fraktálů, Mandelbrotova množina by se určitě dala rozšířit do tří dimenzí, stejně jako Cowan udělal s grafy akciového trhu, a tak odhalit sférickou strukturu různých hustot éteru uvnitř sebe. A jednou z nejzákladnějších vlastností každého fraktálu je to, že je složen ze spirálovitých čar, které budou znovu a znovu ukazovat stejné útvary, jak si je přiblížíte. Tyto spirály by přirozeně tvořily platónské geometrie uvnitř sebe, jak se rozvinou, jako

předchozí diagram kruhů v obilí naznačuje.

Co jsme se naučili od Cowanových klientů, je, že cykly nižšího řádu se objeví v tetraedrech a oktaedrech, což jsou v našem systému geometrie čtvrté a třetí hustoty nebo dimenze. Mnohem dlouhodobější cykly se však na trhu objevují jako kubické formace, což by byly ty z páté hustoty. Cowan znovu ukazuje, že lze ukázat, že dlouhodobější poloměrové vektory grafů vystihují cestu přes rotující krychli v průběhu mnoha let. Dávalo by smysl, aby se krychle objevila déle než tvary nižšího řádu, protože krychlová geometrie páté dimenze má mnohem vyšší vibrace než čtyřstěn čtvrté.

Dále nás Cowan učí, že čtyřcestný resp

„čtvercové“ dělení 84leté oběžné doby planety Uran přesně definuje časové jednotky, které tvoří každou stranu této základní „trhové kostky“ při jejím rozkládání! Toto je první velké vodítko, které musíme označit, že oběžné dráhy samotných planet sledují tyto geometrické formy ve volném prostoru, formy, které mají velmi aktivní vliv na strukturu časoprostoru, jak jej vnímáme. A podle Cowanových klientů se burzový obchodník s touto kostkou zamotat nechce. Na základě Cowanových pokročilých výpočtů, které kombinují cenu a čas jako celek, bylo možné podle této kubické struktury předem předpovědět pád z let 1929 i 1987, prakticky až do dneška. A od května 1999 začal potenciál pro další velký sestupný trend, pokud jde o geometrii, i když dosud nebyl tak strmý jako ostatní - ale i když se tato kniha chystá vytisknout v dubnu 2000, trh zažívá nervozitu bezprecedentní od krachu v roce 1987.

Poslední informací o dílech Bradleyho Cowana, kterou musíme v tuto chvíli zmínit, je důvod, proč nazývá tyto cykly akciového trhu „čtyřrozměrné“. Důvodem je, že ve třech dimenzích nemůžete předvídat budoucnost, pouze studovat minulost a pozorovat přítomnost. Přesným odvozením struktury a pohybu těchto geometrií vyšších řádů předem je však skutečně možné pohybovat se mimo lineární čas a předpovídat budoucnost s velkou přesností. Proto, protože geometrie skutečně předpovídají události, které teprve nastanou, mohou být ve své struktuře považovány za čtvrtou nebo dokonce pátou dimenzi.

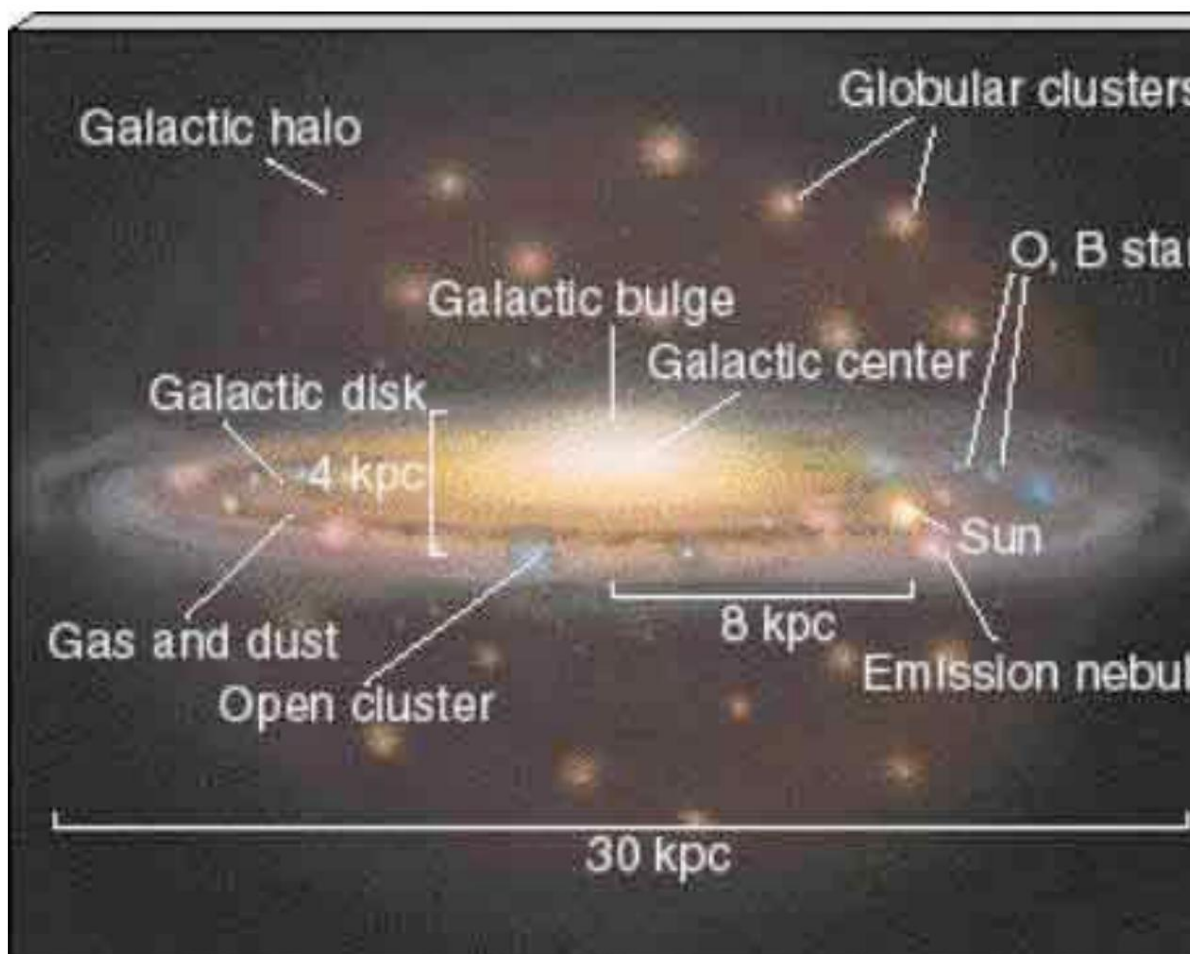
GALAKTICKÉ GEOMETRIE V ČASE: KONSTANTA WILCOCK

Jeden z Wilcockových nejvýznamnějších původních objevů ve „fyzice harmonického éteru“ nastal, když náhodou narazil na webovou stránku profesora astrofyziky. Tuto stránku původně objevil při hledání informací o zajímavém fenoménu temné hmoty. První významný bod, kterého si David všiml, bylo, že se celá galaxie otáčí jako jeden celek, což znamená, že vnější části se pohybují stejnou relativní rychlostí jako galaxie.

vnitřní části, stejně jako jeden připojený disk. Očividně tomu tak není v naší Sluneční soustavě, protože aby se Pluto pohybovalo stejnou relativní rychlostí jako Merkur, muselo by cestovat obrovskou rychlostí.

Naši současní astrofyzici proto předpokládali, že jediný způsob, jak by se naše Galaxie mohla takto unisono otáčet, by byla, kdyby kolem ní existovalo pole hmoty ve tvaru koule zvané „galaktické halo“. Protože však toto halo nevidíme, nazvali ho „temná hmota“ a trvají na tom, že tam musí být.

A nyní, na základě našeho chápání harmonického éteru, můžeme jasně vidět, že to není nutné – je to jednoduchá vlastnost sférických harmonických vibrací éteru, která působí.

Když si David prohlížel tuto stránku, narazil na číslo, o kterém se nikdy předtím nedozvěděl. V předchozích rukopisných verzích této knihy se zmiňoval o skutečnosti, že musí existovat srovnatelný galaktický cyklus s tím, co bylo vidět v cyklu Ninive. V té době si však nebyl vědom toho, že existují nějaká čísla délky galaktické rotace, která by byla dostatečně přesná, aby bylo možné provést jakékoli výpočty. Na webu profesora bylo číslo jasně uvedeno: galaxie se otočí jednou přibližně za 225 000 000 let.

David byl okamžitě nadšený, když uviděl číslo. První věc, kterou udělal, bylo zjistit, zda lze toto číslo převést na sekundy a odvodit jej podobným způsobem jako Ninivskou konstantu, z „vibrací“ sedmi a šesti. Vypočítal, že za rok bylo celkem 31 556 926,08 sekund vynásobením 86 400 za den krát 365,2422 dnů. Vynásobením tohoto čísla na oběžnou dráhu Galaxie dlouhou 225 milionů let by mohl získat a

ballpark přesně na kolik sekund by to bylo. Pak si nakonec uvědomil, že když vzal 0,7, ne 70, a vynásobil to 60 devětkrát za sebou, dostal se k číslu, které bylo velmi, velmi blízko – „harmonická“ dráha Galaxie přesně 7 054 387 200 000 000 (nebo zhruba 7 kvintilionů) sekund na délku. Jakmile získal toto číslo, musel ho jednoduše vynásobit 365,2422, aby získal přesný počet let, které by to bylo - a tak se skutečný "harmonický rok" Galaxie stal 223 544 814,9201 miliony let na délku. Skutečnost, že 0,7 vynásobená 60 devětkrát za sebou mohla být 223,5 milionu, když profesorova cifra byla stanovena na 225 milionů, už byla docela ohromující. David věděl, že když se malá čísla násobí do velkých čísel, každé další rozšíření velikosti bude stále obtížnější přirozeně dospět k tak těsné shodě čirou náhodou. Jinými slovy, byl „na něčem velkém“.

David se zhluboka nadechl, když si uvědomil další krok. Aby zjistil, zda vše funguje správně, musel by vzít přesnou délku Ninivské konstanty v letech a rozdělit ji na „hlavní harmonické číslo“ pro Galaxii. Tohle byl okamžik pravdy. Pokud by se výsledná hodnota ukázala jako neharmonická, pak by z teorie nezbylo nic - celé úsilí by se rozpadlo. David jasně viděl, jaká je skutečná „harmonická“ hodnota oběžné dráhy Galaxie, a že byla založena opět pouze na vibracích sedm a šest – takže existoval důvod se domnívat, že by to mělo něco znamenat. To však nic neměnilo na tom, že byl David nervózní – pokud kalkulačka ukazovala nesmyslné číslo, pak věděl, že teorie je buď vážně chybná, nebo úplně špatná. Byl to okamžik, který se možná už nikdy v jeho životě nebude opakovat stejným způsobem.

Aby se dostal k „okamžiku pravdy“, musel vypočítat Ninivskou konstantu v letech tak, že vzal její celkovou hodnotu 2 268 milionů dní a vydělil ji 365,2422. Z toho se ukázalo, že přesný počet let v jedné Ninivské konstantě je přesně 6 209 578, 192 224, tedy zhruba šest milionů let.

Pak už zbývalo jen vzít toto číslo a vydělit ho „harmonickou“ délkou oběžné dráhy Galaxie, 223 544 814,9201 let. Když se David dostal k tomuto bodu a nastavil konečný výpočet, už uznal, že to pravděpodobně nebude nic významného. Byl připraven na zklamání, připravený vrátit se k rýsovacímu prknu, připravený začít znovu od nuly. Byl téměř zklamaný sám sebou, když se chystal stisknout klávesu ENTER a čekal, až se na obrazovce objeví chaotické číslo. Ostatně cokoli jiného než zpackané číslo by bylo hotovým zázrakem.

Zhluboka se nadechl, zavřel oči a stiskl ENTER.

Klikněte.

Otevřel oči.

V okně kalkulačky svítily dvě číslice a pro Davidovy oči byly jasné jako Slunce:

36.

Celé Davidovo tělo úplně znečitlivělo. Najednou vyskočil ze židle a zjistil, že křičí z plných plic radostí, skáče, třese rukama a běhá po místnosti – nemohlo dojít k žádné chybě. "Ach můj BOŽE, ó můj bože, ach můj bože, nemůžu tomu uvěřit! Děkuji BOŽE!" Master Harmonic Number, 36, se objevil přímo před jeho očima jako kouzlem! Byl to korunovační klenot, svatý grál, konečný důkaz, že teorie harmonického vesmíru byla skutečná. David nyní věděl, že naše planety se při každém otočení galaxie dostanou do dokonalé přímky přesně 36krát za sebou.

Byla odhalena majestátnost a harmonie soukolí Stvoření. Odpověď byla krásnější, elegantnější, než si David dokázal kdy představit. Skoro nemohl uvěřit, že je první na planetě, kdo to objevil.

Když konečně přišel k rozumu, musel porovnat brzy pojmenovanou Wilcockovu konstantu s hodnotou precese v Ninivské konstantě, která se v tomto případě ukazuje na 25 873,2424676 let, poměrně blízko k 25 920 -rok "harmonická ideální" hodnota. K jeho úžasu bylo číslo přesně 8640. Jinými slovy, vše fungovalo přesně jako hodiny. Za hodinu je 3600 sekund a za den 86400 sekund. Podobně je v „galaktickém roce“ 36 cyklů Ninive a 8640 precesních cyklů.

Všechno fungovalo - jako hodinky. Nyní, když se vrátil do Ra Materials, věděl, o čem mluví. Nejprve citace ze zasedání 9:

Každá z vašich planetárních entit je tedy na jiném cyklickém rozvrhu, jak byste to mohli nazvat. Načasování těchto cyklů je měření rovnající se části inteligentní energie. Tato inteligentní energie nabízí typ hodin. Cykly se pohybují tak přesně, jako hodiny odbíjejí vaši hodinu. Brána od inteligentní energie k inteligentnímu nekonečnu se tak otevírá bez ohledu na okolnost, kdy udeří hodina.

Pak citace ze zasedání 13:

Spirálová energie, která je charakteristická pro to, čemu říkáte „světlo“, se pohybuje v přímkové spirále, čímž dává spirálám nevyhnutelný vektor směrem nahoru k komplexnějšímu bytí s ohledem na inteligentní nekonečno... Čtvrtá hustota je, jak jsme řekli, stejně pravidelný ve svém přístupu jako odbíjení hodin v celou hodinu. Prostor/čas vaší sluneční soustavy umožnil této planetární sféře spirálovitě se dostat do prostoru/času s jinou vibrační konfigurací...

Pak citace ze zasedání 14:

Představte si, chcete-li, mnoho silových polí Země v jejich geometricky přesné síti. Energie proudí do zemských rovin, jak byste je nazvali, z magneticky určených bodů... různých geometrických center elektromagnetické energie, která obklopují a tvarují planetární sféru.

Pak citace ze zasedání 15:

Láska vytváří světlo, stává se láskou / světlem, proudí do planetární sféry podle elektromagnetické sítě bodů nebo nexi vstupu. Tyto proudy jsou pak dostupné jedinci, který je stejně jako planeta sítí elektromagnetických energetických polí s body nebo nexi vstupu.

Tady David věděl, že se mluví o čakrách. Dříve v této relaci Ra řekl následující:

Zkreslení myšlenkové formy vašich národů způsobilo, že proudy energie vstoupily do planetární magnetické atmosféry, pokud byste tak nazvali tuto síť energetických vzorců, takovým způsobem, že správné proudy nejsou správně prodchnuty vyváženým vibračním světlem / láskou z řekněme kosmická úroveň této oktávy existence.

A pak citát ze zasedání 17:

Čtvrtá hustota je vibrační spektrum. Vaše časoprostorové kontinuum ve spirále uvedlo vaši planetární sféru a vaši, co bychom nazvali galaxií, co vy nazýváte hvězdou, do této vibrace. To způsobí, že samotná planetární koule elektromagneticky přestaví své víry přijímání proudů kosmických sil, které se vyjadřují jako vibrační sítě, takže Země bude zmagnetizována čtvrtou hustotou, jak to můžete nazvat...

A pak byl případ zpečetěn citátem ze Session 63, který začal otázkou od Dr. Elkinse, která jako by vyskočila „z ničeho nic:“

TAZATEL: Je nějaký ciferník podobný hodinám, řekl bych, spojený s celou velkou galaxií, takže jak se točí, přenáší všechny tyto hvězdy a planetární systémy z hustoty do hustoty? Funguje to takto?

RA: Já jsem Ra. Jste vnímavý. Můžete vidět trojrozměrný ciferník nebo spirálu nekonečnosti, kterou Logos pro tento účel plánuje.

V tomto bodě bylo jediným zbývajícím krokem najít důvod, proč Ra trval na tom, že klíčovou postavou pro naši planetární evoluci byly tři cykly precese, nikoli jeden. David se vrátil k číslům z Cotterellu a viděl, že jeden úplný rotační cyklus „neutrálního listu“ ve tvaru koláčku štěstí obklopujícího Slunce byl vypočten na 18 139 let. To bylo zjevně příliš velké číslo na to, aby se do toho vešlo 25 920 let, což by bylo jedno precesní zakolísání Země. David věděl, že tři precesní cykly daly dohromady 77 760 let. Pak si uvědomil, že kdyby se Cotterellovo číslo zvýšilo z 18 139 let na 18 140, což je naprosto možná a omluvitelná úprava, pak by čtyři z těchto cyklů daly dohromady 72 560 let. A 77 760 minus 72 560 bylo 5 200 -- opět stejný „cyklus posunu“, jaký lze vidět na tolika menších úrovních s působivou redundancí, založenou na harmonických složkách čísla 13. Pamatujeme si, že to zahrnovalo i rozdíl mezi počtem JS konjunkcí v jeden mayský kalendář na rozdíl od jejich harmonických katunských protějšků.

David se pak rozhodl zjistit, kolik tří precesních cyklů nastane v jedné plné harmonické rotaci Galaxie. Sotva ho překvapilo, když viděl, že číslo vyšlo na 2880 – přesná harmonická „dvojitého světla“ a první poměr v běžné diatonické stupnici. Zkrátka vše, co Ra řekl

o základní struktuře, funkci a architektuře Vesmíru byla pravdivá – a proto i samotná sklizeň byla legitimní realitou.

A pak si David vzpomněl na pozoruhodnou vnitřní časovou strukturu Velké pyramidy, kterou Ra dal lidstvu jako jejich největší požehnání – strukturu, o níž se věřilo, že je dokonalou formou pro zasvěcení a léčení. A když znovu studoval časovou osu, uvědomil si, že pozoruhodné metafyzické kvality harmonického času a posunu věků byly zabudovány po celou dobu

KAPITOLA 20: VELKÁ PYRAMIDA: PROROCTVÍ V KAMENU Tato kapitola začíná

zkoumáním harmonické periodicity historických událostí, což propůjčuje větší platnost konceptu času jako geometrické, předvídatelné struktury. Na tomto základě pak prozkoumáme časovou osu Velké pyramidy.

Dozvíme se, jak pyramida obsahuje časovou osu budoucích událostí, zakódovaných pomocí geometrie a symbolického kódu, který přiřazuje odlišný význam každé číslu jedna až třináctka a také několika dalším.

Odtud navrhuje, že Cayceův výklad Královy komnaty je skutečně správný, a proto jsme nyní na konci časové osy. Poté zakončíme několika duchovními úvahami o povaze této knihy.

KAPITOLA 20: VELKÁ PYRAMIDA: PROROCTVÍ V KAMENU

V noci 7. března 1999, jen jeden den před konečným dokončením a vydáním původního rukopisu, který se měl stát tímto dílem, David náhle obdržel překvapivou novou informaci, která změnila celý obraz. Bylo to jeho první velké vodítko, že geometrické / harmonické cykly přímo ovlivňují čas - ale v té době bylo příliš pozdě na cokoli jiného, než to zmínit v závěru. (O Cowanovi by se doslechl až v měsících následujících po zveřejnění rukopisu.) Načasování tohoto odhalení informací pomohlo ještě více ukázat procesy božsky řízené synchronicity při práci - muselo se to dostat dovnitř, než byl rukopis vytvořen. hotovo. Autor se na jeho počest účastnil narozeninové oslavy a David Steinberg, hostitel večírku, mu předal svůj nepublikovaný anglický překlad díla francouzského autora jménem Francois Masson. Překlad byl stále ve formě strojopisného rukopisu na žlutnoucím papíře, protože ho žádná americká knižní společnost nikdy nevytiskla.

Masson přijal metodu tvorby proroctví, která fungovala na základě několika základních ukazatelů. Použil pouze ty proroky, kteří prokázali opakovanou přesnost, jako Nostradamus a Edgar Cayce, a nikdy nepostoupil s předpovědí, pokud nenašel minimálně třicetkrát křížové ověření pro jakoukoli událost, která byla předpovídána. Kniha byla napsána přibližně v roce 1974 a již můžeme vidět příklady jeho předpovědí, které se přesně naplnily. Massonovou skutečnou specializací je cyklologie neboli studium cyklů. A skutečně, hlavní číslo, ze kterého jsou odvozeny všechny jeho prorocké výpočty, je naše číslo precesního / slunečního cyklu 25 920 let!

Masson čerpá z díla jiného francouzského autora jménem Michel Helmer, který napsal Cahiers Astrologiques v roce 1960. Masson o tomto díle, které jsme na některých místech uvedli kurzívou, říká:

Události se tedy cyklicky opakují, ale nikdy to není opakování stejných událostí, ale spíše jako vzestupná spirála; podobné události se projevují ve zcela novém kontextu, ale jejich hluboké kořeny jsou totožné.

Ve Francii byl Michel Helmer prvním, kdo obnovil a úspěšně použil tuto prastarou teorii, k čemuž mu pomohl objev čísla $\Phi=1,616$, jehož použití mu umožňuje lokalizovat špičkové časy v každém cyklu. (!)

To jistě přidává velkou váhu našim teoriím harmonického času. Jak je z Massonova knihy zcela zřejmé, existují pevně dokumentovatelné souvislosti mezi precesním číslem, našimi vlastními „harmonickými čísly“, která jsou základem všech věcí, poměrem phi a všemi hlavními událostmi v lidské společnosti. Zdá se, že stejná harmonická čísla v letech působí jako druh makroastrologie, která má neviditelný a přesto velmi silný účinek. Historie se stále opakuje v těchto harmonických termínech bez zjevného důvodu. Masson nám pak vypráví o profesorovi matematiky ME Bindelovi na Waldorfschule ve Stuttgartu, který v roce 1958 vydal *The Spiritual Elements of Numbers* a v roce 1969 napsal následující monografii:

V *Cahiers Astrologiques* z roku 1960 představil M. Helmer svou teorii o cyklickém opakování událostí, cyklu založeném hlavně na použití Ideálního preeminentního čísla 25920 a jeho faktorů. Uplatnění jeho teorie mu umožnilo učinit mnoho přesných předpovědí jak ekonomických, tak politických.

Ve svém účtu dal zvláštní místo Ideálnímu číslu, 25920 let.
Zde je výňatek z jeho teze: začíná slovy:

„Každý ze tří astrologických jevů, které známe, jsou na obloze znamením souřadnic tří časoprostorů:

- a) Rotace Země na své ose se rovná Časoprostoru domů (ve Světské astrologii témata národů, režimů, politických vůdců), tato témata jsou jako vteřinové ručičky kosmických hodin.
- b) Rotace Země kolem Slunce se rovná časoprostoru těžkých planetárních cyklů. Je jako minutová ručička kosmických hodin.
- c) Konečně precese rovníkosti, která má jako své symbolické číslo 25920. Numerologické rytmy tohoto čísla nám dávají hodinovou ručičku hodin."

Nyní víme, že precesní číslo zdaleka není rozsahem obrázku – rozšiřuje se do tří cyklů, do konstanty Ninive a nakonec do Wilcockovy konstanty, celého harmonického pohybu samotné Galaxie. V následujícím grafu uvádíme čísla pro některé cykly, které nám již Masson poskytl, a jejich odpovídající účinky na planetární společnosti. Stručně také doplníme to, co víme z vlastní práce v prvních čtyřech heslech a v hesle pro 288:1 25920letý cyklus: Grand Solar / Precessional Cycle, značící skvělé

- 1 věky lidské civilizace. 2 12960letý cyklus: Hlavní rozdělení věků v rámci každého cyklu. 3 5200letý cyklus: Mayský kalendář. 4 Cyklus 3440 let: Cyklus posunu slunečních skvrn. 5 Cyklus 2160 let: Cyklus civilizace nebo náboženství – jeden zvěrokruhový věk nebo precesní přechod z jednoho souhvězdí zvěrokruhu do dalšího. 6 Cyklus 1080 let: Cyklus říší a civilizací, stojících proti tomu, co bylo vytvořené v 2160letém cyklu. 7 Cyklus 720 let: Cyklus duchovních změn. 8 539 (z biblického cyklu 7x77) nebo 540letý cyklus: Masová hnutí národy. 9 Cyklus 360 let: Cyklus změn režimu a vnitřní ideologie. 10

288letý cyklus: Cyklus nového stvoření ve společnosti, objevený fyzikem Tonym Smithem. 11

180letý cyklus: Cyklus politických změn režimů. 12

22 a 11letý cyklus: Cyklus slunečních skvrn, určuje umístění událostí před a po jejich vrcholech v jiných cyklech.

A nyní si vyberme jednu část z knihy, která začíná vysvětlovat Massonovu přesnou předpověď ohledně kolapsu Sovětského svazu.

Pamatujte, že toto bylo napsáno kolem roku 1974:

Nyní neexistuje žádný apriorní vztah mezi tímto poměrem 1:7 a cyklem 25920 let s jeho podcyklem 2160 let, uvedeným na začátku této kapitoly – kromě faktů, že Francouzská revoluce z roku 1789 skončila v prosinci 1799. a použití poměru nám říká, že sovětský režim skončí koncem roku 1990 nebo začátkem roku 1991 – a tato tři data se zobrazují na grafu precesního cyklu označujícího začátek a konec masových hnutí. Toto datum 1990/91 také vychází z Nostradamova čísla 73 let 7 měsíců pro ruskou revoluci – trvání velmi blízké 73 let 1 měsíc 7 dní, které dává náš poměr. (*Přijetí ústavy roku VIII 25. prosince 1799, 10 let 5 měsíců 11 dní (po 14. červenci 1789) $\times 7 = 73$ let 1 měsíc 7 dní.

Protože precesní Zlaté číslo 25920 obsahuje ve svých obměnách všechna výjimečná data lidských dějin, musí existovat užší cyklický vztah, ale autor zatím žádné nenašel. Jeden bod stojí za zmínku: paralela je mnohem přesnější pro politická fakta než pro vojenské akce.

Přesný důvod, proč se doba, za kterou se události rozvinou, se zvýší sedminásobně, není v tuto chvíli dosud pochopeno; ale číslo 7 má zajímavé harmonické vlastnosti, včetně skutečnosti, že Ninivská konstanta je 70 násobená sedmkrát 60. Další tajemný bod, který může mít možný význam, je vidět u dvacetistěnu. Nejprve přiřadte délku jedna každé straně dvacetistěnu. Pak, když nakreslíte čáru z každého z dvanácti špiček dvacetistěnu zpět do středu, tato vnitřní čára bude mít délku 0,695 ve srovnání s délkou každé vnější čáry – a toto číslo je velmi blízko sedmi desetiny. Bez ohledu na to, jak se to dělá, ostatní s historickými znalostmi by měli být snadno schopni zkopírovat tento výzkum pro současnost. Zdá se, že srovnání moderní doby s Římem je obzvláště užitečné – a jinde Masson vytvořil přímé spojení mezi římským císařem Catem a tehdejší politikou a americkým prezidentem Carterem a událostmi, které se v té době odehrávaly. (Jakmile znovu získáme přístup ke knize, zveřejníme přesný odkaz na tento bod.) Vzhledem k tomu, že i jména těchto dvou jsou velmi podobná, ukazuje nám to, kam až by tato věda mohla potenciálně zajít!

Pamatujeme si, jak jsme četli od Maurice Cotterella, že cykly slunečních skvrn, včetně větších permutací, které on sám objevil a korelovaly s Mayi, nám ukazují mnoho pozoruhodných a konkrétních souvislostí mezi intenzitou těchto energií a vzestupem a pádem civilizací. Je zřejmé, že s prací Cowana jsme nyní viděli skutečné geometrické efekty času

které bychom hledali. A díky Massonově práci je teorie skutečně dokončena. Nyní můžeme vidět, že tyto harmonické principy, ztělesněné ve spirálovitém, oktávovém formátu, skutečně vedou masové vědomí lidstva jeho kroky. Vzestup a pád národů, ideologií a duchovních vír, to vše probíhá podle tohoto tajemného, harmonického principu, který je základem všech věcí.

Takže naše další otázka je tato. Studium cyklologie odhaluje, že o povaze událostí v čase je třeba vědět více, než jen to, zda se lidé chystají nakupovat nebo prodávat na akciovém trhu. V rozsáhlé formě astrologie se podobné události objevují opakovaně v čase, ve stále se rozšiřující spirále. Mnoho starověkých kultur vlastnilo část atlantského tajného dědictví a psalo o těchto harmonických cyklech v čase, ale bohužel tyto informace jsou tak nejasné, že tento autor našel velmi málo údajů, a to navzdory intenzivnímu výzkumu věnovanému jejich hledání. Až se o těchto cyklech dozvíme více, pravděpodobně to nebude nutné hledat, protože je budeme moci znovu odvodit na základě pouhého studia historie a dodržování harmonických směrnic.

Takže to, co navrhuje, je, že Atlantáné si byli velmi dobře vědomi toho, jak používat tento systém harmonických k předpovídání událostí v čase s velkou přesností. Je to tento základ, který vysvětluje záhadu časové osy pyramidy – jak do masivní kamenné stavby mohly být s takovou jistotou zabudovány přesné historické události. Je zřejmé, že nikdo nemohl přijít na „poslední chvíli“ a změnit tato měření, protože byla nedílnou součástí stavby samotné budovy. Abychom tomu lépe porozuměli, podíváme se blíže:

ČASOVÁ OSA PYRAMIDY

Připomínáme, že Mayský kalendář byl vytesán do kamene a je jedním z nejstarších zdrojů proroctví lidstva. Mnoho lidí si neuvědomuje, že v kameni existuje ještě další proroctví, mnohem konkrétnější v detailech než mayský kalendář. To by byla Velká pyramida v Gizeh v Egyptě. Pro mnohé čtenáře může být velkým překvapením, že úplná časová osa evoluce lidstva zahrnující posledních 4000 let a sahající dalších 1000 do budoucnosti je napsána v kameni přímo do vnitřních pasáží Velké pyramidy. To není psáno slovy, ale spíše pomocí komplexního numerologického systému. Pochopení tohoto systému se může na první pohled zdát obtížné, protože to není „typický“ způsob, jak věci dělat, ale metoda je zcela vnitřně konzistentní a extrémně matematická a logická.

Nejdůležitějším aspektem generování matematického kódu by bylo vytvořit symbolickou „abecedu“, ze které by se dalo pracovat a kterou by pak mohla používat všechna ostatní měření. Za tímto účelem byste každému číslu 1-12 přiřadili konkrétní význam. Lze použít i určitá další čísla související s různými matematickými funkcemi. Aby se váš kód neztratil, pečlivě byste uchovali jeho paměť v rámci kultury, v tomto případě egyptské kněžské kasty, a zavedli tak svůj číselný systém do mnoha mýtů po celém světě. Můžeme vidět, že podobné numerické kódování bylo provedeno prostřednictvím práce Santillany a Von Deschenda v Hamletově mlýně, kterou jsme již probrali.

Pak by bylo možné pomocí obratné kombinace numerologie, geometrie a symboliky přeměnit tato symbolická čísla v jazyk. Ve skutečnosti byste pasáže v samotné pyramidě četli jako čas a počítali roky, jak jste cestovali vpřed. Klíčem k odemknutí významů v časové ose by se pak stala výška a šířka průchodů, míra různých úhlů uvnitř, obecný směr, kterým průchody cestují, a základní kvalita kamene, ze kterého jsou průchody vyrobeny. - buď žula nebo vápenec. Všechna tato měření, kromě směru a použitého materiálu, mohou být vyjádřena číselně.

Pasáž jdoucí nahoru a/nebo doprava by představovala pokrok, zatímco pasáž jdoucí dolů a/ nebo doleva by představovala pokles. Tvrdá žula by představovala ducha, měkký vápenec fyzické tělo a fyzický svět. Roky se daly počítat v primitivních egyptských palcích, pečlivě měřených, když jsme cestovali úzkými průchody. Výška průchodu se náhle zvedne, řekněme ve 3 n. l., a vy byste udělali z nové výšky správnou míru v palcích, aby zprostředkovala masivní symbolickou explozi pokroku, k níž právě došlo.

Existují další způsoby, jak upřesnit matematický kód. Každou vodorovnou vrstvu bloků, které tvoří celou strukturu pyramidy, bylo možné spočítat od základu v kursech a jejich počet zapracovat do smyslu. Použitím kurzů takovým způsobem by se nová výška diskutovaná v předchozím odstavci mohla spojit se symbolickým měřením úhlu a poté by mohlo být přidáno číslo kurzu pro poskytnutí ještě větších podrobností.

Musíme si připomenout, že matematika je jediný skutečný univerzální jazyk. Pokud k měření kruhu použijete 360 stupňů, úhel 33 stupňů bude vždy čist stejně bez ohledu na to, v jakém historickém časovém období se nacházíte. Všechny předpovědi, které jste chtěli, byste mohli napsat do obskurních hieroglyfů, ale bez něčeho, co by je dešifrovalo, jsou k ničemu. Pak bychom mohli říci, že samotnému kódu pyramidy může hrozit zastarání, ale matematika je jiná než abeceda písmen; zákony zůstávají konstantní. Autor knihy Great Pyramid Decoded, Peter Lemesurier, si dává čas, aby pečlivě vysvětlil, jak tento kód přirozeně vzniká, když počítáte dopředu, vycházející ze základních symbolických významů každého čísla. Metafyzičtější vysvětlení by řeklo, že samotné významy čísel jsou vryty do kolektivního vědomí lidstva a existovaly jako univerzální pravda dlouho předtím, než jsme vybudovali naši strukturu.

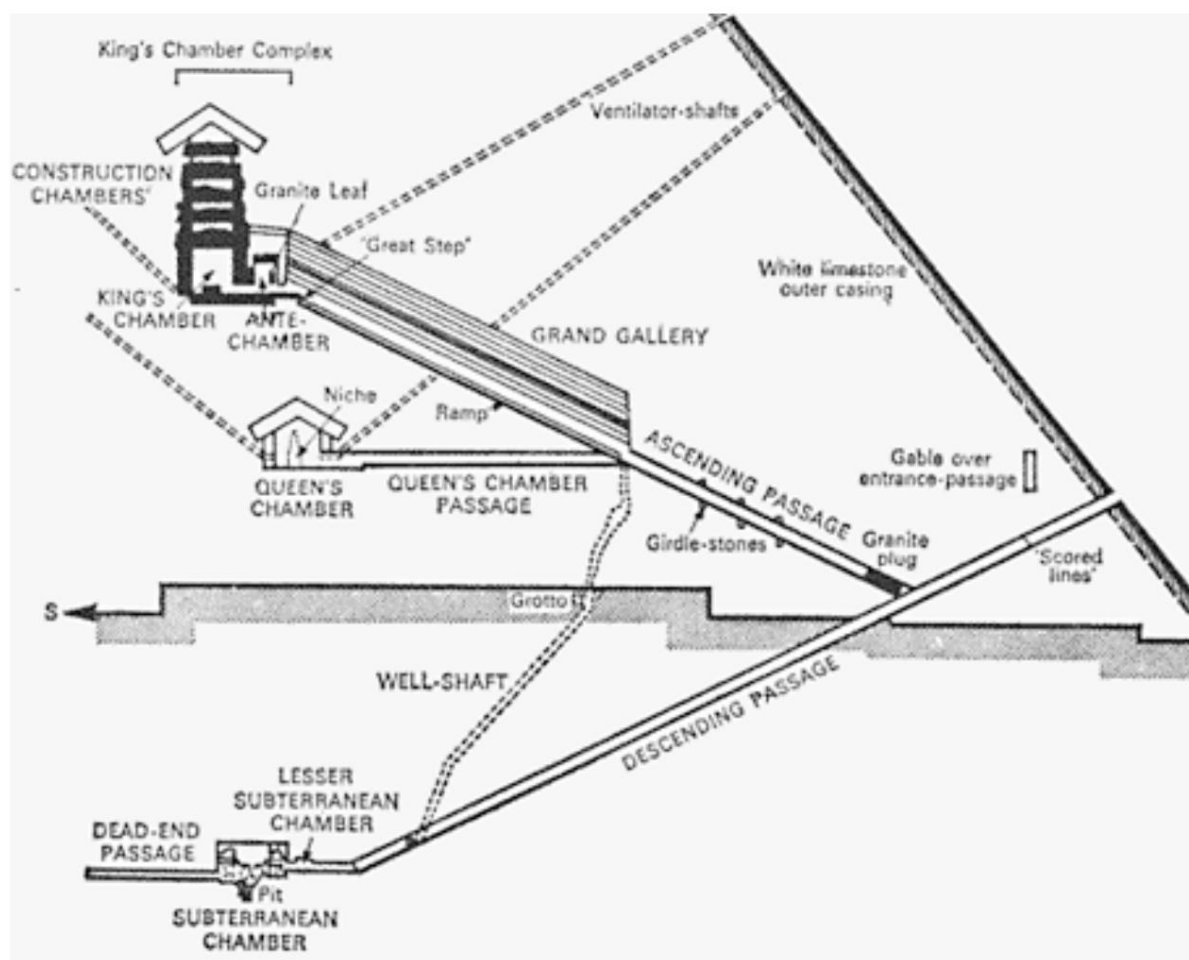
Pak, i kdyby byly všechny záznamy ztraceny, odpovědi by stále přicházely k zasvěcenci ve snech a vizích.

Zajímavé je, že Edgar Cayce mluvil o této časové ose, když byl ve stavu transu, navzdory skutečnosti, že byl nevzdělaný a zjevně se nezajímal o symbolický význam pyramidy, pocházející z přísného fundamentalistického křesťanského prostředí. Zde je jeho četba z 30. června 1932, která vysvětluje pointu, se zvláštním důrazem, který přidal autor.

Pak... tam začala stavba toho, co se nyní nazývá Gizeh... Síň zasvěcenců... Toto tedy přijímá všechny záznamy od počátků toho, co dal kněz... až po období, kdy existuje být změnou polohy země a návratem Velkého Zasvěcence do této a dalších zemí pro skládání těch prorocství, která jsou tam vyobrazena. Všechny změny, které nastaly v náboženském myšlení ve světě, jsou zobrazeny tam, ve variacích v

kterým se dosáhne průchodu tím samým, od základny k vr- nebo k otevřené hrobce a vršku. Ty jsou označeny jak vrstvou, tak barvou [a] jakým směrem je zatáčení provedeno.

To je tedy účel, aby záznam a význam vykládali ti, kteří přišli a přicházejí jako učitelé různých období, podle zkušenosti tohoto současného postavení, činnosti sfér Země. ..

I když se nám nechce přiznat, že něco takového by skutečně mohlo být skutečností, časová osa stále existuje a mnoho autorů prokázalo, že již zamířilo na mnoho událostí s úžasnou přesností. Kromě toho Cayceovo čtení opět naznačuje „současnou polohu Země“ z hlediska „aktivity“ jejich „sfér“. Slovo „koule“ je množné, nikoli jednotné, což znamená, že existuje více než jedna koule. Z toho můžeme usuzovat, když to zkombinujeme s ostatními dotýčnými čteními, že tyto sféry představují různé energetické nebo dimenzionální úrovně obklopující fyzickou sféru Země.

Cayce také uvádí, že pyramida byla postavena tak, aby triangulovala „v době, kdy Země změní svou polohu“, což, jak jsme již viděli, se zdá být velmi brzy, jako produkt sluneční aktivity. Opět, Cayce má toto datum v roce 2001. Cayce také mluví o slunečních cyklech, koreluje to se vzestupem a pádem různých civilizací, včetně Atlantidy.

Pro začátek, v případě, že by se někdo pokusil napadnout počáteční datum časové osy pyramidy jako otevřenou pro interpretaci, můžeme ukázat, že je zcela jisté.

Počáteční datum bylo přesně stanoveno prostřednictvím velmi vzácné konjunkce, kdy Scored Lines, soubor svislých čar v Sestupném průchodu poblíž vchodu, byl zarovnán s hvězdokupou Pleiades přímo nad hlavou. To bylo také načasováno tak, aby se shodovalo s hvězdou Alfa Draconis, která svítila přímo na dno Sestupné pasáže.

Toto zarovnání má mnoho podobností s populárním zarovnáním objeveným Robertem Bauvalem, kde demonstruje, že tři pyramidy Gizeh mají stejnou relativní velikost a orientaci ke hvězdám v pásu souhvězdí Orion. Bauval dále ukazuje, že celá egyptská pláň byla postavena jako fyzická mapa nebes. Blízkost řeky Nilu ke třem pyramidám je přesně stejná jako blízkost Mléčné dráhy ke hvězdám v Orionově pásu. To se nyní v mnoha metafyzických kruzích stává téměř „běžnou znalostí“ a často se to zabývá v takových oblastech, jako jsou dokumentární pořady viděné na Discovery Channel.

Bauval odvodil svůj časový kód tak, že zjistil, kdy byla fyzická pyramida Gizeh přímo zarovnána s nebesy. Prostřednictvím driftovacího působení precese, o kterém jsme se již zmínili, existuje pouze jeden čas za cyklus, kdy se nebeský Orion mohl seřadit s pozemským Orionem, a to bylo kolem roku 11 450 před naším letopočtem. Překvapivě, údaje Edgara Cayce říkaly, že pyramida byla postavena v letech 11 490 až 11 390 př. n. l., takže je jasné, že Bauvalovy informace dokonale triangulovaly s Caycem.

Datování pro časovou osu pyramidy je stejně zajímavé, protože také používá přesné astronomické zarovnání modulované precesí, aby se zakódoval její čas. Bauval ve své vlastní práci ukázal, že všechny „vzduchové šachty“ v pyramidě přesně odpovídají určitým hvězdám na obloze, ale pouze v časovém období obvykle považovaném za hlavní proud pyramidového věku. Toto časové období je také synchronizováno se sestavou Pleiades / Alpha Draconis. Jakmile tedy máme počáteční datum, stačí začít počítat v základní měrné jednotce roky, což je Primitive Inch.

Jde o to, že člověk může útočit na prorocství Edgara Cayce nebo Nostradama, jak chce, ale uvidíme, že nebudou moci zaútočit na časovou osu pyramidy, jakmile bude řádně vysvětlena. Hlavní knihou o pyramidách, ze které budeme pro tuto časovou osu čerpat, je dokonalá Velká pyramida, kterou dekodoval Peter Lemesurier. V jistém smyslu, s neuvěřitelným množstvím diagramů a mimořádně drobnými vědeckými detaily pro ty, kteří se rozhodnou číst všechny poznámky pod čarou, se jeho kniha v podstatě stala Biblí časové osy pyramidy.

Aby si Lemesurier udělal představu o vlivu, který to mělo na zavedené kritiky, cituje na zadní straně knihy citát od Anthonyho Smithe z BBC Kaleidoscope.

...považuji to za velmi, velmi pozoruhodnou knihu. Na konci čtení jsem měl pocit, že bych ji měl buď vyhodit z okna, nebo že bych měl každou další knihu v mém pokoji vyhodit z okna a nechat si ji.

To je erudované konstatování masivního vlivu, který má tato kniha na mysl čtenáře. Autor si dobře pamatuje na ohromně epické pocity, které prožíval, když šel po ulici za jasného slunečného dne s vědomím, že Časová osa je skutečná. Byla to čistá extáze, protože dokázala, že takové vizionářské výkony jsou možné.

Lemesurierova kniha v podstatě dokazuje, že stavitelé mohli nějakým způsobem vidět křišťálově čistý obraz budoucnosti, a i s těmi nejkonzervativnějšími daty stáří pyramidy 2 500 př. n. l. se to stává neuvěřitelným důkazem, že takové budoucí předpovědi mohou nastat.

S časovou osou Velké pyramidy byly v minulosti provedeny různé předpovědi, mezi něž patří následující. Nejprve máme datum, poté zakódovanou předpověď a následující události ve společnosti:

př. n. l. 2623 (letní slunovrat): Vstupní systém průchodů -- Stavba (?) pyramidy začíná za vlády faraona Chufua.

2141 (jarní rovnodennost): (Čáry zarovnané s Plejádami) -- (Výpočtový rok pro chronograf pyramidy)

1453 (30. března): Začátek nové vzestupné cesty -- židovský exodus z Egypta.

797-765: Formativní období příznivého vývoje -- 13. izraelské jubileum?

592-559: Formativní období protivenství -- raněbabylonské zajetí Židů a zničení Šalamounova chrámu. Úpadek Egypta. Období temna bezprostředně předcházející náhlému úsvitu buddhismu, konfucianismu, taoismu a v Evropě pythagorejců.

384-352: Příznivé formativní období -- éra Platóna a Aristotela.

2 (27. září): Narození ústřední mesiášské postavy -- Narození Ježíše Nazaretského.

AD 29 (14. října): Příprava mesiášské postavy dokončena (?) -- Křest Ježíše Nazaretského (?)

33 (1. dubna): Dosažení plného osvětlení mesiášskou postavou: počátek cesty osvětlených -- Ukřižování Ježíše Nazaretského.

46 (březen) - 58 (duben): Mise nižší mesiášské postavy -- Pavlovy misijní cesty do nežidovského světa. Éra zrození buddhistické představy o spasení vírou v bódhisatvu (spasitele.)

58-82: Období fyzické smrti a ničení -- éra Neronova, Vespasianus, Titus. Židovská revolta a válka.

70: Ústřední událost období -- Vyplenění Jeruzaléma Titem.

152: Oddělení zosobněné cesty osvětlených od statické cesty fyzického znovuzrození -- Konečný rozchod mezi Nazarejci, oficiálním judaismem a křesťany.

1223-28: Člověk začíná „dospívat“: návrat k základům mesiášského učení: první kroky k ustavení pekla na zemi -- Smrt Františka z Assisi: františkánská a dominikánská reforma. Tomáš Akvinský.

Předběžné zavedení moderních vědeckých principů: biskup Grosseteste, mnich Bacon.

1440-1521: Rozhodující události vedoucí přímo k věku pekla na zemi -- Vynález tiskárny v Evropě; pád Konstantinopole; renesance; reformace; znovuobjevení Ameriky; obeplutí zeměkoule.

1767-1848: Idealistická doba fyzických turbulencí -- Americká válka za nezávislost; Francouzská revoluce; Napoleonské války, další revoluce ve Francii, Rakousku, Maďarsku, Německu, Itálii. založen marxismus.

1845: Počáteční kroky v založení Final Age -- Šíření účinků průmyslové revoluce; železnice; vynález telegrafu; rychlý rozvoj ve všech oborech vědy; v umění období romantismu; úsvit orientalismu v Evropě.

Po roce 1845 se stane zvláštní věc, než se dostaneme do Královny komory.

Existuje prvek známý jako „Velký krok“ a zdá se, že nikdo neví, co s ním dělat. Lemesurier v tomto bodě přiřadil délce časové osy matematickou transformaci, která se na první pohled zdála docela platná.

V předchozích vydáních této knihy jsme komentovali některé zajímavé synchronicity, které tato upravená časová osa zřejmě předpovídala. Klíčové období února 1999 však přišlo a odešlo bez fanfár, rozhodně nic takového, co by bylo potřeba vyleptat do kamene pro všechny budoucí generace.

vidět.

Domníváme se, že původní důvod, proč Lemesurier nechtěl přijmout běžně používaný datovací systém, je ten, že skončil příliš rychle. Jednoduše si myslel, že je to „nelogické“, a tak použil svou transformaci Velký krok, aby nám získal více času, čímž zkrátil délku počítačích jednotky. V tomto procesu však byla do dat zavedena zkreslení. Na druhou stranu, pokud se skutečně vrátíme k hodnotám Edgara Cayce, dal 1958 až 98 jako obecné testovací období. Tato doba je 40 let nebo dvě konjunkce JS. Pamatujeme si biblické souvislosti s obdobím 40 let. A když byl Cayce přímo dotázán na časové období označované Královou komnatou, což je v podstatě konec celé časové osy, řekl: "58 až 98." Jinými slovy, zdá se, že jsme nyní v konečné fázi celé této časové osy, která již v minulosti přesně předpověděla tolik dalších událostí – nejnápadněji Nanebevstoupení Ježíše, kdy do hry náhle vstoupí Velká galerie, která dramaticky zvýší výška střechy ve výstižně nazvaném Vzestupném průchodu.

V Králově komnatě je prázdná hrobka, která je symbolem už žádné smrti. Pak máme také dva hřídele, které Bauval a další ukázali, že přímo triangulují na hvězdy v nebesích. A tak konečným poselstvím, které nám Časová osa pyramidy zdá se, je sklizeň. Datum zahájení bylo stanoveno, datum ukončení je nyní a jediné místo, kam nám zbývá projít, je přes hvězdné hřídele. Smrt je překonána, život je obnoven a vrcholný kámen je vrácen na vrchol pyramidy. Dříve neúplná duchovní podstata lidstva, symbolizovaná šestibokou pyramidou bez vrcholového kamene, je nahrazena pětibokou pyramidou ve své nové zdokonalené podobě, představující konečnou obnovu lidstva v „Novém řádu věků“.

(Novus Ordo Seclorum.)

Nicméně, něco, co většina výzkumníků nikdy nezávází, je to, že hvězdné hřídele by také mohly symbolizovat ty, kteří by cestovali od hvězd ke hvězdám

Zemi, aby nám pomohla v této době, kdy je překročena normální smrt – stejně jako Ježíš podstoupil svou vlastní pyramidovou iniciaci a následnou sebeproměnu. Jasně důkazy ukázaly, že obraz na Turínském plátně se zdá být vypálen neuvěřitelným zdrojem Světla. Vzhledem k tomu, že k nám přichází rozměrový posun této velikosti, je pro nás bláhové předpokládat, že k něčemu takovému nemusí dojít. Davidovy údaje nás však informovaly, že pro většinu lidí dojde k „vzvednutí“ v okamžiku, kdy se uvolní kritický práh, a teprve poté, co bude tento Exodus v super-high-tech podobě Noemovy archy kompletní, bude dojde k posunu pólů. Zkrátka, nemáme se čeho bát a neměli bychom podceňovat sílu vyšších sil, když jsou kolem nás tak důsledně v tomto historickém období. A i když nevěříte, že to tak dopadne, pokud se „oni“ objeví u vašich dveří, neváhejte!

Nechtějte si s sebou nic přinést, o nic se nebojte. Toto je váš okamžik. Tohle je tvůj den. Užijte si promoci a projděte se uličkou svatby těla s Duchem beze strachu a výhrad. Vráťte se na Zemi, která je domovem, který jsme si všichni přáli.

EGO A HLEDÁNÍ PŘIJETÍ

A tak jsme se dostali k našemu závěru. Ra tvrdí, že dal tuto pyramidu lidstvu, a můžeme vidět, že sklizeň byla zabudována do návrhu. Spíše než se potýkat s neuvěřitelně složitými specifiky týkajícími se časové osy, (protože správné vysvětlení zabere celou knihu), raději vypnout, protože váha důkazů je příliš intenzivní, nebo prostě popírat celou dávku důkazů v této knize s uspokojivým, arogantním smějte se, podívejme se na celkový obraz. Pokud opravdu očekáváme, že se někde dostaneme, musíme se chovat, jako bychom se dívali na film, a zastavit to malé Já nebo Ego, aby v nás zuřilo.

Ego vyžaduje, aby vše zůstalo při starém – pracujeme pět dní v týdnu, o víkendech se poflakujeme a rekreačně zíráme na rychle se pohybující pestrobarevnou skleněnou krabici. Možná je tam venku něco jako Bůh, ale zůstává to navždy skryto a zahaleno, protože se z nás v hrůzostrašné době smrti stane jen chladná neživá mrtvola, naše vědomí navždy vyhaslo. Náš úhledný malý svět je dokonale vysvětlen, protože „říkají“, že je, a proto se nic tak fantastického nikdy nemohlo stát.

To je přesně důvod, proč je podle Ra připraveno na Sklizeň velmi, velmi málo. Tyto síly by nás velmi rády naučily velmi jednoduché kroky, které musíme udělat, abychom provedli řez. Vroucně nás všechny chtějí naučit, jak se připravit na tento nejfantastičtější okamžik, jaký kdy jako bytosti třetí hustoty zažijeme – PROMOCI. Tato událost představuje konec utrpení, které poskytuje třetí hustota; je to konečný, krásný vstup do utopie. Je to „Nebe“, o kterém tak často píší proroci a mystici, a je velmi skutečné. Schopnosti, které budeme mít, daleko předčí naše nejdřívejší oblasti představivosti.

Důvodem, proč se tolik Zemských změn stalo již před samotnou událostí, je to, že jsme nebyli schopni se učit jiným způsobem. Potřebovali jsme být prakticky zničeni jako civilizace, abychom byli vyhnáni z našeho věčného spánku. Naše životy jsou obří sny, kde jediné, na čem záleží, jsou přechodné záležitosti, které den za dnem vyplouvají na povrch; peníze, vztahy, práce, placení účtů atd. Na ničem z toho nezáleží, kromě jeho vlivu na to, jak se chováme k ostatním. Nemůžeme však popřít skutečnost, že prozatím ano

musíme i nadále procházet pohyby, abychom zachovali naše fyzická těla.

V blízké budoucnosti našeho fyzického světa bude nejvíce záležet na tom, jak jsme připraveni na pokračující změny Země, když všechny tyto systémy vypadly pod námi. Tyto události nám pomohou respektovat, že funguje něco mnohem většího, než jsme si představovali. Mnozí z nás najednou poznají síly změny, které jsme sami vyvolali; téměř všichni se budou krčit ve strachu před zdánlivým „Božím hněvem“. Ve skutečnosti je to přirozená karma, soucitně aplikovaná s nikdy sebemenším kouskem víc, než potřebujeme pro rovnováhu, a navržená jako nástroj učení.

Vskutku, je zcela jasné, že Shift of the Ages je název hry, celá tečka za všemi fyzicky beznadějnými situacemi. Velká část této knihy byla navržena tak, aby nám ukázala, jak je horizont událostí tisíciletí otevřením víru v prostoru a čase – víru, do kterého můžeme vstoupit. Až nadejde správný čas, pustíme se do osobního dobrodružství fantastičtějšího, než o čem jsme kdy snili. Ve skutečnosti se žádná filmová sekvence nebo umělcova vize nemůže rovnat radosti, kráse a klidu toho, co bude. To je, drazí přátelé, radost ze sklizně.

Jak vidíme, informace v této knize nejsou příběhem: "No, myslím, že to je ono, všichni zemřeme." Vy, čtenáři, zde ve skutečnosti máte příležitost zúčastnit se nejhistoričtějšího jediného okamžiku evoluce v historii této planety. Ale pokud o tom nechcete vědět, můžete se rozhodnout ne. Tyto zdroje znovu a znovu zdůrazňovaly, že je to vaše vlastní svobodná vůle, vaše univerzální právo být chráněn před pravdou, pokud nechcete znát pravdu, co vám brání být jasně varováni.

Řekněme tedy, že chcete znát pravdu. To, o čem zde mluvíme, je evoluce vašeho pravého Já na energetické, harmonické a světelné úrovni, neboli Duchovní růst, jak se tak běžně mluví. Duchovní růst musí ze své podstaty zahrnovat vaše vlastní volby na každém kroku cesty. Není vůlí Jediného nutit vás, abyste se připravovali na Sklizeň. Pokud budete i nadále vzdorovat a ve skutečnosti celou věc promeškáte, musí vám být dovoleno se rozhodnout. Je možné, že si ani neuvědomujete, že se to někdy stalo poté. Bez vašich svobodných rozhodnutí není žádný růst; byli byste automat, který by se ve skutečnosti nikdy nic nenaučil, jen procházel pohyby.

Tento evoluční skok je stejně osobní jako planetární, a to je základní zaměření, které většina lidí nevidí, když zkoumají problémy kolem nyní zjevných změn Země, ke kterým dochází, jak se předpovídalo.

Toto je krok, který musíme udělat sami v sobě, a ve skutečnosti na podmínky většího světa není třeba pohlížet jako na vnější události, ale spíše jako na motivaci, abychom se stále více angažovali v našem vlastním procesu osobního růstu.

Jádrem procesu růstu, o kterém zde mluvíme, je přijetí druhých lidí a touha jim pomoci; touha jednat jménem ostatních kolem nás, než podnikneme kroky, které by byly pro naše vlastní individuální zisky. Když začneme chápat, jak vesmír skutečně funguje, že je vesmírem Jednoty, můžeme si pak uvědomit, že pomáhat druhým je ve skutečnosti péče o naši vlastní Jednu Bytost, což znamená sebe, ostatní, celou planetu a v podstatě celé Stvoření. Je to pouze v našich iluzorních pocitech

být odděleni od Toho, že bychom nejprve jednali ve strachu pro své vlastní zájmy.

KAPITOLA 21: ZÁVĚR: SPOJENÍ VŠEHO DOPORUČENÍ

V této poslední kapitole stiskneme všechna „tlačítka“ současně, čímž všechny argumenty uvedené v knize spojíme do jednoho balíčku.

Vidíme, že celý argument do sebe dokonale zapadá.

Poskytujeme také několik dalších přesvědčivých kousků nových informací, včetně objevení se poměru "11:11" ve Velké pyramidě a myšlenky, že období 99. srpna - květen 2000 je hlavní vibrační branou k uvedení vyšších vibrací.

KAPITOLA 21: ZÁVĚR: SPOJENÍ VŠECHNO SPOLEČNĚ

Na všechny informace obsažené v této knize se můžeme dívat jako na vědeckou studii, prostředek ke korelaci psychických a historických dat s pozorovatelnými, empirickými fakty. Prozkoumali jsme obě cesty a viděli jsme mnoho míst, kde se protínají. Jak se přibližujeme k pravdě, začínáme pociťovat velmi zajímavý pocit. "A co já? A co právě teď? Opravdu se mi tohle stane? Bylo by něco takového skutečně možné?"

Skutečná myšlenka Vzestupu je docela neuvěřitelná k uchopení. O ufologii, spiritualitě a metafyzice v současnosti mluví tolik významných osobností veřejného života, ale téma Vzestupu v drtivé většině případů velmi podivně chybí.

Jednoduše nechceme přijmout něco, co se stává tak vysokou, blížící se budovou pravdy. Možná se bojíme, že by se to „nemohlo stát“, a proto nejsme ochotni vyjít ven a mluvit o tom – riskovat svou pověst kvůli něčemu, o čem si myslíme, že se ve skutečnosti nikdy nestane. Naše racionální mysl ega se bojí své vlastní proměny a v jejich nedostatku znalostí nebo důvěry v to, co může ležet za námi, jsme připoutáni k zemi. Zdá se, že myšlenka, že naše těla jsou přeměněna na vyšší dimenzionální frekvenci, vzdoruje každému kousku racionálního myšlení a analýzy, kterou dokážeme vyvolat.

Fyzika je nepochybně na místě. Tato kniha ukazuje, že je to pravda ve formátu, který je obsáhlejší než cokoli jiného, co bylo dříve zkompileováno do jednoho díla. Můžeme také vidět, kolik dalších šlo před námi, včetně Mistra Ježíše. Můžeme se ohlédnout za poznáním metafyziky Jednoho a uvědomit si, že je naším vlastním osobním osudem pro každého z nás, abychom se individuálně vraceli do této Jednoty, jednu frekvenci po druhé. Ale bez ohledu na to, jak moc zápasíme a bojujeme se světem třetí dimenze, nedokážeme si představit, že bychom ho nechali za sebou. Zdá se, že celá myšlenka takové věci znehodnocuje každé živé vlákno a tkáň našeho těla.

Když přejdeme do smrti, víme, že nastanou hluboké změny. Někteří z nás si myslí, že prostě přestaneme existovat. Jiní očekávají, že se jednoduše reinkarnují a znovu projdou běžekým pásem. Jiní zase očekávají, že vstoupí do statického „nebe“, kde všichni poletují s andělskými křídly, hrají na harfy, pijí nektar bohů a jedí posvátnou ambrózií. A jiní by mohli očekávat, že se znovu připojí k našim ztraceným Vesmírným bratrům a přejdou do vyšší úrovně utopické existence, kde „vše jde“.

Pravdou je, že máme pocit, že na tyto otázky prostě nedokážeme odpovědět. Nemyslíme si, že existuje způsob, jak „znát“ odpověď na tyto záhady. Čím více se na ně snažíme myslet, tím více cítíme svou vlastní nemohoucnost při vysvětlování těchto velkých tajemství Stvoření. Nikde to nepocítujeme bezprostředněji než v našich myslích, když zápasíme s vědomím smrti. Mnoho z nás se smrti velmi bojí, protože prostě nevíme, co očekávat a můžeme se bát nejhoršího.

Všichni se musíme rozhodnout sami v sobě. Volba přijmout, že tak fantastická věc, jako je Vzestup, by se mohla skutečně stát. Všichni si musíme dovolit fantazírovat o neuvěřitelných možnostech. Opravdu máme zůstat na Zemi navždy tak, jak jsme nyní, navždy se reinkarnovat, abychom mohli hrát hru znovu a znovu? Nebo je v tom nějaký vzorec? Prorazíme si cestu životem, nebo má naše bytí zde nějaký smysl? Mají zážitky a události, které se dějí v našich životech, smysl a účel, nebo jsou to všechno jen náhodné okolnosti?

I když o těchto věcech nepřemýšlíme racionálně, všichni si uvědomujeme, že náš život má smysl. Nejsme sem prostě postaveni, abychom se narodili, vyráběli widgety, kupovali produkty v televizi a zemřeli. Jsme duchovní bytosti, žijící dědici Božského odkazu, který se rozšířil do celého vesmíru. Máme duše a všichni se snažíme duchovně „růst“. V různých dobách bychom se mohli divit, co tento „duchovní růst“ obnáší, ale celkově můžeme vidět, že to má co do činění s tím, že více přijímáme sebe i druhé lidi. Všichni přirozeně víme, že „duchovní růst“ je hnutím k tomu, abychom byli více milující, a to vše napříč.

Ale jaký je účel duchovního růstu, pokud skutečně existuje? Máme stále dokola opakovat stejný scénář? Pokud existuje reinkarnace, jednoduše se čas od času sestoupíme na Zemi, jen abychom to zkoušeli? Nedosáhneme nikdy v tomto našem "duchovním růstu" bodu dokončení? Existuje v životě víc než být člověkem v trojrozměrném těle? Existují vyšší dimenze, které naši fyzici objevili, jednoduše jako „držitelé místa“ ve vesmíru, nebo jsou to říše Stvoření, které jsou stejně živé a vyšší než naše vlastní?

Chystáme se maturovat? Pokud ano, co to znamená? Mohlo by toto odstupňování představovat naši vlastní transcenzi třetí dimenze a její obtíže? Všichni víme, jak těžké je tady být a kolik problémů je třeba překonat. Každý z nás může vidět, kolik lidí existuje na povrchu této Země v disharmonii, která způsobuje škody sobě, druhým a životnímu prostředí. Všichni vidíme, že jsme se prakticky zničili, abychom se poučili. A nyní se zdá, že se zhoršováním životního prostředí, zemětřeseními, povětrnostními poruchami, ekonomickými neúspěchy a dalšími zemskými změnami se současný svět, který jsme si pro sebe vytvořili, velmi rychle rozpouští.

Protože se všechny věci musí pohybovat v cyklech, nemůžeme vidět realitu našeho vlastního slunečního cyklu? Copak nevidíme neuvěřitelné načasování mezi cyklem, o kterém se mluví tisíce let, a skutečnými podmínkami, které vidíme v současnosti? Jak mohli Mayové vědět, jaké budou podmínky v tomto bodě naší historie, když míříme k 22. prosinci 2012? Jak jsme vůbec mohli očekávat, že to takhle dopadne? Ještě před několika lety se lidé této myšlenky vysmívali

změny kolem Nového tisíciletí, ať už dobré nebo špatné. A přesto si nyní všichni velmi vážně uvědomují potenciál velkých společenských změn velmi rychlým tempem. Možná si tuto knihu přečteme jen pár měsíců, než se tyto změny přesunou do další velké úrovně.

Podíváme-li se zpět na práci plukovníka Phillipa Corsa, který přišel s projekty reverzního inženýrství, které sám pomáhal vyvinout z mimozemské technologie, všechny kusy do sebe začnou zapadat. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsme měli na Zemi havarijní přistání řady mimozemských kosmických lodí a očividně více než jedna z nich neutrpěla žádné poškození. Pokud je pravda, co říká Corso, a máme všechny důvody se domnívat, že tomu tak je, bez tohoto zásahu bychom prostě neměli naši současnou technologii.

Co to ale přesně znamená pro nás jako globální občany? Proč se můžeme podívat na časovou osu pyramid a vidět přesný harmonogram mnoha událostí v minulosti, současnosti a budoucnosti? Pokud mají Bauval a Cayce pravdu v datování stáří Velké pyramidy a zbytku komplexu Gizeh před 12 500 lety, jak by pak bylo možné, že tyto historické události mohly být vykresleny s tak neuvěřitelnou přesností? Přestaneme o tom někdy přemýšlet, nebo to prostě zastrčíme pod koberec, abychom ochránili naše křehké „struktury víry“, které jsme si celý život vybudovali?

Je možné, že nám tito mimozemšťané cíleně dali svou technologii, abychom vyráběli počítačové čipy, lasery, vláknovou optiku, infračervené vidění, teflon, supravodivou keramiku, antigravitační pohony, cestování časem a další věci? Když se podíváme na „velký obrázek“, kde bychom byli, kdyby počítačový čip nebyl nikdy objeven? Nebyl by žádný internet, žádné dálkové ovladače, žádné bezdrátové telefony, žádné kalkulačky, žádné digitální hodinky, žádné kreditní karty, žádné bankomaty, žádné videorekordéry, žádné videokamery, žádné záznamníky, žádná hlasová pošta... téměř nic, co nyní máme. přijít spoléhat na by existoval.

Systém fyziky prezentovaný v této knize, je-li správně využit na jakékoli dimenzionální úrovni, má potenciál odstranit všechny krize a těžkosti, kterým nyní na Zemi čelíme. Nyní víme, že máme schopnost využít neomezené zdroje volné energie z tohoto Grid systému. Posouváme se blíž a blíž k tomu, co křesťanský mystik Teilhard de Chardin nazval „bod Omega“ neboli „okamžik kvantového probuzení“. Když se podíváme zpět na záhadu časové osy pyramid, divíme se, jak lze takovou přesnost vykreslit. Byl to všechno jednoduchý případ pozoruhodně přesného budoucího proroctví?

Nebo v tom bylo víc?

Je možné, že důvodem, proč existuje časová osa pyramidy, je to, že její tvůrci jednoduše pozorovali přírodní produkty Velkého slunečního cyklu?

Je také možné, že „dar“ moderní technologie havarovaných disků byl záměrně zaveden do naší společnosti mimozemskými bytostmi, abychom pokročili dostatečně rychle, abychom byli „v plánu“ s Cyklem? Je možné, že celý důvod kruhů v obilí, pozorování, únosů, kontaktních zkušeností a dalších souvisejících událostí je připravit nás na tuto úžasnou událost? Dokážeme vůbec pochopit možnost, že se Země transformuje, znovuzrodí? Máme schopnost nahlédnout do sebe a vidět temnotu, přeměnit se také ve Světlo?

Vzestupujeme i nyní, když čteme tuto knihu? Nebo se jednoduše rozhodneme opakovat své vzorce zvyků, jdeme stále po stejných starých cestách psychiky a nikdy se nepoučíme? Máme prostě mít dovoleno zničit Zemi vlastní neschopností zastavit systémy, které jsme sami vytvořili? Kdybychom byli ponecháni svému osudu, bez univerzálních cyklů nebo zásahů zvenčí, dokončili bychom skutečně naše absolventské osnovy, nebo bychom prostě nechali sebe a naši Zemi zahynout?

Jak dlouho ještě budeme odvracet zrak od varovných signálů, které jsou všude kolem nás? Když zastáváme mocenské pozice, kde lze provést změny, stáhneme se zpět do toho, co je nám známé a pohodlné, abychom nemuseli nikdy čelit pravdě? Postavíme jednoduše v psychice bariéru, která zabrání důležitosti čehokoli jiného než naší vlastní požitkářství a uspokojení? Nebo aktivujeme svůj smysl pro soucit s druhými a se Zemí a začneme se snažit o pozitivní změny?

Musíme přestat měřit realitu na základě toho, o čem si myslíme, že víme, že je pravda, přestat se vyžívat v domněnku, že máme všechny odpovědi. Musíme být ochotni otevřít dveře jen trochu. Tato kniha je přechodem do zákulisí některých zákulisních aktivit, které se odehrávají zde na Zemi. Můžeme někdy znát celý rozsah této činnosti? Asi ne. Dokážeme se k velké části přiblížit a začít tomu rozumět? Absolutně.

Velká část tohoto materiálu byla inspirována přímými kontakty s těmi, kteří již existují ve vyšších sférách. Citovali jsme Edgara Cayce, Ra Material, Seth Material, Waltera Russella a Wilcock Readings. Viděli jsme opakované příklady historických případů mimozemské intervence, včetně úžasného obrazu náboženských idolů Šalamounových ostrovů, které byly přetištěny v této knize. Tyto idoly vypadaly téměř přesně stejně jako to, co bychom si nyní představovali jako moderní Šedí. Když se podíváme zpět na knihy Jane Roberts, můžeme vidět další potvrzení morfologie „Šedých“ v roce 1968, kdy o těchto chlapcích ještě nikdo nemluvil.

Miliony a miliony z nás se smířily s tím, že nejsme jediná hra ve městě. Stěží si dokážeme představit úžasnost kompletní civilizace existující v troskách na naší nejbližší sousední planetě, Marsu. A přesto, když tam jdeme, vidíme fyzické rozložení všech stejných hyperdimenzionálních systémů fyziky, o kterých jsme diskutovali v této knize.

Otevřeme svou mysl a odvážíme se snít ten nespílitelný sen? Postavíme se pravdě čelem, podíváme se všemu přímo do očí a přijmeme možnost, že Vzestoupíme? Jsme připraveni na nejúžasnější, majestátní, neuvěřitelnou, neuvěřitelnou, mysl rozšiřující událost, která mění paradigma v historii lidské civilizace? Dovolíme si myslet, že by to mohla být skutečně pravda, nebo se naše zatvrzelá mysl jednoduše vrátí zpět do "režimu reality?" Má nás realita každodenního života 8 až 5 ve svých spárech? Upevňují nás měsíční účty a roční daně do nehybné struktury přesvědčení? Vyžíváme se jednoduše v přesvědčení, že "tento svět je na hovno a je to tak?" Není více povzbuzující, vzrušující a dobrodružnější rozšířit omezení naší mysli? Přijmout, že Vzestup je realitou?

V této knize jsou před námi všechny stopy. Nyní si tedy stručně zopakujme, co to jsou vodítka.

V Úvodu jsme začali diskutovat o hrozících změnách všude kolem nás v této době. Nikdo z nás nemůže popřít, že náš svět se posouvá do zcela nové fáze svého vývoje. Podívali jsme se na některé z mnoha tvůrčích děl, která se v moderní době vytvářejí, a zkoumali, jak se tyto zdánlivě podvědomé metafory pro Vzestup znovu a znovu vynořovaly. V knize Konvergence 3: Psychická odhalení úplněji prozkoumáme, jak jsme všichni připravováni na Vzestup prostřednictvím našich snových životů. Wilcockův spolupracovník Joe Mason udělal na toto téma také velký výzkum.

Ve druhé kapitole jsme navrhli myšlenku skryté „energie nulového bodu“ nebo éteru ve vesmíru, který se řídí fluidními harmonickými vlastnostmi vibrací, abychom pak mohli najít mechanismus tohoto systému fyziky, kterým jsme byli diskutující. Začali jsme pohledem na fenomén jednotek vědomí, neviditelné energetické struktury „pod“ fyzickou hmotou. Vzali jsme citace z The Ra Material, The Seth Material a Waltera Russella, abychom získali koncepční základ pro pochopení těchto záhadných „jednotek“. Ukázali jsme, že poskytují "strukturu" v energii pozadí Stvoření, odpovídající relativní hustotě energie v kterékoli oblasti. A je to stejná struktura, která je přímo zodpovědná za relativní rychlost a kvalitu plynutí času, jak ji nyní známe.

Po vytyčení koncepčních základů pro jednotky vědomí jsme popsali, jak oktávová struktura dimenzí nejlépe ilustruje tuto organizaci. Moderní fyzika je již na dobré cestě k objevu, že skutečně existuje oktáva dimenzí – jistě velmi metafyzický koncept, „hluboká numerologie, které nikdo nerozumí“. Fyzici zatím cítili, že superstruny postrádají "symetrii", a proto přidali do vesmíru další dva rozměry, aby to vyvážili. To se neprojevuje v modulárních funkcích Srinivasy Ramanujan, které souvisejí s dimenzemi a oplývají čísly 8 a 24. Fyzik Tony King pak odhalil přesně to, co jsme hledali – osmírozměrný prostoročas, který je postaven na řadě Platónských „hyperrámců“, jak si stále připomínáme, že platónské geometrie jsou jednoduchým výsledkem vibrací v médiu podobném tekutině.

Vezmeme-li tuto osminásobnou strukturu dimenzí, podívali jsme se na to, jak existuje přímá korelace mezi světlem a zvukem – oba spadají do oktávy.

Vysvětlili jsme, jak se oktáva také objevuje na elektronových drahách atomu. Každá "skořápka" může pojmout maximálně osm elektronů, než musí stoupat do další "slupky" nebo frekvence. Viděli jsme také, jak se lidská DNA přizpůsobuje také oktávové struktuře, která zahrnuje čtverec 8 nebo 64 proteinů v každém řetězci. To korelovalo s moderními objevy identické matematické struktury I-tíngu. Naznačili jsme, že je představitelné, že staří čínští autoři I-tíngu byli schopni „stáhnout“ strukturu DNA z Vesmírného vědomí, které v podstatě strhává Světlo a spojuje ho do jeho přirozené spirálovité formy.

V pozdějších kapitolách jsme také viděli, že buněčná mitóza také prochází oktávou -- osmi fázemi v sedmi intervalech. Robert Lawlor nám také řekl, že existuje sedm hlavních subsystémů lidského nervového systému. Také jsme se dozvěděli, že renesanční vědci byli posedlí hledáním symetrie a matematických proporcí, jako je phi, v rámci měření

lidské tělo, a že existuje neuvěřitelné množství těchto korelací.

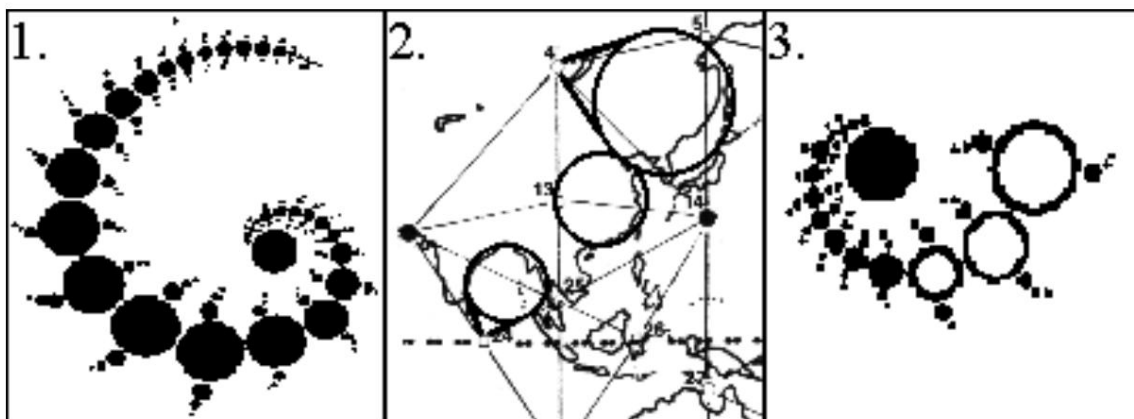
Tyto poměry řídí růst všech živých struktur na této planetě, stejně jako růst celých civilizací a času samotného! Takže z biologického hlediska můžeme začít vidět, že my sami jsme také funkcí této oktávkové struktury na velmi intimní úrovni - od DNA přes naše buňky až po náš nervový systém, kosterní systém a mnoho dalších oblastí.

(Jako jeden kosterní příklad máme sedm krčních obratlů, dvanáct hřbetních obratlů a čtyři bederní obratle - opět všechna „čísla frekvence“ založená na oktávě.)

Pak jsme viděli, že geometrie je třetí složkou této hádanky. Slovy Hipparcha: "Geometrie je zamrzlá hudba." Zašli jsme hodně daleko, abychom ukázali, jak platónská tělesa znázorňují různé frekvence, z nichž všechny jsou „zakódovány“ v kulovém energetickém poli. Práce Buckminstera Fullera nám ukázala, že kulovitý balónek ponořený v barvivo vizuálně demonstruje platónská tělesa, když vibruje při různých frekvencích nebo tónech. Dr. Hans Jenny na to navázal vibracemi čistého zvuku v hydrodynamických disperzích. Jak jsme však uvedli, problém s těmito platónskými frekvencemi byl v tom, že se nezdálo, že by existovala celá oktáva platónských těles, která by uspokojila oktávu vibrací. Starověké hinduistické spisy ve Védách nám poskytly řešení tím, že ukázaly, jak se dvacetistěn, neboli to, co pojmenovali bůh Puruša, dvakrát opakoval v „oktávě“ na pozicích dva a sedm.

Pak jsme viděli, že tyto znalosti týkající se trojrozměrné struktury „jednotek vědomí“ nám byly zopakovány pravděpodobně nepozemským fenoménem kruhů v obilí. Kdokoli může přejít na www.cropcircleconnector.com, zaplatit malý poplatek, aby se stal členem, a prohlížet si každoroční archivy kruhů v obilí, od každého roku od roku 1977 a zejména 96, 97 a 98, a snadno si prohlédnout diagramy „jednotek vědomí“ jako stejně jako spirály, které je tvoří. Při pečlivém prostudování archivů těchto útvarů jako celku lze vidět, že více než 90 procent všech existujících kruhů v obilí se jeví jako geometrická vyjádření jednotek vědomí v mnoha různých formách! Některé ukazují samotné geometrie a jiné novější formace nám ve skutečnosti ukazují spirály s jejich fraktálními protějšky!

Znovu přinášíme černobílý snímek Stonehenge 1996, což je další úžasný fraktální kruh v obilí Julia Set ve tvaru phi, s naším obrázkem z kapitoly o Becker-Hagensově mřížce a poté převrácený, zvětšený a obrácený výřez formace Stonehenge. s příslušnými kruhy zvýrazněnými bíle:

Z tohoto diagramu skutečně můžeme vidět, že tyto "kruhy zemské mřížky" že

Richard Lefors Clark nazvaný "Diamagnetické energetické víry" by nám mohl ukázat, jak tato spirálovitá energie funguje v rámci globální sítě, ve velmi fyzické podobě. Tyto kruhy v obilí nám nemusí pouze ukazovat fraktály, aby vzbudily náš zájem, ale aby nám poskytly cenné informace pro dekódování pulzující struktury Stvoření. Kromě toho, když se pozorně podíváte na tři kruhy na obrázku číslo 2, jsou velikostí a polohou pozoruhodně podobné třem hvězdám v pásu Orionu, které jsou velikostí a polohou také pozoruhodně podobné třem pyramidám v Gíze. A tak stejný harmonický zákon jistě může organizovat i tyto tři hvězdy do harmonické spirály.

Je tedy zřejmé, že se nás „někdo“ snaží přimět, abychom to všechno dali dohromady.

Naštěstí existuje mnoho způsobů, jak k tomuto problému přistupovat, a důkazy tedy mohou mít různé formy. Těžiště v posledních několika kapitolách Části II se konkrétně zabývalo tím, jak se tyto geometrické energie projevují v planetárních strukturách. Podívali jsme se na práci Bruce Cathieho, který ukázal krychlovou / osmistěnnou strukturu v energetických polích Země a ukázal, jak ji zřejmě používají k navigaci UFO. Podívali jsme se také na práci Richarda Hoaglanda a Enterprise Mission, kteří nám ukázali, jak vzniká čtyřstěn jako systém energetických vzestupů, které se vyskytují na planetách po celé Sluneční soustavě i na Zemi.

Dalším krokem bylo zjistit, jak do toho všeho zapadá Carl Munck. Ukázal nám diskrétní "souřadnicový systém", který byl používán předchozími pozemskými civilizacemi k mapování těchto energií. Jakkoli se to skeptikům musí zdát úžasné, Munck přesvědčivě dokazuje, že struktura pyramid, chrámů, kamenných kruhů a zemních děl jsou všechny založeny na celoplanetárním systému klasifikace.

Bez ohledu na to, kde se nacházejí, poskytují autoreferenční souřadnice, které popisují jejich přesnou polohu na Zemi v zeměpisné šířce a délce. Střed všech těchto souřadnic prochází přímo Velkou pyramidou v Gizehu. Aby stavitelé tohoto souřadnicového systému provedli tyto přesné výpočty, potřebovali by úroveň technologie nebo soustředěného duchovního vědomí srovnatelného s moderními počítači nebo géniové, jako je Srinivasa Ramanujan.

Ze zkoumání geometrické struktury těchto jednotek vědomí také víme, že pyramidová struktura je dokonalou replikací naší vlastní přirozené hustoty, oktaedrické úrovně. Proto by dávalo smysl, aby se Velká pyramida v Gizeh se svými zrcadlově dokonalými leštěnými bílými vápencovými kameny, spojenými dohromady na 1/100 palce, nacházela na nejlepším energetickém víru, jaký Země může nabídnout. Doslova se díváme na ztracenou technologii, která je stále mnohem pokročilejší než naše vlastní. Pokud víme, jak to používat, jako to dělali tito stavitelé pyramid, pak by byly možné ohromné věci. Nejen, že jsou platné pro léčení a zasvěcení, ale vyrovnávají energii planety a mohou propůjčit obrovskou energii pro výlety ve vědomí. S těmito energiemi správně využitými by se lidská entita mohla v podstatě přihlásit ke Kosmickému internetu a získat jakékoli potřebné informace z jakéhokoli časového období a na jakémkoli místě.

Další zajímavá řada bodů, které jsme zmínili, se týká skutečné frekvence rychlosti světla a jejich harmonických spojení se základními „čísly frekvence“, o kterých jsme se neustále zmiňovali. Prostřednictvím Cathieho výzkumu můžeme vidět, že hodnota rychlosti světla, vyjádřená v harmonické globální mřížce v úhlových minutách za sekundu mřížky, je přesně 144 000. To je přesně stejný jako počet dní v jednom "baktunském" časovém období mayského kalendáře,

a také je přímou harmonickou frekvencí zvuku, vyjádřenou jako počet cyklů vibrací ve vzduchu za sekundu.

Když pak zohledníme práci Carla Muncka, výsledky budou ještě významnější. Munckova práce nám ukázala platnost palců, stop a mil jako měření, což můžeme také vidět na harmonickém průměru Měsíce 2160 mil. Také víme, že to druhé je také velmi důležité, protože existuje konstanta Ninive a skutečnost, že druhá je jedinou hodnotou času, která přesně poskytne řadu kulatých „číslic frekvence“, kterou nyní používáme. k vyjádření zvukových vibrací. Takže staromódní hodnota rychlosti světla, vyjádřená v mílich za sekundu, by nám měla něco zajímavého nabídnout.

Díky práci Carla Muncka nemáme žádné pochybnosti o harmonické důležitosti našeho současného čísla pro rychlost světla v mílich za sekundu. Pamatujeme si, že Munck vzal tangens všech gematrianských „frekvenčních čísel“, včetně všech těch, která měří zvukové vibrace, a určil, že se všechna zredukovala na pouhé dvě jednoduché hodnoty! To znamená, že pro každé jednotlivé frekvenční číslo, o kterém jsme hovořili, stejně jako pro další harmonická a Gematrian čísla, se "spirála" nebo průběh, který popisují, jeví jako stejný. Víme to, protože funkce tečny se používá k měření a výpočtu křivosti. Ještě neuvěřitelnější bylo, že vynásobením těchto dvou tečen dohromady nebo ukázáním, jak jsou obě Jedno, součástí jednotného spirálovitého systému, dostaneme druhou odmocninu z pěti! A Robert Lawlor dělá solidní matematický / geometrický případ v Sacred Geometry pro skutečnost, že druhá odmocnina z pěti přímo generuje poměr phi.

Ze studia délek stran platónských těles víme, že všechny jsou funkcí ϕ a druhé odmocniny ze dvou. Nyní můžeme vidět, že „spirála“ vytvořená vynásobením dvou společných tečen všech našich „frekvenčních čísel“, totiž odmocnina z pěti, také přímo vytváří stejný poměr ϕ ! Dále nám Munck říká, že druhá odmocnina z pěti, která je klíčem k celé skládačce ϕ a „jednotek vědomí“, je také tečnou rychlosti světla ve volném prostoru! Jinými slovy, „vzestupná spirálovitá světelná čára“ označená Ra cestuje přesně stejným matematickým způsobem jako naše platónská tělesa a frekvenční čísla – využívající spirálu, která je tangenciálně měřena druhou odmocninou z pěti!

Z tohoto „konečného vyvrcholení“ hádanky můžeme vidět, že Gematrianská frekvenční čísla pro zvukové vibrace jsou skutečně klíčem k pochopení celého složeného obrazu, který zde máme. Tato čísla označují skutečné intervaly spirály Světla, která tvoří jednotky vědomí. Když vidíme, že rychlost světla také funguje s matematickou přesností prostřednictvím stejné spirální fyziky, nemůžeme již pochybovat o základní, soudržné jednotě „jednotky vědomí“, jak jsme ji zde nastínili. Ani nemůžeme popřít jeho účinky na Zemi při studiu Globální mřížky, konkrétně Becker / Hagens UVG 120 Polyhedron, který sjednocuje všechny platónské pevné látky do jedné základní formy.

Takže, když pochopíme, že tato frekvenční čísla indikují spirálový systém Světla, a víme také, že označují také dimenzionální frekvence, naše uši naskočí, když vidíme stejná čísla ve Velkém slunečním cyklu. Pamatujeme si, že číslo 25 920 let je přesné

harmonická hodnota, která může poskytnout všechna ostatní "frekvenční čísla" dělením. Samotný Mayský kalendář, mapující jednu pětinu tohoto cyklu, nám také ukazuje tato čísla ve své organizaci. Takže když vidíme, že Slunce a planety jsou také jednotným spirálovitým systémem nebo jednotkou vědomí, sledující své dráhy volně stojícím prostorem spirálovitým způsobem, můžeme vidět, proč tolik prorockých zdrojů naznačilo dimenzionální posun od této události. .

Nyní chápeme, že Velký sluneční cyklus ztělesňuje tento úplný, jednotný systém fyziky, který jsme popsali. Je to další funkční aspekt jednotky vědomí v akci, protože CU může být nekonečně malá nebo nekonečně velká. Protože ve Vesmíru není žádný skutečný prostor, všechny úrovně CU jsou ve skutečnosti stejné relativní „velikosti“. V Ra Materialu je nám řečeno, že můžeme přesně změřit cykly Slunce s přesností, protože je univerzálním zákonem, že všechny systémy musí fungovat v takových cyklech. Teď, když za tím máme fyziku, vidíme proč. Každá sluneční soustava je jednotka vědomí, která musí pulzovat různými dimenzionálními frekvencemi přesnou rychlostí, kterou určují harmonické složky samotné spirály. Planety vykazují tyto harmonické, hudební poměry ve svých vzájemných vzájemných polohách, čímž dokládají povahu jakékoli Sluneční soustavy jako "krystalizované hudby" nebo světla. Autor si pamatuje, že viděl studii od Zecharia Sitchina, která ilustrovala podobnou harmonickou strukturu jako uranský měsíční systém.

V patnácté kapitole jsme se zaměřili na Edgara Cayce, čtení 1602-003, a na následující záhadné řádky:

V roce 1998 můžeme najít velké množství aktivit, které byly způsobeny postupnými změnami, které přicházejí. Jsou to období, kdy se cyklus sluneční aktivity nebo roky související s průchodem slunce různými sférami činnosti stávají prvořadými... pro změnu mezi věkem Ryb a Vodnáře...

Poté jsme se podívali na Cayceovu časovou osu událostí a viděli jsme, že tento „cyklus sluneční aktivity“ se zdá být rozdělen do zhruba 25 000letých intervalů. Tento časový cyklus jsme spojili s 25 920letou precesi rovnodenností, pomalým kolísáním Země, které každých sedmdesát dva let posune náš pohled na hvězdy na noční obloze o jeden stupeň. Potom jsme prozkoumali materiál Ra a viděli jsme, že tento zhruba 25 000letý sluneční cyklus skutečně probíhá a posune dimenzionální frekvence zde na Zemi:

...Jeden velký cyklus je přibližně 25 000 vašich let. Existují tři cykly této povahy, během kterých mohou být ti, kteří pokročili, sklizeni na konci tří hlavních cyklů... Tato sféra... neudělala snadný přechod k vibracím, které lákají. Tato nepřijemnost... bude pokračovat nezmenšeně po dobu přibližně třiceti vašich let.

Otázka: Po tomto období třiceti let (1981+30=2011) předpokládám, že to bude planeta čtvrté hustoty. Je to správně?

RA: Já jsem Ra. Tohle je tak.

Jakmile jsme získali informace od Ra, podívali jsme se na průlomovou práci Maurice Cotterella, který objevil identický cyklus ve slunečním těle přísně vědeckými prostředky. Cotterell to také zjistil

Mayové měli stejné informace zakódované v kameni prostřednictvím Mayského kalendáře. Podívali jsme se na všechna vodítka navržená z Cotterellovy práce, Johna Majora Jenkinse a dalších, která naznačují, že nás čeká velká změna, možný posun pólů nebo „konec současného světa“. Poté jsme se spojili s bývalým vědcem z NASA Maurice Chatelainem pro jeho postřehy o mayském kalendáři. Tato práce nás přivedla k objevu neuvěřitelné, matematické přesnosti konjunkce Jupiter-Saturn a jejích účinků na Velký sluneční cyklus. Dozvěděli jsme se, že mezi skutečným načasováním konjunkce JS a mayského katunu je pouze 54denní rozdíl 7200 dní. Když jsme spočítali počet dní v jednom z Chatelainových cyklů Mayského kalendáře na základě konjunkcí JS na 1 886 040 dnech, a pak to odečetli od délky jednoho z Cotterellových „cyklů posunu slunečních skvrn“ na 1 366 040, dostali jsme přesně 520 000 zbývajících dní. přes. Cotterell demonstruje, jak je číslo 520 neboli 2×260 univerzálním systémem pro „posouvání“ cyklů, a my jsme ukázali, jak je to harmonická čísla 13. Z tohoto jednoho bodu můžeme vidět, jak JS konjunkce evidentně zapadá do velké schéma věcí tajemným, synchronním a matematicky přesným způsobem.

Když jsme pak pokračovali v pohledu na konjunkci JS, zjistili jsme, že Richard Hoagland napsal na své webové stránce celou studii, která ukázala, že tato událost měla ještě větší rádiové rušení, hyperdimenzionální sílu než běžný 11letý cyklus slunečních skvrn. Když jsme se podívali na skutečné načasování konjunkce JS, uvědomili jsme si, že velmi silně naznačuje období před a po 28. květnu 2000 jako datum velkého významu. V tento den provedou Jupiter a Saturn, hybatelé Velkého slunečního cyklu, svou poslední konjunkci před dokončením samotného cyklu. A když se tato kniha chystá vytisknout, určitě jsme svědky bizarního chování na akciovém trhu – ztráta hodnoty 2 bilionů dolarů za jeden den v pátek 14. dubna 2000.

Když jsme pak otočili čas o pár měsíců zpět od tohoto data, znovu jsme zjistili, že konjunkce 11. srpna 1999 se jevila jako důležitá brána, i když jsme fyzicky nic neviděli. V našich dalších spisech jsme viděli, jak se zdálo, že gnostičtí autoři Bible si byli vědomi tohoto charakteristického spojení a zapsali ho do Nového zákona. Čtyři bestie z Apokalypsy, lev, vůl, člověk a orel, odpovídaly čtyřem znamením zvěrokruhu Lvu, Býka, Vodnáře a Štíra, ve kterých se toto spojení velkokříže odehrálo. I když nevěděli, co přesně se v této době stane, zdá se, že tuto událost použili jako bod pro triangulaci mnoha prorockých prohlášení.

Můžeme zde na Zemi vidět symboliku Velkého kříže, která má co do činění s ukřížováním, neboli s naplněním vzoru stanoveného Kristem na Zemi. To, co jsme měli z přísně hyperdimenzionální perspektivy, je ohromné uspořádání planetárních těl ve tvaru kříže, které vytváří ohromné energetické napětí a také jasnou geometrickou strukturu. To je pak téměř přesně stejné jako stres způsobený dvěma největšími tělesy, Jupiterem a Saturnem, když jdou do konjunkce. Takže když jsme viděli tak výkonnou konfiguraci, která se objevila tak blízko konečné JS konjunkci na konci celého 77 760letého cyklu věků, nemohli jsme se ubránit otázce, zda to mělo nějaký vliv na otevření vyšší úrovně. energie, která se zcela vypořádá po 28. květnu 2000. V tuto chvíli můžeme jistě očekávat mnoho nových změn.

Becker a Hagens, čerpající z naší práce na globální mřížce v pozdějších kapitolách, nám ukázali, že bod mřížky 11 spadá přímo nad severní část Anglie. Podívali jsme se na informace z jiných zdrojů na Gridu, které naznačují, že určitá roční období a určité astronomické konfigurace mohou ovlivnit energetiku Globální Grid. Takže to, co můžeme vidět, je, že 11. srpna v bodě 11 v 11:11 dopoledne zatmění Slunce přešlo do úplné koróny, kde byly hyperdimenzionální energie Slunce a Měsíce tak přesně zarovnané, jak jen bylo možné. A jak jsme řekli v předchozím vydání této knihy, která skončila 8. března 1999:

Se všemi doprovodnými stresy konfigurace Velkého kříže se toto Zatmění stane jako laserový paprsek soustředěného čtyřrozměrného vědomí/energie nebo metaforicky významné jako kopí, které probodlo tělo Krista na Kříži. Když tento hyperdimenzionální „laserový paprsek“ dosáhne svého nejsilnějšího bodu koróny, zažehne také jeden z nejvýznamnějších mřížkových vírů na Zemi – umístění Stonehenge a řady dalších megalitických kamenných děl. Tento jediný výbuch energie odpálí Globální mřížku tak silně, že celá mřížka sama bude znít jako gigantický gong, který se na několik okamžiků zvedne do neuvěřitelné výšky frekvence... Můžeme také očekávat, že tento výbuch energie bude i nadále způsobovat Globální síť se rozšíří, což způsobí posuny země, jak předpovídají Wilcockovy údaje.

A skutečně, 17. srpna 1999, přesně v den, kdy se samotná planetární konjunkce na Velkém náměstí dostala do svého nejtěsnějšího zarovnání, došlo v Turecku k ohromnému zemětřesení o síle 6,9 – přímo nad oblastí, kterou před šesti dny procházela dráha zatmění. To vše bylo přesvědčivé, aby bylo vidět, že tyto účinky lze skutečně měřit a předvídat. Tchaj-wan pak následoval brzy poté se stejnou krutostí. Pamatujeme si, že jsme viděli prstenec energie vytvořený v povodí Tichého oceánu a jak moc se podobal buněčné mitóze, jako by nám Země samotná ukazovala fyzickou metaforu regenerace. Pamatujeme si také informace Josepha Jochmanse od Athelsana Spilhouse a dalších, které naznačují, že k takovému geometrickému rozšíření již v minulosti došlo. Proroctví Hopiů o zemské mřížce expandující jako bílé skvrny na rostoucí lani jsou také velmi zajímavým potvrzením.

Takže toto pokračující zvyšování hustoty Světla nebo éteru do globální energetické sítě, tak přesným hyperdimenzionálním uspořádáním sil v galaxii, nemůže projít bez jeho účinků. Materiál Ra nám říká, že Země bude muset „elektromagneticky přestavět své přijímací víry“ a že mají „všechny důvody věřit“, že součet tohoto přeskupení bude přibližně 20 stupňů na východ od severu. Kromě toho existuje ještě zajímavější výzkum, který ukazuje, že „brána“ z 11:11, která se otevřela 11. srpna 1999, měla velký význam. V knize Grahama Hancocka a Roberta Bauvala Poselství Sfingy, [nebo Strážce Genesis v Evropě] je poměr 11:11 konkrétně zmíněn jako zásadní význam pro fungování celé pyramidy samotné! Ukázalo se také, že tento poměr 11:11 má harmonické spojení s měřením úhlu 111,111 stupňů jinde v komplexu Gizeh.

V díle Hancocka a Bauvala jsou časté citace z významných Unasových pyramidových textů a jejich odkaz na První čas neboli „Zep Tepi“.

Hancock a Bauval nám říkají, že tento První čas Egypta byl před 12 500 lety, přesné datum uzavření posledního slunečního dechu / precesního

cyklus. V tomto okamžiku byl bod, kde by Slunce vycházelo, nazývaný jarní bod, přímo před Sfingou v souhvězdí Lva, lva.

Proto úplně první věc, kterou vidíme, je, jak byla pozemská Sfinga postavena, aby čelila svému nebeskému protějšku. To je samozřejmě další důkaz, který spojuje Sfingu s dobou 12 500 let v minulosti.

Toto zarovnání Sfingy pěkně zapadá do Bauvalova objevu, že tři pyramidy Gizeh jsou přesnou pozemskou mapou souhvězdí Orion, navrženou tak, aby byla v přesném zarovnání s nebeským Orionem před 12 500 lety.

Pak nám bylo řečeno, že druhé hlavní časově zakódované datum pyramidového komplexu je bod, ve kterém se vnitřní „vzduchové šachty“ v pyramidě vyrovnají s jejich nebeskými protějšky na nebesích. Doba, kdy vše do sebe zapadá, je v roce 2500 před naším letopočtem, téměř přesně 8000 let po První době 10 500 před naším letopočtem. Jarní bod, kde Slunce vyšlo, se pak posunul přesně o 111,111 stupně od místa, kde začalo v roce 10 500 před naším letopočtem! Opět zde máme zjevně vestavěnou, záměrnou numerickou synchronicitu, která se ukazuje!

Hancock a Bauval spekulují, že pyramidy by mohly být nějakým způsobem schopny usnadnit cestování časem v ohnisku vědomí, takže pyramidy z egyptského věku pyramid by mohly být schopny skenovat zpět do tohoto „poprvé“ před 12 500 lety. Pokud je to pravda, pak naznačují, že tato přesná zarovnání v pyramidě mají svůj účel pro kalibraci tohoto konkrétního času.

Čtenář si jistě vzpomene, že podobné metody časové kalibrace jsme probírali v kapitole o Ninivské konstantě. Na stránce 235 "Poselství Sfingy" tedy píší, že jelikož precese způsobuje posun o jeden stupeň každých 72 let,

...Kdyby Horovi – králi mohlo být poskytnuto „zvláštní číslo“ 111.111 a bylo by ho použito výše popsáním způsobem, vedlo by ho to zpět do $(72 \times 111.111 \text{ let}) = 7\,999,99$ let před specifikovaným „nulovým bodem“. , ' tedy do téměř přesně 8000 let před 2500 př. n. l. - zkrátka do 10 500 př. n. l.

Víme, že to vypadá jako zbožná numerologie nejhoršího druhu – tj. „započítání“ libovolné hodnoty do souboru výpočtů, aby se získalo falešné „potvrzení“ pro konkrétní požadované datum (v tomto případě datum 10 500 př. a půl tisíce let před současností...) Problém však je, že číslo 111.111 nemusí být libovolná hodnota. V každém případě se již dlouho uznává, že hlavním číselným faktorem při návrhu Velké pyramidy a vlastně celé nekropole v Gíze je prvočíslo 11 – prvočíslo je takové, které je dělitelné pouze samo sebou. vyprodukuje celé číslo 1. Tedy 11 děleno 11, tj. poměr 11:11, dává celé číslo 1 (zatímco 11 děleno čímkoli jiným, tj. jakýmkoli jiným poměrem, by nutně generovalo zlomek.)

Zajímavý je způsob, jakým architektura Velké pyramidy reaguje na číslo 11, když je děleno nebo násobeno jinými celými čísly. Čtenář si například vzpomene, že jeho délka strany něco málo přes 755 stop odpovídá 440 egyptským královským loktům – tedy 11 krát 40 loket. Poměr výšky k základně je navíc 7:11. Poměr sklonu jeho stran je 14:11 (tan 51 stupňů 50'). A poměr sklonu jižní šachty Královny komnaty – šachty, která byla zaměřena na Orionův pás v roce 2500 př. n. l. – je 11:11 (tan 45 stupňů).

Pravděpodobně by tedy poměr 11:11, který je integrován s naším „zvláštním číslem“ 111.111, mohl být považován za jakýsi matematický klíč neboli „hvězdnou bránu“ k Orionovu pásu. Navíc, jak uvidíme, pohyb o 111,111 stupňů vzad podél ekliptiky od „zem – nula“ u Hyád – Býk, hlava nebeského býka, by umístil jarní bod „pod“ kosmického lva.“

Nyní tedy vidíme, že Hancock a Bauval přímo zmiňují poměr 11:11 jako „hvězdnou bránu“ Velké pyramidy! [Poznámka: Právě když je tato kniha ve finální úpravě a chystá se do tisku, nad hlavou vybuchl obrovský blesk, právě když jsme znovu četli slovo "Stargate".] Dostatečně synchronně, dvojtečka mezi dvěma čísly, který označuje poměr, se čte přesně stejně jako dvojtečka v hodinovém čase a přesně stejně jako dvojtečka v biblických citacích! To propůjčuje ještě větší důvěryhodnost tomu, že platnost konjunkce 11:11 je tak důležitá – zdá se, že celá pyramida byla postavena tak, aby toto číslo zapouzdřovala! Když pak vidíme zaměření na vnitřní časové osy, metaforu vracejícího se vrcholového kamene a zednářské spojení tohoto symbolu se „znovu zrozeným velkým řádem věků“, musíme začít vážně uvažovat o tom, že období mezi Konjunkce 11. srpna 1999 a konjunkce 28. května 2000 skončí jako symbolická událost, která má pro nás jako planetární druh neuvěřitelný význam. Starověcí lidé se zjevně dokázali zaměřit na tento čas jako na něco důležitého, a abychom to mohli vidět, možná budeme muset prostudovat více „jemných“ efektů ve společnosti, jako jsou změny v paradigmatech, ke kterým nyní dochází s události, jako je hlavní film o martánských anomáliích.

Knihu jsme završili diskusí o Ninivské konstantě, která nám pomohla ukázat, jak mohou být tyto cykly času použity extradimenzionálními cestovateli k procházení časovým tokem nebo strukturou prostoru a času. Dostali jsme také další do očí bijící vodítko k elegantní kráse a jednoduchosti harmonických čísel, která jsou základem celého Stvoření.

Pouhým vynásobením 70 x 60 sedmkrát za sebou lze vykreslit celý cyklus, měřený v sekundách. Pulsar B1257+10 vykazuje ve své konfiguraci téměř přesnou podobnost s naším vlastním, a protože se jedná o první velký mimoplanetární systém, který jsme našli, můžeme předpokládat, že všechny fungují do určitého stupně harmonické konzistence. A s původním Wilcockovým výzkumem byl tento stejný harmonický systém rozšířen na galaktickou úroveň a můžeme vidět, že vše skutečně funguje v dokonalé matematické harmonii.

S prací Cowana a Massona vidíme, že čas sám nabývá dynamickou, posouvající se energetickou strukturu, kterou lze předem přesně předvídat a jejíž chování má určité jednoznačné účinky na civilizaci.

Takže nyní máme ještě lepší přehled o tom, jak nás náš vlastní Velký sluneční cyklus ovlivňuje jako planetární společnost. (16:44, 3/8/98.) Když se učíme a chápeme fyziku stojící za Posunem věků, jsme očistěni s naším vlastním uvědoměním, že všechny věci jsou v rovnováze. Ať už se podíváme na zvuk, barvu, geometrii, atomy, buňky, biologii, lidské tělo, pyramidy, globální mřížku, planetární dráhy, cyklus slunečních skvrn nebo ještě větší cykly, jako je konstanta Ninive, a nyní vzestup a úpadku masivních, zdánlivě nahodilých společenských trendů také vidíme, že všechny věci, ba všechno, se řídí těmito velkolepými, cyklickými harmonickými principy.

Nyní víme, že lidé, kteří přežili, vyvinuli obrovské úsilí atlantského kataklyzmatu, abychom uchovali základ těchto znalostí pro naše vlastní

generace. Mytologie po celém světě zakódovaly precesní čísla ve svých kořenech a různé další společnosti si ponechaly obrovské kousky skládačky, jako jsou Mayové, Aztékové a Sumerové. Tato učení si postupem času našla cestu do západních tajných společností a nyní se jim nadále daří ve vládě Spojených států a její páteři zednářské víry, stejně jako v OSN jako celku v jejich pozoruhodné meditační místnosti.

Viděli jsme také, jak mimozemské síly, které nás v této době obklopují, vynaložily mnoho úsilí, aby nám sdělily tyto jednoduché pravdy prostřednictvím Nostradama, Cayce, Jane Roberts, Waltera Russella, Davida Wilcocka a dalších. Nyní jsme skutečně dorazili do tohoto bodu Omega planetárního Vzestupu a jsme obklopeni davem diváků. Tito bratři a sestry zvenčí se ujistili, že na konci tohoto cyklu budeme mít k dispozici potřebné technologie, abychom mohli zpracovat naši kolektivní karmu z Věku Atlantidy. Je čas, abychom Vzestoupili, abychom znovu získali naše skutečné dědictví a získali zpět Zemi, neboli Nový Jeruzalém, v jeho očištěné a zdokonalené podobě čtvrté hustoty. Máme všechny důkazy, že se musíme přesvědčit, že tato epická, fantastická událost bude velmi brzy

nastat.